

PROFEȚI ȘI REGI

Ellen G. White

Introducere

Via Domnului

Dumnezeu l-a chemat pe Avraam din mijlocul poporului său idolatru și i-a poruncit să locuiască în țara Canaanului cu scopul de a oferi cele mai bune roade ale cerului tuturor popoarelor de pe pământ. „Te voi face un popor mare” a zis El „te voi binecuvânta, și-ți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare”. (Geneza 12, 2.) Avraam a fost chemat la o cinste deosebită aceea de a fi și păstrătorul adevărului lui Dumnezeu pentru lume, al poporului prin care trebuia să fie binecuvântate toate popoarele pământului, prin venirea lui Mesia cel făgăduit.

Oamenii aproape că pierduseră cunoștința despre Dumnezeul cel adevărat. Minte lor fusese întunecată de idolatrie. Ei încercaseră să pună în locul legilor divine, care sunt „sfinte, drepte și bune” (Romani 7, 12), legi în armonie cu înclinațiile inimilor lor crude și egoiste. Cu toate acestea, Dumnezeu, în mila Sa, nu i-a distrus. El a intenționat ca principiile descoperite prin poporul Său să devină mijloace pentru refacerea chipului moral al lui Dumnezeu în om.

Legea lui Dumnezeu trebuia să fie înălțată și autoritatea Sa menținută, iar casei lui Israel i-a fost încredințată această lucrare mare și nobilă. Dumnezeu i-a despărțit de lume, ca să le poată încredința o însărcinare sfântă. I-a făcut păstrătorii Legii Sale și a intenționat ca prin ei să păstreze printre oameni cunoștința despre Sine. În felul acesta, lumina cerului avea să strălucească peste o lume cuprinsă de întuneric și un glas avea să fie auzit chemând toate popoarele să se întoarcă de la idolatrie la slujirea Dumnezeului cel viu.

Dumnezeu a scos pe poporul Său ales din țara Egiptului „cu mare putere și cu mână tare”. (Exod 32, 11.) „A trimis pe robul Său Moise și pe

Aaron, pe care-l alesese. Prin puterea Lui, ei au făcut semne minunate în mijlocul lor, au făcut minuni în țara lui Ham.... A muștrat marea Roșie, și ea s-a uscat: și i-a trecut prin adâncuri ca printr-un pustiu”. (Psalmii 105, 26.27; Psalmii 106, 9.) I-a scos din țara lor de robie, ca să-i poată aduce într-o țară mai bună o țară pe care, în providența Sa, le-a pregătit-o ca adăpost de dușmanii lor. I-a adus la Sine și i-a înconjurat cu brațele Sale veșnice; iar ei, datorită bunătății și milei Sale, aveau să înalțe Numele Său și să-L proslăvească pe pământ.

„Căci partea Domnului este poporul Lui, Iacov este partea Lui de moștenire. El l-a găsit într-un ținut pustiu, într-o singurătate plină de urlete înfricoșate; l-a înconjurat, l-a îngrijit și l-a păzit ca lumina ochilor Lui. Ca vulturul care își scutură cuibul, zboară deasupra puilor, își întinde aripile, îi ia și-i poartă pe penele lui: așa a călăuzit Domnul singur pe poporul Său, și nu era nici un dumnezeu străin cu El”. (Deuteronom 32, 9-12.) Astfel i-a adus pe izraeliți la Sine, ca să locuiască la umbra Celui Prea Înalt. Feriți în mod minunat de primejdiile rătăcirii prin pustie, ei au fost în cele din urmă așezați în țara Făgăduinței, ca o națiune favorizată.

Printr-o parabolă, Isaia redă cu un patos mișcător istoria chemării și educării lui Israel, ca să stea în lume ca reprezentant al lui Iehova, roditor în orice lucrare bună:

„Voi cânta Prea iubitului meu, cântarea Prea iubitului meu despre via Lui. Prea iubitul meu avea o vie, pe o câmpie foarte mănoasă. I-a săpat pământul, l-a curățit în mijlocul ei, și a săpat un teasc, apoi trăgea nădejde că are să facă struguri buni, dar a făcut struguri sălbatici”. (Isaia 5, 1.2.)

Prin poporul ales, Dumnezeu intenționa să aducă binecuvântări întregii omenirii. „Via Domnului oștirilor” declara proorocul „este casa lui Israel, iar bărbații lui Iuda sunt via Sa cea plăcută”. (Isaia 5, 7.)

Acestui popor i-au fost încredințate descoperirile lui Dumnezeu. Era ocrotit de preceptele Legii Sale, principiile veșnice ale adevărului, dreptății și curăției. Ascultarea de aceste principii avea să fie protecția lor, căci avea să-i ferească de a se distruge singuri prin practici păcătoase. Iar ca turn al viei, Dumnezeu așază în mijlocul țării templul Său cel sfânt.

Domnul Hristos era îndrumătorul lor. Așa cum fusese cu ei în pustie, tot astfel El avea să fie învățătorul și călăuza lor. Atât în tabernacol, cât și în templu, slava Sa se odihnea în Șechina sacră, deasupra tronului milei. Își manifesta fără întrerupere față de ei bogățiile dragostei și răbdării Sale.

Prin Moise le-a fost dat planul lui Dumnezeu și le-au fost explicate lămurit condițiile prosperității lor. „Tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău” a spus el. „Domnul Dumnezeul tău te-a ales să fii un popor deosebit pentru El, mai presus decât toate popoarele care sunt pe fața pământului.”

„Astăzi, tu ai mărturisit înaintea Domnului că El va fi Dumnezeul tău, că vei umbla în căile Lui, vei păzi legile, poruncile și orânduiele Lui, și vei asculta de glasul Lui. Și azi, Domnul ți-a mărturisit că vei fi un popor al Lui, cum ți-a spus, dacă vei păzi toate poruncile Lui, și îți va da asupra tuturor neamurilor pe care le-a făcut întâietate în slavă, în faimă și în măreție, și vei fi un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău, cum ți-a spus”. (Deuteronom 7, 6; 26, 17-19.)

Copiii lui Israel urmau să ocupe tot teritoriul pe care Dumnezeu îl rânduisese. Popoarele care au lepădat închinarea și slujirea adevăratului Dumnezeu aveau să fie izgonite. Dar planul lui Dumnezeu era ca, prin descoperirea caracterului Său prin Israel, oamenii să fie atrași către Sine. Invitațiile Evangheliei aveau să fie adresate lumii întregi. Prin învățăturile

serviciului jertfelor, Hristos urma să fie înălțat înaintea popoarelor și toți cei care vor privi la El să trăiască. Toți aceia care, la fel ca Rahav canaanita și Rut moabita, se întorceau de la idolatrie la închinarea față de adevăratul Dumnezeu, aveau să se unească cu poporul Său ales. Pe măsură ce numărul lui Israel avea să crească, ei urmau să-și extindă hotarele până când împărăția lor avea să cuprindă lumea.

Dar vechiul Israel nu a împlinit planul lui Dumnezeu. Domnul a declarat: „Te sădisem ca pe o vie minunată și de cel mai bun soi. Cum te-ai schimbat și te-ai prefăcut într-o coardă de viță sălbatică?” (Ieremia 2, 21.) „Israel era o vie mănoasă, care făcea multe roade.” „Acum dar, locuitori ai Ierusalimului și bărbați ai lui Iuda, judecați voi între Mine și via Mea! Ce-aș mai fi putut face viei Mele și nu i-am făcut? Pentru ce a făcut struguri sălbatici, când Eu mă așteptam să facă struguri buni? Vă voi spune însă acum ce voi face viei Mele: îi voi smulge gardul, ca să fie păscută de vite; nu va mai fi curățită, nici săpată; spinii și măcăcinii vor crește în ea. Voi porunci și norilor să nu mai ploaie peste ea.... El se aștepta la judecată, și când colo iată sânge vărsat! Se aștepta la dreptate, și când colo iată strigăte de apăsare!” (Osea 10, 1; Isaia 5, 3-7.)

Prin Moise, Domnul pusese înaintea poporului urmările necredincioșiei. Refuzând să păstreze legământul Său, ei aveau să se despartă de viața lui Dumnezeu și binecuvântarea Sa nu mai putea veni asupra lor. Uneori, aceste avertizări au fost luate în seamă și, ca urmare, binecuvântări bogate s-au revărsat peste națiunea iudaică și prin ea peste popoarele înconjurătoare. Dar cel mai adesea, în istoria lor, ei au uitat pe Dumnezeu și au pierdut din vedere înaltul privilegiu de reprezentanți ai Lui. L-au jefuit de slujirea pe care le-o cerea și au lipsit și pe semenii lor de îndrumarea religioasă și de un exemplu sfânt. Ei doreau să-și însușească roadele viei peste care fuseseră puși ispravnici. Datorită lăcomiei și poftei lor, au ajuns să fie disprețuiți chiar și de păgâni. În felul acesta, neamurilor li s-a dat prilejul să interpreteze greșit caracterul lui Dumnezeu și legile Sale.

Dumnezeu S-a purtat cu poporul Său cu o inimă de tată. A stăruit de ei prin binecuvântările pe care li le-a dat, cât și prin cele pe care li le-a reținut. Cu răbdare, le-a pus păcatele înaintea ochilor și cu răbdare a așteptat ca ei să le recunoască. Au fost trimiși prooroci și soli care au prezentat cererile Sale față de ispravnici; dar, în loc să fie bine primiți, acești oameni cu putere și discernământ spiritual au fost tratați ca vrăjmași. Ispravnicii i-au prigonit și i-au ucis. Dumnezeu a trimis alți soli, dar și ei au fost la fel ca și cei dintâi, numai că de data aceasta ispravnicii au dat pe față o ură și mai categorică.

Retragerea favorii divine în timpul robiei i-a condus pe mulți la pocăință; dar, după reîntoarcerea în țara făgăduită, poporul iudeu a repetat greșelile generațiilor dinainte și a intrat în conflicte politice cu națiunile înconjurătoare. Proorocii pe care Dumnezeu i-a trimis că să îndrepte relele ce se înmulțeau au fost primiți cu aceeași neîncredere și batjocură de care avuseseră parte și solii din vremurile trecute; și în felul acesta, de la un veac la altul, îngrijitorii viei au adăugat la vinovăția lor.

Via cea bună, sădită de Stăpânul divin pe colinele Palestinei, a fost disprețuită de bărbații lui Israel și, în cele din urmă, ei au aruncat-o peste zid, au distrus-o și au călcat-o în picioare, nădăjduind că au nimicuit-o pentru totdeauna. Stăpânul a mutat via și a ascuns-o de privirea lor. A sădit-o din nou, dar acum de cealaltă parte a zidului și într-un mod în care butucul nu se mai vedea. Mlădițele s-au întins peste zid și altoiul se putea uni cu ea, dar tulpina a fost așezată dincolo de puterea oamenilor de a o atinge și a o vătăma.

Soliile de sfat și de mustrare, date prin proorocii care au explicat planul Său veșnic în favoarea omenirii, sunt de o deosebită valoare pentru biserica lui Dumnezeu de pe pământ din zilele noastre pentru păzitorii viei Sale. În învățăturile proorocilor, dragostea Lui pentru neamul omenesc pierdut și

planul Său privind mântuirea lui Israel, succesele și înfrângerile lor, restatornicirea lor și favoarea divină, lepădarea de către ei a Stăpânului viei și punerea în aplicație a planului de veacuri de către o rămășiță aleasă față de care urmează a se împlini toate făgăduințele legământului acesta a fost subiectul soliilor lui Dumnezeu către biserica Sa de-a lungul veacurilor care au trecut. Și astăzi solia lui Dumnezeu către biserica Sa către aceia care ocupă via Sa ca ispravnici credincioși nu este alta decât aceea rostită prin proorocul din vechime:

„În ziua aceea, cântați o cântare asupra viei celei mai alese: Eu, Domnul, sunt Păzitorul ei, Eu o ud în fiecare clipă; Eu o păzesc zi și noapte, ca să nu o vatăme nimeni”. (Isaia 27, 2.3.)

Israel să nădăjduiască în Domnul. Chiar acum, Stăpânul viei adună, din toate neamurile și națiunile, roade prețioase pentru care a așteptat multă vreme. În curând, va veni la ai Săi; și în ziua aceea fericită, scopul Său veșnic pentru casa lui Israel va fi în cele din urmă împlinit. „Iacov va prinde rădăcină, Israel va înflori și va odrăsli, și va umple lumea cu roadele lui”. (Isaia 27, 6.)

De la tărie la slăbiciune „Așa vorbește Domnul: «Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogății să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în aceasta găsesc plăcere Eu, zice Domnul».” (Jeremia 9, 23.24.)

Capitolul 1

Solomon

În timpul domniei lui David și a lui Solomon, Israel a devenit puternic printre popoare și a avut multe ocazii să răspândească o influență puternică în favoarea adevărului și a dreptății. Numele lui Iehova a fost păstrat în cinste, iar scopul pentru care izraeliții au fost stabiliți în țara făgăduinței promitea să-și găsească împlinirea. Au fost ridicate opreliști, iar căutătorii după adevăr din țările păgâne nu s-au întors nesatisfăcuți. Aveau loc convertiri, iar biserica lui Dumnezeu de pe pământ se mărea și prospera.

Solomon a fost uns și proclamat împărat în ultimii ani ai tatălui său, David, care a abdicat în favoarea lui. Prima parte a vieții sale a fost plină de speranțe, iar planul lui Dumnezeu era ca el să crească din putere în putere, din slavă în slavă, apropiindu-se mereu de asemănarea caracterului lui Dumnezeu, și în felul acesta să-i inspire pe cei din poporul Său să aducă la îndeplinire însărcinarea sfântă, ca depozitari ai adevărului divin.

David știa că planul înalt al lui Dumnezeu pentru Israel va putea fi împlinit numai dacă poporul și conducătorii vor veghea neabătut, ca să atingă ținta pusă înaintea lor. El mai știa că, pentru a îndeplini însărcinarea cu care Dumnezeu l-a onorat pe fiul său Solomon, tânărul conducător trebuia să fie nu numai un luptător, om de stat și suveran, ci și un om energic, bun, un învățător al dreptății, un exemplu de credincioșie. Cu grijă duioasă, David l-a îndemnat pe Solomon să fie nobil și viteaz, să dea pe față milă și bunătate față de supușii săi, și în toate relațiile cu națiunile pământului să cinstească și să slăvească Numele lui Dumnezeu, dând pe față frumusețea sfințeniei. Nenumăratele încercări și experiențe deosebite, prin care a trecut David în timpul vieții, l-au învățat valoarea virtuților nobile și l-au determinat să declare pe patul de moarte, în însărcinarea dată lui Solomon: „Cel ce

împărătește între oameni cu dreptate, cel ce împărătește în frică de Dumnezeu, este ca lumina dimineții când răsare soarele în dimineața fără nori, ca razele soarelui după ploaie”. (2 Samuel 23, 3.4.)

Ce ocazie a avut Solomon! Dacă ar fi urmat îndrumările tatălui său, inspirate de cer, domnia lui ar fi fost o domnie a dreptății, așa cum este descrisă în Psalmii 72.

„Dumnezeule, dă judecățile Tale împăratului, Și dă dreptatea Ta fiului împăratului! Și el va judeca pe poporul Tău cu dreptate, Și pe nenorociții Tăi cu nepărtinire. Va fi ca o ploaie, care cade pe un pământ cosit Ca o ploaie repede, care udă câmpia. În zilele lui va înflori cel neprihănit, Și va fi belșug de pace până nu va mai fi lună, El va stăpâni de la o mare la alta, Și de la Râu până la marginile pământului. Împărații Tarsisului și ai ostroavelor vor plăti biruri, Împărații Sebei și Sabei vor aduce daruri. Da, toți împărații se vor închina înaintea lui. Toate neamurile îi vor sluji. Căci el va izbăvi pe săracul care strigă, Și pe nenorocitul care nu are ajutor. Se vor ruga neîncetat pentru el, Și-l vor binecuvânta în fiecare zi. Numele lui va dăinui pe vecie; Cât soarele va ținea numele lui. Cu el se vor binecuvânta unii pe alții, Și toate neamurile îl vor numi fericit.

Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Israel, Singurul care face minuni! Binecuvântat să fie în veci slăvitul Lui Nume! Tot pământul să se umple de slava Lui! Amin! Amin!”

În tinerețea lui, Solomon a făcut din alegerea lui David propria sa alegere, și timp de mulți ani a umblat în neprihănire, viața lui fiind caracterizată printr-o ascultare strictă de poruncile lui Dumnezeu. La începutul domniei, a mers cu sfetnicii de stat la Gabaon, unde se afla încă tabernacolul construit în pustie, și acolo s-a unit cu sfătuitoarii lui aleși, „cu căpeteniile peste mii și peste sute, cu judecătorii și cu mai marii întregului

Israel, căpeteniile caselor părintești” (2 Cronici 1, 2), în aducerea de jertfe lui Dumnezeu și într-o consacrare deplină în slujba Domnului. Înțelegând întrucâtva datoriile legate de slujba împărătească, Solomon știa că aceia care poartă poveri grele trebuie să caute la izvorul înțelepciunii călăuzire, dacă vor să-și aducă la îndeplinire în mod corespunzător răspunderile. Aceasta l-a făcut să-i încurajeze pe sfetnici să se unească cu el din toată inima pentru a se asigura de primire din partea lui Dumnezeu.

Mai presus de orice bun pământesc, împăratul dorea înțelepciune și pricepere pentru aducerea la îndeplinire a lucrării pe care Dumnezeu i-o dăduse. El tânjea după o minte ageră, mărinimie, sensibilitate sufletească. În noaptea aceea, Domnul i S-a arătat lui Solomon într-un vis și i-a spus: „Cere ce vrei să-ți dau”. Ca răspuns, tânărul și neexperimentatul conducător a dat curs simțămintelor de nevrednicie și dorinței după ajutor: „Tu ai arătat o mare bunăvoință tatălui meu David”, a zis el „pentru că umbla înaintea Ta în credincioșie și dreptate, și în curăție de inimă față de Tine; i-ai păstrat această mare bunăvoință și i-ai dat un fiu care șede pe scaunul lui de domnie, cum se vede astăzi.

Acum, Doamne, Dumnezeul meu, Tu ai pus pe robul Tău să împărătească în locul tatălui meu David; și eu nu sunt decât un tânăr, nu sunt încercat. Robul tău este în mijlocul poporului pe care l-ai ales, popor foarte mare, care nu poate fi nici numărat, nici socotit, din pricina mulțimii lui. Dă, dar, robului Tău o inimă pricepută, ca să judece pe poporul Tău, pe poporul acesta care este așa de mare la număr. Cererea aceasta a lui Solomon a plăcut Domnului”. Dumnezeu a zis lui Solomon: „Fiindcă dorința aceasta este în inima ta, fiindcă nu ceri nici bogăție, nici averi, nici slavă, nici moartea vrăjmașilor tăi, nici chiar o viață lungă, ci ceri pentru tine înțelepciune și pricepere, ca să judeci pe poporul Meu, voi face după cuvântul tău. Îți voi da, pe deasupra, bogății, averi și slavă, cum nu a mai avut niciodată nici un împărat înaintea ta, și cum nici nu va mai avea după tine. Și dacă vei umbla în căile Mele, păzind legile și poruncile Mele, cum a făcut tatăl tău, David, îți

voi lungi zilele”. (1 Împărați 3, 5-14; 2 Cronici 1, 7-12.)

Dumnezeu a făgăduit că, așa cum fusese cu David, așa avea să fie și cu Solomon. Dacă împăratul avea să împlinească ceea ce Domnul i-a poruncit, scaunul de domnie avea să fie întărit, iar domnia lui avea să fie mijlocul de înălțare a lui Israel „ca popor înțelept și priceput” (Deuteronom 4, 6), o lumină pentru națiunile înconjurătoare.

Limbajul folosit de Solomon în rugăciunea lui către Dumnezeu, înaintea vechiului altar de la Gabaon, dă pe față umilința lui și dorința arzătoare de a-L onora pe Dumnezeu. El și-a dat seama că fără ajutor divin este tot atât de neputincios ca și un copilăș pentru îndeplinirea răspunderilor care erau asupra lui. Știa că-i lipsește discernământul, și simțământul mării lui nevoi l-a determinat să-L caute pe Domnul pentru înțelepciune. În inima lui nu era nici o aspirație egoistă după o cunoștință care să-l înalțe mai presus de alții. El dorea să aducă la îndeplinire datoriile care îi reveneau și mai ales darul care avea să fie mijlocul prin care domnia lui să aducă slavă lui Dumnezeu. Niciodată Solomon nu a fost atât de bogat, atât de înțelept sau cu adevărat mare ca atunci când a mărturisit: „Eu nu sunt decât un tânăr, nu sunt încercat”. Aceia care astăzi ocupă poziții de încredere trebuie să caute lecția din rugăciunea lui Solomon. Cu cât un om ocupă o poziție mai înaltă, cu atât are de purtat o răspundere mai mare, cu atât mai mare va fi influența pe care o exercită și cu atât mai mare este nevoia de dependență de Dumnezeu. Totdeauna trebuie să-și amintească de faptul că, o dată cu chemarea la lucru, vine și chemarea de a umbla cu grijă înaintea semenilor lui. El trebuie să stea înaintea lui Dumnezeu având atitudinea unui ucenic. Poziția nu aduce și sfințenia caracterului. Un om este în adevăr mare atunci când Îl onorează pe Dumnezeu și ascultă de poruncile Lui.

Dumnezeul pe care Îl slujim nu caută la fața omului. El, care i-a dat lui Solomon, duh de discernământ și înțelepciune, este gata să dea aceeași binecuvântare astăzi copiilor Săi. „Dacă cuiva îi lipsește înțelepciunea”,

declară Cuvântul Său, „s-o ceară de la Dumnezeu, care dă cu mână largă, fără mustrare, și ea îi va fi dată”. (Iacov 1, 5.) Când un purtător de poveri dorește înțelepciune mai mult decât bogăție, putere sau renume, el nu va fi dezamăgit. Unul ca acesta va învăța de la Marele Învățător nu numai ce să facă, ci și cum să lucreze, așa încât să primească aprobarea divină.

Atâta vreme cât rămâne consacrat, omul pe care Dumnezeu l-a înzestrat cu discernământ și pricepere nu va da pe față dorința după o poziție înaltă, nici nu va căuta să conducă sau să stăpânească. Oamenii trebuie să poarte răspunderi, pentru că este nevoie -- dar în loc de a se lupta pentru întâietate, acela care este un conducător adevărat se va ruga pentru o inimă înțelegătoare, ca să facă deosebire între bine și rău. Cărarea bărbaților care sunt așezați drept conducători nu este ușoară; ei trebuie să vadă în orice piedică o chemare la rugăciune. Niciodată nu trebuie să uite a primi sfat de la Marele Izvor al oricărei înțelepciuni. Întăriți și luminați de Maestru, ei vor fi făcuți în stare să stea neclintiți împotriva influențelor nefsinte și să facă deosebire între dreptate și eroare, între bine și rău. Ei vor aproba ceea ce Dumnezeu aprobă și vor lupta cu putere împotriva introducerii principiilor greșite în lucrarea Sa.

Dumnezeu i-a dat lui Solomon înțelepciunea pe care el a dorit-o mai presus de bogății, onoare sau viață lungă. Cererea lui de a avea o minte ageră, o inimă înțeleaptă și un duh blând a fost împlinită. „Dumnezeu a dat lui Solomon înțelepciune, foarte mare pricepere și cunoștință multă, ca nisipul de pe țărmul mării. Înțelepciunea lui Solomon întrecea înțelepciunea tuturor fiilor Răsăritului și toată înțelepciunea egiptenilor. El era mai înțelept decât oricare om și faima lui se răspândise printre neamurile de primprejur”. (1 Împărați 4, 29-31.)

„Și tot Israelul ... s-a temut de împărat, căci au văzut că înțelepciunea lui Dumnezeu era în el, povățuindu-l în judecățile lui”. (1 Împărați 3, 28.) Inima poporului s-a îndreptat către Solomon, așa cum fusese față de David,

și l-a ascultat în toate lucrurile. „Solomon ... s-a întărit în domnie; Domnul, Dumnezeul lui, a fost cu el, și l-a înălțat din ce în ce mai mult”. (2 Cronici 1, 1.)

Timp de mai mulți ani, viața lui Solomon s-a caracterizat prin devotament față de Dumnezeu, cinste, principii statornice și ascultare strictă de poruncile lui Dumnezeu. El dădea îndrumări în toate acțiunile importante și administra cu înțelepciune problemele legate de împărăție. Bogăția și înțelepciunea lui, construcțiile impunătoare și lucrările publice, pe care le-a realizat în primii ani ai domniei, energia, evlavia, dreptatea și generozitatea pe care le-a dat pe față în cuvânt și fapte au câștigat loialitatea, admirația și omagiul conducătorilor din multe țări.

Numele lui Iehova a fost mult onorat în prima parte a domniei lui Solomon. Înțelepciunea și dreptatea, manifestate de împărat, dădeau mărturie tuturor popoarelor despre atributele minunate ale Dumnezeului pe care Îl slujea. Pentru o vreme, Israel a fost ca o lumină, care dădea pe față măreția lui Iehova. Adevărata slavă a primei părți a domniei lui Solomon nu s-a văzut în înțelepciunea neîntrecută, în bogății fabuloase, în puterea fără egal și în renumele lui, ci în onoarea pe care a adus-o Numelui Dumnezeului lui Israel, prin folosirea înțeleaptă a darurilor cerului.

Pe măsură ce anii treceau și faima lui Solomon creștea, el căuta să-L onoreze pe Dumnezeu, sporind mereu în putere mintală și spirituală și continuând să împartă altora binecuvântările pe care le primea. Nimeni nu putea să înțeleagă mai bine decât el însuși că prin favoarea lui Iehova intrase în stăpânirea puterii, înțelepciunii și că aceste daruri i-au fost acordate ca să dea lumii cunoașterea Împăratului împăraților.

Solomon a dat pe față un interes deosebit în studiul naturii, dar cercetările lui nu s-au limitat la o singură ramură de învățătură. Prin studiul

stăruitor al tuturor lucrurilor create, atât însuflețite, cât și neînsuflețite, el a câștigat o concepție lămurită despre Creator. În forțele naturii, în lumea animală și minerală și în orice copac, mugur și floare, el vedea descoperirea înțelepciunii lui Dumnezeu; și în timp ce căuta să învețe mai mult și mai mult, cunoașterea lui despre Dumnezeu și dragostea față de El creșteau continuu. Înțelepciunea inspirată de sus a lui Solomon și-a găsit expresia în cântări de laudă și în multe proverbe. „A rostit trei mii de pilde și a alcătuit o mie cinci cântări. A vorbit despre copaci, de la cedrul din Liban până la isopul care crește pe zid, a vorbit de asemenea despre dobitoace, despre păsări, despre târâtoare și despre pești”. (1 Împărați 4, 32.33.)

În parabolele lui Solomon este subliniat principiul viețuirii sfinte și al efortului stăruitor, principii cerești care duc la evlavie, principii care trebuie să guverneze toate faptele vieții. Tocmai răspândirea acestor principii și recunoașterea lui Dumnezeu ca Unul căruia Îi aparțin toată lauda și onoarea au făcut din prima parte a domniei lui Solomon un timp de înălțare morală și de prosperitate materială. „Ferice de omul care găsește înțelepciunea, și de omul care capătă priceperea! Căci câștigul pe care-l aduce ea este mai bun decât al argintului, și venitul adus de ea este mai de preț decât aurul; ea este mai de preț decât mărgăritarele, și toate comorile tale nu se pot asemui cu ea. În dreapta ei este o viață lungă; în stânga ei, bogăție și slavă. Căile ei sunt niște cărări plăcute, și toate cărările ei sunt niște cărări pașnice. Ea este un pom de viață pentru cei ce o apucă, și cei ce o au sunt fericiți”. (Proverbe 3, 13-18.)

„Iată începutul înțelepciunii: dobândește înțelepciunea și cu tot ce ai, dobândește priceperea” (Proverbe 4, 7); „Frica de Domnul este începutul înțelepciunii” (Psalmii 111, 10); „Frica de Domnul este urârea răului; trufia și mândria, purtarea rea și gura mincinoasă, iată ce urăsc eu”. (Proverbe 8, 13.)

O, dacă în anii de mai târziu Solomon ar fi luat aminte la aceste cuvinte

minunate ale înțelepciunii! O, dacă el, care declarase: „Buzele înțelepților seamănă știința” (Proverbe 15, 7) și care învățase pe împărații pământului să dea Împăratului împăraților lauda pe care doreau să o dea unui conducător pământesc, nu și-ar fi atribuit niciodată „cu o gură răzvrătită”, cu mândrie și nerușinare, slava care se cuvenea numai lui Dumnezeu!

Capitolul 2

Templul și consacrarea lui

Solomon a adus la îndeplinire, cu înțelepciune, planul îndelung cultivat al lui David, acela de a înălța un templu Domnului. Timp de șapte ani, Ierusalimul a fost plin de lucrători harnici, ocupați cu nivelarea locului rânduie, cu ridicarea unor ziduri de consolidare și așezarea de temelii largi „pietre mari, măreț cioplite” (1 Împărați 5, 17) cu prelucrarea copacilor uriași, aduși din pădurea Libanului și cu înălțarea sanctuarului măreț.

În același timp cu pregătirea lemnelor și a pietrelor pentru care mii de oameni își încordau puterile, executarea mobilierului templului înainta mereu sub conducerea lui Hiram din Tir „un meșter priceput, înzestrat cu înțelepciune pentru lucrări în aur, în argint, în aramă, în fier, în piatră și în lemn, în materii vopsite în purpură și în albastru, în materii de vison și cârmâz”. (2 Cronici 2, 13.14.)

Astfel, în timp ce clădirea de pe muntele Moria se înălța fără zgomot „din pietre cioplite gata, înainte de a fi aduse acolo, așa că nici un ciocan, nici o secure, nici o unealtă de fier nu s-a auzit în casă, în timpul zidirii” (1 Împărați 6, 7), asamblarea lor armonioasă era executată după modelul dat de David fiului său, cu „toate uneltele care erau pentru casa lui Dumnezeu”. (2 Cronici 4, 19.) Între acestea se aflau: altarul tămâierii, masa cu pâinile pentru punerea înaintea Domnului, sfeșnicul și candelarele împreună cu vasele și uneltele legate de slujirea preoților în locul sfânt, „toate acestea de aur, de aur foarte curat”. (2 Cronici 4, 21.) Mobilierul de aramă -- altarul arderilor de tot, marea de aramă susținută de doisprezece boi, lighenele de dimensiuni mai mici împreună cu multe alte vase -- „împăratul a pus să se toarne în câmpia Iordanului într-un pământ cleios între Sucot și Țereda”. (2 Cronici 4, 17.) Aceste obiecte au fost date din belșug, ca să nu fie nici o lipsă.

Palatul clădit de Solomon și de asociații lui pentru Dumnezeu și pentru închinarea Sa era de o frumusețe neîntrecută și de o splendoare fără seamăn. Împodobită cu pietre prețioase, înconjurată de curți spațioase, cu intrări monumentale, căptușită cu cedru și poleită cu aur, clădirea templului, cu perdele brodate și cu mobilier bogat, era un simbol potrivit pentru biserica vie a lui Dumnezeu de pe pământ, care de-a lungul veacurilor a fost clădită în armonie cu modelul divin, din materiale care au fost asemănate cu „aur, argint, pietre prețioase”, șlefuite „ca niște stâlpi frumoși care fac podoaba caselor împărătești”. (1 Corinteni 3, 12; Psalmii 144, 12.) Hristos este „piatra din capul unghiului” a acestui templu spiritual: „în El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un templu sfânt în Domnul”. (Efeseni 2, 20, 21.)

În cele din urmă, templul plănuit de împăratul David și clădit de fiul său Solomon a fost terminat. „Tot ceea ce-și pusese Solomon de gând să facă în casa Domnului, a izbutit”. (2 Cronici 7, 11 .) Iar acum, pentru ca palatul care încorona înălțimile muntelui Moria să poată fi, așa cum își dorise atât de mult David, o locuință „nu pentru om, ci pentru Domnul Dumnezeu” (1 Cronici 29, 1), mai rămânea ceremonia solemnă a consacrării pentru Iehova și pentru închinarea Sa.

Locul pe care era clădit templul fusese multă vreme socotit ca un loc consacrat lui Dumnezeu. Aici, Avraam, tatăl credincioșilor, dovedise dispoziția lui de a jertfi pe singurul său fiu, în ascultare de porunca lui Iehova. Aici, Dumnezeu Își reînnoiește legământul binecuvântării cu Avraam, care cuprindea slăvita făgăduință mesianică, de eliberare pentru neamul omenesc prin jertfirea Fiului Celui Prea Înalt. (vezi Geneza 22, 9.16-18.) În acest loc, atunci când David adusese arderi de tot și jertfe de mâncare pentru a opri sabia răzbunătoare a îngerului distrugător, Dumnezeu i-a răspuns cu foc din cer. (Vezi 1 Cronici 21.) Și acum din nou, închinătorii lui Iehova erau aici pentru a se închina Dumnezeului lor și a-și reînnoi voturile de atașament față de El.

Timpul ales pentru consacrare era cel mai favorabil -- luna a șaptea, când poporul din toate colțurile împărăției obișnuia să se adune la Ierusalim pentru a prăznuia sărbătoarea corturilor. Această sărbătoare era mai întâi de toate o ocazie de bucurie. Lucrările de recoltare fiind terminate, iar muncile pentru noul an nefiind încă începute, poporul era eliberat de griji și putea să se dedice influențelor sfinte și pline de bucurie ale acestui moment.

La timpul rânduit, oștile lui Israel, împreună cu reprezentanți din multe țări străine în îmbrăcăminte bogată, s-au adunat în curțile templului. Scena era de o măreție neobișnuită. Solomon împreună cu bătrânii lui Israel și cu cei mai influenți bărbați din popor s-au reîntors din cealaltă parte a orașului, de unde au adus chivotul legământului. „Chivotul, cortul întâlnirii și toate celelalte unelte sfinte care erau în cort” (2 Cronici 5, 5) au fost aduse din sanctuarul de pe înălțimea Gabaonului. Aceste obiecte îndrăgite, care aminteau de experiențele de început ale copiilor lui Israel în timpul rătăcirilor prin pustie, precum și cu ocazia cuceririi Canaanului, și-au găsit acum un sălaș permanent în clădirea splendidă care fusese înălțată pentru a lua locul acelei construcții portabile.

La aducerea la templu a chivotului sacru, care conținea cele două table de piatră pe care erau scrise cu degetul lui Dumnezeu preceptele Decalogului, Solomon a urmat exemplul tatălui său, David. La fiecare șase pași aducea jertfe. Cu cântări, muzică și cu o deosebită ceremonie, „preoții au adus chivotul legământului Domnului la locul lui, în sfântul locaș al casei, în Locul prea sfânt”. (2 Cronici 5, 7.) După ce au ieșit din sanctuar, și-au ocupat locurile destinate. Cântăreții -- „leviții îmbrăcați în in subțire stăteau la răsăritul altarului cu chimvale, alăute și arfe, și aveau cu ei o sută douăzeci de preoți care sunau din trâmbițe”. (2 Cronici 5, 12.)

„Când cei ce sunau din trâmbițe și cei ce cântau, unindu-se într-un glas,

ca să mărească și să laude pe Domnul, au sunat din trâmbiță, chimvale și celelalte instrumente și au mărit pe Dumnezeu prin aceste cuvinte: «Căci este bun, căci îndurarea Lui ține în veci!», în clipa aceea casa și anume Casa Domnului s-a umplut cu un nor. Preoții nu au putut să mai stea acolo și să facă slujba din pricina norului; căci slava Domnului umplea Casa lui Dumnezeu”. (2 Cronici 5, 13.14.)

Dându-și seama de semnificația acestui nor, Solomon a zis: „Domnul a zis că vrea să locuiască în întuneric! și eu am zidit o casă care-ți va fi locuință, un loc unde vei locui în veci”. (2 Cronici 6, 1.2.)

„Domnul împărățește: popoarele tremură; El șade pe heruvimi: pământul se clatină. Domnul este mare în Sion, Și înălțat peste toate popoarele. Să laude oamenii Numele Tău cel Mare și înfricoșat, Căci este sfânt!... Înălțați pe Domnul, Dumnezeul nostru, Și închinați-vă înaintea așternutului picioarelor Lui, Căci este sfânt!” (Psalmii 99, 1-5.)

În mijlocul curții templului, fusese înălțată „o treaptă de aramă” sau o platformă „lungă de cinci coți, lată de cinci coți și înaltă de trei coți”. Solomon a stat pe ea și, cu mâinile ridicate, a binecuvântat mulțimea cea mare din fața lui „Și toată adunarea lui Israel stătea în picioare”. (2 Cronici 6, 13.3.)

„Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeul lui Israel”, a exclamat Solomon, „care a împlinit prin puterea Sa ce spusese cu gura Sa tatălui meu David, când a zis: «Am ales Ierusalimul, pentru ca în el să locuiască Numele Meu».” (2 Cronici 6, 4.6.)

Apoi, Solomon a îngenuncheat pe platformă și în auzul întregului popor, a înălțat rugăciunea de consacrare. Ridicându-și mâinile către cer, în timp ce adunarea era plecată cu fața la pământ, împăratul s-a rugat:

„Doamne, Dumnezeul lui Israel, nu este un Dumnezeu ca Tine în ceruri, nici pe pământ, care să-și țină legământul și să arate milă față de robii Tăi, care umblă înaintea Ta cu toată inima lor”.

„Astfel, ți-ai ținut cuvântul dat robului Tău David, tatăl meu; și ce ai spus cu gura Ta, împlinești astăzi prin puterea Ta. Acum, Doamne, Dumnezeul lui Israel, ține făgăduința pe care ai făcut-o tatălui meu David, când ai zis: Niciodată nu vei fi lipsit înaintea Mea de un urmaș care să șadă pe scaunul de domnie al lui Israel, numai fiii tăi să ia seama la calea lor și să meargă în Legea Mea, cum ai mers tu înaintea Mea. Împlinească-se dar Doamne, Dumnezeul lui Israel, făgăduința pe care ai făcut-o robului Tău David! Dar ce! Să locuiască Dumnezeu cu adevărat împreună cu omul pe pământ? Iată că cerurile și cerurile cerurilor nu Te cuprind: cu cât mai puțin această casă, pe care am zidit-o eu! Totuși, Doamne, Dumnezeul meu, ia aminte la rugăciunea robului Tău și la cererea lui! Ascultă strigătul și rugăciunea pe care ți-o face robul Tău. Ochii Tăi să fie zi și noapte deschiși peste casa aceasta, peste locul despre care ai zis că acolo va fi Numele Tău! Ascultă cererile robului Tău și ale poporului Tău Israel, când se vor ruga în locul acesta! Ascultă din locul locuinței Tale din ceruri, ascultă și iartă!

Când poporul Tău Israel va fi bătut de vrăjmaș, pentru că a păcătuit împotriva Ta: dacă se vor întoarce la Tine și vor da slavă Numelui Tău, dacă Îți vor face rugăciuni și cereri în casa aceasta, ascultă-i din ceruri, iartă păcatul părinților lor.

Când cerul va fi închis și nu va fi ploaie din pricina păcatelor lor împotriva Ta: dacă se vor ruga în acest loc și vor da slavă Numelui tău și dacă se vor întoarce de la păcatele lor (pentru că îi vei pedepsi), ascultă-i din ceruri, iartă păcatul robilor Tăi și al poporului Israel, învață-i calea pe care trebuie să meargă și trimite ploaie pe pământul pe care l-ai dat ca moștenire poporului Tău!

Când vor fi în țară foamete, ciumă, rugină de grâu și mălură, lăcustele dintr-un soi sau altul, când vrăjmașul va împresura pe poporul Tău, în țara lui, în cetățile lui, când vor fi urgii sau boli de vreun fel; dacă, un om, dacă tot poporul Tău Israel va face rugăciuni și cereri și fiecare își va cunoaște rana și durerea și va întinde mâinile spre casa aceasta, ascultă-l din ceruri, din locul locuinței Tale, și iartă-l; răsplătește fiecăruia după inima lui, Tu care cunoști inima fiecăruia, căci numai Tu cunoști inima copiilor oamenilor, ca să se teamă de Tine și să umble în căile Tale tot timpul, cât vor trăi în țara pe care ai dat-o părinților noștri!

Când străinul, care nu este din poporul Tău Israel, va veni dintr-o țară străină, depărtată, din pricina numelui Tău celui mare, din pricina mâinii Tale tari și din pricina brațului Tău întins, când va veni să se roage în casa aceasta, ascultă-l din ceruri, din locul locuinței Tale și dă străinului aceuia tot ce-ți va cere, pentru ca toate popoarele pământului să cunoască Numele Tău și să se teamă de Tine, ca poporul Tău Israel, și să știe că Numele Tău este chemat peste casa aceasta, pe care am zidit-o!

Când va ieși poporul Tău la luptă împotriva vrăjmașilor lui, urmând calea pe care îi vei porunci să o urmeze: dacă Îți vor face rugăciuni cu privirile îndreptate spre cetatea aceasta, pe care ai ales-o și spre casa pe care am zidit-o în Numele Tău, ascultă din ceruri rugăciunile și cererile lor, și fă-le dreptate! Când vor păcătui împotriva Ta, căci nu este om care să nu păcătuiască, și când vei fi mâniat împotriva lor, și-i vei da în mâna vrăjmașului, care-i va duce robi într-o țară depărtată sau apropiată: dacă își vor veni în fire în țara unde vor fi robi, dacă se vor întoarce la Tine și Îți vor face cereri în țara robiei lor, și vor zice: «Am păcătuit, am păcătuit, am săvârșit fărădelegi, am făcut rău», dacă se vor întoarce la Tine din toată inima lor și din tot sufletul lor, în țara robiei lor, unde au fost duși robi, dacă-ți vor face rugăciuni cu privirile întoarse spre țara lor, pe care ai dat-o părinților lor, spre cetatea pe care ai ales-o și spre casa pe care am zidit-o

Numelui Tău, ascultă din ceruri, din locul locuinței Tale, rugăciunile și cererile lor, fă-le dreptate: iartă poporului Tău păcatele făcute împotriva Ta!

Acum Doamne, Dumnezeule, ochii Tăi să fie deschiși și urechile Tale să fie cu luare aminte la rugăciunea făcută în locul acesta! Acum, Doamne, Dumnezeule, scoală-Te, vino la locul Tău de odihnă, Tu și chivotul măreției Tale. Preoții tăi, Doamne, Dumnezeule, să fie îmbrăcați cu mântuirea, și prea iubiții tăi să se bucure de fericire! Doamne, Dumnezeule, nu îndepărta pe unsul Tău, adu-ți aminte de bunătățile făgăduite robului Tău, David!”. (2 Cronici 6, 14-42.)

Când Solomon și-a sfârșit rugăciunea, „a căzut foc din cer și a mistuit arderea de tot și jertfele. Preoții nu puteau intra în templu, din cauza slavei Domnului, care umpluse casa Domnului. Când toți copiii lui Israel au văzut slava Domnului deasupra casei, s-au plecat cu fețele la pământ și s-au închinat și au lăudat pe Domnul zicând: «Căci este bun; căci îndurarea Lui ține în veci!»”.

Apoi, împăratul și poporul au adus jertfe înaintea Domnului. „Astfel împăratul și tot poporul au închinat casa Domnului”. (2 Cronici 7, 1-5.) Timp de șapte zile, mulțimile din toate părțile împărăției, „de la hotarele Hamatului și până la râul Egiptului, o mulțime foarte mare”, au prăznuit cu bucurie. Săptămâna următoare a fost petrecută de mulțimea fericită la sărbătoarea corturilor. La încheierea timpului de reconsacrare și de bucurie, oamenii s-au întors la căminele lor, „plini de bucurie în inimă pentru bunătatea pe care Domnul a dat-o pe față lui David, lui Solomon și întregului Său popor Israel”. (2 Cronici 7, 8.10.)

Împăratul făcuse tot ce putuse, ca să încurajeze poporul să se predea cu totul Domnului și slujirii Sale și să mărească Numele Lui cel Sfânt. Și acum iarăși, ca la Gabaon, la începutul domniei sale, conducătorului lui Israel i s-a

dat dovada primirii și binecuvântării divine. Într-o viziune de noapte, Domnul i s-a arătat cu o solie: „Îți ascult rugăciunea și aleg locul acesta drept casa unde va trebui să Mi se aducă jertfă. Când voi închide cerul, și nu va fi ploaie, când voi porunci lăcustelor să mănânce țara, când voi trimite ciurma în poporul Meu: dacă poporul Meu peste care este chemat Numele Meu se va smeri, se va abate de la căile lui rele -- îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul și-i voi tămădui țara. Ochii Mei vor fi deschiși de acum, și urechile Mele vor fi cu luare aminte la rugăciunea făcută în locul acesta. Acum, aleg și sfântesc casa aceasta, pentru ca Numele Meu să locuiască în ea pe vecie, și voi avea totdeauna ochii și inima Mea acolo”. (2 Cronici 7, 12-16.) Dacă Israel ar fi rămas credincios lui Dumnezeu, această clădire măreață ar fi rămas în picioare pe vecie, ca un semn veșnic al favorii deosebite a lui Dumnezeu față de poporul Său ales. „Fiii străinului” -- declara Dumnezeu -- „care se vor lipi de Domnul, ca să-I slujească și să iubească Numele Domnului, pentru ca să fie slujitorii Lui, și toți cei ce vor păzi Sabatul, ca să nu îl pângărească, și vor stărui în legământul Meu, îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt, și-i voi umple de veselie în Casa Mea de rugăciune. Arderile lor de tot și jertfele lor vor fi primite pe altarul Meu, căci casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele”. (Isaia 56, 7.)

În legătură cu aceste asigurări de primire, Domnul a explicat lămurit înaintea împăratului calea datoriei: „Și tu dacă vei umbla înaintea Mea cum a umblat tatăl tău David, făcând tot ce-am poruncit, și dacă vei păzi legile și poruncile Mele, voi întări scaunul de domnie al împărăției tale, cum am făgăduit tatălui tău David, când am zis: «Niciodată nu vei fi lipsit de un urmaș, care să domnească peste Israel».” (2 Cronici 7, 17.18.)

Dacă Solomon ar fi continuat să-L slujească pe Domnul în umilință, întreaga lui domnie ar fi exercitat o influență puternică spre bine asupra popoarelor înconjurătoare -- popoare care fuseseră atât de favorabil impresionate de domnia lui David, tatăl lui, ca și de cuvintele înțelepte și de lucrările mărețe din primii ani ai domniei sale. Prevăzând ispitele teribile

care însoțesc prosperitatea și onoarea lumescă, Dumnezeu l-a avertizat pe Solomon împotriva păcatului apostaziei și a arătat mai dinainte urmările teribile ale păcatului. Chiar și templul cel minunat, care tocmai fusese consacrat, a zis El, avea să ajungă „de pomină și de batjocură printre toate popoarele”, dacă Israel avea să uite „pe Domnul, Dumnezeul părinților lor” (2 Cronici 7, 20.22) și avea să stăruiască în idolatrie.

Întărit în inimă și plin de bucurie pentru solia primită din cer, că rugăciunea sa în favoarea lui Israel fusese ascultată, Solomon a intrat acum în cea mai glorioasă perioadă de domnie. În curând, „toți împărații pământului” au început să îl caute, „să-i audă înțelepciunea pe care o pusese Dumnezeu în inima lui”. (2 Cronici 9, 23.) Mulți aveau să vadă felul guvernării lui și să primească îndrumări cu privire la rezolvarea problemelor grele.

Când aceștia îl vizitau pe Solomon, el îi învăța despre Dumnezeu, ca fiind Creatorul tuturor lucrurilor, și ei se întorceau cu concepții mai lămurite despre Dumnezeul lui Israel și despre dragostea Lui față de neamul omenesc. În lucrările din natură, vedeau acum expresia iubirii Sale și o descoperire a caracterului Său; și mulți erau determinați să I se închine, ca Dumnezeu al lor.

Umilința lui Solomon la vremea când a început să ducă poverile statului, atunci când a recunoscut înaintea lui Dumnezeu : „Eu sunt doar un tânăr neîncercat” (1 Împărați 3, 7), dragostea lui adâncă față de Dumnezeu, respectul lui profund pentru lucrurile sfinte, neîncrederea în sine, precum și faptul că înălța cu adevărat pe Creatorul infinit a toate -- toate aceste trăsături de caracter, cu adevărat demne de urmărit, s-au dat pe față în lucrările legate de dedicarea templului, când, în timpul rugăciunii sale de consacrare, a îngenuncheat în poziția umilă a unuia care cere. Urmașii lui Hristos, astăzi, să se ferească de tendințele de a pierde spiritul de respect și de teamă sfântă. Scripturile îi învață pe oameni cum să se apropie de Făcătorul lor cu umilință

și temere, prin credință într-un Mijlocitor divin. Psalmistul declara:

„Căci Domnul este un Dumnezeu mare, Este un Împărat mai presus de toți dumnezeii. Veniți să ne închinăm și să ne smerim Să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorul nostru!” (Psalmii 95, 3.6.)

Atât în rugăciunea publică, cât și în cea particulară, este privilegiul nostru să ne plecăm genunchiul înaintea lui Dumnezeu atunci când Îi aducem cererile noastre. Isus, exemplul nostru, „îngenunchea și Se ruga”. (Luca 22, 41.) Despre ucenicii Săi se scrie că ei „au îngenuncheat și s-au rugat”. (Faptele Apostolilor 9, 40.) Pavel declara: „Îmi plec genunchiul înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos”. (Efeseni 3, 14.) Când a mărturisit înaintea lui Dumnezeu păcatele lui Israel, Ezra a îngenuncheat. (Ezra 9, 5.) Daniel „îngenunchea de trei ori pe zi, se ruga și lăuda pe Dumnezeul lui”. (Daniel 6, 10.) Adevăratul respect pentru Dumnezeu este imprimat de simțul măreției Sale infinite și de conștiința prezenței Sale. Orice inimă trebuie să fie impresionată de acest simțământ al Celui Nevăzut. Ceasul și locul rugăciunii sunt sfinte, pentru că acolo este Dumnezeu.

Și atunci când se dă pe față respect în atitudine și în comportament, simțământul din care el izvorăște se va adânci. „Numele Lui este sfânt și înfricoșat” (Psalmii 111, 9), declară psalmistul. Atunci când Îi rostesc Numele, îngerii își acoperă fețele. Cu cât respect, deci, ar trebui să luăm Numele Lui pe buzele noastre, noi, care suntem păcătoși și decăzuți!

Ar fi bine ca atât tinerii, cât și bătrânii să cântărească acele cuvinte din Sfânta Scriptură care arată cum ar trebui privit locul însemnat cu prezența deosebită a lui Dumnezeu. „Scoate-ți încălțăminte din picioare”, i-a poruncit El lui Moise la rugul arzând, „căci locul pe care stai este un pământ sfânt”. (Exod 3, 5.) După ce Iacov a avut viziunea cu îngerii, a exclamat: „Domnul este în locul acesta, și eu nu am știut.... Aici este casa lui

Dumnezeu, aici este poarta cerurilor”. (Geneza 28, 16.17.) În cele spuse cu ocazia slujbelor de consacrare, Solomon a căutat să îndepărteze din mintea celor prezenți superstițiile cu privire la Creator, care întunecaseră mințile păgânilor. Dumnezeul cerului nu este ca zeii păgânilor, legat de un templu făcut de mâini omenești; cu toate acestea, El Se întâlnește cu poporul Său, prin Duhul Său, atunci când ei se adună la casa dedicată închinării Sale.

Cu secole mai târziu, Pavel a învățat același adevăr, prin cuvintele: „Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului, și nu locuiește în temple făcute de mâini. El nu este slujit de mâini omenești, ca și când ar avea trebuință de ceva, El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile. El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremi și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să-L caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească, bâjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi. Căci în El avem viața, mișcarea și ființa....” (Faptele Apostolilor 17, 24-28.)

„Ferice de poporul al cărui Dumnezeu este Domnul! Ferice de poporul pe care și-l alege El de moștenire! Domnul privește din înălțimea cerurilor, Și vede pe toți fiii oamenilor. Din locașul locuinței Lui, El privește pe toți locuitorii pământului.

Domnul și-a așezat scaunul de domnie în ceruri Și domnia Lui stăpânește peste tot.

Dumnezeule, căile Tale sunt sfinte! Care Dumnezeu este mare ca Dumnezeul nostru? Tu care ești Dumnezeul care face minuni; Tu ți-ai arătat puterea printre popoare!” (Psalmii 33, 12-14; 103, 19; 77, 14.)

Cu toate că Dumnezeu nu locuiește în temple făcute de mâini, El onorează cu prezența Sa adunările copiilor Săi. El a făgăduit că, atunci când

ei se adună să Îl caute, să-și recunoască păcatele și să se roage unul pentru altul, El Se va întâlni cu ei prin Duhul Său. Dar aceia care se adună să se închine Lui trebuie să îndepărteze orice gând rău. Despre aceștia, Domnul declară: „Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstesc cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenești”. (Matei 15, 8.9.) Aceia care se închină lui Dumnezeu trebuie să I se închine „în duh și adevăr, căci astfel de închinători dorește Tatăl”. (Ioan 4, 23.) „Domnul este în templul Lui cel sfânt; tot pământul să tacă înaintea Lui”. (Habacuc 2, 20.)

Capitolul 3

Mândria prosperității

Atâta vreme cât Solomon a înălțat Legea cerului, Dumnezeu a fost cu el și i-a fost dată înțelepciune, ca să-l conducă pe Israel cu nepărtinire și milă. La început, când a primit bogăție și onoare lumească, rămăsese umilit și mare a fost întinderea influenței lui. „Solomon stăpânea toate împărățiile de la Râu (Eufrat) până la țara filistenilor și până la hotarul Egiptului ... și avea pace pretutindeni, de jur împrejur. Iuda și Israel ... a locuit în liniște fiecare sub via lui și sub smochinul lui ... în tot timpul lui Solomon”. (1 Împărați 4, 21.24.25.) Dar, după o dimineață cu mari făgăduințe, viața lui a fost întunecată de apostazie. Istoria raportează faptul întristător, că acela care fusese numit Iedidia, „Iubitul Domnului” (2 Samuel 12, 25), acela care fusese onorat de Dumnezeu cu dovezi atât de remarcabile ale favorii divine, încât înțelepciunea și dreptatea lui îi dăduseră un renume universal, acela care îi condusesse pe alții să atribuie cinstea Dumnezeului lui Israel, acela s-a întors de la închinarea lui Iehova pentru a se pleca înaintea idolilor păgânilor.

Cu sute de ani mai înainte ca Solomon să vină la tron, Domnul, prevăzând primejdiile care urmau să vină peste aceia care aveau să fie conducători ai lui Israel, a dat lui Moise îndrumări pentru călăuzirea lor. Au fost date îndrumări pentru acela care avea să stea pe tronul lui Israel să scrie o copie după legile lui Iehova „într-o carte în afară de aceea care stă înaintea preoților și leviților. Va trebui să se teamă de Domnul, Dumnezeul lor, să păzească și să împlinească toate cuvintele din legea aceasta și toate poruncile acestea, pentru ca inima lui să nu se înalțe mai presus de frații săi, și să nu se abată de la poruncile acestea nici la dreapta, nici la stânga, și să aibă astfel multe zile în împărăția lor, el și copiii lui, în mijlocul lui Israel”. (Deuteronom 17, 18-20.)

În legătură cu această îndrumare, Domnul avertizase în mod deosebit ca acela care avea să fie uns ca împărat „să nu aibă un mare număr de neveste, ca să nu i se abată inima; și să nu strângă mari grămezi de argint și de aur”. (Deuteronom 17, 17.)

Lui Solomon îi erau cunoscute aceste avertizări și pentru o vreme a luat seama la ele. Cea mai mare dorință a lui era să trăiască și să conducă în armonie cu rânduieile date la Sinai. Modul lui de a conduce treburile împărăției era într-un contrast izbitor cu obiceiurile popoarelor din vremea lui -- popoare care nu se temeau de Dumnezeu și ai căror conducători călcau în picioare Legea Sa cea sfântă.

Căutând să întărească legăturile cu împărăția cea puternică din partea de miazăzi a lui Israel, Solomon s-a aventurat pe un teren interzis. Satana știa urmările care aveau să însoțească ascultarea și în timpul primilor ani ai domniei lui Solomon -- ani glorioși datorită înțelepciunii, mărinimiei și dreptății împăratului -- a căutat să aducă influențe care aveau să submineze pe nesimțite credința lui Solomon față de principii și să-l ducă la despărțirea de Dumnezeu. Din raportul scris, aflăm că vrăjmașul a reușit în această străduință: „Solomon s-a încuscrit cu Faraon, împăratul Egiptului. A luat de nevestă pe fata lui Faraon, și a dus-o în cetatea lui David”. (1 Împărați 3, 1.)

Din punct de vedere omenesc, această căsătorie, deși contrară învățăturilor Legii lui Dumnezeu, părea să se dovedească o binecuvântare; căci soția păgână a lui Solomon s-a convertit, și s-a unit cu el în închinare în fața adevăratului Dumnezeu. Afară de acesta, Faraon a făcut un serviciu important lui Israel, cucerind Ghezerul, învingându-i pe canaanii care locuiau în cetate și oferind-o „ca dar fiicei lui, soția lui Solomon”. (1 Împărați 9, 16.) Solomon a reclădit cetatea aceasta și aparent acest lucru a întărit mult împărăția sa de-a lungul coastei mediteraneene. Dar, intrând în alianță cu o națiune păgână și sigilând pactul prin căsătoria cu o prințesă

idolatră, Solomon a disprețuit în mod nesăbuit măsura înțeleaptă pe care Dumnezeu o luase pentru păstrarea curăției poporului Său. Nădejdea că soția lui egipteancă putea fi convertită era doar o slabă scuză pentru păcat.

Pentru o vreme, Dumnezeu, în mila Sa plină de iubire, a trecut peste această greșală gravă; iar împăratul, printr-o purtare înțeleaptă, ar fi putut stăvili într-o mare măsură puterile răului, pe care imprudența lui le pusese în mișcare. Dar Solomon începuse să piardă din vedere Izvorul puterii și slavei lui. Pe măsură ce înclinațiile câștigau întâietate asupra rațiunii, încrederea în sine a crescut și el a căutat să îndeplinească planul lui Dumnezeu, după găsirea sa cu cale. El a socotit că alianțele comerciale și politice cu popoarele din jur vor conduce la cunoașterea Dumnezeului adevărat și a intrat în alianță nesfârșită cu un popor după altul. Deseori, aceste alianțe erau pecetluite prin căsătorii cu prințese păgâne. Poruncile lui Iehova au fost lăsate la o parte și înlocuite cu obiceiurile popoarelor înconjurătoare.

Solomon se amăgea că înțelepciunea și puterea exemplului său le vor conduce pe aceste soții de la idolatrie către închinarea la Dumnezeul cel adevărat și că înțelegerile făcute în felul acesta vor atrage popoarele și le vor aduce într-o strânsă legătură cu Israel. Zadarnică nădejde! Greșala lui Solomon, care s-a considerat destul de puternic pentru a rezista influenței partenerilor păgâni, a fost fatală. Și la fel de fatală a fost amăgirea care l-a făcut să spere că, în ciuda faptului că el desconsiderase Legea lui Dumnezeu, ceilalți ar fi putut fi determinați să respecte și să asculte de preceptele ei sfinte.

Alianțele împăratului și relațiile comerciale cu popoarele păgâne i-au adus renumele, cinstea și bogățiile acestei lumi. El a putut să aducă aur din Ofir și argint din Tarsis în cantități mari: „Împăratul a făcut argintul și aurul din Tarsis tot atât de obișnuite la Ierusalim ca pietrele, și cedrii tot atât de obișnuiți ca sicomorii care cresc în câmpie”. (1 Cronici 1, 15.) Bogăția împreună cu toate ispitele legate de ea au cuprins în zilele lui Solomon un

număr mare de oameni; dar aurul cel curat al caracterului a fost întunecat și devalorizat.

Apostazia lui Solomon a fost atât de treptată încât înainte de a-și da seama, el se îndepărtase mult de Dumnezeu. Aproape pe neobservate, a început să se încreadă din ce în ce mai puțin în binecuvântarea și în călăuzirea divină și să-și pună încrederea în propria sa putere. Puțin câte puțin, s-a întors din acea neclintită ascultare de Dumnezeu, care putea să facă din Israel un popor deosebit și s-a apropiat din ce în ce mai mult de obiceiurile popoarelor înconjurătoare. Căzând în ispite legate de succesele și de poziția lui înălțată, a uitat Izvorul prosperității sale. Ambiția de a întrece toate celelalte popoare în putere și strălucire l-a adus să pervertească pentru scopuri egoiste darurile cerești -- daruri care până acum fuseseră folosite pentru slava lui Dumnezeu. Banii, cărora trebuia să li se dea o întrebuințare sfântă pentru binele săracilor și pentru răspândirea principiilor de viață sănătoasă în toată lumea, au fost cheltuiți în mod egoist în proiecte ambițioase.

Captivat de dorința nestăpânită de a întrece celelalte popoare în desfășurări de fală, împăratul a pierdut din vedere nevoia de a-și însuși frumusețea și desăvârșirea de caracter. Căutând să se slăvească înaintea lumii, el și-a vândut onoarea și integritatea. Veniturile enorme, realizate din comerțul cu multe țări au fost sporite prin impozite grele. În felul acesta mândria, ambiția, risipa și îngăduința de sine au dat ca rod cruzime și stoarcere. Spiritul de corectitudine și de chibzuință, care caracteriza purtarea lui cu oamenii în prima parte a domniei sale a fost schimbat. Din cel mai înțelept și cel mai milos dintre conducători, Solomon a degenerat într-un tiran. Cel care odinioară fusese ocrotitorul poporului, milos și temător de Dumnezeu, a devenit apăsător și despot. Un impozit după altul era pus peste popor pentru ca aceste mijloace să întrețină luxul curții.

Oamenii au început să se plângă. Respectul și admirația pe care

odinioară le manifestaseră pentru împăratul lor s-au transformat în întristare și dezgust.

Ca o apărare împotriva bizuirii pe brațul omenesc, Domnul îi avertizase pe aceia care aveau să conducă peste Israel să nu își înmulțească hergheliile de cai. Dar disprețuind fățiș această poruncă, Solomon a adus cai din Egipt. „Și au adus lui Solomon cai din Egipt și din toate țările”. (2 Cronici 1, 16; 9, 28.) „Solomon a strâns cară și călărime; avea o mie patru sute de cară și doisprezece mii de călăreți, pe care i-a pus în cetățile unde își avea carele și la Ierusalim, lângă împărat”. (1 Împărați 10, 26.)

Din ce în ce mai mult, împăratul a ajuns să privească luxul, îngăduința de sine și favoarea lumii, ca dovezi ale renumelui. Femei frumoase și atrăgătoare au fost aduse din Egipt, Fenicia, Edom, Moab și din multe locuri. Aceste femei se numărau cu sutele. Religia lor era idolatră și fuseseră învățate să practice ritualuri crude și degradatoare. Orbit de frumusețea lor, împăratul și-a neglijat datoriile față de Dumnezeu și față de împărăție.

Soțiile lui au exercitat o influență puternică asupra sa și treptat, au reușit să-l determine să se unească cu ele în închinarea lor. Solomon disprețuise îndurarea pe care Dumnezeu o dăduse ca să slujească de opreliște împotriva apostaziei, iar acum s-a predat închinării idolatre. „Când a îmbătrânit Solomon nevestele i-au plecat inima spre dumnezei; și inima nu i-a fost cu totul a Domului, Dumnezeului său, cum fusese inima tatălui său David. Solomon s-a dus după Astartea, zeița sidonienilor, și după Milcom, urâciunea amoniților”. (1 Împărați 11, 4.5.)

În partea de miazăzi a muntelui Măslinilor, față în față cu muntele Moria, acolo unde era așezat cel mai frumos templu al lui Iehova, Solomon a înălțat o mulțime de clădiri impunătoare, spre a fi folosite ca altare idolatre. Pentru a fi plăcut soțiilor lui, el a așezat idoli uriași -- chipuri diforme din

lemn și din piatră -- în mijlocul livezilor de mirți și de măslini. Acolo, înaintea altarelor zeităților păgâne, „Chemoș, urâciunea Moabului”, și „Moloc, urâciunea fiilor lui Amon” (1 Împărați 11, 7), au fost practicate riturile cele mai dezgustătoare ale păgânismului.

Calea lui Solomon a adus pedeapsa ei sigură. Despărțirea de Dumnezeu, prin legăturile cu cei idolatri, a fost ruina lui. Când a lepădat legământul lui cu Dumnezeu și-a pierdut stăpânirea de sine. Puterea lui morală s-a pierdut. Sensibilitățile lui fine s-au tocit, iar conștiința s-a împietrit. Acela care la începutul domniei dăduse pe față atât de multă înțelepciune și milă, redând unei mame nefericite pe copilul ei neajutorat (1 Împărați 3, 16-28), a căzut atât de jos, încât a consimțit la înălțarea unui idol căruia i se ofereau ca jertfă copii vii. El, care în tinerețe fusese înzestrat cu înțelegere și tact și care, în bărbăția lui, fusese inspirat să scrie: „Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte” (Proverbe 14, 12), în anii de mai târziu s-a despărțit atât de mult de curăție, încât a îngăduit ritualurile revoltătoare și destrăbălate, legate de adorarea lui Chemoș și a Astarteei. El, care la consacrarea templului spusese poporului său: „Inima voastră să fie în totul a Domnului, Dumnezeului vostru” (1 Împărați 8, 61), a devenit un hulitor care își contrazicea cuvintele în inimă și în viață. El a confundat libertatea cu desfrânarea. A încercat, dar cu ce preț, să împace lumina cu întunericul, binele cu răul, curăția cu necurăția, pe Hristos cu Belial.

După ce a fost unul dintre cei mai mari împărați care au purtat vreodată un sceptru, Solomon a devenit un nelegiuit, unealta și robul altuia. Caracterul lui, odinioară nobil și bărbătesc, a devenit neputincios și fără vlagă. Credința lui în Dumnezeu cel viu a fost anihilată de îndoieli ateiste. Necredința i-a întunecat fericirea, i-a slăbit principiile și i-a degradat viața. Dreptatea și generozitatea de la începutul domniei s-au schimbat în despotism și tiranie. Sărmană, slabă fire omenească! Dumnezeu nu poate face decât puțin pentru oamenii care-și pierd simțământul dependenței de El.

În acești ani de apostazie, decăderea spirituală a lui Israel a progresat continuu. Cum putea fi altfel când împăratul lor își unise interesele cu agenți satanici? Prin aceste mijloace, vrăjmașul lucra la întunecarea conștiinței izraeliților cu privire la închinarea adevărată și cea falsă; și astfel, ei au devenit o pradă ușoară. Comerțul cu alte popoare i-a adus în strânsă legătură cu aceia care nu-L iubeau pe Dumnezeu, iar dragostea lor pentru El a fost mult slăbită. Simțul lor viu cu privire la caracterul înalt și sfânt al lui Dumnezeu aproape că a dispărut. Refuzând să meargă pe calea ascultării, ei și-au manifestat atașamentul față de vrăjmașul neprihănirii. Căsătoria cu cei idolatri devenise o practică obișnuită, iar izraeliții și-au pierdut repede orice oroare față de idolatrie. Poligamia era încurajată. Mamele idolatre și-au adus copiii să participe la ritualuri păgânești. În viața unora, slujirea religioasă, curată, instituită de Dumnezeu, a fost înlocuită cu idolatria cea mai întunecată.

Creștinii trebuie să se păstreze deosebiți de lume, de spiritul și influența ei. Dumnezeu ne poate păstra în lume, dar noi nu trebuie să fim din lume. Iubirea Lui nu este nesigură și oscilantă. El veghează fără încetare asupra copiilor Săi, cu o grijă nemăsurată. Dar El cere o credință neîmpărțită: „nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ține la unul și va nesocoti pe celălalt: nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona”. (Matei 6, 24.)

Solomon a fost înzestrat cu o înțelepciune minunată; dar lumea l-a îndepărtat de Dumnezeu. Bărbații de astăzi nu sunt mai tari decât el; ei sunt tot atât de predispuși să cedeze influențelor care au provocat căderea lui. După cum Dumnezeu l-a avertizat pe Solomon de primejdie, tot astfel El îi avertizează pe copiii Săi să nu își primejduiască sufletele prin asemănarea cu lumea. „Ieșiți din mijlocul lor” -- îi cheamă El -- „și fiți deosebiți ... nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul cel Atotputernic”. (2 Corinteni 6, 17.18.)

În mijlocul prosperității se ascunde primejdia. De-a lungul veacurilor, bogățiile și onoarea au fost însoțite totdeauna de primejduirea umilinței și a spiritualității. Nu vasul gol este greu de purtat; vasul plin până sus trebuie echilibrat cu atenție. Necazul și împotrivirea pot produce amărăciune; dar prosperitatea este cât se poate de primejdioasă pentru viața spirituală. Dacă elementul omenesc nu este în continuă supunere față de voia lui Dumnezeu, dacă nu este sfințit prin adevăr, atunci prosperitatea va trezi cu siguranță tendința naturală către îngâmfare.

În valea umilinței, unde oamenii depind de Dumnezeu, ca El să-i învețe și să le călăuzească fiecare pas, acolo este o anumită siguranță. Dar aceia care stau într-un turn înalt și care, datorită poziției lor, se presupune că au o mare înțelepciune se află în cea mai gravă primejdie. Dacă astfel de oameni nu fac din Dumnezeu sprijinul lor, ei vor cădea cu siguranță. Când mândria și ambiția sunt îngăduite, viața se ruinează; căci mândria nu simte nici o nevoie și închide inima față de binecuvântările nemărginite ale Cerului. Acela care își ia ca țintă proslăvirea de sine, se va pomeni lipsit de harul lui Dumnezeu, cu al cărui ajutor sunt câștigate bogățiile adevărate și cele mai depline bucurii. Dar acela care dă totul și face totul pentru Hristos va cunoaște împlinirea făgăduinței care zice: „Binecuvântarea Domnului îmbogățește, și El nu lasă să fie urmată de nici un necaz”. (Proverbe 10, 22.) Cu atingerea plăcută a harului, Mântuitorul alungă din suflet neliniștea și ambiția nesfântă, transformând vrăjmășia în dragoste și necredința în încredere. Atunci când El vorbește sufletului, invitându-l: „Urmează-Mi”, vraja atracției este îndepărtată. La sunetul glasului Său, duhul de lăcomie și de ambiție părăsește inima, iar oamenii se ridică, eliberați, ca să-L urmeze.

Capitolul 4

Urmările neascultării

Printre cauzele principale, care l-au condus pe Solomon la risipă și asuprire, a fost faptul că nu a mai menținut și nu a mai întărit spiritul de jertfire de sine.

Când la poalele muntelui Sinai, Moise a făcut cunoscută poporului porunca divină: „Să-Mi facă un locaș sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exod 35, 8), răspunsul izraeliților a fost însoțit de daruri corespunzătoare. „Toți cei cu tragere de inimă și bunăvoință” au adus daruri. (Exod 35, 21.) Pentru construirea sanctuarului, au fost necesare pregătiri mari și vaste; se cerea o cantitate mare de material scump și costisitor, dar Domnul a primit numai daruri de bună voie. „Să-l primiți, de la orice om care va da cu tragere de inimă” (Exod 25, 2) -- a fost porunca pe care Moise a repetat-o înaintea adunării. Consacrarea față de Dumnezeu și un spirit de sacrificiu au fost primele condiții pentru pregătirea locașului Celui Prea Înalt.

O chemare asemănătoare la jertfirea de sine a fost făcută atunci când David i-a încredințat lui Solomon răspunderea clădirii templului. David i-a cerut mulțimii adunate: „Cine vrea să mai aducă de bună voie daruri înaintea Domnului?” (1 Cronici 29, 5.) Această chemare la consacrare și la o slujire de bună voie ar fi trebuit să fie păstrată întotdeauna în atenție de aceia care aveau de a face cu ridicarea templului.

Pentru construirea tabernacolului din pustie, oameni aleși au fost înzestrați de Dumnezeu cu o pricepere deosebită și cu înțelepciune. „Moise a zis copiilor lui Israel : Să știți că Domnul a ales pe Bețaleel.., din seminția lui Iuda. L-a umplut cu Duhul lui Dumnezeu, duh de înțelepciune, pricepere și

știință pentru tot felul de lucrări.... I-a dat și darul să-i învețe pe alții, atât lui, cât și lui Oholiab ... din seminția lui Dan. I-a umplut cu pricepere, ca să facă toate lucrările de săpătură în piatră, de cioplitură meșteșugită, de lucrat la gherghef ... să facă tot felul de lucrări. Bețaleel, Oholiab și toți bărbații înțelepți, în care pusese Domnul înțelepciune și pricepere ... au făcut totul după cum poruncise Domnul”. (Exod 35, 30-35;36, 1.) Inteligențele cerești colaborau cu lucrătorii pe care Dumnezeu îi alesese.

Urmașii acestor meșteri au moștenit într-o mare măsură talentele dăruite părinților lor. Pentru o vreme, acești bărbați din Iuda și din Dan au rămas umili și neegoști. Dar treptat, aproape pe neobservate, și-au pierdut simțul dependenței de Dumnezeu și dorința de a-L servi neegoist. Ei au cerut plată mai mare pentru serviciile lor, din cauza priceperii lor deosebite ca meșteri în artele decorative. În anumite situații, cererile lor au fost satisfăcute, dar cel mai adesea au găsit de lucru la popoarele înconjurătoare. În locul unui spirit nobil și de jertfire de sine, care umpluse inimile înaintașilor lor renumiți, ei și-au îngăduit un spirit de lăcomie, acaparând din ce în ce mai mult. Pentru ca dorințele lor să poată fi împlinite, au folosit priceperea dată de Dumnezeu în slujirea împăraților idolatri și talentele pentru realizarea de lucrări care erau o dezonoare pentru Creator.

Printre acești bărbați a căutat Solomon un meșter care să conducă construirea templului de pe muntele Moria. Împăratului i s-au încredințat în scris specificări amănunțite cu privire la fiecare parte a clădirii sfinte și el ar fi trebuit să privească spre Dumnezeu, în credință, pentru ajutoare consacrate, cărora să le dea pricepere deosebită pentru a putea face cu precizie lucrarea cerută. Dar Solomon a pierdut din vedere această ocazie de a da pe față credință în Dumnezeu. El a trimis la împăratul Tirului să ceară un bărbat „iscusit în lucrarea aurului, argintului și fierului, a materiilor vopsite în purpură, a materialelor de culoarea cârmâzului și de culoare albastră care să cunoască săparea în lemn, ca să lucreze cu meșterii iscusiți ... din Iuda și Ierusalim”. (2 Cronici 2, 7.)

Împăratul fenician a răspuns trimitând pe Hiram-Abi, „fiul unei femei din fetele lui Dan, și al unui tată tirian”. (2 Cronici 2, 14.) Hiram era, prin mama sa, un urmaș al lui Oholiab, căruia cu sute de ani mai înainte Dumnezeu îi dăduse o înțelepciune deosebită pentru clădirea cortului.

Astfel în fruntea cetei de lucrători ai lui Solomon, a fost așezat un bărbat ale cărui eforturi nu erau determinate de o dorință neegoistă de a-L sluji pe Dumnezeu. El slujea dumnezeului acestui veac -- Mamona. Toate fibrele ființei sale erau îmbibate cu principiile egoismului.

Datorită priceperii lui neobișnuite, Hiram a cerut prețuri mari. Treptat, principiile păcătoase, pe care le nutrea, au ajuns să fie primite și de tovarășii lui. Lucrând cu el zi de zi, ei s-au supus tendinței de a compara plata lor cu a lui și au început să piardă din vedere caracterul sfânt al lucrării lor. Spiritul de lepădare de sine i-a părăsit și a luat loc spiritul lăcomiei. Urmarea a fost cererea de sume mai mari, care le-a fost acceptată.

Influențele dăunătoare care au luat naștere în felul acesta au pătruns în toate ramurile slujirii Domnului și s-au răspândit în toată împărăția. Salariile mari, pretinse și obținute, au dat multora posibilitatea de a-și permite lux și risipă. Săracii erau năpăstuiți de bogați, spiritul de jertfire de sine se pierduse aproape cu totul. În efectele îndepărtate ale acestor influențe se poate găsi una dintre principalele cauze ale apostaziei grozave a aceluia care odinioară se număra printre cei mai înțelepți dintre muritori.

Contrastul izbitor, în spirit și motive, dintre cei care clădiseră cortul din pustie și cei angajați la înălțarea templului lui Solomon cuprinde o lecție de însemnătate profundă. Urmărirea intereselor personale, ce-i caracteriza pe constructorii templului, își găsește echivalentul în egoismul care predomină în lume. Spiritul de lăcomie, de căutare a poziției celei mai înalte, a

veniturilor celor mai mari, este în creștere. Slujirea de bună voie și jertfirea de sine, bucuroasă, a lucrătorilor de la tabernacol se întâlnesc rareori. Dar acesta este singurul spirit care ar trebui să pună stăpânire pe urmașii lui Isus. Maestrul nostru divin ne dă un exemplu de felul cum trebuie să lucreze ucenicii lui. Acelora pe care i-a chemat: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni” (Matei 4, 19), nu le-a oferit o plată stabilă pentru slujirea lor. Ei urmau să fie părtași cu El în lepădare și în sacrificii.

Trebuie să lucrăm nu pentru plata pe care o primim. Motivul care să ne îndemne la lucrare pentru Dumnezeu nu trebuie să conțină nimic care tinde către slujirea de sine. Consacrarea neegoistă și un spirit de jertfire de sine au fost și vor fi totdeauna prima condiție a unei slujiri primite de Dumnezeu. Domnul și Învățătorul nostru dorește ca nici un fir de egoism să nu fie țesut în lucrarea Sa. În străduințele noastre trebuie să punem tactul și priceperea, precizia și înțelepciunea pe care Dumnezeuul desăvârșirii le-a cerut de la clăditorii tabernacolului pământesc, însă, în toate lucrările noastre, trebuie să ne amintim că cele mai strălucite talente sau cele mai scumpe servicii sunt primite numai atunci când eul este mistuit pe altar, ca o jertfă vie.

O altă depărtare de la principiile cele drepte, care în cele din urmă a dus la decăderea împăratului lui Israel, a fost cedarea în fața ispitei de a-și atribui slava care aparținea numai lui Dumnezeu.

Din ziua când Solomon a fost însărcinat cu lucrarea clădirii templului și până la încheierea ei, ținta lui declarată a fost „să clădească o casă pentru Numele Domnului, Dumnezeului lui Israel”. (2 Cronici 6, 7.) Această țintă a fost pe deplin recunoscută înaintea adunării oștirilor lui Israel, la data consacrării templului. În rugăciunea lui, împăratul a recunoscut că Iehova a zis: „Numele Meu va fi în el”. (1 Împărați 8, 29.) Una din părțile cele mai mișcătoare ale rugăciunii de consacrare a fost cererea către Dumnezeu cu privire la străinii care vor veni din țările îndepărtate, ca să afle mai mult despre Acela a cărui faimă se răspândise printre popoare. „Se va ști”, s-a

rugat împăratul, „că Numele Tău este mare, mâna Ta este tare și brațul Tău este întins”. În favoarea fiecăruia dintre acești închinători străini, Solomon a cerut: „Ascultă-l și dă străinului aceluia tot ce-ți va cere, pentru ca toate popoarele pământului să cunoască Numele Tău, să se teamă de Tine ca și poporul Tău Israel, și să știe că Numele Tău este chemat peste casa aceasta pe care am făcut-o eu”. (1 Împărați 8, 42.43.)

La încheierea serviciului divin, Solomon îl îndemnase pe Israel să fie credincios Dumnezeului Celui adevărat, pentru ca „toate popoarele pământului să poată cunoaște” zicea el „că Domnul este Dumnezeu și nu este alt Dumnezeu afară de El”. (1 Împărați 8, 60.)

Cel care a plănuit templul era mai mare decât Solomon; înțelepciunea și slava lui Dumnezeu erau descoperite acolo. Desigur că aceia care nu cunoșteau aceste fapte se mirau și-l laudau pe Solomon, ca fiind arhitectul și constructorul, dar împăratul a declinat orice onoare pentru plănuirea și înălțarea lui.

Așa au stat lucrurile atunci când împărăteasa din Seba a venit să-l viziteze pe Solomon. Auzind despre înțelepciunea lui și despre templul măreț pe care-l clădise, ea s-a hotărât „să-l încerce cu întrebări grele” și să vadă personal lucrările lui vestite. Însoțită de o suită de slujitori cu cămile, ducând „mirodenii, aur mult și pietre scumpe”, ea a făcut o călătorie lungă la Ierusalim. „S-a dus la Solomon și i-a spus tot ce avea pe inimă”, a vorbit cu el despre tainele naturii, și Solomon a învățat-o cu privire la Dumnezeul naturii, marele Creator, care locuiește în cerurile înalte și guvernează peste tot. „Solomon i-a răspuns la toate întrebările și nu a fost nimic pe care să nu fi știut Solomon să i-l lămurească”. (1 Împărați 10, 1-3; 2 Cronici 9, 1.2.)

„Împărăteasa din Seba a văzut toată înțelepciunea lui Solomon, și casa pe care o zidise și bucatele de la masa lui, și locuințele slujitorilor lui, și

slujbele și hainele celor ce-i slujeau, și paharnicii lui, și arderile de tot, pe care le aducea în Casa Domnului”. Uimită, a zis împăratului: „Deci era adevărat ce am auzit în țara mea despre faptele și înțelepciunea ta! Dar nu credeam, până n-am văzut cu ochii mei. Și iată că nici jumătate nu mi s-a spus. Tu ai mai multă înțelepciune și propășire decât am auzit mergându-ți faima. Ferice de oamenii tăi, ferice de slujitorii tăi, care sunt necurmat înaintea ta, care aud înțelepciunea ta!” (1 Împărați 10, 4-8; 2 Cronici 9, 3-6.)

La încheierea vizitei, împărăteasa fusese atât de deplin învățată de Solomon cu privire la izvorul înțelepciunii și priceperii lui, încât a fost silită să nu înalțe unealta omenească, ci să exclame: „Bindecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul tău, care a binevoit să te pună pe scaunul de domnie al lui Israel! Pentru că Domnul iubește pentru totdeauna pe Israel, de aceea te-a pus împărat, ca să slujești și să faci dreptate”. (1 Împărați 10, 9.) Aceasta era impresia pe care Dumnezeu intenționa să o facă asupra tuturor popoarelor. Iar atunci când „toți împărații pământului căutau să-l vadă pe Solomon, ca să audă înțelepciunea pe care o pusese Dumnezeu în inima lui” (2 Cronici 9, 23), Solomon L-a onorat pentru o vreme pe Dumnezeu, atrăgându-le atenția cu respect către Creatorul cerului și al pământului, către Conducătorul Universului, Cel Atotînțelept.

Care ar fi fost istoria lui Solomon, dacă ar fi continuat în umilința sufletului să îndrepte atenția oamenilor de la sine către Acela care îi dăduse înțelepciunea, bogăția și cinstea! Dar, în timp ce raportează virtuțile lui, pana inspirată dă o mărturie credincioasă și cu privire la căderea lui. Înălțat pe culmea măreției și înconjurat cu darurile bogăției, Solomon a fost amețit, și-a pierdut echilibrul și a căzut. Înălțat continuu de oamenii lumii, n-a mai fost în stare să respingă flatările la adresa lui. Înțelepciunea încredințată lui pentru a-L preamări pe Dătător l-a umplut de mândrie. În cele din urmă, a îngăduit oamenilor să vorbească despre el ca despre unul vrednic de laudă pentru strălucirea neîntrecută a clădirilor plănuite și înălțate în cinstea Numelui Domnului Dumnezeului lui Israel.

În felul acesta, templul lui Iehova a ajuns să fie cunoscut printre popoare, ca fiind „templul lui Solomon”. Unealta omenească și-a atribuit slava care îi aparținea Aceluia „mai mare decât cel mare”. (Eclesiastul 5, 8.) Până în ziua de astăzi, templul despre care Solomon declarase: „Numele Tău este chemat peste casa aceasta pe care am zidit-o” (2 Cronici 6, 33) este cel mai adesea numit nu „templul lui Iehova”, ci „templul lui Solomon”.

Omul nu poate da pe față o slăbiciune mai mare decât atunci când îngăduie oamenilor să-i atribuie cinstea pentru darurile care îi sunt date de cer. Creștinul adevărat va face din Dumnezeu cel dintâi, cel de pe urmă și cel mai bun în toate. Nici un motiv născut din ambiție nu va răci dragostea lui pentru Dumnezeu; stăruitor și neabătut, el va face ca cinstea să-I fie dată Tatălui ceresc. Numai atunci când suntem credincioși în cinstirea Numelui lui Dumnezeu, înclinațiile noastre sunt sub supravegherea divină și suntem făcuți în stare să creștem în putere spirituală și intelectuală.

Isus, Maestrul divin, a înălțat totdeauna Numele Tatălui Său ceresc. El i-a învățat pe ucenici să se roage: „Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-Se Numele Tău”. (Matei 6, 9.) Și nu trebuia ca ei să uite să recunoască: „A Ta este ... slava”. (Matei 6, 13.) Atât de atent a fost Marele Vindecător să îndrepte atenția de la Sine la Izvorul puterii Sale, încât mulțimea uimită, „când a văzut că mușii vorbesc, ciungii se însănătoșează, schilozii umblă și orbii văd”, nu L-au preamărit pe El, ci au slăvit pe Dumnezeul lui Israel. (Matei 15, 31.) În rugăciunea minunată pe care Hristos a înălțat-o chiar înainte de răstignirea Sa, a spus: „Te-am proslăvit pe pământ.... Proslăvește pe Fiul Tău”, Se ruga El, „ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine”. „Neprihănitule Tată, lumea nu Te-a cunoscut, dar Eu Te-am cunoscut și aceștia au cunoscut că Tu M-ai trimis. Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău și li-L voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei, și Eu să fiu în ei”. (Ioan 17, 1.4.25.26.)

„Așa vorbește Domnul: înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Cel ce se laudă, să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în aceasta găsesc plăcere Eu, zice Domnul”. (Ieremia 9, 23.24.)

„Atunci voi lăuda Numele lui Dumnezeu prin cântări, și prin laude Îl voi preamări”. „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute! Te voi lăuda din toată inima mea Doamne, Dumnezeul meu, și voi preamări Numele Tău în veci!” „Înălțați pe Domnul, împreună cu mine. Să lăudăm cu toții Numele Lui!”. (Psalmii 69, 30; Apocalipsa 4, 11; Psalmii 86, 12; 34, 3.) Introducerea unor principii care l-au îndepărtat de spiritul de sacrificiu și care tindeau spre proslăvirea de sine a fost însoțită de o altă vădită pervertire a planului divin pentru Israel. Dumnezeu plănuise ca poporul Său să fie lumina lumii. De la ei trebuia să strălucească slava Legii Sale, așa cum se descoperise în viața practică. Pentru împlinirea acestui plan, El rânduisese ca poporul ales să ocupe o poziție deosebită între popoarele lumii.

În zilele lui Solomon, împărăția lui Israel se întindea de la Hamat, în nord, până la Egipt, la miazăzi și de la Marea Mediterană, până la râul Eufrat. Prin această regiune treceau multe căi naturale pentru comerțul lumii, iar caravanele din țări îndepărtate treceau continuu într-o parte și alta. Astfel, lui Solomon și poporului li s-a oferit ocazia să descopere oamenii din toate națiunile caracterul Împăratului împăraților și să-i învețe să-L respecte și să-L asculte. Această cunoaștere avea să fie dată lumii întregi. Prin învățăturile cuprinse în jertfe, Hristos urma să fie înălțat înaintea popoarelor, pentru ca toți care doreau să poată avea viața.

Așezat în fruntea unui popor care fusese rânduit ca o lumină pentru națiunile înconjurătoare, Solomon ar fi trebuit să folosească înțelepciunea și puterea influenței date lui de Dumnezeu în organizarea și îndrumarea unei mari mișcări pentru iluminarea acelor care nu-L cunoșteau pe Dumnezeu și adevărul Său. În felul acesta, mulți ar fi fost câștigați pentru primirea preceptelor divine, Israel ar fi fost ocrotit de practicile păcătoase ale păcatului și ale păgânismului, iar Domnul slavei ar fi fost mult onorat. Dar Solomon a pierdut din vedere această țintă înaltă. El nu a reușit să folosească ocaziile deosebite pentru iluminarea acelor care treceau continuu prin țara lui sau care zăboveau în orașele principale ale țării.

Spiritul misionar, pe care Dumnezeu îl sădise în inima lui Solomon și în inimile tuturor izraeliților credincioși, a fost înlocuit cu un spirit negustoresc. Ocaziile oferite de legăturile cu multe popoare au fost folosite pentru mărire personală. Solomon a căutat să-și întărească poziția politică, clădind cetăți întărite la vadurile comerciale. El a rezidit, Ghezerul, aproape de Iope, așezat de-a lungul căii dintre Egipt și Siria; Bet-Horonul, la apus de Ierusalim, care controla trecerea pe drumul ce ducea din inima Iudeii la Ghezer și la țărmul mării; Meghido, așezat pe drumul caravelor de la Damasc la Egipt și din Ierusalim către miazănoapte, precum și „Tatmorul din pustie” (2 Cronici 8, 4), de-a lungul căii caravelor de la răsărit. Toate aceste cetăți au fost puternic întărite. Avantajele comerciale ale ieșirii la Marea Roșie au fost dezvoltate prin construirea unei flote de „corăbii la Ețion-Gheber ... pe țărmurile Mării Roșii, în țara Edomului”. Marinarii pricepuți din Tir, „împreună cu slujitorii lui Solomon”, formau echipajul acestor vase în călătoriile „la Ofir și au luat de acolo ... aur” și „foarte mult lemn de santal și pietre scumpe”. (2 Cronici 8, 18; 1 Împărați 9, 26.28; 10, 11.)

Veniturile împăratului și ale multora dintre supușii lui au crescut foarte mult, dar cu ce preț! Prin lăcomia și nesocotința celor cărora le-au fost încredințate descoperirile lui Dumnezeu, mulțimile nenumărate care

aglomerau drumurile comerciale au fost lăsate în necunoștință de Dumnezeu.

În contrast izbitor cu drumul urmat de Solomon, a fost calea urmată de Hristos, atunci când a fost pe pământ. Mântuitorul, cu toate că avea „toată puterea”, n-a folosit niciodată această putere pentru preamărirea de Sine. Nici un vis de cucerire pământească, de mărire lumească, nu a mânjit desăvârșirea slujirii Sale pentru omenire. „Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi”, a zis El; „dar Fiul omului nu are unde-și odihni capul”. (Matei 8, 20.) Aceia care, ca răspuns la chemarea vremii, intră în slujba Maestrului ar face bine să studieze metodele Sale. El a folosit din plin ocaziile oferite de marile răspântii de drumuri.

Între călătoriile Sale, Isus a locuit la Capernaum, care a ajuns să fie cunoscut ca fiind „cetatea Sa”. (Matei 9, 1.) Așezat pe drumul care mergea de la Damasc la Ierusalim și spre Egipt și Marea Mediterană, el era foarte potrivit ca centru al lucrării Mântuitorului. Călători din multe țări treceau prin cetate sau se opreau pentru odihnă. Acolo, Isus Se întâlnea cu oameni din toate popoarele și din toate categoriile, și în felul acesta, învățăturile Sale erau duse în alte țări și în multe familii. Pe această cale, era trezit interesul cu privire la profețiile care arătau către Mesia, atenția era îndreptată către Mântuitorul, iar lucrarea Lui era prezentată lumii.

În zilele noastre, ocaziile de a veni în legătură cu bărbați și femei din toate clasele și din multe naționalități sunt mult mai mari decât în zilele lui Israel. Răspântiile drumurilor s-au înmulțit de o mie de ori.

Asemenea lui Hristos, slujitorii de astăzi ai Celui Prea Înalt trebuie să-și ocupe locul în aceste mari răspântii, unde pot întâlni mulțimile care trec din toate părțile lumii. Ca și El, ascunzând eul în Dumnezeu, ei trebuie să semene sămânța Evangheliei, prezentând altora adevărurile prețioase ale Sfintei Scripturi, care vor prinde rădăcini în minte și vor răsări în viața

veșnică.

Lecțiile învățate din căderea lui Israel, în anii când conducător și popor s-a întors de la scopul înalt pe care fuseseră chemați să-l aducă la îndeplinire, sunt solemne. În loc să fie slab, chiar pe punctul să cadă, Israelul lui Dumnezeu, de astăzi, reprezentanții cerului, care alcătuiesc biserica adevărată a lui Hristos, trebuie să fie puternici, căci asupra lor stă sarcina încheierii lucrării care a fost încredințată omului și să grăbească ziua răsplătirilor finale. Totuși, aceleași influențe care l-au învins pe Israel în timpul domniei lui Solomon se pot întâlni și astăzi. Oștile vrăjmașului oricărei neprihăniri sunt puternic fortificate, și numai prin puterea lui Dumnezeu poate fi câștigată biruința. Lupta din fața noastră cer exercitarea spiritului de lepădare de sine, neîncredere în sine și dependența numai de Dumnezeu, pentru folosirea înțeleaptă a fiecărei ocazii spre mântuirea sufletelor. Binecuvântarea lui Dumnezeu va însoți biserica Sa atunci când înaintează unită, descoperind lumii care zace în întunericul rătăcirii frumusețea sfințeniei, așa cum se dă pe față într-un spirit de jertfire de sine, asemenea lui Hristos, într-o înălțare a celor dumnezeiești, mai presus de cele omenești și într-o slujire iubitoare și neobosită pentru aceia care au atâta nevoie de binecuvântările Evangheliei.

Capitolul 5

Pocăința lui Solomon

Domnul i s-a arătat lui Solomon în timpul domniei lui două ori, aducându-i cuvinte de aprobare și de sfat -- în viziunea de noapte de la Gabaon, când făgăduința înțelepciunii, bogăției și onoarei a fost însoțită de sfatul de a rămâne smerit și ascultător și după consacrarea templului, când Domnul l-a îndemnat încă o dată la credincioșie. Sfaturile date lui Solomon au fost clare, iar făgăduințele minunate; totuși, despre acela care, prin împrejurări, caracter și viață, părea pregătit din plin să îndeplinească sarcina și să facă față așteptărilor cerului este scris: „Solomon nu a păzit poruncile Domnului”. „Își abătuse inima de la Domnul, Dumnezeul lui Israel, care i Se arătase de două ori. În privința aceasta îi spusese să nu meargă după alți dumnezei”. (1 Împărați 11, 9.10.) Și apostazia lui Solomon a fost atât de deplină, atât de mult i s-a împietrit inima în nelegiuire, încât cazul părea aproape fără nădejde.

De la bucuria comuniunii cu Dumnezeu, Solomon s-a întors să găsească satisfacții în plăcerile senzuale. Despre această experiență, el spune: „Am făcut lucruri mari: mi-am zidit case, mi-am sădit vii; mi-am făcut grădini și livezi de pomi, și am sădit în ele tot felul de pomi roditori. Am cumpărat robi și roabe ... Mi-am strâns argint și aur, și bogății ca de împărați și țări. Mi-am adus cântăreți și cântărețe, și desfătarea fiilor oamenilor: o mulțime de femei. Am ajuns mare, mai mare decât toți cei ce erau înaintea mea în Ierusalim....

Tot ce mi-au poftit ochii, le-am dat; nu mi-am oprit inima de la nici o veselie, ci am lăsat-o să se bucure de toată truda mea.... Apoi, când m-am uitat cu băgare de seamă la toate lucrările pe care le făcusem cu mâinile mele, și la truda cu care le făcusem, am văzut că în toate este numai

deșertăciune și goană după vânt, și că nu este nimic trainic sub soare.

Atunci mi-am întors privirile spre înțelepciune, prostie și nebunie. Căci ce va face omul care va veni după împărat? Ceea ce s-a făcut și mai înainte.... Atunci am urât viața.... Mi-am urât până și toată munca pe care am făcut-o sub soare”. (Eclesiastul 2, 4-18.)

Prin experiența lui amară, Solomon a învățat despre deșertăciunea unei vieți care caută în lucrurile pământești, binele suprem. A înălțat altare idolilor păgâni, numai ca să constate cât de zadarnică este făgăduința lor pentru odihna spirituală. Gânduri sumbre și chinuitoare de suflet l-au tulburat zi și noapte. Pentru el nu mai era nici bucurie de viață, nici pace a sufletului, iar viitorul era întunecat de disperare. Cu toate acestea, Domnul nu l-a părăsit. Prin solii de mustrare și prin judecăți aspre, El a căutat să-l trezească pe împărat, ca să-și dea seama de păcătoșenia căii lui. A îndepărtat grija Sa ocrotitoare și a îngăduit vrăjmașilor să-l hărțuiască și să-i slăbească împărăția. „Domnul a ridicat un alt vrăjmaș lui Solomon: pe Hadad, Edomitul.... și Dumnezeu a ridicat un alt vrăjmaș lui Solomon: pe Rezon ... capul unei cete ... care ura pe Israel. El a împărățit peste Siria. Și Ieroboam, slujitorul lui, Solomon ... era tare și viteaz ... și a ridicat mâna împotriva împăratului”. (1 Împărați 11, 14-28.)

În cele din urmă, Domnul, printr-un prooroc, i-a trimis lui Solomon o solie înspăimântătoare: „Fiindcă ai făcut așa, și n-ai păzit legământul Meu și legile Mele, pe care ți le-am dat, voi rupe împărăția de la tine și o voi da slujitorului tău. Numai nu voi face lucrul acesta în timpul vieții tale, pentru tatăl tău David. Ci din mâna fiului tău o voi rupe”. (1 Împărați 11, 11.12.)

Trezit ca dintr-un vis de această sentință de judecată rostită împotriva lui și a casei sale, Solomon, a cărui conștiință s-a trezit, a început să-și vadă nebunia în adevărata ei lumină. Cu mustrări de conștiință, având mintea și

trupul slăbite, el s-a întors obosit și însetat de la fântânile crăpate ale lumii, ca să mai bea o dată din Izvorul vieții. În cele din urmă, disciplina suferinței și-a adus la îndeplinire lucrarea pentru el. Multă vreme fusese chinuit de teama unei ruine depline din cauza neputinței de a se întoarce de la nebunie; dar acum a întrezărit în solia lui dată o rază de nădejde. Dumnezeu nu îl lepădase cu totul, ci era gata să-l elibereze dintr-o robie mai crudă decât mormântul și din care nu avusese puterea să se elibereze singur.

Cu recunoștință, Solomon a recunoscut puterea și bunătatea iubitoare ale Aceluia care este mai mare decât „cel mare” (Eclesiastul 5, 8); prin pocăință; el a început să-și îndrepte din nou pașii către idealul înalt de curăție și, sfințenie de la care căzuse atât de jos. El nu putea niciodată să nădăjduiască să scape de urmările distrugătoare ale păcatului. Niciodată nu avea să-și elibereze mintea de toată amintirea căii de îngăduință de sine, pe care o urmase; dar avea să se străduiască stăruitor să-i convingă pe alții să nu mai repete această nebunie. Avea să-și mărturisească cu umilință greșeala căilor lui și să-și înalțe glasul în avertizare, ca alții să nu fie pierduți fără putință de scăpare datorită influențelor către rău, pe care el le pusese în mișcare.

Acela care se pocăiește cu adevărat nu alungă din minte păcatele trecutului. O dată ce a primit pacea sufletului, nu ajunge nepăsător față de greșelile săvârșite. El se gândește la aceia care sunt duși în păcat prin purtarea sa și încearcă, pe toate căile, să-i readucă pe calea cea dreaptă. Cu cât mai mare este, lumina de care are parte, cu atât mai puternică îi este și dorința de a aduce picioarele altora pe calea cea bună. El nu privește cu ușurință asupra comportamentului său stricat, socotindu-și greșeala ca un lucru lipsit de importanță, ci înalță semnalul de pericol, pentru ca și alții să fie avertizați.

Solomon a recunoscut că „inima oamenilor este plină de răutate și ... este atâta nebunie în inima lor”. (Eclesiastul 9, 3.) El mai declară: „Pentru că

nu se aduce repede la îndeplinire hotărârea dată împotriva faptelor rele, de aceea este plină inima fiilor oamenilor de dorința să facă rău. Totuși, măcar că păcătosul face de o sută de ori răul și stăruie multă vreme în el, eu știu că fericirea este pentru cei ce se tem de Dumnezeu și au frică de El. Dar cel rău nu este fericit și nu-și va lungi zilele, întocmai ca umbra, pentru că nu are frică de Dumnezeu”. (Eclesiastul 8, 11-13.)

Prin inspirație împăratul a scris pentru generațiile care aveau să vină după el istoria anilor pierduți, împreună cu lecțiile și avertismentele lor. În felul acesta, cu toate că sămânța semănată de el a fost recoltată de poporul lui într-un seceriș de păcat, munca sa de o viață întreagă nu s-a pierdut cu totul. Cu blândețe și cu umilință în anii săi de pe urmă, Solomon „a învățat știința pe popor, a cercetat să afle cuvintele plăcute și să scrie întocmai cuvintele adevărului. Cuvintele înțelepților sunt ca niște bolduri; și, strânse la un loc, sunt ca niște cuie bătute, date de un singur stăpân. Încolo, fiule, ia învățătura din aceste lucruri”. (Eclesiastul 12, 9-12.)

„Să ascultăm dar încheierea tuturor lucrurilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău”. (Eclesiastul 12, 13.14.)

Ultimele scrieri ale lui Solomon dau pe față că, pe măsură ce și-a dat seama tot mai mult de păcătoșenia căii lui, el a dat o atenție deosebită avertizării date tinerilor împotriva căderii în greșelile care l-au dus să irosească cele mai alese daruri ale cerului. Cu amărăciune și rușine, el a mărturisit că în prima parte a vieții lui mature, când ar fi trebuit să găsească în Dumnezeu mângâierea, sprijinul și viața, se întorsese de la lumina cerului și de la înțelepciunea lui Dumnezeu și așezase idolatria în locul închinării lui Iehova. Iar acum, după ce învățase printr-o tristă experiență nebunia unei astfel de vieți, dorința lui arzătoare era să-i prevină pe alții ca să nu intre în experiența amară prin care trecuse el.

Cu un patos impresionant, el descrie privilegiile și răspunderile care stau înaintea tinerilor, în slujirea lui Dumnezeu:

„Dulce este lumina și o plăcere pentru ochi să vadă soarele. Deci, dacă un om trăiește mulți ani, să se bucure, în toți anii aceștia, și să se gândească ce multe vor fi zilele de întuneric. Tot ce va veni este deșertăciune. Bucură-te tinere de tinerețea ta, fii cu inima veselă cât ești tânăr, umblă pe căile alese de inima ta și plăcute ochilor tăi; dar să știi că, pentru toate acestea, te va chema Dumnezeu la judecată. Gonește orice necaz din inima ta și depărtează răul din trupul tău; căci tinerețea și zorile vieții sunt trecătoare”. (Eclesiastul 11, 7-10.)

„Dar adu-ți aminte de Făcătorul tău, ; În zilele tinereții tale, Până nu vin zilele cele rele Și până nu se apropie anii când vei zice: «Nu găsesc nici o plăcere în ei»;

Până nu se întunecă soarele și lumina, luna și stelele, Și până nu se întorc norii îndată după ploaie

Până nu încep să tremure paznicii casei (mâinile) Și să se încovoie cele tari (picioarele); Până nu se opresc cei ce macină (dinții), Căci s-au împușinat; Până nu se întunecă cei ce se uită pe ferestre (ochii); Până nu se închid cele două uși dinspre uliță (buzele),

Când uruitul morii slăbește, Te scoli la ciripitul unei păsări, Glasul tuturor cântărețelor se aude înăbușit,

Te temi de orice înălțime, Și te sperii pe drum;

Până nu înflorește migdalul cu peri albi, Și de-abia se târăște lăcusta;

Până nu-ți trec poftetele,

Căci omul merge spre casa lui cea veșnică, Și bocitorii cutreieră ulițele;

Până nu se sfarmă vasul de aur. Până nu se sparge găleata la izvor, Și până nu se strică roata de la fântâna;

Până nu se întoarce țărâna în pământ, cum a fost, Și până nu se întoarce duhul la Dumnezeu, care l-a dat”. (Eclesiastul 12, 1-7.)

Nu numai pentru tineri, ci și pentru cei din anii maturității, ca și pentru cei care coboară de pe culmea vieții cu „fața către soarele în apus”, viața lui Solomon este plină de avertismente. Vedem și auzim despre nestatornicia celor tineri -- tineri care oscilează între bine și rău, iar curentul patimilor păcătoase se dovedește prea puternic pentru ei. Din partea celor cu ani mai mulți nu ne așteptăm la nestatornicie și necredincioșie; așteptăm un caracter statornic, principii înrădăcinate puternic. Dar nu totdeauna se întâmplă așa. Atunci când Solomon ar fi trebuit să aibă un caracter ca un stejar puternic, el a căzut de la statornicie sub puterea ispitei. Atunci când ar fi trebuit să aibă cea mai mare putere, el s-a dovedit a fi cel mai slab.

Din aceste exemple, să învățăm că în veghere și rugăciune se găsește siguranța atât la tânăr, cât și la bătrân. Siguranța nu constă în poziția înaltă și privilegiile mari. Se poate ca, timp de mulți ani, cineva să se bucure de o adevărată experiență creștină, dar el este încă expus atacurilor lui Satana. În lupta cu păcatul dinăuntru și cu ispitele din afară, chiar și înțeleptul și puternicul Solomon a fost înfrânt. Căderea lui ne învață că oricât de multe calități intelectuale ar avea un om și oricât de credincios ar fi slujit lui Dumnezeu în trecut, el nu se poate încrede în propria sa înțelepciune și integritate.

În orice generație și orice țară, adevărata temelie și exemplul pentru formarea caracterului au fost și sunt aceleași. Legea divină: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta..., și pe aproapele tău ca pe tine însuți” (Luca 10, 27), marele principiu dat pe față în caracterul și în viața Mântuitorului nostru, este unica temelie sigură și singura călăuză sigură. „Înțelepciunea și priceperea sunt un izvor de mântuire” (Isaia 33, 6) înțelepciunea și priceperea pe care numai Cuvântul lui Dumnezeu le oferă.

Cuvintele spuse lui Israel cu privire la ascultarea de poruncile Sale sunt tot atât de adevărate acum ca și atunci: „Căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor”. (Deuteronom 4, 6.) În aceasta stă singura ocrotire a integrității individului, a curăției căminului, a bunei stări a societății sau stabilirea unui popor. În mijlocul încercărilor și primejdiilor vieții, al pretențiilor potrivnice una alteia, unica regulă sigură și sănătoasă este să faci ceea ce Dumnezeu cere: „Orânduirile Domnului sunt fără prihană” (Psalmii 19, 8) și „cel ce se poartă așa nu se clatină niciodată”. (Psalmii 15, 5.)

Aceia care iau seama la avertizarea pe care o constituie apostazia lui Solomon se vor feri dintr-un început de apropierea de acele păcate care l-au învins. Numai ascultarea de cerințele cerului îl va păzi pe om de apostazie. Dumnezeu revarsă asupra omului mare lumină și multe binecuvântări; dar dacă această lumină și aceste binecuvântări nu sunt primite, nu există nici o siguranță împotriva neascultării și apostaziei. Când aceia pe care Dumnezeu îi ridică la poziții de înaltă încredere se întorc de la El la înțelepciunea omenească, lumina lor devine întuneric. Capacitățile încredințate devin o capcană.

Până la încheierea luptei, vor fi mereu unii care se vor depărta de Dumnezeu. Satana va pregăti în așa fel împrejurările încât dacă nu suntem păziți de puterea divină, ele vor slăbi aproape pe nesimțite întăriturile sufletului. Trebuie se ne întrebăm la fiecare pas: „Este aceasta calea

Domnului?” Atâta timp cât va dura viața, va fi nevoie de păzirea, cu un scop precis, a afecțiunilor și pasiunilor. Nu putem fi în siguranță nici o clipă, afară de faptul că-l încredințăm lui Dumnezeu viața ascunsă cu Hristos. Vegherea și rugăciunea sunt garanția curăției.

Toți aceia care vor intra în cetatea lui Dumnezeu vor intra pe poarta cea îngustă prin efort chinuitor, căci „nimic întinat nu va intra în ea”. (Apocalipsa 21, 27.) Dar nici unul dintre aceia care au căzut nu trebuie să se lase pradă disperării. Bărbați în vârstă, care odinioară au onorat pe Dumnezeu, și-au mânjit sufletul, jertfind virtutea pe altarul poftelor, dar, dacă se pocăiesc, părăsesc păcatul și se întorc la Dumnezeu, este încă nădejde pentru ei. Acela care declară: „Fii credincios până la moarte, și îți voi da cununa vieții” (Apocalipsa 2, 10) face invitația: „Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, care va avea, milă de el, la Dumnezeu nostru, care nu obosește iertând”. (Isaia 5, 7.) Dumnezeu urăște păcatul, dar iubește pe păcătos. „Le voi vindeca vătămarea adusă de neascultarea lor”, spune El, „îi voi iubi cu adevărat”. (Osea 14, 4.)

Pocăința lui Solomon a fost sinceră, dar paguba pe care exemplul lui nelegiuit a adus-o nu putea fi îndepărtată. În timpul apostaziei sale, au fost în împărăție bărbați care au rămas credincioși însărcinării lor, păstrându-și curăția și credincioșia. Mulți au fost duși în rătăcire, dar puterea răului, pusă în mișcare prin introducerea idolatriei și a practicilor păcătoase, nu a putut fi oprită cu ușurință de către împăratul pocăit.

Influența lui spre bine a fost într-o mare măsură slăbită. Mulți au ezitat să-și pună deplina încredere în conducerea lui. Cu toate că și-a mărturisit păcatul, împăratul a scris pentru binele generațiilor care aveau să vină după el un raport al nebuniei și pocăinței lui și nu a putut nădăjdui niciodată să anuleze în totul influența dezastruoasă a faptelor lui rele. Încurajați de apostazia sa, mulți au continuat să facă mult rău. și în viața decăzută a

multora dintre conducătorii care i-au urmat se poate găsi influența tristă a pervertirii puterilor date lui de Dumnezeu.

Chinuit de cugete amare cu privire la păcătoșenia căii sale, Solomon a fost silit să spună : „Înțelepciunea este mai de preț decât sculele de război; dar un singur păcătos nimicește mult bine. Este un rău pe care l-am văzut sub soare, ca o greșală, care vine de la cel ce cârmuiește: nebunia este pusă în dregătorii înalte”. (Eclesiastul 9, 18; 10, 5.6.) „Muștele moarte strică și acresc untdelemnul negustorului de unsori; tot așa, puțină nebunie biruie înțelepciunea și slava”. (Eclesiastul 10, 1.)

Dintre multele învățături ce pot fi luate din viața lui Solomon, nici una nu este mai puternic accentuată ca puterea influenței spre bine sau spre rău. Oricât de restrânsă poate fi sfera noastră de activitate, noi exercităm totuși o influență spre fericire sau spre nenorocire. Dincolo de capacitatea noastră de a ști sau de a controla, ea îi face pe alții să binecuvânteze sau să blesteme. Ea poate fi încărcată cu ceața nemulțumirii și egoismului sau otrăvită de întinăciunea morală a vreunui păcat nutrit sau, dimpotrivă, poate fi încărcată cu puterea dătătoare de viață a credinței, curajului și nădejzii și îndulcită cu parfumul iubirii. Dar un efect spre bine sau spre rău ea va avea cu siguranță.

Este înfricoșător gândul că influența noastră este o mireasmă de moarte spre moarte, totuși acest lucru este posibil. Un suflet rătăcit, care pierde viața veșnică -- cine poate calcula pierderea! Cu toate acestea, o faptă nesăbuită sau un cuvânt nechibzuit din partea noastră poate exercita o influență atât de profundă: asupra vieții altuia, încât se va dovedi o ruinare pentru sufletul lui. O pată asupra caracterului îi poate îndepărta pe mulți de la Hristos.

Sămânța semănată produce un seceriș, iar acesta este semănat la rândul lui; astfel secerișul se înmulțește. În legăturile noastre cu ceilalți, legea aceasta se dovedește a fi adevărată. Orice faptă sau orice cuvânt este o

sămânță care va aduce rod. Orice faptă de bunătate iubitoare, de ascultare, de lepădare de sine se va reproduce în alții și, prin aceștia, în mulți alții. La fel, fiecare faptă de gelozie, de răutate sau de dezbinare este o sămânță care va răsări într-o „rădăcină de amărăciune ... și mulți să fie întinați”. (Evrei 12, 15.) Și cât de mare va fi, numărul celor pe care cei „mulți”, îi vor perverti! În felul acesta, semănatul binelui și al răului continuă pentru acum și în veșnicie.

Capitolul 6

Ruperea împărăției

„Solomon a adormit cu părinții lui și a fost îngropat în cetatea tatălui său, David. În locul lui, a domnit fiul său Roboam”. (1 Împărați 11, 43.)

La scurtă vreme de la urcarea pe tron, Roboam a venit la Sihem, unde se aștepta să primească recunoașterea oficială a tuturor semințiilor: „Căci tot Israelul venise la Sihem să-l facă împărat”. (2 Cronici 10, 1.)

Printre cei prezenți, se găsea și Ieroboam, fiul lui Nebat, același Ieroboam care în timpul domniei lui Solomon fusese cunoscut ca om „tare și viteaz” și căruia profetul Ahia din Silo îi dăduse o solie surprinzătoare: „Iată, voi rupe împărăția din mâna lui Solomon, și-ți voi da zece seminții”. (1 Împărați 11, 28.31.)

Prin solul său, Domnul vorbise lămurit lui Ieroboam cu privire la necesitatea împărțirii împărăției. El spusese că această împărțire trebuie să aibă loc „pentru că M-au părăsit și s-au închinat înaintea Astarteei, zeița Sidonienilor, înaintea lui Chemoș, dumnezeul Moabului, și înaintea lui Milcom, dumnezeul fiilor lui Amon, și pentru că nu au umblat în căile Mele, ca să păzească ce este drept înaintea Mea, și să păzească legile și poruncile Mele, cum a făcut David”. (1 Împărați 11, 33.)

Ieroboam fusese anunțat mai departe că împărăția nu avea să fie împărțită înainte de încheierea domniei lui Solomon: „Nu voi lua din mâna lui toată împărăția, căci îl voi ține domn în tot timpul vieții lui, pentru robul Meu David, pe care l-am ales, și care a păzit poruncile și legile Mele. Dar voi lua împărăția din mâna fiului său, și-ți voi da zece seminții din ea”. (1

Împărați 11, 34.35.)

Cu toate că Solomon dorise să-l pregătească pe Roboam, urmașul ales de el, ca să întâmpine cu înțelepciune criza prezisă de proorocul lui Dumnezeu, niciodată el nu fusese în stare să exercite o influență puternică de modelare spre bine asupra minții fiului lui, a cărei educație timpurie fusese atât de mult neglijată. Roboam primise de la mama lui, o amonită, pecetea unui caracter nestatornic. Din când în când, el a încercat să-L slujească pe Dumnezeu și i-a fost dată oarecare prosperitate; dar n-a fost statornic și, în cele din urmă, s-a lăsat dus de influențele rele care-l înconjuraseră din copilărie. În greșelile din viața lui Roboam și în apostazia lui finală, se descoperă urmările teribile ale unirii lui Solomon cu femeile idolatre.

Semințiile lui Israel suferiseră timp îndelungat nedreptăți apăsătoare sub măsurile de asuprire luate de fostul lor conducător. Cheltuielile risipitoare ale domniei lui Solomon, în vremea apostaziei lui, l-au dus să încarce poporul cu impozite apăsătoare și să le ceară multe servicii de slugă. Înainte de a-l încorona pe noul conducător, bărbații de frunte din semințiile lui Israel au hotărât să se asigure dacă fiul lui Solomon avea de gând să le micșoreze poverile acestea: „Atunci Ieroboam și tot Israelul au venit la Roboam și i-au vorbit așa: «Tatăl tău ne-a îngreuiat jugul: acum ușurează această aspră povară și jugul greu pe care l-a pus peste noi tatăl tău. Și îți vom sluji.»”

Dorind să primească sfat de la consilierii lui înainte de a stabili ce politică va urma, Roboam le-a răspuns: „Întoarceți-vă la mine după trei zile”, și poporul a plecat.

„Împăratul Roboam i-a întrebat pe bătrânii care fuseseră cu tatăl său Solomon, în timpul vieții lui, și a zis: «Ce mă sfătuiți să răspund poporului acestuia?» Și iată ce au zis ei: «Dacă vei fi bun cu poporul acesta, dacă-i vei

primi bine, și dacă le vei vorbi cu bunăvoință, îți vor sluji pe vecie».” (2 Cronici 10, 3-7.) Nemulțumit, Roboam s-a îndreptat către bărbați mai tineri, cu care fusese împreună în tinerețe și în primii ani ai maturității lui, și i-a întrebat: „Ce mă sfătuiți să răspund poporului acestuia care-mi vorbește astfel: «Ușurează jugul pe care l-a pus tatăl tău peste noi?»” (1 Împărați 12, 9.) Tinerii i-au sugerat să se poarte cu asprime cu supușii împărăției lui și să-i lămurească chiar de la început că nu va admite să se pună vreo piedică în calea dorințelor lui.

Măgulit de perspectiva exercitării autorității supreme, Roboam s-a hotărât să nu țină seama de sfatul bătrânilor din împărăția sa și să facă din tineri sfătuitoarii lui. Astfel, în ziua rânduită, când „Ieroboam și tot poporul au venit la Roboam” pentru declarația cu privire la cursul pe care avea să-l urmeze, Roboam „a răspuns aspru poporului.... «Tatăl meu v-a îngreuiat jugul, dar eu vi-l voi face și mai greu; tatăl meu v-a bătut cu bice, dar eu vă voi bate cu scorpioane».” (1 Împărați 12, 12-14.)

Dacă Roboam și sfătuitoarii lui lipsiți de experiență ar fi înțeles voința divină cu privire la Israel, ei ar fi ținut seama de cererea poporului pentru reforme hotărâte în administrarea guvernării. Dar în momentul favorabil, pe care l-au avut cu ocazia întâlnirii de la Sihem, ei nu au reușit să judece de la cauză la efect și în felul acesta au slăbit pentru totdeauna influența lor asupra unui mare număr de oameni din popor. Hotărârea lor de a menține și de a spori apăsarea introdusă în timpul domniei lui Solomon era în conflict direct cu planul lui Dumnezeu pentru Israel și a dat poporului motive serioase ca să se îndoiască de sinceritatea motivelor lor. În această încercare neînțeleaptă și neîndurătoare de a exercita puterea, împăratul și cu sfătuitoarii aleși de el și-au dat pe față mândria pentru poziția și autoritatea lor.

Domnul nu i-a îngăduit lui Roboam să-și aducă la îndeplinire planul pe care-l anunțase. Printre seminții erau și mii de oameni extrem de agitați din cauza măsurilor apăsătoare ale domniei lui Solomon, și acum ei au socotit că

nu puteau face altfel decât să se răscoale împotriva casei lui David: „Când a văzut tot Israelul că împăratul nu-l ascultă, poporul a răspuns împăratului: «Ce parte avem noi cu David? Noi n-avem moștenire cu fiul lui Isai! La corturile tale, Israele! Acum vezi-ți de casă, Davide!» Și Israel s-a dus la corturile lui”. (1 Împărați 12, 16.)

Ruptura provocată de vorbirea aspră a lui Roboam s-a dovedit de nereparat. De acum înainte, cele douăsprezece seminții ale lui Israel au fost despărțite, semințiile lui Iuda și Beniamin formând împărăția de jos sau de miazăzi a lui Iuda, sub conducerea lui Roboam, pe când cele zece seminții din nord au format și au menținut o conducere separată, cunoscută sub numele de împărăția lui Israel, avându-l pe Ieroboam drept conducător. În felul acesta, s-a împlinit prezicerea proorocului cu privire la împărțirea împărăției. „Lucrul acesta a fost orânduit de Domnul”. (1 Împărați 12, 15.)

Când Roboam a văzut cele zece seminții părăsindu-și supunerea față de el, a pornit la acțiune. Printr-unul din oamenii influenți ai împărăției, „Adora, care era mai mare peste biruri”, el a făcut o încercare de împăcare. Dar trimisul păcii a fost tratat într-un mod care dădea mărturie despre sentimentele de împotrivire față de Roboam: „Adoram a fost ucis cu pietre de tot Israelul, și a murit”. Șocat de această dovadă a forței răscoalei, „împăratul Roboam s-a grăbit să se suie într-un car, ca să ajungă la Ierusalim”. (1 Împărați 12, 18.)

„Roboam, ajungând la Ierusalim, a strâns toată casa lui Iuda și seminția lui Beniamin, o sută optzeci de mii de oameni aleși, buni pentru război, ca să lupte împotriva lui Israel și să-l aducă înapoi sub stăpânirea lui Roboam, fiul lui Solomon. Dar Cuvântul lui Dumnezeu i-a vorbit astfel lui Șemaia, omul lui Dumnezeu: «Vorbește lui Roboam, fiul lui Solomon, împăratul lui Iuda, și întregii case a lui Iuda și a lui Beniamin, și celuilalt popor, și spune-le: Așa vorbește Domnul: Nu vă suiți și nu faceți război împotriva fraților voștri, copiii lui Israel! Fiecare din voi să se întoarcă acasă, căci de la Mine s-a

întâmpat aceasta». Ei au ascultat de Cuvântul Domnului și s-au întors acasă, după Cuvântul Domnului”. (1 Împărați 12, 21-24.)

Timp de trei ani, Roboam a încercat să profite de trista sa experiență de la începutul domniei și în acest efort a reușit. El „a zidit cetăți întărite în Iuda”, „le-a întărit și a pus în ele căpitani și magazii de bucate, de untdelemn și vin”. S-a îngrijit să facă aceste cetăți „foarte tari” (2 Cronici 11, 5.11.12), Însă secretul prosperității lui Iuda în primii ani ai domniei lui Roboam nu consta în aceste măsuri. Recunoașterea lui Dumnezeu drept Conducător suprem a fost aceea care a adus semințiile lui Iuda și Beniamin într-o poziție avantajoasă. La numărul lor s-au adăugat mulți bărbați temători de Dumnezeu din semințiile de la nord. „Aceia din toate semințiile lui Israel”, spune raportul, „care aveau pe inimă să-L caute pe Domnul, Dumnezeul lui Israel, au urmat pe Leviți la Ierusalim, ca să jertfească Domnului, Dumnezeului părinților lor. Ei au dat astfel tărie împărăției lui Iuda, și au întărit pe Roboam, fiul lui Solomon, timp de trei ani; căci trei ani au umblat în calea lui David și a lui Solomon”. (2 Cronici 11, 16.17.)

Roboam avea ocazia să răscumpere într-o mare măsură greșelile trecutului și să restabilească încrederea în priceperea lui de a conduce cu înțelepciune, dacă ar fi mers mai departe pe același drum. Dar pana inspirată trasează un raport trist al succesului lui Solomon, ca al unuia care nu a reușit să exercite o influență puternică în formarea credincioșiei față de Iehova. Cu toate că împăratul era încăpățânat din fire, încrezător în sine, îndărătnic și înclinat spre idolatrie, dacă și-ar fi pus încrederea deplină în Dumnezeu, ar fi putut să-și dezvolte tăria de caracter. Dar, pe măsură ce timpul trecea, împăratul și-a pus încrederea în puterea poziției și în cetățile pe care le-a întărit. Încet, încet, a cedat cu totul de partea idolatriei. „Când s-a întărit Roboam în domnie și a căpătat putere, a părăsit Legea Domnului, și tot Israelul a părăsit-o împreună cu el”. (2 Cronici 12, 1.)

Cât de triste și cât de pline de însemnătate sunt cuvintele: „Și tot

Israelul împreună cu el"! Poporul pe care Dumnezeu îl alesese să fie o lumină pentru popoarele înconjurătoare se depărta de Izvorul puterii Sale și căuta să devină asemenea popoarelor din jur. După cum s-a întâmplat cu ei, se întâmplă și astăzi, într-o măsură mai mare sau mai mică, cu oricine se predă lucrării celui rău, influența faptei rele nu se mărginește doar la făptuitor. Nimeni nu trăiește pentru sine. Nimeni nu pierde singur în nelegiuirea lui. Fiecare viață este o lumină care strălucește și încurajează calea altora sau o influență întunecată și nimicitoare, care duce la disperare și ruină. Noi îi conducem pe alții fie în sus, către fericire și viață nemuritoare, fie în jos, către durere și moarte veșnică. Și dacă, prin faptele noastre, punem sau întărim la lucru puterile rele ale aceluia din jurul nostru, ne facem părtași la păcatele lor.

Dumnezeu n-a îngăduit ca apostazia conducătorului lui Iuda să rămână nepedepsită. „În al cincilea an al domniei lui Roboam, Șişac, împăratul Egiptului, s-a suit împotriva Ierusalimului, pentru că păcătuiseră împotriva Domnului. Avea o mie două sute de cară și șaiszeci de mii de călăreți; și împreună cu el a venit din Egipt un popor fără număr, dintre Libieni, Suchieni și Etiopieni. A luat cetățile întărite ale lui Iuda și a ajuns până la Ierusalim.

Atunci, proorocul Șemaia s-a dus la Roboam și căpeteniile lui Iuda, care se adunaseră în Ierusalim, la apropierea lui Șişac, și le-a zis: «Așa vorbește Domnul: Voi M-ați părăsit; vă părăsesc și Eu, și vă dau în mâinile lui Șişac».” (2 Cronici 12, 2-5.) Poporul nu mersese atât de departe în apostazie, încât să disprețuiască judecățile lui Dumnezeu. În pierderile provocate de invazia lui Șişac, ei au recunoscut mâna lui Dumnezeu și pentru o vreme s-au umilit. „Domnul este drept”, au recunoscut ei.

„Și când a văzut Domnul că s-au smerit, Cuvântul Domnului a vorbit astfel lui Șemaia: «S-au smerit, nu-i voi nimici, nu voi zăbovi să le vin în ajutor, și mâna Mea nu va veni asupra Ierusalimului prin Șişac; dar îi vor

supune, și vor ști ce înseamnă să-Mi slujească Mie sau să slujească împărățiilor altor țări».

Șișac, împăratul Egiptului, s-a suit împotriva Ierusalimului.... A luat scuturile de aur pe care le făcuse Solomon. Împăratul Roboam a făcut în locul lor niște scuturi de aramă și le-a dat în grija căpeteniilor alergătorilor, care păzeau intrarea casei împăratului.... Pentru că Roboam se smerise, Domnul și-a abătut mânia de la el, și nu l-a nimicit de tot. Și tot mai era ceva bun în Iuda”. (2 Cronici 12, 6-12.)

Dar când mâna suferinței a fost îndepărtată și națiunea a prosperat iarăși, mulți au uitat de teamă și s-au întors la idolatrie. Printre aceștia a fost chiar împăratul Roboam. Deși umilit prin calamitățile care căzuseră asupra lui, nu a reușit să facă din această experiență un punct decisiv pentru întoarcere în viața lui. Uitând lecția pe care Dumnezeu a urmărit să-l învețe, a căzut din nou în păcatele care aduseseră judecăți asupra națiunii. După câțiva ani lipsiți de glorie, în timpul cărora împăratul „a făcut lucruri rele, pentru că nu și-a pus inima să caute pe Domnul”, „Roboam a adormit cu părinții săi și a fost îngropat în cetatea lui David. Și în locul lui a domnit fiul său Abia”. (2 Cronici 12, 14.16.)

O dată cu despărțirea împărăției, la începutul domniei lui Roboam, slava lui Israel a început să se depărteze, pentru ca niciodată să nu mai fie recâștigată în plinătatea ei. Uneori, de-a lungul veacurilor care au urmat, tronul lui David a fost ocupat de oameni cu valoare morală și judecată clarvăzătoare, și sub conducerea acestor suverani, binecuvântările care erau revărsate asupra oamenilor lui Iuda se răspândeau și asupra popoarelor înconjurătoare. Uneori, Numele lui Iehova a fost înălțat mai presus de orice Dumnezeu fals, iar Legea Sa a fost privită cu respect. Din timp în timp, se ridicau prooroci puternici pentru a întări mâinile conducătorilor și pentru a încuraja poporul la continuă credincioșie. Dar semințele răului, care deja răsăriseră atunci când Roboam a urcat pe tron, nu aveau să fie niciodată cu

totul dezrădăcinate, și uneori poporul lui Dumnezeu, atât de favorizat odinioară, avea să cadă atât de jos, încât să ajungă de proverb printre păgâni.

Dar, în ciuda perversității acelor care alunecau spre practici idolatre, Dumnezeu, în mila Sa, avea să facă tot ce era în puterea Sa pentru a salva împărăția dezbinată de ruină totală. Și pe măsură ce anii treceau, iar planul Său cu privire la Israel părea să fie zădărnicit prin uneltirile oamenilor conduși de agenții satanici, El încă Își dădea pe față planurile Sale binefăcătoare, prin robia și restatornicirea poporului ales. Dezbinarea împărăției nu a fost decât începutul unei istorii minunate, în care sunt descoperite îndelunga răbdare și mila duioasă a lui Dumnezeu. Din grelele încercări ale suferinței prin care aveau să treacă din cauza înclinațiilor către rău, moștenite sau cultivate, aceia pe care Dumnezeu căuta să-i curețe pentru a-și întocmi un popor deosebit, plin de râvnă pentru fapte bune, aveau să recunoască până la urmă: „Nici unul nu este ca Tine, Doamne! Mare ești Tu, și mare este Numele Tău, prin puterea Ta. Cine să nu se teamă de Tine, Împărate al neamurilor?... Căci între toți înțelepții neamurilor și în toate împărățiile lor, nici unul nu este ca Tine.... Dar Domnul este Dumnezeu cu adevărat, este un Dumnezeu viu și un Împărat veșnic”. (Ieremia 10, 6.7.10.)

Iar închinătorii la idoli aveau să învețe în cele din urmă lecția că zeii falși nu au putere să înalțe și să mântuiască. „Dumnezeii, care nu au făcut nici cerurile și nici pământul, vor pieri de pe pământ și de sub ceruri”. (Ieremia 10, 11.) Numai în credincioșie față de Dumnezeul cel viu, Creatorul tuturor și Conducătorul a toate, omul poate să găsească liniște și pace.

Într-un glas, cei pedepsiți și pocăiți din Israel și Iuda aveau, în cele din urmă, să-și reînnoiască legământul cu Dumnezeul oștirilor, Dumnezeul părinților lor, și să spună despre El:

„Dar El a făcut pământul prin puterea Lui, A întemeiat lumea prin

înțelepciunea Lui, A întins cerurile prin priceperea Lui. La tunetul Lui, urlă apele în ceruri;

El ridică norii de la marginile pământului, Dă naștere fulgerelor și ploii, Și scoate vântul din cămările Lui.

Atunci se arată omul cât este de prost cu știința lui, Și orice argintar rămâne de rușine cu chipul lui cioplit; Căci idoli lui nu sunt decât minciună Și nu este nici o suflare în ei;

Sunt un lucru de nimic, o lucrare înșelătoare, Și vor pieri, când va veni pedeapsa. Dar Cel ce este partea lui Iacov, nu este ca ei;

Căci Domnul a întocmit totul, Și Israel este seminția moștenirii Lui; Domnul oștirilor este Numele Lui”. (Ieremia 10, 12-16.)

Capitolul 7

Ieroboam

Așezat pe tron de către cele zece seminții ale lui Israel, care se răsculasese împotriva casei lui David, Ieroboam, fostul slujitor al lui Solomon, era în situația să aducă reforme înțelepte, atât în viața religioasă, cât și în cea civilă. Sub conducerea lui Solomon, el dăduse pe față pricepere și judecată sănătoasă, iar cunoștințele pe care le câștigase în ani de slujire credincioasă îl făceau în stare să conducă cu înțelepciune. Dar Ieroboam n-a ajuns să facă din Dumnezeu tăria lui. Cea mai mare teamă a lui Ieroboam a fost că, în viitor, inimile supușilor săi ar putea fi câștigate de conducătorul care va ocupa tronul lui David. El a socotit că, atâta vreme cât celor zece seminții li se va îngădui să viziteze frecvent vechea reședință a monarhiei iudaice, unde slujbele de la templu se desfășurau tot ca în anii domniei lui Solomon, mulți vor fi înclinați să-și reînnoiască devotamentul față de conducerea de la Ierusalim. Consultându-se cu sfătuitoarii lui, Ieroboam s-a hotărât ca printr-o acțiune îndrăzneată, să slăbească cât mai mult cu putință probabilitatea unei răscoale împotriva conducerii lui. El a reușit acest lucru, rânduind înăuntrul granițelor împărăției două centre de închinare, unul la Betel și altul la Dan. În aceste locuri, și nu la Ierusalim, cele zece seminții aveau să fie invitate să se adune, ca să se închine.

Organizând acest transfer, Ieroboam s-a gândit să facă apel la imaginația izraeliților, punându-le înaintea o reprezentare vizibilă care să simbolizeze prezența Dumnezeului celui nevăzut. Ca urmare, a pus să se facă doi viței de aur care au fost așezați în temple la centrele de închinare stabilite. În străduința aceasta de a reprezenta Dumnezeirea, Ieroboam a călcat porunca lămurită a lui Iehova: „Să nu-ți faci chip cioplit.... Să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești”. (Exod 20, 4.5.)

Atât de puternică era dorința lui Ieroboam de a tine departe de Ierusalim cele zece seminții, încât a pierdut din vedere slăbiciunea fundamentală a planului său. El n-a luat în considerație primejdia cea mare la care îi expunea pe izraeliți, punând în fața lor simbolul idolatru al Dumnezeirii cu care strămoșii lor fuseseră atât de obișnuiți timp de veacuri în robia egipteană. Locuirea recentă a lui Ieroboam în Egipt ar fi trebuit să-l învețe cât de nebunesc era să așeze înaintea poporului asemenea reprezentări păgâne. Dar scopul lui, de a face ca semințiile din nord să întrerupă vizitele anuale la cetatea sfântă, l-a determinat să adopte măsurile cele mai nesocotite. „Destul v-ați suit la Ierusalim, Israele!”, i-a instruit el. „Iată Dumnezeul tău care te-a scos din țara Egiptului”. (1 Împărați 12, 28.) În felul acesta, ei au fost invitați să se plece înaintea chipurilor de aur și să adopte forme de închinare străine.

Împăratul a încercat să-i convingă pe leviți, dintre care unii trăiau înăuntrul împărăției sale, să slujească drept preoți în templele nou înălțate la Betel și Dan; dar străduințele lui s-au soldat cu un eșec. De aceea, a fost constrâns să ridice la preoție bărbați „luați din tot poporul”. (1 Împărați 12, 31.) Alarmați de perspective, mulți dintre cei credincioși, printre care un mare număr de leviți, s-au refugiat la Ierusalim, unde se puteau închina în armonie cu cerințele divine.

„A rânduit o sărbătoare în luna a opta, în ziua a cincisprezecea a lunii, ca sărbătoare care se prăznuia în Iuda, și a adus jertfe pe altar. Iată ce a făcut Betel, ca să se aducă jertfe vițelilor pe care îi făcuse el. A pus în slujbă la Betel preoții înălțimilor ridicate de el”. (1 Împărați 12, 32.)

Sfidarea îndrăzneată a lui Dumnezeu din partea împăratului, prin îndepărtarea instituțiilor rânduite pe cale divină nu a lăsat să treacă fără să fie muștrată. Chiar în timp ce oficia și ardea tămâie în timpul dedicării altarului străin pe care îl înălțase la Betel, a venit înaintea lui un om al lui Dumnezeu din împărăția lui Iuda, trimis să-l mustre pentru îndrăzneala de a introduce

forme noi de închinare. Proorocul, „a strigat împotriva altarului ... și a zis: «Altarele! Altarele! Așa vorbește Domnul: Iată că se va naște un fiu casei lui David; numele lui va fi Iosia; el va junghia pe tine, pe preoții înălțimilor, care ard tămâie pe tine, și pe tine se vor arde oseminte omenești!».

Și în aceeași zi a dat un semn, zicând: «Acesta este semnul care arată că Domnul a vorbit: Altarul se va despica, și cenușa de pe el se va vărsa». Altarul s-a despicat, și cenușa de pe el s-a vărsat, după semnul pe care-l dăduse omul lui Dumnezeu, potrivit cu Cuvântul Domnului”. (1 Împărați 13, 2.3.5.)

Văzând acest lucru, Ieroboam s-a umplut de un spirit de sfidare la adresa lui Dumnezeu și a încercat să-l împiedice pe acela care dăduse solia. Cu mânie, „a întins mâna de pe altar” și a strigat: „Prindeți-l!” Gestul lui impulsiv a întâmpinat o muștrare imediată. Mâna întinsă împotriva solului lui Iehova și-a pierdut deodată puterea, și nu a mai putut s-o tragă înapoi.

Cuprins de groază, împăratul s-a rugat de prooroc să mijlocească la Dumnezeu în favoarea lui. „Roagă-te Domnului Dumnezeului tău, a implorat el, și cere-l să-mi pot trage mâna înapoi. Omul lui Dumnezeu s-a rugat Domnului și împăratul a putut să-și tragă înapoi mâna, care s-a făcut sănătoasă ca mai înainte”. (1 Împărați 13, 4-6.)

Străduința de a investi cu solemnitate dedicarea altarului străin, a cărei respectare ar fi condus la nerespectarea închinării lui Iehova în templul din Ierusalim, fusese zadarnică. Prin solia proorocului, împăratul lui Israel ar fi trebuit adus la pocăință și să renunțe la planurile lui nelegiuite, care îndepărtau poporul de la adevărata închinare la Dumnezeu. Dar el și-a împietrit inima și s-a hotărât să urmeze calea pe care și-o alesese.

Până la sărbătoarea de la Betel, inimile izraeliților nu se împietriseră cu

totul. Mulți erau sensibili la influența Duhului Sfânt. Domnul intenționase ca aceia care făcuseră pași repezi în apostazie să fie opriți din calea lor înainte de a fi prea târziu. El trimise pe solul Său să întrerupă practicile idolatre și să descopere împăratului și poporului care aveau să fie efectele apostaziei. Despicarea altarului era un semn al dezaprobării lui Dumnezeu față de urâciunea care fusese comisă în Israel.

Domnul caută să mântuiască, nu să distrugă. El are plăcere să-i salveze pe păcătoși. „Spune-le: Pe viața Mea, zice Domnul, Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului”. (Ezechiel 33, 11.) Prin avertizări și îndemnuri, El îi cheamă pe cei neascultători să se întoarcă de la faptele lor rele, să se întoarcă la El și să trăiască. El dă solilor Săi aleși o îndrăzneală sfântă, ca aceia care ascultă să se teamă și să fie aduși la pocăință. Cât de categoric l-a mustrat omul lui Dumnezeu pe împărat! Și această fermitate era esențială. În nici un alt mod nu puteau fi mustrate păcatele săvârșite. Domnul i-a dat slujitorului Său îndrăzneală, pentru ca impresia să dăinuiește asupra aceluia care ascultau. Solii Domnului nu trebuie să se teamă niciodată de fața omului, ci să stea neclintiți pentru dreptate. Atâta vreme cât își pun încrederea în Dumnezeu, nu trebuie să se teamă; căci Acela care le dă însărcinarea le dă și asigurarea protecției Sale.

După ce și-a rostit solia, proorocul era gata să plece, când Ieroboam i-a zis: „Intră cu mine în casă, să iei ceva de mâncare, și-ți voi da un dar”. „Omul lui Dumnezeu a zis împăratului: jumătate din casa ta să-mi dai, și n-aș intra cu tine. Nu voi mânca pâine și nu voi bea apă în locul acesta; căci iată ce poruncă mi-a fost dată, prin Cuvântul Domnului: «Să nu mănânci pâine, nici să nu bei apă, și nici să nu te întorci pe drumul pe care te vei duce».” (1 Împărați 13, 7-9.)

Ar fi fost bine pentru prooroc, dacă s-ar fi ținut de planul să se întoarcă în Iudea fără întârziere. În timp ce călătorea spre casă pe alt drum, el a fost întâmpinat de un om în vârstă, care pretindea a fi profet și care l-a mințit pe

omul lui Dumnezeu, spunând: „Și eu sunt prooroc ca tine; și un înger mi-a vorbit din partea Domnului și a zis: «Adu-l în casă cu tine, ca să mănânce pâine și să bea apă».” Din nou a fost repetată minciuna, și invitația a fost adresată, până ce omul lui Dumnezeu a fost convins să se întoarcă.

Din cauză că proorocul cel adevărat și-a îngăduit să meargă pe o cale contrară datoriei, Dumnezeu a îngăduit ca el să sufere pedeapsa neascultării. Pe când el și acela care-l invitase să se întoarcă la Betel stăteau împreună la masă, inspirația Celui Atotputernic a venit asupra proorocului fals „și el a strigat omului lui Dumnezeu care venise din Iudea, zicând: «Așa vorbește Domnul: Pentru că nu ai ascultat porunca Domnului și nu ai păzit porunca pe care ți-o dăduse Domnul, Dumnezeul tău ... trupul tău mort nu va intra în mormântul părinților tăi».” (Versetul 18-22.)

Această profeție cu privire la soarta sa a fost curând împlinită cuvânt cu cuvânt. „Și după ce a mâncat pâine și a băut apă, proorocul pe care-l întorsese și-a pus șeaua pe măgar. Omul lui Dumnezeu a plecat și s-a întâlnit pe drum cu un leu care l-a omorât. Trupul lui mort era întins pe drum; măgarul a rămas lângă el, și leul stătea și el lângă trup. și niște oameni care treceau pe acolo, au văzut trupul întins în drum ... și au spus lucrul acesta, la venirea lor în cetatea în care locuia proorocul cel bătrân. Când a auzit lucrul acesta, proorocul care îl întorsese de pe drum pe omul lui Dumnezeu a zis: Este omul lui Dumnezeu, care nu a ascultat de porunca Domnului”. (Versetul 23-26.)

Pedeapsa care a căzut peste solul necredincios a fost încă o dovadă cu privire la adevărul profeției rostite asupra altarului. Dacă, după ce nu a ascultat de Cuvântul Domnului, proorocului i s-ar fi îngăduit să meargă în siguranță, împăratul ar fi folosit acest fapt ca încercare de a-și justifica propria lui neascultare. În despicarea altarului, în uscarea brațului și în soarta grozavă a aceluia care a îndrăznit să nesocotească porunca expresă a lui Iehova, Ieroboam ar fi trebuit să discearnă dezaprobarea grabnică a unui

Dumnezeu insultat, și aceste judecăți ar fi trebuit să-l avertizeze să nu stăruie în fărâdelege. Dar, departe de a se pocăi, „Ieroboam nu s-a abătut de pe calea lui cea rea. A pus iarăși preoți pentru înălțimi, luați din tot poporul: pe oricine dorea, îl sfințea preot ai înălțimilor. Și fapta aceasta a fost un prilej de păcătuire pentru casa lui Ieroboam, și pentru aceasta a fost nimicită ea și ștearsă de pe fața pământului”. (1 Împărați 13, 33.34; 14, 16.)

Spre încheierea unei domnii agitate, care a durat douăzeci și doi de ani, Ieroboam a avut de făcut față înfrângerii dezastruoase în războiul cu Abia, succesorul lui Roboam. „Ieroboam n-a mai avut puterea pe vremea lui Abia, și Domnul l-a lovit și a murit”. (2 Cronici 13, 20.)

Apostazia introdusă în timpul domniei lui Ieroboam s-a accentuat din ce în ce mai mult, până când, în cele din urmă, a avut ca rezultat ruina totală a împărăției lui Israel. Chiar înainte de moartea lui Ieroboam, bătrânul prooroc din Șilo, care cu mulți ani înainte prezisese înălțarea lui Ieroboam pe tron, declara: „Domnul va lovi pe Israel, și Israel va fi ca o trestie clătinată de ape; va smulge pe Israel din această țară bună, pe care o dăduse părinților lor, și-i va împrăstia dincolo de Râu, pentru că și-au făcut idoli, mâniind pe Domnul. Vă părăsi pe Israel, din pricina păcatelor pe care le-a făcut Ieroboam și care a târât și pe Israel.”(1 Împărați 14, 15.16.)

Cu toate acestea, Domnul nu l-a părăsit pe Israel, fără ca mai înainte să facă tot ce putea fi făcut pentru al aduce înapoi la ascultarea de El. De-a lungul anilor lungi și întunecați, când conducător după conducător s-a ridicat sfidând cu îndrăzneală cerul și l-a condus pe Israel din ce în ce mai adânc în idolatrie, Dumnezeu a trimis solie după solie către poporul Său abătut. Prin proorocii Săi, le-a dat toate ocaziile să oprească valul de apostazie și să se întoarcă la El. În anii care au urmat dezbinării împărăției, aveau să trăiască și să lucreze Ilie și Elisei și să fie auzite în țară apelurile mișcătoare ale lui Osea, Amos și Obadia. Niciodată împărăția lui Israel n-a fost lăsată fără mărturia nobile a puterii extraordinare a lui Dumnezeu de a salva din păcat.

Chiar și în ceasurile cele mai sumbre, unii aveau să rămână credincioși Conducătorului lor divin și în mijlocul idolatriei aveau să trăiască fără pată înaintea unui Dumnezeu sfânt. Acești credincioși erau socotiți ca făcând parte din rămășița evlavioasă, prin care planul cel veșnic al lui Iehova avea să fie în cele din urmă adus la îndeplinire.

Capitolul 8

Apostazia națională

De la moartea lui Ieroboam și până la arătarea lui Ilie înaintea lui Ahab, poporul lui Israel a suferit un declin spiritual continuu. Conduși de bărbați care nu se temeau de Iehova și care încurajau forme străine de închinare, un număr tot mai mare de oameni au pierdut repede din vedere datoria de a sluji viului Dumnezeu și au adoptat multe dintre practicile idolatre.

Nadab, fiul lui Ieroboam, a ocupat tronul lui Israel pentru numai câteva luni. Calea lui nelegiuită a fost oprită brusc de o conspirație, având în frunte pe Baeșa, unul din generalii lui, urmărind să pună stăpânire pe conducere. Nadab a fost ucis împreună cu „toată casa lui”, care avea drept de succesiune, „după cuvântul pe care-l spusese Domnul prin robul Său Ahia din Șilo, din pricina păcatelor pe care le făcuse Ieroboam și în care îl târâse și pe Israel”. (1 Împărați 15, 29.30.)

Astfel, a pierit casa lui Ieroboam. Închinarea idolatră, introdusă de el, a adus asupra hulitorilor vinovați judecățile pedepsitoare ale cerului; și cu toate acestea, conducătorii care au urmat -- Baeșa, Ela, Zimri și Omri -- într-o perioadă de aproape patruzeci de ani, au continuat pe aceeași cale fatală a nelegiurii.

În cea mai mare parte a acestui timp de apostazie în Israel, Asa a condus împărăția lui Iuda. Timp de mulți ani, „Asa a făcut ce este bine și plăcut înaintea Domnului, Dumnezeu lui său. A îndepărtat altarele dumnezeilor străini și înălțimile, a sfărmat stâlpii idolești și a tăiat Astarteele. A poruncit lui Iuda să caute pe Domnul, Dumnezeul părinților săi, și să împlinească, legea și poruncile. A îndepărtat din toate cetățile lui Iuda

înălțimile și stâlpii închinați soarelui. Și împărăția a avut pace sub el”. (2 Cronici 14, 2-5.)

Credința lui Asa a fost pusă la aspră încercare atunci când „Zerah, Etiopianul, a ieșit împotriva lui cu o oștire de, un milion de oameni și trei sute de care” (2 Cronici 14, 9) și a năvălit în împărăția lui. În această criză, Asa nu și-a pus încrederea în „cetățile întărite” ale lui Iuda, pe care le clădise „cu ziduri, cu turnuri, cu porți și cu zăvoare”, nici în „oamenii viteji” (2 Cronici 14, 6-8) din armata lui bine pregătită. Încrederea împăratului era în Dumnezeu oștirilor, în al cărui Nume izbăviri mărețe fuseseră obținute de Israelul din vechime. Așezându-și forțele în linie de bătaie, el a căutat ajutorul lui Dumnezeu.

Armatele vrăjmașe stăteau acum față în față. Era un timp de încercare pentru aceia care Îl slujeau pe Domnul. Își mărturisiseră ei toate păcatele? Aveau oamenii lui Iuda încredere deplină în puterea lui Dumnezeu de a elibera? Gânduri ca acestea se frământau în mintea conducătorilor. După orice apreciere omenească, oastea cea mare a Egiptului avea să spulbere totul înaintea ei. Dar în timp de pace Asa nu se dedase distracțiilor și plăcerilor, ci se pregătise pentru orice primejdie. Avea o armată instruită pentru luptă și se străduise să conducă poporul să se împace cu Dumnezeu. Iar acum, cu toate că forțele lui erau mai mici la număr decât ale vrăjmașului, credința lui în Dumnezeu nu slăbise.

Deoarece Îl căutase pe Domnul în zilele de prosperitate, împăratul se putea sprijini pe El și acum, în ziua necazului. Cererile lui dovedeau că el nu era un străin față de puterea minunată a lui Dumnezeu. „Asa a chemat pe Domnul Dumnezeu lui, și a zis: «Doamne, numai Tu poți veni în ajutorul nostru, Doamne, Dumnezeu nostru!... Căci pe Tine ne sprijinim, și în Numele Tău am venit împotriva acestei mulțimi. Doamne, Tu ești Dumnezeul nostru: să nu iasă biruitor omul împotriva Ta»”. (Versetul 11.)

Rugăciunea lui Asa este un model de urmat pentru orice credincios creștin. Noi luptăm într-un război „nu împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor ... împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești”. (Efeseni 6, 12.) În lupta vieții trebuie să dăm piept cu agenții răului, care s-au aliat împotriva dreptății. Nădejdea noastră nu este un om, ci viul Dumnezeu. Prin deplina asigurare a credinței, putem aștepta că El va uni atotputernicia Lui cu străduințele uneltelor omenești pentru slava tronului Său. Îmbrăcați cu armura neprihănirii Sale, putem câștiga biruință asupra oricărui dușman.

Credința împăratului Asa a fost răsplătită în mod remarcabil. „Domnul i-a lovit pe Etiopieni dinaintea lui Asa și dinaintea lui Iuda, și Etiopienii au luat-o la fugă. Asa și poporul care era cu el i-au urmărit până la Gherar și Etiopienii au căzut fără să-și poată scăpa viața, căci au fost nimiciți de Domnul și de oștirea Lui. Asa și poporul lui au făcut o pradă mare”. (2 Cronici 14, 12.13.)

Când armatele biruitoare ale lui Iuda și Benjamin se întorceau la Ierusalim, „Duhul lui Dumnezeu a venit peste Azaria, fiul lui Oded, și Azaria s-a dus înaintea lui Asa și i-a zis: «Ascultați-mă, Asa, și tot Iuda și Benjamin! Domnul este cu voi când sunteți cu El; dacă-L căutați, Îl veți găsi; dar dacă-L părăsiți și El vă va părăsi.... Voi dar, întăriți-vă, și nu lăsați să vă slăbească mâinile, căci faptele voastre vor avea o răsplată»”. (2 Cronici 15, 1.2.7.)

Încurajat tot mai mult de aceste cuvinte, Asa a pornit la o a doua reformă în Iuda. El „a îndepărtat urâciunile din toată țara lui Iuda și Benjamin și din cetățile pe care le luaseră în muntele lui Efraim, și a înnoit altarul Domnului care era înaintea pridvorului Domnului.

A strâns pe tot Iuda și Beniamin, și cei din Efraim, din Manase și din Simeon, care locuiau printre ei, căci mulți dintre oamenii lui Israel au trecut la el când au văzut că Domnul, Dumnezeul lui, era cu el. S-au adunat la Ierusalim în luna a treia a anului al cincisprezecelea al domniei lui Asa. În ziua aceasta, au jertfit Domnului, din prada pe care o aduseseră: șapte sute de boi și șapte mii de oi. Au făcut legământ să caute pe Domnul, Dumnezeul părinților lor, din toată inima și din tot sufletul lor, ... tot Iuda s-a bucurat de jurământul acesta, căci juraseră din toată inima lor, căutaseră pe Domnul de bună voia lor, și-L găsiseră. Și Domnul le-a dat odihnă de jur împrejur”. (Versetul 8-12.15.)

Raportul cel lung al slujirii credincioase a lui Asa a fost întunecat de unele greșeli făcute atunci când nu și-a pus încrederea deplină în Domnul. Când, într-o împrejurare, împăratul lui Israel a intrat în împărăția lui Iuda și a pus stăpânire pe Rama, o cetate întărită la o depărtare de numai opt kilometri de Ierusalim, Asa a căutat izbăvirea, încheind o alianță cu Ben-Hadad, împăratul Siriei. Lipsa lui de încredere numai în Dumnezeu în timp de nevoie a fost aspru muștrată de Hanani, proorocul, care i s-a arătat lui Asa, cu solia: „Pentru că te-ai sprijinit pe împăratul Siriei și nu te-ai sprijinit pe Domnul, Dumnezeul tău, de aceea a scăpat oastea împăratului Siriei din mâinile tale. Etiopienii și Libienii nu alcătuiau oare o oaste mare, o mulțime de cară și călăreți? Și totuși, Domnul i-a dat în mâinile tale, pentru că te sprijiniseși pe El. Căci Domnul Își întinde privirile peste tot pământul, ca să-I sprijine pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui. Ai lucrat ca un nebun în privința aceasta, căci de acum vei avea războaie”. (2 Cronici 16, 7-9.)

În loc să se umilească înaintea lui Dumnezeu din cauza greșelii lui, „Asa s-a mâniat pe văzător, și l-a pus la închisoare, pentru că era înfuriat împotriva lui. Tot în același timp, Asa a apăsat pe unii din popor”. (Versetul 10.)

„În al treizeci și nouălea an al domniei sale, Asa s-a îmbolnăvit de

picioare așa încât avea mari dureri; chiar pe timpul bolii lui, nu a căutat pe Domnul, ci a întrebat pe doftori”. (Versetul 12.) Împăratul „a murit în anul patruzeci și unu al domniei lui” și i-a urmat Iosafat, fiul lui.

Cu doi ani înainte de moartea lui Asa, Ahab a început să domnească în împărăția lui Israel. De la început, domnia lui a fost caracterizată de o apostazie grozavă și nefirească. Tatăl lui, Omri, întemeietorul Samariei, a făcut „ce este rău înaintea Domnului, și a lucrat mai rău decât toți cei ce fuseseră înaintea lui”. (1 Împărați 16, 25.) Dar păcatele lui Ahab erau și mai mari. El „a făcut un idol Astarteei. Ahab a făcut mai multe rele decât toți împărații lui Israel, care fuseseră înaintea lui, ca să mânie pe Domnul Dumnezeu lui Israel. Și, ca și cum ar fi fost puțin lucru pentru el să se dedea la păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nebat, a mai luat de nevastă și pe Izabela, fata lui Etbaal, împăratul Sidoniților, și a slujit lui Baal și s-a închinat înaintea lui”. (1 Împărați 16, 33.31.) Nesatisfăcut de încurajarea formelor slujbelor religioase îndeplinite la Betel și Dan, el a condus cu îndrăzneală poporul în păgânismul cel mai josnic, înlocuind închinarea lui Iehova cu închinarea la Baal.

Luând de soție pe Izabela, fiica lui Etbaal, „împăratul Sidoniților” și marele preot al lui Baal, Ahab „a slujit lui Baal și s-a închinat înaintea lui. A ridicat un altar lui Baal și templului Baal pe care l-a zidit la Samaria”. (1 Împărați 16, 31.32.) Ahab nu numai că a introdus închinarea lui Baal în capitală, dar sub conducerea Izabelei a înălțat altare păgânești pe multe „înălțimi” unde, la adăpostul crângurilor înconjurătoare, preoții împreună cu cei legați de această formă secătore de idolatrie își exercitau influența dezastruoasă, până când aproape tot Israelul mergea după Baal. „N-a fost nimeni care să se fi vândut pentru ca să facă ce este rău înaintea Domnului, ca Ahab, pe care nevastă-sa Izabela îl ațâța la aceasta. El a lucrat în chipul cel mai urâcios, mergând după idoli, cum făceau Amoriții, pe care-i izgonise Domnul dinaintea copiilor lui Israel”. (1 Împărați 21, 25.26.)

Ahab era slab în putere morală. Unirea lui în căsătorie cu o femeie idolatră, care avea un caracter hotărât și un temperament energic, a avut un rezultat dezastruos atât pentru el cât și pentru națiune. Lipsit de principii și de un standard înalt de viețuire dreaptă, caracterul lui a fost modelat ușor de spiritul hotărât al Izabelei. Firea lui egoistă a fost neînstare să aprecieze darurile lui Dumnezeu pentru Israel, precum și obligațiile lui ca păzitor și conducător al poporului ales.

Sub influența vătămătoare a domniei lui Ahab, Israel rătăcea departe de viul Dumnezeu și își stricase căile înaintea Lui. De mulți ani ei își pierdeau simțământul de respect și de teamă sfântă; iar acum se părea că nu se găsește nimeni care să îndrăznească să-și pună în primejdie viața împotrivindu-se deschis urâciunilor care predominau. Umbra întunecată a apostaziei acoperea întreaga țară. Chipurile lui Baal și ale Astarteei erau văzute pretutindeni. Templele idolatre și crângurile consacrate închinării în fața lucrărilor mâinilor omenești se înmulțeau. Aerul era murdărit cu fumul jertfelor oferite zeilor falși. Dealurile și văile răsunau de strigătele de beție ale unor preoți păgâni care jertfeau soarelui, lunii și stelelor.

Prin influența Izabelei și a preoților ei nelegiuți, poporul era învățat că idoli zeilor care fuseseră înălțați erau divinități care conduceau prin puterea lor misterioasă elementele pământului, focul și apa. Toate darurile Cerului -- torențele de apă vie, izvoarele care curgeau, roua cea plăcută, ploaia care înviora pământul și făcea câmpiile să rodească din belșug erau atribuite favorii lui Baal și Astarteei, în loc să fie privite ca venind de la Dătătorul oricărui dar bun și desăvârșit. Poporul a uitat că dealurile și văile, izvoarele și pâraiele erau în mâna Dumnezeului celui viu, că El stăpânea soarele, norii cerului și toate puterile naturii.

Prin soli credincioși, Domnul a trimis avertizări repetate împăratului și poporului decăzut; dar aceste cuvinte de mustrare erau zadarnice. În zadar au proclamat solii inspirați dreptul lui Iehova de a fi singurul Dumnezeu în

Israel ; în zadar au înălțat legile pe care El li le încredințase. Cuceriți de desfășurarea splendorii și de riturile fascinante ale închinării la idoli, oamenii urmau exemplul împăratului și al curții lui și se dedau plăcerilor degradante și otrăvitoare ale unei închinări senzuale. În nebunia lor oarbă, au ales să-L lepede pe Dumnezeu și închinarea Lui. Lumina atât de îndurător dată lor devenise întuneric. Aurul cel curat se întunecase.

Vai, cât de mult se îndepărtase slava lui Israel! Niciodată mai înainte nu căzuse poporul ales atât de adânc în apostazie. Erau patru sute cincizeci de profeți ai lui Baal, în afară de „patru sute de prooroci ai Astarteei”. (1 Împărați 18, 19.) Numai puterea făcătoare de minuni a lui Dumnezeu mai putea feri națiunea de distrugere totală. Israel se despărțise de bună voie de Iehova; cu toate acestea, Domnul, în mila Sa, tânjea după aceia care fuseseră duși la păcat și era gata să le trimită unul dintre cei mai puternici prooroci ai Săi, prin care mulți aveau să fie aduși la ascultare de Dumnezeul părinților lor.

Profeții Împărăției de Nord „Cine este înțelept să ia seama la aceste lucruri? Cine este priceput să le înțeleagă? Căci căile Domnului sunt drepte, și cei drepti umblă pe ele dar cei răzvrățiți cad pe ele.” (Osea 14, 9.)

Capitolul 9

Ilie Tişbitul

Capitol bazat pe textele din 1 Împărați 17, 1-7.

În munții Galaadului, la răsărit de Iordan, trăia în zilele lui Ahab un om al credinței și rugăciunii a cărui lucrare neînfricată era destinată să oprească răspândirea rapidă a apostaziei în Israel. Departe de orice oraș renumit și neavând o poziție înaltă în societate, Ilie Tişbitul a intrat totuși în misiunea lui încrezător în planul lui Dumnezeu de a pregăti calea înaintea lui și de a-i da succes deplin. Cuvântul credinței și al puterii era pe buzele lui și întreaga lui viață era consacrată lucrării de reformă. Glasul lui era al unuia care striga în pustie pentru a muștra păcatul și pentru a respinge valul răului. Dar, deși a venit la oameni ca muștrător al păcatului, solia lui oferea balsamul de Galaad sufletelor bolnave de păcat ale acelor care doreau să fie vindecați.

Când Ilie l-a văzut pe Israel afundându-se din ce în ce mai mult în idolatrie, sufletul i-a fost îndurerat și indignarea l-a cuprins. Dumnezeu făcuse lucruri mari pentru poporul Său. Îl eliberase din robie și îi dăduse „pământurile neamurilor ... ca să păzească poruncile Lui, și să țină legile Lui”. (Psalmii 105, 44.45.) Dar planurile pline de îndurare ale lui Iehova erau acum aproape uitate. Necredința despărțea cu repeziciune poporul ales de Izvorul puterii lui. Văzând, din locuința lui retrasă de la munte, această apostazie, Ilie a fost copleșit de amărăciune. Cu groază în suflet, el a implorat pe Dumnezeu să oprească poporul favorizat de odinioară de pe calea lui păcătoasă, să îi trimită judecăți, dacă este nevoie, ca să poată fi determinat să vadă în adevărata lumină îndepărtarea lui de Cer. El dorea să-i vadă aduși la pocăință înainte ca ei să meargă atât de departe în nelegiuirea lor, încât să-L provoace pe Dumnezeu să-i distrugă cu totul.

Rugăciunea lui Ilie a fost ascultată. Apelurile repetate adesea, muștrările și avertizările nu aduseseră pe Israel la pocăință. Venise timpul când Dumnezeu trebuia să îi vorbească prin judecăți. Atâta timp cât închinătorii lui Baal pretindeau că darurile cerului, roua și ploaia, nu veneau de la Iehova, ci de la puterile ce dirijau natura și că prin energia creatoare a soarelui pământul era îmbogățit și făcut să rodească din belșug, blestemul lui Dumnezeu avea să cadă greu asupra țării întinate. Semințiilor apostaziate ale lui Israel trebuia să li se arate nebunia încrederii în puterea lui Baal pentru binecuvântări pământești. Până când nu se vor întoarce la Dumnezeu cu pocăință și nu-L vor recunoaște ca izvor al tuturor binecuvântărilor, nu va cădea pe pământ nici rouă, nici ploaie.

Lui Ilie i-a fost încredințată misiunea de a da lui Ahab solia despre judecata Cerului. El nu a căutat să fie solul Domnului, ci Cuvântul lui Dumnezeu a venit peste el. Și gelos pentru onoarea cauzei lui Dumnezeu, nu a ezitat să asculte somația divină, cu toate că ascultarea părea să invite nimicirea lui grabnică de către mâna împăratului nelegiuit. Proorocul a pornit de îndată și a călătorit zi și noapte, până când a ajuns în Samaria. La palat n-a solicitat o primire, nici n-a așteptat ca venirea să-i fie anunțată oficial. Îmbrăcat în hainele aspre purtate de obicei de proorocii din vremea aceea, a trecut neobservat pe lângă paznici și s-a oprit pentru o clipă înaintea împăratului uimit.

Ilie nu și-a cerut scuze pentru apariția lui bruscă. Unul mai mare decât conducătorul lui Israel îl însărcinase să vorbească și, ridicându-și mâinile spre cer, a declarat solemn din partea viului Dumnezeu că judecățile Celui Prea Înalt erau gata să cadă peste Israel. „Viu este Domnul, Dumnezeul lui Israel, al cărui slujitor sunt”, a declarat el, „că în anii aceștia nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât după cuvântul meu.”

Numai prin exercitarea unei credințe puternice în puterea fără greș a Cuvântului lui Dumnezeu și-a rostit Ilie solia. Dacă nu ar fi avut încredere deplină în Acela pe care Îl slujea, el nu s-ar fi arătat niciodată înaintea lui Ahab. Pe calea către Samaria, Ilie trecuse pe lângă râuri care curgeau cu ape bogate, peste dealuri acoperite cu verdeață și prin păduri maiestuoase, care păreau peste putință să fie atinse de secetă. Tot ce vedea ochiul era îmbrăcat în frumusețe. Profetul se putea întreba cum aceste râuri, care niciodată nu încetaseră să curgă puteau seca, sau cum aceste coline și văi puteau fi arse de secetă. Dar n-a dat loc la îndoială. El a crezut pe deplin că Dumnezeu va umili Israelul apostaziat și că prin judecățile acestea, ei vor fi aduși la pocăință. Hotărârea Cerului ieșise; Cuvântul lui Dumnezeu nu putea greși; și cu primejdia vieții, Ilie și-a îndeplinit fără teamă însărcinarea. Ca un tunet din cerul senin, solia despre judecățile care erau gata să vină a căzut în urechile împăratului nelegiuit; dar înainte ca Ahab să-și revină din uimire sau să schițeze un răspuns, Ilie s-a făcut nevăzut tot atât de neașteptat cum venise, fără să aștepte să vadă efectul soliei lui. Iar Domnul a mers înaintea lui, pregătindu-i drumul. Profetul a fost îndrumat : „Îndreaptă-te către răsărit, și ascunde-te lângă pârâul Cherit, care este în fața Iordanului. Vei bea apă din pârâu, și am poruncit corbilor să te hrănească acolo”.

Împăratul a făcut cercetări amănunțite, dar proorocul n-a putut fi găsit. Împărăteasa Izabela, mâniată la auzirea soliei care a încuiat comorile cerului, fără să piardă timp, s-a sfătuit cu proorocii lui Baal care s-au unit cu ea să blesteme pe prooroc și să sfideze mânia lui Iehova. Dar în ciuda dorinței lor de a-l găsi pe acela care rostise cuvântul de nenorocire, urmau să fie dezamăgiți. Nu puteau nici să ascundă pentru alții cunoașterea judecății pronunțate ca urmare a apostaziei predominante. Veștile denunțării păcatelor lui Israel de către Ilie și despre profeția privitoare la venirea grabnică a unei pedepse s-au răspândit repede în țară. Temerile unora erau trezite dar, în general, solia cerească a fost primită cu batjocură și dispreț.

Cuvintele proorocului au fost urmate de un efect imediat. Aceia care la

început au fost înclinați să ia în răs gândul unei calamități, au avut în scurt timp ocazia să gândească în mod serios; după câteva luni pământul, fiind neînviorat de rouă sau de ploaie, s-a uscat, iar vegetația a dispărut. Pe măsură ce timpul trecea, cursurile de apă care nu secaseră niciodată au început să se micșoreze, iar izvoarele să sece. Cu toate acestea, oamenii erau îndemnați de conducătorii lor să aibă încredere în puterea lui Baal și să nu țină seama de cuvintele fără rost ale profeției lui Ilie. Preoții încă mai susțineau că ploile cădeau prin puterea lui Baal. Nu vă temeți de Dumnezeu lui Ilie și nu tremurați la cuvintele lui, îi îndemnau ei; Baal este acela care aduce secerișul la timp și care se îngrijește de oameni și animale.

Solia lui Dumnezeu către Ahab a dat Izabelei și preoților ei, precum și tuturor urmașilor lui Baal și ai Astarteei ocazia să pună la probă puterea zeilor lor și, dacă era posibil, să dovedească falsitatea cuvintelor lui Ilie. Împotriva asigurărilor sutelor de preoți idolatri, proorocia lui Ilie rămânea sigură. Dacă, în ciuda declarației proorocului, Baal ar fi putut da rouă și ploaie, făcând ca râurile să curgă mai departe, iar vegetația să crească, atunci împăratul lui Israel urma să se închine lui, iar poporul să spună că el este dumnezeu.

Hotărâți să țină poporul în amăgire, preoții lui Baal au continuat să aducă jertfe zeilor lor și să-i cheme zi și noapte, ca să învioreze pământul. Cu jertfe costisitoare, preoții încercau să potolească mânia zeilor lor; cu o râvnă și cu o stăruință demnă de o cauză mai bună, dădeau ocol altarelor păgânești și se rugau insistent pentru ploaie. Noapte de noapte se înălțau strigătele și rugăciunile lor prin țara pustiită. Dar nu se arăta nici un nor pe cer în timpul zilei ca să ascundă razele arzătoare ale soarelui. Nici roua, nici ploaia nu înviorau pământul însetat. Cuvântul lui Iehova însă rămânea neschimbat, orice ar fi făcut preoții lui Baal.

Trecuse un an, și încă nu căzuse ploaie. Pământul era pârjolit ca de foc. Căldura arzătoare a soarelui distrusese și puțina vegetație care supraviețuise.

Râurile secaseră, iar pușinii cai și turmele istovite rătăceau încă și încolo în disperare. Câmpiile odinioară înfloritoare ajunseseră ca o pustie de nisip arzător -- o pustie nemărginită. Dumbrăvile dedicate închinării la idoli erau fără viață, iar copacii pădurii, ajunși niște cumplite schelete ale naturii, nu mai făceau nici o umbră. Aerul era uscat și înăbușitor, furtuni de praf orbeau ochii și aproape opreau respirația. Orașe și sate, atât de prospere odinioară, deveniseră locuri de jale. Foamea și setea aduseseră printre oameni și animale o mortalitate îngrozitoare. Foametea, cu toate ororile ei, îi cuprinsese din ce în ce mai mult.

Dar, cu toate aceste dovezi ale puterii lui Dumnezeu, Israel nu s-a pocăit, nici n-a învățat lecția pe care Dumnezeu dorea ca ei s-o învețe. El n-a văzut că Acela care a creat natura controlează legile ei și poate face din ele instrumente ale binecuvântării sau ale distrugerii. Cu inima îngâmfată, fermecat de închinarea lui falsă, nefiind gata să se umilească sub mâna puternică a lui Dumnezeu, a început să caute o altă cauză pentru suferințele lor.

Izabela a refuzat categoric să recunoască seceta ca o judecată din partea lui Iehova. Neabătută în hotărârea ei de a-L sfida pe Dumnezeul cerului, s-a unit împreună cu aproape întregul Israel ca să-l acuze pe Ilie ca fiind cauza întregii lor nelegiuiri. Nu dăduse el mărturie împotriva formelor lor de închinare? Dacă ar putea fi înlăturat din cale, susținea ea, mânia zeilor lor ar fi potolită, iar necazurile ar înceta. Îndemnat de împărăteasă, Ahab a organizat o căutare stăruitoare a locului unde se ascundea profetul. A trimis soli popoarelor vecine de aproape și de departe, ca să caute omul pe care-l ura, dar de care se temea; și în dorința de a cerceta cât mai amănunțit posibil, el a cerut acestor împărați și popoare să jure că nu știau nimic cu privire la ascunzătoarea proorocului. Dar căutarea a fost zadarnică. Proorocul era la adăpost de răutatea împăratului, ale cărui păcate aduseseră țării condamnarea unui Dumnezeu insultat.

Nereușind în eforturile ei împotriva lui Ilie, Izabela a hotărât să se răzbune ucigând pe toți proorocii lui Iehova din Israel. Nici unul nu trebuia să fie lăsat în viață. Femeia înfuriată și-a adus la îndeplinire planul masacrând mulți slujitori ai lui Dumnezeu. Cu toate acestea, n-au pierit toți. Obadia, dregător al casei lui Ahab, dar temător de Dumnezeu, „a luat o sută de prooroci”, cu riscul vieții lui, „i-a ascuns câte cincizeci într-o peșteră și i-a hrănit cu pâine și apă”. (1 Împărați 18, 4.)

A trecut al doilea an de secetă și cerurile neîndurătoare nu dădeau încă nici un semn de ploaie. Seceta și foametea își continuau opera devastatoare în împărăție. Tați și mame, neputincioși să aline suferințele copiilor lor, erau constrânși să-i vadă murind. Cu toate acestea, izraeliții apostaziați refuzau să-și umilească inima înaintea lui Dumnezeu și continuau să cârtească împotriva bărbatului prin al cărui cuvânt fuseseră aduse asupra lor aceste judecăți groaznice. Ei nu erau în stare să recunoască în suferința și durerea lor o chemare la pocăință, o încercare divină de a-i salva de la pasul fatal dincolo de limita iertării Cerului.

Apostazia lui Israel era un păcat mai ucigător decât toate ororile înmulțite ale foametei. Dumnezeu căuta să elibereze pe popor de amăgirea lui și să-l facă să înțeleagă răspunderea față de Acela căruia Îi datora viața și toate lucrurile. El încerca să-i ajute să-și recâștige credința pierdută și pentru aceasta trebuia negreșit să aducă asupra lor acest mare necaz: „Doresc Eu moartea păcătosului? zice Domnul, Dumnezeu. Nu doresc Eu mai degrabă ca el să se întoarcă de pe căile lui și să trăiască? Lepădați de la voi toate fărădelegile, prin care ați păcătuit, faceți-vă rost de o inimă nouă și un duh nou. Pentru ce vreți să muriți, casă a lui Israel? Căci Eu nu doresc moartea celui ce moare, zice Domnul, Dumnezeu. Întoarceți-vă dar la Dumnezeu, și veți trăi”. „Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți voi, casa lui Israel?” (Ezechel 18, 23.31.32; 33, 11.)

Dumnezeu i-a trimis lui Israel soli cu apeluri de reîntoarcere la

supunere. Dacă ei ar fi luat aminte la aceste apeluri, dacă s-ar fi întors de la Baal la Dumnezeu cel viu, solia de judecată a lui Ilie n-ar fi fost dată niciodată. Dar avertizările care ar fi putut fi un miros de viață spre viață, s-au dovedit a fi un miros de moarte spre moarte. Mândria lor fusese rănită, mâniile fusese stârnită împotriva solilor, iar acum priveau cu ură adâncă pe proorocul Ilie. Numai de ar fi căzut în mâinile lor, bucuroși l-ar fi predat Izabelei -- ca și când prin aducerea la tăcere a glasului lui ar fi putut opri împlinirea cuvântului lui! În fața nenorocirii au continuat să stea neclintiți în idolatria lor. În felul acesta, ei măreau vinovăția care adusesse judecățile Cerului asupra țării.

Pentru Israelul lovit de nenorocire era doar o singură scăpare -- o întoarcere de la păcatele care aduseseră asupra lui mâna pedepsitoare a Celui Atotputernic și o întoarcere la Domnul din toată inima. Lor li se dăduse asigurarea: „Când voi închide cerul, și nu va fi ploaie, când voi porunci lăcustelor să mănânce țara, când voi trimite ciurma în poporul Meu: dacă poporul Meu peste care este chemat Numele Meu se va smeri, se va ruga, și va căuta Fața Mea, și se va abate de la căile lui rele, îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul, și-i voi tămădui țara”. (2 Cronici 7, 13.14.) Pentru ca să dobândească acest rezultat binecuvântat, Dumnezeu a oprit mai departe de la ei roua și ploaia, până când o reformă hotărâtă avea să aibă loc.

Capitolul 10

Glasul unei muștrări aspre

Capitol bazat pe textele din 1 Împărați 17, 8-24; 18, 1-19

Pentru o vreme, Ilie rămas ascuns în munții de lângă pârâul Cherit. Acolo, timp de multe luni, i s-a asigurat în mod supranatural hrana. După aceea, când din cauza secetei care continua pârâul a secat, Dumnezeu a poruncit servului Său să-și caute adăpost într-o țară străină. „Scoală-te”, i s-a poruncit, „du-te la Sarepta, care ține de Sidon, și locuiește acolo. Iată că am poruncit acolo unei femei văduve să te hrănească”.

Această femeie nu era israelită. Niciodată nu avusese privilegiile și binecuvântările de care se bucurase poporul lui Dumnezeu, dar ea credea în Dumnezeul cel adevărat și umbla în toată lumina care strălucea pe cărarea ei. Iar acum, când pentru Ilie nu era nici o siguranță în țara iui Israel, Dumnezeu l-a trimis la această femeie să găsească adăpost în casa ei.

„Ilie s-a sculat, și s-a dus la Sarepta. Când a ajuns la poarta cetății, acolo era o femeie văduvă care strângea lemne. El a chemat-o și i-a zis: «Du-te și adu-mi, te rog, puțină apă într-un vas, ca să beau.» Pe când se ducea ea să-i aducă, a chemat-o din nou, și i-a zis: «Adu-mi, te rog și o bucată de pâine în mâna ta».”

În acest cămin lovit de sărăcie, foametea apăsa greu și puțină hrană era pe terminate. Venirea lui Ilie chiar în ziua în care văduva se temea că trebuie să renunțe la lupta pentru susținerea vieții a supus unei probe cât se poate de aspre credința ei în puterea Dumnezeului celui viu de a îngriji de nevoile ei. Dar chiar în acest impas teribil, ea a dat mărturie despre credința ei,

împlinind cererea străinului care i-a cerut să împartă cu el ultima ei bucățică de pâine.

Ca răspuns la cererea lui Ilie pentru pâine și apă, văduva a răspuns: „Viu este Domnul, Dumnezeul tău, că n-am nimic copt, n-am decât un pumn de făină într-o oală și puțin untdelemn într-un ulcior. Și iată, două bucăți de lemne, apoi mă voi întoarce și voi pregăti ce am pentru mine și pentru fiul meu: vom mânca și apoi vom muri”. Ilie i-a zis: „Nu te teme, întoarce-te și fă cum ai zis. Numai, pregătește-mi întâi mie cu untdelemnul și făina aceea o mică turtă, și adu-mi-o; pe urmă, să faci și pentru tine și pentru fiul tău. Căci așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: Făina din oală nu va scădea și untdelemnul din ulcior nu se va împuțina, până în ziua când va da Domnul ploaie pe fata pământului.” (1 Împărați 17, 12-14.)

Nu s-ar fi putut cere o încercare mai mare a credinței decât aceasta. Văduva îi tratase și până acum pe toți străinii cu bunătate și dărnicie. Acum, cu toată suferința care putea să urmeze pentru ea și pentru copil încrezându-se în Dumnezeu lui Israel pentru împlinirea tuturor nevoilor ei, a făcut față acestei încercări supreme a ospitalității, făcând „după cuvântul lui Ilie”.

Minunată a fost ospitalitatea dovedită proorocului lui Dumnezeu de această femeie feniciană, iar credința și generozitatea ei au fost minunat răsplătite. „Multă vreme a avut ce să mănânce, ea și familia ei, și Ilie. Făina din oală n-a scăzut, și untdelemnul din ulcior nu s-a împuținat, după cuvântul pe care-l rostise Domnul prin Ilie”.

„După aceea, fiul femeii, stăpâna casei, s-a îmbolnăvit. Și boala lui a fost atât de cumplită, încât n-a mai rămas suflare în el. Femeia i-a zis atunci lui Ilie: «Ce am eu a face cu tine, omule al lui Dumnezeu? Ai venit la mine doar să aduci aminte lui Dumnezeu de nelegiuirea mea și să-mi omori astfel fiul?». El a răspuns: «Dă-mi încoace pe fiul tău». Și l-a luat de la sânul

femeii, l-a suit în odaia de sus unde locuia el, și l-a culcat pe patul lui ... și s-a întins de trei ori peste copil, a chemat pe Domnul ... și Domnul a ascultat glasul lui Ilie, și sufletul copilului s-a întors în el, și a înviat.

Ilie a luat copilul, l-a pogorât jos, în casă din odaia de sus, și l-a dat mamei sale. Și Ilie a zis: «Iată, fiul tău este viu.» Și femeia a zis lui Ilie: «Cunosc acum că ești un om al lui Dumnezeu și Cuvântul Domnului în gura ta este adevăr».” (1 Împărați 17, 17-24.)

Văduva din Sarepta și-a împărțit bucăți de hrană cu Ilie, și ca urmare viața ei și aceea a fiului ei au fost ocrotite. Și tuturor aceluia care, în timp de încercare și de lipsă, dau pe față împreună simțire și ajutorare față de cei în nevoie, Dumnezeu le făgăduiește binecuvântări mari. El nu Se schimbă. Puterea Lui nu este mai mică acum decât în zilele lui Ilie. Nici făgăduința rostită de Mântuitorul nostru nu este mai puțin sigură acum decât atunci: „Cine primește un prooroc, în numele unui prooroc, va primi răsplata unui prooroc”. (Matei 10, 41.)

„Să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii, prin ea au găzduit, fără să știe pe îngeri”. (Evrei 13, 2.) Aceste cuvinte n-au pierdut nimic din puterea lor o dată cu trecerea timpului. Tatăl nostru cerească continuă să așeze pe cărarea copiilor Săi ocazii care sunt binecuvântări ascunse; iar aceia care folosesc aceste ocazii găsesc o mare bucurie. „Dacă vei da mâncarea ta celui flămând, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecime, și întunericul tău va fi ca ziua în amiaza mare! Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă, și va da din nou putere mădularelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă”. (Isaia 58, 10.11.)

Hristos spune slujitorilor credincioși ai Săi de astăzi: „Cine vă primește pe voi, Mă primește pe Mine; și cine Mă primește pe Mine, primește pe Cel

ce M-a trimis pe Mine”. (Matei 10, 40.) Nici o faptă de bunătate dată pe față în Numele Său nu va trece nerecunoscută și nerăsplătită. Și în aceeași recunoaștere iubitoare, Domnul Hristos cuprinde chiar pe cel mai slab și mai umil din familia lui Dumnezeu. „Oricine va da de băut numai un pahar de apă rece”, spune El, „unuia din acești micuți” -- aceia care sunt copii în credință și în cunoașterea lui Hristos -- „în numele unui ucenic, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata”. (Matei 10, 42.)

În anii lungi de secetă și foamete, Ilie s-a rugat stăruitor ca inimile lui Israel să se întoarcă de la idolatrie la slujirea lui Dumnezeu. Cu răbdare proorocul a așteptat, în timp ce mâna Domnului apăsa cu putere peste țara lovită. Când a văzut dovezile suferinței și lipsei înmulțindu-se în toate părțile, inima i-a fost copleșită de durere și tânjea după puterea care să aducă cât mai grabnic reforma. Dar Însuși Dumnezeu Își aducea la îndeplinire planul, și tot ce putea să facă slujitorul Său era să se roage în credință și să aștepte timpul pentru o acțiune hotărâtă. Apostazia care predomina în zilele lui Ahab era urmarea multor ani de fărâdelegi. Pas cu pas, an după an, Israel se depărtase de calea cea dreaptă. Căci generație după generație refuzaseră să-și îndrepte căile picioarelor lor, și în cele din urmă marea majoritate a poporului se supusese conducerii puterilor întunericului.

Trecuse aproape un secol de când, sub conducerea împăratului David, Israel se unise cu bucurie în intonarea imnului de laudă la adresa Celui Prea Înalt, ca recunoaștere a deplinei lor dependențe de El pentru binecuvântările fiecărei zile. Ascultați cuvintele corurilor de laudă :

„Dumnezeul mântuirii noastre, ... Tu umpli de veselie răsăritul și apusul îndepărtat. Tu cercetezi pământul și-i dai belșug, Îl umpli de bogăție Și râuri dumnezeiești, pline de apă. Tu dai grâu, pe care iată cum îl faci să rodească: Îi uzi brazdele, îi sfărâmi bulgării, îi moi cu ploaia, Și-i binecuvântezi răsadul. Încununezi anul cu bunătățile Tale, Și pașii Tăi varsă belșugul. Câmpiile pustiei sunt adăpate, Și dealurile sunt încinse cu veselie.

Pășunile se acopăr de oi, Și văile se îmbracă cu grâu: Toate strigă de bucurie și cântă”. (Psalmii 65, 8-13.)

Israel recunoscuse atunci în Dumnezeu pe Acela care „pusese temeliile pământului”. Exprimându-și, credința, ei cântaseră:

„Tu ai așezat pământul pe temeliile lui. Și niciodată nu se clatină. Tu îl acoperiseși cu adâncul Cum l-ai acoperi cu o haină; Apele stăteau pe munți, Dar, la amenințarea Ta, au fugit, La glasul tunetului Tău au luat-o la fugă, Suindu-se pe munți și pogorându-se în văi, Până la locul, pe care li-l hotărâseși Tu. Le-ai pus o margine, pe care nu trebuie s-o treacă, Pentru ca să nu se mai întoarcă să acopere pământul!” (Psalmii 104, 5-9.)

Prin puterea cea mare a Celui Infinit sunt ținute mereu în limitele lor elementele naturii pe pământ, în apă și în aer. Și El folosește aceste elemente pentru fericirea creaturilor Sale. „Comoara Lui cea bună” este revărsată fără plată, să dea „ploaie la vreme și să binecuvânteze tot lucrul mâinilor tale”. (Deuteronom 28, 12.)

„Tu faci să țâșnească izvoarele în văi, Și ele curg printre munți. Tu adăpi la ele toate fiarele câmpului; În ele își potolesc setea măgarii sălbatici. Păsările cerului locuiesc pe marginea lor, Și fac să le răsunе glasul printre ramuri.... Tu faci să crească iarba pentru vite, Și verdețuri pentru nevoile omului, Ca pământul să dea hrană: Vin, care înveselește inima omului, Untdelemn, care-i înfrumusețează fața, Și pâine, care-i întărește inima....

Cât de multe sunt lucrările Tale, Doamne! Tu pe toate le-ai făcut cu înțelepciune, Și pământul este plin de fapțurile Tale. Iată marea cea întinsă și mare: În ea se mișcă nenumărate viețuitoare Mici și mari.... Toate aceste viețuitoare Te așteaptă, Ca să le dai hrana la vreme. Le-o dai Tu, ele o primesc;

Îți deschizi Tu mâna, Ele se satură de bunătățile Tale”. (Psalmii 104, 10-15.24.28.)

Israel avusese îmbelșugate ocazii de bucurie. Țara în care Dumnezeu îi adusese era o țară în care curgea lapte și miere. În timpul peregrinării prin pustie, Dumnezeu îi asigurase că îi călăuzea către o țară în care nu aveau să sufere niciodată lipsă de ploaie. „Țara în stăpânirea căreia veți intra”, le spunea El, „nu este ca țara Egiptului, din care ați ieșit, unde îți aruncai sămânța în ogoare și le udai cu piciorul ca pe o grădină de zarzavat. Țara pe care o veți stăpâni este o țară cu munți și văi, care se adapă din ploaia cerului; este o țară de care îngrijește Domnul, Dumnezeul tău, și asupra căreia Domnul, Dumnezeul tău, are neîncetat ochii, de la începutul până la sfârșitul anului”. (Deuteronom 11, 10-12.)

Făgăduința ploilor îmbelșugate fusese dată cu condiția ascultării. „Dacă veți asculta de poruncile Mele, pe care le dau astăzi, dacă veți iubi pe Domnul, Dumnezeul vostru și dacă-I veți sluji din toată inima voastră și din tot sufletul vostru, El va da țării voastre ploaie la vreme, ploaie timpurie și ploaie târzie, și-ți vei culege grâul, mustul și untdelemnul; de asemenea va da iarbă pe câmpiile tale pentru vite și vei mânca și te vei satura.

Vedeți să nu vi se amăgească inima, și să vă abateți, ca să slujiți altor dumnezei și să vă închinați înaintea lor. Căci atunci Domnul S-ar aprinde de mânie împotriva voastră; ar închide cerurile și n-ar mai fi ploaie; pământul nu și-ar mai da roadele și ați pieri curând din țara aceea bună pe care v-o dă Domnul”. (Deuteronom 11, 10-17.)

„Dar dacă nu vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău, dacă nu vei păzi și nu vei împlini toate poruncile Lui și toate Legile Lui”, fuseseră avertizați izraeliții, „cerul deasupra capului tău va fi de aramă, și pământul de

sub tine va fi de fier. Domnul va trimite țării tale în loc de ploaie praf și pulbere, care va cădea din cer peste tine până vei fi nimicir”. (Deuteronom 28, 15.23.24.)

Acestea erau unele din sfaturile înțelepte ale lui Iehova către Israelul din vechime. „Puneți-vă dar în inimă și în suflet aceste cuvinte pe care vi le spun. Să le legați ca un semn de aducere aminte pe mâinile voastre, și să fie ca niște fruntarii între ochii voștri. Să învățați pe copiii voștri în ele, și să le vorbești despre ele când vei fi acasă, și când vei merge în călătorie, când te vei culca și când te vei scula”. (Deuteronom 11, 18.19.) Aceste porunci erau lămurite; cu toate acestea, pe măsură ce veacurile treceau și generație după generație pierdea din vedere măsurile luate pentru bunăstarea lor spirituală, influențele distrugătoare ale apostaziei amenințau să dea la o parte orice opreliște pusă de harul divin.

În felul acesta s-a ajuns ca Dumnezeu să lovească acum pe poporul Său cu cea mai aspră dintre judecățile Sale. Profetia lui Ilie se împlinea în mod groaznic. Timp de trei ani, solul blestemului a fost căutat din cetate în cetate și din țară în țară. La cererea lui Ahab, mulți conducători își dăduseră cuvântul de onoare că proorocul cel ciudat nu se găsea în țara lor. Cu toate acestea, cercetarea a continuat, deoarece Izabela și proorocii lui Baal îl urau pe Ilie cu o ură de moarte și n-au precupețit nici un efort ca să-l aducă sub puterea lor. Și încă ploaia nu venea din cer.

În cele din urmă, după „multe zile”, cuvântul Domnului a venit la Ilie: „Du-te și înfățișează-te înaintea lui Ahab ca să dau ploaie pe fața pământului”.

În ascultare de această poruncă, „Ilie s-a dus să se înfățișeze înaintea lui Ahab”. Cam în același timp în care proorocul își începea călătoria către Samaria, Ahab îi propusese lui Obadia, îngrijitorul casei lui, un plan pentru

căutarea izvoarelor și pâraielor de apă, în nădejdea că vor găsi pășuni pentru vitele și turmele care piereau de foame. Chiar și la curtea regală se simțea puternic efectul secetei îndelungate. Împăratul, serios îngrijorat cu privire la soarta casei lui, a hotărât să meargă personal cu slujitorul lui în căutarea unor locuri mai favorizate, unde s-ar fi găsit pășune. „Și-au împărțit țara s-o cutreiere. Ahab a plecat singur pe un drum, și Obadia a plecat pe alt drum.”

Pe când Obadia era pe drum, iată că l-a întâlnit Ilie. Obadia, cunoscându-l, a căzut cu fața la pământ, și i-a zis: „Tu ești, domnul meu Ilie?” (1 Împărați 18, 6.7.)

În timpul apostaziei lui Israel, Obadia rămăsese credincios. Stăpânul lui, împăratul, nu fusese în stare să-l îndepărteze de la ascultarea de viul Dumnezeu. Acum, a fost onorat cu o însărcinare din partea lui Ilie, care i-a zis: „Du-te și spune stăpânului tău: «Iată că a venit Ilie!»”

Îngrozit peste măsură, Obadia a exclamat: „Ce păcat am săvârșit eu, ca să dai pe robul tău în mâinile lui Ahab ca să mă omoare?” Să ducă o astfel de solie lui Ahab, însemna să alerge la moarte. „Viu este Domnul”, i-a explicat el proorocului, „că n-a rămas popor sau împărăție unde să nu fi trimis stăpânul meu să te caute; și când se spunea că nu ești acolo, pune pe împărăția și pe poporul acela să jure că nu te-au găsit. Și acum zici: «Du-te și spune stăpânului tău: iată că a venit Ilie!» Și apoi, când voi pleca de la tine, Duhul Domnului te va duce nu știu unde. Dacă m-aș duce să dau de știre lui Ahab, și nu te-ar găsi, mă va omorî”. (1 Împărați 18, 10-12.)

Obadia a stăruit mult pe lângă prooroc să nu-l trimită. „Robul tău”, stăruie el, „se teme de Domnul din tinerețea lui. Nu s-a spus oare domnului meu ce am făcut când a ucis Izabela pe proorocii Domnului? Cum am ascuns o sută de prooroci ai Domnului, câte cincizeci într-o peșteră, și i-am hrănit cu pâine și apă? Și acum tu zici: «Du-te și spune stăpânului tău: Iată că a venit

Ilie! El mă va ucide»”.

Cu jurământ solemn, Ilie i-a făgăduit lui Obadia că însărcinarea lui nu va fi zadarnică: „Viu este Domnul oștirilor, al cărui slujitor sunt”, declară el, „că astăzi mă voi înfățișa înaintea lui Ahab?” (1 Împărați 18, 15.)

În uimire amestecată cu groază, împăratul a ascultat solia de la omul de care se temea și pe care-l ura, omul pe care-l căutase neobosit. Știa bine că Ilie nu-și puna viața în primejdie numai ca să se întâlnească cu el. Se putea oare ca proorocul să rostească încă un blestem împotriva lui Israel? Inima împăratului a fost cuprinsă de groază. Și-a adus aminte de brațul uscat al lui Ieroboam. Ahab nu putea să nu asculte somația și nici nu îndrăznea să-și ridice mâna împotriva solului lui Dumnezeu. Și astfel, însoțit de o gardă personală, monarhul tremurând s-a dus să se întâlnească cu profetul.

Împăratul și proorocul se aflau față în față. Cu toate că Ahab era plin de ură clocotitoare, totuși în prezența lui Ilie, părea lipsit de bărbăție și fără putere. În primele cuvinte șovăielnice: „Tu ești acela care nenorocești pe Israel?”, fără să-și dea seama, el își dădu pe față simțămintele inimii. Ahab știa că, prin Cuvântul lui Dumnezeu cerurile se făcuseră ca arama, totuși el căuta să arunce asupra proorocului vina pentru judecățile grele care erau în țară.

Pentru făcătorul de rele este natural să arunce asupra solilor lui Dumnezeu răspunderea pentru nenorocirile care vin ca urmare sigură a depărtării de calea neprihănirii. Aceia care se așează sub puterea lui Satana sunt neîn stare să vadă lucrurile așa cum le vede Dumnezeu. Când oglinda adevărului este îndreptată spre ei, aceștia se revoltă la gândul primirii muștrării. Orbiți de păcat, ei refuză să se pocăiască, dar simt că slujitorii lui Dumnezeu s-au întors împotriva lor și că sunt vrednici de cea mai aspră muștrare.

Stând într-o nevinovăție conștientă înaintea lui Ahab, Ilie nu face nici o încercare să se scuze sau să-l lingușească pe împărat. Nici nu caută să îndepărteze mânia împăratului prin vestea cea bună, că seceta era pe sfârșite. Nu are de adus nici o scuză. Indignat și gelos pentru onoarea lui Dumnezeu, el respinge acuzația lui Ahab, declarând fără teamă împăratului că păcatele lui și păcatele părinților lui au adus asupra lui Israel această nenorocire groaznică. „Nu eu nenorocesc pe Israel”, declară Ilie plin de curaj, „ci tu, și casa tatălui tău, fiindcă ați părăsit poruncile Domnului și te-ai dus după Baali.” (1 Împărați 18, 18.)

Și astăzi este nevoie de un glas de mustrare aspră, deoarece păcate grele îi despart pe oameni de Dumnezeu. Necredința devine cu grabă o modă. „Nu vrem ca omul acesta să împărățească peste noi” (Luca 19, 14) este vorbirea miilor de oameni. Predicile plăcute rostite prea adesea nu fac o impresie durabilă, trâmbița nu dă un semnal lămurit. Oamenii nu sunt străpunși în inimă de adevărurile tăioase și lămurite ale Cuvântului lui Dumnezeu.

Sunt mulți creștini cu numele care, dacă și-ar da pe față adevăratele sentimente, ar spune: De ce este nevoie să vorbim atât de lămurit? Ei ar putea tot așa de bine să întrebe: De ce a trebuit ca Ioan Botezătorul să le spună fariseilor: „Pui de năpârци, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare?” (Luca 3, 7.) De ce a trebuit el să stârpească mânia Irodiadei spunându-i lui Irod că nu este drept să trăiască cu nevasta fratelui său? Înainte-mergătorul lui Hristos și-a pierdut viața din pricina vorbirii lui lămurite. De ce nu a putut să treacă cu vederea fără să provoace neplăcere aceluia care trăiau în păcat?

În acest fel, bărbați care trebuia să stea ca păzitori credincioși ai Legii lui Dumnezeu argumentează, până când diplomația ia locul credincioșiei, iar

păcatul este îngăduit să meargă înainte fără a fi muștrat. Cum se va auzi glasul unei muștrări credincioase în biserică?

„Tu ești omul acesta!” (2 Samuel 12, 7.) Cuvinte tot atât de lămurite ca acelea spuse de Natan lui David se aud astăzi rar la amvoane, se văd rar în publicații. Dacă nu ar fi atât de rare, am vedea mai mult din puterea lui Dumnezeu, descoperită între oameni. Solii Domnului să nu se plângă de faptul că străduințele lor sunt fără rod până nu se pocăiesc de propria lor plăcere de a plăcea oamenilor, care-i face să înăbușe adevărul.

Acei slujitori care vor să placă oamenilor și care strigă: „Pace, pace”, atunci când Dumnezeu nu vorbește de pace, mai bine să-și umilească inimile înaintea lui Dumnezeu, cerând iertare pentru nesinceritatea lor și pentru lipsa lor de curaj moral. Nu datorită iubirii față de aproapele îndulcesc ei solia încredințată, ci pentru că sunt comozi și îngăduitori cu ei înșiși. Dragostea adevărată caută mai întâi onoarea lui Dumnezeu și mântuirea sufletelor. Aceia care au această iubire nu vor evita adevărul ca să scape de urmările neplăcute ale unei vorbiri lămurite. Când sufletele sunt în primejdie, slujitorii lui Dumnezeu nu vor ține seama de eu, ci vor rosti Cuvântul lui Dumnezeu dat lor să-l rostească, refuzând să scuze sau să ascundă păcatul.

O, dacă fiecare slujitor și-ar da seama de caracterul sacru al slujbei sale și de sfințenia lucrării sale și ar arăta curajul pe care l-a arătat Ilie! Ca soli rânduți de divinitate, slujitorii Evangheliei sunt într-o poziție de responsabilitate. Ei trebuie să mustre, să certe, să îndemne „cu toată blândețea și învățătura”. (2 Timotei 4, 2.) În locul lui Hristos ei trebuie să lucreze ca ispravnicii ai tainelor Cerului, încurajând pe cei ascultători și avertizând pe cei neascultători. Procedeele lumești nu trebuie să aibă nici un preț în lucrarea lor. Niciodată nu trebuie să se abată de pe calea pe care Isus le poruncește să meargă. Trebuie să meargă înainte în credință, amintindu-și că sunt înconjurați de un nor de martori. Nu trebuie să vorbească propriile lor cuvinte, ci cuvintele pe care Cel ce este mai mare decât potențaii pământului

le-a poruncit să le rostească. Solia lor trebuie să fie: „Așa vorbește Domnul”. Dumnezeu cheamă bărbați ca Ilie, Natan și Ioan Botezătorul -- oameni care vor duce solia Sa cu credincioșie, indiferent de urmări, oameni care vor rosti curajos adevărul, chiar dacă acesta cere să jertfească tot ce au.

Dumnezeu nu poate folosi pe oamenii care, în vreme de primejdie, când sunt necesare puterea, curajul și influența tuturor, se tem să ia o atitudine hotărâtă pentru dreptate. El cheamă bărbați care vor putea purta cu credincioșie bătălia împotriva celui rău, luptând împotriva domniilor și puterilor, împotriva stăpânirilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești. Unora ca aceștia El le va spune: „Bine, rob bun și credincios ... intră în bucuria stăpânului tău”. (Matei 25, 23.)

Capitolul 11

Carmel

Capitol bazat pe textele din 1 Împărați 18, 19-40.

Stând înaintea lui Ahab, Ilie a cerut ca tot Israelul să fie adunat pentru a se întâlni cu el și cu profeții lui Baal și ai Astarteei pe muntele Carmel. „Strânge”, a poruncit el, „pe tot Israelul la mine, la muntele Carmel, pe cei patru sute cincizeci de prooroci ai lui Baal și pe cei patru sute de prooroci ai Astarteei, care mănâncă la masa Izabelei”.

Porunca a fost dată de unul care părea că stă chiar în prezența lui Iehova, și Ahab a ascultat îndată, ca și când proorocul era monarh, iar împăratul un supus. Suli grabnici au fost trimiși prin toată împărăția chemând la întâlnirea cu Ilie și cu profeții lui Baal și ai Astarteei. În toate orașele și satele, oamenii se pregăteau să se adune la timpul stabilit. În timp ce călătoreau către acel loc, inimile multora erau pline de presimțiri sumbre. Ceva neobișnuit era pe cale să aibă loc, căci altfel ce rost avea această chemare să se adune la Carmel? Ce nenorocire nouă era gata să cadă asupra poporului și a țării?

Înainte de secetă, muntele Carmel fusese locul frumuseții, torențele lui fiind hrănite din izvoarele care nu secau niciodată, iar povârnișurile fertile, acoperite cu flori frumoase și dumbrăvi înfloritoare. Dar acum frumusețea lor pierise sub blestemul uscăciunii. Altarele înălțate pentru închinarea la Baal și la Astarteea stăteau în dumbrăvi desfrunzite. Pe culmea unuia dintre cele mai înalte piscuri, într-un contrast izbitor cu ele, era altarul dărmat al lui Iehova.

De pe Carmel, se putea vedea o mare parte a țării; înălțimile lui se vedeau din multe părți ale împărăției lui Israel. La poalele muntelui, erau locuri de unde se putea vedea aproape tot ce se petrecea deasupra. Dumnezeu fusese profund dezonorat prin închinarea idolatră adusă la adăpostul coastelor împădurite, și Ilie a ales înălțimea aceasta, ca fiind locul cel mai potrivit pentru desfășurarea puterii lui Dumnezeu și pentru apărarea onoarei Numelui Său.

Dis-de-dimineată în ziua hotărâtă, oștile Israelului apostaziat, într-o așteptare încordată, s-au adunat aproape de vârful muntelui. Profetii Izabelei înaintau într-un cortegiu impunător. În fast orbitor apăru împăratul ocupându-și locul în fruntea preoților, acei idolatri salutând puternic sosirea lui. Dar inimile preoților erau neliniștite când își aduceau aminte de cuvintele proorocului prin care țara lui Israel fusese lipsită timp de trei ani și jumătate de rouă și de ploaie. Ei presimțeau iminența unei crize înfricoșate. Zeii în care se încrezuseră nu fuseseră în stare să dovedească pe Ilie ca prooroc fals. Obiectele închinării lor arătaseră o stranie nepăsare față de strigătele lor disperate, față de rugăciunile, lacrimile și umilința lor, precum și față de ceremoniile revoltătoare și jertfele lor scumpe și neîncetate.

În fața lui Ahab, a proorocilor falși și a oștilor adunate ale lui Israel care-l înconjurau, Ilie era singurul care venise să apere onoarea lui Iehova. El, asupra căruia întreaga împărăție a aruncat toată greutatea blestemelor, era acum înaintea lor, în aparență fără apărare, în prezența monarhului lui Israel, a proorocilor lui Baal, a bărbaților de război și a mulțimii din jur. Dar Ilie nu era singur. Deasupra și împrejurul lui erau oștile ocrotitoare ale Cerului -- îngerii care excelează în putere.

Fără să se rușineze, neînfricat, proorocul stătea înaintea mulțimii, pe deplin conștient de însărcinarea de a aduce la îndeplinire porunca divină. Fața îi era luminată de o solemnitate înfricoșătoare. Într-o așteptare plină de îngrijorare poporul îl aștepta să vorbească. Privind mai întâi la altarul

dărâmat al lui Iehova și apoi la mulțime, Ilie strigă cu glas lămurit, ca o trâmbiță: „Până când vă clătinați între două păreri?” (trad. engl.) „Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El; iar dacă este Baal, mergeți după Baal!”

Poporul nu i-a răspuns nimic. Nici unul din acea uriașă adunare n-a avut curajul să mărturisească credincioșia față de Iehova. Ca un nor întunecat amăgirea și orbirea se întinseseră asupra lui Israel. Această apostazie fatală nu îi cuprinsese dintr-o dată, ci treptat, când din timp în timp ei nu luaseră aminte la cuvintele de avertizare și de muștrare pe care Domnul le trimisese. Fiecare îndepărtare de la dreptate, fiecare refuz de a se pocăi adânciseră vinovăția lor și-i duseseră și mai departe de cer. Iar acum, în această criză, ei stăruiau în refuzul de a lua poziție de partea lui Dumnezeu.

Domnul urăște indiferența și necredincioșia în timp de criză pentru lucrarea Sa. Universul întreg așteaptă cu un interes de nedescris scenele de încheiere ale marii lupte dintre bine și rău. Poporul lui Dumnezeu se apropie de hotarele lumii veșnice; ce poate fi de mai mare importanță pentru ei decât să fie credincioși Dumnezeului cerului? De-a lungul tuturor veacurilor, Dumnezeu a avut eroi morali -- și îi are și acum -- aceia care, asemenea lui Iosif, Ilie și Daniel, nu se rușinează să se recunoască drept poporul Său pus deoparte. Binecuvântările Lui deosebite însoțesc lucrările oamenilor de acțiune; persoane care nu vor fi abătute de la calea cea dreaptă a datoriei și care cu energie divină vor întreba: „Cine este de partea Domnului?” (Exod 32, 26), persoane care nu se vor opri numai la întrebare, ci vor vrea ca aceia care aleg să se identifice cu poporul lui Dumnezeu să pășească înainte și să dea pe față în mod limpede atașamentul lor față de Împăratul împăraților și Domnul domnilor. Astfel de persoane fac ca voința și planurile lor să se subordoneze Legii lui Dumnezeu. Din dragoste pentru El, ei nu vor socoti viața lor ca fiindu-le scumpă. Lucrarea lor este să prindă lumina din Cuvânt și să o lase să strălucească înaintea lumii în raze clare și strălucitoare. Credincioșia față de Dumnezeu, acesta este motto-ul lor.

În timp ce Israel pe Carmel se îndoiește și ezită, glasul lui Ilie străpunge iarăși tăcerea: „Eu singur am rămas din proorocii Domnului, pe când prooroci ai lui Baal sunt patru sute cincizeci. Să ni se dea doi junci. Ei să-și aleagă un junc, pe care să-l taie în bucăți, și să-l pună pe lemne, fără să pună foc. Și eu voi pregăti celălalt junc, și-l voi pune pe lemne fără să pun foc. Apoi voi chemați Numele Dumnezeului vostru; și eu voi chema Numele Domnului. Dumnezeul care va răspunde prin foc, acela să fie adevăratul Dumnezeu”. (1 Împărați 18, 22-24.)

Propunerea lui Ilie era atât de rațională, încât poporul nu o putea evita, astfel că au avut curajul să răspundă: „Bine!” Prorocii lui Baal nu îndrăzneau să-și ridice glasul împotriva; și, adresându-li-se, Ilie porunci: „Alegeți-vă un junc din cei doi, pregătiți-l voi mai întâi, căci sunteți mai mulți, și chemați numele dumnezeului vostru; dar să nu puneți foc”. (1 Împărați 18, 25.)

Vrând să pară îndrăzneți și sfidători, dar îngroziți în inimile lor vinovate, preoții falși au pregătit altarul, punând pe el lemnele și jertfa după care au început să rostească formulele lor magice. Strigătele lor stridente răsunau, iar ecoul se întorcea de prin pădurile și înălțimile vecine atunci când ei invocau numele zeului lor zicând: „Baale, auzi-ne”. Preoții s-au adunat în jurul altarului lor cu sărituri, zvârcoliri și strigăte, și smulgându-și părul, își făceau tăieturi în carne, chemând pe dumnezeul lor să le vină în ajutor.

Dimineața trecu, veni amiaza și încă nu se arăta nici o dovadă că Baal auzea strigătele slujitorilor lui amăgiți. Nu se auzea nici un glas, nici un răspuns la rugăciunile lor frenetice. Jertfa rămase nemistuită.

În timp ce continuau devoțiunile lor exaltate, preoții cei puternici încercau fără încetare să născocească vreun mijloc prin care să aprindă focul pe altar și să-i facă pe oameni să creadă că focul vine direct de la Baal. Dar

Ilie supraveghea orice mișcare, iar preoții, nădăjduind împotriva oricărei speranțe să prindă ocazia să înșele, continuau să-și desfășoare ceremoniile lor fără sens.

„La amiază, Ilie și-a bătut joc de ei și a zis: «Strigați mai tare, fiindcă este dumnezeu; se gândește la ceva, sau are treabă, sau este în călătorie, sau poate că doarme și se va trezi ». Ei au strigat tare, și, după obiceiul lor, și-au făcut tăieturi cu săbiile și cu sulitele, până ce a curs sânge pe ei. Când a trecut amiaza, au aiurat, până în clipa când se aducea jertfa de seară. Dar nu s-a auzit nici glas, nici răspuns, nici semn de luare aminte”. (1 Împărați 18, 27-29.)

Bucuros ar fi venit Satana să-i ajute pe aceia pe care îi amăgise și care erau devotați servirii lui. Bucuros ar fi trimis el fulgerul să le aprindă jertfa. Dar Iehova a pus hotare lui Satana -- i-a restrâns puterea -- și chiar toate născocirile vrăjmașului nu au putut trimite nici măcar o scânteie pe altarul lui Baal.

În cele din urmă, cu glasurile lor răgușite de atâta strigare, cu veșmintele mânjite de sângele care cursese din rănile pe care și le făcuseră, preoții au ajuns la disperare. Cu frenezie neobosită, ei amestecau acum în rugăciunile lor blesteme groaznice ale zeului soare, iar Ilie continua să vegheze cu atenție, căci știa că dacă prin vreun mijloc oarecare ar reuși să aprindă focul pe altarul lor, el ar fi fost făcut bucăți într-o clipă.

Se apropia seara. Proorocii lui Baal erau năuci, istoviți și fără putere. Unul sugera un lucru, altul cu totul altceva până când, în cele din urmă își încetară eforturile. Țipetele și blestemele lor nu mai răsunau pe Carmel. Pierzându-și orice speranță, ei s-au retras din luptă.

Ziua întregă oamenii au fost martorii demonstrațiilor acestor preoți

vicleni. Au văzut săriturile lor în jurul altarului, ca și cum ar fi vrut să prindă razele arzătoare ale soarelui pentru a sluji scopului lor. Ei au privit cu oroare cum preoții s-au mutilat și au avut ocazia să cugete la nebunia închinării la idoli. Mulți din mulțime erau dezgustați de aceste manifestări demonice și așteptau acum cu profund interes acțiunile lui Ilie.

Era ceasul jertfei de seară când Ilie porunci poporului: „Apropiați-vă de mine”. Când ei s-au apropiat tremurând, el s-a îndreptat către altarul dărâmat, unde oamenii se închinaseră odinioară Dumnezeului cerului, și îl repară. Pentru el aceste ruine erau mai prețioase decât toate altarele mărețe ale păgânismului.

În reclădirea acestui altar vechi, Ilie și-a dat pe față respectul pentru legământul pe care îl făcuse Domnul cu Israel atunci când ei au trecut Iordanul în țara făgăduită. Alegând „douăsprezece pietre, după numărul semințiilor fiilor lui Iacov, ... a zidit un altar în Numele Domnului”.

Preoții lui Baal dezamăgiți de străduințele lor zadarnice, așteptau să vadă ce va face Ilie. Ei îl urau pe prooroc pentru propunerea făcută, această probă care demonstrase slăbiciunea și neputința zeilor lor; totuși ei se temeau de puterea lui. Poporul, și el înspăimântat și aproape fără suflare, aștepta și privea cum Ilie își continua pregătirile. Purtarea liniștită a profetului era în contrast cu exaltarea fără sens și fanatică a slujitorilor lui Baal.

Terminând de clădit altarul, proorocul făcu un șanț în jurul lui și după ce puse lemnele în ordine și pregăti juncul, puse jertfa pe altar și porunci poporului să inunde altarul cu apă. „Umpleți patru vedre cu apă”, porunci el, „și vărsați-le pe arderea de tot și pe lemne”. „Și au făcut așa. Apoi a zis: «Mai faceți lucrul acesta o dată». Și l-au făcut încă o dată. Apoi a zis: «Mai faceți-l și a treia oară». Și l-au făcut și a treia oară. Apa curgea în jurul altarului, și au umplut cu apă și șanțul”. (1 Împărați 18, 33-35.)

Reamintind poporului îndelungata apostazie care stârnise mânia lui Iehova, Ilie îi somă să-și umilească inimile și să se întoarcă la Dumnezeuul părinților lor, pentru ca blestemul să fie îndepărtat din țara lui Israel. Apoi, plecându-se cu respect înaintea Dumnezeului nevăzut, își înălță mâinile către cer și rosti o rugăciune simplă. Preoții lui Baal săriseră, țipaseră, făcuseră spume, dis-de-dimineată până târziu după-amiază, dar când Ilie se rugă, nici un țipăt fără rost nu răsună pe înălțimea Carmelului. El se ruga ca și când știa că Iehova este acolo, martor la scenă, și ascultă cererea lui. Proorocii lui Baal s-au rugat prosteste, fără nici un înțeles. Ilie se rugă simplu și cu căldură, cerând lui Dumnezeu să-și arate superioritatea asupra lui Baal, pentru ca Israel să poată fi determinat să se întoarcă la El.

„Doamne, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Israel!” se ruga profetul, „Fă să se știe astăzi că Tu ești Dumnezeu în Israel, că eu sunt slujitorul Tău, și că toate aceste lucruri le-am făcut după porunca Ta. Ascultă-mă, Doamne, ascultă-mă, pentru ca să cunoască poporul acesta că Tu, Doamne, ești adevăratul Dumnezeu, și să le întorci astfel inima spre bine”. (1 Împărați 18, 36.37.)

O tăcere apăsătoare se așternu peste toți. Preoții lui Baal tremurau de groază. Conștienți de vinovăția lor, se așteptau acum la o pedeapsă grabnică.

Nici nu s-a sfârșit rugăciunea lui Ilie, că flăcări de foc, ca niște fulgere strălucitoare de lumină, au coborât din cer peste altarul înălțat, mistuind jertfa, secând apa din șanț și mistuind chiar și pietrele altarului. Strălucirea focului iluminează muntele și orbi ochii mulțimii. În văile de jos, de unde mulți priveau cu încordare îngrijorată mișcările celor de sus coborârea focului s-a văzut clar și toți au fost uimiți de priveliște. Aceasta semăna cu stâlpul de foc care, la Marea, Roșie, a despărțit pe copiii lui Israel de oastea egipteană.

Poporul de pe munte s-a prosternat cu groază înaintea Dumnezeului nevăzut. Ei nu îndrăzneau să mai privească focul trimis de cer. Se temeau că și ei vor fi mistuiți; și convingși de datoria lor de a-L recunoaște pe Dumnezeul lui Ilie ca Dumnezeul părinților lor, Căruia Îi datorau supunere, strigară împreună într-un singur glas: „Domnul este adevăratul Dumnezeu! Domnul este adevăratul Dumnezeu!” Cu o claritate uimitoare, strigătul răsună peste munte, iar ecoul ajunse în câmpie. În sfârșit, Israelul se trezi, neamăgit și pocăit. În sfârșit, el văzu cât de mult L-a dezonorat pe Dumnezeu. Caracterul închinării la Baal, în contrast cu slujirea rațională, cerută de Dumnezeul cel adevărat, era descoperit pe deplin. Poporul recunoscuse dreptatea lui Dumnezeu și mila Sa care oprise ploaia și roua pământului până când au fost aduși să mărturisească Numele Său. Acum erau gata să recunoască faptul că Dumnezeul lui Ilie era mai presus de orice idol.

Preoții lui Baal priveau cu consternare descoperirea minunată a puterii lui Iehova. Însă, cu toată înfrângerea lor și aflându-se în prezența slavei divine, ei au refuzat să se pocăiască de nelegiuirea lor. Ei doreau să rămână tot profeți ai lui Baal. În felul acesta, s-au dovedit coți pentru nimicire. Pentru ca Israelul cel pocăit să fie protejat de rătăcirile acelor care îl învățase să se închine la Baal, Ilie a fost îndrumat de Domnul să-i distrugă pe acești învățători falși. Mânia poporului era deja trezită împotriva conducătorilor în nelegiuire, și când Ilie le dădu porunca: „Puneți mâna pe proorocii lui Baal, nici unul să nu scape”, ei au fost gata să asculte. Au prins pe preoți, i-au adus la pârâul Chison și acolo, înainte de încheierea zilei care a marcat începutul unei reforme hotărâte, slujitorii lui Baal au fost înjunghiați. Nici unuia nu i s-a îngăduit să trăiască.

Capitolul 12

De la Izreel la Horeb

Capitol bazat pe textele din 1 Împărați 18, 41-46; 19, 1-8.

O dată cu uciderea proorocilor lui Baal s-a deschis calea pentru aducerea la îndeplinire a unei puternice reforme spirituale în cele zece seminții ale regatului de nord. Ilie prezentase poporului apostazia lui; îl chemase să-și umilească inima și să se întoarcă la Domnul. Judecățile Cerului fuseseră aduse la îndeplinire, poporul își mărturisise păcatele și recunoscuse pe Dumnezeuul părinților lor ca fiind Dumnezeuul cel viu; și acum blestemul Cerului avea să fie retras, iar binecuvântările vremelnice ale vieții să fie reînnoite. Țara urma să fie reînviată cu ploaie. „Suie-te de mănâncă și bea”, a spus Ilie lui Ahab, „căci se aude vuiet de ploaie”. Apoi proorocul s-a urcat în vârful muntelui să se roage.

Nu pentru că se arătase vreo dovadă exterioară a ploii care era gata să cadă a putut Ilie să îndemne atât de sigur pe Ahab să se pregătească de ploaie. Proorocul n-a văzut nici un nor pe cer, n-a auzit nici un tunet. El a vorbit numai cuvântul pe care Duhul Domnului l-a îndemnat să-l spună ca răspuns la credința lui cea puternică. Toată ziua se conformase neabătut voinței lui Dumnezeu; iar acum, după ce făcuse tot ce fusese în puterea lui, știa că Cerul va revărsa din belșug binecuvântările promise. Același Dumnezeu care trimisese seceta, făgăduise o ploaie îmbelșugată ca răsplată a îndeplinirii dreptății; și acum Ilie aștepta revărsarea făgăduită. Într-o atitudine de umilință, „cu fața între genunchi”, el mijlocea înaintea lui Dumnezeu în favoarea Israelului pocăit.

Iar și iar a trimis Ilie pe solul său într-un loc de unde se putea vedea

Marea Mediterană, ca să vadă dacă este vreun semn vizibil că Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea. De fiecare dată robul se întorcea spunând: „Nu este nimic”. Proorocul nu și-a pierdut răbdarea și nici credința, ci a continuat cererea lui stăruitoare. De șapte ori robul s-a întors cu răspunsul că nu vede nici un nor de ploaie pe cerul ca arama. Nedescurajat, Ilie l-a trimis încă o dată, dar de data aceasta robul s-a întors zicând: „Iată că se ridică un nor mic din mare, ca o palmă de om”.

Acest fapt era suficient. Ilie nu a așteptat ca cerul să se întunece. În acel mic nor el a văzut, prin credință, o ploaie îmbelșugată și a acționat potrivit credinței sale, trimițând de îndată pe slujitorul său la Ahab, cu solia: „Înhamă, și pogoară-te ca să nu te oprească ploaia”.

Deoarece Ilie a fost un bărbat cu o mare credință, Dumnezeu l-a putut folosi în această criză din istoria lui Israel. În timp ce se ruga, mâna credinței sale a prins făgăduințele Cerului și a stăruit în rugăciune până când cererile sale au fost ascultate. El nu a așteptat o dovadă deplină că Dumnezeu l-a ascultat, ci a fost gata să se avânte riscând totul la cel mai slab semn al bunăvoinței divine. Și totuși, ceea ce el a fost în stare să facă prin puterea lui Dumnezeu, toți pot să facă în domeniul lor de activitate în slujba lui Dumnezeu, căci despre proorocul din Munții Galaadului stă scris: „Ilie era un om supus aceluiași slăbiciuni ca și noi; și s-a rugat cu stăruință să nu plouă, și nu a plouat în țară trei ani și șase luni”. (Iacov 5, 17.)

O credință ca aceasta este necesară în lume astăzi -- credința care se prinde de făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu și nu se lasă până când Cerul nu răspunde. O credință ca aceasta ne leagă strâns cu Cerul și ne aduce putere pentru a lupta cu forțele întunericului. „Prin credință”, copiii lui Dumnezeu „au cucerit împărății, au făcut dreptate, au căpătat făgăduințe, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul săbiei, s-au vindecat de boli, au fost viteji în războaie, au pus pe fugă oștile vrăjmașe”. (Evrei 11, 33.34.) Și prin credință și noi astăzi trebuie să atingem

înălțimile planului lui Dumnezeu pentru noi! „Tu zici: Dacă poți!... Toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede!” (Marcu 9, 23.)

Credința este un element esențial al rugăciunii biruitoare. „Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută”. (Evrei 11, 6.) „Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și dacă știm că ne ascultă, orice i-am cere, știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut”. (1 Ioan 5, 14.15.) Cu credința stăruitoare a lui Iacov, cu stăruința neabătută a lui Ilie, să prezentăm rugăciunile noastre Tatălui, cerând tot ceea ce El a făgăduit. Onoarea tronului Său este pusă în joc pentru împlinirea cuvântului Său.

Umbrele nopții se adunau pe Carmel când Ahab se pregătea pentru coborâre. „Peste câteva clipe, cerul s-a înnegrit de nori, a început vântul, și a venit o ploaie mare. Ahab s-a suit în car, și a plecat la Izreel”. (1 Împărați 18, 45.) Călătorind către cetatea împărătească prin întuneric și ploaia ce-i orbeau ochii, Ahab nu era în stare să vadă înainte. Ilie, care ca profet al lui Dumnezeu îl umilise pe Ahab în ziua aceea înaintea supușilor lui și îi ucisese preoții idolatri, încă îl recunoștea ca împărat al lui Israel, iar acum, ca un act de omagiu și întărit de puterea lui Dumnezeu, a alergat înaintea carului împărătesc, călăuzind pe împărat până la intrarea în cetate.

În această faptă binevoitoare a solului lui Dumnezeu față de împăratul nelegiuit se găsește o lecție pentru toți aceia care pretind a fi slujitorii lui Dumnezeu, dar care se înalță prin propria lor apreciere. Aceia care se consideră mai presus de îndeplinirea datoriilor lor, sunt cei cărora acestea li se par umilitoare. Ei se dau înapoi de la a îndeplini chiar și un serviciu necesar, temându-se să nu fie găsiți făcând lucrarea unui servitor. Aceștia au mult de învățat din exemplul lui Ilie. Prin cuvântul lui, comorile cerului fuseseră retrase timp de trei ani de pe pământ; el fusese onorat în mod vizibil de Dumnezeu când, ca răspuns la rugăciunea lui pe Carmel, căzuse foc din cer și mistuise jertfa; mâna lui adusese la îndeplinire judecățile lui

Dumnezeu nimicind pe proorocii idolatri; rugăciunea lui pentru ploaie fusese ascultată. Cu toate acestea, după biruințele lui vădite, cu care Dumnezeu binevoise să onoreze lucrarea lui publică, el era gata să îndeplinească lucrarea unui rob.

La poarta Izreelului, Ilie și Ahab s-au despărțit. Proorocul, alegând să rămână în afara zidurilor, s-a acoperit cu mantia și s-a așezat pe pământul gol să doarmă. Împăratul a intrat, a ajuns repede la adăpostul palatului lui și a povestit soției evenimentele ieșite din comun ale zilei, precum și descoperirea minunată a puterii dumnezeiești care i-a dovedit lui Israel că Iehova este Dumnezeul cel adevărat, iar Ilie solul Său ales. Când Ahab a spus împărătesei despre uciderea profeților idolatri, Izabela, împietrită și nepocăită, s-a înfuriat. A refuzat să recunoască în evenimentele de pe Carmel providența atotstăpânitoare a lui Dumnezeu și, mai sfidătoare, a declarat cu îndrăzneală că Ilie trebuie să moară.

În noaptea aceea, un sol a trezit pe proorocul obosit și i-a spus cuvintele Izabelei: „Să mă pedepsească zeii cu toată asprimea lor, dacă mâine, la ceasul acesta, nu voi face cu viața ta ce ai făcut tu cu viața fiecăruia din ei”. (1 Împărați 19, 2.)

Se părea că, după ce a dat pe față un curaj atât de neînfricat, după ce i-a învins atât de deplin pe împărat, preoții și pe popor, Ilie nu ar mai fi putut niciodată ceda descurajării și nici n-ar mai fi putut să se înpăimânte. Dar el, care fusese binecuvântat cu atât de multe dovezi ale grijii iubitoare a lui Dumnezeu, nu era în afara slăbiciunilor omenești, și în acest ceas întunecat, credința și curajul său l-au părăsit. Tulburat, el a tresărit din somnul său. Ploaia se revărsa din cer, și întunericul era pretutindeni. Uitând că mai înainte cu trei ani Dumnezeu îi îndrumase pașii către un loc de adăpost de mânia Izabelei și căutarea lui Ahab, acum proorocul a fugit să-și scape viața. Ajungând la Beer-Șeba, „și-a lăsat slujitorul acolo”, iar el a mers o zi întreagă în pustie.

Ilie n-ar fi trebuit să fugă de la postul lui. Ar fi trebuit să facă față amenințării Izabelei, înălțând o rugăciune de ocrotire către Acela care-l însărcinase să îndreptățească onoarea lui Iehova. Ar fi trebuit să spună solului că Dumnezeu în care s-a încrezut îl va ocroti de mânia împărătesei. Trecuseră doar câteva ceasuri de când fusese martorul manifestării minunate a puterii divine, și aceasta ar fi trebuit să-i dea asigurarea că nici acum nu va fi uitat. Dacă ar fi rămas acolo unde se găsea și dacă ar fi făcut din Dumnezeu locul lui de scăpare și tăria lui, stând neabătut pentru adevăr, el ar fi fost ferit de orice rău. Domnul i-ar fi dat o altă mare biruință, trimițând judecățile sale asupra Izabelei, iar impresia făcută asupra împăratului și asupra poporului ar fi dus la o mare reformă.

Ilie așteptase mult de la minunea săvârșită pe Carmel. El nădăjduise că, după această desfășurare a puterii divine, Izabela nu va mai avea influență asupra minții lui Ahab și că o reformă rapidă se va produce în întregul Israel. Pe înălțimea Carmelului se trudise fără hrană o zi întreagă. Cu toate acestea, atunci când el a condus carul lui Ahab până la poarta Izreelului, curajul său era puternic în ciuda încordării fizice sub care lucrase.

Dar o reacție care adesea urmează după o credință tare și un succes strălucit s-a declanșat în ființa lui Ilie. El se temea că reforma începută pe Carmel nu va dura mult și l-a cuprins descurajarea. Atunci fusese înălțat pe vârful Pisga; acum se afla în vale. Când fusese sub inspirația Celui Atotputernic făcuse față celei mai aspre încercări a credinței, dar în acest timp de descurajare, cu amenințarea Izabelei sunându-i în urechi, văzând că Satana luptă încă pentru biruință prin complotul acestei femei nelegiuite, el și-a pierdut încrederea în Dumnezeu. El fusese înălțat peste măsură de mult și reacția a fost înspăimântătoare. Uitând pe Dumnezeu, Ilie fugea tot mai departe, până când s-a găsit singur, într-o pustie întristătoare. Obosit peste măsură, s-a așezat să se odihnească sub un ienupăr. Și stând acolo s-a rugat să moară. „Destul! Acum, Doamne”, a zis el, „ia-mi sufletul, căci nu sunt

mai bun decât părinții mei”. Fugar, departe de locuințele omenești, cu inima zdrobită de o descurajare amară, nu dorea să mai vadă față de om. În cele din urmă, istovit de tot, a adormit.

În experiența tuturor vin vremuri de descurajare cruntă și dezamăgire amară -- zile când amărăciunea le este partea și le este greu să creadă că Dumnezeu mai este binefăcătorul cel iubitor al copiilor Lui de pe pământ, zile când necazurile hărțuiesc sufletul, până acolo încât moartea pare mai de dorit decât viața. În asemenea împrejurări, mulți își pierd încrederea în Dumnezeu și sunt duși în robia îndoielii, în sclavia necredinței. Dacă am putea, în acele situații, să vedem cu ochii spirituali semnificația providențelor lui Dumnezeu, am vedea îngerii căutând să ne salveze de noi înșine, luptând să ne așeze picioarele pe o temelie mai tare decât dealurile veșnice. Atunci o credință nouă, o viață nouă ar curge în ființa noastră.

Iov cel credincios, în ziua necazului și întunecimii lui, spunea:

„Blestemată să fie ziua în care m-am născut”. „Oh! De ar fi cu puțință să mi se cântărească durerea, Și să mi se pună toate nenorocirile în cumpănă....

O, de mi s-ar asculta dorința, Și de mi-ar împlini Dumnezeu nădejdea!
De ar vrea Dumnezeu să mă zdrobească, Întindă-și mâna și să mă prăpădească!

Îmi va rămânea măcar această mângâiere, Această bucurie în durerile mele cu care mă copleșește: Că niciodată n-am călcat poruncile Celui Sfânt”. „De aceea nu-mi voi tine gura, Ci voi vorbi în neliniștea inimii mele, Mă voi tângui în amărăciunea sufletului meu.

Ah! Aș vrea mai bine gătuirea, Mai bine moartea decât aceste oase! Le

disprețuiesc!... Nu voi trăi în veci.... Lasă-mă, căci doar o suflare mi-i viața”. (Iov 3, 3; 6, 2.8-10;7, 11.15.16.)

Dar, deși era dezgustat de viață, Iov nu a fost lăsat să moară. I s-au arătat posibilitățile viitorului și i s-a dat o solie de nădejde:

„Și atunci, îți vei ridica fruntea fără teamă, Vei fi tare și fără frică; îți vei uita suferințele, Și-ți vei aduce aminte de ele ca de niște ape care s-au scurs. Zilele tale vor străluci mai tare decât soarele la amiază, Întunericul tău va fi ca lumina dimineții. Vei fi plin de încredere, și nădejdea nu-ți va fi zadarnică.... Te vei culca și nimeni nu te va tulbura Și mulți vor umbla după bunăvoința ta. Dar ochii celor răi se vor topi; Ei n-au loc de scăpare; Moartea, iată nădejdea lor!” (Iov 11, 15-20.)

Din adâncimile descurajării și mâhnirii, Iov s-a ridicat pe înălțimile încrederii fără rezervă în puterea salvatoare a lui Dumnezeu. El declară biruitor:

„Chiar dacă mă va ucide, eu voi nădăjdui în El.... Chiar și lucrul acesta poate sluji la scăparea mea.... Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu, Și că Se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea, Și chiar dacă nu voi mai avea carne, Voi vedea totuși pe Dumnezeu. Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; Ochii mei Îl vor vedea și nu ai altuia”. (Iov 13, 15.16; 19, 25-27.)

„Domnul a răspuns lui Iov din mijlocul furtunii” (Iov 38, 1), și a descoperit slujitorului Său tăria puterii Sale. Când Iov a întrezărit o străfulgerare a Creatorului lui, i-a fost silă de sine și s-a pocăit în țărână și cenușă. Atunci, Domnul a fost gata să-l binecuvânteze cu îmbelșugare și să facă din anii lui de pe urmă, cei mai buni ani din viață.

Nădejdea și curajul sunt esențiale unei slujiri desăvârșite pentru Dumnezeu. Acestea sunt roadele credinței. Descurajarea este păcătoasă și irațională. Dumnezeu poate și dorește, cu mai „multă tărie” (Evrei 6, 17) să reverse asupra slujitorilor Săi puterea de care au nevoie în încercările și experiențele lor amare. Planurile vrăjmașilor lucrării Sale pot părea bine aranjate și puternice; dar Dumnezeu poate răsturna pe cel mai tare din ele. Și aceasta o face la timpul Său și pe calea Sa, atunci când vede credința slujitorilor Săi a fost încercată îndeștător.

Pentru cel descurajat, există un remediu sigur -- credință, rugăciune, lucrare. Credința și activitatea vor aduce asigurare și satisfacții care vor crește zi de zi. Ești ispitit să faci loc simțămintelor de presimțiri sumbre sau de descurajare profundă? În zilele cele mai întunecoase, când aparențele se arată mai amenințătoare, nu te teme. Ai credință în Dumnezeu. El cunoaște nevoile tale. El are toată puterea. Dragostea și mila Lui nemărginită nu obolesc niciodată. Nu te teme că El nu-și va îndeplini făgăduința. El este Adevărul cel veșnic. Niciodată nu-și va schimba legământul pe care l-a făcut cu aceia care-L iubesc. Și El va revărsa asupra slujitorilor Săi credincioși măsura priceperii pe care nevoia lor o cere. Apostolul Pavel a mărturisit: „El mi-a zis: «Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită». Deci mă voi lăuda mult mai mult cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Hristos; căci când sunt slab atunci sunt tare”. (2 Corinteni 12, 9.10.)

A uitat Dumnezeu pe Ilie în ceasul încercării sale? O, nu! El n-a iubit pe slujitorul Lui mai puțin atunci când Ilie se simțea părăsit de Dumnezeu și de oameni, decât atunci când, ca răspuns la rugăciunea lui, El coborâse foc din cer și luminase vârful muntelui. Și acum, când Ilie dormea, o atingere delicată și un glas plăcut l-au trezit. El a tresărit îngrozit, gata să fugă, temându-se că vrăjmașul l-a descoperit. Dar fața plină de gingășie care s-a aplecat asupra lui nu era fața unui vrăjmaș, ci a unui prieten. Dumnezeu a

trimis un înger din cer cu hrană pentru slujitorul Său. „Scoală-te și mănâncă”, a spus îngerul. „El s-a uitat, la căpătâiul lui era o turtă coaptă pe niște pietre și un ulcior cu apă”.

După ce Ilie a luat din hrana și apa pregătite pentru el, a adormit iarăși. Îngerul a venit a doua oară. Atingând pe omul istovit, i-a spus cu o blândețe plină de milă: „Scoală-te și mănâncă; fiindcă drumul pe care-l ai de făcut este prea lung pentru tine”. „Și el s-a sculat, a mâncat și a băut”; și în puterea mâncării aceleia a putut să călătorească „patruzeci de zile și patruzeci de nopți până la muntele lui Dumnezeu, Horeb”, unde și-a găsit adăpost într-o peșteră.

Capitolul 13

“Ce faci tu aici?”

Capitol bazat pe textele din 1 Împărați 19, 9-18.

Locul de refugiu al lui Ilie pe muntele Horeb, deși era neștiut de oameni, era cunoscut de Dumnezeu; iar proorocul obosit și descurajat nu a fost lăsat singur cu puterile întunericului, care îl apăsau. La intrarea în peștera în care Ilie își găsise refugiul, Dumnezeu S-a întâlnit cu el, printr-un înger puternic trimis să se intereseze de nevoile lui și să-i lămurească planul divin pentru Israel.

Atâta timp cât Ilie nu învăța să se încreadă pe deplin în Dumnezeu, el nu putea să-și ducă la bun sfârșit lucrarea pentru aceia care fuseseră amăgiți să se închine lui Baal. Biruința deplină de pe înălțimile Carmelului deschisese calea pentru biruințe și mai mari; dar de la aceste ocazii minunate care i se deschisera Ilie fusese alungat de amenințarea Izabelei. Omul lui Dumnezeu trebuia să fie făcut să înțeleagă slăbiciunea stării lui actuale în comparație cu poziția avantajoasă pe care Dumnezeu dorea ca el să o ocupe.

Dumnezeu întâmpină pe slujitorul Său încercat cu întrebarea: „Ce faci tu aici, Ilie?” Eu te-am trimis la pârâul Cherit și, după aceea, la văduva din Sarepta. Te-am însărcinat să te întorci la Israel și să stai înaintea preoților idolatri pe Carmel; apoi te-am încins cu putere ca să conduci carul împăratului până la poarta Izreelului. Dar cine te-a trimis în această fugă grăbită în pustie? Ce misiune ai tu aici?

În amărăciunea sufletului, Ilie și-a plâns durerea: „Am fost plin de râvnă pentru Domnul, Dumnezeul oștirilor; căci copiii lui Israel au uitat

legământul Tău, au sfărâmat altarele Tale, și au ucis cu sabia pe proorocii Tăi; am rămas numai eu singur și caută să-mi ia viața!”

Chemând pe prooroc să părăsească peștera, îngerul i-a poruncit să stea înaintea Domnului pe munte și să asculte cuvântul Lui: „Și iată că Domnul a trecut pe lângă peșteră. Și înaintea Domnului a trecut un vânt tare și puternic care despica munții și sfărâma stâncile. Domnul nu era în vântul acela. Și după vânt a venit un cutremur de pământ. Domnul nu era în cutremurul de pământ. Și după cutremurul de pământ, a venit un foc: Domnul nu era în focul acela. Și după foc, a venit un susur blând și subțire. Când l-a auzit Ilie, și-a acoperit fața cu mantaua, a ieșit și a stătut la gura peșterii”. (1 Împărați 19, 11-13.)

Nu în manifestări grandioase ale puterii divine, ci printr-un „susur blând și subțire” a ales Dumnezeu să Se descopere slujitorului său. El dorea să-l învețe pe Ilie că nu întotdeauna lucrarea ce se vede în cea mai mare demonstrație este cea mai reușită în împlinirea planului Său. În timp ce Ilie aștepta descoperirea Domnului, a venit furtuna, a strălucit fulgerul, a bătuit focul devastator; dar Dumnezeu nu era în toate acestea. Apoi „a venit un susur blând și subțire” și profetul „și-a acoperit fața” înaintea prezenței Domnului. Frământarea lui a încetat și spiritul său a fost îmblânzit și supus. Acum a învățat că o încredere liniștită, o nădejde statornică în Dumnezeu aveau totdeauna să-i aducă un ajutor binevenit la vreme de nevoie.

Nu totdeauna prezentarea cea mai savantă a adevărului lui Dumnezeu este cea care convinge și convertește sufletul. Nu prin elocvență sau logică sunt atinse inimile oamenilor, ci prin influența plăcută a Duhului Sfânt, care lucrează pe tăcute, dar sigur, la transformarea și dezvoltarea caracterului. Este susurul blând și subțire al Duhului lui Dumnezeu care are putere să schimbe inima.

„Ce faci tu aici, Ilie?” a întrebat glasul, și proorocul a răspuns din nou: „Am fost plin de râvnă pentru Domnul Dumnezeu al oștirilor; căci copiii lui Israel au părăsit legământul Tău, au sfărâmat altarele Tale, au ucis cu sabia pe proorocii Tăi; am rămas numai eu singur, și caută să-mi ia viața”. (1 Împărați 19, 14.)

Domnul i-a răspuns lui Ilie că făcătorii de rele din Israel nu trebuia să treacă nepedepsiți. Urmau să fie aleși bărbați rânduți pentru împlinirea scopului divin pentru ca tuturor să li se dea ocazia să ia poziția de partea Domnului Celui adevărat. Ilie însuși avea să se întoarcă în Israel și să împărtășească cu alții răspunderea realizării unei reforme.

„Du-te”, i-a poruncit Domnul lui Ilie, „întoarce-te pe drumul tău, prin pustie, până la Damasc; și când vei ajunge, să ungi pe Hazael ca împărat al Siriei. Să ungi și pe Iehu, fiul lui Nimși, ca împărat al lui Israel; și să ungi pe Elisei, fiul lui Șafat, din Abel-Mehola, ca prooroc în locul tău. Și se va întâmpla că pe cel ce va scăpa de sabia lui Hazael îl va omorî Iehu; și pe cel ce va scăpa de sabia lui Iehu, îl va omorî Elisei”. (1 Împărați 19, 15-17.)

Ilie crezuse că era singurul închinător al Dumnezeului adevărat, în Israel. Dar Acela care cunoaște inimile tuturor i-a dezvăluit proorocului că erau mulți alții care în timpul anilor de apostazie Îi rămăseseră credincioși. „Dar voi lăsa în Israel”, a zis Dumnezeu, „șapte mii de bărbați, și anume pe toți cei ce nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal, și a căror gură nu l-au sărutat”.

Din experiența lui Ilie în acele zile de descurajare și aparentă înfrângere, se pot învăța multe lecții -- lecții deosebit de valoroase pentru slujitorii lui Dumnezeu din acest veac, caracterizat printr-o depărtare generală de dreptate. Apostazia care predomină astăzi se aseamănă cu aceea care în zilele proorocului cuprinsese întregul Israel. Prin înălțarea celor

omenești mai presus de cele dumnezeiești, prin preamărirea conducătorilor omenești, prin închinarea la Mamona și prin așezarea învățăturilor științei mai presus de adevărurile revelației, mulțimi de oameni din zilele noastre urmează lui Baal. Îndoiala și necredința își răspândesc influențele dăunătoare asupra minții și inimii, și mulți înlocuiesc Cuvântul lui Dumnezeu cu teoriile oamenilor. Se susține public că am ajuns vremea când rațiunea omenească trebuie ridicată mai presus de învățăturile Cuvântului. Legea lui Dumnezeu, standardul divin al neprihănirii, este declarată a nu mai fi în vigoare. Vrajmașul oricărui adevăr lucrează cu putere amăgitoare ca să-i determine pe bărbați și pe femei să așeze datinile omenești acolo unde ar trebui să fie Dumnezeu și să uite cele rânduite pentru fericirea și mântuirea omenirii.

Totuși, apostazia aceasta, ajunsă atât de răspândită, nu este generală. Nu toți din lume sunt nelegiuți și corupți; nu toți au trecut de partea vrăjmașului. Dumnezeu are multe mii care nu și-au plecat genunchiul în fața lui Baal, mulți care doresc din toată inima să aibă o înțelegere mai deplină cu privire la Hristos și la lege, mulți care nădăjduiesc împotriva oricărei nădejdi că Isus va veni curând pentru a pune capăt domniei păcatului și a morții. Și sunt mulți care se închină lui Baal din neștiință, dar cu care Duhul lui Dumnezeu Se luptă încă.

Aceștia au nevoie de ajutorul personal al aceluia care au învățat să-L cunoască pe Dumnezeu și puterea Cuvântului Său. Într-o vreme ca aceasta, fiecare copil al lui Dumnezeu trebuie să se angajeze activ în ajutorarea altora. Când aceia care au ajuns la înțelegerea adevărului Bibliei caută bărbați și femei care tânjesc după lumină, îngerii lui Dumnezeu îi însoțesc. Și acolo unde merg îngerii, nimeni nu trebuie să se teamă să înainteze. Ca urmare a eforturilor credincioase ale lucrătorilor consacrați, mulți vor fi întorși de la idolatrie la închinarea la Dumnezeu. Mulți vor înceta să mai cinstească întocmirile făcute de om și vor lua atitudine fără teamă de partea lui Dumnezeu și a Legii Sale.

Mult depinde de activitatea neîncetată a acelor care sunt credincioși și sinceri, și pentru motivul acesta, Satana face toate eforturile posibile pentru a zădărnici planul divin pe care cel ascultător l-ar putea aduce la îndeplinire. El îi determină pe unii să piardă din vedere misiunea lor înaltă și sfântă și să se mulțumească cu plăcerile acestei vieții. El îi determină să se așeze comod sau, de dragul avantajelor lumești mai mari, să se mute din locurile unde ar putea fi o putere spre bine. Pe alții îi face să fugă descurajați de la datorie, din cauza împotrivirii sau a persecuției. Dar toți aceștia sunt priviți de cer cu milă duioasă. Fiecărui copil al lui Dumnezeu al cărui glas a fost adus la tăcere de vrăjmașul sufletului, i se adresează întrebarea: „Ce faci tu aici?” Te-am împuternicit să mergi în toată lumea și să predici Evanghelia, să pregătești un popor pentru ziua Domnului. De ce ești aici? Cine te-a trimis?

Bucuria pusă înaintea lui Hristos, bucuria care L-a susținut în tot timpul suferinței și al jertfei, a fost bucuria de a-i vedea pe păcătoși salvați. Aceasta să fie și bucuria fiecărui urmaș al Său, imboldul râvnei lui. Aceia care-și dau seama, chiar într-o măsură mică, ce înseamnă răscumpărarea pentru ei și pentru aproapele lor vor înțelege marile nevoi ale omenirii. Inimile lor vor fi mișcate de milă când vor vedea decăderea morală și spirituală a miilor de oameni ce se găsesc în umbra unei osândiri teribile în comparație cu care suferințele fizice par o nimica.

Întrebarea care se pune atât familiilor, cât și indivizilor este: „Ce faci tu aici?” În multe comunități, sunt familii bine educate în adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu, care ar putea lărgi sfera lor mutându-se în locurile în care este nevoie de slujirea pe care o pot da. Dumnezeu cere familiilor creștine să meargă în locurile întunecate ale pământului și să lucreze cu înțelepciune și perseverență pentru aceia care sunt învăluiți în întuneric spiritual. Răspunsul la această chemare cere jertfire de sine. În timp ce mulți așteaptă să fie îndepărtată orice piedică, oamenii mor fără nădejde și fără Dumnezeu. De dragul avantajelor omenești, pentru dobândirea de cunoștințe științifice, oamenii sunt gata să riște, mergând în regiuni vătămătoare, și să

suporte greutăți și lipsuri. Unde sunt aceia care sunt gata să facă tot atât pentru a vorbi din iubire altora despre Mântuitorul?

Dacă în situații grele, bărbați cu putere spirituală, apăsați peste măsură, ajung descurajați și întristați, dacă uneori nu văd nimic de dorit pe care să-l aleagă în viață, acest fapt nu este ciudat sau nou. Toți aceștia să-și amintească că unul dintre cei mai puternici prooroci a fugit să-și scape viața dinaintea mâniei unei femei înfuriate. Ca fugar obosit de drum și dezgustat, cu o dezamăgire amară zdrobindu-i inima, el s-a rugat să moară. Dar tocmai atunci când nădejdea îi dispăruse, iar lucrarea vieții lui părea amenințată de înfrângere, atunci a învățat una dintre cele mai prețioase lecții din viața lui. În ceasul celei mai mari slăbiciuni a învățat nevoia și posibilitatea încrederii în Dumnezeu în împrejurările cele mai amenințătoare.

Aceia care atunci când își cheltuiesc energiile vieții într-o lucrare jertfitoare de sine sunt ispitiți să cadă în descurajare și neîncredere, trebuie să dobândească curaj din experiența lui Ilie. Grijă veghetoare a lui Dumnezeu, dragostea Lui, puterea Lui se dau pe față în mod deosebit în favoarea slujitorilor Săi, a căror râvnă este greșit înțeleasă sau neapreciată, ale căror sfaturi și muștrări sunt privite cu ușurință, ale căror eforturi pentru reformă sunt răsplătite cu ură și împotrivire.

În timpul celei mai mari slăbiciuni, Satana asaltează sufletul cu cele mai aprige ispite. În felul acesta, a nădăjduit să biruiască pe Fiul lui Dumnezeu, deoarece pe această cale a câștigat multe biruințe asupra omului. Când puterea voinței slăbise și credința se micșorase, atunci aceia care stătuseră timp îndelungat curajoși pentru dreptate au fost doborâți de ispite. Moise, obosit de cei patruzeci de ani de rătăcire și necredință, a pierdut pentru o clipă încrederea în puterea Celui Infinit. El a căzut la hotarele țării făgăduite. Tot așa s-a întâmplat și cu Ilie. El care-și păstrase încrederea în Iehova în anii de secetă și de foamete, el care stătuse neînfricat înaintea lui Ahab, el care în acea zi de încercare pe Carmel stătuse înaintea întregii

națiunii a lui Israel, ca singurul martor pentru Dumnezeu cel adevărat, într-o clipă de slăbiciune, a îngăduit fricii de moarte să învingă credința lui în Dumnezeu.

Și astăzi lucrurile sunt la fel. Când suntem înconjurați de îndoială, uluiți de împrejurări sau apăsați de sărăcie și suferință, Satana caută să clatine încrederea noastră în Iehova. Atunci el ne așează în față greșelile și ne ispitește să ne pierdem încrederea în Dumnezeu, să punem la îndoială dragostea Lui. El nădăjduiește să ne descurajeze sufletul și să rupă legătura noastră cu Dumnezeu.

Aceia care se găsesc în prima linie de luptă și sunt îndemnați de Duhul Sfânt să facă o lucrare deosebită, adesea vor simți o reacție atunci când apăsarea este ușurată. Descurajarea poate clătina credința cea mai eroică și poate slăbi voința cea mai statornică. Dar Dumnezeu înțelege și are încă milă și iubește. El citește motivele și scopurile inimii. Lecția pe care conducătorii din lucrarea lui Dumnezeu trebuie să o învețe este să aștepte cu răbdare să se încreadă atunci când totul pare întunecat. Cerul nu-i va lăsa să cadă în ziua încercării. Nimic nu este în aparență mai fără ajutor și cu toate acestea mai de neînvins ca sufletul care, simțindu-și nimicnicia, se sprijină pe Dumnezeu.

Lecția din experiența lui Ilie, și anume -- să înveți din nou cum să te încrezi în Dumnezeu în ceasul încercării -- nu este numai pentru cei din poziții de mare răspundere. Acela care a fost tăria lui Ilie este și astăzi puternic pentru a-l susține pe orice copil al Său care se luptă, indiferent cât de slab este. De la fiecare El așteaptă credincioșie și fiecăruia îi dă putere după nevoie. Omul este neputincios în propria lui putere, dar în tăria lui Dumnezeu poate fi puternic să biruie păcatul și să ajute și pe alții să biruiască. Satana nu poate niciodată să aibă un câștig de la acela care face din Dumnezeu apărarea sa. „Numai în Domnul, mi se va zice, locuiește dreptatea și puterea”. (Isaia 45, 24.)

Creștine, Satana îți cunoaște slăbiciunea; de aceea, prinde-te de Isus. Rămânând în dragostea lui Dumnezeu poți face față oricărei încercări. Numai neprihănirea lui Hristos îți poate da putere să oprești valul păcatului care inundă lumea. Adu credință în experiența ta. Credința ușurează orice povară, vindecă orice slăbiciune. Providențele care acum sunt de neînțeles le poți rezolva prin încrederea continuă în Dumnezeu. Mergi prin credință pe calea pe care El te îndrumă. Încercările vor veni, dar mergi înainte. Acest lucru îți va întări credința și te va face bun pentru slujire. Rapoartele istoriei sacre sunt scrise nu numai ca să le citim și să ne minunăm, ci ca aceeași credință care a lucrat în slujitorii lui Dumnezeu din vechime să lucreze și în noi. Domnul nu va lucra astăzi într-o manieră mai puțin vădită oriunde se găsesc inimi credincioase care să fie canale ale puterii Sale.

Nouă, asemenea lui Petru, ni se spun cuvintele: „Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta”. (Luca 22, 31.32.) Hristos nu va părăsi niciodată pe aceia pentru care a murit. Noi Îl putem părăsi și putem fi copleșiți de ispite, însă Hristos niciodată nu Se întoarce de la acela pentru care a plătit răscumpărarea cu viața Sa. Dacă viziunea noastră spirituală ar fi trezită, am putea vedea suflete plecate sub apăsare și împovărate de durere, încărcate ca un car sub greutatea snopilor și gata să moară în descurajare. Ar trebui să vedem îngerii care zboară repede în ajutorul acestor ispitiți, împingând înapoi oștile care îi înconjoară și așezând picioarele lor pe temelia cea sigură. Luptele care se duc între cele două oștiri sunt tot atât de reale ca și acelea duse de oștile lumii acesteia, și de rezultatul acestei lupte spirituale depind urmările veșnice.

În viziunea proorocului Ezechiel se vedea ceva ca o mână sub aripile heruvimului. Acest fapt trebuie să-i învețe pe slujitorii lui Dumnezeu că puterea divină este aceea care aduce succesul. Aceia pe care Dumnezeu îi folosește ca soli ai Săi nu trebuie să creadă că lucrarea Lui depinde de ei.

Ființele mărginite nu sunt lăsate să poarte această povară a răspunderii. Acela care nu doarme, care este mereu la lucru pentru împlinirea planurilor Sale, va duce înainte lucrarea Sa. El va zădărnici planurile celor nelegiuți și va aduce confuzie în sfaturile acelor care completează să aducă greutatea poporului Său. Acela care este Împăratul, Domnul oștirilor, stă între heruvimi și în mijlocul frământărilor și tumultului popoarelor, El veghează încă asupra copiilor Săi. Când întăriturile împăraților vor fi distruse, când săgețile mâniei vor străpunge inimile vrăjmașilor Săi, poporul Său va fi sigur în mâinile Sale.

Capitolul 14

“În duhul și puterea lui Ilie”

De-a lungul veacurilor care s-au scurs din vremea lui Ilie, raportul vieții și lucrării lui a adus inspirație și curaj acelor care au fost chemați să stea de partea dreptății în mijlocul apostaziei. Și pentru noi peste care a venit sfârșitul veacurilor (1 Corinteni 10, 11), el are o însemnătate deosebită. Istoria se repetă. Lumea de astăzi își are Ahabii și Izabelele ei. Vremea de azi este o vreme de idolatrie, tot așa cum a fost aceea în care a trăit Ilie. Desigur, nu se mai văd altare, nu mai sunt chipuri asupra cărora să se oprească ochiul; cu toate acestea, mii slujesc zeilor acestei lumi -- bogății, renume, plăceri și povești închipuite, care îngăduie omului să urmeze înclinațiile unei inimi nerenăscute. Mulțimi de oameni au o concepție greșită despre Dumnezeu și despre atributele Sale și slujesc tot așa un zeu fals, cum făceau închinătorii lui Baal. Mulți chiar dintre aceia care pretind a fi creștini, s-au unit cu influențele care se împotrivesc continuu lui Dumnezeu și

adevărului Său. În felul acesta sunt determinați să se depărteze de cele dumnezeiești și să înalțe ce este omenească.

Spiritul predominant al vremii noastre este de necredincioșie și apostazie -- un spirit de pretinsă iluminare din cauza cunoașterii adevărului dar -- în realitate, în cea mai oarbă încumetare. Teoriile omenești sunt înălțate și așezate acolo unde ar trebui să fie Dumnezeu și Legea Sa. Satana îi ispitește pe bărbați și pe femei la neascultare cu promisiunea că în neascultare vor găsi libertatea și independența care îi vor face zei. Se vede un spirit de împotrivire față de Cuvântul lămurit al lui Dumnezeu, de înălțare idolatră a înțelepciunii omenești mai presus de revelația divină. Oamenii îngăduie minții lor să fie întunecată și încurcată prin conformarea cu obiceiurile și influențele lumesti, încât pare că au pierdut toată puterea de a

deosebi lumina de întuneric, adevărul de rătăcire. Atât de mult s-au depărtat de calea cea dreaptă, încât susțin că părerile câtorva așa-numiți filozofi sunt mai demne de încredere decât adevărurile Bibliei. Muștrările și făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu, amenințările împotriva neascultării și idolatriei -- toate acestea par fără putere să le înmoaie inimile. O credință ca aceea pe care au dovedit-o Pavel, Petru și Ioan ei o privesc ca fiind demodată, mistică și nedemnă de inteligența gânditorilor moderni.

La început, Dumnezeu a dat Legea Sa omenirii ca mijloc de a obține fericirea și viața veșnică. Singura nădejde a lui Satana -- de a zădărnici planul lui Dumnezeu este să-i ducă pe bărbați și pe femei la neascultarea de Lege; și efortul lui continuu a fost și este să prezinte denaturat învățămintele ei și să-i micșoreze importanța. Lovitura lui principală a fost și este încercarea de a schimba Legea, astfel ca oamenii să calce preceptele ei, pretinzând că ascultă de ea.

Un scriitor a asemănat încercarea de a schimba Legea lui Dumnezeu cu un obicei vechi, rău intenționat, de a îndrepta într-o direcție greșită un indicator așezat la o răscruce importantă de drumuri. Încurcătura și necazurile provocate astfel au fost mari.

Un indicator a fost înălțat de Dumnezeu pentru cei care călătoresc prin această lume. Un braț al acestui indicator arată către ascultarea de bună voie de Creator ca o cale către binecuvântare și viață, în timp ce brațul celălalt îndrumă către neascultare ca fiind calea către mizerie și moarte. Calea către fericire a fost atât de clar definită ca și drumurile către cetatea de scăpare din dispensațiunea iudaică. Dar într-un moment nefericit pentru neamul omenesc, marele vrăjmaș al oricărui bine a schimbat indicatorul, și mulți au greșit drumul.

Prin Moise, Domnul îndrumase pe izraeliți: „Vorbește copiilor lui

Israel, și spune-le: «Să nu care cumva să nu țineți Sabatele Mele, căci aceasta va fi între Mine și voi, și urmașii voștri, un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul, care vă sfințesc. Să țineți Sabatul, căci el va fi pentru voi ceva sfânt. Cine îl va călca, va fi pedepsit cu moartea.... Cine va face vreo lucrare în ziua Sabatului, va fi pedepsit cu moartea. Copiii lui Israel să păzească Sabatul, prăznuindu-l, ei și urmașii lor, ca un legământ necurmat. Aceasta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic; căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea S-a odihnit și a răsuflat»”. (Exod 31, 13-17.)

În aceste cuvinte Domnul a definit lămurit ascultarea ca fiind calea către cetatea lui Dumnezeu, dar omul păcatului a schimbat indicatorul, făcându-l să arate o direcție greșită. El a întemeiat un sabat fals și a determinat pe bărbați și pe femei să creadă că odihnindu-se în el ascultau de porunca Creatorului. Dumnezeu declară că ziua a șaptea este Sabatul Domnului.

Când „au fost sfârșite cerurile și pământul”, El a înălțat această zi ca o amintire a lucrării Sale de creațiune. Odihnindu-se în ziua a șaptea „de toată lucrarea Lui pe care o făcuse, Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o”. (Geneza 2, 1-3.)

La vremea ieșirii din Egipt, instituția Sabatului a fost adusă în mod deosebit în fața poporului lui Dumnezeu. În timp ce erau încă în robie, supraveghetorii au încercat să-i oblige să lucreze în Sabat, mărindu-le cantitatea de muncă ce se cerea săptămânal. Condițiile de muncă li se făcuseră din ce în ce mai grele și cerințele mai mari. Dar izraeliții au fost eliberați din robie și aduși într-un loc unde puteau păzi netulburați toate preceptele lui Iehova. La Sinai Legea a fost rostită, și textul ei, „scris cu degetul lui Dumnezeu” (Exod 31, 18) pe două table de piatră, a fost dat lui Moise. Timp de aproape patruzeci de ani de peregrinare, izraeliților le-a fost amintit continuu despre ziua de odihnă rânduită de Dumnezeu, prin faptul că

nu a căzut mană în ziua a șaptea și prin păstrarea minunată a părții duble care cădea în ziua de pregătire.

Înainte de intrarea în țara făgăduită, izraeliții au fost îndrumați de Moise să păzească ziua de Sabat și să o sfințească. (Deuteronom 5, 12.) Domnul a rânduit ca printr-o păzire credincioasă a poruncii Sabatului, lui Israel să-i fie amintit continuu despre răspunderile față de El ca fiind Creatorul și Răscumpărătorul lor. Dacă aveau să păzească Sabatul în spiritul cel adevărat, idolatria nu putea exista; dar dacă cerințele acestei porunci din Decalog aveau să fie date la o parte, ca nemaifiind necesare, Creatorul avea să fie uitat, iar oamenii aveau să se închine idolilor. „Le-am dat și Sabatele Mele, să fie un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul care-i sfințesc”. Totuși ei „au lepădat poruncile Mele și n-au urmat legile Mele și ... au pângărit Sabatele Mele, căci inima nu li s-a depărtat de la idoli lor”. Și în chemarea către ei de a se întoarce la El, le-a atras iarăși atenția la importanța păzirii cu sfințenie a Sabatului. „Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru”, zicea El; „umblați întocmai după rânduielile Mele, păziți poruncile Mele și împliniți-le. Sfințiți Sabatele Mele, căci Ele sunt un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru!” (Ezechel 20, 12.16.19.20.)

Atrăgând atenția lui Iuda la păcatele care au dus în cele din urmă asupra lor robia babiloniană, Domnul spunea: „Tu îmi nesocotești locașurile Mele cele sfinte, Îmi spurci Sabatele”. „Îmi voi vărsa urgia peste ei, îi voi nimici cu focul mâniei Mele, și le voi întoarce faptele lor asupra capului lor, zice Domnul, Dumnezeu”. (Ezechel 22, 8.31.)

La rezidirea Ierusalimului în zilele lui Neemia, călcarea Sabatului a fost întâmpinată cu întrebarea cercetătoare: „Oare nu au lucrat așa părinții voștri, și nu din pricina aceasta a trimis Dumnezeul nostru toate aceste nenorociri peste noi și peste cetatea aceasta? și voi aduceți din nou mânia Lui împotriva lui Israel, pângărind Sabatul!” (Neemia 13, 18.)

Hristos, în timpul lucrării Sale pământești, a subliniat cerințele obligatorii ale Sabatului și, în toată învățătura Sa, a dat pe față respect pentru instituția pe care El o întemeiase. În zilele Sale, Sabatul devenise atât de pervertit, încât păzirea lui reflecta caracterul egoist și arbitrar al oamenilor și nu caracterul lui Dumnezeu. Hristos a îndepărtat învățăturile rătăcite prin care aceia care pretindeau a-L cunoaște pe Dumnezeu Îl reprezentau greșit. Cu toate că a fost urmărit cu ostilitate nemiloasă de către rabini, nici măcar în aparență nu S-a conformat cerințelor lor, ci a mers drept înainte, păstrând Sabatul conform Legii lui Dumnezeu.

Printr-o vorbire lămurită a mărturisit cu privire la atitudinea Sa față de Legea lui Iehova. „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile. Așa că, oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci, și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în Împărăția cerurilor; dar oricine va păzi și va învăța pe alții să le păzească, va fi chemat mare în Împărăția cerurilor”. (Matei 5, 17-19.)

În dispensațiunea creștină, marele vrăjmaș al fericirii omului a făcut din Sabatul poruncii a patra o țintă deosebită de atac. Satana spune: Voi lucra împotriva planului lui Dumnezeu. Voi împuternici pe urmașii mei să dea la o parte memorialul lui Dumnezeu -- Sabatul zilei a șaptea. În felul acesta, voi arăta lumii că ziua sfințită și binecuvântată de Dumnezeu a fost schimbată. Ziua aceea nu va mai trăi în mințile oamenilor. Voi șterge amintirea ei. Voi așeza în locul ei o zi care nu poartă pecetea lui Dumnezeu, o zi care nu poate fi un semn între Dumnezeu și poporul Său. Voi face ca aceia care acceptă ziua aceasta să pună asupra ei sfințenia pe care Dumnezeu a așezat-o asupra zilei a șaptea.

Prin vicarul meu, mă voi înălța pe mine. Ziua întâi va fi preamărită, iar lumea protestantă va primi acest sabbat fals ca fiind autentic. Prin nepăzirea Sabatului pe care Dumnezeu l-a instituit, voi arunca dispreț asupra Legii Sale. Cuvintele „Un semn între Mine și voi și urmașii voștri” le voi face să fie folosite în favoarea sabbatului meu.

În felul acesta lumea va deveni a mea. Eu voi fi conducătorul pământului, prințul lumii. Voi stăpâni mințile sub puterea mea în așa fel încât Sabbatul lui Dumnezeu nu va fi o țintă specială de dispreț. Un semn?! Voi face din păzirea zilei a șaptea un semn al necredințioșiei față de autoritățile pământești. Legile omenești vor fi făcute atât de aspre, încât bărbații și femeile nu vor îndrăzni să păzească Sabbatul zilei a șaptea. De frica lipsei de hrană și îmbrăcăminte se vor uni cu lumea în călcarea Legii lui Dumnezeu. Pământul va fi cu totul sub stăpânirea mea!

Prin rânduirea unui sabbat fals, vrăjmașul a căutat să schimbe vremurile și Legea. Dar oare a reușit el să schimbe Legea lui Dumnezeu? Cuvintele din Exod capitolul 31 constituie răspunsul. Cel care este același ieri și azi și în veci a spus despre Sabbatul zilei a șaptea: „Să nu cumva să nu țineți Sabatele Mele, căci acesta va fi între Mine și voi, și urmașii voștri un semn ... Acesta va fi un semn veșnic.”(Exod 31, 13-17.) Indicatorul schimbat arată către o direcție greșită, dar Dumnezeu nu S-a schimbat și nu Se schimbă. El este încă puternicul Dumnezeu al lui Israel. „Iată, neamurile sunt ca o picătură de apă din vadră, sunt ca praful pe o cumpănă; El ridică ostroavele ca un bob de nisip. Libanul nu ajunge pentru foc, și dobitoacele lui nu ajung pentru arderea de tot. Toate neamurile sunt ca o nimica înaintea Lui, nu sunt decât nimicnicie și deșertăciune”. (Isaia 40, 15-17.) Și El este acum tot atât de drept și de gelos pentru Legea Sa cum a fost și în zilele lui Ahab și Ilie.

Dar cum este disprețuită această Lege! Iată că lumea de azi se găsește într-o răzvrătire fățișă împotriva lui Dumnezeu. Aceasta este într-adevăr o generație neascultătoare și plină de nerecunoștință, nesinceritate, formalism,

mândrie și apostazie. Oamenii neglijează Biblia și urăsc adevărul. Isus vede Legea Sa lepădată, iubirea Sa disprețuită, iar pe trimișii Săi tratați cu nepăsare. El vorbește prin bunătățile Sale, dar ele nu sunt recunoscute; El vorbește prin avertizări dar ele nu sunt luate în seamă. Curțile templului sufletului omenesc au fost transformate în locuri de negustorie nesfântă. Egoismul și mândria, invidia și răutatea sunt îngăduite.

Mulți nu se dau înapoi să batjocorească Cuvântul lui Dumnezeu. Aceia care cred acest Cuvânt așa cum este scris sunt luați în răs. Se vede un dispreț crescând față de lege și ordine care indiscutabil își are izvorul în călcarea poruncilor lămurite ale lui Iehova. Violența și crima sunt urmarea îndepărtării de calea ascultării. Priviți nefericirea și suferința mulțimilor care se închină la altarele idolilor și care caută în zadar fericirea și pacea.

Priviți disprețuirea aproape universală a poruncii Sabatului. Priviți și nelegiuirea îndrăzneată a acelor care în timp ce emit legi care să apere presupusa sfințenie a primei zile a săptămânii, fac legi prin care legalizează comerțul cu băuturi alcoolice. Mai înțelepți decât ce este scris, ei încearcă să forțeze conștiința oamenilor în timp ce aprobă un rău care distruge și abrutizează ființele create după chipul lui Dumnezeu. Însuși Satana este acela care inspiră o astfel de legislație. El știe bine că blestemul lui Dumnezeu va cădea asupra acelor care înalță întocmirile omenești mai presus de cele dumnezeiești și face tot ce-i stă în putință să determine pe oameni să meargă pe calea largă ce sfârșește în distrugere.

Atât de mult s-au închinat oamenii părerilor lor și instituțiilor omenești încât aproape întreaga lume merge după idoli. Și acela care a încercat să schimbe Legea lui Dumnezeu folosește orice născocire amăgitoare pentru a-i face pe bărbați și femei să se unească împotriva lui Dumnezeu și împotriva semnului prin care se recunosc cei neprihăniți. Dar Domnul nu va îngădui la infinit ca Legea Sa să fie călcată și disprețuită, fără să aducă pedeapsa. Vine un timp când „omul va trebui să-și plece în jos privirea semeță și

îngâmfwarea lui va fi smerită: numai Domnul va fi înălțat în ziua aceea”. (Isaia 2, 11.) Scepticismul poate lua în bătaie de joc cererile Legii lui Dumnezeu. Spiritul lumesc poate să-i contamineze pe mulți și să pună stăpânire pe cei puțini și cauza lui Dumnezeu își poate menține terenul numai printr-un efort mare și prin jertfă continuă; cu toate acestea, până la urmă adevărul va triumfa glorios.

În lucrarea de încheiere a lui Dumnezeu pe pământ, etalonul Legii va fi din nou înălțat. Religia falsă poate predomina, nelegiuirea poate abunda, dragostea multora se poate răci, crucea Calvarului poate fi pierdută din vedere, întunericul, asemenea unui vâl de moarte, se poate întinde peste lumea întreagă, toată puterea curentului zilei se poate întinde împotriva adevărului. Uneltire după uneltire se poate forma pentru a distruge pe poporul lui Dumnezeu, dar în ceasul celei mai mari primejdii, Dumnezeul lui Ilie va ridica unelte omenești să ducă o solie care nu poate fi adusă la tăcere. În orașele populate de pe pământ și în locurile unde oamenii au mers prea departe vorbind împotriva Celui Prea Înalt, se va auzi glasul unei muștrări aspre. Oameni îndrumați de Dumnezeu vor denunța curajos unirea bisericii cu lumea. Cu stăruință ei vor chema pe bărbați și femei să se întoarcă de la păzirea unei sărbători întocmite de om, la păzirea Sabatului adevărat. „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă”, vor vesti ei fiecărui popor, „căci a venit ceasul judecării Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte și pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui”. (Apocalipsa 14, 7-10.)

Dumnezeu nu-și va călca legământul nici nu va schimba ce a ieșit de pe buzele Sale. Cuvântul Său va rămâne tare pentru veșnicie, tot atât de neclintit ca și tronul Său. La judecată acest legământ va fi proclamat, scris clar cu degetul lui Dumnezeu, iar lumea va fi adusă înaintea barei dreptății infinite pentru a-și primi sentința.

Astăzi, ca și în zilele lui Ilie, linia de despărțire dintre poporul păzitor al poruncilor lui Dumnezeu și închinătorii dumnezeilor falși este trasă lămurit. „Până când vreți să șchiopătați de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El; iar dacă este Baal, mergeți după Baal!” (1 Împărați 18, 21.) Și solia pentru astăzi este: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare!... Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit, și au ajuns până la cer; și Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei”. (Apocalipsa 18, 2.4.5.)

Nu este departe vremea când încercarea va veni pentru orice ființă. Păzirea sabbatului fals ne va fi impusă. Lupta va fi între poruncile lui Dumnezeu și poruncile oamenilor. Aceia care se supun pas cu pas cerințelor lumii și se conformează obiceiurilor ei se vor supune puterilor existente decât să se expună batjocurii, insultei, amenințărilor cu închisoarea și moartea. În vremea aceea aurul va fi despărțit de zgură. Evlavia cea adevărată va fi deosebită clar de cea aparentă și superficială. Multe stele pe care le-am admirat pentru strălucirea lor se vor prăbuși în întuneric. Aceia care și-au asumat podoabele sanctuarului, dar care nu sunt îmbrăcați cu neprihănirea Domnului Hristos, se vor arăta atunci în rușinea propriei lor goliciuni.

Printre locuitorii pământului, răspândiți pe tot pământul, sunt cei care nu și-au plecat genunchiul lui Baal. Asemenea stelelor cerului, care se văd numai noaptea, acești credincioși vor străluci atunci când întunericul acoperă pământul și negură mare popoarele. În Africa cea păgână, în țările catolice ale Europei și Americii de Sud, în China, în Italia, în India, insulele mării în cele mai întunecate colțuri ale pământului, Dumnezeu are în rezervă o constelație a celor aleși, care vor străluci în mijlocul întunericului, făcând cunoscut lămurit unei lumi decăzute puterea transformatoare a ascultării de Legea Sa. Chiar și acum ei se arată în fiecare popor, în fiecare limbă și în

fiecare națiune, și în ceasul celei mai cumplite apostazii, când Satana depune efortul suprem de a face ca „toți, mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi” (Apocalipsa 13, 16), să primească, sub pedeapsa cu moartea, semnul de supunere pentru o zi falsă de odihnă, acești credincioși „fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu fără vină” ... vor „străluci ca niște lumini în lume”. (Filipeni 2, 15.)

Ce lucrare neînțeleaptă ar fi făcut Ilie dacă ar fi numărat pe Israel la vremea când judecățile lui Dumnezeu cădeau asupra poporului apostaziat! Ar fi numărat numai unul de partea Domnului. Dar atunci când a spus: „am rămas numai eu singur și caută să-mi ia viața”, cuvântul Domnului l-a liniștit: „Dar voi lăsa în Israel șapte mii de bărbați, și anume pe toți cei ce nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal”. (1 Împărați 19, 14.18.)

De aceea nimeni să nu încerce să numere Israelul de astăzi, ci fiecare să aibă o inimă de carne, o inimă plină de simpatie duioasă, o inimă care, asemenea inimii lui Hristos, caută mântuirea unei lumi pierdute.

Capitolul 15

Iosafat

Până când a fost chemat la tron la vârsta de treizeci și cinci de ani, Iosafat avusese înaintea lui exemplul cel bun al regelui Asa, care aproape în toate situațiile critice făcuse „ce este plăcut înaintea Domnului”. (1 Împărați 15, 11.) Într-o domnie prosperă de douăzeci și cinci de ani, Iosafat a căutat să umble „în toată calea tatălui Asa și nu s-a abătut deloc de la ea”. (1 Împărați 22, 43.)

În străduințele sale de a conduce cu înțelepciune, Iosafat a căutat să-și convingă supușii să ia atitudine categorică împotriva practicilor idolatre. Mulți dintre oamenii din ținutul lui aduceau „și tămâie pe înălțimi”. (1 Împărați 22, 43.) Împăratul n-a distrus dintr-o dată aceste altare, dar de la început a încercat să păzească pe Iuda de păcatele care caracterizau împărăția din nord sub domnia lui Ahab, cu care a fost contemporan timp de mai mulți ani. Iosafat era credincios lui Dumnezeu. „El nu a căutat pe Baali; căci a alergat la Dumnezeul tatălui său și a urmat poruncile Lui, fără să facă ce făcea Israel”. Datorită credințioșiei sale, Domnul a fost cu el și „a întărit domnia în mâinile lui Iosafat”. (2 Cronici 17, 3-5.)

„Tot Iuda îi aduceau daruri. Și a avut o mulțime de bogății și slavă. Inima lui s-a întărit din ce în ce în căile Domnului”. (2 Cronici 17, 5.) Pe măsură ce timpul trecea, iar reformele se îndeplineau, împăratul „a îndepărtat din Iuda chiar și înălțimile și idolii”. (2 Cronici 17, 6.) „El a scos din țară pe sodomiții care mai rămăseseră de pe vremea tatălui său Asa”. (1 Împărați 22, 46.) Astfel, treptat, locuitorii din Iuda au fost eliberați de multe din primejdiile care amenințaseră să întârzie în mod serios dezvoltarea lor spirituală.

În întreaga împărăție poporul avea nevoie de instruire în Legea lui Dumnezeu. Siguranța lor consta în înțelegerea acestei legi. Punându-și de acord viața cu cerințele sale, ei deveneau credincioși atât față de Dumnezeu, cât și față de oameni. Cunosând lucrul acesta, Iosafat a luat măsuri pentru a oferi poporului o îndrumare amănunțită în Sfintele Scripturi. Prinții care aveau răspunderea diferitelor părți ale împărăției erau îndrumați să rânduiască învățători pentru o lucrare plină de credincioșie. Prin numire regală, acești învățători, lucrând sub directa supraveghere a prinților, „s-au dus să învețe pe oameni în cetățile lui Iuda ”. (2 Cronici 17, 7-9.) Și pe măsură ce mulți se străduiau să înțeleagă cerințele lui Dumnezeu și să îndepărteze păcatul, se producea o reformă.

Iosafat a datorat mult din prosperitatea lui ca rege măsurilor înțelepte pentru împlinirea nevoilor spirituale ale supușilor. În ascultarea de Legea lui Dumnezeu se găsește un mare câștig. În conformitate cu cerințele divine se găsește o putere transformatoare care aduce pace și bună învoire între oameni. Dacă învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu ar avea o influență stăpânitoare în viața fiecărui bărbat sau femeie, dacă mintea și inima ar fi aduse sub puterea Lui constrângătoare, relele care există astăzi în viața oamenilor și a națiunilor nu și-ar mai avea locul. Din fiecare cămin ar porni o influență care ar face bărbați și femei puternici în înțelegere spirituală și în putere morală, și în felul acesta națiunile și indivizii ar fi așezați pe un teren prielnic.

Timp de mulți ani, Iosafat a trăit în pace nefiind tulburat de popoarele vecine. „Groaza Domnului a apucat toate împărățiile țărilor dimprejurul lui Iuda și nu au făcut război împotriva lui Iosafat”. (2 Cronici 17, 10.) Din Filistia primea tribut în bani și daruri; din Arabia, cirezi mari de oi și de capre. „Iosafat se ridicase la cea mai înaltă treaptă de mărire. A zidit în Iuda cetățui și cetăți pentru merinde ... o ceată de oameni viteji ca ostași ... erau în slujba împăratului, afară de aceia pe care îi pusese împăratul în cetățile

întărite ale lui Iuda”. (2 Cronici 17, 12-19.) Binecuvântat din belșug cu „bogății și cinste” (2 Cronici 18, 1), a fost în stare să răspândească o influență puternică în favoarea adevărului și a dreptății.

La câțiva ani după venirea la domnie Iosafat, acum în culmea prosperității, a consimțit la căsătoria fiului său Ioram cu Atalia, fiica lui Ahab și a Izabelei. Prin această unire s-a legat între împărățiile lui Iuda și Israel o alianță care nu a fost în planul divin și care, într-o vreme de criză, a adus dezastru pentru împărat și pentru mulți din supușii lui.

Într-o împrejurare, Iosafat a vizitat pe împăratul lui Israel la Samaria. Vizitatorului regal de la Ierusalim i s-a arătat o cinste deosebită, și înainte de încheierea vizitei sale a fost convins să se unească cu împăratul lui Israel pentru a lupta împotriva sirienilor. Ahab nădăjduia că unindu-și forțele cu acelea ale lui Iuda, putea câștiga Ramotul, una în vechile cetăți de scăpare care, susținea el, aparținea de drept izraeliților.

Cu toate că Iosafat, într-un moment de slăbiciune, a făgăduit pripit să se unească cu împăratul lui Israel în război împotriva sirienilor, totuși, judecata lui mai bună l-a făcut să caute voia lui Dumnezeu cu privire la acest angajament. „Apoi Iosafat a zis împăratului lui Israel: Întreabă acum, te rog, cuvântul Domnului”. Împăratul lui Israel a strâns pe prooroci în număr de patru sute, și le-a zis: „Să ne ducem la luptă împotriva Ramotului din Galaad sau să-mi văd de treabă?” Și ei au răspuns: „Suie-te și Dumnezeu o va da în mâinile împăratului”. (2 Cronici 18, 4, 5.)

Nemulțumit, Iosafat a căutat să cunoască într-un mod mai sigur voia lui Dumnezeu. „Dar Iosafat a zis: «Nu mai este aici nici un prooroc al Domnului prin care să-l putem întreba?»” (Versetul 6.) „Mai este un om prin care am putea să întrebăm pe Domnul”, a răspuns Ahab, „dar îl urăsc, căci nu-mi proorocește nimic bun, nu proorocește decât rău: este Mica, fiul lui Imla”. (1

Împărați 22, 8.) Iosafat a fost hotărât în cererea lui ca să fie chemat omul lui Dumnezeu și după ce acesta s-a arătat înaintea lor și a fost somat de Ahab să jure că nu va spune „decât adevărul în Numele Domnului”, Mica a răspuns: „Văd tot Israelul risipit pe munți, ca niște oi care n-au păstor. Și Domnul zice: «Oamenii aceia n-au stăpân; să se întoarcă fiecare acasă în pace».” (Versetul 16.17.)

Cuvintele proorocului ar fi trebuit să fie îndestulătoare pentru a arăta împăraților că planul lor nu era aprobat de Cer, dar nici unul din împărați n-a fost dispus să ia seama la avertizare. Ahab își stabilise drumul și era hotărât să-l urmeze. Iosafat își dăduse cuvântul de onoare: „Vom merge la luptă cu tine” (2 Cronici 18, 3) și, după ce făcuse o așa tăgăduință, n-a vrut să-și retragă forțele. „Împăratul lui Israel și Iosafat, împăratul lui Iuda, s-au suit la Ramot din Galaad”. (1 Împărați 22, 29.)

În timpul luptei care a urmat, Ahab a fost atins de o săgeată și la apusul soarelui a murit: „La apusul soarelui s-a strigat în toată tabăra: «Să plece fiecare în cetatea lui și să plece fiecare în țara lui».” (Versetul 36.) Astfel s-a împlinit cuvântul proorocului.

Din această bătălie dezastruoasă, Iosafat s-a reîntors la Ierusalim. Când se apropia de cetate, proorocul Iehu l-a întâmpinat cu mustrarea: „Cum de ai ajutat tu pe cel rău, și ai iubit pe cei ce urăsc pe Domnul? Din pricina aceasta este mâniat Domnul pe tine. Dar tot se mai găsește ceva bun în tine, căci ai înlăturat din țară idolii, și ți-ai pus inima să caute pe Dumnezeu”. (2 Cronici 19, 2, 3.)

Ultimii ani ai domniei au fost în mare măsură petrecuți cu întărirea apărării naționale și spirituale a lui Iuda. El „a mai făcut o călătorie prin mijlocul poporului, de la Beer-Șeba, până la muntele lui Efraim, și i-a adus înapoi la Domnul, Dumnezeul părinților lor”. (Versetul 4.)

Unul dintre pașii cei mai importanți făcuți de împărat a fost înființarea și întreținerea curții de justiție competente. „A pus judecători în toate cetățile întărite din țara lui Iuda, în fiecare cetate”. Și a zis judecătorilor: „Luați seama la ce veți face, căci nu pentru oameni veți rosti judecăți; ci pentru Domnul, care va fi lângă voi când le veți rosti. Acum frica Domnului să fie peste voi; vegheați asupra faptelor voastre, căci la Domnul, Dumnezeul nostru, nu este nici o nelegiuire, nici nu se are în vedere fața oamenilor, nici nu se primesc daruri”. (Versetul 5-7.)

Sistemul judecătoresc a fost îmbunătățit prin întemeierea unei curți de apel a Ierusalim. Iosafat „a pus aici, pentru judecățile Domnului și pentru neînțelegeri, Leviți, preoți și căpetenii dintre părinții lui Israel”. (Versetul 8.)

Împăratul i-a îndemnat pe acești judecători să fie credincioși. „Voi să lucrați în frica Domnului, cu credință și curăție de inimă”, le-a zis el. „În orice neînțelegere, care vă va fi spusă de frații voștri, care locuiesc în cetățile lor, și anume: cu privire la un omor, la o lege, la o poruncă, la învățături și rânduieli, să-i luminați, ca să nu se facă vinovați față de Domnul, și să nu izbucnească mânia Lui peste voi și peste frații voștri. Așa să lucrați, și nu veți fi vinovați.

Și iată că aveți în frunte pe marele preot Amaria, pentru care toate treburile Domnului și pe Zebadia, fiul lui Ismael, căpetenia casei lui Iuda pentru toate treburile împăratului, și aveți înaintea ca dregători pe Leviți. Întăriți-vă și lucrați, și Domnul să fie cu cel ce va face binele”. (Versetul 9-11.)

Prin garantarea plină de atenție a drepturilor și libertăților supușilor lui, Iosafat a subliniat considerația pe care orice membru al familiei omenești o primește de la Dumnezeul dreptății, care conduce peste toți. „Dumnezeu stă

în adunarea lui Dumnezeu; el judecă în mijlocul dumnezeilor”. Și aceia care sunt rânduiți să lucreze ca judecători sub autoritatea Lui trebuie să facă „dreptate celui slab și orfanului”, să dea „dreptate nenorocitului și săracului”, să scape „pe cel nevoiaș și lipsit, izbăvindu-l din mâna celor răi”. (Psalmii 82, 1.3.4.)

Către încheierea domniei lui Iosafat, împărăția lui Iuda a fost invadată de o oștire la apropierea căreia locuitorii țării aveau motive să se teamă. „Fiii lui Moab și fiii lui Amon, și cu ei niște Maoniți, au pornit război împotriva lui Iosafat”. Știri despre această invazie au ajuns la împărat printr-un sol care s-a înfățișat cu înspăimântătorul cuvânt: „O mare mulțime înaintea împotriva ta de dincolo de mare, din Siria, și sunt la Hațeton-Tamar, adică En-Ghedi”. (2 Cronici 20, 1.2.)

Iosafat era un om curajos și viteaz. Timp de ani de zile își întărise oștile și cetățile sale fortificate. Era bine pregătit să facă față aproape oricărui vrăjmaș. Cu toate acestea, în această criză, el nu și-a pus încrederea în brațul omenesc. Nu prin armate disciplinate și prin cetăți întărite ci printr-o credință vie în Dumnezeul lui Israel putea nădăjdui să câștige biruința asupra acestor păgâni, care se făleau cu puterea lor de a umili pe Iuda în ochii popoarelor.

„În spaima sa, Iosafat și-a îndreptat fața să caute pe Domnul, și a vestit un post pentru tot Iuda. Iuda s-a adunat să cheme pe Domnul și au venit din toate cetățile lui Iuda să caute pe Domnul”. (Versetul 3.4.)

Stând în curtea templului înaintea poporului său, Iosafat și-a revărsat sufletul în rugăciune, cerând împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu, în timp ce mărturisea starea de neajutorare a lui Israel: „Doamne, Dumnezeul părinților noștri”, se ruga el, „nu ești Tu Dumnezeu în ceruri și nu stăpânești Tu peste toate împărățiile neamurilor? Oare n-ai Tu în mână tăria și puterea, așa că nimeni nu ți se poate împotrivi? Oare n-ai izgonit Tu, Dumnezeul

nostru, pe locuitorii țării acesteia dinaintea poporului Tău Israel, și n-ai dat-o Tu pentru totdeauna de moștenire seminției lui Avraam care te iubea? Ei au locuit-o și ți-au zidit în ea un locaș sfânt pentru Numele Tău, zicând: «Dacă va veni peste noi vreo nenorocire, sabia, judecata, ciurma sau foametea, ne vom înfățișa înaintea casei acesteia și înaintea Ta, căci Numele Tău este în casa aceasta; vom striga către Tine din mijlocul strâmtorării noastre și Tu vei asculta și ne vei mântui!»

Acum iată, fiii lui Amon, și fiii lui Moab și cei din muntele lui Seir, la care nu i-ai îngăduit lui Israel să intre, când venea din țara Egiptului -- căci s-a abătut de la ei și nu i-a nimicit -- iată-i cum ne răsplătesc acum, venind să ne izgonească din moștenirea Ta, pe care ne-ai dat-o în stăpânire! O, Dumnezeul nostru, nu-i vei judeca tu pe ei? Căci noi suntem fără putere înaintea acestei mari mulțimi care înainteaază împotriva noastră, și nu știm ce să facem, dar ochii noștri sunt îndreptați spre Tine!” (Versetul 3-12.)

Cu încredere Iosafat putea să spună despre Domnul: „ochii noștri sunt îndreptați spre Tine”. Ani de zile el învățase poporul să se încreadă în Acela care în veacurile trecute intervenise deseori să-i scape pe cei aleși ai Săi de distrugere totală; și acum când împărăția era în primejdie, Iosafat nu stătea singur; „tot Iuda stătea înaintea Domnului, cu pruncii, nevestele și fii lor”. (Versetul 13.) În unire posteau și se rugau. În unire, ei se rugau stăruitor Domnului să pună pe vrăjmașii lor în încurcătură pentru ca Numele lui Iehova să fie proslăvit.

„Dumnezeule, nu tăcea! Nu tăcea, și nu Te odihni, Dumnezeule! Și cei ce Te urăsc înalță capul. Fac planuri pline de vicleșug împotriva poporului Tău, Și se sfătuiesc împotriva celor ocrotiți de Tine. «Veniți», zic ei, «să-i nimicim din mijlocul neamurilor, Ca să nu se mai pomenească numele lui Israel!» Se strâng toți cu o inimă, Fac un legământ împotriva Ta: Corturile lui Edom și Ismaeliții, Moab și Hagareniții, Ghebal, și Amon, Amalec, ... Fă-le ca lui Madian, Ca lui Sisera, ca lui Iabin la pârâul Chison, ... Să fie rușinați

și îngroziți pe vecie, Să le roșească obrazul de rușine și să piară! Că să știe că numai Tu, al cărui Nume este Domnul, Tu ești Cel Prea Înalt pe tot pământul”. (Psalmii 83.)

Când poporul s-a unit cu împăratul lor ca să se umilească înaintea lui Dumnezeu și să-L cheme în ajutor, pe Duhul Domnului a venit peste Iahaziel, un levit dintre fiii lui Asaf, și a zis:

„Ascultați tot Iuda și locuitorii din Ierusalim, și tu, împărate Iosafat! Așa vorbește Domnul: «Nu vă temeți și nu vă înspăimântați dinaintea acestei mari mulțimi, căci nu voi veți lupta, ci Dumnezeu. Mâine pogorâți-vă împotriva lor. Ei se vor sui pe dealul Țiț, și-i veți găsi la capătul văii, în fața pustiei Ieruel. Nu veți avea de luptat în lupta aceasta: așezați-vă, stați acolo, și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul. Iuda și Ierusalim, nu vă temeți și nu vă spăimântați; mâine, ieșiți-le înainte, și Domnul va fi cu voi»”.

Iosafat s-a plecat cu fața la pământ și tot Iuda și locuitorii Ierusalimului s-au aruncat înaintea Domnului să se închine înaintea Lui, Leviții dintre fiii Chehatiților și dintre fiii Coreiților s-au sculat și au lăudat cu glas tare și puternic pe Domnul, Dumnezeul lui Israel.

A doua zi au pornit dis-de-dimineată spre pustia Tecoa. La plecarea lor Iosafat a venit și a zis: „Ascultați-mă, Iuda și toți locuitorii Ierusalimului! Încredeți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru și veți fi întăriți; încredeți-vă în proorocii Lui și veți izbuti”. Apoi în învoire cu poporul, a numit niște cântăreți care, îmbrăcați cu podoabe sfinte, și mergând înaintea oștirii, lăudau pe Domnul și ziceau: „Lăudați pe Domnul, căci îndurarea Lui ține în veac!” (2 Cronici 20, 14-21.) Acești cântăreți au mers în fruntea oștirii, înălțând glasurile în laudă către Dumnezeu pentru făgăduințele biruinței.

Era o singură cale de a merge la luptă împotriva oștirii vrăjmașului --

lăudând pe Domnul cu cântări și înălțând pe Dumnezeul lui Israel. Acesta a fost marșul lor de luptă. Ei erau îmbrăcați în frumusețea sfințeniei. Dacă astăzi ar fi mai multă laudă la adresa lui Dumnezeu, nădejdea, curajul și credința ar crește continuu. Și oare nu aceasta ar întări mâinile luptătorilor viteji care stau astăzi în apărarea adevărului? „Domnul a pus o pândă împotriva fiilor lui Amon și ai lui Moab și împotriva celor din muntele Seir ca să-i nimicească cu desăvârșire și să-i prăpădească. Și, după ce au isprăvit cu locuitorii din Seir, s-au ajutat unii pe alții să se nimicească.

Când au ajuns pe înălțimea de unde se zărește pustia, s-au uitat înspre mulțime, și iată că ei erau niște trupuri moarte întinse pe pământ, și nimeni nu scăpase”. (Versetul 22-24.)

Dumnezeu a fost tăria lui Iuda în această criză și El este tăria poporului Său astăzi. Nu trebuie să ne încredem în căpetenii și nici să-i punem pe oameni în locul lui Dumnezeu. Să ne aducem aminte că ființele omenești sunt supuse căderii și greșelii și că El care are toată puterea, este turnul nostru puternic de apărare. În orice nevoie trebuie să știm că lupta este a Sa. Rezervele Sale sunt nelimitate, iar imposibilitățile aparente vor face biruința cu atât mai mare.

„Mântuiește-ne, Dumnezeul mântuirii, Strânge-ne și scoate-ne din mijlocul neamurilor, Ca să laudăm Numele Tău cel sfânt, Și să ne punem slava în a Te lauda!” (1 Cronici 16, 35.)

Încărcate de pradă oștile lui Iuda s-au întors „veseli ... la Ierusalim, căci Domnul îi umpluse de bucurie, izbăvindu-i de vrăjmașii lor. Au intrat în Ierusalim și în casa Domnului, în sunete de alăute, și de arfe și trâmbițe”. (Versetul 27.28.) Mare era motivul bucuriei lor. În ascultare de porunca: „Nu veți avea de luptat în lupta aceasta. Așezați-vă, stați acolo, și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul ... nu vă temeți și nu vă spăimântați”.

(Versetul 17.) Ei își puseseră întreaga încredere în Dumnezeu, iar El Se dovedise cetățuia și eliberatorul lor. Acum puteau cânta și înțelege imnurile inspiratoare ale lui David:

„Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, Un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi.... El a sfărâmat arcul, și a rupt sulița, A ars cu foc carele de război. Opriți-vă și să știți că Eu sunt Dumnezeu: Eu stăpânesc peste neamuri, Eu stăpânesc pe pământ. Domnul oștirilor este cu noi, Dumnezeul lui Iacov este un turn de scăpare pentru noi.” (Psalmii 46.)

„Ca și Numele Tău, Dumnezeule, Și lauda Ta răsună până la marginile pământului; Dreptatea Ta este plină de îndurare. Se bucură muntele Sionului, Și se veselesc fiicele lui Iuda de judecățile Tale....

Iată, Dumnezeul acesta Este Dumnezeul nostru în veci de veci El va fi călăuza noastră până la moarte”. (Psalmii 48, 10.11.14.)

Prin credința conducătorului lui Iuda și a oștirilor lui, „groaza Domnului a apucat toate împărățiile celorlalte țări, când au auzit că Domnul luptase împotriva vrăjmașilor lui Israel. Și împărăția lui Iosafat a fost liniștită, și Dumnezeul lui i-a dat pace de jur împrejur”. (2 Cronici 20, 29.30.)

Capitolul 16

Prăbușirea casei lui Ahab

Capitol bazat pe textele din 1 Împărați 21; 2 Împărați 1.

Influența rea pe care Izabela o exercitase de la început asupra lui Ahab a continuat în anii de mai târziu ai vieții lui și a adus roade în fapte de rușine și de violență, care rar au fost egalate în istoria sfântă. „N-a fost nimeni care să se fi vândut, pentru ca să facă rău înaintea Domnului, ca Ahab, pe care nevastă-sa Izabela îl ațâța la aceasta”.

Având din fire o înclinație către lăcomie, Ahab, întărit și susținut în nelegiuire de Izabela, urmase pornirile inimii lui păcătoase, până când a ajuns stăpânit cu totul de spiritul egoismului. El nu pune nici o piedică dorințelor sale; socotea că lucrurile pe care le dorea sunt ale lui de drept.

Această trăsătură dominantă a lui Ahab, care a influențat atât de dezastruos viitorul împărăției sub conducerea urmașilor lui, s-a dat pe față într-o întâmplare care a avut loc atunci când Ilie era încă prooroc în Israel. Nu departe de palatul împăratului era o vie care aparținea lui Nabot din Izreel. Ahab și-a pus în gând să pună stăpânire pe această vie și și-a propus s-o cumpere sau să dea în schimb o altă bucată de pământ. „Dă-mi mie via”, a zis el lui Nabot, „să fac din ea o grădină de verdețuri, căci este foarte aproape de casa mea. În locul ei îți voi da o vie mai bună sau, dacă-ți vine bine, îți voi plăti prețul ei în argint”.

Nabot își prețuia mult via, pentru că fusese a părinților lui, și a refuzat să i-o dea, „Să mă ferească Domnul”, a răspuns el, „să-ți dau moștenirea părinților mei!” După legea levitică, nici o bucată de pământ nu putea fi

înstrăinată pentru totdeauna prin vânzare sau prin schimb; toți copiii lui Israel trebuia să păstreze moștenirea seminției părinților lor. (Numeri 36, 7.)

Refuzul lui Nabot l-a îmbolnăvit pe monarhul egoist. „Ahab a intrat în casă trist și mâniat din pricina cuvintelor pe care i le spusese Nabot din Izreel.... S-a culcat pe pat, și-a întors fața, și n-a mâncat nimic”.

Izabela a înțeles repede despre ce era vorba și, indignată că cineva a putut refuza cererea împăratului, l-a asigurat că nu trebuie să mai fie trist, „Oare nu domnești tu acum peste Israel?” i-a zis ea, „Scoală-te, ia și mănâncă și fii cu inima veselă, căci eu îți voi da via lui Nabot din Izreel”.

Ahab nu s-a frământat cu privire la mijlocul prin care soția lui avea să-i dea lucrul dorit, și Izabela a pornit îndată să-și aducă la îndeplinire planul ei nelegiuit. Ea a scris scrisori în numele împăratului, le-a sigilat cu pecetea lui, și le-a trimis bătrânilor cetății în care locuia Nabot, zicând: „Vestiți un post; puneți pe Nabot în fruntea poporului, și puneți-i în față doi oameni de nimic, care să mărturisească astfel împotriva lui: «Tu ai blestemat pe Dumnezeu și pe împăratul!» Apoi scoateți-l afară, împroșcați-l cu pietre, și să moară”. Porunca a fost ascultată. „Oamenii din cetatea lui Nabot, bătrânii și dregătorii care locuiau în cetate au făcut cum le spusese Izabela, după cum era scris în scrisorile pe care le trimisese ea”. Apoi, Izabela s-a dus la împărat și i-a poruncit să se scoale și să ia în stăpânire via. Iar Ahab, fără să țină seama de consecințe, a urmat orbește sfatul ei și s-a dus să ia în stăpânire proprietatea râvnită.

Împăratului nu i-a fost îngăduit să se bucure nemustrat de ceea ce câștigase prin fraudă și vărsare de sânge. „Cuvântul Domnului a vorbit lui Ilie Tișbitul astfel: «Scoală-te și pogoară-te înaintea lui Ahab, împăratul lui Israel la Samaria; iată-l, este în via lui Nabot, unde s-a pogorât s-o ia în stăpânire. Să-i spui: Așa vorbește Domnul: Nu ești tu un ucigaș, un hoț?»” Și

apoi Domnul l-a îndrumat pe Ilie să rostească asupra lui Ahab o judecată groaznică.

Proorocul s-a grăbit să aducă la îndeplinire porunca divină. Conducătorul vinovat, întâlnind pe solul cel aspru al lui Iehova față în față, în vie, a dat glas uimirii și spaimei lui prin cuvintele: „M-ai găsit, vrăjmașule?”

Fără ezitare, solul Domnului a răspuns: „Te-am găsit, pentru că te-ai vândut ca să faci ce este rău înaintea Domnului. Iată ce zice Domnul: Voi aduce nenorocirea peste tine: te voi mătura, voi nimici pe oricine este al lui Ahab, fie rob, fie slobod în Israel”. Nu trebuia să se dea pe față nici un semn de milă. Casa lui Ahab urma să fie distrusă cu totul, asemenea „casei lui Ieroboam, fiul lui Nebat, și casei lui Baeșa, fiul lui Ahia”, a declarat Domnul prin slujitorul Său, pentru că „M-ai mâniat și ai făcut pe Israel să păcătuiască”. Iar despre Izabela, Domnul a spus: „Câinii vor mânca pe Izabela lângă întăritura Izreelului. Cine va muri în cetate din casa lui Ahab va fi mâncat de câini, iar cine va muri pe câmp va fi mâncat de păsările cerului”.

Când a auzit această solie înfricoșătoare, împăratul „și-a rupt hainele și și-a pus un sac pe trup și a postit: se culca cu sacul acesta și mergea încet”.

„Și Cuvântul Domnului a vorbit lui Ilie Tișbitul, astfel: «Ai văzut cum s-a smerit Ahab înaintea Mea? Pentru că s-a smerit înaintea Mea, nu voi aduce nenorocirea în timpul vieții lui; ci în timpul vieții fiului său voi aduce nenorocirea casei lui!»”.

După mai puțin de trei ani, împăratul Ahab și-a găsit moartea prin mâinile sirienilor. Ahazia, urmașul lui, „a făcut ce este rău înaintea Domnului și a umblat în calea tatălui său și în calea mamei sale, și în calea

lui Ieroboam”. „A slujit lui Baal și s-a închinat înaintea lui, și a mâniat pe Domnul, Dumnezeul lui Israel, cum făcuse și tatăl său”. (1 Împărați 22, 52.53.) Dar judecățile au urmat de aproape păcatele împăratului răzvrătit. Un război dezastruos cu Moabul, și după aceea un accident în care propria sa viață a fost amenințată au dat pe față mânia lui Dumnezeu împotriva lui.

Căzând „prin zăbrelele odăii lui de sus”, Ahazia, grav rănit și temându-se de ceea ce ar putea urma, a trimis câțiva slujitori ai săi să întrebe pe Baal-Zebub, zeul Ecronului, dacă se va însănătoși sau nu. Se credea că zeul Ecronului dădea informații prin mijlocirea preoților lui cu privire la evenimentele viitoare. Mulți oameni veneau să întrebe; dar prezicerile rostite acolo și informațiile date veneau de la prințul întunericului.

Slujitorii lui Ahazia au fost întâlniți de un bărbat al lui Dumnezeu, care i-a îndrumat să se întoarcă la împărat cu solia: „Așa vorbește Domnul: Oare nu este Dumnezeu în Israel, de trimiteți să întrebe pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului? De aceea nu te vei mai da jos din patul în care te-ai suit, ci vei muri”. După ce și-a rostit solia, proorocul a plecat. Slujitorii uimiți s-au grăbit să se întoarcă la împărat și i-au repetat cuvintele omului lui Dumnezeu. Împăratul a întrebat: „Ce înfățișare avea omul acela?” Ei au răspuns: „Era îmbrăcat cu o manta de păr și încins cu o curea la mijloc”. „Este Ilie Tișbitul”, a exclamat Ahazia. El știa că, dacă străinul pe care-l întâlniseră solii fusese într-adevăr Ilie, atunci cuvintele de condamnare rostite aveau să se împlinească în mod sigur. Dorind să înlăture, dacă ar fi fost posibil, judecata amenințătoare, el s-a hotărât să trimită după prooroc.

De două ori a trimis Ahazia câte o grupă de ostași să-l intimideze pe prooroc și de două ori mânia lui Dumnezeu a căzut peste ei ca judecată. A treia grupă de ostași s-au umilit înaintea lui Dumnezeu, iar comandantul lor, când s-a apropiat de solul Domnului, „și-a plecat genunchii înaintea lui Ilie și i-a zis, rugându-l: «Omule al lui Dumnezeu, te rog, viața mea și viața acestor cincizeci de oameni, slujitorii tăi, să fie scumpă înaintea ta»”.

„Îngerul Domnului a zis lui Ilie: «Pogoară-te împreună cu el, n-ai nici o frică de el». Ilie s-a sculat și s-a pogorât cu el la împărat. El i-a zis: «Așa vorbește Domnul: Pentru că ai trimis soli să întrebe pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului, ca și cum n-ar fi în Israel Dumnezeu al cărui cuvânt să-l poți întreba, nu te vei mai da jos din patul în care te-ai suit, ci vei muri»”.

În timpul domniei tatălui său, Ahazia fusese martorul lucrărilor minunate ale Celui Prea Înalt. Văzuse dovezile înfricoșate pe care Dumnezeu le dăduse Israelului apostaziat cu privire la modul în care îi privește El pe aceia care dau la o parte cerințele obligatorii ale Legii Sale. Ahazia lucrase ca și când aceste realități înfricoșate erau doar niște vorbe goale. În loc să-și umilească inima înaintea Domnului, mersese după Baal și, în cele din urmă, se aventurase și în cel mai îndrăzneț act de nelegiuire. Răzvrătit și nevrând să se pocăiască, „Ahazia a murit, după Cuvântul Domnului, rostit prin Ilie”.

Istoria păcatului împăratului Ahazia și a pedepsirii lui cuprind o avertizare pe care nimeni nu o poate trata cu ușurință fără să fie pedepsit. Oamenii de astăzi poate nu dau cinste unor zei păgâni, și cu toate acestea mii se închină la altarul lui Satana tot așa cum a făcut împăratul lui Israel. Spiritul de idolatrie este răspândit în lumea de astăzi, dar sub influența științei și a educației a căpătat forme mai rafinate și mai atrăgătoare decât în zilele când Ahazia trimitea zeului Ecronului. Fiecare zi adaugă dovezi dureroase ale slăbirii credinței în cuvântul sigur al proorociei și, în locul ei, superstiția și vrăjitoria satanică pun stăpânire pe mințile multora.

Astăzi misterele închinării păgâne sunt înlocuite de asociații și ședințe secrete, taine și minuni ale mediilor spiritiste. Dezvăluirile acestor medii sunt primite cu ușurință de mii care refuză să primească lumina din Cuvântul lui Dumnezeu prin Duhul Său. Cei ce cred în spiritism pot vorbi cu dispreț

despre vrăjitorii din vechime, dar amăgitorul cel mare râde triumfător când ei se supun șireteniilor lui într-o formă diferită.

Sunt mulți care se dau înapoi cu groază de la gândul consultării mediilor spiritiste, dar care sunt atrași de forme mai atrăgătoare ale spiritismului. Alții sunt duși în rătăcire de învățăturile științei Creștine și de misticismul teosofiei și al altor religii orientale.

Apostolii majorității formelor de spiritism pretind că au puterea să vindece. Ei atribuie această putere electricității, magnetismului, așa numitelor „remedii simpatice” sau forțelor latente dinăuntrul minții omului. Și nu sunt puțini aceia care chiar în acest veac creștin merg la asemenea vindecători în loc să se încreadă în puterea viului Dumnezeu și în priceperea medicilor bine pregătiți. Mama care veghează la patul de boală al copilului exclamă: „Nu pot face mai mult. Nu este nici un medic care să aibă putere să-mi vindece copilul?” Cineva îi spune despre vindecările miraculoase săvârșite de un vrăjitor sau vindecător prin magnetism și ea îi încredințează pe micuțul ei așezându-l de-a dreptul în mână lui Satana ca și când ar fi lângă ea. În multe cazuri, viața viitoare a copilului este stăpânită de o putere satanică de care pare cu neputință să scape.

Dumnezeu avea motive să fie mâniat din cauza nelegiurii lui Ahazia. Ce nu făcuse El ca să câștige inima poporului Israel și să îi inspire încredere în El? Timp de veacuri dăduse poporului Său dovezi de bunătate și dragoste nemaiîntâlnite. De la început, El dovedise că-și „găsea plăcerea în fiii oamenilor”. (Proverbe 8, 31.) El fusese un ajutor totdeauna prezent pentru aceia care-L căutaseră cu sinceritate. Cu toate acestea, acum împăratul lui Israel, întorcând spatele lui Dumnezeu ca să ceară ajutor celui mai aprig vrăjmaș al poporului lui, făcea cunoscut păgânilor că avea mai multă încredere în idoli lor decât în Dumnezeul cerului. În același fel Îl dezonorează oamenii atunci când părăsesc Izvorul puterii și înțelepciunii lor ca să ceară ajutor sau sfat de la puterile întunericului. Dacă mânia lui

Dumnezeu s-a aprins din cauza faptei lui Ahazia, atunci cum privește El pe aceia care, având mai multă lumină, aleg să urmeze o cale asemănătoare?

Aceia care se predau vrăjitoriei lui Satana s-ar putea mândri cu marile câștiguri primite, dar dovedește aceasta că drumul lor este înțelept sau sigur? Care este folosul dacă viața este prelungită? La ce ajută dacă se obține un câștig vremelnic? Se merită în cele din urmă să disprețuiești voia lui Dumnezeu? Toate aceste câștiguri aparente se vor dovedi până la urmă o pierdere irecuperabilă. Nu putem da la o parte nici o singură barieră pe care Dumnezeu o înalță pentru a apăra pe poporul Său de puterea lui Satana, fără să nu fim pedepsiți.

Pentru că Ahazia nu avea nici un fiu, i-a urmat Ioram, fratele lui, care a domnit peste cele zece seminții timp de doisprezece ani. În acești ani mama lui, Izabela, trăia încă și a continuat să-și exercite influența ei rea asupra treburilor națiunii. Obiceiurile idolatre mai erau încă practicate de mulți din popor. Însuși Ioram „a făcut ce este rău înaintea Domnului; totuși nu ca tatăl său și ca mama sa. A răsturnat stâlpii lui Baal, pe care-i făcuse tatăl său; dar s-a dedat la păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nebat, care făcuse pe Israel să păcătuiască, și nu s-a abătut de la ele”. (2 Împărați 3, 2.3.)

În timpul domniei lui Ioram peste Israel, a murit Iosafat, și fiul lui, pe nume tot Ioram, s-a urcat pe tronul împărăției lui Iuda. Prin căsătorie cu o fiică a lui Ahab și a Izabelei, Ioram din Iuda a fost strâns legat de împăratul lui Israel și, în timpul domniei lui, a mers după Baal, „cum făcuse casa lui Ahab”. „Ioram a făcut chiar înălțimi în munții lui Iuda. A târât pe locuitorii Ierusalimului la curvie, și a amăgit pe Iuda.” (2 Cronici 21, 6.11.)

Împăratului lui Iuda nu i s-a îngăduit să continue nepedepsit în această apostazie groaznică. Proorocul Ilie încă nu fusese răpit și nu a putut tăcea să vadă împărăția lui Iuda urmând același drum care dusesese împărăția din nord

pe marginea prăpastiei. Proorocul a trimis la Ioram în Iuda o comunicare scrisă în care împăratul cel nelegiuit a citit aceste cuvinte înfricoșate: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeul tatălui tău David: «Pentru că n-ai umblat în căile tatălui tău Iosafat, și în căile lui Asa, împăratul lui Iuda, ci ai umblat în calea împăraților lui Israel; pentru că ai târât la curvie pe Iuda și locuitorii Ierusalimului, cum a făcut casa lui Ahab față de Israel; și pentru că ai omorât pe frații tăi, care erau mai buni decât tine, și care făceau parte din însăși casa tatălui tău; iată, Domnul va lovi cu o mare urgie pe poporul tău, pe fiii tăi, pe nevestele tale, și tot ce este al tău. Iar pe tine te va lovi cu o boală grea»”.

Ca o împlinire a acestei profeții, „Domnul a ațâțat împotriva lui Ioram duhul filistenilor și al Arabilor, care sunt în vecinătatea Etiopienilor. S-au suit împotriva lui Iuda, au năvălit în el, au jefuit toate bogățiile care se aflau în casa împăratului, și i-au luat fiii și nevestele, așa încât nu i-a mai rămas alt fiu decât Ioahaz, (Ahazia, Azaria) cel mai tânăr dintre fiii săi.

După toate acestea Domnul l-a lovit cu o boală de măruntaie, care era fără leac. Ea s-a îngreuiat din zi în zi, și pe la sfârșitul anului la doilea ... a murit în dureri grele”. „Și în locul lui a domnit fiul său Ahazia (Ioahaz)”. (Versetul 12-19; 2 Împărați 8, 24.)

Ioram, fiul lui Ahab, încă mai domnea în împărăția lui Israel, când Ahazia, nepotul lui, s-a urcat pe tronul lui Iuda. Ahazia a domnit numai un an și în acest timp, influențat de mama lui, Atalia, care „îi dădea sfaturi nelegiuite”, „a umblat în căile casei lui Ahab” și „a făcut ce este rău în ochii Domnului”. (2 Cronici 22, 3.4; 2 Împărați 8, 27,) Izabela, bunica lui, încă trăia, și el s-a încumetat să se unească cu Ioram din Israel, unchiul lui.

La scurtă vreme, Ahazia din Iuda a avut un sfârșit tragic. Membrii casei lui Ahab care au supraviețuit, într-adevăr, „după moartea tatălui său îi erau sfetnici spre pierzarea lui”. (2 Cronici 22, 3.4.) În timp ce Ahazia vizita pe

unchiul său la Izreel, proorocul Elisei a fost îndrumat de Dumnezeu să trimită pe unul din fiii profeților la Ramot-Galaad, pentru a unge pe Iehu împărat al lui Israel. Forțele unite ale lui Iuda și Israel erau angajate în vremea aceea într-o campanie militară împotriva sirienilor din Ramot-Galaad. Ioram fusese rănit în luptă și se întorsese la Izreel, lăsând pe Iehu cu răspunderea armatelor regale.

Ungând pe Iehu, solul lui Elisei a zis: „Te ung împărat al lui Israel, al poporului Domnului”. Apoi l-a însărcinat în mod solemn pe Iehu cu o misiune deosebită, venită din cer. „Să nimicești casa stăpânului tău Ahab”, a declarat Domnul prin solul Său, „și voi răzbuna asupra Izabelei sângele robilor Mei, proorocii, și sângele tuturor slujitorilor Domnului. Toată casa lui Ahab va pieri”. (2 Împărați 9, 6-8.)

După ce fusese proclamat împărat și de către armată, Iehu s-a pregătit să meargă la Izreel, unde și-a început lucrarea de executare a acelor care aleseseră în mod deliberat să rămână în păcat și să ducă și pe alții la păcat. Ioram din Israel, Ahazia din Iuda și Izabela, împărăteasa mamă, împreună cu „toți cei ce mai rămăseseră din casa lui Ahab la Izreel, toți mai marii lui, prietenii lui și preoții lui” au fost uciși. „Toți proorocii lui Baal, toți slujitorii lui și toți preoții lui”, care locuiau în centrul de închinare al lui Baal lângă Samaria, au fost trecuți prin sabie. Chipurile idolatre au fost dărâmate și arse, iar templul lui Baal a fost făcut ruine. „Iehu a nimicit pe Baal din Israel”. (2 Împărați 10, 11.19.28.)

Vești despre această execuție generală au ajuns la Atalia, fiica Izabelei, care ocupa încă o poziție dominantă în împărăția lui Iuda. Când a văzut că fiul ei, împăratul lui Iuda, era mort „s-a sculat și a omorât tot neamul împărătesc al casei lui Iuda”. În acest masacru, toți urmașii lui David care puteau veni la domnie au fost nimiciți, afară de unul, un copil pe nume Ioas, pe care soția marelui preot Iehoiada l-a ascuns în incinta templului. Timp de șase ani, copilul a rămas ascuns, în timp ce „în țară domnea Atalia”. (2

Cronici 22, 10.12.)

La sfârșitul acestui timp, „Leviții și tot Iuda ”(2 Cronici 23, 8) s-au suit cu marele preot Iehoiada să încoroneze și să ungă pe copilul Ioas, aclamându-l ca împărat. „Și bătând din palme, au zis: «Trăiască împăratul!»”. (2 Împărați 11, 12.)

„Atalia a auzit zarva poporului care alerga și marea pe împărat și a venit la popor în casa Domnului”. (2 Cronici 23, 12.) „S-a uitat și iată că împăratul stătea pe scaunul împărătesc, după datină. Căpeteniile și trâmbițele erau lângă împărat: tot poporul țării se bucura și suna din trâmbițe”.

Atalia și-a sfâșiat hainele și a strigat: „Vânzare! Vânzare!” (2 Împărați 11, 14.) Dar Iehoiada a poruncit ostașilor să prindă pe Atalia și pe cei ce o urmau și să-i scoată afară din templu, la un loc de execuție, unde să fie uciși.

În felul acesta a pierit ultimul membru al casei lui Ahab. Răul grozav care fusese făcut prin alianța lui cu Izabela a continuat până când ultimul dintre urmașii lui a fost nimicit. Chiar și în țara lui Iuda, unde închinarea la adevăratul Dumnezeu nu fusese niciodată îndepărtată oficial, Atalia reușise să amăgească pe mulți. Îndată după execuția împărătesei nepocăite, „tot poporul țării a intrat în templul lui Baal, și l-a dărâmat, i-au sfărâmat altarele și icoanele, și au ucis înaintea altarelor pe Matan, preotul lui Baal”. (Versetul 18.)

A urmat o reformă. Aceia care au luat parte la ungerea împăratului Ioas s-au legat solemn că „aveau să fie poporul Domnului”. Iar acum, pentru că influența rea a fiicei Izabelei fusese îndepărtată din împărăția lui Iuda, iar preoții lui Baal fuseseră uciși și templul lor distrus, „tot poporul țării se bucura, și cetatea era liniștită”. (2 Cronici 23, 16.21.)

Capitolul 17

Chemarea lui Elisei

Dumnezeu îi poruncise lui Ilie să ungi alt prooroc în locul lui. „Să ungi pe Elisei, fiul lui Șafat ... ca prooroc în locul tău” (1 Împărați 19, 16), spusese El, și, în ascultare de poruncă, Ilie a plecat să-l caute pe Elisei. Călătorind spre nord, a văzut cât de schimbată era priveliștea față de ceea ce fusese cu numai puțin timp înainte! Atunci pământul era pârjolit, terenurile agricole nelucrate, căci nu căzuse nici rouă, nici ploaie timp de trei ani și jumătate. Acum peste tot vegetația creștea ca și cum ar fi trebuit să răscumpere timpul de secetă și foamete.

Tatăl lui Elisei era un agricultor bogat, un bărbat a cărui familie era din numărul acelor care, în timpul unei apostazii aproape generale, nu-și plecaseră genunchii înaintea lui Baal. În casa lor Dumnezeu era onorat și devotamentul față de credința vechiului Israel era regula vieții de fiecare zi. Într-un astfel de mediu s-au desfășurat primii ani ai lui Elisei. În liniștea vieții de la țară, sub învățătura lui Dumnezeu și a naturii și prin disciplina unei munci folositoare, el a fost educat pentru o viață de simplitate și ascultare de părinții lui și de Dumnezeu, care l-au făcut potrivit pentru poziția înaltă pe care urma să o ocupe mai târziu.

Chemarea profetică a venit la Elisei atunci când, împreună cu tatăl său, ara câmpul. El îndeplinea lucrările cele mai potrivite. Avea atât calități de conducător între oameni, cât și blândețea aceluia care este gata să slujească. Cu spirit liniștit și amabil, era în același timp energic și statornic. Integritatea, credincioșia și dragostea, împreună cu temerea de Dumnezeu, erau calitățile lui; și în ocupația umilă a muncii zilnice câștiga tărie în urmărirea ținutelor și noblețe de caracter, crescând mereu în har și cunoștință. În timp ce își unea eforturile cu tatăl său în îndatoririle vieții de familie, el

învăța să conlucreze cu Dumnezeu.

Prin credincioșie în lucrurile mici, Elisei se pregătea pentru răspunderi mai mari. Zi de zi, prin experiență practică, el câștiga destoinicia pentru o lucrare mai cuprinzătoare și mai înaltă. Învăța să slujească și, învățând lucrul acesta, a învățat și cum să îndrume și să conducă. Lecția aceasta este pentru toți. Nimeni nu este în stare să cunoască care este planul lui Dumnezeu în lucrarea Sa de disciplinare, dar toți pot fi siguri că credincioșia în lucrurile mici este dovada pregătirii pentru răspunderi mai mari. Orice faptă din viață este o descoperire a caracterului, și numai acela care în lucrurile mici se dovedește „un lucrător care nu are de ce să-i fie rușine” poate fi onorat de Dumnezeu cu o slujire mai înaltă. (2 Timotei 2, 15.)

Acela care socotește că nu are nici o importanță cum își aduce la îndeplinire sarcinile cele mai mici se dovedește nepregătit pentru un loc mai onorat. El se poate considera întru totul competent să-și asume sarcini mai mari, dar Dumnezeu vede mai profund, dincolo de suprafață. După probă și cercetare, se dă, sentința împotriva lui, sentința: „Ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit ușor”. Necredincioșia lui i se ridică împotriva. El nu câștigă har, puterea și tăria de caracter care se obțin prin predarea fără rezerve.

Pentru că nu sunt legați în mod direct de o anumită lucrare religioasă, mulți consideră că viața lor este nefolositoare, că nu fac nimic pentru înaintarea Împărăției lui Dumnezeu. Dacă ar putea face o lucrare mare, cât de bucuroși ar aduce-o la îndeplinire! Dar pentru că pot sluji numai în lucrurile mici, ei se socotesc îndreptățiți să nu facă nimic. În aceasta ei greșesc. Un om poate fi în slujirea activă a lui Dumnezeu, în timp ce este ocupat cu datoriile zilnice obișnuite -- la tăiatul de copaci, la deștelenirea ogorului sau ținând coarnele plugului. Mama care-și educă copiii pentru Hristos lucrează pentru Dumnezeu tot așa cum o face și pastorul la amvon.

Mulți tânjesc după un talent deosebit cu care să facă o lucrare minunată, în timp ce datoriile care le stau la îndemână, prin îndeplinirea cărora viața ar putea fi plăcută, sunt pierdute din vedere. Unii ca aceștia trebuie să se ocupe de îndatoririle care se află chiar pe calea lor. Succesul depinde nu atât de mult de talent cât de energie și bunăvoință. Nu posedarea unor talente strălucite este aceea care ne face în stare să îndeplinim o slujire care să poată fi primită, ci împlinirea conștiințioasă a îndatoririlor zilnice, un spirit mulțumitor, un interes sincer, natural față de binele celorlalți. În lucrul cel mai umil se poate câștiga adevărata superioritate. Datoriile cele mai obișnuite, îndeplinite cu credincioșie iubitoare, sunt plăcute în ochii lui Dumnezeu.

Când Ilie, îndrumat de Dumnezeu să caute un urmaș, a trecut pe câmpul în care era Elisei, a aruncat pe umerii tânărului mantaua consacării. În timpul foametei, familia lui Șafat cunoscuse lucrarea și misiunea lui Ilie, iar acum Duhul lui Dumnezeu a arătat inimii lui Elisei însemnătatea faptei proorocului. Pentru el acesta era semnul că Dumnezeu îl chemase să fie urmașul lui Ilie. „Elisei a părăsit boii, a alergat după Ilie, și a zis: «Lasă-mă să sărut pe tatăl meu și pe mama mea și te voi urma». «Du-te și apoi întoarce-te», a fost răspunsul lui Ilie, «dar gândește-te la ce ți-am făcut»”. Acesta nu era un refuz, ci o încercare a credinței. Elisei trebuia să calculeze prețul și să hotărască singur dacă primea sau respingea chemarea. Dacă dorințele lui se legau de cămin și de avantajele lui, el era liber să rămână acolo. Dar Elisei a înțeles sensul chemării. Știa că venise de la Dumnezeu și n-a ezitat să asculte. Pentru nici un câștig pământesc nu dorea să piardă ocazia de a deveni solul lui Dumnezeu sau să jertfească privilegiul colaborării cu slujitorul Său. „A luat o pereche de boi pe care i-a adus jertfă; cu uneltele boilor le-a fiert carnea, și a dat-o oamenilor s-o mănânce. Apoi s-a sculat, a urmat pe Ilie și a fost în slujba lui”. (1 Împărați 19, 20.21.) Fără ezitare, a părăsit casa în care era iubit, ca să însoțească pe prooroc în viața lui nesigură.

Dacă Elisei l-ar fi întrebat pe Ilie ce așteaptă de la el -- care avea să fie lucrarea lui -- i-ar fi răspuns: Dumnezeu știe, El îți va face cunoscut. Dacă vei sta lângă Domnul, El îți va răspunde la toate întrebările. Poți veni cu mine dacă ai dovada că Dumnezeu te-a chemat. Asigură-te că Dumnezeu este cu mine și că ceea ce auzi este glasul Lui. Dacă vei socoti totul ca un gunoi ca să câștigi favoarea lui Dumnezeu, vino.

Răspunsul la chemarea adresată lui Elisei se aseamănă cu acela dat de Hristos tânărului conducător care i-a pus întrebarea: „Învățătorule, ce bine să fac, ca să am viața veșnică?” „Dacă vrei să fii desăvârșit, i-a zis Isus, du-te de vinde ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer! Apoi vino, și urmează-Mă”. (Matei 19, 16.21.)

Elisei a primit chemarea la slujire, neprivind înapoi la plăcerile și viața comodă pe care le părăsea. Când a auzit răspunsul Mântuitorului, tânărul conducător „a plecat întristat, căci avea multe bogății”. (Versetul 22.) El n-a fost gata pentru acest sacrificiu. Iubirea pentru bogățiile lui era mai mare decât iubirea pentru Dumnezeu. Prin refuzul de a renunța la toate pentru Hristos el s-a dovedit nedemn pentru un loc în slujba Domnului.

Chemarea de a așeza totul pe altarul slujirii este adresată fiecăruia. Nu ni se cere să slujim cum a slujit Elisei, nici nu ni se poruncește tuturor să vindem tot ce avem; ci Dumnezeu ne cere să dăm slujirii Sale primul loc în viața noastră să nu lăsăm nici o zi să treacă fără să facem ceva pentru înaintarea lucrării Sale pe pământ. El nu așteaptă de la toți același fel de slujire. Unul poate fi chemat să slujească într-o țară străină, altuia i se poate cere să ofere bunurile lui pentru a susține lucrarea Evangheliei. Dumnezeu primește darurile fiecăruia. Este nevoie de consacrarea vieții și a tuturor intereselor ei. Aceia care se consacră astfel vor auzi și vor asculta chemarea Cerului.

Domnul rânduiește ca fiecare dintre aceia care devin părtași ai harului Său să lucreze pentru alții. Fiecare trebuie să răspundem pentru noi înșine zicând: „Iată-mă, trimite-mă!” Fie că cineva este slujitor al Cuvântului, fie că este medic, fie că este comerciant sau agricultor, meseriaș sau tehnician asupra lui zace o răspundere. Lucrarea lui este aceea de a descoperi altora Evanghelia mântuirii lor. Orice ocupație în care el se angajează să fie un mijloc spre acest scop.

La început, nu s-a cerut lui Elisei să îndeplinească o lucrare importantă; datoriile obișnuite constituiau încă educația lui. Despre el se spune că turna apă pe mâinile lui Ilie, stăpânul lui. El era gata să facă tot ce Domnul îl îndruma și la fiecare pas învăța lecții de umilință și de slujire. Ca ajutor personal al proorocului, el a continuat să se dovedească credincios în lucrurile neînsemnate, în timp ce, cu o hotărâre care se întărea din zi în zi, se devota misiunii rânduite lui de Dumnezeu.

Viața lui Elisei, după ce s-a unit cu Ilie, nu a fost fără ispite. Încercări avea din belșug, dar în orice nevoie se încredea în Dumnezeu. Era ispitit să se gândească la căminul pe care-l părăsise, dar n-a dat nici o atenție acestei ispite. După ce a pus mâna pe plug, s-a hotărât să nu se uite înapoi și, prin încercări și necazuri, s-a dovedit credincios răspunderii sale.

Slujirea cuprinde mai mult decât predicarea Cuvântului. Înseamnă educarea tinerilor, așa cum a îndrumat Ilie pe Elisei, luându-i de la îndatoririle lor obișnuite și dându-le să poarte răspunderi în lucrarea lui Dumnezeu la început răspunderi mici, apoi altele mari, pe măsură ce câștigă putere și experiență. În lucrare sunt oameni ai credinței și ai rugăciunii, oameni care pot spune: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre cu privire la Cuvântul vieții ... deci ce am văzut și ce am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos”. (1 Ioan 1, 1-3.) Lucrătorii tineri, lipsiți de experiență, trebuie

să fie formați prin activitatea reală împreună cu slujitorii cu experiență ai lui Dumnezeu. În felul acesta, ei vor învăța cum să poarte poverile.

Aceia care iau asupra lor formarea tinerilor lucrători fac un serviciu nobil. Însuși Domnul conlucrează cu eforturile lor. Iar slujitorii tineri, cărora le-a fost rostit cuvântul de consacrare, al căror privilegiu este să fie aduși în legătură strânsă cu slujitorii evlavioși și zeloși, trebuie să folosească din plin această ocazie. Dumnezeu i-a onorat alegându-i pentru slujirea Lui și așezându-i acolo unde pot câștiga o calificare superioară; ei trebuie să fie smeriți, credincioși, ascultători și gata de jertfă. Dacă se supun disciplinării lui Dumnezeu, aducând la îndeplinire îndrumările Sale și alegând pe slujitorii Lui ca sfătuitori, ei se vor dezvolta ca bărbați drepecți, cu principii înalte și statornice, cărora Dumnezeu le poate încredința răspunderi.

Pe măsură ce Evanghelia este proclamată în curăția ei, vor fi chemați oameni de la plug și de la ocupațiile obișnuite, care le preocupă în mare măsură mintea, și vor fi educați în tovărășia oamenilor cu experiență. Dacă vor învăța să lucreze în mod eficient, ei vor vesti adevărul cu putere. Prin lucrările minunate ale providenței divine, munți de greutate vor fi dați la o parte și aruncați în mare. Solia care înseamnă atât de mult pentru locuitorii pământului va fi auzită și înțeleasă. Oamenii vor cunoaște ce este adevărul. Lucrarea va înainta mereu și mereu până când întregul pământ va fi avertizat și atunci va veni sfârșitul.

Timp de câțiva ani după chemarea lui Elisei, Ilie și Elisei au lucrat împreună, cel mai tânăr câștigând zilnic o mai bună pregătire pentru lucrarea sa. Ilie fusese unealta lui Dumnezeu pentru înfrângerea unor păcate mari. Idolatria care, susținută de Ahab și Izabela cea păgână, amăgise poporul, primise o lovitură de moarte. Proorocii lui Baal fuseseră uciși. Întregul popor al lui Israel fusese profund mișcat, și mulți s-au reîntors la închinarea lui Dumnezeu. Ca urmaș al lui Ilie, Elisei, printr-o educație plină de grijă și răbdare, trebuia să călăuzească pe Israel pe căi sigure. Unirea lui cu Ilie, cel

mai mare prooroc după zilele lui Moise, l-a pregătit pentru lucrarea pe care în curând avea să o îndeplinească singur.

În acești ani de împreună slujire, Ilie a fost chemat din când în când să înfrunte păcatele flagrante cu muștrări aspre. Când Ahab cel nelegiuit răpise via lui Nabot, glasul lui Ilie a fost acela care a proorocit căderea lui și a casei lui întregi. Iar când Ahazia, după moartea tatălui său Ahab se întorsese de la Dumnezeul cel viu la Baal-Zebub, zeul Ecronului, glasul lui Ilie a fost cel auzit într-un protest categoric.

Școlile proorocilor, întemeiate de Samuel, decăzuseră în anii de apostazie a lui Israel. Ilie a reorganizat aceste școli, luând măsuri pentru ca tinerii să primească o educație care să-i conducă la înălțarea Legii lui Dumnezeu. Trei dintre aceste școli, una la Ghilgal, una la Betel și alta la Ierihon, sunt menționate în raportul biblic. Chiar înainte ca Ilie să fie luat la cer, împreună cu Elisei el a vizitat aceste centre de educație. Învățăturile pe care profetul lui Dumnezeu le dăduse în vizitele anterioare le-a repetat acum. Îndeosebi i-a îndrumat cu privire la înaltul privilegiu al credincioșiei și păstrării atașamentului lor față de Dumnezeu cerului. De asemenea, el a accentuat în mintea lor cât de important este să lase ca simplitatea să caracterizeze fiecare aspect al educației lor. Numai în felul acesta puteau primi caracterul cerului și să pornească să lucreze în căile Domnului.

Inima lui Ilie s-a bucurat când a văzut cât se realizează cu ajutorul acestor școli. Lucrarea de reformă nu era terminată, dar în toată împărăția se putea vedea o confirmare a Cuvântului lui Dumnezeu: „Dar voi lăsa în Israel șapte mii de bărbați, și anume pe toți cei ce nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal, și a căror gură nu l-au sărutat”. (1 Împărați 19, 18.)

În timp ce Elisei îl însoțea pe prooroc în călătoriile sale de la o școală la alta, credința și hotărârea lui au fost iarăși puse la probă. La Ghilgal, apoi la

Betel și la Ierihon a fost rugat de prooroc să se întoarcă. „Rămâi aici, te rog”, i-a spus Ilie, „căci Domnul mă trimite până la Betel”. Dar în timpul lucrării lui la câmp, Elisei învățase să nu se descurajeze și să nu se lase; iar acum, când pusese mâinile pe plug într-un alt domeniu de lucru, n-a putut fi abătut de la ținta lui. El nu putea fi despărțit de stăpânul lui, atâta vreme cât rămânea ocazia unei pregătiri continue pentru slujire. Necunoscută de Ilie, descoperirea că el avea să fie răpit la cer fusese cunoscută ucenicilor lui din școlile profeților și îndeosebi lui Elisei. Iar acum slujitorul încercat al omului lui Dumnezeu se ținea aproape de el. De fiecare dată când i s-a făcut invitația să se întoarcă, răspunsul lui a fost: „Viu este Domnul și viu este sufletul tău că nu te voi părăsi”.

„Și amândoi și-au văzut de drum ... amândoi s-au oprit pe malul Iordanului. Atunci Ilie și-a luat mantaua, a făcut-o sul, și a lovit cu ea apele, care s-au despărțit într-o parte și alta, și au trecut amândoi pe uscat. După ce au trecut, Ilie i-a zis lui Elisei: «Cere ce vrei să-ți fac, înainte ca să fiu răpit de la tine»”.

Elisei n-a cerut onoare pământească, nici un loc înălțat printre oamenii mari ai pământului. Ceea ce dorea el cu ardoare era o măsură bogată din Duhul pe care Dumnezeu Îl revărsase atât de bogat peste acela care era pe punctul de a fi înălțat la cer. El știa că nimic altceva decât Duhul care fusese asupra lui Ilie nu-l putea face în stare să ocupe în Israel locul la care Dumnezeu îl chemase și astfel a cerut: „Te rog să vină peste mine o îndoită măsură din duhul tău!”

Ca răspuns la cererea lui, Ilie a zis: „Greu lucru ceri. Dar dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine, așa ți se va întâmpla; dacă nu, nu ți se va întâmpla așa. Pe când mergeau ei vorbind, iată că un car de foc și niște cai de foc i-au despărțit pe unul de altul și Ilie s-a înălțat la cer într-un vârtej de vânt”. (Vezi 2 Împărați 2, 1-11.)

Ilie îi reprezintă pe sfinții care vor fi în viață pe pământ la cea de-a doua venire a lui Hristos și care vor fi „schimbați într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță”, fără să guste moartea. (1 Corinteni 15, 51.52.) Ca reprezentant al acelor care vor fi răpiți, a fost îngăduit lui Ilie să stea împreună cu Moise alături de Mântuitorul pe Muntele Schimbării la față, aproape de încheierea lucrării pământești a lui Hristos. În aceste ființe proslăvite ucenicii au văzut o preînchipuire a împărăției celor răscumparați. Au privit la Isus îmbrăcat în lumina cerului; ei au auzit glasul din nor (Luca 9, 35), recunoscându-L ca Fiu al lui Dumnezeu; au văzut pe Moise, reprezentând pe aceia care vor fi înviați din morți la cea de-a doua venire, și acolo mai era și Ilie, reprezentând pe aceia care la încheierea istoriei pământului vor fi schimbați din muritori în nemuritori și vor fi înălțați la cer fără să vadă moartea.

În pustie, singur și descurajat, Ilie spusese că trăise destul și se rugase să moară. Dar Domnul, în mila Sa, nu ținuse seama de cuvintele lui. Ilie mai avea o lucrare mare de făcut, iar când lucrarea a fost terminată, nu avea să piară în descurajare și singurătate. Pentru el era pregătită nu coborârea în mormânt, ci înălțarea împreună cu îngerii lui Dumnezeu în prezența slavei Sale.

„Elisei se uita și striga: «Părinte! Părinte! Carul lui Israel și călărimea lui!»” Și nu l-a mai văzut. Apucându-și hainele, le-a sfâșiat în două bucăți, și a ridicat mantaua, căreia îi dăduse drumul Ilie. Apoi s-a întors, și s-a oprit pe malul Iordanului; a luat mantaua, căreia îi dăduse drumul Ilie, a lovit apele cu ea și a zis: „Unde este acum Domnul, Dumnezeul lui Ilie? Și a lovit apele, care s-au despărțit într-o parte și alta, și Elisei a trecut. Fiii proorocilor care erau în fața Ierihonului, când l-au văzut, au zis: «Duhul lui Ilie a venit peste Elisei». Și i-au ieșit înainte, și s-au închinat până la pământ înaintea lui”. (2 Împărați 2, 12-15.)

Când Domnul, în providența Sa, vede că este potrivit să scoată din lucrarea Sa pe aceia cărora le dăduse înțelepciune, El va ajuta și întări pe urmașii lor, dacă ei Îl vor căuta pentru ajutor și vor umbla în căile Lui. Ei pot să fie chiar mai înțelepți decât înaintașii lor, căci au avantajul experienței aceluia și pot căpăta înțelepciune din greșelile lor.

De acum încolo, Elisei a rămas în locul lui Ilie. El, care fusese credincios în cele mai mici lucruri, avea să se dovedească credincios și în cele mari.

Capitolul 18

Vindecarea apelor

În vremurile patriarhale, valea Iordanului era „bine udată în întregime ... ca o grădină a Domnului”. În această vale mănoasă s-a așezat Lot să-și clădească căminul atunci când „și-a întins corturile la Sodoma”. (Geneza 13, 10.12.) Când cetățile câmpiei au fost distruse, regiunea din jur a devenit un pustiu nelocuit și de atunci a format o parte a pustiei Iudeii.

O parte din valea cea frumoasă a fost cruțată împreună cu izvoarele și râurile dătătoare de viață, pentru a bucura inima omului. În această vale bogată în câmpii cu grâne și dumbrăvi de curmal și alți pomi fructiferi, oștile lui Israel tăbărâseră după trecerea Iordanului și se împărtășiseră de roadele țării făgăduite. Înaintea lor stătuseră zidurile Ierihonului, o cetate păgână, centrul închinării Astarteei -- cea mai josnică și cea mai decăzută dintre toate formele de idolatrie canaanită. Zidurile au fost îndată dărâmate, iar locuitorii ei uciși; și cu ocazia prăbușirii ei, a fost făcută o declarație solemnă înaintea întregului Israel: „Blestemat să fie înaintea Domnului omul care se va scula să zidească din nou cetatea aceasta a Ierihonului! Cu prețul întâiului său născut îi va pune temeliiile și cu prețul celui mai tânăr fiu al lui îi va așeza porțile”. (Iosua 6, 26.)

Au trecut cinci veacuri. Locul a rămas pustiu, blestemat de Dumnezeu. Chiar și izvoarele care mai rămăseseră în această porțiune de vale atât de plăcută sufereau efectele vătămătoare ale blestemului. Dar în zilele apostaziei lui Ahab când, prin influența Izabelei, închinarea la Astarteea a fost reînviată, Ierihonul, vechea reședință a acestei închinări, a fost reclădită cu un preț înfricoșător pentru clăditor, Hiel din Betel. „l-a pus temeliiile cu prețul lui Abiram, întâiul lui născut și i-a pus porțile cu prețul lui Segub, cel mai tânăr fiu al lui, după cuvântul pe care-l spusese Domnul prin Iosua, fiul

lui Nun”. (1 Împărați 16, 34.)

Nu departe de Ierihon, în mijlocul dumbrăvilor roditoare, se găsea una din școlile profetilor, și acolo s-a dus Elisei după înălțarea lui Ilie. În timpul șederii lui între ei, bărbații cetății au venit la prooroc și i-au zis: „Iată, așezarea cetății este bună, după cum vede domnul meu; dar apele sunt rele, și țara este stearpă”. Izvorul, care în anii de mai înainte fusese curat și dătător de viață și care contribuise într-o mare măsură la aprovizionarea cu apă a cetății și a regiunii învecinate, acum nu mai poate fi folosit.

Ca răspuns la rugăciunea bărbaților din Ierihon, Elisei a zis: „Aduceți-mi un blid nou și puneți sare în el”. După ce le-a primit, „s-a dus la izvorul apelor și a aruncat sare în el și a zis: Așa vorbește Domnul: Vindec apele acestea; nu va mai veni din ele nici moarte, nici sterpiciune”. (2 Împărați 2, 19-21.)

Vindecarea apelor din Ierihon a fost realizată nu prin vreo înțelepciune omenească, ci prin intervenția supranaturală a lui Dumnezeu. Aceia care reclădiseră cetatea nu meritau favoarea Cerului; cu toate acestea, El, care „face să răsară soarele Său peste cei buni și peste cei răi, și dă ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți”, a socotit că este bine în această situație să dea pe față, prin acest semn al milei, dorința lui de a vindeca pe Israel de bolile sale spirituale. (Matei 5, 45.)

Vindecarea a fost permanentă; „apele au fost vindecate până în ziua aceasta, după cuvântul pe care-l rostise Domnul”. (2 Împărați 2, 22.) Veac după veac, apele au continuat să curgă, făcând din acea parte a văii o oază a frumuseții.

Multe sunt învățăturile spirituale care se desprind din relatarea despre vindecarea apelor. Vasul cel nou, sare, izvorul -- toate au un înalt conținut

simbolic.

Prin aruncarea sării în izvorul amar, Elisei a învățat aceeași lecție spirituală dată veacuri mai târziu de Mântuitorul ucenicilor Săi, când a declarat: „Voi sunteți sarea pământului”. (Matei 5, 13.) Sarea amestecată în izvorul cu ape rele l-a curățit și a adus viața și binecuvântarea acolo unde mai înainte fusese otravă și moarte. Când Dumnezeu compară pe copiii Săi cu sarea, El vrea să-i învețe că scopul pentru care îi face supuși ai harului este ca ei să devină mijloace pentru salvarea altora. Planul lui Dumnezeu în alegerea unui popor mai presus de lumea întreagă a fost nu numai ca să-i înfieze ca fii și fiice, ci ca prin ei lumea să primească harul care aduce mântuire. Când Domnul l-a ales pe Avraam, a făcut aceasta nu numai ca el să fie prieten deosebit al lui Dumnezeu, ci să fie transmitător al privilegiilor deosebite pe care Dumnezeu dorea să le reverse peste popoare. Lumea are nevoie de dovezi ale creștinismului sincer. Otrava păcatului este la lucru în inima societății. Metropole și orașe sunt scufundate în păcat și corupție morală. Lumea este plină de boală, suferință și nelegiuire. Atât aproape cât și departe se găsesc oameni în sărăcie și nenorocire, apăsați de simțământul vinovăției și pierind din lipsa unei influențe salvatoare. Evanghelia adevărului le este mereu prezentată, cu toate acestea, ei pier deoarece exemplul acelor care ar trebui să fie o mireasmă a vieții este un miros de moarte. Sufletele lor se încarcă de amărăciune, pentru că izvoarele sunt otrăvite, în timp ce ar trebui să fie ca un izvor de apă țâșnind în viața veșnică.

Sarea trebuie amestecată cu substanța căreia îi este adăugată; ea trebuie s-o pătrundă, să o îmbibe, ca să poată fi păstrată. Tot astfel, prin legături și prin asociere personală, oamenii sunt atrași de puterea mântuitoare a Evangheliei. Ei nu sunt mântuiți în masă, ci ca indivizi. Influența personală este o putere. Ea trebuie să lucreze împreună cu influența lui Hristos, ca să înalțe așa cum înălța Hristos, ca să împărtășească principii corecte și să stăvilească progresul stricăciunii în lume. Ea trebuie să răspândească acel har pe care numai Hristos îl poate dăruia. Trebuie să înalțe, să îndulcească viața și

caracterul altora, prin puterea unui exemplu curat unit cu o credință stăruitoare și cu dragoste.

Despre izvorul până atunci otrăvit al Ierihonului, Domnul a zis: „Vindec apele acestea; nu va mai veni din ele nici moarte, nici sterpiciune”. Izvorul otrăvit reprezintă sufletul care este despărțit de Dumnezeu. Păcatul, nu numai că desparte de Dumnezeu, dar și distruge în sufletul omenesc atât dorința cât și capacitatea de a-L cunoaște. Prin păcat întreg organismul omenesc este deranjat, mintea este pervertită, iar imaginația coruptă; facultățile sufletului sunt degradate. Se vede lipsa unei religii curate și a sfințeniei inimii. Puterea convertitoare a lui Dumnezeu n-a lucrat transformarea caracterului. Sufletul este slab și, din lipsă de putere morală de a birui, este mânjit și înjosit.

În inima care a fost curățită, totul este schimbat. Transformarea caracterului este mărturia pentru lume a locuirii lăuntrice a lui Hristos. Duhul lui Dumnezeu produce o viață nouă în suflet, aducând gândurile și dorințele în ascultare de voia lui Hristos, iar omul lăuntric este reînnoit după chipul lui Dumnezeu. Bărbați și femei slabi și supuși greșelilor arată lumii că puterea răscumpărătoare a harului poate face ca un caracter defectuos să devină armonios și de o rodnicie îmbelșugată.

Inima care primește Cuvântul lui Dumnezeu nu este ca un lac care dispare, și nici ca o fântână crăpată care își pierde comoara. Ea este ca un torent de munte hrănit de izvoare ce nu seacă, ale cărui ape reci și sclipitoare sar din stâncă în stâncă, înviorând pe cei obosiți, pe cei însetați, pe cei împovărați. Ea este ca un râu ce curge mereu și, pe măsură ce înaintează, devine tot mai adânc și mai larg, până când apele lui dătătoare de viață se răspândesc peste tot pământul. Torentul care curge pe calea lui cântând, lasă în urmă darul lui de verdeață și de rodnicie. Iarba de pe malurile lui este de un verde viu, copacii au un frunziș mai bogat, florile sunt din belșug. Când pământul este uscat și pârjolit de căldura sufocantă a verii, un contur de

verdeată arată cursul râului.

Așa stau lucrurile și cu adevăratul copil al lui Dumnezeu. Religia lui Hristos se dă pe față ca un principiu însuflețitor și pătrunzător, ca o putere spirituală vie, lucrătoare. Când inima se deschide influenței cerești a adevărului și dragostei, aceste principii se vor revărsa ca niște izvoare din pustie, făcând să apară rodnicie acolo unde acum este uscăciune și sărăcie.

Când aceia care sunt curățiți și sfințiți prin cunoașterea adevărului biblic se angajează cu toată inima în lucrarea de salvare a sufletelor, ei vor dovedi cu adevărat un miros de viață spre viață. Și dacă vor bea zilnic din izvorul nesecat de har și cunoștință, vor constata că inimile lor se revarsă de pline ce sunt cu Duhul Învățătorului lor și că, prin lucrarea lor neegoistă, mulți au un folos fizic, mintal și spiritual. Cei oboșiți sunt înviorați, cei bolnavi însănătoșiți, iar cei împovărați de păcate sunt ușurați. În țări îndepărtate se aud mulțumiri de pe buzele celor a căror inimă s-a întors de la slujirea păcatului la neprihănire.

„Dați și vi se va da”, căci Cuvântul lui Dumnezeu este „o fântână din grădini, un izvor de ape vii, ce curge din Liban”. (Luca 6, 38; Cântarea cântărilor 4, 15.)

Capitolul 19

Un prooroc al păcii

Capitol bazat pe textele din 2 Împărați 4.

Lucrarea lui Elisei ca prooroc a fost în anumite privințe foarte deosebită de aceea a lui Ilie. Lui Ilie i-au fost încredințate soliile de condamnare și de judecată; glasul lui a fost un glas de mustrare neînfricată, chemând pe împărat și pe popor să se întoarcă de la căile lor rele. Misiunea lui Elisei a fost mai pașnică, și anume, să învețe, să înalțe și să întărească lucrarea pe care Ilie o începuse, să învețe pe popor calea Domnului. Inspirația îl descrie ca pe unul care venea în legătură personală cu poporul, înconjurat de fiii proorocilor, aducând prin minuni și prin slujirea sa vindecare și bucurie.

Elisei era un bărbat cu un spirit blând și binevoitor, dar că putea fi și sever se vede din atitudinea sa când, în drum spre Betel, a fost batjocorit de niște tineri lumești, ce ieșiseră din cetate. Acești tineri auziseră despre înălțarea lui Ilie și făceau din acest eveniment solemn subiectul batjocurilor lor spunând lui Elisei: „Suie-te, pleșuvule! Suie-te, pleșuvule!”. La auzul cuvintelor batjocoritoare, proorocul s-a întors și sub inspirația Celui Atotputernic a rostit un blestem asupra lor. Judecata teribilă care a urmat a fost de la Dumnezeu: „Atunci au ieșit doi urși din pădure, și au sfâșiat patruzeci și doi din acești copii”. (2 Împărați 2, 23.24.)

Dacă Elisei ar fi îngăduit ca batjocura să treacă neobservată, el ar fi fost mai departe batjocorit și înjosit de gloată, iar misiunea lui de a îndruma și de a salva, într-o vreme de mare primejdie națională, ar fi fost zădărnicită. Această singură manifestare de severitate teribilă a fost suficientă să impună

respect față de el pentru întreaga viață. Timp de încă cincizeci de ani, el a intrat și a ieșit pe poarta Betelului, înapoi și încolo prin țară, din cetate în cetate, trecând prin mulțimi de tineri, grosolani și desfrânați, dar nici unul nu și-a mai bătut joc de el și nici n-a vorbit cu ușurătate despre calitatea lui de profet al Celui Prea Înalt.

Chiar și bunătatea își are limitele ei. Autoritatea trebuie menținută printr-o severitate categorică, altfel va fi privită de mulțime cu batjocură și dispreț. Așa-numita bunătate, lingușirea și îngăduința arătate față de tineri de către părinții sau supraveghetori sunt unele dintre cele mai grave rele care se pot abate asupra lor. În orice familie, fermitatea, hotărârea, cerințele categorice și clare sunt esențiale.

Respectul care le lipsea tinerilor ce și-au bătut joc de Elisei este un har care trebuie cultivat cu grijă. Orice copil trebuie să fie învățat să dea pe față adevăratul respect pentru Dumnezeu. Niciodată Numele Său să nu fie rostit cu ușurătate sau neglijență. Când îl rostesc, îngerii își acoperă fețele. Cu cât respect ar trebui să-l luam pe buze noi, care suntem decăzuți și păcătoși!

Respectul trebuie să fie arătat față de reprezentanții lui Dumnezeu -- slujitori ai Evangheliei, învățători și părinți, care sunt chemați să vorbească și să acționeze în locul Lui. În respectul arătat lor, Dumnezeu este onorat.

Amabilitatea este un alt dar al Duhului și trebuie să fie cultivată de toți. Ea are puterea să înmoaie firi care fără ea ar crește neînduplecate și aspre. Aceia care mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos și totuși sunt aspri, fără bunătate și lipsiți de amabilitate n-au învățat de la Isus. S-ar putea ca sinceritatea lor să nu fie pusă la îndoială, cinstea lor să nu fie discutată; dar sinceritatea și cinstea nu țin locul lipsei de amabilitate și bunătate.

Spiritul bun care l-a făcut pe Elisei să exercite o influență puternică

asupra vieții multora din Israel se poate vedea în relatarea legăturilor lui prietenești cu familia care locuia în Sunem. În călătoriile lui înapoi și încolo prin împărăție, „într-o zi Elisei trecea prin Sunem. Acolo era o femeie bogată. Ea a stăruit ca el să primească să mănânce la ea. Și ori de câte ori trecea, se ducea să mănânce la ea”. Stăpâna casei a înțeles că Elisei era „un om sfânt al lui Dumnezeu” și a spus bărbatului ei: „Să facem o mică odaie sus cu ziduri, și să punem în ea un pat pentru el, o masă, un scaun și un sfeșnic, ca să stea acolo când va veni la noi”. În acest cămin retras venea Elisei deseori, recunoscător pentru locul lui liniștit. Nici Dumnezeu n-a trecut cu vederea bunăvoința femeii. Căminul ei nu avusese copii, iar acum Domnul i-a răsplătit ospitalitatea dăruindu-i un fiu.

Anii au trecut. Copilul era destul de mare ca să iasă pe câmp cu secerătorii. Într-o zi, i s-a făcut rău din cauza arșiței și i-a zis tatălui său: „Capul meu! Capul meu!” Tatăl a poruncit unui slujitor să-l ducă pe copil la mama lui. „Slujitorul l-a luat și l-a dus la mamă-sa. Și copilul a stat pe genunchii mamei sale până la amiază, și apoi a murit. Ea s-a suit, l-a culcat pe patul omului lui Dumnezeu, a închis ușa după ea, și a ieșit”.

În nenorocirea ei, Sunamita s-a hotărât să meargă după ajutor la Elisei. Proorocul era atunci plecat la muntele Carmel și femeia însoțită de un slujitor al ei a plecat îndată: „Omul lui Dumnezeu a văzut-o de departe și a zis slujitorului său Ghehazi: «Iată pe Sunamita aceea! Acum, aleargă dar înaintea ei, și spune-i: Ești bine? Bărbatul tău și copilul sunt bine?»” Slujitorul a făcut cum i s-a poruncit, dar mama lovită de nenorocire, nu a dezvăluit cauza necazului ei decât atunci când a ajuns la Elisei. Auzind de pierderea suferită, Elisei i-a poruncit lui Ghehazi: „Încinge-ți mijlocul, ia toiagul meu în mână și pleacă. Dacă vei întâlni pe cineva, să nu-l întrebi de sănătate, și dacă te va întreba cineva de sănătate, să nu-i răspunzi. Să pui toiagul meu peste fața copilului”.

Dar mama n-a fost mulțumită până când Elisei n-a venit personal cu ea.

„Viu este Domnul și viu este sufletul tău că nu te voi părăsi”, a zis ea. „Și el s-a sculat și a mers după ea. Ghehazi le-o luase înainte, și pusese toiagul pe fața copilului; dar n-a dat nici glas, nici semn de simțire. S-a întors înaintea lui Elisei, i-a spus lucrul acesta și a zis: «Copilul nu s-a trezit».”

Când au ajuns acasă, Elisei a intrat în camera unde se afla întins copilul mort, „a închis ușa după ei amândoi și s-a rugat Domnului. S-a suit, și s-a culcat pe copil; și-a pus gura pe gura lui, ochii pe ochii lui, mâinile pe mâinile lui, și s-a întins peste el. Și trupul copilului s-a încălzit. Elisei a coborât, a mers înapoi și încolo prin casă, apoi s-a suit iarăși și s-a întins peste copil. Și copilul a strănutat de șapte ori și a deschis ochii”.

Chemându-l pe Ghehazi, Elisei i-a poruncit să trimită pe mamă la el. „Și ea a venit la Elisei, care a zis: «la-ți fiul!» Ea s-a dus și s-a aruncat la picioarele lui, și s-a închinat până la pământ. Și și-a luat fiul, și a ieșit afară”.

În felul acesta a fost răsplătită credința acestei femei. Domnul Hristos, marele Dătător al vieții, i-a redat fiul. În același fel vor fi răsplățiți toți credincioșii când, la venirea Sa, moartea își va pierde boldul, iar mormântul va fi lipsit de biruința pe care o pretinsese. Atunci, El le va reda slujitorilor Săi copiii care le-au fost luați prin moarte. „Așa vorbește Domnul: Un țipăt se aude la Rama, plângeri și lacrimi amare; Rahela își plânge copiii; și nu vrea să se mângâie, pentru copiii ei, căci nu mai sunt! Așa vorbește Domnul: Oprește-ți plânsul, oprește-ți lacrimile din ochi; căci truda îți va fi răsplătită ... ei se vor întoarce iarăși din țara vrăjmașului. Este nădejde pentru urmașii tăi, zice Domnul; copiii tăi se vor întoarce în ținuturile lor”. (Ieremia 31, 15-17.)

Isus ne mângâie în durerea noastră pentru cei morți cu solia plină de o nădejde nemărginită: „Îi voi răscumpăra din mâna locuinței morților, îi voi izbăvi de la moarte. Moarte, unde îți este ciurma? Locuință a morților, unde

îți este nimicirea?” (Osea 13, 14.) „Eu sunt cel viu. Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale locuinței morților”. (Apocalipsa 1, 18.) „Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu Se va pogorî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, că să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul”. (1 Tesaloniceni 4, 16.17.)

Asemenea Mântuitorului omenirii al cărui tip era, Elisei, în slujirea sa printre oameni, a unit lucrarea de vindecare cu aceea de educare. Credincios și neobosit în toată lucrarea lui îndelungată și eficientă, Elisei s-a străduit să întărească și să promoveze importanta lucrare de educație îndeplinită în școlile profeților. În providența lui Dumnezeu, cuvintele lui de îndrumare către grupele de tineri serioși erau confirmate prin impresiile profunde ale Duhului Sfânt și uneori prin alte dovezi neîndoioase ale autorității lui ca slujitor al lui Iehova.

Cu ocazia uneia dintre vizitele la școala întemeiată în Ghilgal, el a vindecat o mâncare otrăvită. „În țară bântuia o foamete. Pe când fiii proorocilor ședeau înaintea lui, a zis slujitorului său: «Pune oala cea mare și fierbe o ciorbă pentru fiii proorocilor!» Unul din ei a ieșit pe câmp să culeagă verdețuri; a găsit viță sălbatică și a cules din ea curcubețe sălbaticice, până și-a umplut haina. Când s-a întors, le-a tăiat în bucăți în oala cu ciorbă, căci nu le cunoștea. Au dat oamenilor acelora să mănânce. Dar, cum au mâncat din ciorba aceea au strigat: «Omule al lui Dumnezeu, moartea este în oală!» Și nu au putut să mănânce. Elisei a zis: «Luați făină. A aruncat făină în oală și a zis: „Dă oamenilor acestora să mănânce”»”. Și nu mai era nimic vătămător în oală.

Tot la Ghilgal, în timp ce foametea era încă în țară, Elisei a hrănit o sută de bărbați cu darul adus pentru el de către „un om din Baal-Șalișa”, „pâine din cele dintâi roade și anume douăzeci de pâini de orz, și spice noi în

sac”. Împreună cu el erau niște oameni care aveau nevoie disperată de hrană. Când a sosit darul, el a spus slujitorului său: „«Dă oamenilor acestora să mănânce». Slujitorul său a răspuns: «Cum pot să dau din ele la o sută de inși?» Dar Elisei a zis: «Dă oamenilor să mănânce, căci așa vorbește Domnul: Vor mânca și va mai rămânea». Atunci le-a pus pâinile înaintea; și au mâncat și le-a mai și rămas, după cuvântul Domnului”.

Câtă bunăvoință a arătat Domnul Hristos prin solul Său îndeplinind această minune pentru potolirea foamei! De atunci Domnul a lucrat mereu și mereu, deși nu într-un mod atât de vizibil și clar, pentru îndeplinirea nevoilor omenești. Dacă am avea un discernământ spiritual mai clar, am recunoaște mai repede decât acum procedeele minunate ale lui Dumnezeu cu fiii oamenilor.

Harul lui Dumnezeu căzut peste partea cea mai mică o face să fie îndestulătoare. Mâna lui Dumnezeu o poate înmulți însutit. Din resursele Sale poate întinde o masă în pustie. Prin atingerea mâinii Sale poate mări proviziile sărăcicioase și să le facă îndestulătoare pentru toți. Puterea Lui a fost aceea care a înmulțit pâinile și spicele în mâinile fiilor proorocilor.

În zilele lucrării Sale pământești, când Domnul Hristos a făcut o minune asemănătoare, hrănind mulțimile, a fost dată pe față aceeași necredință care a fost dată pe față de cei asociați cu proorocul din vechime. „Cum pot să dau din ele la o sută de inși?” a întrebat slujitorul lui Elisei. Iar când Isus a poruncit ucenicilor să dea mulțimii să mănânce, ei au răspuns: „N-avem decât cinci pâini și doi pești; afară numai dacă ne vom duce noi înșine să cumpărăm merinde pentru tot norodul acesta”. (Luca 9, 13.) Ce este aceasta pentru atât de mulți?

Învățătura este pentru copiii lui Dumnezeu din toate veacurile. Când Domnul dă o lucrare de făcut, oamenii să nu stea și să se întrebe cât de

înțeleaptă este porunca sau care va fi rezultatul probabil al eforturilor de a asculta. Hrana din mâna lor poate părea puțină pentru nevoile ce trebuie împlinite, dar în mâinile Domnului se va dovedi mai mult decât îndestulătoare. Slujitorul „le-a pus pâinile înaintea și au mâncat și le-a mai și rămas, după cuvântul Domnului”.

Aceasta este marea nevoie a bisericii de astăzi -- o înțelegere deplină a legăturii lui Dumnezeu cu aceia pe care i-a răscumpărat prin darul Fiului Său, o credință mai mare în înaintarea cauzei Sale pe pământ. Nimeni să nu piardă timp deplângând sărăcia mijloacelor lor văzute. Înfațișarea exterioară poate fi nepromițătoare, dar puterea și încrederea în Dumnezeu vor spori mijloacele. El va înmulți darul adus cu mulțumire și rugăciune ca să fie binecuvântat din partea Sa, așa cum a înmulțit hrana dată fiilor profeților și mulțimii obosite.

Capitolul 20

Naaman

Capitol bazat pe textele din 2 Împărați 5.

Naaman, căpetenia oștirii împăratului Siriei, avea trecere înaintea stăpânului său și mare vază; căci prin el îi izbăviseră Domnul pe Sirieni. Dar omul acesta tare și viteaz era lepros.

Ben-Hadad, împăratul Siriei, biruise oștile lui Israel în lupta care a avut ca rezultat moartea lui Ahab. De atunci, sirienii duseseră lupte neîncetate la hotare împotriva lui Israel; și cu ocazia uneia dintre aceste incursiuni, au luat și o fetiță, care în țara robiei ei, era „în slujba nevestei lui Naaman”. Roabă, departe de căminul ei, această fetiță era totuși unul dintre martorii lui Dumnezeu împlinind fără să-și dea seama planul pentru care Dumnezeu alesese pe Israel ca popor al Său. În timp ce slujea în acest cămin păgân, simțămintele ei au fost trezite pentru binele stăpânului ei și, amintindu-și de minunile de vindecare făcute prin Elisei, a spus stăpânei: „Oh, dacă domnul meu ar fi la proorocul acela din Samaria, proorocul l-ar tămădui de lepra lui!” Ea știa că puterea Cerului era cu Elisei și credea că prin această putere Naaman putea fi vindecat.

Comportamentul acestei fete roabe, felul în care s-a purtat în acel cămin păgân sunt o mărturie puternică despre puterea educației din primii ani de viață în cămin. Nu există o însărcinare mai înaltă decât aceea încredințată taților și mamelor în îngrijirea și educarea copiilor lor. Părinții au de a face chiar cu temeliile deprinderilor și caracterului. Prin exemplul și învățătura lor se hotărăște în mare măsură viitorul copiilor lor.

Ferice de părinții a căror viață este o reflectare fidelă a celei divine, astfel încât făgăduințele și poruncile lui Dumnezeu trezesc în copil recunoștință și respect, de părinții a căror blândete, dreptate și îndelungă răbdare ilustrează pentru copil dragostea, dreptatea și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu și care, învățând pe copil să-i iubească, să se încreadă în ei și să-i asculte, îl învață să iubească, să se încreadă și să asculte pe Tatăl din ceruri. Părinții care dau copilului un astfel de dar l-au înzestrat cu o comoară mai prețioasă decât bogăția tuturor veacurilor -- o comoară care dănuiește cât veșnicia.

Nu știm în ce domenii de activitate vor fi chemați copiii noștri să slujească. S-ar putea să-și petreacă viața în cercul căminului, să se angajeze în ocupațiile obișnuite ale vieții sau să plece ca învățători ai Evangheliei în țările păgâne, dar toți sunt chemați în aceeași măsură să fie misionari pentru Dumnezeu, slujitori ai harului către lume. Ei trebuie să primească o educație care-i va ajuta să stea de partea lui Hristos într-o slujire neegoistă.

Când au educat-o pentru Dumnezeu, părinții acelei fete israelite nu-i cunoșteau viitorul. Dar ei au fost credincioși însărcinării lor, iar în căminul comandantului oștirii siriene copila lor a dat mărturie despre Dumnezeul pe care învățase să-L cinstească.

Naaman a auzit de cuvintele pe care fetița le spusese stăpânei ei și, primind îngăduință de la împărat, a plecat să-și caute vindecarea, „luând cu el zece talanți de argint, șase mii de sicli de aur și zece haine de schimb”. A mai luat și o scrisoare de la împăratul Siriei către împăratul lui Israel, în care era scrisă următoarea solie: ... „Îți trimit pe slujitorul meu Naaman, ca să-l vindeci de lepra lui”. Când împăratul lui Israel a citit scrisoarea, „și-a rupt hainele, și a zis: «Oare sunt eu Dumnezeu, ca să omor și să învii, de-mi spune să vindec pe un om de lepra lui? Să știți dar și să înțelegeți că el caută prilej de ceartă cu mine»”.

Veștile despre această situație au ajuns la Elisei care a trimis cuvânt împăratului, zicând: „Pentru ce ți-ai sfâșiat hainele? Lasă-l să vină la mine, și va ști că este un prooroc în Israel”.

„Naaman a venit cu caii și cu carul lui, și s-a oprit la poarta casei lui Elisei. Elisei a trimis să-i spună printr-un sol: «Du-te, și scaldă-te de șapte ori în Iordan; și carnea ți se va face sănătoasă, și vei fi curat»”.

Naaman se aștepta să vadă o manifestare extraordinară a puterii din cer. „Eu credeam” a zis el, „că va ieși la mine, se va înfățișa el însuși, va chema Numele Domnului, Dumnezeu lui, își va duce mâna pe locul răni și va vindeca lepra”. Când i s-a spus să se spele în Iordan, mândria i-a fost atinsă, și simțindu-se jignit și dezamăgit, el exclamă: „«Nu sunt oare râurile Damascului, Abana și Parpar, mai bune decât toate apele lui Israel? N-aș fi putut oare să mă spăl în ele și să mă fac curat?» «Și s-a întors să plece».”

Spiritul de îngâmfare al lui Naaman s-a răzvrătit împotriva soluției recomandate de Elisei. Râurile menționate de comandantul sirian erau înfrumusețate de dumbrăvile înconjurătoare, și mulți se adunau pe malurile acestor plăcute cursuri de apă să se închine idolilor lor. Pe Naaman nu l-ar fi costat atât de mult să coboare în unul din acele râuri. Dar numai prin ascultare de îndrumările precise ale proorocului putea găsi vindecare. Numai ascultarea voită avea să aducă rezultatul dorit.

Slujitorii lui Naaman l-au îndemnat să îndeplinească îndrumările lui Elisei: „Părinte, dacă proorocul ți-ar fi cerut un lucru greu, nu l-ai fi făcut? Cu atât mai mult trebuie să faci ce ți-a spus: «Scaldă-te și vei fi curat»”. Credința lui Naaman era pusă la încercare, în timp ce mândria se lupta pentru supremație. Dar credința a învins, și sirianul cel îngâmfat și-a înfrânt mândria inimii și s-a plecat în supunere față de voința descoperită a lui

Iehova. De șapte ori s-a cufundat în Iordan, după cuvântul omului lui Dumnezeu. Și credința i-a fost onorată; „carnea lui s-a făcut iarăși cum este carnea unui copilaș, și s-a curățit”.

Mulțumitor, s-a „întors la omul lui Dumnezeu cu tot alaiul lui”, recunoscând: „Iată, cunosc acum că nu este Dumnezeu pe tot pământul decât în Israel”.

Potrivit cu obiceiul timpului, Naaman a rugat pe Elisei să primească un dar scump. Dar proorocul a refuzat. Nu se cuvenea să primească plata pentru o binecuvântare pe care Dumnezeu o dăduse în mila Sa. „Viu este Domnul”, a zis el, „al cărui slujitor sunt, că nu voi primi.” Sirianul „a stăruiet de el să primească, dar el n-a vrut”.

„Atunci Naaman a zis: «Fiindcă nu vrei să primești tu, îngăduie să se dea robului tău pământ cât pot duce doi catâri; căci robul tău nu mai vrea să mai aducă altor dumnezei nici ardere de tot, nici jertfă, ci va aduce numai Domnului. Iată totuși ce rog pe Domnul să ierte robului tău: când stăpânul meu intră în casa lui Rimon să se închine acolo și se sprijine pe mâna mea, mă închin și eu în casa lui Rimon: să ierte Domnul pe robul tău, când mă voi închina în casa lui Rimon!»

Elisei a zis: «Du-te în pace».” Astfel a plecat Naaman de la Elisei și a ajuns la o oarecare depărtare.

Gehazi, slujitorul lui Elisei, avusese, de-a lungul anilor, ocazia să dezvolte spiritul de lepădare de sine care caracteriza lucrarea de o viață a stăpânului lui. El avusese privilegiul să devină un nobil purtător de steag în oștirea Domnului. Cele mai bune daruri ale Cerului fuseseră multă vreme la îndemâna lui, dar lăsând la o parte toate acestea, el poftise bunurile de puțină valoare ale bogăției lumești. Iar acum dorințele ascunse ale spiritului său

avar l-au determinat să cedeze unei ispite care-l stăpânea. „Iată”, a cugetat el, „stăpânul meu a cruțat pe Sirianul acela Naaman, și n-a primit din mâna lui ce adusesese. Viu este Domnul că voi alerga după el, și voi căpăta ceva de la el.” Și astfel, în ascuns, „Ghehazi a alergat după Naaman”.

Naaman, când l-a văzut alergând după el, s-a dat jos din car ca să-i iasă înainte, și a zis: „Este bine totul?” El a răspuns: „Totul este bine!” Atunci Ghehazi a spus o minciună premeditată. „Stăpânul meu”, zise el, „mă trimite să-ți spun: «Iată că au venit la mine doi tineri din muntele lui Efraim, dintre fiii proorocilor; dă-mi pentru ei, te rog, un talant de argint, și două haine de schimb».” La această cerere, Naaman a răspuns îndată cu bucurie, insistând ca Ghehazi să ia doi talanți de argint în loc de unul, „împreună cu două haine de schimb”, însărcinând pe slujitorii săi să ducă comoara înapoi.

Când Ghehazi s-a apropiat de casa lui Elisei a dat drumul slujitorilor și a ascuns argintul și hainele. După ce a făcut acest lucru, „s-a dus și s-a înfățișat înaintea stăpânului său” și ca să se apere de mustrare a spus a doua minciună. La întrebarea proorocului „de unde vii?”, Ghehazi a răspuns: „Robul tău nu sa dus nicăieri”.

Atunci a venit o mustrare puternică, arătând că Elisei știa totul. „Oare n-a fost duhul meu cu tine, când a lăsat omul acela carul și a venit înaintea ta? Este oare acum vremea de luat argint, haine, măslini, vii, oi, boi, robi și roabe? Lepra lui Naaman se va lipi de tine și de sămânța ta pentru totdeauna.” Îndată a venit pedeapsa peste omul vinovat. El a ieșit dinaintea lui Elisei „plin de lepră, alb ca zăpada”.

Solemne sunt lecțiile de învățat din această experiență a unuia căruia îi fuseseră date privilegiile înalte și sfinte. Prin purtarea sa, Ghehazi a așezat o piatră de poticnire pe calea lui Naaman, în a cărui minte pătrunsese o lumină minunată și care fusese câștigat pentru slujirea Dumnezeului celui viu.

Pentru înșelăciunea practică de Ghehazi nu putea fi adusă nici o scuză. Până în ziua morții lui a rămas lepros, blestemat de Dumnezeu și disprețuit de semenii lui.

„Martorul mincinos nu rămâne nepedepsit, și cel ce spune minciuni nu va scăpa.” (Proverbe 19, 5.) Oamenii cred că pot ascunde faptele lor rele de ochii omenești, dar nu pot înșela pe Dumnezeu. „Nici o faptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face”. (Evrei 4, 13.) Ghehazi a crezut că îl înșală pe Elisei, dar Dumnezeu a descoperit proorocului Său cuvintele pe care Ghehazi i le spusese lui Naaman și toate amănuntele întâlnirii dintre cei doi bărbați.

Adevărul este de la Dumnezeu, amăgirea în toate formele ei nenumărate este de la Satana, și oricine se depărtează în vreun fel de linia cea dreaptă a adevărului se predă puterii celui rău. Aceia care învață de la Hristos „nu vor avea părtășie cu lucrurile întunericului” (Efeseni 5, 11); în vorbire ca și în viață, ei vor fi simpli, deschiși și cinstiți, căci se pregătesc pentru societatea celor sfinți, în a căror gură nu se găsește minciună. (Apocalipsa 14, 4.5.)

La câteva secole după ce Naaman se întorsese în căminul lui din Siria, vindecat la trup și convertit la spirit, Mântuitorul S-a referit la credința lui minunată și a recomandat-o ca pildă pentru toți aceia care mărturisesc că-L slujesc pe Dumnezeu. „Și mulți leproși erau în Israel, pe vremea proorocului Elisei”, a spus Mântuitorul, „și totuși nici unul din ei n-a fost curățit afară de Naaman, Sirianul”. (Luca 4, 27.) Dumnezeu a trecut pe lângă mulți leproși în Israel din cauză că necredința lor închisese ușa binecuvântării pentru ei. Un nobil păgân care fusese credincios convingerilor sale cu privire la dreptate și care simțise nevoia de ajutor era în ochii lui Dumnezeu mai vrednic de binecuvântările Sale decât erau suferinzi din Israel care desconsideraseră și disprețuiseră privilegiile date lor de Dumnezeu. Dumnezeu lucrează pentru aceia care prețuiesc favoarea Sa și răspund luminii date lor de cer.

Astăzi, în toate țările lumii, sunt oameni sinceri, asupra acestora strălucind lumina cerului. Dacă vor continua să urmeze cu credincioșie ceea ce ei înțeleg că este datoria lor, le va fi dată o lumină mai mare până când, asemenea lui Naaman de pe vremuri, vor fi constrânși să recunoască că „nu este Dumnezeu pe tot pământul”, afară de Dumnezeul cel viu -- Creatorul.

Fiecărui suflet sincer, care „umblă în întuneric și n-are o lumină”, i se adresează invitația: „Să se încreadă în Numele Domnului și să se bizuie pe Dumnezeul lui!” „Cum niciodată nu s-a pomenit, nici nu s-a auzit vorbinduse, și cum nici n-a văzut vreodată ochiul așa ceva: anume ca un alt dumnezeu afară de Tine să fi făcut asemenea lucruri pentru cei ce se încred în El. Tu ieși înaintea celor ce împlinesc cu bucurie dreptatea, celor ce umblă în căile Tale, și își aduc aminte de Tine”. (Isaia 50, 10; 64, 4.5.)

Capitolul 21

Încheierea lucrării de slujire a lui Elisei

Chemat la slujba profetică atunci când Ahab domnea încă, Elisei trăise să vadă multe schimbări care au avut loc în împărăția lui Israel. Judecată după judecată căzuse peste izraeliți în timpul domniei lui Hazael al Siriei, care fusese uns să fie un bici pentru un popor apostaziat. Măsurile stricte de reformă instituite de Iehu avuseseră ca urmare nimicirea întregii case a lui Ahab. În războaiele neîntrerupte cu sirienii Ioahaz, urmașul lui Iehu, pierduse unele din cetățile de la răsărit de Iordan. Pentru o vreme se păruse că sirienii aveau să pună stăpânire pe regatul întreg. Dar reforma începută de Ilie și continuată de Elisei determinase pe mulți să caute pe Dumnezeu. Altarele lui Baal au fost uitate și, încet dar sigur planul lui Dumnezeu se împlinea în viața acelor care au ales să-L slujească din toată inima.

Din dragostea Sa pentru izraeliții rătăciți, Dumnezeu a îngăduit sirienilor să-i biciuiască. Datorită milei Sale pentru aceia a căror putere morală era slabă, El a ridicat pe Iehu ca să ucidă pe Izabela cea nelegiuită și toată casa lui Ahab. Încă o dată, printr-o providență plină de milă, preoții lui Baal și ai Astarteei au fost îndepărtați și altarele lor păgânești dărâmate. Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, a văzut că dacă ispita avea să fie îndepărtată, unii aveau să uite păgânismul și aveau să-și îndrepte fața spre cer; și de aceea El a îngăduit să cadă peste ei o nenorocire după alta. Judecățile Lui erau amestecate cu milă, iar atunci când a fost îndeplinit planul Său a schimbat situația în favoarea acelor care învățaseră să-L caute.

În timp ce influențele spre bine și spre rău se luptau pentru întâietate, iar Satana făcea tot ce-i stătea în putere pentru a desăvârși ruina pe care o provocase în timpul domniei lui Ahab și a Izabelei, Elisei continua să dea mărturie. A întâmpinat împotrivire, dar nimeni nu trata cu ușurință spusele

lui. În toată împărăția era onorat și respectat. Mulți veneau la el pentru sfat. Pe când Izabela era încă în viață Ioram, împăratul lui Israel, i-a căutat sfatul; și odată, pe când era în Damasc, a fost vizitat de solii lui Ben-Hadad, împăratul Siriei, care dorea să afle dacă boala pe care o avea urma să-i aducă moartea. Pentru toți, proorocul a dat mărturie credincioasă într-o vreme când, din toate părțile, adevărul fusese pervertit și marea majoritate a poporului se găsea într-o răzvrătire pe față împotriva Cerului.

Dumnezeu n-a uitat niciodată pe solul Său ales. Într-o împrejurare, în timpul năvălirii siriene, împăratul Siriei se sfătuiase cu slujitorii lui zicând: „Tabăra mea va fi în cutare loc”. Acest plan a fost descoperit de Domnul lui Elisei, care a trimis să spună împăratului lui Israel: „Ferește-te să treci pe lângă locul acela, căci acolo sunt ascunși sirienii. Și împăratul lui Israel a trimis niște oameni să stea la pândă spre locul pe care i-l spusese și despre care îl înștiințase omul lui Dumnezeu. Aceasta s-a întâmplat nu o dată, nici de două ori.

Împăratului Siriei i s-a tulburat inima. A chemat pe slujitorii săi și le-a zis: «Nu voiți să-mi spuneți care din noi este pentru împăratul lui Israel?» Unul dintre slujitorii săi a răspuns: «Nimeni împărate, domnul meu; dar proorocul Elisei, care este în Israel spune împăratului lui Israel cuvintele pe care le rostești în odaia ta de culcare».”

Hotărât să termine cu profetul, împăratul Siriei a dat porunca: „Duceți-vă și vedeți unde este, ca să trimit să-l prindă”. Proorocul era la Dotan; și aflând aceasta, împăratul a trimis „acolo cai, care și o oaste puternică. Au ajuns noaptea, și au înconjurat cetatea. Slujitorul omului lui Dumnezeu s-a sculat dis-de-dimineată și a ieșit. Și iată că o oaste înconjura cetatea, cu cai și care.”

Îngrozit, slujitorul lui Elisei l-a căutat cu vestea: „Ah! domnul meu”, a

zis el, „cum vom face?”

„Nu te teme”, a fost răspunsul proorocului, „căci mai mulți sunt cei ce sunt cu noi decât cei cu ei”. Și pentru ca slujitorul să-și dea seama, Elisei s-a rugat și a zis: „«Doamne, deschide-i ochii să vadă». Și Domnul a deschis ochii slujitorului, care a văzut muntele plin de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei”. Între slujitorul lui Dumnezeu și oștile vrăjmașilor înarmați era o oaste de îngeri cerești care-l înconjura. Ei se coborâseră cu o putere mare, nu să distrugă, nici să ceară închinare, ci să tabere în jurul celor slabi și neajutorați ai Domnului, să le slujească.

Când copiii lui Dumnezeu sunt aduși în situații dificile și în aparență nu este scăpare, ei să se bizuie numai pe Domnul.

Pe când oastea sirieni înainta cu îndrăzneală, neștiind de oștile nevăzute ale cerului, Elisei „a făcut atunci următoarea rugăciune către Domnul: «Lovește, rogu-Te, pe poporul acesta cu orbire.» Și Domnul i-a lovit cu orbire, după cuvântul lui Elisei. Elisei le-a zis: «Nu este aceasta calea, și nu este aceasta cetatea; veniți după mine, și vă voi duce la omul pe care-l căutați». Și i-a dus la Samaria. Când au intrat în Samaria, Elisei a zis: «Doamne, deschide ochii oamenilor acestora, să vadă!» Și Domnul le-a deschis ochii, și au văzut că erau în mijlocul Samariei. Împăratul lui Israel, văzându-i, a zis lui Elisei: «Să-i măcelăresc, să-i măcelăresc, părinte?» «Să nu-i măcelărești», a răspuns Elisei: «Obişnuiești tu oare să măcelărești pe aceia pe care îi iei prinși cu sabia și cu arcul tău? Dă-le pâine și apă, ca să mănânce și să bea; apoi să se ducă la stăpânul lor». Împăratul lui Israel le-a dat un prânz mare, și ei au mâncat și au băut; apoi le-a dat drumul și au plecat la stăpânul lor.” (Vezi 2 Împărați 6.)

Pentru o vreme după această întâmplare, Israel a fost liber de atacurile sirienilor. Dar mai târziu, sub conducerea energică a unui împărat hotărât,

Hazael, oștile asiriene au înconjurat Samaria și au asediat-o. Niciodată mai înainte nu fusese Israel dus într-o așa mare strâmtorare ca în timpul acestui asediu. Păcatele părinților erau cu adevărat pedepsite în copii și în copiii copiilor lor. Grozăviile unei foamete prelungite îl conduceau pe împăratul lui Israel la măsuri disperate, când Elisei a prezis eliberarea pentru a doua zi.

Când se lumina spre a doua zi, „Domnul făcuse să se audă, în tabăra Sirienilor un vuiet de care și un vuiet de cai, vuietul unei mari oștiri”; și ei, cuprinși de frică, „s-au sculat și au luat-o la fugă” în revărsatul zorilor, „lăsându-și corturile, caii și măgarii, tabăra așa cum era”, cu mari rezerve de hrană „și au fugit ca să-și scape viața”. Ei nu s-au oprit decât după ce au trecut Iordanul.

În noaptea aceea, patru leproși de la poarta cetății, ajunși la disperare din pricina foamei, și-au propus să viziteze tabăra siriană și să se lase la mila asediatorilor, nădăjduind prin aceasta să le trezească simpatia și să obțină hrană. Cât de uimiți au fost când, intrând în tabără, „n-au găsit pe nimeni”. Nefiind nimeni să-i atace sau să-i oprească, „au pătruns într-un cort, au mâncat și au băut, au luat din el argint, aur și haine, și s-au dus și le-au ascuns. S-au întors iarăși, au pătruns într-un alt cort și au luat și de acolo lucruri pe care s-au dus și le-au ascuns. Apoi, și-au zis unul altuia: «Nu facem bine! Ziua aceasta este o zi de veste bună. Dacă vom tăcea ... vom fi pedepsiți»”. Îndată s-au întors în cetate cu vești pline de bucurie.

Prada a fost uriașă; atât de bogate au fost rezervele încât în ziua aceea „s-a vândut o măsură de floare de făină cu un siclu, și două măsuri de orz cu un siclu”, așa cum spusese Elisei cu o zi mai înainte. Încă o dată Numele Domnului a fost înălțat înaintea păgânilor „după cuvântul Domnului”, prin proorocul Său în Israel. (Vezi 2 Împărați 7, 5-16.)

În felul acesta, omul lui Dumnezeu a continuat să lucreze din an în an,

stând aproape de popor în slujire credincioasă, iar în timp de criză stând alături de împărați ca sfetnic înțelept. Anii lungi de rătăcire în idolatrie din partea conducătorilor și a poporului și-au făcut lucrarea lor groaznică, umbra întunecată a apostaziei încă se vedea pretutindeni, dar ici și colo erau și aceia care refuzaseră cu statornicie să-și plece genunchiul înaintea lui Baal. În timp ce Elisei își continua lucrarea de reformă, mulți se întorceau de la păgânism și învățau să se bucure în slujirea Dumnezeului cel adevărat. Proorocul era înviorat de aceste minuni ale harului divin și era inspirat de o mare dorință să ajungă la toți aceia cu inima sinceră. Oriunde se găsea, el se străduia să fie un învățător al dreptății.

Din punct de vedere omenesc, perspectivele renașterii spirituale a națiunii erau tot atât de fără speranță cum apar și astăzi înaintea slujitorilor lui Dumnezeu care lucrează în locurile întunecate ale pământului. Dar biserica lui Hristos este reprezentanta lui Dumnezeu pentru vestirea adevărului; ea este împuternicită de El să facă o lucrare specială; și dacă este credincioasă lui Dumnezeu, ascultătoare de poruncile Lui, în ea va locui desăvârșirea puterii divine. Dacă va fi devotată îndatoririlor ei, nu există putere care să i se împotrivescă. Forțele vrăjmașului nu vor fi în stare s-o biruie, așa cum pleava nu este în stare să reziste furtunii.

Înaintea bisericii sunt zorii unei zile strălucite, glorioase, dacă va îmbrăca haina neprihănirii lui Hristos, renunțând la tot ce este lumesc.

Dumnezeu îi cheamă pe cei credincioși ai Săi, care cred în El să îi îmbărbăteze pe aceia care sunt necredincioși și fără nădejde. Întoarceți-vă la Domnul, voi, prizonieri ai nădejdi. Căutați putere la Dumnezeu, la Dumnezeul cel viu. Dați pe față credință umilă, neclintită în puterea și în dispoziția Sa de a ne mântui. Când prin credință primim puterea Sa, El va schimba în mod minunat perspectivele cele mai deznădăjduite, cele mai descurajatoare. El va face aceasta pentru slava Numelui Său.

Atâta vreme cât Elisei a putut călători din loc în loc prin împărăția lui Israel, a continuat să ia parte activă la edificarea școlilor profeților. Oriunde se găsea, Dumnezeu era cu el, dându-i cuvinte să vorbească și putere să facă minuni. Într-o împrejurare, „fiii proorocilor au zis lui Elisei: «Iată că locul unde locuim noi cu tine este prea strâmt pentru noi. Haidem până la Iordan; ca să luăm de acolo fiecare câte o bârnă, și să ne facem acolo un loc de locuit».” Elisei a venit cu ei la Iordan, încurajându-i cu prezența lui, dându-le îndrumări și chiar făcând o minune pentru a-i ajuta în lucrarea lor. „Și pe când tăia unul din ei o bârnă, a căzut fierul de la secure în apă. El a strigat: «Ah! domnul meu, era împrumutat!» Omul lui Dumnezeu a zis: «Unde a căzut?» Și i-a arătat locul. Atunci Elisei a tăiat o bucată de lemn, a aruncat-o în locul acela, și fierul de la secure a plutit pe apă. Apoi a zis: «Ridică-l și a întins mâna și l-a luat».” (Versetul 5-7.)

Atât de eficientă fusese slujirea sa și atât era de răspândită influența sa, încât atunci când era pe patul morții, chiar și tânărul împărat Ioas, un idolatru cu puțin respect pentru Dumnezeu, a recunoscut în prooroc un părinte în Israel și a recunoscut că prezența lui în mijlocul lor era de mai mare valoare în timp de încercare decât o mulțime de cai și de care. Raportul glăsuiește: „Elisei s-a îmbolnăvit de o boală de care a murit. Ioas, împăratul lui Israel, s-a pogorât la el, a plâns pe fața lui și a zis: «Părinte, părinte! Carul lui Israel și călărimea lui!»” (2 Împărați 13, 14.)

Pentru multe suflete tulburate și având nevoi de ajutor, proorocul lucrase ca un părinte înțelept și înțelegător. Și în această împrejurare nu a întors spatele tânărului nelegiuit din fața lui, atât de nedemn pentru poziția de încredere pe care o ocupa și totuși într-o atât de mare nevoie de sfat. Dumnezeu în providența Sa a oferit împăratului o ocazie să răscumpere greșelile tatălui său și să-și așeze împărăția într-o poziție mai bună. Vrajmașul sirian, care acum ocupa teritoriul de la răsărit de Iordan, trebuia să fie îndepărtat. Încă o dată puterea lui Dumnezeu avea să se dea pe față în

favoarea Israelului răttăcit.

Proorocul pe moarte a poruncit împăratului: „Ia un arc și săgeți”. Ioas a ascultat. Apoi proorocul a zis: „Încordează arcul cu mâna ta”. După ce Ioas a încordat arcul cu mâna lui, Elisei și-a pus mâinile pe mâinile împăratului și a zis: „Deschide fereastra dinspre răsărit” -- spre cetățile de dincolo de Iordan aflate în stăpânirea sirienilor. După ce împăratul a deschis fereastra zăbreliță, Elisei i-a poruncit să tragă. Când săgeata și-a luat zborul, proorocul a fost inspirat să zică: „Aceasta este o săgeată de izbăvire din partea Domnului, o săgeată de izbăvire împotriva Sirienilor: vei bate pe Sirieni la Afec până îi vei nimici”.

Iar acum proorocul i-a încercat credința împăratului. Poruncind lui Ioas să ia săgeți, i-a zis: „Lovește în pământ!” De trei ori a lovit împăratul în pământ și apoi s-a oprit. „Trebuie să lovești de cinci sau șase ori” a exclamat Elisei dezamăgit: „Atunci ai fi bătut pe Sirieni până i-ai fi nimicit, acum îi vei bate numai de trei ori”. (2 Împărați 13, 15-19.)

Leția este pentru toți cei din poziții de încredere. Când Dumnezeu deschide o cale pentru îndeplinirea unei anumite lucrări și dă asigurarea reușitei, unealta aleasă trebuie să facă tot ce stă în puterea sa pentru a înfăptui rezultatul făgăduit. Pe măsura entuziasmului și stăruinței cu care este dusă lucrarea înainte va fi și reușita. Dumnezeu poate lucra minuni pentru poporul Său numai dacă ei își îndeplinesc lucrarea cu energie neobosită. El cheamă oameni cu devotament față de lucrarea Sa, oameni de un curaj moral, cu o dragoste arzătoare pentru suflete, cu o râvnă care nu slăbește niciodată. Astfel de lucrători nu vor socoti nici o sarcină prea grea, nici o perspectivă prea disperată. Ei vor lucra neînfricați până când aparenta înfrângere se va transforma într-o biruință glorioasă. Nici zidurile închisorii, nici rugul de martir, nu-i vor abate de la planul lor de a conlucra cu Dumnezeu pentru înălțarea Împărăției Sale.

Odată cu sfatul și încurajarea date lui Ioas, lucrarea lui Elisei s-a încheiat. Cel asupra căruia se revărsase o măsură deplină din duhul lui Ilie se dovedise credincios până la sfârșit. Niciodată nu se clătinase. Niciodată nu-și pierduse încrederea în puterea Atotputerniciei. Totdeauna, când calea i se părea cu totul închisă, înainta mereu în credință, iar Dumnezeu i-a onorat încrederea și i-a deschis calea înainte.

Lui Elisei nu i-a fost dat să-și urmeze stăpânul într-un car de foc. Domnul a îngăduit să vină asupra lui o suferință îndelungată. În orele lungi de slăbiciune și de suferință omenească credința lui s-a prins de făgăduințele lui Dumnezeu și a văzut în juru-i soli cerești ai mângâierii și păcii. Așa cum pe înălțimile Dotanului văzuse oștile cerului care-l înconjurau, carele de foc ale lui Israel și călărimea lui, acum era conștient de prezența îngerilor care simțeau cu el și a fost sprijinit. În toată viața lui dăduse pe față o credință puternică și pe măsură ce înaintase în cunoașterea providențelor lui Dumnezeu și a bunătății Sale pline de milă, credința rodise o încredere dăinuitoare în Dumnezeul lui; și când moartea l-a chemat, a fost gata să se odihnească de ostenele lui.

„Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El.” (Psalmii 116, 15.)... „Cel neprihănit chiar și la moarte trage nădejde”. (Proverbe 14, 32.) Împreună cu psalmistul, Elisei putea spune cu toată încrederea: „Dumnezeu îmi va scăpa sufletul din locuința morților; căci mă va lua sub ocrotirea Lui”. (Psalmii 49, 15.) Și cu bucurie, putea mărturisi: „Știu că Răscumpărătorul meu este viu și că se va ridica la urmă pe pământ”. (Iov 19, 25.) „Dar eu, în nevinovăția mea, voi vedea Fața Ta: cum mă voi trezi, mă voi sătura de chipul Tău”. (Psalmii 17, 15.)

Capitolul 22

“Ninive, cetatea cea mare”

Printre cetățile lumii antice, în zilele când Israel era împărțit, una dintre cele mai mari era Ninive, capitala imperiului asirian. Întemeiată pe țărmul fertil al Tigrului, la scurtă vreme după împrăștierea de la Turnul Babel, ea înflorise de-a lungul secolelor până când a ajuns „o cetate foarte mare, cât o călătorie de trei zile”. (Ioan 3, 3.)

În timpul prosperității ei vremelnice, Ninive era un centru al crimei și al nelegiuirii. Inspirația a caracterizat-o ca fiind „cetatea vărsătoare de sânge, plină de minciună și de silnicie”. Într-un limbaj figurat, proorocul Naum a comparat pe niniveni cu un leu crud și lacom. „Cine este acela”, întrebă el, „pe care să nu-l fi atins răutatea ta?” (Naum 3, 1.19.)

Și totuși Ninive, oricât ajunsese de nelegiuită, nu era cu totul pradă răului. Acela care „vede pe toți fiii oamenilor” (Psalmii 33, 13) și „privește tot ce este de dispreț” în ei (Iov 28, 10) a văzut în cetatea aceea pe mulți care doreau după ceva mai bun și mai înalt, căroro dacă li s-ar fi oferit ocazia să-L cunoască pe Dumnezeu cel viu, ar fi lepădat faptele lor rele și I s-ar fi închinat. Astfel, în înțelepciunea Sa, Dumnezeu li S-a descoperit într-un mod neîndoielnic ca să-i conducă, dacă era cu putință, la pocăință.

Unealta aleasă pentru lucrarea aceasta a fost proorocul Iona, fiul lui Amitai. Cuvântul Domnului i-a vorbit: „Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și strigă împotriva ei. Căci răutatea ei s-a suit până la Mine!” (Iona 1, 1.2.)

Când proorocul s-a gândit la greutățile însărcinării lui și la ceea ce

părea imposibil, el a fost ispitit să pună la îndoială înțelepciunea chemării. Din punct de vedere omenesc se părea că nu se poate câștiga nimic din vestirea unei asemenea solii în această cetate trufașă. El a uitat pentru o clipă că Dumnezeu pe care-l slujea era atotînțelept și atotputernic. În timp ce ezita în îndoială, Satana l-a copleșit cu descurajarea. Proorocul a fost cuprins de o mare frică și „s-a sculat să fugă la Tars”. Ajungând la Iope a găsit o corabie ca „să meargă împreună cu călătorii”. (Versetul 3.)

Prin însărcinarea dată, lui Iona i se încredințase o grea răspundere; cu toate acestea, Acela care-i poruncise să meargă era în stare să-l susțină pe slujitorul Lui și să-i dea reușită. Dacă proorocul ar fi ascultat fără îndoieli, ar fi fost scutit de unele experiențe amare și ar fi fost binecuvântat din belșug. Și totuși, în ceasul încercării lui Iona, Dumnezeu nu l-a părăsit. Printr-o serie de încercări și de providențe uimitoare, încrederea proorocului în Dumnezeu și în puterea Sa infinită de a mântui avea să fie înviorată.

Dacă atunci când i-a fost adresată chemare, la început, Iona s-ar fi oprit să gândească liniștit, el și-ar fi dat seama cât de nebunească era orice străduință din partea lui să scape de răspunderea așezată asupra lui. Dar nu i s-a îngăduit prea mult să meargă netulburat în fuga lui necugetată. „Domnul a făcut să sufle pe mare un vânt năprasnic, și a stârnit o mare furtună. Corabia amenința să se sfărâme. Corăbierii s-au temut au strigat fiecare la dumnezeul lui, și au aruncat în mare uneltele din corabie, ca să o facă mai ușoară, iar Iona s-a pogorât în fundul corăbiei, s-a culcat și a adormit dus”. (Versetul 4.5.)

Pe când corăbierii strigau după ajutor la zeii lor păgâni cărmaciul îngrozit peste măsură a găsit pe Iona și i-a zis: „Ce dormi? Scoală-te și cheamă pe Dumnezeuul tău! Poate că Dumnezeu va voi să Se gândească la noi, și nu vom pieri” (Versetul 6.)

Dar rugăciunile bărbatului care fugise de pe calea datoriei n-au adus nici un ajutor. Corăbierii, sub impresia gândului că violența neînțeleasă a furtunii dădea pe față mânia zeilor lor, au propus ca ultimă soluție aruncarea la sorți „ca să știm”, au zis ei, „din pricina cui a venit peste noi nenorocirea aceasta”. Astfel au tras la sorț și sorțul a căzut pe Iona. Atunci ei au zis: „Spune-ne din pricina cui a venit peste noi nenorocirea acesta? Ce meserie ai, și de unde vii? Care îți este țara, și din ce popor ești?”

El le-a răspuns: „Sunt evreu, și mă tem de Domnul Dumnezeuul cerului, care a făcut marea și uscatul!”

Oamenii aceia au avut o mare teamă și i-au zis: „Pentru ce ai făcut lucrul acesta?” Căci oamenii aceia știau că fugea de Fața Domnului, pentru că le spusese el.

Ei i-au zis: „Ce să-ți facem, ca să se potolească marea față de noi?” Căci marea era din ce în ce mai înfuriată. El le-a răspuns: „Luați-mă, și aruncați-mă în mare, și marea se va liniști față de voi! Căci știu că din vina mea vine peste voi această mare furtună!”

Oamenii aceia vâsleau ca să ajungă la uscat, dar nu puteau, pentru că marea se întărâta tot mai mult împotriva lor. Atunci au strigat către Domnul, și au zis: „Doamne, nu ne pierde din pricina omului acestuia și nu ne împovăra cu sânge nevinovat! Căci Tu, Doamne, faci ce vrei!” Apoi, au luat pe Iona și l-au aruncat în mare. Și furia mării s-a potolit. Pe oamenii aceia i-a apucat o mare frică de Domnul, și au adus Domnului o jertfă și l-au făcut juruințe.

Domnul a trimis un pește mare să-l înghită pe Iona. Și Iona a stat în pântecul peștelui trei zile și trei nopți.

Iona s-a rugat Domnului, Dumnezeului său, din pântecul peștelui, și a zis:

În strâmtorarea mea, am chemat pe Domnul și m-a ascultat; Din mijlocul locuinței morților am strigat, și mi-a auzit glasul.

„Și totuși mă aruncaseși în adânc în inima mării, Și râurile de apă mă înconjuraseră; Toate valurile și toate talazurile Tale au trecut peste mine.

Ziceam: Sunt lepădat dinaintea ochilor Tăi! Dar iarăși voi vedea Templul Tău cel sfânt! Apele m-au acoperit până aproape să-mi ia viața,

Adâncul m-a învăluit, papura s-a împletit în jurul capului meu. M-am pogorât până la temeliiile munților, Zăvoarele pământului mă încuiau pe vecie;

Dar Tu m-ai scos viu din groapă, Doamne, Dumnezeul meu! Când îmi tânjea sufletul în mine, Mi-am adus aminte de Domnul, Și rugăciunea mea a ajuns până la Tine, În Templul Tău cel sfânt.

Cei ce se lipsesc de idoli deșeți îndepărtează îndurarea de la ei. Eu însă Îți voi aduce jertfe cu un strigăt de mulțumire, Voi împlini juruințele pe care le-am făcut. Mântuirea vine de la Domnul”. (Iona 1, 7; 2, 1-9.)

În cele din urmă, Iona a învățat că „la Domnul este scăparea”. (Psalmii 3, 8.) O dată cu umiliința și cu recunoașterea harului mântuitor al lui Dumnezeu, a venit și izbăvirea. Iona a fost eliberat din primejdia adâncului și a fost aruncat pe uscat.

Din nou slujitorul lui Dumnezeu a fost trimis să avertizeze cetatea Ninive. „Cuvântul Domnului a vorbit a doua oară lui Iona astfel: «Scoală-te,

du-te la Ninive, cetatea cea mare, și vestește acolo strigarea pe care ți-o voi da!» Și Iona s-a sculat, și s-a dus acolo, la Ninive, după Cuvântul Domnului. Și Ninive era o cetate foarte mare, cât o călătorie de trei zile”. De data aceasta, el n-a mai stat să pună întrebări și să se îndoiască, ci a ascultat fără să ezite. „S-a sculat și s-a dus la Ninive, după Cuvântul Domnului”. (Iona 3, 1-3.)

Când a intrat Iona în cetate, a început îndată să strige împotriva ei solia: „Încă patruzeci de zile și Ninive va fi nimicită”. (Versetul 4.) A mers de pe o stradă pe alta strigând avertizarea.

Solia n-a fost în zadar. Strigătul care a răsunat pe străzile cetății nelegiuite a trecut din gură în gură până când toți locuitorii au auzit înspăimântătorul anunț. Duhul lui Dumnezeu a impresionat inimile și a făcut ca mulțimile să tremure din cauza păcatelor și să se pocăiască în adâncă umilință.

„Oamenii din Ninive au crezut în Dumnezeu, au vestit un post și s-au îmbrăcat cu saci, de la cei mai mari până la cei mai mici. Lucrul acesta a ajuns la urechea împăratului din Ninive; el s-a sculat de pe scaunul lui de domnie, și-a scos mantia de pe el, s-a acoperit cu un sac, și a șezut în cenușă. și a trimis să se dea de știre în Ninive, din porunca împăratului și a mai marilor lui, următoarele: Oamenii și vitele, boii și oile să nu guste nimic, să nu pască, și nici să nu bea apă deloc! Ci oamenii și vitele să se acopere cu saci, să strige cu putere către Dumnezeu, și să se întoarcă de la calea lor cea rea și de la faptele de asuprire de care le sunt pline mâinile! Cine știe dacă nu Se va întoarce Dumnezeu și Se va căi, și dacă nu-și va opri mânia Lui aprinsă, ca să nu pierim!” (Versetele 5-9.)

Când împăratul și nobilii împreună cu poporul de rând, cei de sus și cei de jos, „s-au pocăit la propovăduirea lui Iona” (Matei 12, 41) și s-au unit în

strigăt către Dumnezeu cerului, mila Lui le-a fost oferită. „Dumnezeu a văzut ce făceau ei și că se întorceau de la calea lor cea rea. Atunci Dumnezeu S-a căit de răul pe care Se hotărâse să li-l facă, și nu l-a făcut”. (Versetul 10.) Nimicirea lor a fost îndepărtată; Dumnezeu lui Israel a fost înălțat și onorat în toată lumea păgână, iar Legea Sa a fost respectată. Nu peste mulți ani Ninive avea să cadă pradă popoarelor înconjurătoare, din cauză că L-a uitat pe Dumnezeu și din cauza mării sale trufii. (Pentru o relatare a umilirii și căderii imperiu Asirian, vezi capitolul 30.)

Când Iona a aflat planul lui Dumnezeu de a cruța cetatea care, în ciuda nelegiurii ei, fusese determinată să se pocăiască în sac și cenușă, ar fi trebuit să fie primul care să se bucure de harul minunat al lui Dumnezeu; dar el a îngăduit minții să zăbovească asupra posibilității ca el să fie privit ca un prooroc mincinos. Gelos pentru renumele lui, el a pierdut din vedere valoarea infinit mai mare a ființelor din cetatea aceea nenorocită. Mila dată pe față de Dumnezeu față de ninivenii pocăiți „n-a plăcut deloc lui Iona, și s-a mâniat”. „Nu este aceasta tocmai ce ziceam eu”, întrebă el pe Domnul, „când eram încă în țara mea? Tocmai lucrul acesta voiam să-l înlătur fugind la Tars. Căci știam că ești un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate, și că Te căiești de rău!” (Iona 4, 1.2.)

Încă o dată el s-a lăsat dus de tendința de a pune întrebări și de a se îndoii și din nou a fost copleșit de descurajare. Pierzând din vedere interesele altora și socotind că ar fi mai bine să moară decât să trăiască și să vadă cetatea cruțată, în nemulțumirea lui a exclamat: „Acum, Doamne, ia-mi viața, căci vreau mai bine să mor decât să trăiesc!”

Domnul a răspuns: „Bine faci tu de te mâni?” „Și Iona a ieșit din cetate, și s-a așezat la răsărit de cetate. Acolo și-a făcut un umbrar și a stătut sub el, până va vedea ce are să se întâmple cu cetatea. Domnul Dumnezeu a făcut să crească un curcubete, care s-a ridicat peste Iona, ca să facă umbră capului lui și să-l facă să-i treacă mânia. Iona s-a bucurat foarte mult de

curcubetele acesta”. (Versetul 3-6.)

Atunci Domnul i-a dat lui Iona un exemplu practic. „A doua zi, la răsăritul soarelui, Dumnezeu a adus un vierme, care a înțepat curcubetele și curcubetele s-a uscat. Când a răsărit soarele, Dumnezeu a făcut să sufle un vânt uscat de la răsărit, și soarele a bătut peste capul lui Iona, și Iona a leșinat. Atunci a dorit să moară și a zis: Mai bine să mor decât să trăiesc!”

Dar Dumnezeu a zis lui Iona: „Bine faci tu că te mâinii din pricina curcubetelui?” El a răspuns: „Da, bine fac că mă mâinii până la moarte!” Atunci și Domnul a zis: „Ție îți este milă de curcubetele acesta, care nu te-a costat nici o trudă și pe care nu tu l-ai făcut să crească, ci într-o noapte s-a născut și într-o noapte a pierit. Și Mie să nu-Mi fie milă de Ninive, cetatea cea mare, în care se află mai mult de o sută douăzeci de mii de oameni, care nu știu să deosebească dreapta de stânga lor, afară de o mulțime de vite!” (Versetul 7-11.)

Tulburat și umilit, neîn stare să înțeleagă planul lui Dumnezeu în cruțarea cetății Ninive, Iona adusesese totuși la îndeplinire însărcinarea dată de a avertiza cetatea cea mare. și cu toate că evenimentul prezis nu a avut loc, solia de avertizare era întru-totul venită de la Dumnezeu. Ea a adus la îndeplinire scopul pe care Dumnezeu l-a avut în plan. Slava harului Său a fost descoperită printre păgâni. Aceia care stătuseră multă vreme „în întuneric și în umbra morții, trăiau legați în ticăloșie și fiare”, „în strâmtorarea lor au strigat către Domnul, și El i-a izbăvit din necazurile lor. I-a scos din întuneric și din umbra morții, și le-a rupt legăturile”, „a trimis cuvântul Său și i-a tămăduit, și i-a scăpat de groapă”. (Psalmii 107, 10.13.14.20.)

În timpul lucrării Sale pământești, Hristos a vorbit despre binele făcut prin predicarea lui Iona în Ninive și a comparat pe locuitorii aceluia centru

păgânesc cu pretinsul popor al lui Dumnezeu din zilele Sale. „Bărbații din Ninive”, a zis El, „se vor scula alături de neamul acesta, în ziua judecății, și-l vor osândi, pentru că ei s-au pocăit la propovăduirea lui Iona; și iată că aici este Unul mai mare decât Iona”. (Matei 12, 41.) În lumea ocupată, plină de zarva comerțului și de certurile afacerilor, unde oamenii căutau să apuce totul pentru ei, a venit Hristos; și deasupra învălmășelii a fost auzit glasul Lui ca o trâmbiță a lui Dumnezeu: „Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă Își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?” (Marcu 8, 36.37.)

După cum predicarea lui Iona a fost un semn pentru niniveni, tot astfel predicarea lui Hristos a fost un semn pentru generația Sa. Dar ce contrast în ce privește primirea soliei! Și totuși, cu toată indiferența și batjocura, Mântuitorul a lucrat până când și-a îndeplinit misiunea.

Lecciónia aceasta este pentru solii lui Dumnezeu de astăzi, când cetățile popoarelor se găsesc într-o nevoie tot atât de mare după cunoașterea atributelor și planului Dumnezeului celui adevărat, așa cum erau ninivenii de altădată. Trimișii lui Hristos trebuie să-i îndrepte pe oameni către o lume mai bună, care într-o mare măsură este pierdută din vedere. După învățăturile Sfintei Scripturi, singura cetate care va rezista este cetatea al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu. Cu ochiul credinței omul poate vedea poarta cerului strălucind de măreția slavei lui Dumnezeu. Prin slujitorii Săi, Domnul Isus Îi cheamă pe oameni să lupte cu ambiție sfântă pentru a-și asigura o moștenire nepieritoare. El Îi Îndeamnă să-și pună comoara alături de tronul lui Dumnezeu.

Peste locuitorii orașelor vine cu grăbire și sigur o vinovăție aproape universală, din cauza creșterii continue a unei fărădelegi voite. Descrierea stricăciunii care predomină este dincolo de puterea condeiului omenesc. Fiecare zi aduce dezvăluiri noi cu privire la lupte, mituri și fraude; fiecare zi aduce raportul ei plin de suferințele omenești, distrugere brutală, diabolică, a

vieții omenești. Fiecare zi este martora creșterii nebuniei, a crimei și a sinuciderii.

În toate veacurile, Satana a căutat să-i țină pe oameni în neștiință cu privire la planurile binefăcătoare ale lui Iehova. El se străduiește să îndepărteze dinaintea lor lucrurile cele mari ale Legii lui Dumnezeu -- principiile dreptății, milei și dragostei pe care le susține ea. Oamenii se îngâmă pentru progresul minunat și pentru iluminarea veacului în care trăim; dar Dumnezeu vede pământul plin de nelegiuire, de violență. Oamenii declară că Legea lui Dumnezeu a fost abrogată, că Biblia nu este autentică; și ca urmare, un val de nelegiuire cum n-a mai fost din zilele lui Noe și din vremea Israelului apostat, inundă lumea. Noblețea sufletului, amabilitatea, evlavia sunt părăsite pentru mulțumirea poftelor după lucrurile oprite. Raportul întunecat al crimei săvârșite pentru un câștig este îndestulător, ca să înghețe sângele și să umple sufletul de groază.

Dumnezeul nostru este un Dumnezeu al milei. El îi tratează pe călcătorii Legii Sale cu îndelungă răbdare și cu milă plină de bunătate. Și cu toate acestea, chiar în zilele noastre, când bărbații și femeile au atât de multe ocazii să cunoască Legea divină așa cum a fost descoperită în Cartea Sfântă, Marele Conducător al universului nu poate privi cu satisfacție cetățile nelegiuite, unde domnesc violența și crima. Sfârșitul răbdării lui Dumnezeu cu aceia care persistă în neascultare se apropie cu repeziciune.

Ar trebui oare ca oamenii să fie surprinși de o schimbare bruscă și neașteptată în procedeele Conducătorului Suprem cu locuitorii unei lumi căzute? Ar trebui oare să fie surprinși atunci când pedeapsa urmează nelegiuirii și creșterii crimei? Ar trebui oare să fie surprinși atunci când Dumnezeu aduce distrugere și moarte peste aceia ale căror câștiguri necinstite au fost obținute prin amăgire și fraudă? În ciuda faptului că o lumină crescândă cu privire la cerințele lui Dumnezeu strălucește pe calea lor, mulți refuză să recunoască conducerea lui Iehova și aleg să rămână sub

steagul întunecat al începătorului oricărei răzvrătiri împotriva conducerii cerului.

Răbdarea lui Dumnezeu este foarte mare -- atât de mare încât atunci când ne gândim la insulta continuă adusă poruncilor Sale sfinte, ne minunăm. Cel Atotputernic a desfășurat o putere restrângătoare asupra propriilor Sale atribute. Dar El Se va scula cu siguranță să pedepsească pe cei nelegiuți care sfidează cu atâta îndrăzneală cerințele drepte ale Decalogului.

Dumnezeu le îngăduie oamenilor un timp de probă; dar este un punct dincolo de care răbdarea divină nu mai poate merge, iar judecățile lui Dumnezeu trebuie să urmeze cu siguranță. Domnul tolerează multă vreme pe oameni și cetăți, dând avertizări pline de milă pentru a-i salva de mânia divină; dar vine o vreme când rugămințile pentru milă nu vor mai fi ascultate și elementele răzvrătite care continuă să lepede lumina adevărului vor fi spulberate din milă pentru ei și pentru aceia care altfel ar fi influențați prin exemplul lor.

Timpul este aproape când va fi în lume o suferință pe care nici un balsam omenesc nu o va putea vindeca. Duhul lui Dumnezeu Se retrage. Dezastre pe mare și pe uscat urmează unul după altul într-o succesiune rapidă. Cât de des auzim de cutremure, de furtuni și de distrugeri prin foc și prin apă, cu pierderi mari de vieți și de averi! În aparență aceste calamități sunt izbucniri capricioase ale forțelor naturii dezorganizate și neregulate, cu totul în afara planului lui Dumnezeu. Ele sunt unele din mijloacele prin care El caută să trezească omenirea să-și dea seama de primejdie.

Solii lui Dumnezeu din orașele cele mari nu trebuie să se descurajeze în fața nelegiurii, nedreptății și devastării cărora sunt chemați să le facă față, și în timp ce se străduiesc să proclame vestea bună a mântuirii. Domnul va îmbărbăta pe orice lucrător cu aceeași solie pe care a dat-o apostolului Pavel

în Corintul cel nelegiuit: „Nu te teme; ci vorbește și nu tăcea, căci Eu sunt cu tine; și nimeni nu va pune mâna pe tine, ca să-ți facă rău: vorbește, fiindcă am mult norod în această cetate”. (Faptele Apostolilor 18, 9.10.) Toți cei angajați în lucrarea de salvare de suflete să-și aducă aminte că în timp ce mulți nu vor lua aminte la sfatul lui Dumnezeu din Cuvântul Său, nu toată lumea va întoarce spatele luminii și adevărului, invitației unui Mântuitor răbdător și iertător. În fiecare oraș, oricât de plin de violență și crimă ar fi, sunt mulți care, cu ajutorul unei instruirii potrivite, pot să învețe să devină urmași ai lui Isus. În felul acesta se poate ajunge la mii cu adevărul mântuitor, și ei pot fi conduși să-L primească pe Hristos ca Mântuitor personal.

Solia lui Dumnezeu pentru locuitorii pământului de astăzi este: „De aceea și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți”. (Matei 24, 44.) Stările care predomină în societate, îndeosebi în orașele mari ale națiunilor, vestesc cu glas de tunet că ceasul judecății lui Dumnezeu a sosit și că sfârșitul tuturor lucrurilor de pe pământ este aproape. Ne găsim în pragul crizei veacurilor. Într-o rapidă succesiune, judecățile lui Dumnezeu vor urma una după alta -- foc și inundații, cutremure și războaie cu vărsări de sânge. Nu trebuie să fim surprinși în vremea aceasta de evenimente atât de mari și hotărâtoare; căci îngerul milei nu mai poate rămâne multă vreme să-i ocrotească pe cei nepocăiți.

„Căci iată, Domnul iese din locuința Lui, să pedepsească nelegiuirile locuitorilor pământului; și pământul va da sângele pe față și nu va mai acoperi uciderile”. (Isaia 26, 21.) Furtuna milei lui Dumnezeu se adună și vor sta în picioare numai aceia care vor răspunde invitațiilor milei, așa cum au făcut locuitorii Ninivei la predicarea lui Iona, și vor fi sfințiți prin ascultarea de legile Conducătorului divin. Numai cel neprihănit va fi ascuns cu Hristos în Dumnezeu până când distrugerea va fi trecut. Glasul inimii să fie:

„Ca Tine altul n-am aflat, În Tine sufletul îmi scapă; Nu mă lăsa străin,

pribeag. Cu Tine locul mi-este larg Și inima mi se adapă.”

„Îmi ține sufletul curat, Și-n toiul vânturilor reci Nu mă lăsa în voia lor.
La Tine caut ajutor, Și azi, și mâine, și în veci.”

Capitolul 23

Robia asiriană

Capitol bazat pe textele din Daniel 1.

Anii de încheiere ai nefericitei împărății a lui Israel au fost caracterizați prin așa violență și vărsare de sânge cum nu s-a mai văzut niciodată, nici chiar în perioada cea mai rea de dezbinare și agitație, sub casa lui Ahab. Timp de peste două veacuri, conducătorii celor zece seminții semănaseră vânt; acum secerau furtună. Împărat după împărat fusese asasinat ca să facă loc altora, ambițioși să conducă. „Au pus împărați”, a declarat Domnul despre acești uzurpatori nelegiuiți, „fără porunca Mea, și căpetenii fără știrea Mea”. (Osea 8, 4.) Orice principiu de dreptate a fost lăsat la o parte; aceia care ar fi trebuit să stea înaintea popoarelor pământului ca depozitari ai harului divin „au fost necredincioși Domnului” și unul altuia. (Osea 5, 7.)

Cu cele mai aspre muștrări, Dumnezeu a căutat să trezească națiunea nepocăită la o înțelegere a iminentei primejdii pentru o totală distrugere. Prin Osea și Amos, El a trimis celor zece seminții solie după solie, îndemnând la o pocăință deplină și prezentând amenințarea cu dezastrul ca urmare a neascultării lor continue. „Ați arat răul”, spunea Osea, „ați secerat nelegiuirea, și ați mâncat rodul minciunii. Căci te-ai încrezut în carele tale de luptă, în numărul oamenilor tăi viteji. De aceea se va stârni o zarvă împotriva poporului tău și toate cetățile tale vor fi nimicite.... În revărsatul zorilor, se va isprăvi cu împăratul lui Israel!” (Osea 10, 13-15.)

Despre Efraim, proorocul mărturisea: „Niște străini îi mănâncă puterea și el nu-și dă seama, îl apucă bătrânețea și el nu-și dă seama”. (Proorocul Osea s-a referit deseori la Efraim, un conducător al unui popor în apostazie

printre semințiile lui Israel, ca simbol al unui popor apostaziat.) „Israel a lepădat binele cu scârbă”. „Zdrobit în judecată”, neînstare să vadă rezultatul dezastruos al purtării lui stricate, poporul celor zece seminții curând va „rătăci printre neamuri”. (Osea 7, 9; 8, 3; 5, 11; 9, 17.)

Unii dintre conducătorii lui Israel simțeau foarte viu pierderea prestigiului lor și doreau să-l recâștige. Dar în loc să se îndepărteze de la acele, practici care aduseseră slăbirea împărăției, au continuat în nelegiuire, amăgindu-se că atunci când se va ivi ocazia, aveau să se ridice la puterea politică pe care o doreau aliindu-se cu păgânii: „Când își vede Efraim boala și Iuda rănila, Efraim aleargă în Asiria”. „Efraim a ajuns ca o turturică proastă, fără pricepere; ei cheamă Egiptul și aleargă în Asiria”. „Face legământ cu Asiria”. (Osea 5, 13; 7, 11; 12, 1.)

Prin omul lui Dumnezeu care se arătase înaintea altarului de la Betel, prin Ilie și Elisei, prin Amos și Osea, Domnul pusese de nenumărate ori înaintea celor zece seminții relele neascultării. Dar în ciuda muștrărilor și apelurilor, Israel căzuse tot mai jos în apostazie. „Israel dă din picioare ca o mânzată neîmblânzită”, spunea Domnul. „Poporul Meu este pornit să se depărteze de Mine”. (Osea 4, 16; 11, 7.)

Au fost vremi când judecățile cerului au căzut foarte greu peste poporul răzvrătit. „De aceea îi voi biciui prin prooroci”, declară Dumnezeu, „îi voi ucide prin cuvintele gurii Mele și judecățile Mele vor străluci ca lumina! Căci bunătate voiesc nu jertfe, și cunoștință de Dumnezeu mai mult decât arderi de tot! Dar ei au călcat legământul, ca oricare om de rând; și nu Mi-au fost credincioși atunci”. (Osea 6, 5-7.)

„Ascultați Cuvântul Domnului, copiii lui Israel!” a fost solia care le-a fost trimisă în cele din urmă. „Fiindcă ai uitat Legea Dumnezeului tău, voi uita și Eu pe copiii tăi! Cu cât s-au înmulțit, cu atât au păcătuit împotriva

Mea. De aceea, le voi preface slava în ocară... Îl voi pedepsi după umbletele lui, și-l voi părăsi după faptele lui”. (Osea 4, 1.6-9.)

Nelegiuirea lui Israel în ultima jumătate de veac înainte de robia asiriană a fost ca aceea din zilele lui Noe și ca aceea a oricărui alt veac când oamenii L-au lepădat pe Dumnezeu și s-au predat cu totul săvârșirii răului. Înălțarea naturii mai presus de Dumnezeul naturii, închinarea înaintea creaturii în locul Creatorului au întotdeauna ca rezultat păcatele cele mai josnice. Astfel, atunci când poporul Israel, prin închinarea la Baal și Astarteea, a adus omagiu suprem forțelor naturii, el a întrerupt legătura cu tot ce este înălțător și nobil și a căzut pradă ușoară ispitei. Cu apăsările sufletului dărâmate, închinătorii călăuziți greșit n-au avut nici o barieră împotriva păcatului și s-au supus patimilor păcătoase ale inimii omenești.

Proorocii și-au ridicat glasul împotriva apăsării și a nedreptății flagrante, a luxului ieșit din comun și a extravagantei, a petrecerilor și a beției nerușinate, a destrăbălării și a desfrânării josnice din vremea lor; dar protestele lor, precum și muștrarea păcatelor erau zadarnice. „Ei urăsc pe cei ce-i muștră la poarta cetății”, spunea Amos, „și le este scârbă de cel ce vorbește din inimă”. „Așupriți pe cel drept, luați mită, și călcați în picioare la poarta cetății dreptul săracilor”. (Amos 5, 10.12.)

Acestea au fost consecințele care au urmat așezării de către Ieroboam a celor doi viței de aur. Prima depărtare de la formele de închinare stabilite a dus la introducerea unor ritualuri idolatre și mai josnice, până când, în cele din urmă, aproape toți locuitorii țării s-au dat în totul practicilor seducătoare ale cultului naturii. Uitând pe Făcătorul lor, Israel „s-a afundat în stricăciune”. (Osea 9, 9.)

Proorocii au continuat să protesteze împotriva acestor rele și să îndemne la facerea binelui. „Semănați potrivit cu neprihănirea și veți secera

potrivit cu îndurarea. Desteleniți-vă un ogor nou! Este vremea să căutați pe Domnul, ca să vină și să vă ploaie mântuirea”. „Tu dar, întoarce-te la Dumnezeuul tău, păstrează bunătatea și iubirea, și nădăjduiește totdeauna în Dumnezeuul tău”, „Întoarce-te, Israele, la Domnul, Dumnezeuul tău! Căci ai căzut prin nelegiuirea ta. Aduceți cu voi cuvinte de căință și întoarceți-vă la Domnul. Spuneți-I: Iartă toate nelegiuirile, primește-ne cu bunăvoință, și Îți vom aduce, în loc de tauri, lauda buzelor noastre”. (Osea 10, 12; 12, 6; 14, 1.2.)

Călcătorilor Legii li s-au dat multe ocazii să se pocăiască. În ceasul celei mai profunde apostazii și al celei mai mari nevoi, solia lui Dumnezeu pentru ei a fost o solie de iertare și nădejde. „Pieirea ta, Israele, este că ai fost împotriva Mea, împotriva Celui ce te putea ajuta. Unde este împăratul tău, ca să te scape în toate cetățile tale? Unde sunt judecătorii tăi, despre care ziceai: «Dă-mi un împărat și domni?»” (Osea 13, 9.10.)

„Veniți să ne întoarcem la Domnul”, îndemna proorocul. „Căci El ne-a sfâșiat, dar tot El ne va vindeca; El ne-a lovit, dar tot El ne va lega rănilile. El ne va da iarăși viața în două zile; a treia zi ne va scula, și vom trăi înaintea Lui. Să cunoaștem, să căutăm să cunoaștem pe Domnul! Căci El se ivește ca zorile dimineții și va veni la noi ca o ploaie, ca ploaia de primăvară, care udă pământul!” (Osea 6, 1-3.)

Acelora care, ademeniți de puterea lui Satana, pierduseră din vedere planul de veacuri pentru salvarea păcătoșilor, Domnul le oferea restatornicire și pace. „Le voi vindeca vătămarea adusă de neascultarea lor, îi voi iubi cu adevărat!” le spunea El. „Căci mânia Mea s-a abătut de la ei! Voi fi ca roua pentru Israel; el va înflori ca crinul și va da rădăcini ca Libanul. Ramurile lui se vor întinde; măreția lui va fi ca a măslinului, și miresmele lui ca ale Libanului. Iarăși vor locui la umbra lui, iarăși vor da viață grâului, vor înflori ca via, și vor avea faima vinului din Liban. Ce mai are Efraim a face cu idoli? Îl voi asculta și-l voi privi, voi fi pentru el ca un chiparos verde: de la

Mine îți vei primi rodul. Cine este înțelept, să ia seama la aceste lucruri! Cine este priceput, să le înțeleagă! Căci căile Domnului sunt drepte; și cei ce umblă pe ele, dar cei răzvrățiți cad pe ele”. (Osea 14, 4-9.)

Avantajele căutării lui Dumnezeu erau susținute cu putere. „Căutați-Mă”, îi invita Domnul, „și veți trăi! Nu căutați Betelul, nu vă duceți la Ghilgal, și nu treceți la Beer-șeba. Căci Ghilgalul va fi dus în robie, și Betelul va fi nimicit”.

„Căutați binele și nu răul, ca să trăiți, și astfel, Domnul, Dumnezeul oștirilor, să fie cu voi, cum spuneți voi! Urâți răul și iubiți binele, faceți să domnească dreptatea la poarta cetății; și poate că Domnul, Dumnezeul oștirilor va avea milă de rămășițele lui Iosif”. (Amos 5, 4.5.14.15.)

Un număr nespus de mare dintre aceia care au auzit aceste invitații au refuzat să profite de ele. Atât de contrastante erau cuvintele solilor lui Dumnezeu cu dorințele rele ale acelor care nu voiau să se pocăiască, încât preotul idolatru de la Betel a trimis să se spună conducătorului lui Israel: „Amos uneltește împotriva ta în mijlocul casei lui Israel; țara nu poate să sufere toate cuvintele lui”. (Amos 7, 10.)

Domnul a declarat prin Osea: „Când vreau să-l vindec pe Israel, atunci se descoperă nelegiuirea lui Efraim și răutatea Samariei. Măcar că mândria lui Israel mărturisește împotriva lui, tot nu se întorc la Domnul, Dumnezeul lor, și tot nu-L caută, cu toate aceste pedepse!” (Osea 7, 1.10.)

Din generație în generație, Domnul fusese răbdător cu copiii Săi neascultători, și chiar acum în fața unei răzvrătiri sfidătoare, El încă dorea să li Se descopere ca să le arate că vrea să-i mântuiască. „Ce să-ți fac, Efraime?” Striga El. „Ce să-ți fac, ludo? Evlavia voastră este ca norul de dimineață, și ca roua care trece curând”. (Osea 6, 4.)

Relele care se răspândiseră în țară deveniseră de nevindecate, și asupra lui Israel s-a pronunțat înspăimântătoarea sentință: „Efraim s-a lipit de idoli; lasă-l în pace!” „Vin zilele pedepsei, vin zilele răsplătirii. Israel va vedea singur...” (Osea 4, 17; 9, 7.)

Cele zece seminții ale lui Israel aveau să culeagă acum rodul apostaziei care începuse atunci când au așezat altarele străine la Betel și la Dan. Solia lui Dumnezeu pentru ei era: „Vițelul tău este o scârbă, Samario! Mânia Mea s-a aprins împotriva lor! Până când nu vor voi ei să se țină curați? Idolul acesta vine din Israel, un lucrător l-a făcut, și nu este Dumnezeu. De aceea, vițelul Samariei va fi făcut bucăți!” „Locuitorii Samariei se vor uimi de vițelii din Bet-Aven; poporul va jeli pe idol, și preoții lui vor tremura pentru el... Da, el însuși va fi dus în Asiria, ca dar împăratului Iareb” (Sanherib). (Osea 8, 5.6; 10, 5.6.)

„Iată, Domnul Dumnezeu are ochii pironiți peste împărăția aceasta vinovată, ca s-o nimicesc de pe fața pământului; totuși, nu voi nimici de tot casa lui Iacov, zice Domnul. Căci iată, voi porunci și voi vântura casa lui Israel între toate neamurile, cum se vântură cu ciurul, fără să cadă un singur bob la pământ! Toți păcătoșii poporului Meu vor muri de sabie, cei ce zic: «Nu ne va ajunge nenorocirea, și nu va veni peste noi!»”

„Voi surpa casele de iarnă și casele de vară; palatele de fildeș se vor duce, și casele cele mai multe se vor nimici, zice Domnul”. „Domnul, Dumnezeul oștirilor, atinge pământul și se topește, și toți locuitorii lui jelesc”. „Fiii și fiicele tale vor cădea loviți de sabie, oborul tău va fi împărțit cu frânghia de măsurat; tu însă vei muri într-un pământ necurat, și Israel va fi dus în robie departe de țara lui!” „De aceea îți voi face astfel, pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeul tău”. (Amos 9, 8-10; 3, 15; 9, 5; 7, 17; 4, 12.)

Pentru o vreme aceste judecăți prezise au fost oprite, și în timpul lungii domnii a lui Ieroboam II, armatele lui Israel au câștigat victorii strălucite; dar acest timp de aparentă prosperitate n-a adus nici o schimbare în inimile celor nepocăiți, și în cele din urmă s-a hotărât: „Ieroboam va fi ucis de sabie, și Israel va fi dus în robie departe de țara sa”. (Amos 7, 11.)

Atât de departe merseseră ei în nelegiuire, încât această declarație curajoasă nu a avut nici un efect asupra împăratului și poporului. Amația, conducător printre preoții idolatri de la Betel, iritat de cuvinte lămurite rostite de prooroc împotriva națiunii și a împăratului lor, a spus lui Amos: „Pleacă, văzătorule, și fugi în țara lui Iuda! Mănâncă-ți pâinea acolo, și acolo proorocește. Dar nu mai prooroci la Betel, căci este un locaș sfânt al împăratului și este un templu al împărăției!” (Versetele 12.13.)

La aceasta proorocul a răspuns categoric: „Iată ce zice Domnul... Israel va fi dus în robie”. (Versetul 17.)

Cuvintele rostite împotriva semințiilor apostaziate s-au împlinit literal; însă distrugerea împărăției s-a produs treptat. În judecată Dumnezeu și-a adus aminte de milă, și la început, atunci când „Pul, împăratul Asiriei, a venit în țară”, Menahem, împăratul de atunci al lui Israel, nu a fost luat rob, ci i s-a îngăduit să rămână pe tron, ca vasal al împărăției asiriene. „Și Menahem a dat lui Pul o mie de talanți de argint, ca să-l ajute să-și întărească domnia. Menahem a ridicat argintul acesta de la toți cei cu avere din Israel, ca să-i dea împăratului Asiriei”. (2 Împărați 15, 19.20.) După ce au umilit cele zece seminții, asirienii s-au întors pentru o vreme în țara lor.

Menahem, departe de a se pocăi de răul care adusese ruina împărăției lui, a continuat în „păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nebat, care făcuse pe Israel să păcătuiască”. Pecahia și Pecah, urmașii lui, de asemenea au făcut „ce este rău înaintea Domnului”. (2 Împărați 15, 18.24.28.) „În zilele lui Pecah”, care

a domnit douăzeci de ani, Tiglat-Pileser, împăratul Asiriei, a năvălit peste Israel și a dus cu el o mulțime de robi dintre semințiile care locuiau în Galilea și la răsărit de Iordan. „Rubeniții, Gadiții și jumătate din seminția lui Manase”, împreună cu alți locuitori din „Galaad și Galilea, toată țara lui Neftali” (1 Cronici 5, 26; 2 Împărați 15, 29) au fost împrăștiați printre păgâni în țări foarte depărtate de Palestina.

După această lovitură grozavă, împărăția din nord nu s-a mai refăcut niciodată. O rămășiță slabă a menținut o formă de guvernământ, dar nu mai avea putere. Numai un singur conducător, Osea, avea să-i urmeze lui Pechah. În curând împărăția avea să fie spulberată pentru totdeauna. Dar în vremea aceea de suferință și necaz, Dumnezeu și-a adus aminte iarăși de milă și a dat poporului o altă ocazie să se întoarcă de la idolatrie. În anul al treilea al domniei lui Osea, bunul rege Ezechia a început să domnească în Iuda. De îndată ce a fost cu putință, el a adus reforme importante în slujba templului la Ierusalim. O sărbătorire a Paștelui a fost organizată și la această sărbătoare au fost invitate nu numai semințiile lui Iuda și Beniamin, peste care Ezechia fusese uns ca împărat, ci și toate semințiile din nord. O proclamație a fost vestită „în tot Israelul de la Ber-șeba la Dan, ca să vină la Ierusalim să prăznuiască Paștele în cinstea Domnului, Dumnezeu lui Israel. Căci de mult nu mai fuseseră prăznuite după cum era scris”.

„Alergătorii s-au dus cu scrisorile împăratului și căpeteniile lui în tot Israelul și Iuda”, cu porunca stăruitoare: „Copii ai lui Israel, întoarceți-vă la Domnul, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Israel, ca să Se întoarcă și El la voi, rămășiță scăpată din mâna împăraților Asiriei. Nu fiți ca părinții voștri și ca frații voștri, care au păcătuit împotriva Domnului, Dumnezeului părinților lor, și pe care de aceea i-a dat pradă pustiirii, cum credeți. Nu vă înțepeniți grumazul, ca părinții voștri; dați mâna Domnului, veniți la sfântul Lui locaș, pe care l-a sfințit pe vecie, și slujiți Domnului, Dumnezeului vostru, pentru ca mânia Lui aprinsă să se abată de la voi. Dacă vă întoarceți la Domnul, frații voștri și fiii voștri vor găsi milă la cei ce i-au luat robi și se vor întoarce

în țară. Căci Domnul, Dumnezeul vostru, este milostiv și îndurător și nu-și va întoarce Fața de la voi, dacă vă întoarceți la El”. (2 Cronici 30, 5-9.)

„Alegătorii au mers astfel din cetate în cetate prin țara lui Efraim și Manase, până la Zabulon”, trimiși de Ezechia să ducă solia. Israel ar fi trebuit să recunoască în această invitație o chemare la pocăință și întoarcere la Dumnezeu. Dar rămășița celor zece seminții, care locuiau pe teritoriul împărăției din nord, odinioară atât de înfloritor, i-a tratat pe solii regali din Iuda cu indiferență și chiar cu dispreț. „Râdeau și își băteau joc de ei”. Au fost totuși câțiva care au răspuns cu bucurie. „Câțiva oameni din Așer, din Manase și Zabulon s-au smerit și au venit la Ierusalim ... să prăznuiască sărbătoarea azimelor”. (Versetele 10-13.)

La doi ani după aceea, Samaria a fost invadată de oștile Asiriei sub comanda lui Salmanasar; și în asediul care a urmat, mulți au avut parte de o moarte îngrozitoare datorită foametei, bolilor și săbiei. Cetatea și națiunea au căzut, iar rămășița zdrobită a celor zece seminții a fost dusă în robie și împrăștiată în toate provinciile Imperiului asirian.

Distrugerea care a venit peste împărăția din nord a fost o judecată directă din partea Cerului. Asirienii au fost numai uneltele pe care Dumnezeu le-a folosit pentru a-și aduce la îndeplinire planul. Prin Isaia, care a început să proorocească cu puțin înainte de căderea Samariei, Domnul numise oștile asiriene „nuiua mâniai Mele, care poartă în mână toiagul urgiei Mele”. (Isaia 10, 5.)

Copiii lui Israel „au păcătuit” grav „împotriva Domnului, Dumnezeului lor”, „au făcut lucruri rele” ... „n-au ascultat, ... n-au vrut să știe de legile Lui, de legământul pe care-l făcuse cu părinții lor și de înștiințările pe care li le dăduse”. Pentru că „au părăsit toate poruncile Domnului, Dumnezeului lor, și-au făcut vitei turnați, au făcut idoli de-ai Astarteei, s-au închinat înaintea

întregii oștiri a cerului, au slujit lui Baal” și au refuzat mereu să se pocăiască, Domnul „i-a smerit, i-a dat în mâinile jefuitorilor și a sfârșit prin a-i izgoni dinaintea Fetei Lui”, în armonie cu avertizările clare pe care li le trimisese prin toți „slujitorii Săi prooroci”.

„Și Israel a fost dus în robie, departe de țara lui, în Asiria”, „pentru că nu ascultaseră glasul Domnului, Dumnezeului lor, și călcaseră legământul Lui ... și tot ce poruncise Moise, robul Domnului”. (2 Împărați 17, 7.11.14-16.20.23; 18, 12.)

Prin judecățile groaznice, aduse asupra celor zece seminții, Domnul a avut un plan înțelept și milostiv. Ceea ce n-a mai putut face prin ei în țara părinților lor, El a căutat să împlinească împrăștiindu-i printre neamuri. Planul Lui pentru mântuirea tuturor celor care urmau să aleagă și să se folosească de iertare, prin Mântuitorul neamului omenesc, trebuia să fie totuși împlinit; și în necazurile aduse peste Israel, El pregătea calea, pentru ca slava Lui să fie descoperită națiunilor pământului. Nu toți cei care au fost duși în robie erau nepocăiți. Printre aceștia erau unii care rămăseseră credincioși lui Dumnezeu și alții care se umiliseră înaintea Lui. Prin acești „copii ai Dumnezeului Celui viu” (Osea 1, 10), El avea să aducă mulțimi de oameni din împărăția Asiriei la cunoașterea atributelor caracterului Său și a binefacerilor Legii Sale.

Capitolul 24

Poporul pierde din lipsă de cunoștință

Favoarea lui Dumnezeu față de Israel fusese totdeauna condiționată de ascultarea lor. La poalele muntelui Sinai, ei intraseră în legământ cu El, ca să fie comoara Lui deosebită „din toate popoarele”. Ei făgăduiseră în mod solemn să urmeze calea ascultării, „Vom face tot ce a zis Domnul”, au zis ei (Exod 19, 6.8); și când, la câteva zile după aceea, Legea lui Dumnezeu a fost rostită pe Sinai și prin Moise le-au fost transmise îndrumări suplimentare sub formă de regulamente și judecăți, izraeliții au făgăduit iarăși într-un glas: „Vom face tot ce a zis Domnul”. La ratificarea legământului, poporul s-a unit din nou și a zis: „Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul”. (Exod 24, 3. 7.) Dumnezeu îl alesese pe Israel ca popor al Său și ei Îl aleseseră ca Împărat al lor.

Aproape de încheierea călătoriei prin pustie, au fost repetate condițiile legământului, la Baal-Peor, chiar la hotarele țării făgăduite, unde mulți au căzut pradă unei ispite viclene. Cei care au rămas credincioși și-au reînnoit votul de devotament. Prin Moise, au fost avertizați împotriva ispitelor care aveau să-i asalteze în viitor și au fost îndrumați stăruitor să rămână departe de națiunile vecine și să se închine numai lui Dumnezeu.

„Acum, Israele”, îl îndrumase Moise pe Israel, „ascultă legile și poruncile pe care vă învăț să le păziți. Împliniți-le, pentru ca să trăiți și să intrați în stăpânirea țării pe care v-o dă Domnul, Dumnezeul părinților voștri. Să nu adăugați nimic la cele ce vă poruncesc eu, și să nu scădeți nimic din ele; ci să păziți poruncile Domnului, Dumnezeului vostru, așa cum vi le dau eu ... Să păziți și să le împliniți; căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor, care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice: «Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput.»”

(Deuteronom 4, 1-6.)

Izraeliții fuseseră în mod deosebit îndemnați să nu piardă din vedere poruncile lui Dumnezeu, în ascultarea cărora aveau să găsească putere și binecuvântare. „Ia seama asupra ta, și veghează cu luare aminte asupra sufletului tău”, fusese cuvântul Domnului către ei prin Moise „ca nu cumva să uiți lucrurile pe care ți le-au văzut ochii, și să-ți iasă din inimă; fă-le cunoscut copiilor tăi și copiilor copiilor tăi” (Versetul 9.) Scenele care inspiraseră teamă la darea Legii pe Sinai nu aveau să fie niciodată uitate. Clare și hotărâte erau avertizările care fuseseră date lui Israel împotriva obiceiurilor idolatre, care predominau între popoarele vecine. „Vegheați cu luare aminte asupra sufletelor voastre”, era sfatul dat, „ca nu cumva să vă stricați și să vă faceți un chip cioplit, sau o înfățișare a vreunui idol ... ca nu cumva, ridicându-ți ochii spre cer, și văzând soarele, luna și stelele, toată oștirea cerurilor, să fii târât să te închini înaintea lor și să le slujești: căci aceste lucruri, Domnul, Dumnezeul tău, le-a făcut și le-a împărțit, ca să slujească tuturor popoarelor, sub cerul întreg”. „Vegheați asupra voastră, ca să nu dați uitării legământul pe care l-a încheiat cu voi Domnul, Dumnezeul vostru, și să nu faceți vreun chip cioplit, nici vreo înfățișare oarecare, pe care te-a oprit Domnul, Dumnezeul tău, să o faci”. (Versetul 15.16.19.23.)

Moise a arătat relele care vor urma dacă se vor îndepărta de rânduielile lui Iehova. Chemând cerul și pământul ca martori, el a spus că, dacă, după ce vor fi locuit multă vreme în țara făgăduită, poporul va introduce forme corupte de închinare, se va pleca înaintea chipurilor cioplite și va refuza să se întoarcă la închinarea înaintea adevăratului Dumnezeu, mânia Domnului va izbucni și vor fi duși robi și împrăștiați printre păgâni. „Veți pieri de o moarte repede din țara pe care o veți lua în stăpânire dincolo de Iordan”, i-a avertizat el, „și nu veți avea multe zile în ea, căci veți fi nimiciți de tot. Domnul vă va împrăștia printre popoare, și nu veți rămâne decât un mic număr în mijlocul neamurilor unde vă duce Domnul. Și acolo veți sluji unor dumnezei, care sunt o lucrare făcută de mâini omenești, de lemn și de piatră,

care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să mănânce, nici să miroasă”. (Versetul 26-28.)

Această proorocie, împlinită în parte în timpul judecătorilor, și-a găsit o împlinire completă și literală în robia lui Israel în Asiria și a lui Iuda în Babilon.

Apostazia lui Israel se dezvoltase treptat. Din generație în generație, Satana făcuse repetate încercări să determine poporul ales să uite „poruncile, legile și rânduielile”, pe care ei făgăduiseră să le păzească pe vecie. (Deuteronom 6, 1.) El știa că dacă îl va putea determina pe Israel să-L uite pe Dumnezeu, să meargă după alți dumnezei și să le slujească, să li se închine, poporul va pieri cu siguranță. (Deuteronom 8, 19.)

Vrăjmașul bisericii lui Dumnezeu pe pământ nu luase pe deplin în considerație caracterul plin de milă al Aceluia care „nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat”, dar a cărui slavă este să fie „plină de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până la mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul”. (Exod 34, 6. 7.) În ciuda străduințelor lui Satana de a zădărnici planul lui Dumnezeu pentru Israel, chiar în orele cele mai întunecate ale istoriei lui, când se părea că forțele răului erau gata să câștige biruința, Domnul S-a descoperit pe Sine în mod îndurător. El a așezat înaintea lui Israel lucrurile care erau spre binele națiunii. „Chiar dacă-i scriu toate poruncile Legii Mele”, declară El prin Osea, „totuși ele sunt privite ca ceva străin”. „Și totuși: Eu am învățat pe Efraim să meargă, și l-am ridicat în brațe; dar nu au văzut că Eu îi vindecam”. (Osea 8, 12; 11, 3.) Domnul îi tratase cu dragoste, îndrumându-i prin proorocii Săi, dând „învățătură după învățătură, poruncă după poruncă”.

Dacă Israel ar fi luat aminte la soliile proorocilor, ar fi fost cruțat de

umilirea care a urmat. Din cauză că au persistat în îndepărtarea de Legea Sa, Dumnezeu a fost silit să-l lase să meargă în robie. „Poporul Meu piere din lipsă de cunoștință”, era solia Sa către ei, prin Osea. „Fiindcă ai lepădat cunoștința, și Eu te voi lepăda ... fiindcă ai lepădat Legea Dumnezeului tău”. (Osea 4, 6.)

În toate veacurile, călcarea Legii lui Dumnezeu a fost urmată de aceleași consecințe. În zilele lui Noe, când orice principiu de viețuire corectă era călcat, iar nelegiuirea devenise atât de profundă și răspândită, încât Dumnezeu n-a mai putut suporta, s-a rostit hotărârea: „Am să șterg de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut”. (Geneza 6, 7.) În zilele lui Avraam, oamenii din Sodoma au sfidat fățiș pe Dumnezeu și Legea Sa și au trăit în aceeași nelegiuire, aceeași corupție, aceeași îngăduință fără frâu, care caracterizase lumea antediluviană. Locuitorii Sodomei au trecut hotarele răbdării divine și împotriva lor s-a aprins focul răzbunării lui Dumnezeu.

Timpu dinaintea robiei celor zece seminții ale lui Israel a fost caracterizat de aceeași neascultare și de o nelegiuire asemănătoare. Legea lui Dumnezeu era socotită ca fiind lipsită de valoare și acest lucru a deschis porțile nelegiurii spre Israel. „Domnul are o judecată cu locuitorii țării”, spunea Osea, „pentru că nu este adevăr, nu este îndurare, nu este cunoștință de Dumnezeu în țară. Fiecare jură strâmb și minte, ucide, fură și preacurvește; năpăstuiește și face omoruri după omoruri”. (Osea 4, 1.2.)

Prorociile cu privire la judecată, date de Amos și Osea, au fost însoțite de preziceri cu privire la slava viitoare. Celor zece seminții, multă vreme răzvrătite și nepocăite, nu le-a fost dată nici o făgăduință cu privire la restaurarea completă a puterii lor de odinioară în Palestina. Până la sfârșitul timpului, ei aveau să fie „risipiți printre popoare”. Dar prin Osea a fost dată o prorocie care le-a pus înainte privilegiul de a avea o parte în restaurarea finală, care avea să fie realizată pentru poporul lui Dumnezeu la încheierea istoriei pământului, când Hristos Se va arăta ca Împărat al împăraților și

Domn al domnilor. „Multă vreme”, a declarat prorocul, cele zece seminții aveau să fie „fără împărat, fără căpetenie și fără jertfă, fără chip de idol, fără efod și fără terafimi”. „După aceea”, a continuat prorocul, „copiii lui Israel se vor întoarce, și vor căuta pe Domnul, Dumnezeul lor, și pe împăratul lor, David; și vor tresări la vederea Domnului și a bunătății Lui în vremurile de pe urmă”. (Osea 3, 4.5.)

Într-un limbaj simbolic, Osea a pus înaintea celor zece seminții planul lui Dumnezeu de a restatornici pentru fiecare suflet pocăit care se va uni cu biserica Sa de pe pământ, binecuvântările oferite lui Israel în zilele credincioșiei lor față de El în țara făgăduinței. Referindu-se la Israel ca la unul căruia dorea să-i arate milă, Domnul a zis: „O voi ademeni și o voi duce în pustie, și-i voi vorbi pe placul inimii ei. Acolo, îi voi da iarăși viile, și valea Acor i-o voi preface într-o ușă de nădejde, și acolo, va cânta ca în vremea tinereții ei, și ca în ziua când s-a suit din țara Egiptului. În ziua aceea, zice Domnul, Îmi vei zice: «Bărbatul meu!» și nu-mi vei mai zice «Stăpânul meu!» Voi scoate din gura ei numele Baalilor, ca să nu mai fie pomeniți pe nume”. (Osea 2, 14-17.)

În ultimele zile ale istoriei acestui pământ, legământul lui Dumnezeu cu poporul care păzește poruncile Sale va fi reînnoit. „În ziua aceea, voi încheia pentru ei un legământ cu fiarele câmpului, cu păsările cerului și cu târâtoarele pământului, voi sfărâma din țară arcul, sabia și orice unealtă de război, și-i voi face să locuiască în liniște. Te voi logodi cu Mine prin credincioșie, și vei cunoaște pe Domnul!

În ziua aceea, voi asculta, zice Domnul, voi asculta cerurile și ele vor asculta pământul; pământul va asculta grâul, mustul și untdelemnul, și acestea vor asculta pe Izreel. Îmi voi sădi pe Lo-Ruhama în țară, și-i voi da îndurare; voi zice lui Lo-Ami: «Tu ești poporul Meu!» Și el va răspunde: «Dumnezeul meu.»” (Osea 2, 18-23.)

„În ziua aceea, rămășița lui Israel și cei scăpați din casa lui Iacov ... se vor sprijini cu încredere pe Domnul, Sfântul lui Israel.” (Isaia 10, 20.) Din orice „neam, seminție, limbă și popor” vor fi unii care vor răspunde cu bucurie soliei: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui”. Ei se vor întoarce de la orice idol, care-i leagă de pământ, și se vor închina „Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor”. Ei se vor elibera din orice încurcătură și vor sta înaintea lumii ca monumente ale harului lui Dumnezeu. Ascultători de cerințele divine, ei vor fi recunoscuți de îngeri și de oameni ca unii care au păzit „poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. (Apocalipsa 14, 6.7.12.)

„Iată vin zile, zice Domnul, când plugarul va ajunge pe secerător, și cel ce calcă strugurii pe cel ce împrăștie sămânța, când mustul va picura din munți și va curge de pe toate dealurile. Voi aduce înapoi pe prinșii de război ai poporului meu Israel; ei vor zidi iarăși cetățile pustiite și le vor locui, vor sădi vii și le vor bea vinul, vor face grădini și le vor mânca roadele. Îi vor sădi în țara lor, și nu vor mai fi smulși din țara pe care le-am dat-o, zice Domnul, Dumnezeul tău!” (Amos 9, 13-15.)

Un propovăduitor al neprihănirii „Se poate lua prada celui puternic? Și poate să scape cel prins din prinsoare?” „Da, zice Domnul, prada celui puternic îi va fi luată, și cel prins de asupritor va scăpa; căci Eu voi lupta împotriva vrăjmașilor tăi și-i voi scăpa pe fiii tăi”. „Vor da înapoi, vor fi acoperiți de rușine cei ce se încred în idoli ciopliți și zic idolilor turnați: Voi sunteți dumnezeii noștri!” (Isaia 49, 24.25; 42, 17.)

Capitolul 25

Chemarea lui Isaia

Domnia cea lungă a lui Ozia (cunoscut sub numele de Azaria) în țara lui Iuda și Beniamin a fost caracterizată printr-o prosperitate mai mare decât aceea a oricărui alt conducător de la moartea lui Solomon, cu aproape două secole mai înainte. Timp de mulți ani, împăratul a condus cu modestie. Sub binecuvântarea cerului, oștile lui au recâștigat multe din teritoriile care fuseseră pierdute în anii de mai înainte. Cetățile au fost reclădite și fortificate, iar poziția națiunii printre popoarele din jur a fost mult întărită. Comerțul a reînviat și bogățiile popoarelor se scurgeau spre Ierusalim. Numele lui Ozia „s-a întins până departe, căci ... a ajuns foarte puternic”. (2 Cronici 26, 15.)

Această prosperitate exterioară, însă, n-a fost însoțită de o reînviore a puterii spirituale. Slujbele templului continuau ca și în anii de mai înainte, iar mulțimile se adunau să se închine Dumnezeului celui viu; dar mândria și formalismul au luat treptat locul umilinței și al sincerității. Despre Ozia însuși stă scris: „Când a ajuns puternic, inima i se înălțase și l-a dus la pieire. A păcătuit împotriva Domnului, Dumnezeului său”. (Versetul 16.)

Păcatul care a avut consecințe atât de dezastruoase pentru Ozia a fost păcatul încumetării. Călcând o poruncă expresă a lui Iehova, potrivit căreia nimeni, în afară de urmașii lui Aaron, să nu officieze ca preoți, împăratul intră în sanctuar să ardă tămâie pe altar. Azaria, marele preot, și colaboratorii lui l-au muștrat și l-au rugat să se întoarcă de la planul lui : „Nu-i drept, Ozia”, i-au spus ei, „lucrul acesta nu-ți va face cinste”. (Versetul 16.18.)

Ozia s-a umplut de mânie ca el, împăratul, să fie astfel muștrat. Dar nu

i s-a îngăduit să pângărească sanctuarul, prin protestul unit al acelora cu autoritate. În timp ce stătea acolo, într-o răzvrătire plină de mânie, a fost lovit deodată de judecata divină. I-a apărut lepra pe frunte. Rușinat, a fugit ca să nu se mai întoarcă niciodată în curțile templului. Până în ziua morții sale, survenită câțiva ani mai târziu, a rămas lepros, un exemplu viu al nebuniei de a se depărta de la un lămurit „așa zice Domnul”. Nici poziția lui înălțată și nici viața lui îndelungată de slujire nu au putut fi o scuză pentru păcatul încumetării, care a întunecat anii de încheiere ai domniei lui și a adus judecata cerului asupra sa.

Dumnezeu nu privește la fața oamenilor. „Dacă cineva, fie băștinaș, fie străin, păcătuiește cu voie, hulește pe Domnul: acela va fi nimic din mijlocul poporului său”. (Numeri 15, 30.)

Judecata care a căzut peste Ozia părea să aibă o influență preventivoare pentru fiul său. Iotam a purtat răspunderile grele, în anii din urmă ai domniei tatălui său și a urmat la tron după moartea lui Ozia. Despre Iotam stă scris: „El a făcut ce este plăcut înaintea Domnului; a lucrat întocmai ca tatăl său Ozia. Numai că înălțimile nu le-a stricat; poporul tot mai aducea jertfe și tămâie pe înălțimi. Iotam a zidit poarta cea mai înaltă a Casei Domnului”. (2 Împărați 15, 34.35.)

Domnia lui Ozia se apropia de sfârșit, iar Iotam ducea deja din poverile țării când Isaia, din neam regesc, a fost chemat, deși era tânăr, la misiunea de profet. Vremurile în care Isaia avea să lucreze erau pline de primejdii deosebite pentru poporul lui Dumnezeu. Proorocul urma să fie martor al invadării lui Iuda de către oștile unite ale lui Israel din nord și ale Siriei; avea să privească oștile asiriene tăbărâte înaintea orașelor principale ale împărăției; în timpul vieții lui, Samaria avea să cadă, iar cele zece seminții ale lui Israel aveau să fie împrăștiate printre popoare. Iuda avea să fie de repetate ori invadat de oștile asiriene, iar Ierusalimul urma să sufere un asediu care ar fi avut drept consecință căderea, dacă Dumnezeu nu ar fi

intervenit în mod miraculos. Primejdiile grave amenințau deja pacea împărăției din sud. Ocrotirea divină se retrăgea, și forțele asiriene erau gata să se răspândească în țara lui Iuda.

Dar primejdiile din afară, oricât de copleșitoare păreau, nu erau atât de serioase cum erau primejdiile dinăuntru. Perversitatea poporului Său era cea care a dus slujitorului Domnului cea mai mare amărăciune și cea mai profundă descurajare. Prin apostazia și răzvrătirea lor, aceia care ar fi trebuit să stea ca purtători de lumină printre popoare atrăgeau judecățile lui Dumnezeu. Multe din păcatele care grăbeau distrugerea rapidă a împărăției din nord, și care fuseseră mustrate nu demult în termeni categorici de către Osea și Amos, distrugeau cu repeziciune împărăția lui Iuda.

Rezultatul era deosebit de descurajator când privea starea socială a poporului. În dorința lor după câștig, oamenii adăugau casă lângă casă și ogor lângă ogor. (Vezi Isaia 5, 8.) Dreptatea era pervertită și nici o milă nu se dădea pe față pentru cei săraci. Despre aceste rele, Dumnezeu declara: „Prada luată de la sărac este în casele voastre! Cu ce drept călcați voi în picioare pe poporul Meu și apăsați pe săraci?” zice Domnul, Dumnezeul oștirilor. (Isaia 3, 14.15.) Chiar și judecătorii, a căror datorie era să ocrotească pe cel neajutorat, aveau urechile surde pentru strigătele săracilor și nevoiașilor, ale văduvelor și orfanilor. (Vezi Isaia 10, 1.2.)

O dată cu asuprirea și bogăția veneau și îngâmfare, plăcerea de etalare, beția înjositoare și înclinația spre benchetuire. (Vezi Isaia 2, 11.12; 3, 16.18-23; 5, 22.11.12.) Și în zilele lui Isaia, idolatria nu mai provoca nici o surpriză. (Isaia 2, 8.9.) Practicile nelegiuite deveniseră atât de predominante în toate clasele, încât cei puțini, care rămăseseră credincioși lui Dumnezeu, erau deseori ispitiți să-și piardă inima și să dea loc descurajării și disperării. Părea că planul lui Dumnezeu pentru Israel era pe cale să fie zădărnicit și că poporul răzvrătit avea să sufere o soartă asemănătoare cu cea a Sodomei și Gomorei.

În fața unor stări ca acestea, nu este surprinzător faptul că atunci când, în ultimul an al domniei lui Ozia, Isaia a fost chemat să-i ducă lui Iuda soliile lui Dumnezeu, de avertizare și de mustrare, el s-a dat înapoi în fața acestei răspunderi. Știa bine că va întâmpina o împotrivire îndârjită. Când și-a dat seama de incapacitatea de a face față situației și s-a gândit la încăpățânarea și necredința poporului pentru care avea să lucreze, sarcina lui părea fără nădejde. Să renunțe el în disperare la misiunea lui și să lase pe cei din Iuda netulburați în idolatria lor? Dumnezeii din Ninive trebuia să stăpânească pământul, sfidând pe Dumnezeul cerului? Gânduri ca acestea se adunau în mintea lui Isaia, când stătea sub porticul templului. Deodată, poarta și perdeaua dinăuntru templului păreau a fi ridicate sau date la o parte și i s-a îngăduit să privească înăuntru, în Sfânta Sfintelor, unde nici chiar picioarele proorocului nu puteau pătrunde. Acolo i s-a arătat viziunea lui Iehova stând pe un scaun de domnie înalt, în timp ce mantia de slavă umplea templul. De fiecare parte a tronului străjuiau serafimi cu fețele acoperite în semn de adorare, când slujeau înaintea Făcătorului lor și se uneau în invocare solemnă: „Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui”, până acolo încât stâlpul, coloana și poarta de cedru păreau zguduite din cauza cântării, iar casa s-a umplut de cântarea lor de laudă. (Isaia 6, 3.)

Când a văzut această descoperire de slavă și maiestate a Domnului lui, Isaia a fost copleșit de simțământul curăției și sfințeniei lui Dumnezeu. Ce contrast izbitor era între desăvârșirea neasemuită a Creatorului lui și calea păcătoasă a acelor care, ca și el, se număraseră multă vreme printre cei ce formau poporul ales al lui Israel și Iuda! „Vai de mine”, a strigat el, „sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!” (Versetul 5.) Stând așa cum era, în lumina deplină a prezenței divine, înăuntru sanctuarului, și-a dat seama că, lăsat în nedesăvârșirea și neputința lui, nu era în stare să aducă la îndeplinire misiunea la care fusese chemat.

Dar a fost trimis un serafim să-l mângâie în descurajarea lui și să-l pregătească pentru misiunea lui cea mare. Un cărbune aprins de pe altar i-a fost pus pe buze împreună cu cuvintele: „Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit!” Atunci s-a auzit glasul lui Dumnezeu, întrebând: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?” Și Isaia a răspuns: „Iată-mă, trimite-mă!” (Versetul 7.8.)

„Vizitatorul ceresc a poruncit solului care aștepta: Du-te și spune poporului acestuia:

«Întruna veți auzi și nu veți înțelege; Întruna veți vedea și nu veți pricepe!» Împietrește inima acestui popor, Ca să nu vadă cu ochii, Să n-audă cu urechile, Să nu înțeleagă cu inima, să nu se întoarcă la Mine Și să nu fie tămăduit.” (Versetul 9.10.)

Datoria proorocului era clară; el trebuia să-și înalțe glasul de mustrare împotriva relelor care predominau. Dar s-a îngrozit să întreprindă lucrarea fără o asigurare de nădejde. „Până când, Doamne?” a întrebat el. (Versetul 11.) Nu este nici unul din poporul Tău gata să înțeleagă să se pocăiască și să fie vindecat?

Povara sufletului lui în favoarea lui Iuda cel rătăcitor nu avea să fie purtată în zadar. Misiunea lui nu urma să fie în totul neroditoare.

Cu toate acestea, păcatele care se înmulțiseră timp de multe generații nu puteau fi îndepărtate în zilele lui. De-a lungul întregii vieți trebuia să fie un învățător răbdător și curajos -- un prooroc al nădejzii precum și al judecății. Planul divin fiind până la urmă îndeplinit, urma să se arate rodul deplin al străduințelor lui și al lucrării tuturor solilor credincioși ai lui Dumnezeu. O rămășiță avea să fie mântuită. Și pentru ca acest lucru să se poată realiza, solii de avertizare și îndemn urmau să fie date națiunii

răzvrătite. Domnul declara:

„Până când vor rămânea cetățile pustii Și lipsite de locuitori; Până când nu va mai fi nimeni în case, Și țara va fi pustiită de tot; Până când va îndepărta Domnul pe oameni Și țara va ajunge o mare pustie?” (Versetul 11.12.)

Judecățile cele aspre care aveau să cadă peste cei nepocăiți -- război, robie, apăsare, pierderea puterii și a prestigiului printre popoare -- toate acestea urmau să vină pentru ca aceia care vor recunoaște în ele mâna unui Dumnezeu ofensat să poată fi conduși la pocăință. Cele zece seminții din împărăția de nord aveau să fie în curând împrăștiate printre popoare, iar cetățile lor, pustiite; armatele distrugătoare ale popoarelor ostile aveau să invadeze în nenumărate rânduri țara lor; chiar și Ierusalimul avea să cadă în cele din urmă, iar Iuda urma să fie dus în robie; cu toate acestea, țara făgăduită nu urma să rămână uitată pentru totdeauna. Asigurarea vizitatorului ceresc pentru Isaia era:

„Și chiar a zecea parte De va mai rămânea din locuitori, Vor fi nimiciți și ei la rândul lor. Dar, după cum terebintul și stejarul Își păstrează butucul din rădăcină, când sunt tăiați, Tot așa o sămânță sfântă se va naște iarăși Din poporul acesta”. (Versetul 13.)

Această asigurare de împlinire finală a planului lui Dumnezeu a adus curaj inimii lui Isaia. Ce importanță are dacă puterile se rânduiesc împotriva lui Iuda? Ce importanță are dacă robul Domnului întâmpină împotrivire și rezistență? Isaia văzuse pe Împăratul, Domnul oștirilor; el auzise cântarea serafimilor: „Tot pământul este plin de slava Lui”, avea făgăduința că soliile lui Iehova către Iuda cel apostaziat vor fi însoțite de puterea convingătoare a Duhului Sfânt; și proorocul a fost întărit pentru lucrarea care-i stătea înaintea. (Isaia 6, 3.) În tot timpul misiunii lui lungi și grele a dus cu el amintirea

acestei viziuni. Timp de șaizeci de ani sau mai mult a stat înaintea copiilor lui Iuda ca un prooroc al nădejzii, devenind mai curajos și mai îndrăzneț în prezicerile sale cu privire la biruința viitoare a bisericii.

Capitolul 26

“Iată, Dumnezeul vostru!”

În zilele lui Isaia cunoștința spirituală a omenirii era întunecată printr-o înțelegere greșită a lui Dumnezeu. Multă vreme Satana căutase să-i determine pe oameni să privească la Creatorul lor ca la autorul păcatului, suferinței și morții. Aceia pe care-i amăgise astfel socoteau că Dumnezeu este aspru și pretențios. Ei Îl priveau ca pe Unul care urmărea să acuze și să condamne, nevrând să primească pe păcătos atâta vreme cât avea o scuză legală să nu-l ajute. Legea dragostei, prin care este condus cerul, fusese greșit prezentată de arhiamăgitorul ca o restrângere a fericirii oamenilor, ca un jug apăsător, de care ar trebui să fie bucuroși să scape. El spunea că preceptele ei nu puteau fi ascultate și că pedepsele pentru călcarea ei erau aplicate în mod arbitrar.

Pierzând din vedere caracterul adevărat al lui Iehova, izraeliții erau fără scuză. Dumnezeu li Se descoperise adeseori ca unul „îndurător și milostiv, îndelung răbdător și bogat în bunătate și credincioșie”. (Psalmii 86, 15.) Când Israel era un copil, mărturisea El, „L-am iubit și am chemat pe fiul Meu din Egipt”. (Osea 11, 1.)

Domnul procedase cu Israel plin de îndurare în eliberarea din robia egipteană și în timpul călătoriei către țara făgăduită. „În toate necazurile lor n-au fost fără ajutor, și Îngerul care este înaintea Feței Lui i-a mântuit; El Însuși i-a răscumpărat în dragostea și îndurarea Lui și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime”. (Isaia 63, 9.)

„Voi merge Eu Însumi cu tine și-ți voi da odihnă” (Exod 33, 14) -- a fost făgăduința dată în timpul călătoriei prin pustie. Această asigurare a fost

însoțită de o descoperire minunată a caracterului lui Iehova care l-a făcut în stare pe Moise să proclame înaintea întregului Israel bunătatea lui Dumnezeu și să-i îndrume cu privire la atributele Împăratului lor nevăzut. „și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: «Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își tine dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat, și pedepsește fărădelegea părinților în copii și copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam»”. (Exod 34, 6.7.)

Moise și-a întemeiat rugăciunea lui minunată pentru viața lui Israel pe cunoașterea îndelungii răbdări a lui Iehova, a dragostei și milei Sale infinite, atunci când, la hotarele țării făgăduite, ei au refuzat să înainteze în ascultare de porunca Domnului. În culmea răzvrătirii lor, Domnul declarase: „De aceea, îl voi lovi cu ciumă, și-l voi nimici!” El intenționase să facă din urmașii lui Moise „un neam mai mare și mai puternic decât ei”. (Numeri 14, 12.) Dar proorocul a stăruit în rugăciune pentru providențele minunate și pentru făgăduințele lui Dumnezeu în favoarea poporului ales. Apoi, fiind cea mai puternică dintre toate rugăciunile, el a invocat dragostea lui Dumnezeu pentru cel decăzut. (Vezi Versetul 17-19.)

Dumnezeu a răspuns cu îndurare: „Iert cum ai cerut”. După aceea a dat lui Moise, sub forma unei proorocii, o descoperire a planului Său cu privire la biruința finală a lui Israel. „Dar cât este de adevărat că Eu sunt viu”, a zis El, „slava Domnului va umple tot pământul”. (Versetul 20.21.) Slava lui Dumnezeu, caracterul Său, bunătatea Sa plină de milă și de iubire duioasă -- pe care Moise le solicitase în favoarea lui Israel -- aveau să fie descoperite omenirii întregi. Și făgăduința aceasta a lui Iehova a primit o asigurare îndoită; a fost confirmată printr-un jurământ. Pe cât este de sigur că Dumnezeu trăiește și domnește, măreția Lui să fie mărturisită „printre neamuri și printre toate popoarele minunile Lui”. (Psalmii 96, 3.)

Cu privire la împlinirea viitoare a acestei proorocii, Isaia auzise pe serafimul strălucitor cântând înaintea tronului: „Tot pământul este plin de măreția Lui”. (Isaia 6, 3.) Încrezător în siguranța acestor cuvinte, proorocul a declarat apoi cu îndrăzneală despre aceia care se plecau în fața chipurilor de lemn și de piatră: „Vor vedea slava Domnului, măreția Dumnezeului nostru”. (Isaia 35, 2.)

Astăzi proorocia aceasta își găsește o împlinire rapidă. Lucrările misionare ale bisericii lui Dumnezeu de pe pământ aduc rod bogat și în curând solia Evangheliei va fi vestită tuturor popoarelor. „Spre lauda harului Său”, bărbați și femei din orice neam, limbă și popor sunt „primiți în Cel Prea Înalt pentru ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus”. (Efeseni 1, 6; 2, 7.) „Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Israel, singurul care face minuni! Binecuvântat să fie în veci slăvitul Lui Nume! Tot pământul să se umple de slava Lui! Amin! Amin!” (Psalmii 72, 18.19.)

În viziunea pe care Isaia a primit-o în curtea templului, i s-a dat o imagine clară a caracterului Dumnezeului lui Israel. „Cel Prea Înalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt”, i Se arătase într-o măreție strălucită; cu toate acestea, proorocul a fost făcut să înțeleagă natura plină de milă a Domnului lui. El care locuiește „în locuri înalte și în sfințenie”, locuiește și „cu cel zdrobit și smerit ca să învioreze duhurile smerite și să îmbărbăteze inimile zdrobite”. (Isaia 57, 15.) Îngerul care avea menirea să atingă buzele lui Isaia i-a adus solia: „Nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit”. (Isaia 6, 7.)

Privind la Dumnezeul său, proorocului, ca și lui Saul din Tars la poarta Damascului, i s-a dat nu numai o viziune a nevredniciei lui; inimii lui smerite i-a fost dată asigurarea iertării depline și fără plată; și s-a ridicat ca un om schimbat. El văzuse pe Domnul lui. Promise o licărire a frumuseții caracterului dumnezeiesc. El a putut mărturisi despre transformarea lucrată

prin ațintirea privirii la Infinita iubire. Aici a fost inspirat cu dorința arzătoare să vadă pe Israelul rătăcitor liber de povara și pedeapsa păcatului. „Ce pedepse noi să vă mai dea?” întreba proorocul. „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna. Spălați-vă deci și curățiți-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele voastre rele pe care le-ați făcut! Încetați să mai faceți răul! Învățați-vă să faceți binele”. (Isaia 1, 5.18.16.17.)

Dumnezeu pe care ei pretindeau că-L slujesc, dar al cărui caracter îl înțeleseseră greșit, le-a fost prezentat ca Marele Vindecător de boli spirituale. Ce importanță avea dacă tot capul era bolnav și toată inima suferea de moarte? Ce importanță avea dacă din tălpi până în creștet nu era nimic sănătos, ci numai răni, vânătăi și came vie? (Isaia 1, 6.) Acela care mersese cu încăpățănare în calea inimii lui, putea găsi vindecare întorcându-se la Domnul. „l-am văzut căile”, zicea Domnul, „și totuși îl voi tămădui; îl voi călăuzi și-l voi mângâia.... Pace, pace celui de departe și celui de aproape! -- zice Domnul -- Da, Eu îl voi tămădui!” (Isaia 57, 18.19.)

Proorocul a înălțat pe Dumnezeu drept Creator a toate. Solia lui către cetățile lui Iuda era: „lată Dumnezeul vostru!” (Isaia 40, 9.) „Așa vorbește Domnul, Dumnezeu, care a făcut cerurile și le-a întins, care a întins pământul și cele de pe el: «Eu întocmesc lumina și fac întunericul. Eu am făcut pământul, și am făcut pe om pe el; Eu cu mâinile Mele am întins cerurile, și am așezat toată oștirea lor».” (Isaia 42, 5; 44, 24; 45, 7.12.) „«Cu cine Mă veți asemăna, ca să fiu deopotrivă cu el?» zice Cel Sfânt. «Ridicați-vă ochii în sus și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr în șir oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare este puterea și tăria Lui că una nu lipsește».” (Isaia 40, 25.26.)

Acelora care se temeau că nu vor fi primiți, dacă se vor întoarce la Dumnezeu, proorocul le spunea:

„Pentru ce zici tu, Iacove, pentru ce zici tu, Israele: «Soarta mea este ascunsă înaintea Domnului, și dreptatea mea este trecută cu vederea înaintea Dumnezeului meu?» Nu știi? N-ai auzit? Dumnezeul cel veșnic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu obosește, nici nu ostenește; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă. El dă tărie celui oboșit, și mărește puterea celui ce cade în leșin. Flăcării obolesc și ostenesc, chiar tinerii se clatină; dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturul, aleargă și nu obolesc, umblă și nu ostenesc”. (Versetul 27-31.)

Inima Infinitei Iubiri tânjește după aceia care își simt neputința de a se elibera din cursele lui Satana; și Se oferă cu bunătate să le dea putere ca să trăiască pentru El. „Nu te teme”, îi îndeamnă El. „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine, nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare. Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te iau de mâna dreaptă și-ți zic: nu te teme de nimic, Eu îți vin în ajutor! Nu te teme de nimic, viermele lui Iacov și rămășița slabă a lui Israel: căci Eu îți vin în ajutor -- zice Domnul -- și Sfântul lui Israel este Mântuitorul tău”. (Isaia 41, 10.13.14.)

Locuitorii lui Iuda erau cu toții nevrednici, dar Dumnezeu nu i-a părăsit. Prin ei Numele Lui urma să fie înălțat între neamuri. Mulți care nu cunoșteau atributele Sale aveau să privească totuși slava caracterului divin. Tocmai cu scopul de a lămuri planurile Lui pline de milă a continuat să-i trimită pe slujitorii Săi prooroci cu solia: „Întoarceți-vă fiecare de la calea voastră cea rea”. (Ieremia 25, 5.) „Din pricina Numelui Meu”, zicea El prin proorocul Isaia, „sunt îndelung răbdător; pentru slava Mea Mă opresc față de tine, ca să nu te nimicesc. Din dragoste pentru Mine, din dragoste pentru Mine vreau să lucrez! Căci cum ar putea fi hulit Numele Meu? Nu voi da altuia slava Mea”. (Isaia 48, 9.11.)

Chemarea la pocăință a răsunat cu claritate neîndoioasă și toți au fost invitați să se întoarcă. „Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi”, se ruga proorocul, „chemați-l câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeu nostru care nu obosește iertând”. (Isaia 55, 6.7.)

Cititorule, ți-ai ales și tu propria ta cale? Ai rătăcit departe de Dumnezeu? Ai căutat se te desfătezi cu roadele neascultării, numai ca să le simți ca cenușa pe buze? Și acum când planurile vieții sunt zădărnice, nădejțile tale au murit, stai singur și pustiit? Glasul acela care atâta vreme a vorbit inimii tale, dar pe care nu l-ai ascultat, revine clar și distinct: „Sculați-vă și plecați căci aici nu este odihnă pentru voi; căci din pricina spurcăciunii, vor fi dureri, dureri puternice”. (Mica 2, 10.) Întoarce-te la casa Tatălui tău. El te invită zicând: „Întoarce-te la Mine căci Eu te-am răscumpărat”. „Veniți la Mine și ascultați și sufletul vostru va trăi, căci Eu voi încheia cu voi un legământ veșnic ca să întăresc îndurările Mele față de David”. (Isaia 44, 22; 55, 3.)

Nu asculta șoaptele vrăjmașului de a sta departe de Hristos până când te vei face mai bun; până când vei fi destul de bun ca să vii la Dumnezeu. Dacă vei aștepta până atunci, nu vei veni niciodată. Când Satana îți arată veșmintele murdare, repetă făgăduința Mântuitorului: „Pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară”. (Ioan 6, 37.) Spune vrăjmașului că sângele lui Hristos te curățește de orice păcat. Fă din rugăciunea lui David rugăciunea ta: „Curăță-mă cu isop și voi fi curat: spală-mă și voi fi mai alb decât zăpada”. (Psalmii 51, 7.)

Îndemnurile proorocului adresate lui Iuda de a privi la viul Dumnezeu și de a primi darurile Sale pline de îndurare n-au fost zadarnice. Au fost unii care au luat aminte și care s-au întors de la idoli lor la închinarea lui Iehova. Au învățat să vadă în Făcătorul lor dragoste, milă și compătimire duioasă. Și

în zilele care aveau să vină în istoria lui Iuda, când numai o rămășiță avea să fie lăsată în țară, cuvintele proorocului urmau să-și aducă rodul într-o reformă hotărâtă. „În ziua aceea”, declara Isaia, „omul se va uita spre Făcătorul său, și ochii i se vor întoarce spre Sfântul lui Israel; nu se va mai uita spre altare, care sunt lucrarea mâinilor lui, și nu va mai privi la ce au făcut degetele lui, la idolii Astarteei și la stâlpii închinați soarelui”. (Isaia 17, 7.8.)

Mulți aveau să privească pe Acela cu totul plăcut, pe Cel mai puternic între zeci de mii. „Ochii tăi vor vedea pe Împărat în frumusețea Lui”, era făgăduința plină de îndurare făcută lor. (Isaia 33, 17.) Păcatele lor aveau să fie iertate și ei urmau să se laude numai în Dumnezeu. În ziua aceea fericită a răscumpărării din idolatrie, urmau să exclame: „Da, acolo cu adevărat Domnul este minunat pentru noi: El ne ține loc de râuri, de pâraie late.... Căci Domnul este Judecătorul nostru, Domnul este Legiuitorul nostru, Domnul este Împăratul nostru; El ne mântuiește!” (Isaia 33, 21.22.)

Soliile date de Isaia pentru aceia care au ales să se întorcă de la căile lor rele erau pline de mângâiere și încurajare. Ascultați Cuvântul Domnului prin proorocul Său:

„Tine minte aceste lucruri, Iacove, Și tu, Israele, Căci ești robul Meu, Eu te-am făcut, Tu ești robul Meu, Israele, nu Mă uita! Eu îți șterg fărădelegile ca un nor, Și păcatele ca o ceață: Întoarce-te la Mine, Căci Eu te-am răscumpărat.” (Isaia 44, 21.22.)

„În ziua aceea vei zice: «Te laud, Doamne, căci ai fost supărat pe mine, Dar mânia Ta s-a potolit și m-ai mângâiat!»”

„Iată, Dumnezeu este izbăvirea mea, Voi fi plin de încredere, Și nu mă voi teme de nimic; Căci Domnul Dumnezeu este tăria mea Și pricina

laudelor mele, Și El m-a mântuit....”

„Cântați Domnului căci a făcut lucruri strălucite: Să fie cunoscute în tot pământul! Strigă de bucurie și veselie, locuitoare a Sionului, Căci mare este în mijlocul tău Sfântul lui Israel”. (Isaia 12)

Capitolul 27

Ahaz

Venirea lui Ahaz la tron a adus pe Isaia și pe tovarășii lui față în față cu o situație mai îngrozitoare decât oricare alta care existase vreodată în țara lui Iuda. Mulți care rezistaseră odinioară influenței seducătoare a practicilor idolatre, au fost convinși acum să ia parte la închinarea zeităților păgâne. Prinți în Iuda s-au dovedit necredincioși însărcinării lor; s-au ridicat prooroci mincinoși cu solii ca să-i rătăcească; chiar unii dintre preoți învățau pentru plată. Totuși fruntașii în această apostazie păstrau formele închinării dumnezeiești și pretindeau să fie socotiți ca făcând parte din poporul lui Dumnezeu.

Proorocul Mica, cel care a dat mărturie în acele vremuri tulburi, spunea că păcătoșii din Sion, în timp ce susțineau că „se sprijine pe Domnul” și huleau, fălindu-se, „nu este oare Domnul în mijlocul nostru? Nu ne poate atinge nici o nenorocire”, continuau „să clădească Sionul cu sânge și Ierusalimul cu nelegiuire”. (Mica 3, 11.10.) Împotriva acestor păcate profetul Isaia și-a ridicat glasul într-o mustrare aspră: „Ascultați cuvântul Domnului, căpetenii ale Sodomei! la aminte la Legea Dumnezeului nostru, popor al Gomorei! Ce-Mi trebuie Mie mulțimea jertfelor voastre, zice Domnul.... Când veniți să vă înfățișați înaintea Mea, cine vă cere astfel de lucruri ca să-Mi spurcați curțile?” (Isaia 1, 10-12.)

Inspirația spune: „Jertfa celor răi este o scârbă înaintea Domnului, cu cât mai mult când o aduc cu gânduri nelegiuite”. (Proverbe 21, 27.) Dumnezeul Cerului „are ochii atât de curați încât nu pot să vadă răul și nu poate privi nelegiuirea”. (Habacuc 1, 13.) Nu pentru că nu vrea să ierte Își întoarce El privirea de la cel nelegiuit; ci pentru că păcătosul refuză să folosească măsurile îmbelșugate ale harului, Dumnezeu nu-l poate elibera de

păcat. „Nu, mâna Domnului nu era prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeu vostru; păcatele voastre vă ascund Fața lui și-L împiedică să vă asculte!” (Isaia 59, 1.2.)

Solomon scrisese: „Vai de tine, țară, al cărei împărat este un copil!” (Eclesiastul 10, 16.) Așa s-a întâmplat cu țara lui Iuda. Printr-o continuă păcătuire, conducătorii ei deveniseră niște copii. Isaia a atras atenția poporului la slăbiciunile poziției lor printre popoarele pământului; și le-a arătat că această situație este rezultatul neleguirii din locurile înalte. El zisese: „Domnul, Dumnezeu oștirilor, va lua din Ierusalim și din Iuda orice sprijin și orice mijloc de trai, orice izvor de pâine și orice izvor de apă, pe viteaz și omul de război, pe judecător și pe prooroc, pe ghicitor și pe bătrân, pe căpetenia peste cincizeci și pe dregător, pe meșteșugarul ales și pe vrăjitorul iscusit. Le voi da băieți drept căpetenii, zice Domnul, și niște copii vor stăpâni peste ei. Se clatină Ierusalimul, se prăbușește Iuda, pentru că vorbele și faptele lor sunt îndreptate împotriva Domnului”. (Isaia 3, 1-4.8.)

„Cârmuitorii tăi”, a continuat proorocul, „te duc în rătăcire, și pustiesc calea pe care umbli!” (Versetul 12.) În timpul domniei lui Ahaz acest lucru a fost adevărat în mod literal; despre el stă scris: „A umblat în căile împăraților lui Israel; și a făcut un chip turnat pentru Baali, a ars tămâie în valea fiilor lui Himon”. „... Și chiar a trecut pe fiul său prin foc, după urâciunile neamurilor pe care le izgonise Domnul dinaintea copiilor lui Israel.” (2 Împărați 16, 3.)

Aceasta a fost în adevăr o vreme de mare primejdie pentru poporul ales. Numai câțiva ani mai erau și cele zece seminții ale Împărăției lui Iuda aveau să fie împrăștiate printre popoarele păgâne. Iar în împărăția lui Iuda perspectiva era întunecată. Forțele binelui slăbeau cu repeziciune, iar forțele răului se înmulțeau. Proorocul Mica, văzând situația, a fost silit să exclame: „S-a dus omul de bine din țară și nu mai este nici un om cinstit printre oameni.... Cel mai bun dintre ei este ca un mărcine, cel mai cinstit este mai

rău decât un tufiș de spini”. (Mica 7, 2.4.) „De nu ne-ar fi lăsat Domnul oștirilor o mică rămășiță”, zice Isaia, „am fi ajuns ca Sodoma și ... Gomora”. (Isaia 1, 9.)

În fiecare veac, datorită acelor care au rămas credincioși ca și din cauza dragostei Sale nemărginite pentru cei rătăciți, Dumnezeu a răbdat îndelung răzvrătirea și a stăruit de ei să părăsească drumul lor păcătos și să se întoarcă la El. „Învățătură după învățătură, poruncă peste poruncă ... puțin aici, puțin acolo”, prin bărbați rânduiți de El, a învățat pe călcătorii Legii calea neprihănirii. (Isaia 28, 10.)

Tot astfel a fost și în timpul domniei lui Ahaz. O invitație după alta a fost trimisă Israelului rătăcitor ca să-l întoarcă la credincioșia față de Iehova. Insistențele proorocilor erau pline de delicatețe; și când stăteau în fața poporului, îndemnându-l stăruitor la pocăință și reformă, cuvintele lor aduceau roadă spre slava lui Dumnezeu.

Prin Mica s-a adresat o chemare minunată: „Ascultați dar ce zice Domnul: Scoală-te, judecă-te înaintea munților, și dealurile să-ți audă glasul!... Ascultați, munți, pricina Domnului și luați aminte, temelii tari ale pământului! Căci Domnul are o judecată cu poporul Său și vrea să Se judece cu Israel.

Poporul Meu, ce ți-am făcut și cu ce te-am ostenit? Răspunde-Mi! Căci te-am scos din țara Egiptului, te-am izbăvit din casa robiei, și am trimis înainte pe Moise, Aaron și Maria! Poporul Meu, adu-ți aminte ce plănuia Balac împăratul Moabului și ce i-a răspuns Balaam, fiul lui Beor, și ce s-a întâmplat din Sitim până la Ghilgal, ca să cunoști binefacerile (neprihănirea, după tr. engl.) Domnului”. (Mica 6, 1-5.)

Dumnezeul pe care-L slujim este îndelung răbdător; „îndurările Lui nu

sunt la capăt”. (Plângerile lui Ieremia 3, 22.) În perioada timpului de încercare, Duhul Său stăruise pe lângă oameni să primească darul vieții. „Spune-le: Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți voi, casa lui Israel?” (Ezechel 33, 11.) Este planul deosebit al lui Satana să-l ducă pe om la păcat și apoi să-l lase acolo neajutorat și deznădăjduit, temându-se să caute iertare. Dar Dumnezeu invită: „Afară numai dacă caută ocrotirea Mea, vor face pace cu Mine, da, vor face pace cu Mine”. (Isaia 27, 5.) În Hristos au fost luate toate măsurile și s-au dat toate încurajările.

În zilele apostaziei lui Iuda și Israel, mulți se întrebau: „Cu ce voi întâmpina pe Domnul și cu ce mă voi pleca înaintea Dumnezeului Celui Prea Înalt? Îl voi întâmpina oare cu arderi de tot, cu viței de un an? Dar primește Domnul oare mii de berbeci sau zeci de mii de râuri de untdelemn?” Răspunsul este clar și pozitiv: „Ți s-a arătat, omule, ce este bine, și ce alta cere Domnul de la tine decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?” (Mica 6, 6-8.)

Recomandând valoarea evlaviei practice, proorocul n-a făcut decât să repete sfatul dat lui Israel cu secole mai înainte. Prin Moise, când erau pe punctul să intre în țara făgăduită, cuvântul Domnului fusese: „Acum, Israele, ce alta cere de la tine Domnul Dumnezeuul tău, decât să te temi de Domnul, Dumnezeul tău, Să umbli în toate căile Lui, să iubești și să slujești Domnului, Dumnezeului tău, din toată inima și din tot sufletul tău, să păzești poruncile Domnului și legile Lui, pe care ti le dau astăzi, ca să fii fericit?” (Deuteronom 10, 12.13.)

Din veac în veac, aceste sfaturi au fost repetate de slujitorii lui Iehova către aceia care erau în primejdia căderii în obiceiurile formalismului și uitării de a da pe față mila. Când Hristos Însuși, în timpul lucrării Sale pământești, a fost abordat de un învățător al Legii cu întrebarea:

„Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?”, Isus i-a răspuns: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și proorocii”. (Matei 22, 36-40.) Aceste rostiri clare ale proorocilor și ale Domnului Însuși să fie primite de noi ca fiind glasul lui Dumnezeu pentru fiecare suflet. Să nu pierdem din vedere nici o ocazie de a face fapte de milă, de chibzuire plină de bunătate și de curtenie creștină, pentru cei împovărați și deprimați. Dacă nu putem face mai mult, putem adresa cuvinte de încurajare și nădejde aceluia care nu-L cunosc pe Dumnezeu și care pot fi abordați cel mai ușor pe calea simpatiei și a dragostei.

Bogate și îmbelșugate sunt făgăduințele făcute aceluia care urmăresc ocaziile pentru a aduce bucurie și binecuvântare în viața altora. „Dacă vei da din mâncarea ta celui flămând, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecime și întunericul tău va fi ca ziua nămiea mare! Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă, și va da din nou putere mădularelor tale, vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă”. (Isaia 58, 10.11.)

Calea idolatră a lui Ahaz în fața apelurilor stăruitoare ale proorocilor putea avea doar o urmare. „Mânia Domnului a fost peste Iuda și peste Ierusalim, și i-a făcut de groază, de spaimă și de bătaie de joc”. (2 Cronici 29, 8.) Împărăția a suferit un declin rapid și însăși existența ei a fost în curând primejduită de armatele invadatoare. „Atunci Rețin, împăratul Siriei, și Pecah, fiul lui Remalia, împăratul lui Israel, s-au suit împotriva Ierusalimului, să lupte împotriva lui. Au împresurat pe Ahaz”. (2 Împărați 16, 5.)

Dacă Ahaz și oamenii de frunte ai împărăției lui ar fi fost slujitori credincioși ai Celui Prea Înalt, nu ar fi avut teamă de o alianță atât de

neobișnuită ca aceea care se formase împotriva lor. Dar călcarea repetată a legii îi făcuse să fie lipsiți de putere. Loviți de o spaimă necunoscută față de judecățile răzbunătoare ale unui Dumnezeu ofensat, „inima împăratului și a poporului său a tremurat cum se clatină copacii din pădure când bate vântul”. (Isaia 7, 2.) În această criză, cuvântul Domnului a venit la Isaia, poruncindu-i să se întâlnească cu împăratul care tremura și să-i spună: „la seama și fii liniștit, nu te teme de nimic.... Nu te teme că Siria gândește rău împotriva ta, și că Efraim și fiul lui Remalia zic: «Să ne suim împotriva lui Iuda și să batem cetatea, s-o spargem și să punem împărat în ea».... Căci așa vorbește Domnul, Dumnezeu: «Așa ceva nu se va întâmpla și nu va avea loc»”. Profetul declară că împărăția lui Israel, cum și Siria curând vor ajunge la un sfârșit. „Dacă nu credeți”, încheie el, „nu veți sta în picioare”. (Versetul 4-7.9.)

Ar fi fost bine pentru împărăția lui Iuda dacă Ahaz ar fi primit această solie ca din partea cerului. Dar alegând să se sprijine pe brațul de carne, el a căutat ajutor la păgâni. În disperare a trimis vorbă lui Tiglat-Pileser, împăratul Asiriei, să-i spună: „Eu sunt robul tău și fiul tău: suie-te și izbăvește-mă din mâna împăratului Siriei și din mâna împăratului lui Israel, care se ridică împotriva mea”. (2 Împărați 16, 7.) Cererea a fost însoțită de un dar bogat din tezaurul împăratului și al templului.

Ajutorul solicitat a fost trimis, și împăratului Ahaz i s-a dat o liniște temporară, dar cu ce preț pentru Iuda! Tributul oferit a trezit lăcomia Asiriei și această națiune nesinceră a amenințat iarăși că va năvăli și va jefui pe Iuda. Ahaz, și supușii lui nefericiți, erau acum hărțuiți de teama de a cădea cu totul în mâinile cruzilor asirieni.

„Domnul a smerit pe Iuda” din cauza unei călcări continue a Legii. În această vreme de strâmtorare, Ahaz, în loc să se pocăiască, „a păcătuit și mai mult împotriva Domnului ... căci a adus jertfă dumnezeilor Damascului”. „Fiindcă dumnezeii Împărăției Siriei le vin în ajutor”, a zis el, „le voi aduce

și eu jertfe ca să-mi ajute”. (2 Cronici 28, 19.22.23.)

Când împăratul apostaziat s-a apropiat de încheierea domniei a poruncit să fie închise porțile templului. Slujbele sfinte au fost întrerupte. Candelile nu mai erau aprinse înaintea altarului. Nu mai erau aduse jertfe pentru păcatele poporului. Tămâia frumos mirositoare nu se mai înălța către cer la vremea jertfei de dimineață și de seară. Golind curțile casei Domnului și încuindu-i porțile, locuitorii cetății necredincioase au ridicat cu îndrăzneală altare pentru închinarea la zeitățile păgâne la colțurile străzilor prin tot Ierusalimul. Păgânismul se părea că biruise; puterile întunericului aproape predominau.

Dar în Iuda mai locuiau și mii care păstrau credința în Iehova, refuzând cu hotărâre să fie atrași în idolatrie. Către aceștia, Isaia, Mica și colaboratorii lor priveau cu nădejde când erau martori la ruina produsă în ultimii ani ai domniei lui Ahaz. Sanctuarul lor era închis, dar cei credincioși aveau asigurarea: „Dumnezeu este cu noi (Emanuel) ... Sfințiți însă pe Domnul oștirilor. De El să vă temeți și să vă înfricoșați. Și atunci El va fi un locaș sfânt”. (Isaia 8, 10.13.14.)

Capitolul 28

Ezechia

În contrast izbitor cu conducerea nesăbuită a lui Ahaz, a fost reforma îndeplinită în timpul domniei prospere a fiului său. Ezechia a venit la tron hotărât să facă tot ce-i stă în putere pentru a salva pe Iuda de soarta de care avusese parte împărăția din nord. Soliile proorocilor nu ofereau nici o încurajare pentru jumătățile de măsură. Numai prin cea mai hotărâtă reformă puteau fi evitate judecățile amenințatoare.

În situații de criză Ezechia s-a dovedit a fi un bărbat al ocaziei. Abia a venit la tron că a și început să plănuiască și să aducă la îndeplinire. Mai întâi și-a îndreptat atenția spre restaurarea slujbelor templului, atâta vreme neglijate; și în această lucrare a solicitat colaborarea unei grupe de preoți și leviți care rămăseseră credincioși chemării lor sfinte. Încrezător în sprijinul lor loial a vorbit cu ei deschis cu privire la dorința lui de a institui reforme imediate și larg cuprinzătoare. „Părinții noștri au păcătuit”, a mărturisit el, „au făcut ce este rău înaintea Domnului, Dumnezeului nostru. L-au părăsit, și-au abătut privirile de la cortul Domnului, și i-au întors spatele. Am de gând dar să fac legământ cu Domnul, Dumnezeul lui Israel, pentru ca mânia Lui aprinsă să se abată de la noi”. (2 Cronici 29, 6.10.)

În cuvinte puține și bine alese, împăratul a revăzut situația cu care erau confrunțați -- templul închis și încetarea tuturor slujbelor în curțile lui; idolatria flagrantă, practică pe străzile cetății și în toată împărăția; apostazia multora care ar fi putut rămâne credincioși lui Dumnezeu dacă conducătorii lui Iuda le-ar fi dat un exemplu bun; decăderea împărăției cu pierderea prestigiului în fața popoarelor înconjurătoare. Împărăția din nord se prăbușea cu repeziciune; mulți piereau de sabie; o altă mare mulțime fusese dusă în robie; în curând Israel urma să cadă cu totul în mâinile asirienilor și avea să

fie complet distrus; și această soartă urma să fie cu siguranță și partea lui Iuda, dacă Dumnezeu nu avea să lucreze cu putere prin reprezentanții Săi aleși.

Ezechia a făcut apel la preoți direct ca să se unească cu el în realizarea reformelor necesare: „Acum, fiilor, nu mai stați nepăsători”, i-a îndemnat el, „căci voi ați fost aleși, de Domnul ca să stați în slujbă înaintea Lui, să fiți slujitorii Lui și să-I aduceți tămâie.” Și le-a zis: „Ascultați-mă, leviților! Acum, sfințiți casa Domnului, Dumnezeului părinților voștri, și scoateți afară din sfântul locaș ce este necurat”. (Versetul 11.5.)

Era timpul pentru o acțiune rapidă. Preoții au început îndată. Adăugând și colaborarea altora din numărul celor care nu fuseseră prezenți la această întâlnire, toți s-au angajat din toată inima în lucrarea de curățire și sfințire a templului. Datorită anilor de pângărire și neglijare, acest lucru s-a făcut cu multe greutate; dar preoții și leviții lucrau neobosiți și într-un timp foarte scurt au putut să raporteze sarcina lor îndeplinită. Porțile templului fuseseră reparate și deschise; vasele sfinte fuseseră adunate și puse la locul lor; totul era gata pentru restabilirea serviciilor sanctuarului.

La primul serviciu ținut, conducătorii cetății s-au unit cu împăratul Ezechia și cu preoții și leviții cerând iertare pentru păcatele poporului. Pe altar au fost așezate jertfele pentru păcat, „ca ispășire pentru păcatele întregului Israel”. „Și când au isprăvit de adus arderea de tot, împăratul și toți cei ce erau cu el au îngenuncheat și s-au închinat”. Încă o dată curțile templului „răsunau de cuvinte de laudă și adorare”. Cântările lui David și ale lui Asaf erau cântate cu bucurie, când închinătorii și-au dat seama că sunt eliberați din robia păcatului și a apostaziei. „Ezechia și tot poporul s-au bucurat că Dumnezeu făcuse pe popor cu voie bună, căci lucrul s-a făcut pe neașteptate”. (Versetele 24.29.36.)

Dumnezeu într-adevăr pregătise căpeteniilor lui Iuda să pornească la o mișcare de reformă hotărâtă, pentru ca valul de apostazie să poată fi oprit. Prin proorocii Săi, trimisese poporului ales solie după solie de îndemnare stăruitoare -- solii care fuseseră disprețuite și lepădate de cele zece seminții ale împărăției lui Israel, acum cucerite de vrăjmaș. Dar în Iuda mai era o rămășiță credincioasă și proorocii continuau să se adreseze acesteia. Ascultați pe Isaia îndemnând: „Întoarceți-vă la Acela de la care v-ați abătut mult, copii ai lui Israel”. (Isaia 31, 6.) Ascultați pe Mica spunând cu încredere: „Eu însă voi privi spre Domnul, îmi voi pune nădejdea în Dumnezeul mântuirii mele, Dumnezeul meu mă va asculta. Nu te bucura de mine, vrăjmașă, căci chiar dacă am căzut, mă voi scula iarăși, chiar dacă stau în întuneric, totuși Domnul este Lumina mea! Voi suferi mânia Domnului, căci am păcătuit împotriva Lui -- până ce El îmi va apăra pricina și-mi va face dreptate; El mă va scoate la lumină și voi privi dreptatea (neprihănirea - după tr. engl.) Lui”. (Mica 7, 7-9.)

Acestea și alte solii asemănătoare, care descopereau bunăvoința lui Dumnezeu de a ierta și de a-i primi pe aceia care se întorceau la El din toată inima, aduseseră nădejde multor suflete slăbite în anii întunecați, când porțile templului erau închise; iar acum, când conducătorii au început reforma, mulți din popor, obosiți de robia păcatului, erau gata să răspundă.

Aceia care au intrat în curțile templului să caute iertare și să-și reînnoiască votul de ascultare față de Iehova, aveau o încurajare minunată dată în porțiunile profetice ale Scripturii. Avertizările solemne împotriva idolatriei rostite prin Moise în auzul întregului Israel fuseseră însoțite de proorociile despre bunăvoința lui Dumnezeu de a-i asculta și ierta pe aceia care în vreme de apostazie aveau să-L caute cu toată inima. „Dacă te vei întoarce la Domnul, Dumnezeul tău, și vei asculta glasul Lui; căci, Domnul, Dumnezeul tău, este un Dumnezeu plin de îndurare, care nu te va părăsi și nu te va nimici; El nu va uita legământul pe care l-a încheiat prin jurământ cu părinții tăi”. (Deuteronom 4, 30.31.)

Iar în rugăciunea profetică înălțată la consacrarea templului; ale cărui slujbe le restatorniciseră Ezechia și tovarășii săi, Solomon se rugase: „Când poporul tău Israel va fi bătut de vrăjmași pentru că a păcătuit împotriva Ta: dacă se vor întoarce la tine și vor da slavă Numelui Tău, dacă Îți vor face rugăciuni și cereri în casa aceasta, ascultă-i din ceruri, iartă păcatul poporului Tău Israel”. (1 Împărați 8, 33.34.) Sigiliul aprobării divine fusese pus pe această rugăciune, deoarece la încheierea ei căzuse foc din cer, care mistuise arderea de tot și jertfele, iar slava Domnului umpluse templul. (vezi 2 Cronici 7, 1.) Noaptea, Domnul Se arătase lui Solomon pentru a-i spune că rugăciunea îi fusese ascultată și mila va fi manifestată față de aceia care se vor închina acolo. A fost dată asigurarea plină de îndurare: „Dacă poporul Meu peste care este chemat Numele Meu se va smeri, se va ruga și va căuta Fața Mea, și se va abate de la căile lui rele, îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul și-i voi tămădui țara”. (Versetul 14.)

Aceste făgăduințe și-au găsit o împlinire deplină în timpul reformei sub conducerea lui Ezechia.

Începutul cel bun făcut la curățirea templului a fost urmat de o mișcare mai mare, la care participa Israel și Iuda. În râvna lui de a face slujbele templului o adevărată binecuvântare pentru popor, Ezechia s-a hotărât să reînvie vechiul obicei de a-l aduna pe Israel laolaltă pentru sărbătorirea praznicului Paștelui.

Timp de mulți ani, Paștele nu mai fusese respectat ca sărbătoare națională. Despărțirea împărăției după încheierea domniei lui Solomon făcuse ca acest lucru să pară cu neputință de realizat. Dar judecățile grozave care căzuseră peste cele zece seminții au trezit în inimile multora dorința după lucruri mai bune, iar soliile cercetătoare ale proorocilor își făcuseră efectul. Prin curieri regali, invitația la sărbătoarea Paștelui la Ierusalim fusese

răspândită pretutindeni, din cetate în cetate în țara lui Efraim și Manase și chiar până la Zabulon. Purtătorii binevoitoarei invitații erau de obicei respinși. Cei nepocăiți le-au întors spatele; cu toate acestea, unii, gata să-L caute pe Dumnezeu pentru o cunoaștere mai clară a voinței Sale, „s-au umilit și au venit la Ierusalim”. (2 Cronici 30, 10.11.)

În țara lui Iuda, răspunsul a fost unanim; „căci mâna lui Dumnezeu a lucrat și le-a dat o singură inimă ca să-i facă să împlinească porunca împăratului și a căpeteniilor” (Versetul 12), o poruncă după voia lui Dumnezeu, așa cum era descoperită prin proorocii Săi.

Ocazia aceasta a fost de mai mare folos pentru mulțimile adunate. Străzile pângărite ale cetății au fost curățite de altarele idolatre clădite în timpul domniei lui Ahaz. În ziua rânduită a fost sărbătorit Paștele; iar săptămâna aceea a fost folosită de popor pentru jertfe de pace și pentru a învăța ce așteaptă Dumnezeu de la ei. În fiecare zi, leviții „arătau o mare pricepere pentru slujba Domnului” ; iar aceia care-și pregătiseră inimile ca să-L caute pe Domnul au găsit iertate. O mare bucurie a pus stăpânire pe mulțimea de închinători; „leviții și preoții laudau pe Domnul în fiecare zi cu instrumentele care răsunau în cinstea Lui”. (Versetul 22.21.) Toți erau uniți în dorința de a-L lauda pe Acela care Se dovedise atât de îndurător și milos.

Cele șapte zile rânduite de obicei pentru sărbătoarea Paștelui au trecut prea repede, și închinătorii s-au hotărât să petreacă încă șapte zile pentru a înțelege mai deplin calea Domnului. Preoții învățători și-au continuat lucrarea de îndrumare din cartea legii; zilnic poporul se aduna la templu ca să-și aducă tributul de laudă și mulțumire; iar când adunarea cea mare se apropia de încheiere, era clar faptul că Domnul lucrase în mod minunat pentru convertirea lui Iuda cel apostaziat și în oprirea valului de idolatrie care amenința să înlăture totul în calea lui. Avertismentele solemne ale proorocilor nu fuseseră rostite în zadar. „A fost mare veselie la Ierusalim. De pe vremea lui Solomon, fiul lui David, împăratul lui Israel, nu mai fusese la

Ierusalim așa ceva”. (Versetul 26.)

Sosise timpul ca închinătorii să se întoarcă la casele lor. „Preoții și leviții s-au sculat și au binecuvântat poporul. Glasul lor a fost auzit și rugăciunile lor au ajuns până la ceruri, până la locuința sfântă a Domnului”. (Versetul 27.) Dumnezeu primise pe aceia care cu inima zdrobită își mărturisiseră la El păcatele și care se întorseseră la El cu hotărâre pentru iertare și ajutor.

Mai rămăsese acum o lucrare importantă la care aceia care se întorceau la casele lor trebuia să ia parte activă; și împlinirea acestei lucrări dădea dovada sincerității reformei aduse la îndeplinire. Raportul glăsuiește: „Când s-au isprăvit toate acestea, toți cei din Israel care erau de față au plecat în cetățile lui Iuda, și au sfărâmat stâlpii idolești, au tăiat Astarteele, și au surpat de tot înălțimile și altarele din tot Iuda și Beniamin și din Efraim și Manase. Apoi toți copiii lui Israel s-au întors în cetățile lor, fiecare la moșia lui”. (2 Cronici 31, 1.)

Ezechiel și colaboratorii lui au instituit diferite reforme pentru consolidarea intereselor spirituale și vremelnice ale împărăției. „În tot Iuda”, împăratul a adus la îndeplinire ceea „ce este bine, ce este drept, ce este adevărat înaintea Domnului, Dumnezeului lui ... a izbutit în tot ce a făcut...” „El și-a pus încrederea în Domnul, Dumnezeul lui Israel ... nu s-a abătut de la El și a păzit poruncile pe care i le dăduse lui Moise Domnul. Și Domnul a fost cu Ezechia, care a izbutit în tot ce a făcut”. (Versele 20.21; 2 Împărați 18, 5-7.)

Domnia lui Ezechia a fost caracterizată printr-o serie de providențe remarcabile, care au descoperit popoarelor din jur că Dumnezeul lui Israel era poporul Său. Reușita asirienilor în cucerirea Samariei și în răspândirea rămășițelor sfărâmate ale celor zece seminții printre popoare, în timpul

primei părți a domniei lui, a condus pe mulți să pună la îndoială puterea Dumnezeului evreilor. Încurajați de succesele lor, ninivenii lepădaseră de multă vreme solia lui Iona și deveniseră sfidători în împotrivirea lor față de planurile cerului. La câțiva ani după căderea Samariei, armatele victorioase au apărut din nou în Palestina, de data aceasta îndreptându-și forțele împotriva cetăților întărite ale lui Iuda, cu un oarecare succes; dar s-au retras pentru o vreme din cauza greutăților care s-au ridicat în alte părți ale împărăției lor. Numai peste câțiva ani, spre încheierea domniei lui Ezechia, urma să se demonstreze înaintea popoarelor lumii dacă zeii păgânilor vor învinge până la urmă.

Capitolul 29

Solii din Babilon

În culmea domniei lui prospere, împăratul Ezechia a fost deodată lovit de o boală fatală. „Bolnav pe moarte”, cazul lui era dincolo de puterea omului de a veni în ajutor. Ultimele nădejdi păreau pierdute când proorocul Isaia i s-a arătat cu solia: „Așa vorbește Domnul: «Pune-ți în rânduială casa, căci vei muri și nu vei mai trăi»”. (Isaia 38, 1.)

Perspectiva părea foarte întunecată, dar împăratul se putea ruga încă Aceluia care până acum fusese „ajutor și sprijin ... un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi”. (Psalmii 46, 1.) Astfel „s-a întors cu fața la perete, și a făcut Domnului următoarea rugăciune: «Doamne, adu-ți aminte că am umblat înaintea Feței Tale cu credincioșie și curăție de inimă, și am făcut ce este bine înaintea Ta!» Și Ezechia a vărsat multe lacrimi”. (2 Împărați 20, 2.3.)

Din zilele lui David nu mai domnise nici un împărat care să lucreze cu atâta putere pentru ridicarea Împărăției lui Dumnezeu într-o vreme de apostazie și descurajare așa cum făcuse Ezechia. Împăratul care era pe moarte Îl slujise pe Dumnezeul lui cu credincioșie și întărise încrederea poporului în Iehova, Conducătorul lor suprem. Și asemenea lui David, el se putea ruga acum:

„S-ajungă rugăciunea mea înaintea Ta! Ia aminte le cererile mele; Căci mi s-a săturat sufletul de rele, Și mi se apropie viața de locuința morților”. (Psalmii 88, 2.3.)

„Căci Tu ești nădejdea mea, Doamne, Dumnezeule! În Tine mă încred

din tinerețea mea. Pe tine mă sprijin, din pântecel mamei mele. Tu ești Binefăcătorul meu încă din pântecel mamei; Pe Tine Te laud fără-ncetare. Nu mă lepăda la vremea bătrâneții; Când mi se duc puterile, nu mă părăsi! Dumnezeu, nu Te depărta de mine! Dumnezeu, vino de grab în ajutorul meu! Nu mă părăsi Dumnezeu, Chiar la bătrânețile cărunte, Ca să vestesc tăria Ta neamului de acum, Și puterea Ta neamului de oameni care va veni!” (Psalmii 71, 5.6.9.12.18.)

Acela ale cărui bunătăți „nu s-au sfârșit” a auzit rugăciunea slujitorului Său. (Plângerile lui Ieremia 3, 22.) „Isaia, care ieșise, n-ajunsesese încă în curtea din mijloc, când cuvântul Domnului i-a vorbit astfel: «Întoarce-te și spune lui Ezechia, căpetenia poporului Meu: Așa vorbește Domnul, Dumnezeul tatălui tău David: Ți-am auzit rugăciunea, și ți-am văzut lacrimile. Iată că te vei face sănătos; a treia zi te vei sui la casa Domnului. Voi mai adăuga cincisprezece ani la zilele tale. Te voi izbăvi, pe tine și cetatea aceasta, din mâna împăratului Asiriei: Și voi ocroti cetatea aceasta, din pricina Mea, și din pricina robului Meu David».” (2 Împărați 20, 4-6.)

Proorocul s-a întors cu bucurie, având cuvinte de asigurare și nădejde. Îndrumându-l să pună o turtă de smochine pe partea bolnavă, Isaia i-a dat împăratului solia milei și grijii protectoarea a lui Dumnezeu.

Asemenea lui Moise în țara Madianului și a lui Ghedeon în prezența solului ceresc, asemenea lui Elisei chiar înaintea înălțării stăpânului lui, Ezechia s-a rugat pentru un semn dacă solia era din cer. „După care semn”, a întrebat el pe prooroc, „voi cunoaște că mă va vindeca Domnul, și că mă voi sui în a treia zi la casa Domnului?” „Și Isaia a zis: «Iată, din partea Domnului, semnul după care vei cunoaște că Domnul va împlini cuvântul pe care l-a rostit: Cum vrei: să treacă umbra peste zece trepte înainte, sau să dea înapoi cu zece trepte?» Ezechia a răspuns: «Nu este mare lucru ca umbra să treacă înainte peste zece trepte; ci mai bine să se dea înapoi cu zece trepte».”

Numai printr-o intervenție directă a lui Dumnezeu se putea ca umbra pe cadran să se dea înapoi cu zece trepte; și acesta avea să fie semnul pentru Ezechia că Domnul îi ascultase rugăciunea. „Atunci Isaia, proorocul, s-a rugat Domnului, și Domnul a dat cu zece trepte înapoi umbra din locul în care se pogorâse pe cadranul soarelui lui Ahaz”. (2 Împărați 20, 8-11.)

Readus la puterea lui de mai înainte, împăratul lui Iuda a recunoscut în cuvintele unei cântări bunătățile lui Iehova și a făgăduit să trăiască restul zilelor într-o slujire de bună voie a Împăratului împăraților. Recunoașterea plină de recunoștință a purtării îndurătoare a lui Dumnezeu față de el oferă inspirație pentru toți cei care doresc să-și petreacă anii spre slava Făcătorului lor:

„Ziceam: «În cei mai buni ani ai vieții mele Trebuie să mă duc la porțile locuinței morților! Sunt pedepsit cu pierderea celorlalți ani ai mei, Care-mi mai rămân!»

Ziceam: «Nu voi mai vedea pe Domnul, Pe Domnul, în pământul celor vii; Nu voi mai vedea pe nici un om în locuința morților!»

Locuința mea este luată și mutată de la mine, Ca o colibă de păstori.

Îmi simt firul vieții tăiat ca de un țesător, Care m-ar rupe din țesătura lui.

Până diseară îmi vei pune capăt. Am strigat până dimineața; Ca un leu, îmi zdrobisem toate oasele!

Până diseară îmi vei pune capăt. Cirișeam ca o rânduneala, Croncăneam ca un cocor, Și gemeam ca o porumbiță. Ochii-mi priveau topiți spre cer:

«Doamne, sunt în necaz, ajută-mă!»

Ce să mai spun? El mi-a răspuns și m-a ascultat. Acum voi umbla smerit până la capătul anilor ei, După ce am fost întristat astfel.

Doamne, prin îndurarea Ta se bucură omul de viață, Prin ea mai am și eu suflare, Căci Tu mă faci sănătos și îmi dai iarăși viața.

Iată, chiar suferințele mele erau spre mântuirea mea; Tu ai găsit plăcere să-mi scoți sufletul Din groapa putrezirii. Căci ai aruncat înapoia Ta toate păcatele mele!

Căci nu locuința morților Te laudă, Nu moartea Te mărește, Și cei ce s-au pogorât în groapă Nu mai nădăjduiesc în credințioșia Ta.

Ci cel viu, da, cel viu Te laudă Ca mine astăzi. Tatăl face cunoscut copiilor săi credințioșia Ta.

Domnul m-a mântuit! De aceea, în toate zilele vieții noastre Vom suna din coardele instrumentelor noastre, În casa Domnului”. (Isaia 38, 10-20.)

În văile fertile ale Tigrului și Eufratului locuia un popor vechi care, deși la data aceea era supus Asiriei, era rânduit să conducă lumea. Printre aceștia erau bărbați înțelepți care dădeau o atenție deosebită studiului astronomiei; și când au observat că umbra de pe cadran se întorsese cu zece trepte, s-au minunat nespuse. Împăratul lor, Merodac-Baladan, după ce a aflat că această minune, prin care Dumnezeuul cerului îi acordase o prelungire a vieții, fusese dată ca semn împăratului lui Iuda, a trimis soli la Ezechia să-l felicite pentru vindecare și să afle, dacă era posibil, mai multe despre Dumnezeuul care era în stare să facă o așa mare minune.

Vizita acestor soli de la împăratul din țara îndepărtată îi dădea lui Ezechia ocazia să-L înalțe pe Dumnezeu cel viu. Cât de ușor i-ar fi fost să vorbească despre Dumnezeu ca susținător al tuturor lucrurilor create, prin a Cărui favoare îi fusese cruțată viața tocmai când toate nădejtile se spulberaseră! Ce transformări uimitoare ar fi avut loc dacă acești căutători după adevăr de pe câmpiile Caldeii ar fi fost conduși să recunoască suveranitatea supremă a Dumnezeului celui viu!

Dar mândria și vanitatea au pus stăpânire pe inima lui Ezechia, și în înălțare de sine a lăsat deschise înaintea ochilor lacomi comorile cu care Dumnezeu îmbogățise pe poporul Său. Împăratul „a arătat trimișilor locul unde erau lucrurile lui de preț, argintul și aurul, miresmele și untdelemnul de preț, toată casa lui de arme și tot ce se afla în vistieriile lui: n-a rămas nimic în casa și în ținuturile lui, pe care să nu li-l fi arătat”. (Isaia 39, 2.) Nu pentru a proslăvi pe Dumnezeu a făcut el aceasta, ci ca să se înalțe în ochii prinților străini. El nu a stat să aprecieze că acești bărbați erau reprezentanții unui popor puternic, care nu avea nici temere și nici dragoste de Dumnezeu în inimă, și că era imprudent să le împărtășească tainele privind bogățiile pământești ale națiunii.

Vizita trimișilor la Ezechia a fost punerea la probă a recunoștinței și devoțiunii lui. Raportul biblic spune: „Însă, când au trimis căpeteniile Babilonului soli la el să întrebe de minunea care avusese loc în țară, Dumnezeu l-a părăsit ca să-l încerce, pentru ca să cunoască tot ce era în inima lui”. (2 Cronici 32, 31.) Dacă Ezechia ar fi folosit ocazia dată lui ca să dea mărturie despre puterea, bunătatea și mila Dumnezeului lui Israel, raportul trimișilor ar fi fost o lumină care pătrunde întunericul. Dar el s-a înălțat mai presus de Domnul oștirilor. El „n-a răsplătit binefacerea pe care a primit-o, căci i s-a îngâmfat inima”. (2 Cronici 32, 25.)

Cât de dezastruoase aveau să fie consecințele! Lui Isaia i s-a descoperit că solii care se întorceau duceau cu ei un raport cu privire la bogățiile pe care

le văzuseră, și că împăratul Babilonului și sfetnicii lui aveau să plănuiască să-și îmbogățească propria lor țară cu comorile Ierusalimului. Ezechia păcătuisese grav. „Mânia Domnului a venit peste el, peste Iuda și peste Ierusalim”. (Versetul 25.)

„Proorocul Isaia a venit apoi la împăratul Ezechia, și l-a întrebat: «Ce au spus oamenii aceia, și de unde au venit la tine?» Ezechia a răspuns: «Au venit la mine dintr-o țară îndepărtată, din Babilon». Isaia a zis: «Ce au văzut în casa ta?» Ezechia a răspuns: «Au văzut tot ce este în casa mea: n-a rămas nimic în vistieriile mele, pe care să nu le fi arătat».

Atunci Isaia a zis lui Ezechia: «Ascultă cuvântul Domnului oștirilor! Iată, vor veni vremuri când vor duce în Babilon tot ce este în casa ta și tot ce au strâns părinții tăi până în ziua de azi; nimic nu va rămânea, zice Domnul. Și vor lua din fiii tăi, ieșiți din tine, pe care-i vei naște, ca să-i facă fameni în casa împăratului Babilonului». Ezechia a răspuns lui Isaia : «Cuvântul Domnului, pe care l-ai rostit, este bun».” (Isaia 39, 3-8.)

Umplut de remușcări, „Ezechia s-a smerit din mândria lui, împreună cu locuitorii Ierusalimului, și mânia n-a venit peste ei în timpul vieții lui Ezechia”. (2 Cronici 32, 26.) Dar sămânța rea fusese semănată și, în timp, avea să răsară și să aducă un seceriș de pustiire și vai. În anii care i-au rămas, împăratul lui Iuda avea să aibă multă propășire din cauza efortului lui neabătut de a răscumpăra trecutul și a aduce onoare Numelui lui Dumnezeu pe care-L slujise; cu toate acestea, credința avea să-i fie aspru încercată și avea să învețe că numai punându-și toată încrederea în Iehova putea nădăjdui să biruiască puterile întunericului, care complotau la ruina lui și la distrugerea definitivă a poporului său.

Istoria eșecului lui Ezechia de a se arăta credincios însărcinării cu ocazia vizitei solilor cuprinde o lecție importantă pentru toți. Cu mult mai

mult decât o facem, trebuie să vorbim despre capitolele prețioase din experiența noastră, despre mila și bunătatea lui Dumnezeu, despre adâncimile inegalabile ale dragostei Mântuitorului. Când mintea și inima sunt umplute cu dragostea lui Dumnezeu, nu va fi greu să împărtășim și altora ceea ce se cuprinde în viața spirituală. Gânduri înalte, aspirații nobile, o înțelegere mai clară a adevărului, planuri neegoiste, dorințe după evlavie și sfințenie își vor găsi expresia în cuvinte care dau pe față ce fel de comoară adăpostește inima.

Cei cu care ne întovărășim în fiecare zi au nevoie de ajutorul nostru, de călăuzirea noastră. S-ar putea ca ei să fie într-o așa stare de spirit încât un cuvânt rostit la vreme va fi ca un cui bine bătut. Mâine, unele dintre sufletele acestea pot fi acolo unde să nu le mai putem influența niciodată. Care este influența noastră asupra acestor tovarăși de călătorie?

Fiecare zi din viața noastră este încărcată de răspunderi care trebuie să le purtăm. În fiecare zi cuvintele și faptele noastre fac o impresie asupra acelor cu care ne întovărășim. Cât de mare nevoie este să punem strajă buzelor noastre și să ne păzim cu atenție pașii! O acțiune nechibzuită, un pas imprudent, și valurile furioase ale unei ispite puternice pot arunca un suflet pe calea căderii. Nu mai putem aduna gândurile pe care le-am sădit în mințile oamenilor. Dacă ele au fost rele, am pus în mișcare un lanț de împrejurări, un val al răului, pe care nu-l mai putem opri.

Pe de altă parte, dacă prin exemplul nostru îi ajutăm pe alții în dezvoltarea principiilor bune, le dăm puterea să facă binele. La rândul lor, ei exercită aceeași influență bună asupra altora. În felul acesta, sute și mii sunt ajutați prin influența noastră de care nu ne putem da seama. Adevăratul urmaș al lui Hristos întărește hotărârile cele bune ale tuturor acelor cu care vine în legătură. În fața unei lumi necredincioase și orbitoare de păcat, el dă pe față puterea harului lui Dumnezeu și desăvârșirea caracterului Său.

Capitolul 30

Izbăvirea de sub puterea Asiriei

Într-o vreme de grozavă primejdie națională, când oștile Asiriei năvăleau în țara lui Iuda și când se părea că nimic nu putea salva Ierusalimul de distrugere completă, Ezechia și-a unit toate forțele împărăției ca să se opună cu curaj neabătut asupraitorilor păgâni și să se încreadă în puterea lui Iehova de a-i elibera. „Întăriți-vă și îmbărbătați-vă. Nu vă temeți și nu vă spăimântați înaintea împăratului Asiriei și înaintea întregii mulțimi care este cu el; căci cu noi sunt mai mulți decât cu el. Cu el este un braț de carne, dar cu noi este Domnul, Dumnezeul nostru, care ne va ajuta și va lupta pentru noi”. (2 Cronici 32, 7.8.)

Nu fără motiv putea vorbi Ezechia cu încredere despre ceea ce avea să urmeze. Asirianul cel îngâmfat, deși fusese folosit de Dumnezeu pentru un timp ca toiag la mâniei Sale pentru pedepsirea națiunilor, nu avea să domnească pentru totdeauna. (Vezi Isaia 10, 5.) „Nu te teme de asirian”, fusese solia Domnului trimisă prin Isaia cu câțiva ani mai înainte pentru cei care locuiau în Sion, căci „peste puțină vreme ... Domnul oștirilor va învârti biciul împotriva lui, cum a lovit pe Madian la stânca Oreb; și Își va mai ridica toiagul o dată asupra mării ca odinioară în Egipt. În ziua aceea, se va lua povara lui de pe umărul tău, și jugul lui de pe gâtul tău, ba încă jugul va crăpa de grăsime”. (Isaia 10, 24-27.)

Într-o altă solie profetică dată „în anul morții împăratului Ahaz”, proorocul declarase: „Domnul oștirilor a jurat, și a zis: «Da, ce am hotărât se va întâmpla, ce am pus la cale se va împlini. Voi zdrobi pe Asirian în țara Mea, îl voi călca în picioare în munții Mei; astfel jugul lui se va lua de pe ei, și povara lui va fi luată de pe umerii lor». Iată hotărârea luată împotriva întregului pământ, iată mâna, întinsă peste toate neamurile. Domnul oștirilor

a luat această hotărâre, cine I se va împotrivi? Mâna Lui este întinsă: cine o va abate?” (Isaia 14, 28.24-27.)

Puterea asupritorului avea să fie zdrobită. Totuși Ezechia, în primii ani ai domniei lui, continuase să plătească tribut Asiriei în conformitate cu înțelegerea făcută cu Ahaz. În același timp, împăratul „s-a sfătuit cu căpeteniile sale și cu oamenii lui cei viteji” și a făcut ce a fost posibil pentru apărarea împărăției sale. El și-a asigurat o rezervă mare de apă înăuntrul zidurilor Ierusalimului, pe când în afara cetății avea să fie lipsă. „Ezechia s-a îmbărbătat, a zidit din nou zidul care era stricat și l-a ridicat până la turnuri.

A mai zidit un alt zid în afară, a întărit Milo în cetatea lui David, și a pregătit o mulțime de arme și de scuturi. A pus căpeteniile de război peste popor”. (2 Cronici 32, 3, 5.6.) Nimic din ceea ce se putea face în pregătirea pentru asediu n-a rămas nefăcut.

Pe vremea venirii pe tronul lui Iuda a lui Ezechia, asirienii duseseră deja ca prizonieri un mare număr dintre copiii lui Israel din împărăția de nord; și la câțiva ani după ce începuse să domnească și în timp ce întărea încă fortărețele Ierusalimului, asirienii au asediat și au cucerit Samaria și au împrăștiat cele zece seminții în multe provincii ale împărăției asiriene. Hotarele lui Iuda se găseau la numai câțiva kilometri distanță și Ierusalimul era la mai puțin de optzeci de kilometri; iar comorile bogate care se găseau în templu aveau să ispitească pe vrăjmaș să se întoarcă.

Dar împăratul lui Iuda se hotărâse să-și facă partea, pregătindu-se să se împotrivescă vrăjmașului și, după ce a făcut tot ceea ce inventivitatea și puterea omenească puteau face, și-a strâns forțele și i-a îndemnat să fie curajoși: „Mare este în mijlocul tău Sfântul lui Israel ”(Isaia 12, 6), fusese solia proorocului Isaia către Iuda ; iar împăratul, cu o credință neclintită, declara acum: „Cu noi este Domnul, Dumnezeul nostru, care ne va ajuta și

va lupta pentru noi”. (2 Cronici 32, 8.)

Nimic altceva nu inspiră credința atât de repede ca exercitarea credinței. Împăratul lui Iuda se pregătise pentru furtuna ce venea; iar acum, încrezător că proorocia împotriva asirienilor avea să se împlinească, și-a întărit sufletul în Domnul. „Poporul a avut încredere în cuvintele lui Ezechia”. (2 Cronici 32, 8.) Ce importanță avea dacă armatele asiriene, înviorate după cucerirea celor mai mari națiuni ale pământului și învingătoare asupra Samariei și Israelului, își vor îndrepta forțele împotriva lui Iuda? Ce importanță avea dacă ei se îngâmfau prin cuvintele: „După cum mâna mea a pus stăpânire pe împărățiile idolilor, unde erau mai multe icoane decât la Ierusalim și în Samaria, cum am făcut Samariei și idolilor ei, nu voi face și Ierusalimului și icoanelor lui?” (Isaia 10, 10.11.) Iuda nu avea nimic de ce să se teamă, căci tăria lor era în Iehova.

Criza așteptată multă vreme a sosit în cele din urmă. Oștile Asiriei care înaintau din biruință în biruință au pătruns în Iudea. Încrezători în biruință, conducătorii și-au împărțit forțele în două armate: una urma să întâlnească armata egipteană către miazăzi, iar cealaltă avea să asedieze Ierusalimul.

Singura nădejde a lui Iuda era acum în Dumnezeu. Orice ajutor posibil din armatele Egiptului fusese tăiat și nici o altă națiune nu era aproape să-i întindă o mână prietenoasă.

Căpeteniile asiriene, sigure de tăria forțelor disciplinate, au pregătit o întâlnire cu căpeteniile lui Iuda, cu care ocazie au cerut cu obraznicie predarea cetății. Această cerere a fost însoțită de blesteme hulitoare împotriva Dumnezeului evreilor. Datorită slăbiciunii și apostaziei lui Israel și Iuda, Numele lui Dumnezeu nu era de temut printre popoare, ci devenise un subiect de batjocură continuă. (Vezi Isaia 52, 5.)

„Rabșache, una din căpeteniile lui Sanherib, le-a zis: «Spuneți lui Ezechia: Așa vorbește marele împărat, împăratul Asiriei: Ce este încrederea aceasta pe care te bizui? Tu ai zis: Pentru război trebuie chibzuință și putere. Dar acestea sunt doar vorbe în vânt. În cine ți-ai pus încrederea de te-ai răsculat împotriva mea?»» (2 Împărați 18, 19.20.)

Convorbirile căpeteniilor erau purtate în afara porților cetății, dar în auzul străjerilor de pe zid; pe când reprezentanții împăratului asirian și-au rostit cu glas tare propunerile către căpeteniile lui Iuda, acestea le-au cerut să vorbească în limba siriană, și nu în ebraică, pentru ca cei de pe zid să nu înțeleagă desfășurarea întâlnirii. Rabșache, bătându-și joc de această sugestie, și-a ridicat glasul și mai puternic și, continuând să vorbească în limba ebraică, a spus: „Ascultați cuvintele marelui împărat, împăratul Asiriei! Așa vorbește împăratul: «Nu vă lăsați amăgiți de Ezechia, căci nu va putea să vă izbăvească. Nu vă lăsați mângâiați de Ezechia cu încrederea în Domnul, când zice: „Domnul ne va izbăvi și cetatea aceasta nu va fi dată în mâinile împăratului Asiriei”».

Nu ascultați pe Ezechia. Căci așa vorbește împăratul Asiriei: «Faceți pace cu mine, supuneți-vă mie, și fiecare din voi va mânca din via lui și din smochinul lui, și va bea apă din fântâna lui, până voi veni, și vă voi lua într-o țară ca a voastră, într-o țară plină de grâu și de vin, o țară plină de pâine și de vii.»

Nu vă lăsați amăgiți de Ezechia când vă zice: «Domnul ne va izbăvi». Oare dumnezeii neamurilor au izbăvit ei fiecare țara lui din mâna împăratului Asiriei? Unde sunt dumnezeii Hamatului și Arpadului? Unde sunt dumnezeii din Sefarvaim? Și unde sunt dumnezeii Samariei? Au izbăvit ei Samaria din mâna mea? Dintre toți dumnezeii acestor țări, care din ei și-au izbăvit țara din mâna mea, pentru ca Domnul să izbăvească Ierusalimul din mâna mea?» (Isaia 36, 13-20.)

La aceste batjocuri copiii lui Iuda „nu i-au răspuns o vorbă”. Întâlnirea a ajuns la încheiere. Reprezentanții iudei s-au întors la Ezechia „cu hainele sfâșiate, și i-au spus cuvintele lui Rabșache”. (Versetele 21.22.) Împăratul, auzind despre aceste provocări și hule, „și-a sfâșiat hainele, s-a acoperit cu un sac, și s-a dus în casa Domnului”. (2 Împărați 19, 1.)

Un sol a fost trimis la Isaia să-l informeze cu privire la rezultatele întâlnirii. Ziua aceasta „este o zi de necaz, de pedeapsă și de ocară”, a fost cuvântul pe care regele i l-a trimis. „Poate că Domnul, Dumnezeul tău, a auzit toate cuvintele lui Rabșache, pe care l-a trimis împăratul Asiriei, stăpânul său, să batjocorească pe Dumnezeul cel viu, și poate că Domnul, Dumnezeul tău îl va pedepsi pentru cuvintele pe care le-a auzit. Înaltă dar o rugăciune pentru ceilalți care au mai rămas”. (2 Împărați 19, 3.4.)

„Împăratul Ezechia și proorocul Isaia, fiul lui Amoț, au început să se roage pentru lucrul acesta și au strigat către cer.” (2 Cronici 32, 20.)

Dumnezeu a răspuns la rugăciunile slujitorilor Săi. Lui Isaia i-a fost dată solia pe care s-o transmitea lui Ezechia: „Așa vorbește Domnul: «Nu te speria de cuvintele pe care le-ai auzit și prin care M-au batjocorit slujitorii împăratului Asiriei. Voi pune în el un duh care îl va face ca, la auzul unei vești pe care o va primi, să se întoarcă în țara lui; și-l voi face să cadă ucis de sabie în țara lui»”. (2 Împărați 19, 6.7.)

După ce s-au despărțit de căpeteniile lui Iuda, reprezentanții Asiriei au luat legătura direct cu împăratul lor, care era cu o parte a armatei care controla drumul dinspre Egipt. Când a auzit răspunsul, Sanherib a scris o scrisoare batjocoritoare pentru Domnul, Dumnezeul lui Israel, vorbind astfel împotriva lui: „După cum dumnezeii neamurilor celorlalte țări n-au putut să izbăvească pe poporul lor din mâna mea, tot așa nici Dumnezeul lui Ezechia

nu va izbăvi pe poporul Său din mâna mea”. (2 Cronici 32, 17.)

Amenințarea lăudăroasă era însoțită de solia: „Să nu te înșele Dumnezeul tău, în care te încrezi, zicând: «Ierusalimul nu va fi dat în mâinile împăratului Asiriei». Iată, ai auzit ce au făcut împărații Asiriei tuturor țărilor, și cum le-au nimicit; și tu, să fii izbăvit! Dumnezeul neamurilor pe care le-au nimicit părinții mei, au izbăvit ei pe Gozan, Haran, Rețef și pe fiii lui Eden din Telasar? Unde este împăratul Hamatului, împăratul Arpadului și împăratul cetății Sevarfaimului, Henei și Ivei?” (2 Împărați 19, 10-13.)

Când împăratul lui Iuda a primit scrisoarea batjocoritoare, a luat-o la templu, „a întins-o înaintea Domnului” (Versetul 14) și s-a rugat cu o credință puternică pentru ajutor din cer, ca popoarele pământului să știe că Dumnezeul evreilor încă trăiește și domnește. Era în joc onoarea lui Iehova; numai El putea aduce eliberarea.

„Doamne, Dumnezeul lui Israel, care șezi pe heruvimi” se ruga Ezechia. „Tu ești singurul Dumnezeu al tuturor împăraților pământului! Tu ai făcut cerurile și pământul. Doamne, pleacă-ți urechea și ascultă! Doamne, deschide-ți ochii și privește. Auzi cuvintele lui Sanherib, care a trimis pe Rabșache să batjocorească pe Dumnezeul cel viu. Da, Doamne, este adevărat că împărații Asiriei au nimicit neamurile și le-au pustiit țările, și că au aruncat în foc pe dumnezeii lor; dar ei nu erau dumnezei, ci erau lucrări făcute de mâna omului, erau lemn și piatră; și i-au nimicit. Acum, Doamne, Dumnezeul nostru, izbăvește-ne din mâna lui Sanherib, ca să știe toate împărățiile pământului că numai Tu ești Dumnezeu, Doamne”. (Versetul 15-19.)

„Ia aminte, Păstorul lui Israel, Tu, care povățuiești pe Iosif ca pe o turmă! Arată-Te în strălucirea Ta, Tu, care șezi pe heruvimi! Trezește-ți puterea, înaintea lui Efraim, Beniamin și Manase, Și vino în ajutorul nostru!

Ridică-ne, Dumnezeule, Fă să strălucească Fața Ta, Și vom fi scăpați!

Doamne, Dumnezeul oștirilor, Până când Te vei mânia cu toată rugăciunea poporului Tău? Îi hrănești cu o pâine de lacrimi, Și-i adăpi cu lacrimi din plin. Ne faci să fim mărul de ceartă al vecinilor noștri, Și vrăjmașii noștri râd de noi între ei. Ridică-ne, Dumnezeul oștirilor! Fă să strălucească Fața Ta, și vom fi scăpați!

Tu ai adus o vie din Egipt, Ai izgonit neamuri, și ai sădit-o. Ai făcut loc înaintea ei: Și ea a dat rădăcini și a umplut țara. Munții erau acoperiți de umbra ei, Și ramurile ei erau niște cedri ai lui Dumnezeu. Își întindea mlădițele până la mare, Și lăstarii până la Râu.

Pentru ce i-ai rupt gardul acum, De-o jefuiesc toți trecătorii? O rămă mistrețul din pădure, Și o mănâncă fiarele câmpului. Dumnezeul oștirilor, întoarce-Te iarăși! Privește din cer, și vezi! Cercetează via aceasta! Ocrotește ce a sădit dreapta Ta, Și pe fiul, pe care ți L-ai ales!...

Înviorează-ne iarăși, și vom chema Numele Tău. Doamne, Dumnezeul oștirilor, ridică-ne iarăși! Fă să strălucească Fața Ta, Și vom fi scăpați!” (Psalm 80.)

Rugăciunile lui Ezechia în favoarea lui Iuda, a onoarei Conducătorului lor suprem erau în armonie cu planul lui Dumnezeu. Solomon, în binecuvântarea rostită la consacrarea templului, se rugase Domnului „să facă în tot timpul dreptate robului său și poporului Său Israel, pentru ca toate popoarele pământului să poată cunoaște că Domnul este Dumnezeu și că nu este alt Dumnezeu afară de El”. (1 Împărați 8, 59.60.) Domnul avea să-și arate favoarea îndeosebi atunci când în vreme de război sau de înfrângere de către o oștire, căpeteniile lui Israel aveau să intre în casa de rugăciune și trebuia să se roage pentru izbăvire. (Versetele 33, 34.)

Ezechia n-a fost lăsat fără nădejde. Isaia a trimis la el să i se spună: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: «Am auzit rugăciunea pe care Mi-ai făcut-o cu privire la Sanherib, împăratul Asiriei. Iată cuvântul pe care l-a rostit Domnul împotriva lui:

«Fecioara, fiica Sionului, te disprețuiește și râde de tine; fata Ierusalimului dă din cap după tine.»

«Pe cine ai batjocorit și ai ocărât tu? Împotriva cui ai ridicat glasul? Și împotriva cui ți-ai ridicat ochii? Împotriva Sfântului lui Israel!» «Prin solii tăi ai batjocorit pe Domnul și ai zis: Cu mulțimea carelor mele, am suit vârful munților, coastele Libanului! Voi tăia cei mai înalți cedri ai lui, cei mai frumoși chiparoși ai lui, și voi atinge creasta lui cea mai înaltă, pădurea lui care este ca o grădină de poame; am săpat și am băut ape străine, și voi seca cu talpa picioarelor Mele toate râurile Egiptului».

«N-ai auzit că Eu de mult am pregătit aceste lucruri, și că le-am hotărât din vremurile vechi? Acum însă am îngăduit să se împlinească, și să prefaci cetăți întărite în mormane de dărâmături. Locuitorii lor sunt neputincioși, îngroziți și înmărmuriți; au ajuns ca iarba de pe câmp și ca verdeța fragedă, ca iarba de pe acoperișuri și ca grâul care se usucă înainte de a-i da spicul.»

«Dar știi când stai jos, când ieși și când intri, și când ești furios împotriva Mea. Pentru că ești furios împotriva Mea, și pentru că trufia ta a ajuns la urechile Mele, de aceea voi pune belciugul Meu în nările tale, și zăbala Mea între buzele tale și te voi face să te întorci pe drumul pe care ai venit.» (2 Împărați 19, 20-28.)

Țara lui Iuda fusese pustiită de armata de ocupație; dar Dumnezeu făgăduise să Se îngrijească în mod minunat de nevoile poporului. Lui

Ezechia i-a fost trimisă solia: „Acesta să-ți fie semnul: Anul acesta veți mânca ce crește de la sine, și al doilea an ce va răsări din rădăcinile rămase; dar în al treilea an, veți semăna, veți secera, veți sădi vii și veți mânca din rodul lor. Rămășița din casa lui Iuda, ce va mai rămânea, va prinde iarăși rădăcini dedesubt, și deasupra va da rod. Căci din Ierusalim va ieși o rămășiță și din muntele Sionului cei scăpați. Iată ce va face râvna Domnului oștirilor.

De aceea, așa vorbește Domnul asupra împăratului Asiriei: «Nu va intra în cetatea aceasta, nici nu va arunca săgeți în ea, nu va sta înaintea ei cu scuturi și nu va ridica întărituri de șanțuri împotriva ei. Se va întoarce pe drumul pe care a venit, și nu va intra în cetatea aceasta, zice Domnul. Căci Eu voi ocroti cetatea aceasta ca să o mântuiesc, din pricina Mea, și din pricina robului Meu David».” (2 Împărați 19, 29-34.)

Chiar în noaptea aceea a venit izbăvirea. „În noaptea aceea, a ieșit îngerul Domnului, și a ucis în tabăra Asirienilor o sută optzeci de mii de oameni”. (2 Împărați 19, 35.) „Toți vitejii, domnitorii și căpeteniile” din tabăra împăratului Asiriei au fost uciși. (2 Cronici 32, 21.)

Veștile cu privire la această judecată cumplită asupra oștirii care fusese trimisă să cucerească Ierusalimul au ajuns repede la Sanherib care păzea încă drumul dinspre Egipt către Iuda. Cuprins de frică, împăratul asirian s-a grăbit să plece și „s-a întors rușinat în țara lui”. (Versetul 21.) Dar nu avea să mai domnească multă vreme. Potrivit cu proorocia care fusese rostită cu privire la sfârșitul lui neașteptat, el a fost asasinat de cei din casa lui „și în locul său a domnit fiul său Esar Hadon”. (Isaia 37, 38.)

Dumnezeul evreilor biruise pe asirianul cel mândru. Onoarea lui Iehova fusese apărată în ochii popoarelor înconjurătoare. În Ierusalim inimile oamenilor erau pline de o bucurie sfântă. Rugăciunile lor stăruitoare pentru

izbăvire fuseseră împletite cu mărturisirea păcatului și cu multe lacrimi. În nevoia lor cea mare se încrezuseră cu totul în puterea lui Dumnezeu de a salva, și El nu-i părăsise. Acum, curțile templului răsunau de cântecele solemne, de laudă.

„Dumnezeu este cunoscut în Iuda Mare este Numele Lui în Israel. Cortul lui este în Salem, Și locuința Lui este în Sion; Acolo a sfărâmat El săgețile, Scutul, sabia și armele de război.

Tu ești mai măreț, Mai puternic decât munții răpitorilor. Despuiți au fost vitejii aceia plini de inimă, Au adormit somnul de apoi; N-au putut să se apere, toți acei oameni viteji. La mustrarea Ta, Dumnezeul lui Iacov, Au adormit și călăreți și cai.

Cât de înfricoșat ești Tu! Cine poate să-ți stea împotriva, Când Îți izbucnește mânia? Ai rostit hotărârea de la înălțimea cerurilor; Pământul s-a îngrozit și a tăcut, Când S-a ridicat Dumnezeu să facă dreptate, Și să scape pe toți nenorociții de pe pământ.

Omul Te laudă chiar în mânia lui, Când Te îmbraci cu toată urgia Ta. Faceți juruințe Domnului, Dumnezeului vostru, Și împliniți-le! Toți cei ce-l înconjoară, Să aducă daruri Dumnezeului celui înfricoșat. El frânge mândria domnitorilor, El este înfricoșat pentru împărații pământului”. (Psalmii 76.)

Ridicarea și căderea imperiului asirian este bogată în învățăminte pentru popoarele pământului. Inspirația a asemănat gloria Asiriei în culmea prosperității ei cu un copac nobil din grădina lui Dumnezeu, care se înalță deasupra copacilor din jur.

„Iată că Asirianul era un cedru falnic în Liban; ramurile lui erau stufoase, frunzișul umbros, tulpina înaltă, iar vârful îi ajungea până la nori ...

și tot felul de neamuri multe locuiau sub umbra lui. Era frumos prin mărimea lui, prin întinderea ramurilor lui; căci rădăcinile îi erau înfipte în ape mari. Cedrii din grădina lui Dumnezeu nu-l întreceau, chiparoșii nu erau de asemuit cu crengile lui, și platani nu erau ca ramurile lui; nici un copac din grădina lui Dumnezeu nu era ca el în frumusețe. Îl făcusem atât de frumos prin mulțimea crăcilor lui, că-l pizmuiau copacii Edenului, care se aflau în grădina lui Dumnezeu”. (Ezechiel 31, 3-9.)

Dar conducătorii Asiriei, în loc să folosească binecuvântările lor neobișnuite pentru binele omenirii, au devenit o nenorocire pentru multe țări. Nemiloși, fără să se gândească la Dumnezeu sau la semenii lor, au urmat tactica neînduplecată de a determina toate popoarele să recunoască supremația zeilor Ninivei, pe care ei îi înălțau mai presus decât Cel Prea Înalt. Dumnezeu trimisese la ei pe Iona cu o solie de avertizare și, pentru o vreme, s-au umilit înaintea Dumnezeului oștirilor și au căutat iertare. Dar la scurtă vreme s-au întors iarăși la închinarea idolatră și la cucerirea lumii.

Proorocul Naum, în acuzarea răufăcătorilor din Ninive, exclama:

„Vai de cetatea vărsătoare de sânge, Plină de minciună, Plină de silnicie și care nu încetează să se dedea la răpire!

Auziți pocnetul biciului, uruitul roților, Tropăitul cailor, și duruitul carelor!

Se aruncă năvalnici călăreții, scânteiază sabia, Fulgeră sulița.... O mulțime de răniți!...

lată, am necaz pe tine, Zice Domnul oștirilor”. (Naum 3, 1-6.)

Cu o precizie fără greș, Cel Infinit încă are o judecată cu popoarele. În

timp ce mila Lui este oferită cu chemări la pocăință, această judecată rămâne deschisă; dar atunci când oamenii ating un nivel stabilit de Dumnezeu, începe lucrarea mâniei Sale. Conturile se închid. Răbdarea divină ajunge la capăt. Mila nu mai mijlocește în favoarea lor.

„Domnul este îndelung răbdător, dar de o mare tărie și nu lasă nepedepsit pe cel rău. Domnul umblă în furtună și în vârtej, și norii sunt praful picioarelor Lui. El muștră marea și o usucă, face să sece toate râurile; Basanul și Carmelul tânjesc, și floarea Libanului se veștejește. Se clatină munții înaintea Lui, și dealurile se topesc; se cutremură pământul înaintea Lui, lumea și toți locuitorii ei. Cine poate sta înaintea urgiei Lui? Și cine poate ține piept mâniei Lui aprinse? Urgia Lui se varsă ca focul, și se prăbușesc stâncile înaintea Lui”. (Naum 1, 3-6.)

Așa se face că Ninive, „cetatea aceea veselă, care stătea plină de încredere și zicea în inima ei: «Eu și nici una afară de mine!»”, a devenit un pustiu (Țefania 2, 15.) „Este jefuită, pustiită și stoarsă de tot! Inima îi este mâhnită, îi tremură genunchii, toate coapsele suferă și toate fețele au îngălbenit. Unde este acum culcușul acela de lei, pășunea aceea pentru puii de lei, pe unde umbla leul, leoaica și puiul de leu, fără să-i tulbure nimeni?” (Naum 2, 10.11.)

Privind înainte la vremea când îngâmfarea Asiriei avea să fie doborâtă, Țefania proorocea despre Ninive: „În mijlocul cetății se vor culca turme de vite de tot felul; pelicanul și ariciul vor rămâne noaptea pe coperișurile stâlpilor ei. La ferestre se vor auzi țipetele lor, pustiirea va fi în prag, căci căptușeala de cedru va fi scoasă”. (Țefania 2, 14.)

Mare a fost slava împărăției asiriene; mare i-a fost și căderea. Proorocul Ezechiel, dezvoltând mai departe imaginea cu cedrul cel nobil, a prevenit lămurit căderea Asiriei din cauza mândriei și cruzimii ei. El declara:

„Așa vorbește Domnul Dumnezeu ... «pentru că își înălța vârful până la nori și inima i se mândrea cu înălțimea lui, l-am dat în mâinile viteazului neamurilor, care-i va face după răutatea lui; căci l-am izgonit. Străinii, cele mai grozave popoare, l-au tăiat și l-au lepădat. Crengile i-au căzut în munți și în toate văile. Ramurile i s-au sfărâmat în toate șuvoaiile țării; și toate popoarele pământului au plecat de la umbra lui, și l-au părăsit. Pe sfărâmăturile lui au venit și s-au așezat toate păsările cerului, și toate fiarele câmpului și-au făcut culcușul între ramurile lui, ca să nu se mai îngâmfe nici unul din copacii de lângă ape cu înălțimea lor....»

Așa vorbește Domnul Dumnezeu: ... «În ziua când s-a pogorât în locuința morților, am răspândit jalea ... și toți copacii de pe câmp s-au uscat. De vuietul căderii lui am făcut să se cutremure neamurile»”. (Ezechiel 31, 10-16.)

Mândria Asiriei și căderea ei trebuie să slujească drept exemplu până la sfârșitul timpului. În ce privește națiunile pământului de astăzi care în mândrie și aroganță se aliniază împotriva Sa, Dumnezeu întreabă: „Cu cine poți fi asemuit tu în slavă și în mărime între copacii Edenului? Totuși vei fi aruncat împreună cu copacii Edenului în adâncimile pământului”. (Versetul 18.)

„Domnul este bun, El este un loc de scăpare în ziua necazului; și cunoaște pe cei ce se încred în El. Dar cu niște valuri ce se varsă peste mal, va nimici” pe toți aceia care caută să se înalțe mai presus de Cel Prea Înalt. (Naum 1, 7.8.)

„Mândria Asiriei va fi frântă și toiagul de cârmuire al Egiptului va pieri.” (Zaharia 10, 11.) Acest lucru este adevărat nu numai cu privire la popoarele care s-au ridicat la luptă împotriva lui Dumnezeu în vremurile

vechi, ci și la popoarele de astăzi care nu împlinesc planul divin. În zilele răsplătirii finale, când Judecătorul cel drept al întregului pământ „va cerne neamurile” (Isaia 30, 28), iar aceluia care au păstrat adevărul le va fi îngăduit să intre în cetatea lui Dumnezeu, arcadele cerului vor răsuna de cântările biruitoare ale celor răscumparați. „Voi însă veți cânta”, declară proorocul, „ca în noaptea când se prăznuiește sărbătoarea, veți fi cu inima veselă, ca cel ce merge în sunetul flautului, ca să se ducă la muntele Domnului, spre Stânca lui Israel. și Domnul va face să răsune glasul Lui măreț.... Atunci, Asirianul va tremura de glasul Domnului, care îl va lovi cu nuiua Sa. La fiecare lovitură de nuiua hotărâtă pe care i-o va da Domnul, se vor auzi timpanele și arfele”. (Versetele 29-32.)

Capitolul 31

Nădejde pentru neamuri

În timpul lucrării sale, Isaia a dat o mărturie lămurită cu privire la planul lui Dumnezeu pentru păgâni. Alți prooroci amintiseră despre planul divin, dar vorbirea lor nu fusese totdeauna înțeleasă. Lui Isaia i s-a dat să explice foarte clar lui Iuda adevărul că printre cei din Israelul lui Dumnezeu aveau să fie socotiți mulți care nu erau urmașii lui Avraam după trup. Această învățătură nu era în armonie cu teologia vremii lui, cu toate acestea, el a rostit fără teamă soliile date de Dumnezeu și a adus nădejde multor inimi care tânjeau după binecuvântările spirituale făgăduite seminției lui Avraam.

Apostolul neamurilor, în epistola către credincioșii din Roma, atrage atenția la această caracteristică a învățăturii lui Isaia. Pavel spune: „Și Isaia merge cu îndrăzneală până acolo că zice: «Am fost găsit de cei ce nu Mă căutau; M-am făcut cunoscut celor ce nu întrebau de Mine»”. (Romani 10, 20.)

Adesea, izraeliții păreau neîn stare sau lipsiți de bunăvoință să înțeleagă planul lui Dumnezeu pentru păgâni. Dar tocmai acesta a fost scopul pentru care El i-a făcut un popor deosebit și i-a întemeiat ca o națiune independentă printre națiunile pământului. Avraam, tatăl lor, căruia i-a fost dat pentru prima oară legământul făgăduinței fusese chemat să iasă din rudeniile lui și să plece în regiuni îndepărtate ca să fie un purtător de lumină pentru neamuri. Cu toate că făgăduința dată lui cuprinde o sămânță de urmași numeroasă ca nisipul mării, totuși nu pentru un scop egoist avea să devină întemeietorul unei națiuni în țara Canaan. Legământul lui Dumnezeu cu el cuprindea toate popoarele pământului. „Voi face din tine un neam mare și binecuvântat”, a declarat Iehova, „îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, și voi blestema pe cei ce te vor

blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine”. (Geneza 12, 2.3.)

La înnoirea legământului cu puțin înainte de nașterea lui Isaac, planul lui Dumnezeu pentru omenire a fost iarăși făcut clar. „În el vor fi binecuvântate toate neamurile pământului” (Geneza 18, 18), a fost asigurarea din partea Domnului cu privire la copilul făgăduit. Iar mai târziu, vizitatorul ceresc încă o dată a declarat: „Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta”. (Geneza 22, 18.)

Termenii atotcuprinzători ai acestui legământ erau cunoscuți copiilor lui Avraam cât și copiilor lui. Ei fuseseră izbăviți din robia Egiptului pentru ca izraeliții să fie o binecuvântare pentru popoare și ca Numele lui Dumnezeu să fie făcut cunoscut „în tot pământul”. (Exod 9, 16.) Dacă aveau să asculte de cerințele Sale, urmau să fie așezați cu mult înaintea altor popoare în înțelepciune și pricepere. Dar această supremație avea să fie atinsă și păstrată numai pentru ca prin ei planul lui Dumnezeu pentru toate națiunile pământului să fie împlinit.

Providențele minunate legate de eliberarea lui Israel din robia egipteană și de ocuparea țării făgăduite au determinat pe mulți dintre păgâni să recunoască pe Dumnezeul lui Israel drept Conducătorul suprem. „Egiptenii vor cunoaște”, fusese făgăduința, „că Eu sunt Domnul când Îmi voi întinde mâna asupra Egiptului și când voi scoate din mijlocul lor pe copiii lui Israel”. (Exod 7, 5.) Chiar și îngâmfatul Faraon a fost constrâns să recunoască puterea lui Iehova. „Duceți-vă de slujiți Domnului”, a îndemnat el pe Moise și Aaron, „și binecuvântați-mă”. (Exod 12, 31.32.)

Înaintarea oștilor lui Israel a dovedit că lucrările puternice ale Dumnezeului evreilor merseseră înaintea lor și că unii dintre păgâni își însușeau învățătura că numai El era Dumnezeul cel adevărat. În Ierihonul cel

nelegiuit, mărturia unei femei păgâne a fost: „Domnul, Dumnezeul vostru, este Dumnezeu sus în cer și jos pe pământ”. (Iosua 2, 11.) Cunoașterea lui Iehova, care ajunsese astfel la ea, s-a dovedit a fi salvarea ei. Prin credință „n-a pierit Rahav împreună cu cei răzvrățiți”. (Evrei 11, 31.) Iar convertirea ei n-a fost un caz izolat al milei lui Dumnezeu față de închinătorii la idoli care au recunoscut autoritatea Sa divină. În mijlocul țării, un popor numeros -- gabaoniții -- a renunțat la păgânismul lor și s-a unit cu Israel, împărtășindu-se de binecuvântările legământului.

Dumnezeu nu recunoaște nici o deosebire pe bază de naționalitate, rasă sau castă. El este Creatorul tuturor oamenilor. Toți oamenii sunt o familie prin creațiune și toți sunt una prin răscumpărare. Hristos a venit să dărâme orice zid de despărțire, să deschidă toate despărțiturile templului, pentru ca orice suflet să aibă intrarea liberă la Dumnezeu. Dragostea Lui este atât de cuprinzătoare, atât de profundă, atât de deplină, încât pătrunde pretutindeni. Ea ridică mai presus de influența lui Satana pe aceia care sunt amăgiți de ispitirile lui și îi așează în apropierea tronului lui Dumnezeu, tron înconjurat de curcubeul făgăduinței. În Hristos nu mai este nici iudeu, nici grec, nici rob, nici slobod.

În anii care au urmat ocupării țării făgăduite, planurile binefăcătoare ale lui Iehova pentru mântuirea păgânilor au fost aproape cu totul pierdute din vedere și a fost necesar ca El să-și prezinte din nou planul. „Toate marginile pământului”, era inspirat psalmistul să cânte, „își vor aduce aminte și se vor închina înaintea Ta”. „Cei mari vin din Egipt: Etiopia aleargă cu mâinile întinse spre Dumnezeu. Atunci se vor teme neamurile de Numele Domnului, și toți împărații pământului de slava Ta. Să se scrie lucrul acesta pentru neamul de oameni care va veni și poporul care se va naște să laude pe Domnul! Căci El privește din înălțimea sfințeniei Lui; Domnul privește din ceruri pe pământ, ca să audă gemetele prinșilor de război, și să izbăvească pe cei ce sunt pe moarte; pentru ca ei să vestească în Sion Numele Domnului, și laudele Lui în Ierusalim, când se vor strânge toate popoarele, și toate

împărățiile ca să slujească Domnului”. (Psalmii 22, 27; 68, 31; 102, 1.5.18-22.)

Dacă Israel ar fi fost credincios însărcinării lui, toate popoarele pământului s-ar fi împărtășit de binecuvântările lui. Dar inimile acelorora cărora le fusese încredințată cunoașterea adevărului mântuitor n-au fost mișcate de nevoile celor din jurul lor. Când planul lui Dumnezeu a fost pierdut din vedere, păgânii au ajuns să fie priviți ca fiind dincolo de hotarele milei Sale. Lumina adevărului a fost retrasă, și întunericul a pus stăpânire pe ei. Popoarele au fost acoperite cu un văl de ignoranță; dragostea lui Dumnezeu era puțin cunoscută, rătăcirea și superstiția înfloreau.

Aceasta era perspectiva pe care a găsit-o Isaia atunci când a fost chemat la misiunea profetică; cu toate acestea, nu s-a descurajat, căci în urechile lui răsună corul triumfal al îngerilor care înconjurau tronul lui Dumnezeu: „Tot pământul este plin de slava Lui”. (Isaia 6, 3.) Iar credința i-a fost întărită de viziunile cuceririlor glorioase ale bisericii lui Dumnezeu, atunci când „pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă”. (Isaia 11, 9.) „Mahrama care acoperă toate popoarele și învelitoarea care înfășoară toate neamurile” (Isaia 25, 7) avea să fie distrusă, până la urmă. Duhul lui Dumnezeu avea să fie revărsat peste toată făptura. Cei care flămânzesc și însetează după neprihănire aveau să fie numărați printre cei din Israelul lui Dumnezeu. „Și vor răsări ca firele de iarbă între ape, ca sălciile lângă pâraiele de apă”, zicea profetul. „Unul va zice: «Eu sunt Domnul!» Altul se va numi cu numele lui Iacov; iar altul va scrie cu mâna lui: «Al Domnului sunt!» Și va fi cinstit cu numele lui Israel”. (Isaia 44, 4.5.)

Prorocului i s-a dat o descoperire a planului binefăcător al lui Dumnezeu în împrăștierea printre popoarele pământului a lui Iuda cel nepocăit. „Poporul Meu va cunoaște Numele Meu”, zice Domnul; „de aceea va ști, în ziua aceea, că Eu vorbesc și zic: Iată-Mă!” (Isaia 52, 6.) Și nu

numai ei urmau să învețe lecția ascultării și încrederii; în locurile exilului lor, aveau să dea și altora o cunoaștere a viului Dumnezeu. Mulți dintre fiii străinilor urmau să învețe să-L iubească drept pe Creatorul și Răscumpărătorul lor; aveau să înceapă păzirea Sabatului Său cel sfânt ca amintire a puterii Sale creatoare; și când avea să-și „descopere brațul Lui cel sfânt, înaintea tuturor neamurilor”, pentru a-și elibera poporul din robie, „toate marginile pământului” să vadă mântuirea lui Dumnezeu. (Isaia 52, 10.) Mulți dintre acești convertiți de la păgânism vor dori să se unească cu izraeliții și să-i însoțească în călătoria de reîntoarcere în Iudea. Nici unul dintre aceștia nu avea să spună: „Domnul mă va despărți de poporul Său” (Isaia 56, 3), căci Cuvântul Domnului, prin proorocul Său pentru aceia care urmau să se predea Lui și să păzească Legea Sa era că de atunci încolo aveau să fie socotiți printre cei din Israelul spiritual -- biserica Sa de pe pământ.

„Și pe străinii care se vor lipi de Domnul ca să-L slujească și să iubească Numele Domnului, pentru ca să fie slujitorii Lui, și pe toți cei ce vor păzi Sabatul, ca să nu-l pângărească și vor stăruii în legământul Meu, îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt, și-i voi umplea de veselie în Casa Mea de rugăciune pentru toate popoarele. Așa vorbește Domnul, Dumnezeu, care strânge pe cei risipiți ai lui Israel. Voi mai strânge și alte popoare la cei strânși acum din el”. (Versetele 6-8.)

Proorocului i s-a îngăduit să privească de-a lungul veacurilor până la vremea venirii lui Mesia cel făgăduit. La început, a văzut numai „necaz, negură și nevoie neagră”. (Isaia 8, 22.) Mulți care tânjeau după lumina adevărului, erau duși în rătăcire de învățătorii falși în labirinturile rătăcitoare ale filozofiei și spiritismului; alții își puneau încrederea într-o formă de evlavie, dar nu aduceau sfințirea adevărată în practica vieții. Situația părea fără nădejde, dar în scurtă vreme tabloul s-a schimbat și înaintea ochilor proorocului s-a desfășurat o viziune minunată. A văzut Soarele Neprihănirii ridicându-Se cu vindecarea sub aripile Sale și pierdut în admirație a exclamat: „Totuși întunericul nu va împărăți veșnic pe pământul în care

acum este necaz. După cum în vremurile din vechime a acoperit cu ocară țara lui Zabulon și țara lui Neftali, în vremurile viitoare va acoperi cu slavă ținutul de lângă mare, țara de dincolo de Iordan, Galilea Neamurilor. Poporul, care umbla în întuneric, vede o lumină mare; pe cei ce locuiau în țara umbrei morții răsare o lumină”. (Isaia 9, 1-2.)

Această glorioasă Lumină a lumii avea să aducă mântuirea oricărei națiuni, seminții, limbi și popor. Despre lucrarea dinainte de El, proorocul a auzit pe Tatăl cel veșnic care a declarat: „Este prea puțin lucru să fii Robul Meu, ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea, te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului. La vremea îndurării te voi asculta, și în ziua mântuirii te voi ajuta; Te voi păzi și Te voi pune să faci legământ cu poporul, să ridici țara și să împarți moștenirile pustiite; să spui prinșilor de război: «Ieșiți!» Și celor ce sunt în întuneric: «Arătați-vă!» Iată-i că vin de departe, unii de la miazănoapte și de la apus, iar alții din țara Sinim”. (Isaia 49, 6.8.9.12.)

Privind mai departe prin veacuri, proorocul a văzut împlinirea literală a acestor făgăduințe glorioase. A văzut purtătorii veștilor bune ale mântuirii mergând până la marginile pământului la orice seminție și popor. El a auzit pe Domnul zicând despre biserica Evangheliei: „Iată, voi îndrepta spre el pacea ca un râu și slava neamurilor ca un pârâu ieșit din matcă” (Isaia 66, 12) și a auzit însărcinarea: „Lărgeste locul cortului tău; și întinde învelitoarea locuinței tale; nu te opri! Lungește-ți funiile și întărește-ți țărâșii! Căci te vei întinde la dreapta și la stânga, sămânța ta va cotropi neamurile și va locui cetățile pustii”. (Isaia 54, 2.3.)

Iehova a declarat proorocului că-și va trimite martorii la popoare, la Tarsis, la Pul și la Lud ... la Tubal și la Iavan și în „ostroavele îndepărtate”. (Isaia 66, 19.)

„Ce frumoase sunt pe munți Picioarele celui ce aduce vești bune, Care vestește pacea, Picioarele celui ce aduce vești bune, Care vestește mântuirea! Picioarele celui ce zice Sionului: «Dumnezeul tău împărătește!»” (Isaia 52, 7.)

Proorocul a auzit glasul lui Dumnezeu chemând biserica Sa la lucrarea încredințată ei, pentru ca să fie pregătită calea pentru intrarea în veșnica Sa împărăție. Solia este deosebit de clară:

„Scoală-te și luminează-te! Căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine.”

„Căci iată, întunericul acoperă pământul Și negură mare popoarele; Dar peste tine răsare Domnul Și slava Lui se arată peste tine. Neamurile vor umbla în lumina ta Și împărații în strălucirea razelor tale.”

„Ridică-ți ochii împrejur și privește; Toți se strâng și vin spre tine! Fiii tăi vin de departe Și fiicele tale sunt purtate pe brațe....”

„Străinii îți vor zidi zidurile Și împărații lor îți vor sluji; Căci te-am lovit în mânia Mea, Dar în îndurarea Mea am milă de tine. Porțile tale vor sta veșnic deschise, Nu vor fi închise nici zi, și nici noapte, Ca să lase să intre la tine bogăția neamurilor, Și împărații lor cu tot alaiul lor”.

„Întoarceți-vă la Mine și veți fi mântuiți Toți cei ce sunteți la marginile pământului! Căci Eu sunt Dumnezeu, și nu altul!” (Isaia 60, 1-4.10.11; 45, 22.)

Aceste proorocii cu privire la o mare redeșteptare spirituală într-o vreme de întunecime profundă își găsesc împlinirea în liniile înaintate ale stațiunilor misionare, care ajung în cele mai îndepărtate regiuni ale

pământului. Grupele de misionari în țările păgâne au fost asemănaute de prooroc cu semne așezate pentru călăuzirea acelor care caută lumina adevărului. „În ziua aceea”, zice Isaia, „Vlăstarul lui Isai va fi ca un steag pentru popoare; neamurile se vor întoarce la El și slava va fi locuința Lui. În același timp, Domnul Își va întinde mâna a doua oară ca să răscumpere rămășița poporului Său... El va înălța un steag pentru neamuri, va strânge pe surghiuniții lui Israel și va aduna pe cei risipiți ai lui Iuda de la cele patru capete ale pământului”. (Isaia 11, 10-12.)

Ziua mântuirii este aproape. „Domnul Își întinde privirile peste tot pământul ca să sprijine pe aceia a căror inimă este întregă a Lui”. (2 Cronici 16, 9.) În toate națiunile, limbile și neamurile, El vede bărbați și femei care se roagă pentru lumină și cunoștință. Sufletele lor sunt nesățurate; multă vreme s-au hrănit cu cenușă. (Vezi Isaia 44, 20.) Vrajmașul oricărei neprihăniri i-a rătăcit, iar ei bâjbâie ca niște orbi. Dar sunt cinstiți în inimă și doresc să descopere o cale mai bună. Cu toate că se găsesc în adâncimile păgânismului, fără o cunoaștere a legii scrise a lui Dumnezeu și a Fiului Său Isus, au descoperit pe nenumărate căi lucrarea unei puteri divine asupra minții și a caracterului.

Uneori aceia care nu au o cunoaștere a lui Dumnezeu în afară de aceea pe care au primit-o sub acțiunea harului divin, au fost binevoitori față de slujitorii Săi, apărându-i cu riscul vieții lor. Duhul Sfânt sădește harul lui Hristos în inima multor căutători nobili după adevăr, dând naștere simpatiilor contrare firii lor, contrare educației lor de mai înainte. „Lumina care luminează pe orice om venit în lume” (Ioan 1, 9) strălucește în sufletul lor; și dacă se ia seama la această Lumină, El le va călăuzi picioarele către Împărăția lui Dumnezeu. Proorocul Mica spunea: „Chiar dacă am căzut, mă voi scula iarăși, chiar dacă stau în întuneric, totuși Domnul este Lumina mea! El mă va scoate la lumină și voi privi dreptatea Lui”. (Mica 7, 8.9.)

Planul de Mântuire al Cerului este destul de larg ca să cuprindă lumea

întreagă. Dumnezeu dorește să insuflă în natura omenească smerită suflarea de viață. El nu va îngădui ca vreun suflet care este sincer în dorința lui după ceva mai înalt și mai nobil decât tot ce poate oferi lumea să fie dezamăgit. El trimite continuu pe îngerii Săi la aceia care, prinși de împrejurările cele mai descurajatoare, se roagă în credință ca o putere mai înaltă decât ei să-i ia în stăpânire și să le aducă eliberare și pace. Dumnezeu li Se va descoperi pe diferite căi și-i va pune în legătură cu providențele care le vor întări încrederea în Acela care S-a dat pe Sine ca răscumpărare pentru toți pentru ca „să-și pună încrederea în Domnul, și să nu uite lucrările Domnului și să păzească poruncile Lui”. (Psalmii 78, 7.) „Se poate lua prada celui puternic? Și poate să scape cel prins din prinsoare? Da, zice Domnul, prada celui puternic va fi luată, și cel prins de asupritor va scăpa”. (Isaia 49, 24.25.) „Vor fi acoperiți de rușine cei ce se încred în chipuri cioplite și zic idolilor turnați: «Voi sunteți dumnezeii noștri!»” (Isaia 42, 17.)

„Ferice ce cine are ca ajutor pe Dumnezeul lui Iacov, ferice ce cine-și pune nădejdea în Domnul Dumnezeu său!” (Psalmii 146, 5.) „Întoarceți-vă la cetățuie, voi prizonieri ai nădejzii”. (Zaharia 9, 12.) Către toți cei sinceri din țările păgâne, „celui neprihănit” în ochii Cerului „îi răsare o lumină în întuneric”. (Psalmii 112, 4.) Dumnezeu a vorbit: „Voi duce pe orbi pe un drum necunoscut de ei, îi voi povățui pe cărări neștiute de ei; voi preface întunericul în lumină, înaintea lor și locurile strâmte în locuri netede; iată ce voi face, și nu-i voi părăsi”. (Isaia 42, 16.)

Pedeapsa națională „Te voi pedepsi cu dreptate; Nu pot să te las nepedepsit.” (Ieremia 30, 11.)

Capitolul 32

Manase și Iosia

Împărăția lui Iuda, a prosperat în toate zilele lui Ezechia dar a coborât din nou sub anii lungi de domnie nelegiuită a lui Manase, când păgânismul a fost reînviat și mulți din popor au fost târați în idolatrie. „Manase a fost pricina că Iuda și locuitorii Ierusalimului s-au rătăcit și au făcut rău mai mult decât neamurile pe care le nimicise Domnul dinaintea copiilor lui Israel”. (2 Cronici 33, 9.) Lumina glorioasă a generațiilor de mai înainte a fost urmată de întunericul superstiției și rătăcirii. Păcatele josnice au apărut și s-au dezvoltat -- tirania, apăsarea, ura a tot ce este bun. Dreptatea a fost pervertită; violența predomina.

Și totuși, acele vremuri rele n-au fost fără martori pentru Dumnezeu și pentru dreptate. Experiențele grele prin care Iuda trecuse cu bine în timpul domniei lui Ezechia dezvoltaseră în inimile multora, o tărie de caracter care acum slujea ca un zăgaz împotriva nelegiuirii copleșitoare. Mărturia lor în favoarea adevărului și a neprihănirii a trezit mânia lui Manase și a tovarășilor lui de autoritate, care au căutat să se împietrească în păcătuire, prin aducerea la tăcere a oricărui glas de dezaprobare. „Manase a vărsat de asemenea mult sânge nevinovat până acolo încât a umplut Ierusalimul de la un capăt la altul, afară de păcatele pe care le-a săvârșit, și în care a târat și pe Iuda, făcând ce este rău înaintea Domnului”. (2 Împărați 21, 16.)

Primul care avea să cadă a fost Isaia, care timp de peste o jumătate de veac, stătuse înaintea lui Iuda ca sol rânduit de Iehova. „Alții au suferit batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu ferăstrăul, chinuți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prigoniți, munciți, ei, de care lumea nu era vrednică -- au rătăcit prin pustiuri, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile

pământului”. (Evrei 11, 36-38.)

Unii dintre aceia care au fost prizoniți în timpul domniei lui Manase, au fost însărcinați să dea mărturii speciale de mustrare și judecată. Proorocii declarau că: „Împăratul lui Iuda a săvârșit aceste urâciuni ... mai rău decât tot ce făcuseră înaintea lui...” Din cauza acestei nelegiuiri, împărăția lui se apropia de o criză; în curând locuitorii țării urmau să fie duși la Babilon, ca să ajungă „de jaful și de prada tuturor vrăjmașilor lor”. (2 Împărați 21, 11.14.) Dar Domnul nu avea să-i părăsească cu totul pe aceia care într-o țară străină aveau să-L recunoască drept Creator al lor; aceștia aveau să sufere încercări mari, dar El urma să le aducă izbăvirea la timpul și calea stabilite de Cer. Aceia care aveau să-și pună încrederea deplină în El urmau să găsească un adăpost sigur.

Proorocii au continuat să dea cu credincioșie avertizările și îndemnurile lor; neînfricați au vorbit lui Manase și poporului lui; dar solii au fost batjocoriți. Iuda cel apostat n-a luat aminte. Ca o anticipație a ceea ce avea să cadă peste popor, dacă aveau să continue în nepocăință, Domnul a îngăduit ca împăratul lor să fie luat rob de o grupă de ostași asirieni, care l-au „legat cu lanțuri și l-au dus la Babilon”, capitala lor vremelnică. Acest necaz l-a trezit la realitate „și s-a smerit înaintea Dumnezeului părinților săi. I-a făcut rugăciuni; și Domnul, lăsându-Se înduplecat, i-a ascultat cererile și l-a adus înapoi la Ierusalim în împărăția lui. Și Manase a cunoscut că Domnul este Dumnezeu”. (2 Cronici 33, 11-13.) Dar această pocăință, oricât de profundă era ea, a venit prea târziu, ca să mai scape împărăția de influența distrugătoare a anilor de practici idolatre. Mulți se poticniseră și căzuseră, ca să nu se mai ridice niciodată.

Printre aceia a căror experiență de viață fusese modelată fără putință de întoarcere de la apostazia fatală a lui Manase, a fost chiar propriul lui fiu, care a ajuns pe tron la vârsta de douăzeci și doi de ani. Despre împăratul Amon stă scris: „A umblat în toată calea în care umblase tatăl său, a slujit

idolilor cărora le slujise și tatăl său Manase; și s-a închinat înaintea lor; a părăsit pe Domnul, Dumnezeul părinților săi, și n-a umblat în calea Domnului”. (2 Împărați 21, 21.22.) „Și nu s-a smerit înaintea Domnului, cum se smerise tatăl său Manase, căci Amon s-a făcut din ce în ce mai vinovat”. Nelegiuitului împărat nu i s-a îngăduit să mai domnească mult. În toiul nelegiuirilor sale sfidătoare, la numai doi ani după venirea lui la domnie, a fost ucis în palat de propriii lui slujitori. Și poporul țării a ucis pe toți cei ce uneltiseră împotriva împăratului Amon. „Și, în locul lui, poporul țării a pus împărat pe fiul său”. (2 Cronici 33, 23.25.)

Odată cu venirea la tron a lui, care avea să domnească timp de treizeci și unu de ani, aceia care își păstraseră curăția credinței, au început să spere că drumul decadent al împărăției a fost oprit: că noul împărat, cu toate că avea numai opt ani, se temea de Domnul și, încă de la început, „a făcut ce era bine înaintea Domnului și a umblat în calea lui David, tatăl lui, și nu s-a abătut nici la dreapta, nici la stânga”. (2 Împărați 22, 2.) Născut dintr-un împărat nelegiuit, asaltat de ispitele de a merge pe urmele tatălui său dar cu ajutorul celor câțiva slujitori care-l încurajau în direcția cea bună, a putut rămâne credincios Dumnezeului lui Israel. Avertizat de rătăcirile generațiilor trecute, a ales să îndeplinească dreptatea, în loc să coboare în adâncimea păcatului și a degradării unde căzuseră tatăl și bunicul lui. „El nu s-a abătut nici la dreapta nici la stânga”. Ca unul care avea să ocupe un loc de încredere, s-a hotărât să asculte de îndrumarea care fusese dată pentru călăuzirea conducătorilor lui Israel, și ascultarea lui a făcut posibil ca Dumnezeu să-l folosească drept vas de cinste.

La vremea când a început să domnească și cu mulți ani mai înainte, cei credincioși din Iuda puneau la îndoială dacă făgăduințele lui Dumnezeu către Israelul din vechime aveau să se împlinescă vreodată. Din punct de vedere omenesc, planul divin pentru poporul ales părea aproape cu neputință de împlinit. Apostazia din veacurile de mai înainte se întărise cu trecerea anilor, zece seminții fuseseră împrăștiate printre păgâni, numai semințiile lui Iuda și

Beniamin mai rămăseseră și chiar și acestea păreau a fi pe pragul ruinei morale și naționale. Proorocii începuseră să prezică distrugerea totală a cetății lor frumoase, unde se afla templul clădit de Solomon, în care se concentraseră toate nădejtile lor pământești, de glorie națională. Era oare posibil ca Dumnezeu să fie gata să Se întoarcă de la planul Său declarat de a aduce izbăvirea acelor care-și pusese încrederea în El? Față de îndelungata prigonire a celor neprihăniți și de aparenta prosperitate a celor nelegiuți, puteau nădăjdui în zile mai bune aceia care rămăseseră credincioși lui Dumnezeu?

Aceste întrebări pline de îngrijorare erau exprimate de proorocul Habacuc. Privind situația celor credincioși din zilele lui, și-a exprimat povara inimii prin întrebarea: „Până când voi striga către Tine, Doamne, fără s-ascuți? Până când mă voi tângui ție, fără să dai ajutor? Pentru ce mă lași să văd nelegiuirea, și Te uiți la nedreptate? Asuprirea și silnicia se fac sub ochii mei, se nasc certuri și se stârnește gâlceavă. De aceea legea este fără putere, și dreptatea nu se vede, căci cel rău biruiește pe cel neprihănit, de aceea se fac judecăți nedrepte”. (Habacuc 1, 2-4.)

Dumnezeu a răspuns la strigătul copiilor Săi credincioși. Prin port-vocea Sa aleasă, și-a făcut cunoscut hotărârea de a aduce pedeapsa asupra poporului care se abătuse de la El ca să slujească zeilor păgâni. În timpul vieții unora dintre aceia care chiar atunci puneau întrebări cu privire la viitor, El avea să îndrume în mod minunat căile popoarelor conducătoare ale pământului și să-i aducă pe babilonieni în frunte. Acești caldeeni, „groaznici și înfricoșați” (Habacuc 1, 7), aveau să cadă deodată peste țara lui Iuda ca un bici rânduit de Dumnezeu. Căpeteniile lui Iuda și cei mai de frunte din popor urmau să fie duși robi în Babilon; cetățile, satele și ogoarele cultivate ale iudeilor urmau să rămână pustii; nimic nu avea să fie cruțat.

Încrezător că și în această judecată grozavă planul lui Dumnezeu pentru poporul Său avea să fie într-un fel împlinit, Habacuc s-a plecat cu umilință în

fața voii descoperite a lui Iehova: „Doamne, nu ești Tu din veșnicie Dumnezeu meu, Sfântul meu?” a strigat el. Apoi, credința lui trecând dincolo de perspectiva întunecată a viitorului apropiat și încrezându-se în făgăduințele prețioase care dau pe față dragostea lui Dumnezeu față de copiii Săi încrezători, proorocul adaugă: „Nu vom muri!” (Versetul 12.) Cu această declarație de credință, a lăsat cazul lui și al tuturor celorlalți credincioși izraeliți în mâinile unui Dumnezeu milostiv.

Aceasta n-a fost singura experiență a lui Habacuc în exercitarea credinței puternice. Într-o împrejurare, pe când medita cu privire la viitor, el spunea: „M-am dus la locul meu de strajă și stăteam pe turn ca să veghez și să văd ce are să-mi spună Domnul și ce-mi va răspunde la plângerea mea”. Cu îndurare Domnul i-a răspuns: „Scrie proorocia și sap-o pe table ca să se poată citi ușor, căci este o proorocie a cărei vreme este hotărâtă, se apropie de împlinire și nu va minți; dacă zăbovește, așteapt-o, căci va veni și se va împlini negreșit. Iată, i s-a îngâmfat sufletul, nu este fără prihană în el; dar cel neprihănit va trăi prin credința lui”. (Habacuc 2, 1-4.)

Credința care l-a întărit pe Habacuc împreună cu toți cei sfinți și drepti din zilele de grea încercare, era aceeași credință care susține pe poporul lui Dumnezeu din zilele noastre. În ceasurile cele mai întunecate, în împrejurările cele mai descurajatoare, credinciosul creștin își poate ține sufletul legat de Izvorul a toată lumina și puterea. Prin credința în Dumnezeu, nădejdea și curajul lui pot fi reînnoite în fiecare zi. „Cel neprihănit va trăi prin credința lui”. În slujirea lui Dumnezeu nu trebuie să existe nici descurajare, nici oscilare, nici teamă. Domnul va împlini cele mai înalte așteptări ale acelora care-și pun încrederea în El. El le va da înțelepciunea pe care o cer pentru diferitele lor nevoi.

Apostolul Pavel dă o mărturie grăitoare despre grija îndestulătoare oferită fiecărui suflet încercat. Lui i-a fost dată asigurarea divină: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită”.

Cu recunoștință și încredere, slujitorul încercat al lui Dumnezeu a răspuns: „Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări pentru Hristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare”. (2 Corinteni 12, 9.10.)

Trebuie că cultivăm și să încurajăm credința despre care au mărturisit proorocii și apostolii -- credința care se sprijină pe făgăduințele lui Dumnezeu și așteaptă mântuirea la timpul și în felul hotărâte de El. Cuvântul sigur al proorociei își va găsi împlinirea finală în arătarea glorioasă a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos ca Împărat al împăraților și Domn la domnilor. Timpul de așteptare poate părea lung, sufletul poate fi apăsător de împrejurări descurajatoare, mulți în care ne-am pus încrederea pot cădea pe cale; dar împreună cu proorocul care s-a străduit să încurajeze pe Iuda într-o vreme de decădere fără egal, să spunem cu încredere: „Domnul este însă în Templul Lui cel Sfânt. «Tot pământul să tacă înaintea Lui!»” (Habacuc 2, 20.) Să păstrăm mereu în minte solia încurajatoare: „Căci este o proorocie a cărei vreme este hotărâtă, se apropie de împlinire și nu va minți; dacă zăbovește, așteapt-o căci va veni și se va împlini negreșit.... Cel neprihănit va trăi prin credința lui”. (Versetele 3.4.)

„Însuflește-ți lucrarea în cursul anilor, Doamne! Fă-Te cunoscut în trecerea anilor! Dar, în mânia Ta, adu-ți aminte de îndurările Tale!

Dumnezeu vine din Teman Și Cel Sfânt vine din muntele Paran.... Măreția Lui acoperă cerurile Și slava Lui umple pământul. Strălucirea Lui este ca lumina soarelui; Din mâna Lui pornesc raze, Și acolo este ascunsă tăria Lui. Înaintea Lui merge ciurma, Și molima calcă pe urmele Lui. Se oprește și măsoară pământul cu ochiul; Privește, și le face pe neamuri să tremure; Munții cei veșnici se sfărâmă, Dealurile cele vechi se pleacă; El umblă pe cărări veșnice....

Ieși ca să izbăvești pe poporul Tău, Să izbăvești pe unsul Tău;

Căci chiar dacă smochinul nu va înflori, Vița nu va da nici un rod, Rodul măslinului va lipsi Și câmpiile nu vor da hrană, Oile vor pieri din staule, Și nu vor mai fi boi în grajduri, Eu tot mă voi bucura în Domnul. Mă voi bucura în Dumnezeu mântuirii mele! Domnul Dumnezeu este tăria mea”. (Habacuc 3, 2-6.13.17-19.)

Habacuc nu a fost singurul prin care s-a dat o solie cu privire la strălucita nădejde și biruința viitoare, ca și despre judecata prezentă. În timpul domniei lui, cuvântul Domnului a venit la Țefania, arătând lămurit urmările stăruirii în apostazie și atrăgând atenția bisericii adevărate la perspectiva glorioasă de după aceea. Profețiile lui privitoare la judecata care urma să vină asupra lui Iuda se aplică cu o putere egală și judecăților care vor cădea asupra lumii nepocăite la vremea celei de a doua veniri a lui Hristos:

„Ziua cea mare a Domnului este aproape, Este aproape și vine în grabă mare! Da, este aproape ziua cea amarnică a Domnului Și viteazul țipă cu amar.

Ziua aceea este o zi de mânie, O zi de necaz și de groază, O zi de pustiire și nimicire, O zi de întuneric și negură,

O zi de întunecime, O zi în care va răsună trâmbița Și strigătele de război Împotriva cetăților întărite și turnurilor înalte”. (Țefania 1, 14-16.)

„Atunci voi pune pe oameni la strâmtorare, și vor bâjbâi ca niște orbi, pentru că au păcătuit împotriva Domnului; de aceea, le voi vărsa sângele ca praful. Nici argintul, nici aurul lor nu vor putea să-i izbăvească în ziua

mâniei Domnului; ci toată țara va fi pustiiată de focul geloziei Lui, căci va nimici deodată pe toți locuitorii țării”. (Țefania 1, 17.18.)

„Veniți-vă înfire și cercetați-vă, Neam fără rușine, Până nu se împlinește hotărârea Ca pleava trece vremea Până nu vine peste voi mânia aprinsă a Domnului, Până nu vine peste voi ziua mâniei Domnului!

Căutați pe Domnul, toți cei smeriți din țară, Care împliniți poruncile Lui! Căutați dreptatea, căutați smerenia! Poate că veți fi cruțați în ziua mâniei Domnului ”. (Țefania 2, 1-3.)

„Iată, în vremea aceea, voi lucra împotriva tuturor asupritorilor tăi; voi izbăvi pe cei șchiopi și voi strânge pe cei ce au fost izgoniți, și îi voi face o pricină de laudă și de slavă în toate țările unde sunt de ocară acum. În vremea aceea, vă voi aduce înapoi; în vremea ceea, vă voi strânge; căci vă voi face o pricină de slavă și de laudă între toate popoarele pământului, când voi aduce înapoi pe prinșii voștri de război, sub ochii voștri, zice Domnul”. (Țefania 3, 19.20.)

„Strigă de bucurie, fiica Sionului! Strigă de veselie, Israele! Bucură-te și saltă de veselie Din toată inima ta, fiica Ierusalimului! Domnul a abătut de la tine pedepsele tale, A îndepărtat pe vrăjmașul tău; Domnul, Împăratul lui Israel, Este în mijlocul tău; Nu trebuie să te mai temi de nici o nenorocire!

În ziua aceea, se va zice Ierusalimului: Nu te teme de nimic! Sioane, să nu-ți slăbească mâinile! Domnul, Dumnezeuul tău, este în mijlocul tău Ca un viteaz care poate ajuta; Se va bucura de tine cu mare bucurie, Va tăcea în dragostea Lui. Și nu va mai putea de veselie pentru tine”. (Versetele 14-17.)

Capitolul 33

Cartea Legii

Influențele tăcute dar puternice puse în mișcare de soliile proorocilor cu privire la robia babiloniană au contribuit la pregătirea căii pentru o reformă, care a avut loc în anul al optsprezecelea al domniei lui. Această mișcare reformatoare, prin care judecățile care amenințau au fost îndepărtate pentru o vreme, s-a născut într-un mod cu totul neașteptat prin descoperirea și studierea unei părți a Sfintei Scripturi care, timp de mulți ani, fusese în mod ciudat pusă într-un loc nepotrivit și pierdută.

Cu aproape un secol mai înainte, în timpul primului Paște sărbătorit de Ezechia, se luaseră măsuri pentru citirea publică, zilnică a cărții legii în fața poporului de către preoții învățați. Tocmai păzirea rânduielilor raportate de Moise, îndeosebi cele date în cartea legământului, care constituie o parte a Deuteronomului, a fost cea care a făcut ca domnia lui Ezechia să fie atât de prosperă. Dar Manase îndrăznise să îndepărteze aceste rânduieli; și în timpul domniei lui, copia de la templu a cărții legii se pierduse printr-o neglijență totală. În felul acesta, timp de mai mulți ani, poporul de rând a fost lipsit de îndrumare.

Manuscrisul, multă vreme pierdut a fost găsit în templu de către Hilchia, marele preot, în timp ce clădirea era supusă unei reparații capitale, în armonie cu planul împăratului de conservare a clădirii sfinte. Marele preot a înmânat cartea prețioasă lui Șafan, un cărturar învățat, care a citit-o și apoi a dus-o la împărat împreună cu relatarea descoperirii.

Iosia a fost profund mișcat când a auzit pentru prima dată lectura îndemnurilor și avertizărilor raportate în acest manuscris vechi. Niciodată

mai înainte nu-și dăduse seama atât de profund de claritatea cu care Dumnezeu pusese înaintea lui Israel „viața și moartea, binecuvântarea și blestemul” (Deuteronom 30, 19), și cum de repetate ori fuseseră îndemnați să aleagă calea vieții, ca să devină o laudă pe pământ, o binecuvântare pentru toate popoarele. „Întăriți-vă și îmbărbătați-vă! Nu vă temeți și nu vă înspăimântați” ... fusese îndemnat Israel prin Moise; „căci Domnul, Dumnezeul tău, va merge El Însuși cu tine, nu te va părăsi și nu te va lăsa”. (Deuteronom 31, 6.)

Cartea abunda în asigurări privitoare la bunăvoința lui Dumnezeu de a-i mântui în chip desăvârșit pe aceia care aveau să-și pună încrederea deplină în El. Așa cum lucrase la eliberarea lor din robia egipteană, tot așa avea să lucreze și la întemeierea lor în țara făgăduinței și la așezarea lor în fruntea popoarelor pământului.

Încurajările date ca răsplată a ascultării erau însoțite de proorocii cu privire la judecări împotriva celor neascultători; și când împăratul a auzit cuvintele inspirate, a recunoscut în tabloul pus înaintea lui condițiile care erau asemănătoare cu acelea care existau în realitate în împărăția lui. În legătură cu aceste descrieri profetice ale depărtării de Dumnezeu, a fost uimit să găsească declarații clare cu privire la urmarea faptului că ziua nenorocirii avea să vină cu grabă și că nu va fi nici o scăpare. Limbajul era clar; nu putea fi nici o greșală în înțelegerea cuvintelor. La încheierea volumului, printr-o succintă prezentare a procedeelelor lui Dumnezeu cu Israel și printr-o repetare a evenimentelor viitoare, aceste probleme au fost lămurite deplin. În auzul întregului Israel, Moise declarase:

„Luați aminte ceruri, și voi vorbi; Ascultă, pământule, cuvintele gurii mele, Ca ploaia să curgă învățăturile mele, Ca roua să cadă cuvântul meu, Ca ploaia repede pe verdeață, Ca picăturile de ploaie pe iarbă! Căci voi vesti Numele Domnului. Dați slavă Dumnezeului nostru! El este Stânca; Lucrările Lui sunt desăvârșite, Căci toate căile Lui sunt drepte; El este un Dumnezeu

credincios și fără nedreptate El este drept și curat”. (Deuteronom 32, 1-4.)

„Adu-ți aminte de zilele din vechime, Socotește anii, vârstă de oameni după vârstă de oameni, Întreabă pe tatăl tău și te va învăța, Pe bătrânii tăi și îți vor spune. Când Cel Prea Înalt a dat o moștenire neamurilor, Când a despărțit pe copiii oamenilor, A pus hotare popoarelor, După numărul copiilor lui Israel, Căci partea Domnului este poporul Lui, Iacov este partea Lui de moștenire. El l-a găsit într-un ținut pustiu, Într-o singurătate plină de urlete înfricoșate; l-a înconjurat, l-a îngrijit, Și l-a păzit ca lumina ochiului Lui” (Versetele 7-10.)

„Dar Israel a nesocotit Stânca mântuirii lui, L-a întărâtat la gelozie prin dumnezei străini L-au mâniat prin urâciuni; Au adus jertfe dracilor, Unor idoli care nu sunt dumnezei, Unor dumnezei pe care nu-i cunoșteau, Dumnezei noi, veniți de curând, De care nu se temuseră părinții voștri. Ai părăsit Stânca cea care te-a născut, Și ai uitat pe Dumnezeul care te-a întocmit.

Domnul a văzut lucrul acesta, Și S-a mâniat, S-a supărat pe fiii și fiicele Lui. El a zis: Îmi voi ascunde Fața de ei, Și voi vedea care le va fi sfârșitul, Căci sunt un neam stricat, Sunt niște copii necredincioși. Mi-au întărâtat gelozia Prin ceea ce nu este Dumnezeu, M-au mâniat prin idoli lor deșeți; Și Eu îi voi întărâta la gelozie Printr-un popor care nu este popor. Îi voi mânia printr-un neam fără pricepere.

Voi îngrămădi toate nenorocirile peste ei, Îmi voi arunca toate săgețile împotriva lor. Vor fi topiți de foame, stinși de friguri, Și de boli cumplite; Voi trimite în ei dinții fiarelor sălbatice Și otrava șerpilor.

Ei sunt un neam care și-a pierdut bunul simț Și nu-i pricepere în ei. Dacă ar fi fost înțelepți, ar înțelege, Și s-ar gândi la ce li se va întâmpla! Cum

ar urmări unul singur o mie din ei, Și cum ar pune doi pe fugă zece mii, Dacă nu i-ar fi vândut Stânca, Dacă nu i-ar fi vândut Domnul? Căci stânca lor nu este Stânca noastră, Vrajmașii noștri înșiși Sunt judecători în această privință.

Oare nu este ascuns lucrul acesta la Mine? Pecetluit în comorile Mele? A Mea este răzbunarea și Eu voi răsplăti, Când va începe să le alunece piciorul! Căci ziua nenorocirii este aproape, Și ceea ce-i așteaptă nu va zăbovi”. (Versetele 15-21.23.24.28-31.34.35.)

Acestea și alte pasaje asemănătoare i-au făcut cunoscut lui dragostea lui Dumnezeu pentru poporul Său și oroarea Sa față de păcat. Când a citit poruncile privitoare la judecata grabnică asupra acelor care vor stăruii în răzvrătire, împăratul s-a cutremurat pentru viitor. Stricăciunea lui Iuda fusese mare; care avea să fie urmarea apostaziei lor continue?

În anii dinainte, împăratul nu fusese indiferent față de idolatria predominantă. „În al optulea an al domniei lui, pe când era încă tânăr”, se consacrase pe deplin în slujirea lui Dumnezeu. Patru ani mai târziu, la vârsta de douăzeci de ani, făcuse un efort stăruitor să îndepărteze ispita de la supușii lui, curățind „Iuda și Ierusalimul de locurile înalte și de dumbrăvi, de chipurile cioplite și de chipurile turnate ... Au dărâmat înaintea lui altarele Baalilor, și au tăiat stâlpii închinați soarelui, care erau deasupra lor; a sfărâmat idolii Astarteei, chipurile cioplite și chipurile turnate, le-a făcut praf, a presărat pe mormintele celor ce le aduseseră jertfe și a ars oasele preoților pe altarele lor. Astfel a curățit Iuda și Ierusalimul”. (2 Cronici 34, 3-5.)

Nemulțumindu-se să facă o lucrare deplină numai în țara lui Iuda, tânărul conducător și-a extins eforturile și la acele părți ale Palestinei ocupate anterior de cele zece seminții ale lui Israel, din care acum mai erau doar o

rămășiță slabă. „La fel”, spune raportul, „a făcut în cetățile lui Manase, lui Efraim, lui Simeon și chiar ale lui Neftali”. Nu s-a întors la Ierusalim până ce n-a străbătut în lung și în lat această regiune de locuințe ruinate „și a dărâmat altarele, a făcut bucăți idolii închinați Astarteei, și chipurile cioplite le-a făcut praf și a tăiat toți stâlpii închinați soarelui în toată țara lui Israel”. (Versetele 6.7.)

În felul acesta, Iosia, încă din prima tinerețe, se străduise să se folosească de poziția lui ca împărat pentru a înălța principiile Legii sfinte a lui Dumnezeu. Iar acum, în timp ce Șafan cărturarul îi citea din cartea legii, împăratul a descoperit în acest volum un tezaur de cunoștințe, un aliat puternic în lucrarea de reformă pe care dorea atât de mult s-o vadă îndeplinită în țară. S-a hotărât să meargă în lumina sfaturilor ei și astfel să facă tot ce-i stătea în putere pentru a face cunoscut poporului învățăturile ei și a-i conduce, dacă va fi cu putință, la cultivarea respectului și dragostei pentru Legea Cerului.

Dar era oare cu putință să aducă la îndeplinire reforma necesară? Israel aproape ajunsese la limitele răbdării divine; în curând, Dumnezeu avea să Se ridice să-i pedepsească pe aceia care aduseseră dezonoare asupra Numelui Său; mânia lui Dumnezeu se aprinsese deja împotriva poporului. Copleșit de amărăciune și de descurajare, Iosia și-a sfâșiat hainele, s-a plecat înaintea lui Dumnezeu în agonia sufletului, căutând iertare pentru păcatele unei națiuni nepocăite.

În vremea aceea, profetesa Hulda locuia în Ierusalim, aproape de templu. Gândul împăratului plin de presimțiri îngrijorătoare s-a îndreptat spre ea și s-a hotărât să-L întrebe pe Domnul, prin acel sol ales, să afle, dacă era posibil, dacă prin orice mijloc al puterii lui lăuntrice ar putea salva pe Iuda cel rătăcit aflat acum în pragul ruinei.

Gravitatea situației și respectul pe care-l avea față de proorociță l-au făcut să aleagă ca soli pentru a-i trimite la ea pe primii oameni din împărăție. „Duceți-vă”, le-a poruncit el, „și întrebați pe Domnul pentru mine, pentru popor și pentru Iuda, cu privire la cuvintele cărții acesteia care s-a găsit; căci mare este mânia Domnului care s-a aprins împotriva noastră, pentru că părinții noștri n-au ascultat cuvintele cărții acesteia și n-au împlinit tot ce ne este poruncit în ea”. (2 Împărați 22, 13.)

Prin Hulda Domnul i-a trimis lui un cuvânt prin care i-a spus că distrugerea Ierusalimului nu putea fi evitată. Chiar dacă s-ar umili acum înaintea lui Dumnezeu, poporul nu putea scăpa de pedeapsă. Atât de mult se împietriseră sufletele lor prin săvârșirea răului, încât dacă judecata nu avea să vină asupra lor, în scurtă vreme ei aveau să se întoarcă la aceeași viețuire păcătoasă. „Spuneți omului care v-a trimis la mine”, zice profeteasa: „așa vorbește Domnul: «Iată, voi trimite nenorociri asupra locului acestuia și asupra locuitorilor lui, după cuvintele cărții pe care a citit-o împăratul lui Iuda. Pentru că M-au părăsit și au adus tămâie altor dumnezei, mâniindu-Mă prin toate lucrările mâinilor lor, mânia Mea s-a aprins împotriva locului acestuia, și nu se va stinge.»” (Versetele 15-17.)

Dar pentru că împăratul și-a umilit inima înaintea lui Dumnezeu, Domnul avea să recunoască promptitudinea lui în căutarea iertării și a milei. Lui i-a fost trimisă solia: „Pentru că ți s-a mișcat inima, pentru că te-ai smerit înaintea Domnului când ai auzit ce am spus împotriva acestui loc și împotriva locuitorilor lui, care vor ajunge de spaimă și de blestem, și pentru că ți-ai sfâșiat hainele și ai plâns înaintea Mea, și Eu am auzit -- zice Domnul; -- de aceea, iată, te voi adăuga la părinții tăi, vei fi adăugat în pace în mormântul tău, și nu-ți vor vedea ochii toate nenorocirile pe care le voi aduce asupra locului acestuia”. (Versetele 19.20.)

Împăratul trebuia să lase pe seama lui Dumnezeu evenimentele viitoare. El nu putea schimba hotărârile veșnice ale lui Iehova. Dar, prin

anunțarea judecăților pedepsitoare ale cerului, Domnul n-a îndepărtat ocazia pentru pocăință și reformă; și, văzând în aceasta dispoziția din partea lui Dumnezeu de a amesteca judecățile cu milă, s-a hotărât să facă tot ce-i stătea, în putere pentru a îndeplini reformele stabilite. El a convocat îndată o mare adunare, la care au fost invitați bătrânii și magistrații din Ierusalim și Iuda, împreună cu poporul de rând. Aceștia, împreună cu preoții și leviții, s-au întâlnit cu împăratul în curtea templului.

Împăratul personal a citit înaintea acestei mari adunări „toate cuvintele din cartea legământului pe care o găsiseră în Casa Domnului”. (2 Împărați 23, 2.) Lectorul a fost profund impresionat și a rostit solia cu patos și cu o inimă zdrobită. Ascultătorii au fost adânc mișcați. Intensitatea simțămintelor ce se arătau pe chipul împăratului, însăși solemnitatea soliei, avertizarea cu privire la judecățile care aveau să vină -- toate acestea și-au făcut efectul și mulți s-au hotărât să se unească cu împăratul pentru a căuta iertare.

Sa propus ca aceia care aveau cea mai înaltă autoritate să se unească cu poporul în legământ solemn înaintea lui Dumnezeu pentru a conlucra într-un efort de a face schimbări hotărâte: „Împăratul stătea pe scaunul lui împărătesc și a făcut legământ înaintea Domnului, îndatorându-se să urmeze pe Domnul și să păzească poruncile, învățăturile și legile Lui din toată inima și din tot sufletul lui, ca să împlinească astfel cuvintele legământului acestuia scrise în cartea aceasta”. Răspunsul a fost mai entuziast decât îndrăznise împăratul să spere: „Și tot poporul a intrat în legământ”. (Versetul 3.)

În reforma care a urmat, împăratul și-a îndreptat atenția să distrugă orice urmă de idolatrie care mai era. Locuitorii țării practicaseră atât de mult obiceiurile popoarelor înconjurătoare, închinându-se chipurilor de lemn și de piatră, încât părea peste puterea omului de a îndepărta orice urmă a acestor păcate. Dar a stăruit în străduința lui de a curăța țara. Cu hotărâre s-a împotrivit idolatriei, omorând „pe toți preoții înălțimilor”.... „Mai mult, a stârpit pe cei ce chemau duhurile, pe cei ce spuneau viitorul, terafimii, idoli

și toate urâciunile care se vedeau în țara lui Iuda și la Ierusalim, ca să împlinească astfel cuvintele legii scrise în cartea pe care o găsisese preotul Hilchia în casa Domnului”. (Versetele 20.24.)

În zilele divizării împărăției, cu veacuri mai înainte, când Ieroboam, fiul lui Nebat, sfidând cu îndrăzneală pe Dumnezeuul căruia se închina Israel, a căutat să îndepărteze inima poporului de la slujbele templului din Ierusalim către forme noi de închinare, a clădit un altar nesfințit la Betel. În timpul consacrării acestui altar, unde, în anii care aveau să vină, mulți urmau să fie amăgiți de practicile idolatre, a apărut deodată un bărbat al lui Dumnezeu din Iuda cu cuvinte de condamnare pentru practicile hulitoare. „El strigase împotriva altarului, zicând:

«Altarele! Altarele! Așa vorbește Domnul: Iată că se va naște un fiu casei lui David; numele lui va fi Iosia; el va junghia pe tine, pe preoții înălțimilor, care ard tămâie pe tine și pe tine se vor arde oseminte omenești!»” (1 Împărați 13, 2.) Această avertizare fusese însoțită de un semn prin care se dovedea că acel cuvânt rostit era de la Dumnezeu.

Trecuseră trei veacuri. În timpul reformei aduse la îndeplinire de împăratul însuși era la Betel, unde se găsea acest altar vechi. Proorocia rostită cu mulți ani înainte în prezența lui Ieroboam avea să fie acum împlinită literal:

„A dărâmat și altarul de la Betel și înălțimile făcute de Ieroboam, fiul lui Nebat, care făcuse pe Israel să păcătuiască; a ars înălțimea și a prefăcut-o în țărână și a ars idolul Astarteei.

Întorcându-se și văzând mormintele care erau acolo în munte, a trimis să ia oasele din morminte și le-a ars pe altar și l-a pângărit, după cuvântul Domnului, rostit prin omul lui Dumnezeu care vestise aceste lucruri.

El a zis: «Ce este mormântul acesta pe care-l văd?» Oamenii din cetate i-au răspuns: «Este mormântul omului lui Dumnezeu care a venit din Iuda și a strigat împotriva altarului din Betel lucrurile acestea pe care le împlinești tu». Și el a zis: «Lăsați-l; nimeni să nu-i atingă oasele!» Astfel, au păstrat oasele lui împreună cu ale proorocului care venise din Samaria”. (2 Împărați 23, 15-18.)

Pe povârnișurile de miazăzi ale muntelui Măslinilor, față în față cu templul cel frumos al lui Iehova de pe muntele Moria, erau altarele și chipurile care fuseseră așezate de Solomon pentru a fi pe placul soțiilor lui idolatre. (Vezi 1 Împărați 11, 6-8.) De trei sute de ani aceste chipuri hidoase stătuseră pe „Muntele Urâciunii” ca martore ale apostaziei celui mai înțelept împărat al lui Israel. Și acestea au fost îndepărtate și distruse de Iosia.

Împăratul a căutat mai departe să întărească credința lui Iuda în Dumnezeu părinților lor, ținând o mare sărbătoare de Paște în armonie cu prevederile statuate în cartea legii. Au fost făcute pregătiri de către aceia care aveau răspunderea slujbelor sfinte, și în ziua cea mare a sărbătorii, au fost aduse daruri de bună voie. „Paște ca acesta nu se prăznuise din vremea când judecau judecătorii pe Israel și în tot timpul împăraților lui Iuda.” (Versetul 22.) Dar râvna lui Iosia, deși acceptată de Dumnezeu, nu putea ispăși păcatele generațiilor trecute; nici evlavia dată pe față de cei ce au urmat pe împărat nu a produs o schimbare a inimii în mulți care refuzaseră cu încăpățănare să se întoarcă de la idolatrie la închinarea față de Dumnezeul cel adevărat.

Iosia a continuat să domnească timp de peste un deceniu de la sărbătorirea Paștelui. La vârsta de treizeci și nouă de ani, și-a găsit moartea în lupta cu oștile Egiptului; și „a fost îngropat în mormântul părinților săi. Tot Iuda și Ierusalimul au plâns. Ieremia a făcut un cântec de jale pentru

Iosia. Toți cântăreții și toate cântărețele au vorbit de Iosia în cântecele lor de jale până în ziua de azi, și a ajuns o datină în Israel. Cântările acestea sunt scrise în «Cântecele de jale». (2 Cronici 35, 24.25.) „Înainte de Iosia, n-a fost nici un împărat care să se întoarcă la Domnul, ca el, din toată inima, din tot sufletul, din tot cugetul și din toată puterea lui, întocmai după toată legea lui Moise; și chiar după el n-a fost nici unul ca el. Totuși Domnul nu S-a întors din iușimea mâniei Lui celei mari, de care era aprins împotriva lui Iuda, din pricina tuturor celor ce făcuse Manase ca să-l mânie”. (2 Împărați 23, 25.26.) Se apropia cu grăbire vremea când Ierusalimul avea să fie distrus cu totul, iar locuitorii țării duși în robie în Babilon, ca să învețe lecțiile pe care refuzaseră să le învețe în împrejurări mai favorabile.

Capitolul 34

Ieremia

Printre aceia care nădăjduiseră într-o înviorare spirituală de durată, ca urmare a reformei lui Iosia, era și Ieremia, chemat de Dumnezeu la slujirea profetică pe când era încă tânăr, în al treisprezecelea an al domniei lui Iosia. Membru al preoției levitice, Ieremia fusese educat din copilărie pentru o slujire sfântă. În anii aceia fericiți de pregătire, își dădea seama în mică măsură că fusese rânduit de la naștere să fie „un prooroc al neamurilor” și când a venit chemarea divină, a fost copleșit de simțământul nevredniciei: „Ah, Doamne, Dumnezeule, strigă el, vezi că eu nu știu să vorbesc, căci sunt un copil”. (Ieremia 1, 5.6.)

În tânărul Ieremia Dumnezeu a văzut pe unul care va fi credincios însărcinării sale și care va sta pentru dreptate în ciuda unei împotriviri. În copilărie se dovedise credincios; iar acum avea să suporte asprimea ca un bun ostaș al crucii. „Nu zice: «Sunt un copil», l-a îndemnat Domnul pe solul Său ales; «căci te vei duce la toți aceia la care te voi trimite, și vei spune tot ce-ți voi porunci. Nu te teme de ei; căci Eu sunt cu tine, ca să te scap», zice Domnul. Dar tu încinge-ți coapsele, scoală-te și spune-le tot ce-ți voi porunci. Nu tremura înaintea lor, ca nu cumva să te fac să tremuri înaintea lor. Iată că în ziua aceasta te fac o cetate întărită, un stâlp de fier și un zid de aramă, împotriva întregii țări, împotriva împăraților lui Iuda, împotriva căpeteniilor lui, împotriva preoților lui și împotriva poporului țării. Ei vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui; căci Eu sunt cu tine, ca să te scap, zice Domnul”. (Versetul 7.8.17-19.)

Timp de patruzeci de ani, Ieremia avea să stea înaintea poporului ca martor pentru adevăr și neprihănire. Într-o vreme de apostazie fără precedent, trebuia să exemplifice în viața și caracterul lui închinarea față de singurul

Dumnezeu adevărat. În timpul asediilor grozave ale Ierusalimului, el urma să fie purtătorul de cuvânt al lui Iehova. Urma să prevadă căderea lui David și distrugerea frumosului templu clădit de Solomon. Și când avea să fie întemnițat din cauza mărturiilor lui neînfricate, avea încă să vorbească lămurit împotriva păcatului din locurile înalte. Disprețuit, urât, lepădat de oameni, în cele din urmă avea să fie martor al împlinirii literale a propriilor lui proorocii privitoare la iminenta nenorocire și să împărtășească durerea și vaiul care aveau să urmeze distrugerii cetății blestemată.

Totuși în mijlocul distrugerii generale în care națiunea intra cu grăbire, lui i-a fost deseori îngăduit să privească dincolo de scenele dureroase ale prezentului, la perspectivele glorioase ale viitorului, când poporul lui Dumnezeu va fi răscumpărat din țara vrăjmașului și sădit iarăși în Sion. El a văzut mai dinainte vremea când Domnul va reînnoi legătura Sa prin legământ cu ei. „Sufletul le va fi ca o grădină bine udată și nu vor mai tânji”. (Ieremia 31, 12.)

Despre chemarea lui la misiunea profetică, Ieremia însuși scria: „Domnul și-a întins mâna și mi-a atins gura. Și Domnul mi-a zis: «Iată, pun cuvintele Mele în gura ta. Iată, astăzi te pun peste neamuri și peste împărății ca să smulgi și să tai, să dărâmi și să nimicești, să zidești și să sădești»”. (Ieremia 1, 9.10.)

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru cuvintele „să zidești și să sădești”! Prin aceste cuvinte a fost asigurat de planul Domnului de a restatornici și de a vindeca. Aspre erau soliile de prezentat în anii ce aveau să vină. Proorociile privitoare la judecățile care urmau să vină fără întârziere trebuia să fie rostite fără teamă. De pe câmpiile Șinearului „va izbucni nenorocirea peste toți locuitorii țării. Îmi voi rosti judecățile împotriva lor, zice Domnul, din pricina întregii lor răutăți, pentru că M-au părăsit”. (Versetele 14.16.) Totuși proorocul urma să însoțească aceste solii cu asigurări de iertare pentru toți cei ce se vor întoarce de la căile lor rele.

Ca meșter clăditor înțelept, Ieremia, chiar la începutul activității sale de-o viață întreagă, a căutat să-i încurajeze pe bărbații lui Iuda să pună temeliile vieții lor spirituale profunde și larg cuprinzătoare făcând o lucrare temeinică de pocăință. Multă vreme clădiseră cu materiale pe care apostolul Pavel le aseamănă cu lemnul, fânul și trestia, iar Ieremia, cu zgura. „De ceea se vor numi argint lepădat”, spune el mulțimii nepocăite, „căci Domnul i-a lepădat”. (Ieremia 6, 30.) Acum erau îndemnați să înceapă a clădi cu înțelepciune și pentru veșnicie, dând la o parte gunoiul apostaziei și folosind ca material de temelie aur curat, argint purificat și pietre prețioase -- credința, ascultarea și faptele bune -- care sunt singurele primite înaintea unui Dumnezeu sfânt.

Cuvântul Domnului prin Ieremia către poporul Său era: „Întoarce-te, necredincioasă Israel... Nu voi arunca o privire întunecoasă împotriva voastră, căci sunt milostiv, zice Domnul, și nu țin mânia pe vecie. Recunoaște-ți numai nelegiuirea, recunoaște că ai fost necredincioasă Domnului, Dumnezeului tău.... Întoarceți-vă, copii răzvrățiți, zice Domnul; căci Eu sunt Stăpânul vostru.... Mă vei chema: Tată! Și nu te vei mai abate de la Mine. Întoarceți-vă, copii răzvrățiți, și vă voi ierta abaterile”. (Ieremia 3, 12-14.19.22.)

Ca adaos la aceste minunate îndemnuri, Domnul a dat poporului Său înstrăinat de El chiar și cuvintele cu care ar fi trebuit să se întoarcă la El. Ei trebuiau să spună: „Iată-ne, venim la Tine, căci Tu ești Domnul, Dumnezeul nostru. În adevăr, zadarnic se așteaptă mântuirea de la dealuri și de la mulțimea munților; în adevăr, în Domnul Dumnezeu nostru este mântuirea lui Israel.... Să ne culcăm în rușinea noastră, și să ne învelim cu ocară noastră, căci am păcătuit împotriva Domnului, Dumnezeului nostru, noi și părinții noștri din tinerețea noastră și până în ziua de azi, și n-am ascultat glasul Domnului, Dumnezeului nostru”. (Versetele 22-25.)

Reforma adusă de Iosia curățise țara de altare idolești, dar inimile mulțimilor nu fuseseră schimbate. Semințele adevărului care răsăriseră și dăduseră făgăduința unui seceriș bogat fuseseră înăbușite de spini. O altă rătăcire de felul acesta avea să fie fatală; și Domnul căuta să trezească poporul pentru a-și da seama de primejdie. Numai dacă se dovedeau credincioși față de Iehova puteau nădăjdui în favoare divină și în prosperitate.

Ieremia le-a atras atenția de repetate ori asupra sfaturilor date în Deuteronomul. Mai mult decât alți prooroci, el a accentuat învățămintele legii mozaice și a arătat cum acestea pot aduce cea mai înaltă binecuvântare spirituală atât poporului cât și fiecărei inimi în parte. „Întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună; umblați pe ea”, îi ruga el, „și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre!” (Ieremia 6, 16.)

Cu o ocazie, la porunca Domnului, proorocul s-a așezat la una din intrările principale în cetate și a susținut acolo importanța sfințirii zilei de Sabat. Locuitorii Ierusalimului erau în primejdie să piardă din vedere sfințirea Sabatului și au fost avertizați cu solemnitate împotriva preocupării lor cu cele vremelnice în ziua aceasta. A fost făgăduită o binecuvântare cu condiția ascultării. „Dacă Mă veți asculta în adevăr, zicea Domnul, și în ziua Sabatului nu veți face nici o lucrare în ziua aceasta, atunci pe porțile acestei cetăți vor intra împărați și voievozi, care vor ședea pe scaunul de domnie al lui David; ei vor veni în cară și călări pe cai, ei și voievozii lor, oamenii lui Iuda și locuitorii Ierusalimului, și cetatea aceasta va fi locuită în veci”. (Ieremia 17, 24.25.)

Această făgăduință cu privire la prosperitate ca răsplată a supunerii a fost însoțită de o proorocie cu privire la judecățile care vor cădea peste cetate, dacă locuitorii se vor dovedi necredincioși față de Dumnezeu și față

de Legea Sa. Dacă îndemnurile de a asculta de Domnul, Dumnezeul părinților lor, și de a sfinți ziua Sa de Sabat nu erau luate în seamă, atunci cetatea și palatele ei vor fi distruse pe de-a-ntregul de foc.

Astfel, proorocul a susținut cu tărie principiile sănătoase ale viețuirii corecte, atât de lămurit date în cartea legii. Dar stările care predominau în țara lui Iuda erau de așa natură că numai prin cele mai hotărâte măsuri se putea produce o schimbare în bine; de aceea, el lucrase din toată inima pentru binele celor nepocăiți. „Deșteleniți-vă un ogor nou”, îi îndemna El, „și nu semănați între spini! Curăță-ți inima de rău, Ierusalime, ca să fii mântuit!” (Ieremia 4, 3.14.)

Dar marea masă a poporului n-a luat în seamă chemarea la pocăință și reformă. Încă de la moartea împăratului cel bun Iosia, aceia care conduceau poporul se dovediseră necredincioși însărcinării lor și-i duseseră în rătăcire pe mulți. Ioahaz, înlăturat prin intervenția împăratului Egiptului, fusese urmat de Ioiachim, fiul cel mai mare al lui Iosia. De la începutul domniei lui Ioiachim, Ieremia avea slabă nădejde să scape țara iubită din distrugere și poporul din robie. Cu toate acestea, nu i s-a îngăduit să tacă în timp ce împărăția era amenințată de distrugerea groaznică. Cei care rămăseseră credincioși lui Dumnezeu trebuiau încurajați să stăruiască în facerea binelui, iar păcătoșii trebuiau, dacă era cu putință, convinși să se întoarcă de la nelegiuire.

Criza cerea un efort public larg cuprinzător. Domnul i-a poruncit lui Ieremia să stea în curtea templului și să vorbească întregului popor al lui Iuda, care intra și ieșea. Nu trebuia să minimalizeze nici un cuvânt din soliile încredințate lui, pentru ca păcătoșii din Sion să aibă ocazia deplină să ia aminte și să se întoarcă de la căile lor rele.

Proorocul a ascultat; el s-a așezat la poarta casei Domnului și și-a

ridicat glasul de avertizare și îndemn. Sub inspirația Celui Atotputernic, el a spus:

„Ascultați Cuvântul Domnului, toți bărbații lui Iuda, care intrați pe aceste porți ca să vă închinați înaintea Domnului! Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeuul lui Israel : «Îndreptați-vă căile și faptele și vă voi lăsa să locuiți în locul acesta. Nu vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare, zicând: Acesta este Templul Domnului! Căci numai dacă vă veți îndrepta căile și faptele, dacă veți înfăptui dreptatea unii față de alții, dacă nu veți asupri pe străin, pe orfan și pe văduvă, dacă nu veți vărsa sânge nevinovat în locul acesta și dacă nu veți merge după alți dumnezei, spre nenorocirea voastră, numai așa vă voi lăsa să locuiți în locul acesta, în țara pe care am dat-o părinților voștri, din veșnicie în veșnicie»”. (Ieremia 7, 2-7.)

Aici se vede lămurit că Domnul nu este dornic să pedepsească. El Își reține judecățile ca să mijlocească pentru cei nepocăiți. Acela care dă pe față „îndurare, judecată și neprihănire pe pământ” (Ieremia 9, 24) stăruiește pe lângă copiii Săi rătăcitori; pe orice cale posibilă, El caută să-i învețe calea vieții veșnice. El îi scosese pe izraeliți din robie ca să-L slujească pe El, singurul Dumnezeu viu și adevărat. Cu toate că rătăciseră multă vreme în idolatrie și nu luaseră seama la avertizările Sale, El tot Își face acum cunoscut dorința de a amâna pedeapsa și de a acorda încă o ocazie de pocăință. El explică faptul că numai printr-o reformă profundă a inimii putea fi îndepărtată nenorocirea care stătea să vină. Zadarnică era încrederea pe care ei aveau s-o pună în templu și slujbele lui. Riturile și ceremoniile nu puteau face ispășire pentru păcate. Cu toată pretenția lor de a fi poporul ales al lui Dumnezeu, numai reforma inimii și a unei practici îi putea salva de urmarea inevitabilă a unei nelegiuiri continue.

Astfel că „în cetățile lui Iuda și pe ulițele Ierusalimului”, solia lui Ieremia către Iuda era: „Ascultați cuvintele acestui legământ” -- preceptele clare ale lui Iehova, așa cum sunt raportate în Sfintele Scripturi -- „și

împliniți-le”. (Ieremia 11, 6.) Aceasta este solia pe care a vestit-o pe când stătea în curțile templului, la începutul domniei lui Ioiachim.

A fost revăzută pe scurt experiența lui Israel din zilele Exodului. Legământul lui Dumnezeu cu ei fusese: „Ascultați glasul Meu și Eu voi fi Dumnezeul vostru, iar voi veți fi poporul Meu; umblați pe toate căile pe care vi le-am poruncit ca să fiți fericiți”. Acest legământ fusese călcat fără rușine de nenumărate ori. Poporul ales „a urmat sfaturile și poruncile inimii lor rele, au dat înapoi și n-au mers înainte”. (Ieremia 7, 23.24.)

„Pentru ce”, întreba Domnul, „poporul acesta al Ierusalimului se lasă dus în necurmăte rătăciri?” (Ieremia 8, 5.) În vorbirea proorocului, aceasta se întâmpla din cauză că nu ascultaseră de glasul Domnului, Dumnezeului lor, și refuzaseră să se lase îndreptați. (Vezi Ieremia 5, 3.) S-a dus adevărul, plângea el, „a fugit din gura lor.” „Chiar și cocostârcul își cunoaște vremea pe ceruri; turtureaua, rândunica și cocorul își păzesc vremea venirii lor; dar poporul Meu nu cunoaște Legea Domnului.” „Să nu-i pedepsesc Eu pentru aceste lucruri, zice Domnul, să nu Mă răzbun Eu pe un asemenea popor?” (Ieremia 7, 28; 8, 7; 9, 9.)

Venise vremea pentru o profundă cercetare a inimii. Cât timp Iosia fusese conducătorul lor, poporul avusese același temei pentru speranță. Dar el nu mai putea mijloci în favoarea lor, întrucât căzuse în luptă. Păcatele poporului erau atât de grele încât timpul pentru mijlocire trecuse. „Chiar dacă Moise și Samuel s-ar înfățișa înaintea Mea”, zicea Domnul, „tot n-aș fi binevoitor față de poporul acesta. Izgonește-l dinaintea Mea, ducă-se! Și dacă-ți vor zice: «Unde să ne ducem?» să le răspunzi: «Așa vorbește Domnul: La moarte cei sortiți la moarte, la sabie cei sortiți la sabie, la foamete cei sortiți la foamete, la robie cei sortiți robiei!».” (Ieremia 15, 1.2.)

Un refuz de a lua aminte la invitația harului pe care Dumnezeu o făcea

acum, avea să aducă asupra națiunii nepocăite judecățile care căzuseră peste împărăția lui Israel din nord cu peste o sută de ani mai înainte. Solia trimisă lor acum era: „Dacă nu Mă ascultați când vă poruncesc să urmați legea Mea pe care v-am pus-o înainte; dacă nu ascultați cuvintele robilor Mei prooroci, pe care vi-i trimit, pe care vi i-am trimis dis-de-dimineată, și pe care nu i-ați ascultat, atunci voi face Casei acesteia ca lui Silo și voi face din cetatea aceasta o pricină de blestem pentru toate neamurile pământului”. (Ieremia 26, 4-6.)

Aceia care stăteau în curtea templului și ascultau cuvântarea lui au înțeles în mod clar aluzia aceasta la Silo și la zilele din vremea lui Eli, când filistenii au biruit pe Israel și au luat cu ei chivotul legământului.

Păcatul lui Eli a constat în trecerea cu ușurință peste nelegiuirea fiilor lui care se găseau în slujba sfântă și peste păcatele care predominau în țară. Neglijența lui de a îndrepta aceste păcate aduseseră asupra lui Israel o calamitate înfricoșătoare. Fiii lui căzuseră în luptă, Eli însuși își pierduse viața; chivotul lui Dumnezeu fusese luat din fața lui Israel, treizeci de mii de oameni din popor fuseseră uciși -- și toate acestea din cauză că păcatul fusese îngăduit să se dezvolte fără să fie muștrat și oprit. În zadar crezuse Israel că, în pofida practicilor lor păcătoase, prezența chivotului le va asigura biruința asupra filistenilor. În același fel, în zilele lui Ieremia, locuitorii lui Iuda erau înclinați să creadă că o respectare strictă a slujbelor rânduite de Dumnezeu la templu îi va feri de o pedeapsă dreaptă pentru viețuirea lor nelegiuită.

Ce lecție este aceasta pentru bărbații care ocupă poziții de răspundere astăzi în biserica lui Dumnezeu! Ce avertizare solemnă de a trata cu credincioșie păcatele care aduc dezonoare cauzei adevărului! Nimeni dintre aceia care pretind a fi depozitarii legii lui Dumnezeu să nu se măgulească cu gândul că cinstea exterioară pe care o manifestă față de porunci îl va scăpa de aplicarea dreptății divine. Nimeni să nu refuze muștrarea pentru păcat, nici să acuze pe slujitorii lui Dumnezeu că sunt prea zeloși în străduința de a

curăți tabăra de făcătorii de rele. Un Dumnezeu care urăște păcatul cheamă pe aceia care susțin că păzesc legea Sa să se depărteze de orice nelegiuire. Neglijarea pocăinței și ascultării de bună voie va aduce asupra bărbaților și femeilor de astăzi urmări tot atât de serioase ca și acelea care au venit peste Israelul din vechime. Există un hotar dincolo de care judecățile lui Dumnezeu nu mai pot fi amânate. Distrugerea Ierusalimului în vremea lui este o avertizare solemnă pentru Israelul modern, că sfaturile și muștrările date prin uneltele alese de El nu pot fi neluate în seamă fără să fie pedepsit.

Solia lui Ieremia către preoți și popor a stârnit în mulți împotrivire. Cu o acuzație îndrăzneată au strigat: „Pentru ce proorocești în Numele Domnului și zici: «Casa aceasta va ajunge ca Silo și cetatea aceasta va fi pustiită și lipsită de locuitori? Tot poporul s-a îngrămădit în jurul lui Ieremia în Casa Domnului»”. (Ieremia 26, 9.) Preoții, proorocii mincinoși împreună cu poporul s-au îndreptat cu mânie împotriva lui, care nu le vorbea cuvinte plăcute și nici nu le proorocea amăgire. Astfel, solia lui Dumnezeu a fost disprețuită, iar slujitorul Lui amenințat cu moartea.

Veștile despre cuvintele lui Ieremia au fost duse căpeteniilor lui Iuda și ei s-au grăbit să vină din palatul împăratului la templu ca să afle adevărul în această problemă. „Atunci preoții și proorocii au vorbit astfel căpeteniilor și întregului popor: «Omul acesta este vinovat de pedeapsa cu moartea, căci a proorocit împotriva cetății acesteia toate lucrurile pe care le-ați auzit voi înșivă cu urechile voastre!».” (Vers.etul 11.) Dar Ieremia a stat cu curaj înaintea căpeteniilor și a poporului zicând: „Domnul m-a trimis să proorocesc împotriva casei acesteia și împotriva cetății acesteia toate lucrurile pe care le-ați auzit voi. Acum îndreptați-vă căile și faptele, ascultați glasul Domnului, Dumnezeului vostru, și Domnul Se va căi de răul pe care l-a rostit împotriva voastră! Cât despre mine, iată-mă în mâinile voastre; faceți-mi ce vi se va părea că este bine și drept! Numai să știți că, dacă mă veți omorî, vă veți face vinovați de sânge nevinovat, voi, și cetatea aceasta și locuitorii ei; căci Domnul m-a trimis în adevăr la voi să rostesc în auzul

vostru toate aceste cuvinte!” (Versetele 12-15.)

Dacă proorocul ar fi fost intimidat de atitudinea amenințătoare a acelorora cu o înaltă autoritate, solia lui ar fi fost fără efect și și-ar fi pierdut viața; dar curajul cu care a dat avertizarea solemnă a impus respectul poporului și a întors căpeteniile lui Israel în favoarea lui. Ei au discutat cu preoții și cu proorocii falși, arătându-le cât de neînțelepte erau măsurile extreme, pe care le susțineau, și cuvintele lor au produs o reacție în mintea poporului. În felul acesta Dumnezeu a ridicat apărători ai slujitorului Său.

Și bătrânii s-au unit protestând împotriva hotărârii preoților cu privire la soarta lui. Ei au citat cazul lui Mica, cel care proorocise judecățile asupra Ierusalimului, zicând: „Sionul va fi arat ca un ogor, Ierusalimul va ajunge un morman de pietre, și muntele Casei Domnului o înălțime acoperită cu păduri”. Și au întrebat: „L-au omorât însă oare Ezechia, împăratul lui Iuda, și tot Iuda? Nu s-a temut Ezechia de Domnul? Nu s-a rugat el Domnului? și atunci Domnul S-a căit de răul pe care-l rostise împotriva lor. Și noi să ne împovărăm sufletul cu o nelegiuire așa de mare?” (Versetele 18-19.)

Prin insistența acestor bărbați cu influență, viața proorocului a fost cruțată, cu toate că mulți dintre preoți și dintre proorocii falși, neputând suporta adevărurile acuzatoare pe care le rostea el, ar fi fost bucuroși să-l vadă condamnat la moarte sub acuzația de răscoală.

Din ziua chemării până la încheierea slujirii sale, a stat înaintea lui Iuda ca „un turn și o cetățuie”, împotriva căruia mânia omului n-a putut face nimic. „Ei se vor război cu tine”, avertizase Domnul pe slujitorul Său, „dar nu te vor birui; căci Eu voi fi cu tine, ca să te scap și să te izbăvesc”, zice Domnul. „Te voi izbăvi din mâna celor răi, și te voi scăpa din mâna asupritorilor”. (Ieremia 6, 27; 15, 20.21.)

Din fire predispus la timiditate și sfială, Ieremia tânjea după pacea și liniștea unei vieți retrase, unde nu trebuia să mai fie martor la nepocăința continuă a poporului lui iubit. Inima i se strângea de chin când vedea distrugerea produsă de păcat. „O! de mi-ar fi capul plin cu apă, de mi-ar fi ochii un izvor de lacrimi”, se jelea el, „aș plânge zi și noapte pe morții fiicei poporului meu! O! dacă aș avea un han de călători în pustie, aș părăsi pe poporul meu, și m-aș depărta de el!” (Ieremia 9, 1.2.)

Batjocurile pe care era chemat să le suporte erau crude. Sufletul lui sensibil era străpuns iar și iar de săgețile batjocurii îndreptate asupra lui de aceia care îi disprețuiau soliile și care tratau cu ușurință povara sa pentru convertirea lor. „Am ajuns de râsul poporului meu”, zicea el, „și toată ziua sunt pus în cântece de batjocură de ei” ... „toți cei ce trăiau în pace cu mine, pândesc să vadă dacă mă clatin, și zic: «Poate că se va lăsa prins, vom pune mâna pe el, și ne vom răzbuna pe el!»” (Plângerile lui Ieremia 3, 14; Ieremia 20, 7.10.)

Dar proorocul cel credincios a fost întărit zilnic să rabde. „Domnul este cu mine ca un viteaz puternic”, zicea el cu credință; „de aceea, prigonitorii mei se vor poticni și nu vor birui. Se vor umple de rușine că nu au lucrat cu chibzuință; de o veșnică rușine, care nu se va uita! Cântați Domnului, lăudați pe Domnul! Căci El izbăvește sufletul celui nenorocit din mâna celor răi”. (Ieremia 20, 11.13.)

Experiențele prin care a trecut Ieremia în zilele tinereții și acelea din anii de mai târziu ai slujirii sale l-au învățat lecția că „soarta omului nu este în puterea lui; nici nu stă în puterea omului, când umblă, să-și îndrepte pașii spre țintă”. A învățat să se roage: „Pedepsește-mă, Doamne, dar cu măsură; și nu în mânia Ta, ca să nu mă nimicești”. (Ieremia 10, 23.24.)

Când a fost chemat să bea din paharul încercării și al amărăciunii și

când a fost ispitit în nenorocire să zică: „S-a dus puterea mea de viață și nu mai am nici o nădejde în Domnul”. (Plângerile lui Ieremia 3, 18), și-a amintit de providențele lui Dumnezeu în favoarea lui și triumfător a strigat: „Bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață. Și credințioșia Ta este atât de mare! Domnul este partea mea de moștenire -- zice sufletul meu, de aceea nădăjduiesc în El. Domnul este bun cu cine nădăjduiește în El, cu sufletul care-l caută. Bine este să aștepti în tăcere ajutorul Domnului,,. (Plângerile lui Ieremia 3, 18.22-26.)

Capitolul 35

Apropierea nenorocirii

Primii ani ai domniei lui Ioiachim au fost plini de avertizări despre apropierea nenorocirii. Cuvântul Domnului prin prooroci era gata să se împlinească. Puterea asiriană dinspre miazănoapte, multă vreme suverană, nu avea să mai stăpânească popoarele. Egiptul, la miazăzi, în a cărui putere împăratul lui Iuda își pusese încrederea zadarnic, avea să primească în curând o lovitură hotărâtă. Cu totul neașteptat, o nouă putere mondială, imperiul babilonian, se ridica la răsărit, eclipsând cu repeziciune toate celelalte popoare.

Timp de câțiva ani, împăratul Babilonului avea să fie folosit ca unealtă a mâniei lui Dumnezeu asupra lui Iuda cel nepocăit. Iar și iar, Ierusalimul avea să fie invadat și cucerit de oștile asediatoare ale lui Nebucadnețar. O grupă după alta -- la început câțiva, dar mai târziu mii și zeci de mii -- aveau să fie luați robi în țara Șinear, pentru a locui acolo în exil forțat. Ioiachim, Ioiachin, Zedechia -- toți acești împărați iudei urmau la rândul lor să devină vasali ai conducătorului babilonian și toți aveau să se răscoale. Pedepse din ce în ce mai aspre aveau să fie date poporului răsculat, până când, în cele din urmă, țara întreagă avea să devină o pustietate, Ierusalimul avea să fie jefuit și nimicit prin foc, templul pe care Solomon îl clădise avea să fie distrus, iar împărăția lui Iuda avea să cadă, pentru a nu mai ocupa niciodată poziția ei de odinioară printre popoarele pământului.

Acele vremuri de schimbare, atât de pline de primejdie pentru națiunea israelită, au fost marcate de multe solii trimise de la Dumnezeu prin Ieremia. În felul acesta, Domnul a dat copiilor lui Iuda o mare ocazie de a se elibera din alianța cu Egiptul și de a evita lupta cu conducătorii Babilonului. Când primejdia amenințătoare s-a apropiat mai mult, Ieremia a învățat poporul cu

ajutorul unei învățături practice, nădăjduind ca în felul acesta să-i trezească la un simțământ al obligației lor față de Dumnezeu și să-i încurajeze să păstreze legături de prietenie cu conducerea babiloniană.

Pentru a ilustra importanța ascultării de cerințele lui Dumnezeu, Ieremia a adunat câțiva recabiți într-una din încăperile templului și le-a pus înaintea vin, invitându-i să bea. Așa cum era de așteptat, a întâlnit o împotrivire și un refuz categoric. „Noi nu bem vin!” au răspuns recabiții cu hotărâre; „căci Ionadab, fiul lui Recab, tatăl nostru, ne-a dat următoarea poruncă: «Să nu beți niciodată vin, nici voi, nici fiii voștri»”.

Atunci cuvântul Domnului a vorbit lui Ieremia astfel: „Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel : Du-te și spune oamenilor lui Iuda și locuitorilor Ierusalimului: Nu voiți să luați învățătura ca să ascultați de cuvintele Mele? zice Domnul. Cuvintele lui Ionadab, fiul lui Recab, care a poruncit fiilor săi să nu bea vin, sunt păzite; căci ei nu beau vin până în ziua de azi, și ascultă astfel de porunca tatălui lor. Iar Eu v-am vorbit, și devreme și târziu, și nu M-ați ascultat!” (Ieremia 35, 6.12-14.)

Dumnezeu a căutat în felul acesta să pună într-un contrast izbitor ascultarea recabiților cu neascultarea și răzvrătirea poporului Său. Recabiții ascultaseră de porunca tatălui lor, iar acum refuzau să fie atrași în nelegiuire. Dar bărbații lui Iuda nu ascultaseră cuvintele Domnului și ca urmare aveau să sufere judecățile Sale cele mai aspre.

„V-am vorbit și de vreme și târziu”, zicea Domnul, „și nu M-ați ascultat! V-am trimis pe toți slujitorii Mei prooroci, i-am trimis întruna la voi, să vă spună: «Întoarceți-vă fiecare de la calea voastră cea rea, îndreptați-vă faptele, nu mergeți după alți dumnezei, ca să le slujiți, și veți rămânea în țara pe care v-am dat-o vouă și părinților voștri!» Dar voi n-ați luat aminte și nu M-ați ascultat. Da, fiii lui Ionadab, fiul lui Recab, păzesc porunca pe care

le-a dat-o tatăl lor, însă poporul acesta nu M-ascultă! De aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeu lui Israel : «Iată, voi aduce peste Iuda și peste toți locuitorii Ierusalimului toate nenorocirile pe care le-am vestit cu privire la ei, pentru că le-am vorbit și nu M-au ascultat, pentru că i-am chemat și nu au răspuns!»” (Versetul 14-17.)

Când inimile oamenilor sunt împlânzite și supuse de influența puternică a Duhului Sfânt, aceștia vor lua aminte la sfat; dar atunci când întorc spatele muștrărilor, până când inimile se împietresc, Dumnezeu îngăduie să fie conduși de alte influențe. Refuzând adevărul, ei acceptă minciuna, care devine o cursă spre distrugerea lor.

Dumnezeu stăruise de Iuda să nu-L provoace la mânie, dar ei nu ascultaseră. În cele din urmă, s-a pronunțat hotărârea împotriva lor. Urmasii să fie duși robi în Babilon. Caldeenii aveau să fie folosiți ca unelte prin care Dumnezeu urma să-l pedepsească pe poporul Său neascultător. Suferințele bărbaților lui Iuda aveau să fie în raport cu lumina pe care o avuseseră și cu avertizările pe care le disprețuiseră și le lepădaseră. Multă vreme, Dumnezeu își amânase judecățile; dar acum, avea să-și arate dezaprobarea față de ei ca un ultim efort de a-i opri de pe drumul păcătos.

Asupra casei recabiților a fost pronunțată o bogată binecuvântare. Proorocul a declara: „Pentru că ați ascultat de poruncile tatălui vostru Ionadab, pentru că ați păzit toate orânduirile și ați făcut tot ce v-a poruncit el; pentru aceasta așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel : «Ionadab, fiul lui Recab, nu va fi lipsit niciodată de urmași care să stea înaintea Mea!»” (Vers. 18.19.) În felul acesta, Dumnezeu a învățat pe poporul Său că credințioșia și ascultarea se vor răsfrânge asupra lui Iuda în binecuvântare, așa cum recabiții erau binecuvântați pentru ascultarea de porunca tatălui lor.

Învățătura este pentru noi. Dacă cerințele unui tată bun și înțelept, care a luat cele mai bune și mai eficiente măsuri pentru asigurarea urmașilor împotriva păcatelor necumpătării, erau demne de o ascultare strictă, fără îndoială că autoritatea lui Dumnezeu trebuie să fie cu atât mai mult luată în seamă cu cât El este mai sfânt decât omul. Creatorul și Conducătorul nostru, nemărginit în putere, teribil în judecată, caută pe toate căile să-i determine pe oameni să vadă și să se pocăiască de păcatele lor. Prin gura slujitorilor săi, El prezice primejdiile neascultării; dă un semnal de avertizare și muștră cu credincioșie păcatul. Poporul Său este ținut în prosperitate numai prin harul Său, prin vegherea atentă a uneltelor Sale alese. El nu poate să susțină și să păzească un popor care refuză sfatul Lui și-I disprețuiește muștrările. Pentru o vreme, El poate să rețină judecățile de pedepsire; dar nu-și reține mânia la infinit.

Copiii lui Iuda erau numărați printre aceia despre care Dumnezeu spusese: „Îmi veți fi o împărăție de preoți și un popor sfânt”. (Exod 19, 6.) În timpul lucrării sale de slujire, Ieremia n-a pierdut niciodată din vedere importanta vitală a sfințeniei inimii în diferitele situații din viață și îndeosebi în slujirea Dumnezeului Celui Prea Înalt. El a prevăzut în mod clar căderea împărăției și împrăștierea locuitorilor lui Iuda printre popoare; dar cu ochiul credinței privea dincolo de toate acestea, la vremurile restatornicirii. În auzul său răsună puternic făgăduința divină: „Și Eu însumi voi strânge rămășița oilor Mele din toate țările, în care le-am izgonit; le voi crește și se vor înmulți. Voi pune peste ele păstori care le vor paște; nu le va mai fi teamă, nici groază, și nu va mai lipsi nici una din ele, zice Domnul”. „Iată vin zile, zice Domnul, când voi ridica lui David o odraslă neprihănită. El va împărăți, va lucra cu înțelepciune, și va face dreptate și judecată în țară. În vremea lui, Iuda va fi mântuit, și Israel va avea liniște în locuința lui; și iată Numele pe care i-L vor da: Domnul, Neprihănirea noastră!” (Ieremia 23, 3-6.)

Astfel, proorociile cu privire la judecata care avea să vină erau amestecate cu făgăduințele eliberării finale și mărețe. Aceia care alergau să

facă pace cu Dumnezeu și să trăiască o viață sfântă în mijlocul apostaziei existente, urmau să primească tărie pentru orice încercare și să fie făcuți în stare să mărturisească cu putere mare pentru El. Iar în veacurile ce aveau să vină, eliberarea lucrată în favoarea lor avea să depășească în faimă pe aceea îndeplinită pentru copiii lui Israel pe vremea Exodului. Aveau să vină zile, zice Domnul prin proorocul, când „nu se va mai zice: «Viu este Domnul, care a scos din țara Egiptului pe copiii lui Israel!» Ci se va zice: «Viu este Domnul care a scos și a adus înapoi sămânța casei lui Israel din țara de la miazănoapte și din toate țările în care îi risipisem! Și vor locui în țara lor»”. (Versetele 7.8.) Așa erau proorociile minunate rostite de Ieremia în anii de încheiere a istoriei împărăției lui Iuda, când babilonienii deveneau atotputernici și chiar atunci când își aduceau oștile asediatoare împotriva zidurilor Sionului.

Asemenea celei mai plăcute melodii, aceste făgăduințe de eliberare răsunau în auzul acelor care erau statornici în închinarea adusă lui Iehova. În căminele înstăriților și ale săracilor, unde sfaturile unui Dumnezeu care își ține legământul erau încă păstrate cu respect, cuvintele proorocului erau repetate iar și iar. Chiar și copiii erau treziți cu putere și asupra minților tinere și receptive erau produse impresii dăinuitoare.

Păzirea conștiințioasă a poruncilor Sfintelor Scripturi în zilele slujirii lui Ieremia a creat lui Daniel și tovarășilor lui ocaziile de a-L înălța pe Dumnezeu cel adevărat înaintea popoarelor pământului. Educația pe care acești tineri elevi o primiseră în căminele părinților lor i-a făcut tari în credință și neabătuți în slujirea Viului Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului. La începutul domniei lui Ioiachim, când Nebucadnețar a asediat pentru prima oară și a cucerit Ierusalimul, luând pe Daniel și pe tovarășii lui, împreună cu alții aleși în mod deosebit pentru slujirea la curtea Babilonului, credința robilor evrei a fost încercată extrem de mult. Dar aceia care învățaseră să-și pună încrederea în făgăduințele lui Dumnezeu, le-au găsit îndestulătoare în toate experiențele prin care erau chemați să treacă în timpul

rămânerii lor într-o țară străină. Scripturile s-au dovedit pentru ei o călăuză, un sprijin.

Ca interpret al însemnătății judecăților care începeau să cadă peste Iuda, Ieremia a manifestat o atitudine nobilă în apărarea dreptății lui Dumnezeu și a planurilor Sale pline de milă, chiar în timpul pedepselor celor mai aspre. Proorocul, lucra neobosit. Dornic să ajungă la toate categoriile de oameni, și-a lărgit sfera de influență dincolo de Ierusalim, la regiunile înconjurătoare prin vizite repetate în diferitele părți ale împărăției.

În mărturiile lui către biserică, Ieremia se referea continuu la învățăturile din cartea legii care fusese atât de mult onorată și înălțată în timpul domniei lui. El accentua din nou importanța păstrării unei legături prin legământ cu Ființa cea atotmilostivă și plină de îndurare care, de pe înălțimile Sinaiului, rostise preceptele Decalogului. Cuvintele de avertizare și de îndemn ale lui Ieremia au ajuns în toate părțile împărăției, și toți au avut posibilitate să cunoască voia lui Dumnezeu cu privire la popor.

Proorocul a lămurit faptul că Tatăl nostru cerească îngăduie să cadă judecățile Sale „pentru ca popoarele să știe că sunt doar oameni”. (Psalmii 9, 20.) „Dacă și după aceasta vă veți împotrivi, și nu veți voi să Mă ascultați”, avertizase Domnul mai dinainte pe poporul Său, „vă voi împrăștia printre neamuri și voi scoate sabia după voi. Țara voastră va fi pustiiată și când veți fi în țara vrăjmașilor voștri, atunci țara se va odihni, și se va bucura de Sabatele ei”. (Leviticul 26, 21.28.33.)

În același timp soliile cu privire la nenorocirea care se apropia erau trimise căpeteniilor și poporului; conducătorul lor, Ioiachim, care ar fi trebuit să fie un conducător spiritual înțelept, primul în mărturisirea păcatului, în reforme și în fapte bune, își petrecea vremea în plăceri egoiste. „Îmi voi zidi o casă mare și odăi încăpătoare”, își propunea el; și această casă „căptușită

cu cedru și văpsită cu roș” (Ieremia 22, 14) a fost clădită cu bani și muncă procurată prin înșelăciune și apăsare.

Mânia profetului se stârnise, și a fost inspirat să rostească o judecată asupra conducătorului necredincios. „Vai de cel ce își zidește case cu nedreptate, și odăile cu nelegiuire”, a declarat el; „care pune pe aproapele său să lucreze degeaba, fără să-i dea plata.... Împărat ești tu oare, de te întreci cu cedrii? Nu mânca tatăl tău, și nu bea și el? Și totuși făcea dreptate și judecată, și era fericit! Judeca pricina săracului și a celui lipsit, și era fericit. Nu înseamnă lucrul acesta a Mă cunoaște? zice Domnul. Dar tu n-ai ochi și inimă decât ca să te dedai la lăcomie, ca să verși sânge nevinovat, și să întrebuițezi asupra și silnicie. De aceea, așa vorbește Domnul, despre Ioiachim, fiul lui Iosia, împăratul lui Iuda : «Nu-l voi plânge, zicând: Vai, fratele meu! Vai, sora mea! Nici nu vor plânge, zicând: Vai, doamne! Vai, măria sa! Ci va fi înmormântat ca un măgar, va fi târât și aruncat afară din porțile Ierusalimului!»” (Versetele 13-19.)

În câțiva ani această judecată grozavă avea să cadă asupra lui Ioiachim, dar mai înainte, Domnul, în mila Sa, a făcut cunoscut poporului nepocăit planul Său. În al patrulea an al domniei lui Ioiachim, „a vorbit înaintea întregului popor al lui Iuda și înaintea tuturor locuitorilor Ierusalimului”, arătând că „de la al treisprezecelea an al lui Iosia sunt douăzeci și trei de ani de când” el dăduse mărturie cu privire la dorința lui Dumnezeu de a mântui, însă soliile sale fuseseră lepădate. (Ieremia 25, 2.3.) Iar acum, Cuvântul Domnului pentru ei era:

„Așa vorbește Domnul oștirilor: «Pentru că n-ați ascultat cuvintele Mele, iată, voi trimite să aducă toate popoarele de la miazănoapte, zice Domnul; și voi trimite la robul Meu Nebucadnețar, împăratul Babilonului; îi voi aduce împotriva acestei țări și împotriva locuitorilor ei, și împotriva tuturor acestor neamuri de jur împrejur, ca să le nimicească cu desăvârșire și să facă din ele un pustiu și o pricină de batjocură, niște dărâmături veșnice.

Voi face să înceteze între ei strigătele de bucurie și strigătele de veselie, cântecele mirelui și cântecele miresei, uruitul morii și lumina lămpii. Toată țara va fi o paragină, un pustiu, și neamurile acestea vor fi supuse împăratului Babilonului timp de șaptezeci de ani»”. (Versetul 8-11.)

Cu toate că hotărârea de pedepsire fusese clar rostită, cuprinsul ei grozav abia putea fi înțeles de mulțimile care ascultau. Pentru ca să se facă o impresie mai profundă, Domnul a căutat să illustreze însemnătatea cuvintelor rostite. El a îndemnat pe Ieremia să asemene soarta poporului cu golirea unui potir plin cu vinul mâniei divine. Printre primii care aveau să bea din acest potir de vaiuri urma să fie „Ierusalimul și cetățile lui Iuda, împreună cu împărații din ele”. Alții aveau să se împărtășească din același potir -- „Faraon, împăratul Egiptului, și slujitorii și căpeteniile lui, și tot poporul lui”, împreună cu multe alte popoare ale pământului, până când planul lui Dumnezeu avea să fie împlinit. (Vezi Ieremia 25.)

Pentru a ilustra mai departe natura judecăților care aveau să vină cu grăbire, proorocul a fost sfătuit să „ia dintre bătrânii poporului și dintre bătrânii preoților și să meargă în valea fiilor lui Himon” și acolo, după ce va trece în revistă apostazia lui Iuda, trebuia să spargă în bucăți un „vas de pământ” și să spună din partea lui Iehova, al cărui slujitor era: „Tocmai așa voi zdrobi poporul acesta și cetatea aceasta cum se sparge un vas de pământ fără să poată fi făcut la loc”.

Proorocul a făcut așa cum i s-a poruncit. Apoi, întorcându-se în cetate, a stat în curtea templului și a spus în auzul întregului popor: „Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel : «Iată, voi aduce peste cetatea aceasta, și peste toate cetățile care țin de ea, toate nenorocirile pe care i le-am vestit mai înainte, pentru că și-au înțepenit grumazul ca să n-asculte cuvintele Mele»”. (Vezi Versetul 19.)

În loc să ducă la mărturisire și pocăință, cuvintele proorocului au trezit mânia aceloră cu înaltă autoritate, și ca urmare a fost privat de libertate. Cu toate că a fost întemnițat și pus în lanțuri, proorocul a continuat să rostească solia Cerului către aceia care stăteau în jurul lui. Glasul lui n-a putut fi adus la tăcere prin persecuție. Cuvântul adevărului, spunea el, „în inima mea este ca un foc mistuitor, închis în oasele mele. Caut să-l opresc, dar nu pot”. (Ieremia 20, 9.)

Cam pe vremea aceea, Domnul a poruncit lui Ieremia să scrie soliile pe care dorea să le transmită aceloră pentru mântuirea căroră inima lui plină de milă suspina fără încetare. „la un sul de carte și scrie în el toate cuvintele, pe care ți le-am spus cu privire la toate neamurile, din ziua când ți-am vorbit, pe vremea lui Iosia, până în ziua de azi! Poate că dacă va auzi casa lui Iuda tot răul pe care am de gând să i-l fac, se vor întoarce fiecare de la calea lor cea rea, și le voi ierta astfel nelegiuirea și păcatul”. (Ieremia 36, 2.3.)

În ascultare de porunca aceasta, Ieremia a chemat în ajutor un prieten credincios, pe Baruc scriitorul, și i-a dictat „și Baruc a scris într-o carte, după cum spunea Ieremia, toate cuvintele pe care le spusese lui Ieremia Domnul”. (Versetul 4.) Acestea au fost scrise cu grijă pe un sul de pergament și au constituit o mustrare solemnă a păcatului, o avertizare cu privire la urmarea sigură a unei apostazii continue și un apel stăruitor de renunțare la tot ce este rău.

Când scrierea a fost terminată, Ieremia, care era încă închis, a trimis pe Baruc să citească sulul mulțimilor care se adunau la templu cu ocazia unei zile de post național, „în anul al cincilea al lui Ioiachim, fiul lui Iosia, împăratul lui Iuda, în luna a noua”. „Poate că se vor smeri”, zicea proorocul, „cu rugăciune înaintea Domnului și se vor întoarce fiecare de la calea sa cea rea. Căci mare este mânia și urgia, cu care a amenințat Domnul pe poporul acesta!” (Versele 9.7.)

Baruc a ascultat, și sulul a fost citit înaintea tuturor oamenilor lui Iuda. După aceea, scribul a fost chemat să vină înaintea căpeteniilor să le citească cele scrise. Ei au ascultat cu mare interes și au făgăduit să facă cunoscut împăratului tot ceea ce auziseră, dar l-au sfătuit pe scrib să se ascundă, căci se temeau că împăratul va lepăda mărturia și va căuta să-i ucidă pe aceia care au pregătit și au transmis solia.

Când împăratului Ioiachim i s-a spus de către căpetenii ceea ce citise Baruc, el a ordonat imediat ca sulul să fie adus înaintea lui și să fie citit în auzul lui. Unul dintre aghiotanții regali, pe nume Iehudi, s-a dus și a adus sulul și a început să citească cuvintele de mustrare și de avertizare. Era iarnă, iar împăratul și colaboratorii săi de stat, căpeteniile lui Iuda, erau adunați în jurul focului. Doar o mică parte fusese citită, când împăratul, departe de a tremura pentru primejdia care plana asupra lui și a poporului lui, a luat sulul și plin de mânie a „tăiat cartea cu briceagul logofătului și a aruncat-o pe jăraticul de cărbuni, unde a fost arsă de tot”. (Versetul 23.)

Nici împăratul, nici căpeteniile nu s-au îngrozit „nici nu și-au sfâșiat hainele”. Unele dintre căpetenii, însă, „au mijlocit pe lângă împărat să nu ardă sulul, dar el n-a vrut să-i asculte”. După ce scrierea a fost distrusă, mânia împăratului nelegiuit s-a ridicat împotriva lui Ieremia și a lui Baruc și a trimis îndată să-i prindă; „dar Domnul i-a ascuns”. (Versetele 24-26.)

Aducând în atenția închinătorilor templului, a căpeteniilor și a împăratului mustrările sfinte cuprinse în sulul inspirat, Dumnezeu a căutat cu îndurare să-i avertizeze pe bărbații lui Iuda spre binele lor. „Poate că dacă va auzi casa lui Iuda tot răul pe care am de gând să i-l fac, se vor întoarce fiecare de la calea lor cea rea și le voi ierta astfel nelegiuirea și păcatul”. (Versetul 3.) Dumnezeu are milă de oamenii care se luptă în orbirea perversității; El caută să lumineze înțelegerea întunecată, trimițând mustrări

și amenințări cu scopul de a face pe cei din poziții înalte să-și dea seama de neștiința lor și să-și plângă rătăcirile. El Se străduiește să ajute pe cei mulțumiți de sine să devină nemulțumiți cu lucrările lor zadarnice și să caute binecuvântarea spirituală printr-o legătură cu cerul.

Planul lui Dumnezeu nu este să trimită soli care să măgulească și să placă păcătoșilor; El nu dă solii de pace pentru a legăna pe cei nesfințiți într-o siguranță falsă. Din contră, așează poveri grele asupra conștiinței făcătorului de rele și îi străpunge sufletul cu săgețile ascuțite ale simțământului vinovăției. Îngerii slujitori îi prezintă judecățile de temut ale lui Dumnezeu, pentru a-i adânci simțământul nevoii și a-l aduce la strigătul agonizant: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” (Faptele Apostolilor 16, 30.) Însă Mâna care umilește până la pământ, mustră păcatul și face de rușine mândria și ambiția, este Mâna care-l înalță pe cel pocăit și zdrobit. Cu cea mai adâncă împreună simțire Acela care îngăduie pedepsei să cadă, întreabă: „Ce vrei să-ți fac?”

Când omul a păcătuit împotriva unui Dumnezeu sfânt și milos, el nu poate urma o cale mai nobilă decât să se pocăiască sincer și să-și mărturisească rătăcirile cu lacrimi și amărăciunea sufletului. Aceasta cere Dumnezeu de la el; El nu primește nimic mai puțin decât o inimă zdrobită și un duh căit. Dar împăratul Ioiachim și domnitorii lui, în aroganța și mândria lor, au respins invitația lui Dumnezeu. Ei n-au luat seama la avertizările Sale ca să se pocăiască. Ocazia plină de îndurare oferită lor în momentul arderii sulului sfânt a fost ultima. Dumnezeu spusese că dacă de data aceea refuzau să asculte de glasul Său, le va trimite judecăți înfricoșătoare. Ei au refuzat să asculte, și El a rostit judecățile Sale finale asupra lui Iuda. El avea să trimită mânia Sa deosebită asupra omului care se ridicase cu îngâmfare împotriva Celui Atotputernic.

„De aceea, așa vorbește Domnul despre Ioiachim, împăratul lui Iuda :
«Nici unul din ai lui nu va ședea pe scaunul de domnie al lui David. Trupul

lui mort va fi lăsat la căldură ziua și la frig noaptea. Îl voi pedepsi, pe el, sămânța lui, și pe slujitorii lui, pentru nelegiuirea lor, și voi aduce peste ei, peste locuitorii Ierusalimului și peste oamenii lui Iuda toate nenorocirile cu care i-am amenințat, fără ca ei să fi vrut să Mă asculte!»” (Ieremia 36, 30.31.)

Arderea sulului nu a fost sfârșitul situației. Cuvintele scrise erau mai ușor de îndepărtat decât mustrarea și avertizarea pe care ele le conțineau, precum și de pedeapsa iminentă pe care Dumnezeu o pronunțase împotriva răzvrătitului Israel. Dar sulul a fost scris din nou: „la din nou o altă carte”, a poruncit Domnul slujitorului său, „și scrie în ea toate cuvintele care erau în cea dintâi carte pe care a ars-o Ioiachim, împăratul lui Iuda”. (Versetul 28.) Raportul cu proorociile privitoare la Iuda și Ierusalim fuseseră transformate în cenușă; dar cuvintele erau încă vii în inima lui Ieremia „ca un foc care mistuie”, iar proorocului i s-a îngăduit să reproducă ceea ce mânia omului nu a reușit să distrugă.

Luând un alt sul, Ieremia l-a dat lui Baruc, care „a scris în el, după spusele lui Ieremia, toate cuvintele din cartea pe care o arsese în foc Ioiachim, împăratul lui Iuda. Multe alte cuvinte de felul acesta au mai fost adăugate la ea”. (Versetele 28.32.) Mânia omului căutase să oprească lucrările proorocului lui Dumnezeu; dar chiar mijloacele prin care Ioiachim se străduise să limiteze influența slujitorului lui Iehova au dat o altă ocazie pentru a face clar cerințele divine.

Duhul de împotrivire față de mustrare, care a dus la prigonirea și întemnițarea lui Ieremia, există și astăzi. Mulți refuză să ia seama la avertizările repetate, preferând să-i asculte pe învățătorii falși, care le linguesc vanitatea și trec cu vederea faptele lor rele. În ziua încercării unii ca aceștia nu vor avea un adăpost sigur, nici un ajutor din cer. Slujitorii aleși ai lui Dumnezeu să întâmpine cu curaj și răbdare încercările și suferințele care vin asupra lor prin mustrare, neglijare și prezentare greșită. Să continue

să se achite cu credincioșie de lucrarea pe care Dumnezeu le-a dat s-o facă, amintindu-și mereu că proorocii din vechime și Mântuitorul lumii împreună cu apostolii Săi au suferit ocară și persecuție din pricina Cuvântului.

Planul lui Dumnezeu era ca Ioiachim să ia seama la sfaturile lui Ieremia și astfel să capete trecere în ochii lui Nebucadnețar, ca să fie scutit de multă suferință. Tânărul împărat jurase supunere conducătorului babilonian și dacă ar fi rămas credincios făgăduinței ar fi impus respect păgânilor și aceasta ar fi dus la prețioase ocazii de convertire a sufletelor.

Disprețuind neobișnuitele privilegii oferite, împăratul lui Iuda a urmat calea propriei sale alegeri. Și-a călcat cuvântul de onoare dat împăratului Babilonului și s-a răzvrătit. Acesta l-a adus pe el și împărăția lui într-o situație foarte dificilă. Împotriva lui au fost trimise „cete caldeene și cete de sirieni și cete de moabiți și cetele copiilor lui de Amon” (2 Împărați 24, 2), și acesta a fost fără putere să ferească țara de pustiirea acestor jefuitori. În câțiva ani și-a încheiat domnia dezastruoasă în rușine, lepădat de Cer, urât de poporul său și disprețuit de conducătorii Babilonului, a căror încredere o trădase -- și toate acestea ca urmare a greșelii fatale de a se îndepărta de planul lui Dumnezeu, așa cum a fost descoperit prin solul său rânduit. Ioiachim (cunoscut și sub numele de Ieconia sau Conia), fiul lui Ioiachim, a ocupat tronul pentru numai trei luni și zece zile, după care s-a predat armatelor caldeene care, din cauza răzvrătirii conducătorului lui Iuda, au asediat din nou cetatea condamnată. Cu această ocazie, Nebucadnețar „a adus pe Ioiachim la Babilon, pe mama împăratului, nevestele împăratului și slujitorii lui și pe mai marii țării ... în număr de șapte mii împreună cu teslarii și fierarii în număr de o mie”. Împreună cu aceștia, împăratul Babilonului a luat „toate vistieriile Casei Domnului și vistieriile casei împăratului”. (2 Împărați 24, 15.16.13.)

Împărăția lui Iuda, având puterea distrusă și jefuită de tăria ei, atât în oameni cât și în comori, a avut îngăduința totuși să existe ca o conducere

separată. În fruntea ei Nebucadnețar a pus pe Matania, fiul mai tânăr al lui Iosia, care și-a schimbat numele în Zedechia.

Capitolul 36

Ultimul împărat al lui Iuda

La începutul domniei lui, Zedechia a primit toată încrederea din partea împăratului Babilonului și avea ca sfătuitor încercat pe proorocul Ieremia. Dacă ar fi urmat o cale cinstită față de babilonieni și ar fi luat aminte la soliile din partea Domnului prin Ieremia, ar fi putut păstra respectul multora dintre autoritățile înalte și ar fi avut ocazia să le împărtășească cunoașterea despre Dumnezeu cel adevărat. În felul acesta, robii care erau deja în Babilon ar fi fost așezați într-o poziție avantajoasă și li s-ar fi dat multe libertăți; Numele lui Dumnezeu ar fi fost onorat pretutindeni; iar aceia care rămăseseră în țara lui Iuda ar fi fost cruțați de nenorocirile grozave care au venit până la urmă peste ei.

Prin Ieremia, Zedechia și tot regatul lui Iuda, inclusiv cei luați în Babilon, au fost sfătuiți să se supună liniștiți conducerii vremelnice a cuceritorilor lor. Era deosebit de important ca cei din robie să caute pacea țării în care fuseseră aduși. Acest lucru era însă contrar înclinațiilor inimii omenești; și Satana, folosind împrejurările, a făcut să se ridice prooroci mincinoși, atât în Ierusalim, cât și în Babilon, care spuneau că jugul robiei avea să fie sfărâmat în curând și prestigiul de mai înainte al națiunii avea să fie restabilit.

Ascultarea de aceste proorocii măgulitoare ar fi dus la acțiuni fatale din partea împăratului și a celor luați în robie și ar fi zădărnicit planurile pline de milă ale lui Dumnezeu în favoarea lor. Pentru ca să nu fie provocată o răscoală și ca să se evite suferințe mari, Domnul i-a poruncit lui Ieremia să întâmpine criza fără întârziere, avertizând pe împăratul lui Iuda cu privire la consecința sigură a răzvrătirii. La rândul lor, robii au fost sfătuiți prin avertizări scrise să nu fie amăgiți să creadă că izbăvirea lor este aproape: „Nu

vă lăsați amăgiți de proorocii voștri, care sunt în mijlocul vostru, nici de ghicitorii voștri”, i-a îndemnat el. (Ieremia 29, 8.) În legătură cu aceasta a fost arătat planul Domnului de a restatornici pe Israel la încheierea celor șaptezeci de ani de robie, preziși prin solii Săi.

Cu ce milă duioasă a făcut cunoscut Dumnezeu poporului său din robie planurile Sale pentru Israel! El știa că dacă aveau să fie convinși de proorocii mincinoși de a se aștepta la o eliberare grabnică, poziția lor în Babilon avea să devină foarte grea. Orice demonstrație sau răzvrătire din partea lor avea să trezească vigilența și asprimea autorităților caldeene și avea să ducă la alte restrângeri ale libertăților lor. Urmarea avea să fie suferință și dezastru. El dorea ca ei să se supună cu resemnare și să facă robia lor cât mai plăcută cu putință; iar sfatul lui era: „Zidiți case și locuiți-le; sădiți grădini și mâncați din roadele lor!... Urmăriți binele cetății în care v-am dus în robie, și rugați-vă Domnului pentru ea, pentru că fericirea voastră atârnă de fericirea ei!” (Versetele 5-7.)

Printre învățătorii mincinoși din Babilon erau doi bărbați care pretindeau a fi sfinți, dar a căror viață era destrăbălată. Ieremia condamnase calea păcătoasă a celor doi bărbați și-i avertizase cu privire la primejdiile lor. Mâniați din cauza muștrării, au căutat să se împotrivescă lucrării proorocului celui adevărat, proorocind poporului să nu aibă încredere în cuvintele lui și să acționeze contrar sfatului lui Dumnezeu în problema supunerii lor față de împăratul Babilonului. Dumnezeu a mărturisit prin Ieremia că acești prooroci mincinoși vor fi dați în mâinile lui Nebucadnețar și uciși înaintea ochilor lui. Nu după multă vreme, prezicerea aceasta s-a împlinit literal.

La sfârșitul vremii, se vor ridica bărbați care vor produce încurcătură și răzvrătire printre aceia care pretind a fi reprezentanții adevăratului Dumnezeu. Aceia care proorocesc minciuni, vor încuraja pe oameni să privească păcatul cu ușurință. Când urmările grozave ale faptelor lor rele vor

fi date pe față, ei vor căuta, dacă se va putea, să facă răspunzător pentru greutățile lor pe acela care i-a avertizat cu credincioșie, așa cum iudeii l-au acuzat pe Ieremia pentru nenorocirile lor. Dar tot atât de sigur cum au fost susținute cuvintele lui Dumnezeu prin proorocul Său, tot atât de sigur astăzi certitudinea solilor Sale va fi întărită.

De la început, Ieremia a urmat o cale consecventă, sfătuind la supunere față de babilonieni. Acest sfat a fost dat nu numai lui Iuda: ci multor popoare înconjurătoare. În prima parte a domniei lui Zedechia, ambasadorii conducătorilor Edomului, Moabului, Tirului și ai altor popoare au venit la împăratul lui Iuda să afle dacă, în înțelegerea lui, era timpul potrivit pentru o răscoală unită și dacă se va uni cu ei într-o luptă împotriva împăratului Babilonului. Când acești trimiși așteptau un răspuns, cuvântul Domnului i-a vorbit lui Ieremia, zicând: „Fă-ți niște legături și niște juguri și puneți-le la gât. Trimite-le împăratului Edomului, împăratului Moabului, împăratului Tirului și împăratului Sidonului, prin trimișii care au venit la Ierusalim la Zedechia, împăratul lui Iuda”. (Ieremia 27, 2.3.)

Lui Ieremia i s-a poruncit să sfătuiască pe trimiși să facă cunoscut conducătorilor lor că Domnul îi dăduse pe toți în mâna lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului, și că urmau să „slujească lui, fiului său și fiului fiului său, până va veni și vremea țării lui”. (Versetul 7.)

Trimișii au mai fost îndrumați să spună conducătorilor lor că dacă refuză să slujească împăratului babilonian, vor fi pedepsiți cu „robie, cu foamete și cu ciumă”, până când vor fi nimiciți. Îndeosebi, trebuiau să se întoarcă de la învățătura proorocilor mincinoși care îi puteau sfătui altfel: „Să n-ascultați pe proorocii voștri”, zicea Domnul, nici „pe ghicitorii voștri, pe visătorii voștri, pe cititorii voștri în stele, și pe vrăjitorii voștri, care vă zic: «Nu veți fi supuși împăratului Babilonului!» Căci ei vă proorocesc minciuni, ca să fiți depărtați din țara voastră, ca să vă izgonesc și să pieriți. Dar poporul care își va pleca grumazul sub jugul împăratului Babilonului, și care-i va fi

supus, îl voi lăsa în țara lui, zice Domnul, ca s-o lucreze și să locuiască în ea”. (Versetul 8-11.) Cea mai ușoară pedeapsă pe care un Dumnezeu milostiv o putea aplica unui popor răsculat era supunerea față de împăratul Babilonului; dar dacă se luptau împotriva acestei hotărâri de robie, aveau să sufere asprimea întreagă a pedepsei Lui.

Uimirea consiliului întrunit al popoarelor n-a cunoscut margini când Ieremia, care purta un jug al supunerii pe grumaz, le-a făcut cunoscut voința lui Dumnezeu.

Împotriva opoziției hotărâte, Ieremia a stat categoric pentru o atitudine de supunere. În fruntea acelor care și-au îngăduit să ia în răs sfatul Domnului era Hanania, unul dintre proorocii mincinoși, împotriva cărora poporul fusese avertizat. Socotind că va câștiga favoarea împăratului și curții împărătești, el și-a ridicat glasul de protest, pretinzând că Dumnezeu îi dăduse cuvinte de încurajare pentru iudei. El zicea: „Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: «Eu sfărâm jugul împăratului Babilonului! Peste doi ani, vă voi aduce înapoi în locul acesta toate uneltele Casei Domnului, pe care le-a ridicat Nebucadnețar, împăratul Babilonului, din locul acesta și le-a dus în Babilon. Și voi aduce înapoi în locul acesta, zice Domnul, pe Ieconia, fiul lui Ioiachim, împăratul lui Iuda, și pe toți prinșii de război ai lui Iuda, care s-au dus în Babilon, căci voi sfărâma jugul împăratului Babilonului»”. (Ieremia 28, 2-4.)

În prezența preoților și a poporului, Ieremia a stăruit de ei să se supună împăratului Babilonului pentru timpul pe care Dumnezeu îl arătase. El a citat înaintea bărbaților lui Iuda proorociile lui Osea, Habacuc, Țefania și ale altora, ale căror solii de muștrare și avertizare fuseseră asemănătoare cu ale lui. Le-a atras atenția la evenimentele care avuseseră loc ca împlinire a proorociilor de pedepsire pentru păcatele de care nu se pocăiseră. În trecut, judecățile lui Dumnezeu fuseseră trimise peste cei nepocăiți ca o împlinire exactă a planului Său, așa cum fusese descoperit prin slujitorii săi.

„Dar, dacă un prooroc proorocește pacea”, a propus Ieremia în încheiere, „nu numai după împlinirea celui ce proorocește, se va cunoaște că este cu adevărat trimis de Domnul”. (Versetul 9.) Dacă Israel alegea să-și asume riscul, desfășurarea evenimentelor viitoare urma să hotărască cu eficacitate cine era proorocul cel adevărat.

Cuvintele lui Ieremia, care sfătuia la supunere, l-au determinat pe Hanania să acuze cu mai multă îndrăzneală credibilitatea soliei primite. Luând jugul simbolic de pe grumazul lui Ieremia, Hanania l-a sfârâmat zicând: „Așa vorbește Domnul: «Așa voi sfârâma peste doi ani de pe grumazul tuturor neamurilor jugul lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului!» Prorocul Ieremia a plecat”. (Versetul 11.) În aparență nu putea face nimic mai mult decât să se retragă de pe scena luptei. Dar lui Ieremia i s-a dat o altă solie: „Du-te și spune lui Hanania”, i s-a poruncit: „Așa vorbește Domnul: «Ai sfârâmat un jug de lemn, dar cu aceasta ai făcut în locul lui un jug de fier!» Căci așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: «Pun un jug de fier pe grumazul tuturor acelor neamuri, ca să fie subjugate de Nebucadnețar, împăratul Babilonului, și-i vor sluji....»

Apoi proorocul Ieremia a zis proorocului Hanania: «Ascultă, Hanania! Domnul nu te-a trimis, ci tu insufli poporului o încredere mincinoasă. De aceea, așa vorbește Domnul: lată, te izgonesc de pe pământ, și vei muri chiar în anul acesta: căci cuvintele tale sunt o răzvrătire împotriva Domnului!» Și proorocul Hanania a murit chiar în anul acela în luna a șaptea”. (Versetul 13-17.)

Proorocul mincinos întărise necredința poporului în Ieremia și solia lui. El se declarase cu răutate solul lui Dumnezeu și ca urmare a suferit moartea. În luna a cincea, Ieremia a proorocit moartea lui Hanania și în luna a șaptea cuvintele lui s-au dovedit adevărate prin împlinirea lor.

Neliniștea provocată de prezentările proorocilor mincinoși l-au adus pe Zedechia sub bănuială de trădare, și numai printr-o acțiune rapidă și hotărâtă din partea lui i s-a îngăduit să-și continue domnia de vasal. Ocazia pentru o astfel de acțiune a fost folosită la scurtă vreme după întoarcerea trimișilor de la Ierusalim la popoarele vecine, când împăratul lui Iuda, însoțit de Seraia, „cel mai mare cămăraș”, a plecat într-o misiune importantă la Babilon. (Ieremia 51, 59.) În timpul vizitei acestuia la curtea caldeană, Zedechia și-a reînnoit jurământul de supunere față de Nebucadnețar.

Prin Daniel și alți robi evrei, monarhia babiloniană luase cunoștință de puterea și autoritatea supremă a adevăratului Dumnezeu; și când Zedechia a făgăduit încă o dată solemn să rămână credincios, Nebucadnețar i-a cerut să jure pentru această făgăduință în Numele Domnului, Dumnezeului lui Israel. Dacă Zedechia ar fi respectat această reînnoire a legământului prin jurământ, credințioșia lui ar fi avut o influență profundă asupra minții multora care urmăreau purtarea celor ce susțineau că cinstesc și respectă onoarea Dumnezeului evreilor.

Dar împăratul lui Iuda a pierdut din vedere înaltul său privilegiu de a aduce onoare Numelui viului Dumnezeu. Despre Zedechia este scris: „El a făcut ce este rău înaintea Domnului, Dumnezeului său; și nu s-a smerit înaintea proorocului Ieremia, care-i vorbea din partea Domnului. S-a răsculat chiar împotriva împăratului Nebucadnețar, care-l pusese să jure pe Numele lui Dumnezeu. Și-a înțepenit grumazul și și-a învârtoșat inima, până acolo încât nu s-a întors la Domnul, Dumnezeul lui Israel”. (2 Cronici 36, 12.13.)

În timp ce Ieremia continua să-și facă cunoscut mărturia în țara lui Iuda, proorocul Ezechiel a fost ridicat dintre robii din Babilon să avertizeze pe cei exilați; de asemenea, să confirme cuvântul Domnului care fusese rostit prin Ieremia. În anii de pe urmă ai domniei lui Zedechia, Ezechiel a arătat

foarte clar nebunia încrederii în prezicerile false ale celor care îi determinau pe robi să nădăjduiască într-o reîntoarcere apropiată la Ierusalim. El a fost de asemenea îndrumat să prezică printr-o varietate de simboluri și solii solemne asediul și distrugerea totală a Ierusalimului.

În anul al șaselea al domniei lui Zedechia, Domnul i-a descoperit lui Ezechiel în vedenie unele din urâciunile care se practica în Ierusalim și înăuntrul porților casei Domnului și chiar în curtea interioară. Încăperile cu chipuri și idoli zugrăviți, „tot felul de târâtoare și de dobitoace urâcioase și toți idoli casei lui Israel” (Ezechiel 8, 10) -- toate acestea într-o rapidă succesiune au trecut pe dinaintea privirii uimite a proorocului.

Aceia care ar fi trebuit să fie conducătorii spirituali în mijlocul poporului, „bătrânii casei lui Israel”, în număr de șaptezeci, au fost văzuți aducând tămâie înaintea reprezentărilor idolatre care fuseseră introduse în încăperile tainice din locurile sfinte ale curții templului. „Nu ne vede Domnul”, se amăgeau bărbații lui Iuda când se angajau în practicile lor idolatre; „Domnul a părăsit țara aceasta”, spuneau ei cu hulă. (Versetul 11.12.)

Dar mai erau și alte „urâciuni mari” pe care avea să le vadă proorocul. La intrarea porții Casei Domnului, i s-au arătat „femeile care plângeau pe Tamuz” și în „curtea dinăuntru a Casei Domnului, la poarta templului Domnului, între pridvor și altar, erau aproape douăzeci și cinci de oameni, cu dosul întors spre Templul Domnului și cu fața spre răsărit; și se închinau înaintea soarelui, spre răsărit”. (Versetele 13-16.)

Și acum, Ființa care îl însoțea pe Ezechiel în această vizită uimitoare cu privire la nelegiuirea din locurile înalte ale țării lui Iuda a întrebat pe prooroc: „Vezi, fiul omului? Este prea puțin oare pentru casa lui Iuda că săvârșescă ei urâciunile pe care le săvârșesc aici? Trebuia să mai umple și

țara cu silnicie și să nu înceteze să Mă mânie? Iată că ei își apropie ramura de nas! De aceea și Eu voi lucra cu urgie; ochiul Meu va fi fără milă și nu Mă voi îndura; chiar dacă vor striga în gura mare la urechile Mele, tot nu-i voi asculta”. (Versetul 17.18.)

Domnul declarase prin Ieremia despre oamenii nelegiuiți care îndrăzniseră să stea cu aroganță înaintea poporului în Numele Său: „Proorocii și preoții sunt stricați; le-am găsit răutatea chiar în casa Mea, zice Domnul”. (Ieremia 23, 11.) În învinuirea teribilă a lui Iuda, așa cum este raportată în relatarea de încheiere a cronicarului privind domnia lui Zedechia, a fost repetată această acuzație de încălcare a sfințeniei templului: „Toate căpeteniile preoților”, declara scriitorul sacru, „și poporul au înmulțit și ei fărădelegile, după toate urâciunile neamurilor; și au pângărit Casa Domnului, pe care o sfințise El în Ierusalim”. (2 Cronici 36, 14.)

Ziua nenorocirii pentru împărăția lui Iuda se apropia cu repeziciune. Domnul nu mai putea pune înaintea lor nădejdea amânării judecăților Sale cele mai aspre. „Și voi să rămâneți nepedepsiți?”, întreba El. „Nu veți rămâne nepedepsiți”. (Ieremia 25, 29.)

Chiar aceste cuvinte au fost primite cu dispreț batjocoritor. „Zilele se lungesc și proorociile rămân mereu neîmplinite”, spuneau cei nepocăiți. (Ezechiel 22, 21.) Dar prin Ezechiel această lepădare a cuvântului cel sigur al profeției a fost cu severitate muștrată. „Spune-le”, i-a spus Domnul: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: «Voi face să înceteze acest cuvânt de batjocură, și nu se va mai întrebuința în Israel». De aceea, spune-le: «Se apropie zilele, și toate vedeniile se vor împlini! Căci nu vor mai fi vedenii mincinoase, nici proorocii înșelătoare, în mijlocul casei lui Israel! Căci Eu, Domnul, voi vorbi; ce voi spune se va împlini, și nu va mai fi amânat; da, în zilele voastre, casă de îndărătnici, voi rosti un cuvânt și-l voi împlini».”

Cuvântul Domnului mi-a vorbit apoi astfel, mărturisește Ezechiel: „Fiul omului, iată, casa lui Israel zice: «Vedeniile pe care le are el nu sunt aproape să se împlinească, și proorocește cu privire la vremuri depărtate!» De aceea spune-le: «Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: Nu va fi zăbavă în împlinirea cuvintelor Mele; ci cuvântul, pe care-l voi rosti, se va împlini»”. (Versetele 22-28.)

În fruntea acelor care duceau cu rezeziune poporul în ruină era Zedechia, împăratul lor. Trecând cu vederea în totul sfaturile Domnului, date prin prooroci, uitând atitudinea de recunoștință pe care o datora lui Nebucadnețar, călcându-și jurământul solemn de supunere rostit în Numele Domnului, Dumnezeului lui Israel, împăratul lui Iuda s-a răsculat împotriva proorocilor, împotriva binefăcătorilor lui și împotriva lui Dumnezeu. În înfruntarea înțelepciunii lui s-a întors după ajutor la vechiul vrăjmaș al prosperității lui Israel, trimițând soli în Egipt ca să-i dea cai și un număr de oameni.

„Va izbuti el oare?” întreba Domnul cu privire la acela care și-a trădat în mod josnic încrederea sacră; „Cel ce a făcut asemenea lucruri va izbuti el oare, va scăpa el oare? Cum să mai scape dacă a rupt legământul? Pe viața Mea, zice Domnul, Dumnezeu, că în țara împăratului care l-a pus să domnească, față de care și-a călcat jurământul și al cărui legământ l-a rupt, lângă el, în mijlocul Babilonului va muri! Așa că nici Faraon nu va veni cu o oaste mare și popor mult să-l ajute în război ... a nesocotit jurământul, până într-atât, că a rupt legământul, ba încă și-a dat mâna, și a făcut toate aceste lucruri; nu va scăpa!” (Ezechiel 17, 15-18.)

Venise ziua socotelii finale pentru împăratul nelegiuit. „La o parte cu mitra!” a hotărât Domnul. „Jos cununa împărătească!” Lui Iuda nu avea să-i mai fie îngăduit să aibă un împărat, până când Hristos Însuși avea să-și întemeieze Împărăția. „O voi da jos, o voi da jos”, a fost hotărârea divină cu privire la tronul casei lui David, „dar lucrul acesta nu va avea loc decât la

venirea Aceluia care are drept la ea și în mâna Căruia o voi încredința”.
(Ezechiel 21, 25-27.)

Capitolul 37

Duși ca robi În Babilon

În anul al nouălea al domniei lui Zedechia, „Nebucadnețar, împăratul Babilonului, a venit cu toată oștirea lui împotriva Ierusalimului” (2 Împărați 25, 1), pentru a asedia cetatea. Perspectiva lui Iuda era fără nădejde, „lată am necaz pe tine”, spusese Însuși Domnul prin Ezechiel;... „Eu, Domnul, Mi-am scos sabia din teacă, și nu se va mai întoarce înapoi în ea.... Toate inimile se vor înspăimânda, toate mâinile vor fi slabe, toate sufletele se vor mârni și toți genunchii se vor topi ca apa!... Îmi voi vărsa mânia peste tine, voi sufla împotriva ta cu focul urgiei Mele și te voi da în mâinile unor oameni care sfâșie și care nu lucrează decât la nimicire”. (Ezechiel 21, 3.5-7.31.)

Egiptenii s-au străduit să vină în ajutorul cetății asediate; și caldeenii pentru a-i împiedica, au părăsit o vreme sediul capitalei iudaice. Nădejdea a încolțit iarăși în inima lui Zedechia, care a trimis un sol la Ieremia, cerându-i să se roage Domnului în favoarea poporului evreu.

Răspunsul înfricoșător al proorocului a fost că armatele caldeene se vor întoarce și vor distruge cetatea. Hotărârea fusese luată; poporul nepocăit nu mai putea amâna judecățile divine: „Nu vă înșelați”, a avertizat Domnul pe poporul Său, „Haldeii nu se vor depărta de la noi! Și chiar dacă ați bate toată oastea Haldeilor, care se războiesc cu voi, chiar dacă n-ar mai rămâne din ei decât vreo câțiva oameni răniți, tot s-ar ridica fiecare din cortul lui, și ar arde cetatea aceasta cu foc”. (Ieremia 37, 9.10.) Rămășița lui Iuda urma să meargă în robie și să învețe în împrejurări grele lecțiile pe care refuzaseră să le învețe în condiții mai favorabile. Din această hotărâre a Veghetorului cel Sfânt rezulta că ea era definitivă.

Printre cei neprihăniți care se găseau încă în Ierusalim, cărora le fusese lămurit planul divin, erau unii care s-au hotărât să așeze departe de mâinile nemiloase chivotul sfânt care cuprindea tablele de piatră pe care fuseseră înscrise preceptele Decalogului. Și așa au făcut. Cu plâns și amărăciune ei au ascuns chivotul într-o peșteră, unde avea să stea ascuns de poporul Israel și Iuda din cauza păcatelor lor și nu urma să le mai fie redat. Acel chivot sfânt este încă ascuns. Niciodată n-a fost deranjat de când a fost pus într-un loc necunoscut.

Timp de mulți ani, Ieremia stătuse înaintea poporului ca un martor credincios pentru Dumnezeu; și acum când cetatea blestemată era gata să cadă în mâinile păgânilor, și-a socotit lucrarea încheiată și a încercat s-o părăsească, dar a fost oprit de fiul unuia din proorocii falși, care a făcut cunoscut că Ieremia era pe cale să fugă la babilonieni, înaintea cărora îndemnase de repetate ori pe bărbații lui Iuda să se supună. Proorocul a respins acuzația mincinoasă, dar „căpeteniile mâniate pe Ieremia l-au lovit și l-au aruncat în temniță”. (Vers. 15.)

Nădejtile care se născuseră în inimile căpeteniilor și ale poporului, atunci când armatele lui Nebucadnețar s-au întors către miazăzi ca să-i întâmpine pe egipteni, s-au prăbușit repede. Cuvântul Domnului fusese: „Iată, că am necaz pe tine, Faraoane, împăratul Egiptului”. Puterea Egiptului era doar o trestie frântă. Toți locuitorii Egiptului, spusesse inspirația, „vor cunoaște că Eu sunt Domnul, pentru că au fost o proptea de trestie pentru casa lui Israel”. „Dar voi întări brațele împăratului Babilonului, iar brațele lui Faraon vor cădea. Și vor ști că Eu sunt Domnul, când voi pune sabia Mea în mâna împăratului Babilonului și când o voi întoarce împotriva țării Egiptului”. (Ezechiel 29, 3.6; 30, 25.26.)

În timp ce căpeteniile lui Iuda se îndreptau zadarnic către Egipt pentru ajutor, împăratul Zedechia, cu presimțiri pline de îngrijorare, se gândea la proorocul lui Dumnezeu care fusese aruncat în închisoare. După multe zile,

împăratul a trimis după el și l-a întrebat în taină: „Ai vreun cuvânt din partea Domnului?” Ieremia a răspuns: „Da”, și a adăugat, „vei fi dat în mâinile împăratului Babilonului”.

„Ieremia a mai spus împăratului Zedechia: «Cu ce am păcătuit eu împotriva ta, împotriva slujitorilor tăi și împotriva poporului acestuia, de mați aruncat în temniță? Și unde sunt proorocii voștri, care vă prooroceau și ziceau: Împăratul Babilonului nu va veni împotriva voastră, nici împotriva țării acesteia? Acum ascultă, te rog, împărate, domnul meu! Fie bine primite înaintea ta rugămințile mele! Nu mă trimite iarăși în casa logofătului Ionatan, ca nu cumva să mor acolo!»” (Ieremia 37, 17-20.)

La aceste cuvinte, Zedechia a poruncit „să păzească pe Ieremia în curtea temniței și să-i dea în fiecare zi o pâine din ulița brutarilor, până s-a sfârșit toată pâinea din cetate. Astfel, Ieremia a rămas în curtea temniței”. (Versetul 21.)

Împăratul n-a îndrăznit să manifeste deschis credința în Ieremia. Și, cu toate că teama l-a condus să caute informații la el în taină, era prea slab să sfideze dezaprobarea căpeteniilor lui și a poporului, supunându-se voinței lui Dumnezeu, așa cum fusese prezentată de prooroc.

Din curtea închisorii, Ieremia a continuat să sfătuiască la supunere față de conducătorul babilonian. A fi opus rezistență însemna a merge la moarte sigură. Solia Domnului către Iuda era: „Așa vorbește Domnul: «Cine va rămâne în cetatea aceasta va muri ucis de sabie, de foamete sau ciumă; dar cine va ieși și se va duce la haldei, va scăpa cu viață, va avea ca pradă viața lui și va trăi». Așa vorbește Domnul: «Cetatea aceasta va fi dată în mâna oștirii împăratului Babilonului, și o va lua!»” (Ieremia 38, 2.3.)

În cele din urmă, căpeteniile aprinse de mânie pentru sfaturile repetate

ale lui Ieremia, care erau contrare atitudinii hotărâte de rezistență, au adresat împăratului un protest puternic, susținând că proorocul era un vrăjmaș al poporului, iar cuvintele lui au slăbit mâinile poporului și au adus nenorocire asupra lui; de aceea, el trebuia să fie dat la moarte.

Împăratul cel laș știa că acuzațiile erau neîntemeiate, dar ca să-i îmblânzească pe cei care ocupau poziții înalte și influente în popor, s-a prefăcut a crede minciunile acestora și l-a dat pe Ieremia în mâinile lor, ca să facă cu el ce doreau. Proorocul a fost aruncat „în groapa lui Malchia, fiul împăratului, care se afla în curtea temniței, și au pogorât în ea pe Ieremia cu funii. În groapă nu era apă, dar era noroi, și Ieremia s-a afundat în noroi”. (Versetul 6.) Dar Dumnezeu a ridicat prieteni care au stăruit pe lângă împărat în favoarea lui și l-au scos iarăși în curtea închisorii.

Încă o dată împăratul a trimis în ascuns la Ieremia și l-a rugat să relateze cu credincioșie planul lui Dumnezeu față de Ierusalim. Ca răspuns, Ieremia a zis: „Dacă ți-l voi spune, mă vei omorî; iar dacă-ți voi da un sfat, nu mă vei asculta”. Împăratul Zedechia a luat legătura în secret cu Ieremia și i-a zis: „Viu este Domnul, care ne-a dat viață, că nu te voi omorî, și nu te voi lăsa în mâinile oamenilor acestora, care vor să-ți ia viața”. (Versetele 15.16.)

Încă mai era ocazia ca împăratul să dea pe față bunăvoință și să ia seama la avertizările lui Iehova și, în felul acesta, să se îndulcească cu milă judecățile care începuseră deja să cadă asupra cetății și națiunii. „Dacă te vei supune căpeteniilor împăratului Babilonului”, a fost solia dată împăratului, „vei scăpa cu viață și nici cetatea aceasta nu va fi arsă cu foc, iar tu vei trăi împreună cu casa ta. Dar dacă nu te vei supune căpeteniilor împăratului Babilonului, cetatea aceasta va fi dată în mâinile Haldeilor, care o vor arde cu foc; iar tu nu vei scăpa din mâinile lor!” „Mă tem de iudeii care au trecut la Haldei”, a răspuns împăratul; „mă tem să nu mă dea în mâinile lor și să mă batjocorească”. Proorocul a făgăduit: „Nu te vor da”, și a adăugat rugămintea stăruitoare: „Ascultă glasul Domnului în ce-ți spun, căci o vei duce bine și

vei scăpa cu viață”. (Versetele 17-20.)

Astfel, chiar în ultimul ceas, Dumnezeu și-a făcut cunoscută bunăvoința Sa de a arăta milă față de aceia care aveau să aleagă să se supună cerințelor Sale drepte. Dacă împăratul ar fi ales să asculte, viața poporului ar fi putut fi cruțată, iar cetatea scăpată de nenorocire; dar el a socotit că mersese prea departe pentru ca să se retragă. Se temea de iudei, se temea de batjocură, se temea pentru viața lui. După ani de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, Zedechia a socotit prea umilitor să spună poporului: „Primesc cuvântul Domnului așa cum a fost rostit prin proorocul Ieremia; nu îndrăznesc să pornesc la război împotriva vrăjmașului în fața tuturor acestor avertizări”.

Cu lacrimi Ieremia a stăruit de Zedechia să se salveze pe sine și să salveze și pe poporul său. Cu groază în suflet l-a asigurat că dacă nu va lua aminte la sfatul lui Dumnezeu, nu-și va putea scăpa viața și toate averile vor cădea în mâinile babilonienilor. Dar împăratul pornise pe o cale greșită și nu se mai putea întoarce. S-a hotărât să urmeze sfatul proorocilor mincinoși și al bărbaților pe care în realitate îi disprețuia -- și care își băteau joc de slăbiciunea lui de a se supune atât de ușor dorințelor lor. El a sacrificat libertatea cea nobilă a bărbăției și a ajuns un rob, care se pleca în fața opiniei publice. Fără un plan deliberat de a face răul, a fost totuși nehotărât să stea cu curaj pentru dreptate. Cu toate că era convins cu privire la valoarea sfatului dat de Ieremia, n-avea puterea morală să asculte; și, ca urmare, a mers înainte în direcția greșită.

Împăratul era prea slab ca să fie dispus ca oamenii de la curte și poporul să știe că avusese o întâlnire cu Ieremia; atât de mult pusese stăpânire teama de om pe sufletul lui. Dacă Zedechia s-ar fi ridicat cu curaj și ar fi declarat că credea cuvintele proorocului care se împliniseră deja pe jumătate, cum ar fi fost îndepărtată pustiirea! El ar fi trebuit să spună: „Voi asculta pe Domnul ca să scap cetatea de la distrugere totală. Nu îndrăznesc să

disprețuiesc poruncile lui Dumnezeu din cauza fricii sau a favorii oamenilor. Eu iubesc adevărul, urăsc păcatul și voi urma sfatul Puternicului lui Israel ”.

Atunci poporul ar fi avut respect față de spiritul lui curajos, iar aceia care oscilau între credință și necredință ar fi luat o poziție categorică în favoarea dreptății. Chiar dreptatea și lipsa temerii le-ar fi insuflat supușilor lui admirație și credincioșie. El ar fi avut un mare sprijin; iar Iuda ar fi fost cruțat de vaiul măcelului, al foametei și focului.

Slăbiciunea lui Zedechia a fost un păcat pentru care a plătit un preț îngrozitor. Vrajmașul a năvălit ca o avalanșă, căreia nu i s-a putut rezista, și a devastat cetatea. Armatele lui Iuda au fost înfrânte și obligate să se retragă în derută. Națiunea a fost cucerită. Zedechia a fost luat prizonier, iar fiii lui uciși în fața ochilor lui. Împăratul a fost luat din Ierusalim și dus departe ca rob, i-au fost scoși ochii și, după ce a ajuns la Babilon, a pierit lamentabil. Templul cel frumos, care timp de peste patru secole încoronase vârful muntelui Sion, n-a fost cruțat de caldeeni. „Au ars Casa lui Dumnezeu, au dărâmat zidurile Ierusalimului, au pus foc tuturor caselor lui, și au nimicit toate lucrurile scumpe”. (2 Cronici 36, 19.)

Cu ocazia cuceririi finale a Ierusalimului de către Nebucadnețar, mulți au scăpat de ororile asediului îndelungat numai pentru a pieri de sabie. Din cei care au mai rămas; unii, și mai ales conducătorii preoților, slujitorii și căpeteniile împăratului, au fost duși la Babilon și acolo executați ca trădători. Alții au fost duși captivi pentru a face muncă de rob pentru împăratul Babilonului și fiii lui, „până la stăpânirea împărăției perșilor, ca să se împlinească cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia”. (Versetele 20.21.)

Despre Ieremia este spus: „Nebucadnețar, împăratul Babilonului, dăduse porunca următoare cu privire la Ieremia, prin Nebuzaradan, căpetenia

străjerilor: «Ia-l, poartă grijă de el, și nu-i face nici un rău, ci fă tot ce-ți va cere»”. (Ieremia 39, 11.12.)

Eliberat din închisoare de către slujbașii babilonieni, proorocul a ales să împărtășească soarta cu rămășița cea slabă, „cei săraci din țară”, lăsați de caldeeni ca „lucrători de vii și de ogoare”. Babilonienii au pus peste ei ca privighetor pe Ghedalia. Numai câteva luni au trecut și guvernatorul rânduit de curând a fost ucis prin trădare. Săracii, după ce au trecut prin multe încercări, au fost convinși în cele din urmă de conducătorii lor să-și găsească scăpare în țara Egiptului. Ieremia și-a ridicat glasul de protest împotriva acestei mișcări: „nu vă duceți în Egipt”, i-a îndemnat el. Dar sfatul n-a fost luat în seamă și toată rămășița lui Iuda, și anume bărbați, femei și copii, „au plecat dar în țara Egiptului, căci n-au ascultat de porunca Domnului, -- și au ajuns până la Tahpanes”. (Ieremia 43, 5-7.)

Proorociile cu privire la nenorocirea rostită de Ieremia asupra rămășiței care se răsculase împotriva lui Nebucadnețar ca să fugă în Egipt au fost amestecate cu făgăduințele de iertare pentru aceia care aveau să se pocăiască de nebunia lor și care erau gata să se întoarcă. Dacă nu avea să cruțe pe aceia care se întorseseră de la sfatul Său la influențele ademenitoare ale idolatriei Egiptului, totuși avea să arate milă față de cei care se dovedeau credincioși și sinceri.... „Aceia, în mic număr, care vor scăpa de sabie, se vor întoarce din țara Egiptului în țara lui Iuda”, spusese El; „dar toată rămășița lui Iuda, toți cei ce au venit să locuiască pentru o vreme în țara Egiptului vor vedea dacă se va împlini Cuvântul Meu sau al lor”. (Ieremia 44, 28.)

Amărăciunea proorocului pentru perversitatea profundă a acelor care ar fi trebuit să fie lumina spirituală a lumii, amărăciunea pentru soarta Sionului și a poporului dus rob în Babilon este dată pe față în plângerile pe care le-a lăsat scrise ca o amintire a nebuniei întoarcerii de la sfatul lui Iehova către înțelepciunea omenească. În mijlocul distrugerii, Ieremia putea spune încă: „Bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la

capăt”; iar rugăciunea Lui continuă era: „Să luăm seama la umbletele noastre, să le cercetăm, și să ne întoarcem la Domnul”. (Plângerile lui Ieremia 3, 22.40.) Pe când Iuda era încă o împărăție printre popoare, el întrebese pe Domnul: „Ai lepădat Tu de tot pe Iuda, și a urât sufletul Tău atât de mult Sionul?”, și îndrăznesc să se roage: „Pentru Numele Tău, nu nesocoti legământul Tău cu noi”. (Ieremia 14, 19.21.) Credința deplină a profetului în planul cel veșnic al lui Dumnezeu de a restabili ordinea acolo unde era confuzie și de a demonstra popoarelor pământului și întregului univers atributele Sale de dreptate și dragoste, această credință l-a determinat acum să se roage stăruitor, cu încredere în favoarea celor care aveau să se întoarcă de la păcat la neprihănire.

Dar acum Sionul era cu totul distrus; poporul lui Dumnezeu era în robie. Copleșit de amărăciune, proorocul exclama: „Vai cum stă părăsită acum cetatea aceasta atât de plină de popor altădată. A rămas ca o văduvă! Ea care altădată era mare între neamuri, fruntașă printre țări, a ajuns roabă astăzi! Plânge amarnic noaptea, și-i curg lacrimile pe obraji. Nici unul din toți cei ce o iubeau n-o mângâie; toți prietenii ei au părăsit-o și s-au făcut vrăjmași.

Iuda a plecat în pribegie, din pricina apăsării și muncilor grele. Locuiește în mijlocul neamurilor, și nu găsește odihnă! Toți prigonitorii lui l-au ajuns tocmai când îi era mai mare strâmtorarea. Drumurile Sionului sunt triste, căci nimeni nu se mai duce la sărbători, toate porțile lui sunt pustii, preoții lui oftează; fecioarele lui sunt mâhnite, și el însuși este plin de amărăciune. Asupritorii lui sunt biruitori, vrăjmașii lui sunt mulțumiți. Căci Domnul l-a smerit din pricina mulțimii păcatelor lui; copiii lui au mers în robie înaintea asupritorului.

Vai! în ce întunecime a aruncat Domnul, în mânia Lui, pe fiica Sionului. A azvârlit din cer pe pământ podoaba lui Israel și nu și-a mai adus aminte de scaunul picioarelor Lui, în ziua mâniei Lui! Domnul a nimicit fără

milă, toate locuințele lui Iacov. În urgia Lui, a dărâmat întăriturile fiicei lui Iuda și le-a prăvălit la pământ; a făcut de ocară împărăția și căpeteniile ei. În mânia Lui aprinsă, a doborât toată puterea lui Israel; și-a tras înapoi de la el dreapta înaintea vrăjmașului, și a aprins în Iacov o văpaie de foc care mistuiește toate de jur împrejur. și-a încordat arcul ca un vrăjmaș, și-a ridicat dreapta ca un asupritor și a prăpădit tot ce era plăcut privirilor, și-a vărsat ca un foc urgia peste cortul fiicei Sionului.

Cu ce să te îmbărbătez și cu ce să te asemăn, fiica Ierusalimului? Cu cine să te pun alături și cu ce să te mângâi, fecioară, fiica Sionului? Căci rana ta este mare ca marea; cine va putea să te vindece?

Adu-ți aminte, Doamne, de ce ni s-a întâmplat. Uită-Te și vezi-ne ocară! Moștenirea noastră a trecut la niște străini, casele noastre la cei din alte țări! Am rămas orfani, fără tată; mamele noastre sunt ca niște văduve. Părinții noștri care au păcătuit nu mai sunt, iar noi le purtăm păcatele. Robii ne stăpânesc, și nimeni nu ne izbăvește din mâinile lor.... Ne doare inima, ni s-au întunecat ochii....

Dar Tu, Doamne, împărățești pe vecie; scaunul Tău de domnie dăinuiește din neam în neam! Pentru ce să ne uiți pe vecie, și să ne părăsești pentru multă vreme? Întoarce-ne la Tine, Doamne, și ne vom întoarce! Dă-ne iarăși zile ca cele de odinioară!” (Plângerile lui Ieremia 1, 1-5; 2, 1-4.13; 5, 1-3.7.8.17.19-21.)

Capitolul 38

Lumină prin întuneric

Anii întunecați ai distrugerii și morții care marcau sfârșitul împărăției lui Iuda ar fi adus la disperare inima cea mai tare, dacă n-ar fi fost încurajările din declarațiile profetice ale solilor lui Dumnezeu. Prin Ieremia, la Ierusalim, prin Daniel la curtea Babilonului, prin Ezechiel pe malurile Chebarului, Domnul, în mila Sa, a prezentat în mod clar scopul Său veșnic și a dat asigurări cu privire la bunăvoința Sa de a împlini față de poporul Său ales făgăduințele raportate în scrierile lui Moise. Ceea ce El spusese că va face pentru aceia care l se vor dovedi credincioși Lui, El va împlini cu siguranță. „Cuvântul lui Dumnezeu este viu și dăinuiește în veac”. (1 Petru 1, 23.)

În zilele peregrinării prin pustie, Domnul luase măsuri suficiente pentru ca aleșii Săi să păstreze în amintire cuvintele Legii Sale. După așezarea în Canaan, preceptele divine aveau să fie repetate zilnic în fiecare cămin; ele aveau să fie scrise clar pe ușorii ușii, pe porți și desfășurate pe tăblițe de amintire. Urmau să fie puse pe muzică și cântate de tineri și vârstnici. Preoții trebuiau să învețe aceste precepte sfinte în adunări publice, iar conducătorii țării, trebuiau să facă din ele studiul lor zilnic: „cugetă asupra ei zi și noapte”, poruncise Domnul lui Iosua cu privire la cartea Legii, „căutând să faci tot ce este scris în ea; căci atunci vei izbândi în toate lucrările tale, și atunci vei lucra cu înțelepciune”. (Iosua 1, 8.)

Scrierile lui Moise erau explicate de Iosua întregului Israel. „N-a rămas nimic din tot ce poruncise Moise, pe care să nu-l fi citit Iosua în fața întregii adunări a lui Israel, în fața femeilor, copiilor și străinilor care mergeau în mijlocul lor”. (Iosua 8, 35.) Aceasta era în armonie cu porunca expresă a lui Iehova, „care luase măsuri pentru repetarea publică a cuvintelor cărții Legii

la fiecare șapte ani, în timpul sărbătorii corturilor. «Să strângi poporul, bărbații, femeile, copiii și străinul care va fi în cetățile tale», au fost instruiți conducătorii spirituali ai lui Israel, «ca să audă și să învețe să se teamă de Domnul, Dumnezeul vostru, să păzească și să împlinească toate cuvintele legii acesteia. Pentru ca și copiii lor, care n-o vor cunoaște, s-o audă și să învețe să se teamă de Domnul, Dumnezeul vostru, în tot timpul cât veți trăi în țara pe care o veți lua în stăpânire, după ce veți trece Iordanul»'. (Deuteronom 31, 12, 13.)

Dacă sfatul acesta ar fi fost luat în seamă de-a lungul veacurilor care au urmat, cât de diferită ar fi fost istoria lui Israel! Numai dacă respectarea Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu era cultivată în inimile poporului, puteau să nădăjduiască în împlinirea planului divin. Tocmai respectul față de Legea lui Dumnezeu a dat lui Israel putere în timpul domniei lui David și în anii de început ai conducerii lui Solomon; prin credința în Cuvântul cel viu a fost făcută reforma în zilele lui Ilie și ale lui Iosia. Și la aceleași Scripturi ale adevărului, cea mai bogată moștenire a lui Israel, s-a îndreptat spre Ieremia, în străduințele lui pentru reformă. Oriunde lucra întâmpina pe oameni cu chemarea: „Ascultați cuvintele acestui legământ”, cuvinte care aveau să le aducă înțelegerea deplină a planului lui Dumnezeu de a prezenta tuturor popoarelor cunoașterea adevărului mântuitor. (Ieremia 11, 2.)

În ultimii ani ai apostaziei lui Iuda, îndemnurile proorocilor păreau a fi puțin luate în seamă; și când armatele caldeenilor au venit pentru a treia și ultima oară ca să asedieze Ierusalimul, nădejdea a pierit din toate inimile. Ieremia a prezis distrugere totală; și datorită insistenței lui privitoare la supunere fusese aruncat în închisoare. Dar Dumnezeu n-a lăsat rămășița cea credincioasă care era încă în cetate într-o disperare fără nădejde. Chiar dacă Ieremia era ținut sub supraveghere atentă de către aceia care își băteau joc de soliile lui, i-au fost trimise noi descoperiri privitoare la bunăvoința Cerului de a ierta și a mântui, care au fost un izvor nesecat de mângâiere pentru biserica lui Dumnezeu de atunci și până astăzi.

Prinzându-se de făgăduințele lui Dumnezeu, Ieremia, cu ajutorul unei învățături practice, a ilustrat înaintea locuitorilor cetății sortite distrugerii credința lui puternică în împlinirea până la urmă a planului lui Dumnezeu pentru poporul Său. În prezența martorilor și cu o respectare strictă a tuturor formalităților legale necesare, a cumpărat în schimbul a șaptesprezece sicli de argint un ogor strămoșesc situat în vecinătatea satului Anatot.

Din orice punct de vedere omenesc, această cumpărare de teren în zona care era deja sub stăpânirea babilonienilor părea un act de nebunie. Însuși proorocul prezisese distrugerea Ierusalimului, pustiirea Iudeii și nimicirea totală a împărăției. El proorocise o perioadă lungă de robie în îndepărtatul Babilon. Fiind deja înaintat în vârstă, nu putea nădăjdui să aibă un avantaj personal din cumpărarea pe care o făcuse. Totuși din studiul proorociilor care erau raportate în Scripturi, în inima lui se născuse convingerea fermă că Domnul avea planul să redea copiilor robiei vechile lor proprietăți din țara făgăduinței. Cu ochiul credinței, Ieremia a văzut pe robi întorcându-se la sfârșitul anilor de durere și reocupând țara părinților lor. Prin cumpărarea proprietății din Anatot, el făcea tot ce putea ca să insufle și altora nădejdea care a adus atâta mângâiere inimii lui.

După ce a semnat actele de cumpărare și a obținut contrasemnăturile martorilor, Ieremia a spus lui Baruc, secretarul lui: „la zapisurile acestea de cumpărare, cel pecetluit și cel deschis, și pune-le într-un vas de pământ, ca să se păstreze multă vreme! Căci așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel : «Iarăși se vor cumpăra case, ogoare și vii, în țara aceasta».” (Ieremia 32, 14.15.)

Atât de descurajatoare era perspectiva pentru Iuda în timpul acestei tranzacții ieșite din comun, încât îndată după perfectarea detaliilor privitoare la cumpărarea și păstrarea actelor, credința lui Ieremia era de neclintit, acum

urma să fie greu încercată. Nu cumva în străduința de a încuraja pe Iuda lucruse el cu încumetare? În dorința de a restabili încrederea în făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu, dăduse el oare temei pentru o nădejde falsă? Toți aceia care intraseră în legământ cu Dumnezeu își bătuseră joc multă vreme de măsurile luate în favoarea lor. Puteau oare făgăduințele făcute poporului ales să-și găsească o împlinire deplină?

Nedumerit în sufletul său, copleșit de durere pentru suferințele celor care refuzaseră să se pocăiască de păcatele lor, proorocul a strigat la Dumnezeu pentru o mai mare iluminare cu privire la planul divin față de omenire.

„Ah! Doamne, Dumnezeule, iată, Tu ai făcut cerurile și pământul cu puterea Ta cea mare și cu brațul tău întins: nimic nu este de mirare din partea Ta! Tu dai îndurare până la al miilea neam de oameni, și pedepsești nelegiuirea părinților în sânul copiilor lor după ei. Tu ești Dumnezeu cel mare, cel puternic, al cărui Nume este Domnul oștirilor! Tu ești mare la sfat și puternic la faptă, Tu ai ochii deschiși asupra tuturor căilor copiilor oamenilor, ca să dai fiecăruia după căile lui, după rodul faptelor lui. Tu ai făcut minuni și semne mari în țara Egiptului și până în ziua de azi, și în Israel și printre oameni, și ți-ai făcut un Nume așa cum este astăzi. Ai scos din țara Egiptului pe poporul tău Israel, cu minuni și semne mari, cu mână tare și cu braț întins, și cu o mare groază. Tu le-ai dat țara aceasta, pe care juraseși părinților lor că le-o vei da, țară în care curge lapte și miere. Ei au venit, și au luat-o în stăpânire. Dar n-au ascultat de glasul Tău, n-au păzit Legea Ta, și n-au făcut tot ce le porunciseși să facă. Și atunci ai trimis peste ei toate aceste nenorociri!” (Versetele 17-23.)

Oștile lui Nebucadnețar erau gata să ia cu asalt zidurile Sionului. Mii piereau într-o ultimă apărare disperată a cetății. Alte multe mii mureau de foame și de boală. Soarta Ierusalimului era deja pecetluită. Turnurile de asediu ale forțelor vrăjmașului se ridicau deja peste ziduri. „Iată șanțurile de

apărare”, și-a continuat proorocul rugăciunea, „se înalță împotriva cetății și o amenință, cetatea va fi dată în mâinile caldeenilor care luptă împotriva ei, biruită de sabie, de foamete și de ciumă. Ce ai spus Tu s-a întâmplat: Tu însuși vezi! Și totuși, Doamne Dumnezeule, Tu mi-ai zis: Cumpără-ți un ogor cu argint, și pune martori!... Când totuși cetatea este dată în mâinile Haldeilor!” (Versetele 24.25.)

Rugăciunea proorocului a fost ascultată cu îndurare. „Cuvântul Domnului către Ieremia”, în ceasul acela de mare mâhnire, când credința solului adevărului era încercată ca prin foc, a fost: „Iată, Eu sunt Domnul, Dumnezeul oricărei făpturi. Este ceva de mirat din partea Mea?” (Versetele 26.27.) Cetatea avea să cadă în curând în mâinile caldeenilor; porțile și palatele ei aveau să fie aruncate în foc și arse; dar în ciuda faptului că distrugerea era iminentă, iar locuitorii Ierusalimului aveau să fie duși robi, planul cel veșnic al lui Iehova pentru Israel avea totuși să se împlinească. Ca răspuns la rugăciunea slujitorului Său, Domnul a declarat cu privire la aceia asupra cărora cădeau pedepsele Sale: „Iată, îi voi strânge din toate țările unde i-am izgonit, în mânia Mea, în urgia Mea și în marea Mea supărare; îi voi aduce înapoi în locul acesta, și-i voi face să locuiască în liniște acolo. Ei vor fi poporul Meu și Eu voi fi Dumnezeul lor. Le voi da o inimă și o cale, ca să se teamă de Mine totdeauna, spre fericirea lor și a copiilor lor după ei. Voi încheia cu ei un legământ veșnic, că nu Mă voi mai întoarce de la ei, ci le voi face bine, și le voi pune în inimă frica de Mine, ca să nu se mai depărteze de Mine. Mă voi bucura să le fac bine, îi voi sădi cu adevărat în țara aceasta, din toată inima și din tot sufletul Meu.

Căci așa vorbește Domnul: «După cum am adus peste poporul acesta toate aceste mari nenorociri, tot așa voi aduce peste ei tot binele pe care li-l făgăduiesc. Se vor cumpăra iarăși ogoare în țara aceasta despre care ziceți că este o pustie fără oameni și fără dobitoace, și că este dată în mâinile haldeilor. Se vor cumpăra iarăși ogoare pe argint, se vor scrie zapisuri, se vor pecetlui, se vor pune martori, în țara lui Benjamin ; și în împrejurimile

Ierusalimului, în cetățile lui Iuda, în cetățile de la munte, în cetățile de la câmpie și în cetățile de la miazăzi, căci voi aduce înapoi pe prinșii lor de război, zice Domnul»”. (Versetele 37-44.)

Ca o confirmare a acestor asigurări de eliberare și restatornicire, „Cuvântul Domnului a vorbit lui Ieremia a doua oară, pe când era încă închis în curtea temniței, zicând: «Așa vorbește Domnul care face aceste lucruri, Domnul, care le urzește și le înfăptuiește, El, al cărui Nume este Domnul: Cheamă-Mă și-ți voi răspunde; și îți voi vesti lucruri mari, lucruri ascunse, pe care nu le cunoști. Căci așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel, despre casele cetății acesteia, și despre casele împăraților lui Iuda, care vor fi surpate ca să facă loc pentru șanțurile de întărire și pentru săbii.... Iată, le voi da vindecare și sănătate, îi voi vindeca, și le voi deschide un izvor bogat în pace și credincioșie. Voi aduce înapoi pe prinșii de război ai lui Israel, și-i voi așeza iarăși ca odinioară. Îi voi curăți de toate nelegiuirile pe care le-au săvârșit împotriva Mea, le voi ierta toate nelegiuirile.... Cetatea aceasta va fi pentru Mine o pricină de laudă și de slavă, printre toate neamurile pământului. Ele vor afla tot binele pe care li-l voi face, vor rămâne mirate și uimite de toată fericirea, și de toată propășirea pe care le-o voi da»”.

Așa vorbește Domnul: „Se vor mai auzi iarăși în locul acesta despre care ziceți că este pustiu, că nu mai are oameni, nici dobitoace, se vor mai auzi iarăși în cetățile lui Iuda și pe ulițele Ierusalimului ... strigătele de bucurie și strigătele de veselie, cântecele mirelui și cântecele miresei, glasul celor ce zic: Lăudați pe Domnul oștirilor, căci Domnul este bun, căci îndurarea Lui ține în veac! Glasul celor ce aduc jertfe de mulțumire în Casa Domnului. Căci voi aduce înapoi pe prinșii de război ai țării, și îi voi așeza iarăși ca odinioară”, zice Domnul.

Așa vorbește Domnul oștirilor: „În locul acesta pustiu, fără oameni și fără dobitoace, și în toate cetățile lui, vor mai fi iarăși locuințe de păstori care-și vor odihni turmele. În cetățile de la munte, în cetățile din câmpie, în

cetățile de la miazăzi, în țara lui Beniamin și împrejurimile Ierusalimului, și în cetățile lui Iuda vor mai trece iarăși oile pe sub mâna celui ce le numără”, zice Domnul.

„Iată vin zile, zice Domnul, când voi împlini cuvântul cel bun, pe care l-am spus despre casa lui Israel și despre casa lui Iuda”. (Ieremia 33, 1-14.)

În felul acesta biserica lui Dumnezeu a fost mângâiată în una din cele mai întunecate ore ale luptei ei îndelungate cu puterile răului. Satana triumfase în aparență în străduințele lui de a-l distruge pe Israel; dar Domnul dirija evenimentele atât ale prezentului cât și pe cele din anii următori, iar poporul Său urma să aibă ocazia să răscumpere trecutul. Solia Lui către biserică era:

„Nu te teme, robul Meu Iacov, și nu te speria, Israele! Căci te voi izbăvi din țara cea depărtată, și îți voi izbăvi sămânța din țara în care este roabă; Iacov se va întoarce iarăși, va avea odihnă și liniște; și nu-l va mai tulbura nimeni. Căci Eu sunt cu tine, zice Domnul, ca să te izbăvesc”. „Te voi vindeca și-ți voi lega rănilor, zice Domnul”. (Ieremia 30, 10.11.17.)

În ziua fericită a restatornicirii, semințiile despărțite ale lui Israel aveau să fie reunite ca un singur popor. Domnul urma să fie recunoscut drept conducător peste „toate familiile lui Israel”. „Ei vor fi poporul Meu”, a zis Domnul; „strigați de bucurie asupra lui Iacov, chiuiți de veselie în fruntea neamurilor! Înălțați-vă glasurile, cântați laude, și ziceți: «Doamne, izbăvește pe poporul Tău, pe rămășița lui Israel!» Iată, îi aduc înapoi în țara de la miazănoapte, îi aduc de la marginile pământului: între ei este orbul și schiopul.... Plângând vin, și îi aduc la râuri de apă, pe un drum neted pe care nu se poticnesc. Căci Eu sunt Tatăl lui Israel, și Efraim este întâiul Meu născut”. (Ieremia 31, 1.7-9.)

Umiliți înaintea popoarelor, aceia care odinioară fuseseră recunoscuți ca favorizați ai cerului, mai presus de alte popoare de pe pământ, aveau să învețe în exil lecția ascultării atât de necesară pentru fericirea lor viitoare. Atâta timp cât nu învățau această lecție, Dumnezeu nu putea face pentru ei tot ce dorea să facă. „Nu te voi nimici; te voi pedepsi cu dreptate, nu pot să te las nepedepsit”, spunea El atunci când a explicat planul Său de a-i pedepsi pentru binele lor spiritual. (Ieremia 30, 11.) Totuși aceia care fuseseră obiectul dragostei Lui duioase nu erau lepădați pentru totdeauna; înaintea tuturor popoarelor pământului El avea să le dea pe față planul Său de a obține o biruință dintr-o înfrângere aparentă, de a salva în loc de a nimici. Proorocului i-a fost dată solia:

„«Cel ce a risipit pe Israel îl va aduna și-l va păzi, cum își păzește păstorul turma. Căci Domnul răscumpără pe Iacov, și-l izbăvește din mâna unuia mai tare decât el: Ei vor veni și vor chiui de bucurie pe înălțimile Sionului; vor alerga la bunătățile Domnului, la grâu, la must, la untdelemn, la oi și boi, sufletul le va fi ca o grădină bine udată; le voi preface jalea în veselie, și-i voi mângâia, le voi da bucurie, după necazurile lor. Voi sătura de grăsime sufletul preoților, și poporul Meu se va sătura de bunătățile Mele», zice Domnul.

Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: «Iată ce se va zice iarăși în țara lui Iuda și în cetățile sale, când voi aduce înapoi pe prinșii de război: Domnul să te binecuvânteze, locaș al neprihănirii, munte sfânt! Iuda va locui acolo fără teamă în toate cetățile lui, plugarii și cei ce umblă cu turmele la pășune. Căci voi răcori sufletul însetat și voi sătura orice suflet lihnit de foame».

«Iată vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou. Nu ca legământul, pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, să-i scot din țara Egiptului, legământ pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soț asupra lor, zice Domnul.

Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și ei vor fi poporul Meu. Nici unul nu va mai învăța pe aproapele, sau pe fratele său, zicând: Cunoaște pe Domnul! Ci toți Mă vor cunoaște de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor»”. (Ieremia 31, 10-14.23-25.31-34.)

În țările neamurilor „Voi sunteți martorii Mei, zice Domnul; voi și Robul Meu pe care L-am ales”. (Isaia 43, 10.)

Capitolul 39

La curtea Babilonului

Acest capitol se bazează pe textul din Daniel 1.

Printre copiii lui Israel care au fost duși robi în Babilon, la începutul celor șaptezeci de ani de robie, se găseau și credincioși patrioți, bărbați care au fost tot atât de tari în principii ca și oțelul, care nu au fost corupți de egoism și care L-au onorat pe Dumnezeu cu riscul de a pierde toate bunurile. În țara robiei lor, acești bărbați trebuiau să aducă la îndeplinire planul lui Dumnezeu, dând popoarelor păgâne binecuvântările care vin printr-o cunoaștere a lui Iehova. Ei trebuia să fie reprezentanții Săi. Niciodată nu urmau să se compromită înaintea închinătorilor la idoli; credința și numele lor ca închinători ai viului Dumnezeu trebuia să le păstreze ca fiind o mare cinste. Și așa au și făcut. Atât în prosperitate cât și în împotrivire ei au onorat pe Dumnezeu; și Dumnezeu i-a onorat.

Faptul că acești bărbați, adoratori ai lui Iehova, erau robi în Babilon și că vasele Casei Domnului fuseseră așezate în templul zeilor babilonieni era folosit cu îngâmfare de învingători ca dovadă că religia și obiceiurile lor erau superioare religiei și obiceiurilor evreilor. Dar chiar prin umilințele pe care le adusesse îndepărtarea lui Israel de El, Dumnezeu a dat Babilonului dovadă cu privire la supremația Sa, la sfințenia cerințelor Lui și cu privire la urmările sigure ale ascultării. Și a dat această mărturie, cum numai așa se putea da, prin aceia care i-au rămas credincioși.

Printre aceia care au păstrat ascultarea față de Dumnezeu era și Daniel, împreună cu cei trei tovarăși ai lui -- exemple strălucite pentru ceea ce oamenii pot deveni atunci când se unesc cu Dumnezeul înțelepciunii și al

puterii. Din simplitatea relativă a căminului lor iudaic acești tineri de neam împărătesc au fost aduși în cea mai strălucitoare dintre cetăți și la curtea celui mai mare monarh al lumii. Nebucadnețar „a poruncit lui Așpenaz, căpetenia famenilor săi dregători, să-i aducă vreo câțiva dintre copiii lui Israel de neam împărătesc și de viță boierească, niște tineri fără vreun cusur trupesc, frumoși la chip, înzestrați cu înțelepciune în orice ramură a științei, cu minte ageră și pricepere în stare să slujească în casa împăratului”.

„Printre ei erau dintre copiii lui Iuda, Daniel, Hanania, Mișael și Azaria”. Văzând în acești tineri făgăduința unei capacități deosebite, Nebucadnețar a hotărât să fie educați pentru a îndeplini poziții importante în împărăția lui. Spre a fi pe deplin pregătiți pentru o lucrare ce le stătea înaintea a stabilit să învețe limba caldeenilor și timp de trei ani să li se acorde avantajele unei educații deosebite ce se dădea prinților împărăției.

Numele lui Daniel și ale tovarășilor lui au fost schimbate cu nume reprezentând zeitățile caldeene. Numelor date de părinții evrei copiilor lor li se atribuia o mare însemnătate. Adesea ele reprezentau trăsăturile de caracter pe care părinții doreau să le vadă dezvoltate în copiii lor. Căpetenia, în a cărei sarcină au fost dați robii evrei, i-a dat lui „Daniel numele de Beltșatar; lui Hanania, Șadrac, lui Mișael, Meșac, și lui Azaria, Abed-Nego”.

Împăratul nu i-a constrâns pe tinerii evrei să renunțe la credința lor în favoarea idolatriei, ci nădăjduia să înfăptuiască treptat acest lucru. Dându-le nume semnificative ale idolatriei, aducându-i în fiecare zi în strânsă legătură cu obiceiurile idolatre și sub influența riturilor amăgitoare ale închinării păgânești, nădăjduia să-i facă să renunțe la religia poporului lor și să participe la închinarea babilonienilor.

Chiar la începutul carierei lor acești tineri au trecut printr-o încercare hotărâtă a caracterului. Se stabilise să mănânce hrana și să bea vinul care

veneau de la masa împăratului. Prin aceasta împăratul socotea că le dă o dovadă a favorii și grijii lui pentru bunăstarea lor. Dar o parte fusese oferită idolilor, hrana de la masa împăratului era consacrată idolatriei; și acela care o folosea era privit ca unul care dădea cinste zeilor Babilonului. Loialitatea față de Iehova le interzicea lui Daniel și tovarășilor săi să participe la o astfel de cinstire. Chiar și numai faptul de a mânca hrana și a bea vinul era o tăgăduire a credinței lor. A face acest lucru însemna alipirea lor la păgânism și dezonorarea principiilor Legii lui Dumnezeu.

Ei nici nu îndrăzneau să-și asume riscul efectului ațâțător al plăcerii și al risipei asupra dezvoltării fizice, mintale și spirituale. Cunoșteau istoria lui Nadab și Abihu, raportul despre necumpătarea și urmările ei fusese păstrat în pergamentele Pentateucului; și știau că puterea fizică și mintală va fi dăunător afectată prin folosirea vinului.

Daniel și tovarășii lui fuseseră educați de părinții lor în obiceiurile cumpătării stricte. Ei fuseseră învățați că Dumnezeu îi socotea răspunzători de capacitățile lor și că nu trebuia niciodată să slăbească sau să-și reducă puterea lor. Această educație era pentru Daniel și tovarășii lui mijlocul de apărare în tumultul influențelor demoralizatoare ale curții Babilonului. Ispitele care-i înconjurau la curtea aceea coruptă și risipitoare erau puternice, dar au rămas neclintiți. Nici o putere și nici o influență nu i-au putut îndepărta de la principiile pe care le învățaseră în prima parte a vieții prin studierea Cuvântului și a lucrărilor lui Dumnezeu.

Dacă Daniel ar fi dorit lucrul acesta, el ar fi găsit, în împrejurările în care se afla, o scuză plauzibilă pentru a se depărta de obiceiurile de strictă cumpătare. Ar fi putut argumenta că, dependent fiind de favoarea împăratului și supus puterii lui, nu era o altă cale de urmat decât să mănânce hrana împăratului și să bea vinul lui; căci dacă ar fi ținut la învățătura divină, ar fi ofensat pe împărat și poate și-ar fi pierdut poziția și viața. Dacă ar fi nesocotit porunca Domnului, ar fi păstrat favoarea împăratului și ar fi obținut

avantaje intelectuale și măgulitoare perspective lumești.

Dar Daniel n-a ezitat. Aprobarea lui Dumnezeu îi era mai scumpă decât favoarea celui mai puternic potentat pământesc -- mai scumpă decât însăși viața. Era hotărât să rămână statornic în integritatea lui, indiferent care ar fi fost urmarea. „S-a hotărât în inima lui să nu se spurce cu bucatele de la masa împăratului, nici cu vinul pe care-l bea împăratul”. Și în această hotărâre a fost susținut de cei trei tovarăși ai lui.

În ajungerea la această hotărâre, tinerii evrei n-au lucrat cu încumetare, ci cu deplină încrederea în Dumnezeu. Ei n-au ales să fie altfel decât ceilalți, dar erau gata să fie așa decât să-L dezonoreze pe Dumnezeu. Dacă s-ar fi compromis cu păcatul în această împrejurare cedând presiunii împrejurărilor îndepărtarea de principii ar fi slăbit simțul lor de dreptate și oroarea față de păcat. Primul pas păcătos avea să fie urmat de alții, până când legătura lor cu Cerul fiind întreruptă, aveau să fie înfrânți de ispită.

„Dumnezeu a făcut ca Daniel să capete bunăvoință și trecere înaintea căpeteniei famenilor dregători”, și cererea de a nu se întina a fost primită cu respect. Cu toate acestea, căpetenia a ezitat să i-o accepte. „Mă tem numai de domnul meu, împăratul, care a hotărât ce trebuie să mâncați și să beți”, a explicat el lui Daniel; „ca nu cumva să vadă fețele voastre mai triste decât ale celorlalți tineri de vârsta voastră și să-mi puneți astfel capul în primejdie înaintea împăratului”.

Atunci Daniel a zis lui Melzar, slujitorul cu răspundere specială asupra tinerilor evrei, cerând să fie scuzați că nu mănâncă din cărnurile împăratului și nu beau din vinul lui. El a cerut ca acest fapt să fie testat timp de zece zile tinerilor evrei dându-li-se în acest timp hrană simplă, pe când ceilalți colegi mâncau din delicatesele împăratului.

Melzar, cu toate că se temea că împlinind această cerere avea să atragă neplăcerea împăratului, a consimțit totuși; și Daniel și-a dat seama că această cauză era câștigată. La sfârșitul celor zece zile de încercare rezultatul s-a văzut a fi opus temerilor căpeteniei. „Ei erau mai bine la față și mai grași decât toți tinerii care mâncau din bucatele împăratului”. În aspectul înfățișării, tinerii evrei au dat pe față o superioritate categorică asupra tovarășilor lor. Ca urmare, lui Daniel și tovarășilor lui li s-a îngăduit să continue cu dieta lor simplă în tot timpul educației lor.

Timp de trei ani, tinerii au studiat pentru a-și însuși „scrierea și limba haldeilor”. În această vreme, au păstrat cu tărie credințioșia față de Dumnezeu și au depins continuu de puterea Sa. Au adăugat la deprinderile de renunțare de sine stăruința în planuri, hărnicia și statornicia. Nu mândria și ambițiile lor i-au adus la curtea împăratului, în tovărășie cu aceia care n-au cunoscut niciodată pe Dumnezeu și nu s-au temut de El; ei erau robi într-o țară străină, așezați acolo de Înțelepciunea infinită. Despărțiți de influența căminului și de legăturile sfinte, au căutat să se dovedească oameni de încredere, pentru onoarea poporului lor asuprit și pentru slava Aceluia ai cărui slujitori erau.

Domnul a privit favorabil statornicia și lepădarea de sine a tinerilor evrei, precum și curăția motivelor lor; și binecuvântarea Lui i-a însoțit. El „le-a dat înțelegere și pricepere în toată știința și înțelepciunea; și Daniel era priceput în toate vedeniile și în toate visele”. S-a împlinit cu ei făgăduința: „Voi onora pe cel ce Mă cinstește”. (1 Samuel 2, 30.) Când Daniel s-a prins cu încredere neclintită, duhul puterii profetice a venit asupra lui. În timp ce primea îndrumări de la oameni cu privire la îndatoririle vieții de la curte, el era învățat de Dumnezeu să citească tainele viitorului și să consemneze pentru generațiile viitoare prin figuri și simboluri evenimentele care acoperă istoria acestei lumi până la încheierea timpului.

Când a venit vremea ca tinerii să fie cercetați, au fost examinați și

evreii împreună cu alți candidați la slujba împărăției. „Dar între toți tinerii aceia nu s-a găsit nici unul ca Daniel, Hanania, Mișael și Azaria”. Inteligența lor ascuțită, cunoștința lor vastă, alegerea unui limbaj adecvat au dat mărturie cu privire la forța și vigoarea puterilor lor mintale. „În toate lucrurile care cereau înțelepciune și pricepere, și despre care îi întreba împăratul, îi găsea de zece ori mai destoinici decât toți vrăjitorii și cititorii în stele, care erau în toată împărăția lui”. De aceea au fost primiți în slujba împăratului.

La curtea Babilonului erau adunați reprezentanți din toate țările, bărbații cei mai talentați, bărbații înzestrați din abundență cu daruri naturale și având cultura cea mai dezvoltată pe care lumea o putea da; totuși printre ei acești tineri evrei erau fără egal. În putere și frumusețe fizică, în vigoare mintală și realizări literare erau neîntrecuți. Ținuta dreaptă, pasul sigur și elastic, fața plăcută, simțurile neîntunecate, respectul nealterat, toate acestea erau tot atâtea certificate de bună purtare, semnul nobleței cu care natura îi onorează pe cei care ascultă de legile ei.

În însușirea înțelepciunii babilonienilor, Daniel și tovarășii lui erau mult mai înzestrați decât colegii lor cercetători; dar ei nu-ș însușeau învățătura la întâmplare. Ei și-au însușit cunoștințele prin folosirea cu credincioșie a puterilor lor sub călăuzirea Duhului Sfânt. S-au așezat în legătură cu Izvorul oricărei înțelepciuni, făcând din cunoașterea de Dumnezeu temelia educației lor. În credință se rugau pentru înțelepciune și puneau în practică rugăciunile. Se așezau în situația în care Dumnezeu îi putea binecuvânta. Evitau tot ceea ce le putea slăbi puterile și foloseau orice ocazie pentru a deveni cunoscători în toate domeniile de învățătură. Ei au urmat legile vieții, care le puteau oferi cu siguranță putere intelectuală. Au căutat să-și însușească cunoștințe cu un singur scop -- să poată onora pe Dumnezeu. Ei și-au dat seama că pentru a sta ca reprezentanți ai religiei adevărate în mijlocul religiilor false ale păgânismului, trebuie să aibă minte clară și să-și desăvârșească un caracter creștin. Și Dumnezeu Însuși le era Învățător. Rugându-se continuu, studiind cu conștiinciozitate, păstrând

legătura cu Cel Nevăzut, umblau cu Dumnezeu, așa cum făcuse Enoh.

Succesul adevărat în orice ramură de lucru nu este urmarea șansei, a întâmplării sau a destinului. Este lucrarea providențelor lui Dumnezeu, răsplata credinței și a înțelepciunii, a virtuții și a stăruinței. Calitățile mintale curate și un nivel moral înalt nu sunt urmarea întâmplării. Dumnezeu oferă ocaziile, succesul depinde de felul cum le folosim.

În timp ce Dumnezeu lucra în Daniel și în tovarășii lui „voința și îndeplinirea după buna Sa plăcere”, ei lucrau la propria lor mântuire. (Filipeni 2, 13.) Prin aceasta se dă pe față lucrarea principiului divin de colaborare, fără de care nu se poate obține nici un succes adevărat. Efortul omenească nu folosește la nimic fără puterea divină; iar fără străduință omenească, efortul divin pentru mulți este zadarnic. Pentru ca să ne însușim harul lui Dumnezeu, trebuie să ne facem partea. Harul Său este dat să lucreze în noi voința și înfăptuirea, dar niciodată ca înlocuitor al străduințelor noastre.

Așa cum Dumnezeu a conlucrat cu Daniel și tovarășii lui, tot astfel va conlucra cu toți aceia care se străduiesc să împlinescă voința Sa. Prin împărtășirea Duhului Său, El va întări orice scop adevărat, orice hotărâre nobilă. Aceia care umblă pe calea ascultării vor întâlni multe piedici. Influențele puternice, subtile, îi pot lega de lume; dar Domnul este în stare să zădărnicească orice forță care lucrează pentru înfrângerea celor aleși ai Săi; în puterea Sa ei pot birui orice ispită, pot învinge orice greutate.

Dumnezeu a adus pe Daniel și pe tovarășii lui în legătură cu marii bărbați ai Babilonului pentru ca în mijlocul unei națiuni de idolatri să reprezinte caracterul Său. Cum au ajuns ei pregătiți pentru o poziție de cinste și încredere atât de mare? Credincioșia în lucrurile mici a fost aceea care a dat perspectivă vieții lor întregi. Ei au onorat pe Dumnezeu în datoriile cele

mai mici, ca și în răspunderile mai importante.

Așa cum Dumnezeu l-a chemat pe Daniel să-L mărturisească în Babilon, tot așa ne cheamă să-l fim martori în lumea de astăzi. În problemele cele mai mici cât și în cele mai mari ale vieții, El dorește să descoperim înaintea oamenilor principiile Împărăției Sale. Mulți așteaptă să le fie încredințată o lucrare mare în timp ce zilnic pierd ocaziile de a da pe față credincioșie față de Dumnezeu. Zilnic dau greș în a-și îndeplini cu toată inima îndatoririle mărunte ale vieții. În timp ce așteaptă o lucrare mare, în care să-și exercite presupusele talente deosebite și în felul acesta să-și satisfacă dorințele lor ambițioase, zilele lor trec.

În viața unui creștin adevărat, nu există lucruri fără importanță; înaintea Atotputerniciei orice îndatorire este importantă. Domnul măsoară cu exactitate orice posibilitate de slujire. Capacitățile nefolosite sunt tot atât de mult luate în seamă ca și acelea care sunt folosite. Vom fi judecați pentru ceea ce ar fi trebuit să facem, dar n-am făcut, din cauză că n-am folosit puterile noastre pentru proslăvirea lui Dumnezeu.

Un caracter nobil nu este urmarea întâmplării; nu se datorează unor privilegii deosebite sau unor înzestrări ale Providenței. Este urmarea disciplinării de sine, a supunerii firii omenești naturii divine, a predării eului în slujba lui Dumnezeu și a omului.

Prin credincioșia față de principiile cumpătărilor dată pe față de tinerii evrei, Dumnezeu le vorbește tinerilor de astăzi. Este nevoie de bărbați care, asemenea lui Daniel, vor lucra și vor risca pentru cauza dreptății. Sunt necesare inimi curate, brațe puternice și curaj neînfricat, deoarece lupta dintre viciu și virtute cere o veghere neîncetată. Satana vine la fiecare suflet cu ispita în multe forme amăgitoare privind îngăduința poftei.

Corpul este un mijloc foarte important prin care mintea și sufletul se dezvoltă pentru formarea caracterului. De aceea, vrăjmașul sufletelor își dirijează ispitele pentru slăbirea și degradarea puterilor fizice. Reușita lui în acest domeniu înseamnă adesea predarea întregii ființe celui rău. Înclinațiile naturii fizice, dacă nu sunt sub stăpânirea puterii divine, vor produce ruină și moarte. Trupul trebuie adus în supunere față de puterile superioare ale ființei omenești. Patimile trebuie stăpânite de voință, care la rândul ei, să stea sub stăpânirea lui Dumnezeu. Puterea împărătească a rațiunii, sfințită prin har divin, trebuie să controleze viața. Puterea intelectuală, forța fizică și, longevitatea depind de legi imutabile. Prin ascultarea de aceste legi, omul poate să stea ca biruitor asupra lui însuși, ca biruitor al propriilor sale înclinații, ca biruitor al căpeteniilor și puterilor, „al stăpânitorilor întunericului acestui veac” și al „duhurilor răutății în locurile cerești”. (Efeseni 6, 12.)

În ritualul din vechime care este Evanghelia în simbol, nu putea fi adusă pe altarul lui Dumnezeu nici o jertfă cu defect. Jertfa care urma să reprezinte pe Hristos trebuia să fie fără pată. Cuvântul lui Dumnezeu arată spre aceasta ca o ilustrare a ceea ce trebuie să fie copiii Săi -- „o jertfă vie, sfântă și fără prihană”. (Romani 12, 1; Efeseni 5, 27.)

Demnitarii iudei erau bărbați cu aceleași pasiuni ca și ale noastre; însă cu toate influențele amăgitoare de la curtea Babilonului au stat neclintiți pentru că s-au sprijinit pe o putere infinită. O națiune a văzut în ei ilustrarea bunătății și a milei lui Dumnezeu, a dragostei lui Hristos. În experiența lor avem un exemplu cu privire la biruința principiului asupra ispitei, a curăției asupra stricăciunii, a consacrării și loialității asupra ateismului și idolatriei.

Tineretul de astăzi poate avea același spirit pe care l-a avut Daniel; poate avea același izvor al puterii, aceeași putere de stăpânire de sine și poate da pe față același har în viața lui chiar și în împrejurările cele mai nefavorabile. Cu toate că sunt înconjurați de ispite către îngăduința de sine,

îndeosebi în marile noastre orașe, unde orice formă de plăceri senzuale este la îndemână și invită, totuși prin harul divin, scopul lor de a onora pe Dumnezeu poate rămâne neclintit. Printr-o veghere atentă și hotărâtă ei pot învinge orice ispită care asaltează sufletul. Dar numai acela care se hotărăște să facă binele, pentru ce este drept, va câștiga biruința.

Ce lucrare măreață au îndeplinit acești nobili evrei! Când și-au luat rămas bun de la casa copilăriei lor, puțin visau ei ce viitor strălucit avea să le fie partea. Cu credincioșie și neabătuți, s-au supus călăuzirii divine, așa încât prin ei Dumnezeu și-a putut îndeplini planul.

Dumnezeu dorește să dea pe față prin tineretul și prin copiii de azi aceleași adevăruri puternice care au fost date pe față prin acești tineri bărbați. Viața lui Daniel și a colegilor lui este o demonstrare a ceea ce va face El pentru cei care se predau Lui și cu toată inima caută să împlinească planul Său.

Capitolul 40

Visul lui Nebucadnețar

Capitol bazat pe textele din Daniel 2.

La scurtă vreme după ce Daniel și tovarășii lui au intrat în slujba împăratului Babilonului, s-au petrecut evenimente care au făcut cunoscut unei națiuni idolatre puterea și credincioșia Dumnezeului lui Israel. Nebucadnețar a avut un vis important, prin care „duhul i s-a tulburat și i-a pierit somnul”. Dar cu toate că mintea împăratului a fost profund impresionată, i-a fost cu neputință să-și amintească amănuntele atunci când s-a trezit.

În nedumerirea lui, Nebucadnețar și-a adunat înțelepții -- „vrăjitorii, cititorii în stele și ghicitorii” -- și le-a cerut ajutorul. „Am visat un vis”, le-a zis el, „și duhul îmi este tulburat și aș vrea să știu visul acela”. Împreună cu declarația aceasta în ce privește nedumerirea sa, el le-a cerut să-i descopere lucrurile care aveau să-i aducă liniște sufletului.

La aceasta, înțelepții au răspuns: „Veșnic să trăiești împărate! Spune robilor tăi visul și-ți vom da tâlcuirea lui”.

Nemuțumit cu răspunsul lor evaziv și bănuitor deoarece, în ciuda susținerilor lor pretențioase de a descoperi tainele oamenilor, nu păreau să fie binevoitori să-i dea ajutor, împăratul a poruncit înțelepților, făgăduind bogăție și cinste, pe de o parte și amenințarea cu moartea pe de alta, să-i spună nu numai tâlcuirea visului, ci și visul. „Mi-a scăpat din minte lucrul acela”, le-a zis el; „dar dacă nu-mi veți face cunoscut visul și tâlcuirea lui, veți fi făcuți bucăți și casele voastre vor fi prefăcute într-un morman de

murdării. Dar dacă-mi veți spune visul și tâlcuirea lui, veți primi de la mine daruri și răsplătiri, și mare cinste. De aceea, spuneți-mi visul și tâlcuirea lui!”.

Înțelepții au repetat răspunsul: „Să spună împăratul robilor săi visul și i-l vom tâlcui”.

Nebucadnețar, stârnit la culme și înfuriat din cauza vicleniei date pe față de aceia în care se încrezuse, a spus: „Văd, cu adevărat, că voiți să câștigați vreme, pentru că vedeți că lucrul mi-a scăpat din minte. Dacă deci nu-mi veți spune visul, vă așteaptă pe toți aceeași soartă, fiindcă vreți să vă înțelegeți, ca să-mi spuneți minciuni, până se vor schimba vremurile. De aceea, spuneți-mi visul, ca să știu dacă sunteți în stare să mi-l și tâlcuiți”.

Înfricoșați de consecințele eșecului lor, vrăjitorii s-au străduit să arate împăratului că cererea lui era irațională și că acest test era dincolo de ceea ce s-a cerut vreodată unui om. „Nu este nimeni pe pământ”, au răspuns ei, „care să poată spune ce cere împăratul; de aceea, niciodată nici un împărat, oricât de mare și puternic ar fi fost, n-a cerut așa ceva de la nici un vrăjitor, cititor în stele sau haldeu! Ce cere împăratul este greu; nu este nimeni care să spună lucrul acesta împăratului, afară de zei, a căror locuință nu este printre muritori!”.

Atunci „împăratul s-a mâniat și s-a supărat foarte tare și a poruncit să piardă pe toți înțelepții Babilonului”.

Printre cei căutați de căpeteniile care se pregăteau să împlinescă prevederile hotărârii împărătești era și Daniel, împreună cu prietenii lui. Când i s-a spus că, potrivit decretului, și ei trebuiau să moară, „cu minte și cu judecată”, Daniel l-a întrebat pe Arioc, căpetenia gărzii împăratului: „Pentru ce a dat împăratul o poruncă atât de aspră?” Arioc i-a relatat întâmplarea cu

nedumerirea împăratului față de visul cel neobișnuit și despre faptul că nu primise ajutor de la aceia în care își pusese până atunci toată încrederea. Când a auzit aceasta, Daniel și-a pus viața în primejdie, a intrat înaintea împăratului și a rugat să-i dea timp pentru ca să ceară Dumnezeuului lui să-i descopere visul și tâlcuirea.

Monarhul a acceptat cererea. „Apoi Daniel s-a dus în casa lui și a spus despre lucrul acesta tovarășilor săi, Hanania, Mișael și Azaria”. Împreună au căutat înțelepciune de la Izvorul luminii și al cunoștinței. Credința lor era puternică datorită cunoașterii faptului că Dumnezeu îi așezase acolo unde erau ca să împlinească lucrarea Sa și să facă față cerințelor datoriei. În vremurile de încercare și de primejdie se îndreptaseră totdeauna către El pentru călăuzire și ocrotire, iar El Se dovedise un ajutor permanent prezent. Acum cu umilire de inimă, s-au supus din nou Judecătorului a tot pământul, rugându-L să-i izbăvească în această vreme de nevoie. Și nu s-au rugat în zadar. Dumnezeu pe care-L onoraseră, acum îi onora. Duhul Domnului a venit peste ei și „într-o vedenie de noapte”, lui Daniel i s-a descoperit visul împăratului și însemnătatea lui.

Primul lucru pe care l-a făcut Daniel a fost să mulțumească lui Dumnezeu pentru descoperirea dată: „Binecuvântat să fie Numele lui Dumnezeu”, a exclamat el, „din veșnicie în veșnicie! A Lui este înțelepciunea și puterea. El schimbă vremurile și împrejurările, El răstoarnă și pune pe împărați, El dă înțelepciune înțelepților și pricepere celor pricepuți! El descoperă ce este adânc și ascuns; El știe ce este în întuneric și la El locuiește lumina. Pe Tine, Dumnezeuul părinților mei, Te slăvesc și Te laud că mi-ai dat înțelepciune și putere și mi-ai făcut cunoscut ce ți-am cerut noi; căci ne-ai descoperit taina împăratului!”

Mergând imediat la Arioc, căruia împăratul îi poruncise să-i piardă pe înțelepți, Daniel i-a spus: „Nu pierde pe înțelepții Babilonului! Du-mă înaintea împăratului și voi da împăratului tâlcuirea!” Arioc a dus degrabă pe

Daniel înaintea împăratului și i-a vorbit așa: „Am găsit între prinșii de război ai lui Iuda un om care va da împăratului tâlcuirea!”.

Priviți pe robul evreu liniștit și stăpân pe sine, în fața împăratului celui mai puternic imperiu din lume. De la primele cuvinte, el nu și-a asumat onoarea, ci L-a înălțat pe Dumnezeu ca izvor al oricărei înțelepciuni. La întrebarea îngrijorată a împăratului: „Ești tu în stare să-mi spui visul pe care l-am visat și tâlcuirea lui?” el a răspuns: „Ce cere împăratul este o taină pe care înțelepții, cititorii în stele, vrăjitorii și ghicitorii nu sunt în stare să o descopere împăratului. Dar este în ceruri un Dumnezeu care descoperă tainele și care face cunoscut împăratului Nebucadnețar ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă.

Iată visul tău, a zis Daniel, și vedeniile pe care le-ai avut în patul tău. În patul tău, împărate, ți-au venit în minte gânduri cu privire la cele ce vor fi după aceste vremuri; și Cel ce descoperă taine ți-a făcut cunoscut ce se va întâmpla. Însă dacă mi s-a descoperit taina aceasta nu înseamnă că este în mine o înțelepciune mai mare decât a tuturor celor vii, ci pentru ca să se dea împăratului tâlcuirea ei și să afli ce-ți dorește inima să știi.

Tu, împărate, te uitai, și iată că ai văzut un chip mare. Chipul acesta era foarte mare și de strălucire nemaipomenită. Stătea în picioare înaintea ta, și înfățișarea lui era înfricoșătoare. Capul chipului acestuia era de aur curat; pieptul și brațele îi erau de argint; pânțele și coapsele îi erau de aramă; fluierele picioarelor, parte de fier și parte de lut.

Tu te uitai la el și s-a dezlipit o piatră fără ajutorul vreunei mâini, a izbit picioarele de fier și de lut ale chipului; și le-a făcut bucăți. Atunci, fierul, lutul, arama, argintul și aurul s-au sfărâmat împreună, și s-au făcut ca pleava din arie vara; le-a luat vântul și nici urmă nu s-a mai găsit din ele. Dar piatra care sfărâmasse chipul, s-a făcut un munte mare și a umplut tot

pământul”.

„Iată visul”, a spus Daniel cu încredere; iar împăratul, ascultând cu mare atenție la orice amănunt, și-a dat seama că era chiar visul care-l tulburase. În felul acesta mintea lui a fost pregătită să primească favorabil interpretarea. Împăratul împăraților era gata să transmită adevărul cel mare monarhului babilonian. Dumnezeu a făcut cunoscut faptul că El are putere asupra împărățiilor lumii -- putere de a-i întrona și de a-i detrona pe împărați. Mintea lui Nebucadnețar avea să fie trezită, dacă se putea, în ce privește simțământul responsabilității sale față de Cer. Evenimentele viitorului, care ajungeau până la sfârșitul timpului, urmau să-i fie aduse la cunoștință.

„Tu, împărate, ești împăratul împăraților”, a continuat Daniel, „căci Dumnezeul cerurilor ți-a dat împărăție, putere, bogăție și slavă. El ți-a dat în mâini, oriunde locuiesc ei, pe copiii oamenilor, fiarele câmpului și păsările cerurilor, și te-a făcut stăpân peste toate acestea; tu ești capul de aur!

După tine, se va ridica o altă împărăție, mai neînsemnată decât a ta; apoi o a treia împărăție, care va fi de aramă, și care va stăpâni peste tot pământul.

Va fi o a patra împărăție, tare ca fierul; după cum fierul sfărâmă și rupe totul, și ea va sfărâma și va rupe totul, ca fierul care face totul bucăți.

Și după cum ai văzut picioarele și degetele de la picioare parte de lut de olar și parte de fier, tot așa și împărăția aceasta va fi împărțită; dar va rămânea în ea ceva din tăria fierului, tocmai așa cum ai văzut fierul amestecat cu lutul. Și după cum degetele de la picioare erau parte de fier și parte de lut, tot așa și împărăția aceasta va fi în parte tare și în parte plăpândă. Dacă ai văzut fierul amestecat cu lutul, înseamnă că se vor amesteca prin legături omenești de căsătorie, dar nu vor fi lipiți unul de altul,

după cum fierul nu se poate uni cu lutul.

Dar în vremea acestor împărați, Dumnezeuul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărâma și va nimici toate acele împărății, și ea însăși va dăinui veșnic. Aceasta înseamnă piatra pe care ai văzut-o dezlipindu-se din munte, fără ajutorul vreunei mâini, și care a sfărâmat fierul, arama, lutul, argintul și aurul. Dumnezeuul cel mare a făcut deci cunoscut împăratului ce are să se întâmple după aceasta. Visul este adevărat și tâlcuirea lui este temeinică”.

Împăratul a fost convins de adevărul cu privire la interpretare și în umilință și teamă „a căzut cu fața la pământ și s-a închinat”, zicând: „Cu adevărat, Dumnezeuul vostru este Dumnezeuul dumnezeilor și Domnul domnilor și El descoperă tainele, fiindcă ai descoperit taina aceasta”.

Nebucadnețar a revocat decretul cu privire la nimicirea înțelepților. Viața le-a fost cruțată datorită legăturii lui Daniel cu Descoperitorul tainelor. „Apoi împăratul l-a înălțat pe Daniel și i-a dat daruri multe și bogate; i-a dat stăpânire peste tot ținutul Babilonului și l-a pus ca cea mai înaltă căpetenie a tuturor înțelepților. Daniel l-a rugat pe împărat să dea grija treburilor ținutului Babilonului în mâna lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Daniel însă a rămas la curtea împăratului”.

În analele istoriei omenirii, creșterea națiunilor, ridicarea și căderea imperiilor apar ca și când ar depinde de vitejia și voința omului; cursul pe care îl iau evenimentele pare, într-o mare măsură, a fi determinat de puterea, ambiția sau de capriciul lui. Dar în Cuvântul lui Dumnezeu vălul este dat la o parte și vedem mai sus, dincolo, și, prin acțiunile și contra acțiunile interesului, puterii și pasiunilor, mijloacele Celui Atotputernic care în liniște, cu răbdare îndeplinește sfaturile voinței Sale.

În cuvinte de o frumusețe și de o gingășie fără seamăn, apostolul Pavel a prezentat înaintea înțelepților din Atena scopul divin în creșterea și împărțirea raselor și popoarelor. „Dumnezeu care a făcut lumea și tot ce este în ea”, spune apostolul, „este Domnul cerului și al pământului, și nu locuiește în temple făcute de mâini. El nu este slujit de mâini omenești, ca și când ar avea trebuință de ceva. El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile. El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremi și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să-L caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească bâjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi”. (Faptele Apostolilor 17, 24-27.)

Dumnezeu a făcut cunoscut că oricine vrea, poate intra în prevederea legământului. (Ezechiel 20, 37.) La creațiune, scopul Său a fost ca pământul să fie locuit de ființe a căror existență să fie o binecuvântare atât pentru ele însele cât și una pentru alta și o cinste pentru Creatorul lor. Toți aceia care vor, se pot identifica cu acest scop. Despre ei se spune că formează „poporul pe care Mi l-am alcătuit ca să vestească laudele Mele”. (Isaia 43, 21.)

În Legea Sa Dumnezeu a făcut cunoscut principiile care stau la baza oricărei prosperități adevărate, atât a națiunilor cât și a indivizilor. Moise a spus izraeliților despre această lege: „Să păziți și să le împliniți; căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor”. „Căci nu este un lucru fără însemnătate pentru voi; este viața noastră”. (Deuteronom 4, 6; 32, 47.) Binecuvântările oferite astfel lui Israel sunt asigurate în aceleași condiții și în aceeași măsură oricărui popor și oricărei ființe omenești de sub întinsele ceruri.

Cu sute de ani înainte ca anumite popoare să apară pe scena lumii, Cel Atotștiutor a privit de-a lungul veacurilor și a profetizat ridicarea și căderea

împărățiilor universale. Dumnezeu i-a spus lui Nebucadnețar că împărăția Babilonului va cădea și se va ridica o a doua împărăție care, la rândul ei, va avea perioada ei de probă. Pentru că nu va înălța pe Dumnezeu cel adevărat, slava ei va dispărea și o a treia împărăție îi va lua locul. Și aceasta va trece; iar a patra, tare ca fierul, va supune popoarele pământului.

Dacă conducătorii Babilonului -- cea mai bogată dintre împărățiile pământului -- ar fi păstrat mereu teama de Iehova, le-ar fi fost date înțelepciune și putere, care i-ar fi legat de El și i-ar fi ținut tari. Dar ei au făcut din Dumnezeu ocrotirea lor numai atunci când au fost hărțuiți și puși în încurcătură. În asemenea împrejurări negăsind ajutor la oamenii lor mari, l-au căutat de la bărbați ca Daniel -- bărbați despre care știau că cinsteau pe viul Dumnezeu și erau onorați de El. La acești bărbați au recurs ei să le descopere tainele Providenței; căci deși conducătorii mândrului Babilon erau bărbați cu o inteligență vestită, se despărțiseră atât de mult de Dumnezeu, prin păcat, încât nu înțelegeau descoperirile și avertizările cu privire la viitor.

În istoria popoarelor cercetătorul Cuvântului lui Dumnezeu poate vedea împlinirea literală a proorociilor dumnezeiești. Babilonul, slăbit și doborât în cele din urmă, a dispărut, deoarece în prosperitate conducătorii lui s-au socotit independenți de Dumnezeu și au atribuit slava împărăției lor realizărilor omenești. Împărăția Medo-Persiei a fost lovită de mânia cerului, deoarece în ea Legea lui Dumnezeu fusese călcată în picioare. Temerea de Domnul nu-și găsisese loc în inimile majorității covârșitoare a poporului. Nelegiuirea, hula și stricăciunea predominau. Împărățiile care au venit după ea au fost și mai josnice și mai stricate; ele au ajuns și mai jos și mai decăzute pe scara valorilor morale.

Puterea exercitată de orice conducător de pe pământ este dată de Cer; și reușita lui depinde de folosirea pe care o dă puterii primite. Cuvântul Veghetorului divin se adresează fiecăruia: „Eu te-am încins înainte ca tu să Mă cunoști”. (Isaia 45, 5.) Și pentru oricine cuvintele rostite către

Nebucadnețar în vechime sunt lecții ale vieții: „Pune capăt păcatelor tale, și trăiește în neprihănire, rupe-o cu nelegiuirile tale, și ai milă de cei nenorociți, și poate că ți se va prelungi fericirea!” (Daniel 4, 27.)

A înțelege aceste lucruri -- a înțelege că „dreptatea înalță poporul”, că „scaunul de domnie se întemeiază pe dreptate” și se menține prin bunătate, a recunoaște acțiunea acestor principii în manifestarea purtării Sale, care „îndepărtează pe împărați și pune pe împărați” -- înseamnă a înțelege filozofia istoriei. (Proverbe 14, 34; 16, 12; 20, 28; Daniel 2, 21.)

Numai în Cuvântul lui Dumnezeu acest lucru este prezentat cu claritate. Aici se arată că puterea națiunilor ca și a indivizilor nu se găsește în ocaziile sau privilegiile care par să-i facă de neînvins; nu se găsește în măreția lor îngâmfată. Ea se măsoară prin credincioșia cu care împlinesc planul lui Dumnezeu.

Capitolul 41

Cuptorul de foc

Capitol bazat pe textele din Daniel 3.

Visul despre chipul cel mare, ce dezvăluia înaintea lui Nebucadnețar evenimentele care ajungeau până la încheierea timpului, îi fusese dat ca să înțeleagă partea pe care o avea de adus la îndeplinire în istoria lumii și legătura pe care împărăția lui trebuia să o mențină cu Împărăția cerurilor. Prin interpretarea visului fusese în mod clar învățat cu privire la întemeierea Împărăției veșnice a lui Dumnezeu. „Dar în vremea acestor împărați”, a zis Daniel, „Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție, care nu va fi nimicită niciodată, și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfârâma și va nimici toate acele împărății, și ea însăși va dăinui veșnic.... Visul este adevărat, și tâlcuirea lui este temeinică”. (Daniel 2, 44.45.)

Împăratul recunoscuse puterea lui Dumnezeu când i-a zis lui Daniel: „Cu adevărat, Dumnezeul vostru este Dumnezeul dumnezeilor ... și El descoperă tainele”. (Daniel 2, 47.) După aceea, pentru o vreme, Nebucadnețar a fost influențat de temerea de Dumnezeu; dar inima lui încă nu fusese curățită de ambiția lumească și de dorința după înălțare de sine. Prosperitatea care a însoțit domnia lui l-a umplut de mândrie. Cu timpul a încetat să-L mai onoreze pe Dumnezeu și și-a reluat închinarea idolatră cu un mai mare zel și bigotism.

Cuvintele „tu ești capul de aur” făcuseră o impresie profundă asupra minții conducătorului. (Daniel 2, 38.) Înțelepții din împărăție, profitând de aceasta precum și de reîntoarcerea sa la idolatrie, i-au propus să facă un chip asemănător cu acela pe care l-a văzut în vis și să-l înalțe acolo unde toți

puteau vedea capul de aur care fusese interpretat ca reprezentând împărăția lui.

Încântat de sugestia măgulitoare, s-a hotărât să treacă la acțiune și să meargă chiar mai departe. În loc să reproducă chipul așa cum îl văzuse, el a depășit originalul. Chipul înălțat de el nu a scăzut în valoare de la cap spre picioare, ci a fost în întregime din aur, ca simbol în tot Babilonul al unei împărății veșnice, indestructibile și atotputernice, care va sfârâma în bucăți toate celelalte împărății și va rămâne veșnic.

Gândul de a întemeia imperiul și o dinastie care să dureze veșnic l-a captivat foarte mult pe puternicul împărat în fața armatelor căruia națiunile pământului nu au fost în stare să se împotrivescă. Cu un entuziasm născut din ambiție fără margini și din mândrie egoistă, a început să se consfătuiască cu înțelepții lui cu privire la modul de aducere la îndeplinire a acestui plan. Uitând providențele remarcabile legate de visul cu chipul cel mare, uitând de asemenea că Dumnezeu lui Israel, prin slujitorul său Daniel, îi lămurise semnificațiile chipului și că în legătura cu această interpretare mării bărbați ai împărăției fuseseră scăpați de o moarte rușinoasă; uitând totul în afară de dorința lor de a-și întări puterea și supremația, atât împăratul cât și sfetnicii lui s-au hotărât ca pe orice cale să înalțe Babilonul pe cea mai înaltă treaptă, făcându-l vrednic de supunere universală.

Reprezentarea simbolică prin care Dumnezeu descoperise împăratului și poporului planul Său cu privire la națiunile pământului avea să slujească proslăvirii puterii omenești. Interpretarea lui Daniel urma să fie lepădată și uitată; adevărul avea să fie greșit interpretat și aplicat. Simbolul plănuit de Cer să descopere minților oamenilor evenimentele importante ale viitorului avea să fie folosit pentru a împiedica răspândirea cunoștinței pe care Dumnezeu dorea ca lumea s-o primească. În felul acesta, prin uneltirile bărbaților ambițioși, Satana căuta să zădărnicească planul divin pentru neamul omenesc. Vrajmașul omenirii știa că adevărul neamestecat cu

rătăcire este o forță în stare să mântuiască; dar că atunci când este folosit ca să înalțe eul și să promoveze planurile oamenilor, el devine o putere spre rău.

Nebucadnețar a poruncit ca din tezaurul său bogat să se facă un chip mare de aur, asemănător în trăsăturile generale cu acela pe care-l văzuse în vedenie, cu excepția materialului din care era făcut. Obișnuiți cu reprezentările mărețe ale zeităților lor păgâne, caldeenii nu făcuseră niciodată mai înainte o statuie atât de impresionantă și maiestuoasă ca această statuie strălucitoare de șaiszeci de coți înălțime și șase coți grosime. Și nu este surprinzător ca, într-o țară în care închinarea idolatră avea o răspândire generală, chipul frumos și scump din câmpia Dura, reprezentând slava Babilonului, puterea și măreția lui, să fie consacrat ca obiect de închinare. S-au luat măsuri în acest scop și un decret a fost dat ca în ziua dedicării, toți să-și dovedească loialitatea supremă față de puterea Babilonului plecându-se înaintea chipului.

A venit ziua rânduită, și o mulțime imensă „din toate popoarele, națiunile și limbile” s-a adunat în câmpia Dura. În armonie cu porunca împăratului, atunci când sunetul muzicii a fost auzit, toată adunarea „a căzut la pământ și s-a închinat chipului de aur”. În ziua aceea memorabilă, puterile întunericului păreau că au câștigat o biruință categorică; se intenționa ca închinarea la chipul de aur să devină legată permanent de formele de idolatrie instituite și recunoscută ca religie de stat a țării. Satana nădăjduia prin aceasta să înfrângă planul lui Dumnezeu de a face prin prezența Israelului captiv în Babilon un mijloc de binecuvântare pentru toate popoarele păgânătății. Dar Dumnezeu hotărâse altfel. Nu toți și-au plecat genunchiul în fața simbolului idolatru al puterii omenești. În mijlocul mulțimii de închinători erau trei bărbați care s-au hotărât categoric să nu necinstească în felul acesta pe Dumnezeul cerului. Dumnezeul lor era Împăratul împăraților și Domnul domnilor; ei nu-și vor pleca genunchiul înaintea nici unei alte ființe.

Lui Nebucadnețar, exaltat de succes, i s-a adus vestea că printre supușii lui se găseau unii care au îndrăznit să nu-i asculte porunca. Unii dintre înțelepții invidioși pentru onoarea care fuseseră conferite tovarășilor credincioși ai lui Daniel au adus împăratului acum la cunoștință încălcarea flagrantă a dorințelor lui: „Veșnic să trăiești, împărate”, au exclamat ei. „Sunt niște iudei cărora le-ai dat în grijă treburile ținutului Babilonului, și anume Șadrac, Meșac și Abed-Nego, oamenii care nu țin seama deloc de tine, împărate. Ei nu slujesc dumnezeilor tăi, și nu se închină chipului de aur pe care l-ai înălțat tu.”

Împăratul a poruncit ca oamenii să fie aduși înaintea lui. El i-a întrebat: „Oare înadins, nu slujiți voi dumnezeilor mei și nu vă închinați chipului de aur pe care l-am înălțat?” S-a străduit prin amenințări să-i determine să se unească cu mulțimea. Arătând către cuptorul aprins, le-a reamintit pedeapsa care-i așteaptă dacă vor persista în refuzul de a nu asculta de voia lui. Dar evreii au mărturisit cu hotărâre supunerea lor față de Dumnezeuul cerului și credința lor în puterea de a-i salva. Actul de prosternare înaintea chipului era de înțeles de toți ca un act de închinare. Un astfel de omagiu îl puteau da numai lui Dumnezeu.

Când cei trei evrei stăteau înaintea împăratului, el era convins că ei posedă ceva pe care ceilalți înțelepți din împărăția lui nu-l posedă. Ei fuseseră credincioși în îndeplinirea oricărei îndatoriri. El urma să-i treacă printr-o altă probă. Dacă își vor arăta bunăvoința de a se uni cu mulțimea în adorarea chipului, va fi bine pentru ei; „dar dacă nu vă veți închina”, a adăugat el, „veți fi aruncați pe dată în mijlocul unui cuptor aprins”. Apoi cu mâna îndreptată în sus ca sfidare a întrebat: „Care este Dumnezeuul acela care vă va scoate din mâna mea?”

Zadarnice au fost amenințările împăratului. N-au putut îndepărta pe bărbați de la ascultarea de Împăratul Universului. Din istoria părinților lor ei învățaseră că neascultarea de Dumnezeu este urmată de dezonoare, dezastru

și moarte și că frica de Domnul este începutul înțelepciunii, temelia oricărei prosperități adevărate. Stând liniștiți în fața cuptorului, au zis: „Noi n-avem nevoie să-ți răspundem la cele de mai sus. Iată, Dumnezeul nostru, căruia îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins, și ne va scoate din mâna ta, împărate”. Credința lor s-a întărit atunci când au declarat că Dumnezeu va fi proslăvit prin eliberarea lor, și cu asigurarea biruitoare născută din încrederea deplină în Dumnezeu au adăugat: „Și chiar dacă nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi, și nici nu ne vom închina chipului de aur, pe care l-ai înălțat!”

Mânia împăratului nu cunoștea margini. „Nebucadnețar s-a umplut de mânie și și-a schimbat fața întorcându-și privirile împotriva lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego”, reprezentanții unui popor rob și disprețuit. Poruncind ca cuptorul să fie încălzit de șapte ori mai tare decât de obicei a ordonat bărbatilor puternici din armata lui să-i lege pe închinătorii Dumnezeului lui Israel, pregătindu-i pentru o execuție rapidă.

„Oamenii aceștia au fost legați cu izmenele, cămășile, mantalele și celelalte haine ale lor, și aruncați în mijlocul cuptorului aprins. Fiindcă porunca împăratului era aspră și cuptorul era neobișnuit de încălzit, flacăra a ucis pe toți oamenii care aruncaseră în el pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego”.

Dar Dumnezeu nu i-a uitat pe ai Săi. Când martorii Lui au fost aruncați în cuptorul aprins, Mântuitorul li S-a descoperit în persoană și împreună mergeau prin mijlocul focului. În prezența Domnului căldurii și al frigului flăcările și-au pierdut puterea mistuitoare.

De pe tronul său împărătesc, regele privea așteptând să-i vadă pe bărbatii care-l sfidaseră mistuiți de foc. Dar sentimentele lui de triumf s-au schimbat brusc. Nobilii care stăteau aproape i-au văzut fața pălind când a sărit de pe tron și a privit atent la flăcările strălucitoare. Alarmat, împăratul s-

a îndreptat către căpeteniile lui întrebându-le: „N-am aruncat noi trei oameni legați în mijlocul focului?... Ei bine, eu văd patru oameni umblând slobozi în mijlocul focului și nevătămați; și chipul celui de-al patrulea seamănă cu al unui Fiu de Dumnezeu”.

De unde știa acest împărat păgân cum arată Fiu lui Dumnezeu? Robii evrei care ocupau poziții de încredere în Babilon reprezentaseră înaintea lui adevărul prin viața și caracterul lor. Când li s-a cerut un motiv pentru credința lor, ei l-au dat fără ezitare. Lămurit și simplu ei prezentaseră principiile neprihănirii, învățând în felul acesta pe cei din jurul lor despre Dumnezeul Căruia se închinau; și în înfățișarea celui de-al patrulea din mijlocul focului împăratul a recunoscut pe Fiul lui Dumnezeu.

Iar acum, uitând de măreția și demnitatea lui, Nebucadnețar a coborât de pe tron și mergând până la gura cuptorului a strigat: „Voi, slujitorii Celui Prea Înalt, ieșiți afară și veniți înapoi!”

Atunci Șadrac, Meșac și Abed-Nego au ieșit înaintea imensei mulțimi, arătându-se nevătămați. Prezența Mântuitorului lor îi ferise de vătămare, și numai legăturile fuseseră arse. „Dregătorii, îngrijitorii, cârmuitorii și sfetnicii împăratului s-au strâns și au văzut că focul n-avusese nici o putere asupra trupurilor acestor oameni, că nici perii din capul lor nu se pârliseră, hainele le rămăseseră neschimbate, și nici măcar miros de foc nu se prinsese de ei”.

Chipul cel mare de aur înălțat cu atâta fast a fost uitat. În prezența viului Dumnezeu, oamenii se temeau și se cutremurau. Împăratul umilit a fost constrâns să recunoască: „Binecuvântat să fie Dumnezeul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, care a trimis pe îngerul Său și a izbăvit pe slujitorii săi care s-au încrezut în El, au călcat porunca împăratului și și-au dat mai degrabă trupurile lor decât să slujească și să se închine altui dumnezeu decât Dumnezeului lor!”

Experiențele din ziua aceea l-au condus pe Nebucadnețar să dea un decret ca „orice om din orice popor, neam sau limbă ar fi, care va vorbi de rău pe Dumnezeu lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, va fi făcut bucăți și casa lui va fi prefăcută într-un morman de murdării, pentru că nu este nici un alt Dumnezeu”, a susținut el ca motiv al poruncii, „care să poată izbăvi ca El”.

Cu aceste cuvinte și altele ca acestea, împăratul Babilonului s-a străduit să răspândească înaintea tuturor popoarelor pământului convingerea lui că puterea și autoritatea Dumnezeului evreilor erau demne de adorare supremă. Și Dumnezeu a fost mulțumit de efortul împăratului de a-i arăta respectul și de a face o mărturisire împăratească de supunere tot atât de larg răspândită cum era imperiul babilonian.

Era numai drept din partea împăratului să facă o mărturisire publică și să caute să înalțe pe Dumnezeu cerului mai presus de toți ceilalți zei; dar în străduința de a-i obliga pe supușii săi să facă o mărturisire asemănătoare a credinței și să dea pe față același respect, Nebucadnețar își depășea dreptul de suveran vremelnic. El nu avea dreptul, nici civil și nici moral, de a amenința cu moartea pe oameni pentru că nu se închinau lui Dumnezeu, cum nu avea nici pe acela ca prin decret să dea pradă flăcărilor pe toți aceia care refuzau să se închine chipului de aur. Niciodată Dumnezeu nu impune omului ascultare. El lasă pe toți liberi să aleagă cui doresc să slujească.

Prin eliberarea slujitorilor Săi credincioși, Domnul a declarat că El este de partea celor oprimați și mustră toate puterile pământești care se răzvrătesc împotriva autorității Cerului. Cei trei tineri evrei au mărturisit în fața întregului popor al Babilonului credința lor în Acela Căruia l se închinau. Ei s-au încrezut în Dumnezeu. În ceasul încercării lor, și-au adus aminte de făgăduința: „Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde, și flacăra nu te va aprinde”.

(Isaia 43, 2.) Și într-un mod minunat credința lor în Cuvântul cel viu fusese onorată înaintea tuturor. Veștile cu privire la eliberarea lor minunată au fost duse în multe țări de către reprezentanții diferitelor popoare care fuseseră invitați de către Nebucadnețar la festivitatea dedicării. Prin credincioșia copiilor Săi, Dumnezeu a fost proslăvit pe întregul pământ.

Învățăturile care trebuie scoase din experiențele tinerilor evrei de pe câmpia Dura sunt importante. În zilele noastre, multor slujitori ai lui Dumnezeu, cu toate că nu sunt făcători de rele, le va fi dat să sufere umilințe și abuzuri din mâinile acelor care inspirați de Satana sunt plini de invidie și fanatism religios. Mânia omului va fi trezită îndeosebi împotriva acelor care sfințesc Sabatul poruncii a patra; și în cele din urmă un decret universal îi va denunța pe aceștia ca meritând moartea.

Timpul de suferință dinaintea poporului lui Dumnezeu va cere o credință care să nu se clatine. Copiii Săi trebuie să facă cunoscut că singurul obiect al închinării lor este El și că nici un motiv, nici chiar viața însăși, nu-i poate determina să facă cea mai mică concesie închinării false. Pentru inima credincioasă poruncile oamenilor mărginiți și păcătoși se vor prăbuși fără însemnătate în fața Cuvântului veșnicului Dumnezeu. Adevărul va fi ascultat chiar dacă urmarea este închisoarea, exilul sau moartea.

Așa cum a fost în zilele lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, tot așa și în perioada de încheiere a istoriei pământului, Dumnezeu va lucra cu putere în favoarea acelor care vor sta neclintiți pentru dreptate. Acela care a umblat cu demnitarii iudei în cuptorul încins, va fi cu urmașii Săi oriunde se vor afla. Prezența Lui dăinuitoare îi va mângâia și-i va susține. În timpul de strâmtorare, o strâmtorare care nu a mai fost de când există națiunile, cei aleși ai Săi vor sta neclintiți. Satana împreună cu toată oștirea răului nu va putea distruge pe cel mai slab dintre sfinții lui Dumnezeu. Îngerii care excelează în putere îi vor ocroti, și în favoarea lor Iehova Se va descoperi ca „Dumnezeu al dumnezeilor”, în stare să mântuiască în chip desăvârșit pe

aceia care și-au pus și își pun încrederea în El.

Capitolul 42

Adevărata măreție

Capitol bazat pe textele din Daniel 4.

Înălțat pe culmea onoarei lumești și recunoscut chiar de către inspirație ca „împăratul împăraților” (Ezechiel 26, 7), Nebucadnețar a atribuit pentru o vreme favorii lui Iehova slava împărăției și strălucirea domniei lui. Aceasta fusese situația după visul lui cu privire la chipul cel mare. Minte îi fusese influențată profund de această vedenie și de gândul că imperiul babilonian, oricât de universal era, avea să cadă în cele din urmă, alte împărății aveau să se destrame și ele, până când, la urmă toate puterile pământului urmau să fie dominate de o împărăție întemeiată de Dumnezeu cerului, împărăție care nu avea să fie distrusă niciodată. Concepția nobilă a lui Nebucadnețar despre planul lui Dumnezeu cu privire la popoare, a fost pierdută din vedere în experiența lui de mai târziu; totuși atunci când spiritul lui mândru a fost umilit înaintea mulțimii de pe câmpia Dura, a recunoscut încă o dată că Împărăția lui Dumnezeu este „o împărăție veșnică și domnia Lui este din neam în neam”. Idolatru prin naștere și educație și în fruntea unui popor idolatru, avea totuși un simț înnăscut de dreptate și echitate, și Dumnezeu a putut să-l folosească drept unealtă pentru pedepsirea celor răzvrățiți și pentru împlinirea planului divin. Ca „cel mai asupritor dintre popoare”, i-a fost dat lui Nebucadnețar, după ani de muncă răbdătoare și istovitoare, să cucerească Tirul; și Egiptul a căzut pradă armatelor lui victorioase; și în timp ce adăuga popor după popor la imperiul babilonian, a adăugat și mai mult la faima de cel mai mare conducător al vremii.

Nu este surprinzător că monarhul, plin de succes, atât de ambițios și de mândru, avea să fie ispitit să părăsească drumul umilinței, singurul care duce la măreția adevărată. În intervalele dintre războaiele de cucerire, a dat multă

atenție întăririi și înfrumusețării capitalei lui, până acolo încât cetatea Babilonului a devenit slava principală a împărăției lui, „cetatea de aur, lauda întregului pământ”. Pasiunea lui de constructor și reușita lui de a face din Babilon una din minunile lumii au slujit mândriei lui, până când a ajuns în primejdia cea gravă de a distruge mărturia despre el, de conducător înțelept, pe care Dumnezeu să-l poată folosi în continuare ca o unealtă pentru îndeplinirea planului divin.

În mila Sa, Dumnezeu a dat împăratului un nou vis, ca să-l avertizeze față de primejdie și cursa care-i fusese întinsă pentru ruina lui. Într-o viziune de noapte, Nebucadnețar a văzut un copac mare, crescând în mijlocul pământului, vârful lui atingea cerul, iar ramurile lui se întindeau până la marginile pământului. Turme și cirezi din munți și de pe dealuri găseau adăpost la umbra lui, iar păsările cerului își clădeau cuiburile în ramurile lui. „Frunzele lui erau frumoase și aveau roade multe; în ele se găsea hrană pentru toți ... și orice făptură vie se hrănea din el.”

Când împăratul se uita la copacul cel înalt, a văzut „un Străjer”, chiar „pe Cel Sfânt”, care S-a apropiat de copac și cu glas puternic, a strigați: „Tăiați copacul, și rupeți ramurile; scuturați-i frunza și risipiți roadele; fugăriți fiarele de sub el și păsările din ramurile lui! Dar trunchiul cu rădăcinile lui, lăsați-l în pământ, și legați-l cu lanțuri de fier și de aramă, în iarba de pe câmp, ca să fie udat de roua cerului și să fie la un loc cu fiarele în iarba pământului. Inima lui de om i se va preface într-o inimă de fiară, și vor trece șapte vremuri peste el. Hotărârea aceasta a fost luată În sfatul străjerilor și pusă la cale înaintea sfinților, ca să știe cei vii că Cel Prea Înalt stăpânește peste Împărăția oamenilor, că o dă cui Îi place, și înalță pe ea pe cel mai de jos dintre oameni!”.

Profund tulburat de vis, care era fără îndoială o prezicere a necazului, împăratul l-a repetat vrăjitorilor, cititorilor în stele, haldeilor și ghicitorilor, dar cu toate că visul era foarte clar, nici unul dintre înțelepți nu l-a putut

tâlcui.

Încă o dată în acest popor idolatru avea să fie dată mărturia cu privire la faptul că numai aceia care iubesc și se tem de Dumnezeu pot înțelege tainele împărăției cerului. Împăratul, în încurcătura în care se găsea, a trimis după Daniel, robul lui, un bărbat apreciat pentru integritatea și hotărârea lui, cât și pentru înțelepciunea lui fără egal.

Când Daniel, ca răspuns la chemarea imperială, a venit înaintea împăratului, Nebucadnețar i-a zis: „Belșățare, căpetenia vrăjitorilor, știi că ai în tine duhul dumnezeilor celor sfinți și că pentru tine nici o taină nu este grea; deci tâlcuiește-mi vedeniile, pe care le-am avut în vis”. După ce a relatat visul, Nebucadnețar a adăugat: „Belșățar, tâlcuiește-l, fiindcă toți înțelepții din împărăția mea nu pot să-l tâlcuiască; tu însă poți, căci ai în tine duhul dumnezeilor sfinți”.

Însemnătatea visului era lămurită pentru Daniel, iar înțelesul l-a șocat. Văzând ezitarea și tulburarea lui Daniel, împăratul și-a exprimat simpatia față de slujitorul lui. „Belșățare, a zis el, să nu te tulbure visul și tâlcuirea lui!”

„Domnul meu”, a răspuns Daniel, „visul acesta să fie pentru vrăjmașii tăi și tâlcuirea lui să fie pentru potrivnicii tăi”. Proorocul și-a dat seama că Dumnezeu pusese asupra lui datoria solemnă de a-i descoperi lui Nebucadnețar judecata care era gata să cadă peste el datorită mândriei și aroganței lui. Daniel a trebuit să interpreteze visul în limbajul pe care împăratul îl putea înțelege; și deși conținutul lui îngrozitor l-a făcut să ezite mult de uimire, a trebuit să declare adevărul, oricare ar fi fost urmările pentru el.

Apoi Daniel a făcut cunoscut mandatul Celui Atotputernic: „Copacul

pe care l-ai văzut”, a zis el, „care se făcuse atât de mare și puternic, încât i se înălța vârful până la ceruri și se vedea de la toate capetele pământului; copacul acesta, a cărui frunză era așa de frumoasă și care avea roade atât de multe și în care era hrană pentru toți, sub care se adăposteau fiarele câmpului, și în ramurile căruia își făceau cuiburile păsările cerului, ești tu, împărate, care ai ajuns mare și puternic, a cărui mărime a crescut și s-a înălțat până la ceruri, și a cărui stăpânire se întinde până la marginile pământului.

Împăratul a văzut pe un Străjer și pe Cel Prea Înalt pogorându-se și zicând: «Tăiați copacul, și nimiciți-l; dar trunchiul cu rădăcinile lăsați-l în pământ, și legați-l cu lanțuri de fier și de aramă, în iarba de pe câmp, ca să fie udat de roua cerului și să stea la un loc cu fiarele câmpului, până vor trece șapte vremi peste el». Iată tâlcuirea acestui fapt, împărate, iată hotărârea Celui Prea Înalt, care se va împlini asupra domnului meu împăratul. Te vor izgoni din mijlocul oamenilor, vei locui la un loc cu fiarele câmpului și îți vor da să mănânci iarbă ca la boi; vei fi udat de roua cerului și șapte vremi vor trece peste tine, până vei cunoaște că cel Prea Înalt stăpânește împărăția oamenilor și o dă cui vrea. Porunca să se lase trunchiul cu rădăcinile copacului înseamnă că împărăția ta îți va rămâne ție îndată ce vei recunoaște stăpânirea Celui ce este în ceruri”.

După ce a interpretat cu credincioșie visul, Daniel l-a îndemnat pe monarhul cel îngâmfat să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu ca printr-o viață curată să îndepărteze nenorocirea care-l amenința. „De aceea, împărate”, l-a rugat proorocul, „placă-ți sfatul meu! Pune capăt păcatelor tale, și trăiește în neprihănire, rupe-o cu nelegiuirile tale, și ai milă de cei nenorociți, și poate că ți se va prelungi fericirea!”

Pentru o vreme impresia avertizării și sfatul proorocului au fost puternice asupra lui Nebucadnețar; dar inima care nu este schimbată prin harul lui Dumnezeu pierde repede impresiile Duhului Sfânt. Îngăduința de

sine și ambiția nu fuseseră eradicate din inima împăratului, iar mai târziu aceste trăsături au apărut iarăși. În ciuda îndrumărilor date cu atâta îndurare și a avertizărilor cu privire la experiența trecută, Nebucadnețar a îngăduit iarăși ca spiritul de invidie împotriva împărățiilor care aveau să urmeze, să-l ia în stăpânire. Conducerea lui, care până atunci fusese într-o mare măsură dreaptă și îngăduitoare, a devenit apăsătoare. Împietrindu-și inima, a folosit capacitățile date de Dumnezeu pentru proslăvirea de sine înălțându-se mai presus de Dumnezeu care-i dăduse viața și puterea.

Timp de luni de zile judecata lui Dumnezeu a întârziat. Dar în loc să fie condus la pocăință prin această îngăduință, împăratul a dat frâu liber mândriei până acolo încât a pierdut încrederea în interpretarea visului și și-a disprețuit anii lui de mai înainte.

La un an după ce a primit avertizarea, Nebucadnețar, plimbându-se în palatul lui și cugetând cu mândrie la puterea lui de conducător, cât și la reușitele lui de constructor, a exclamat: „Oare nu este acesta Babilonul cel mare, pe care mi l-am zidit eu, ca loc de ședere împărătească, prin puterea bogăției mele și spre slava măreției mele?”

Chiar când trufia îngâmfată era încă pe buzele împăratului, un glas din cer a făcut cunoscut că timpul de judecată rânduit de Dumnezeu venise. În auzul lui s-a auzit hotărârea lui Iehova: „Află, împărate Nebucadnețar, că ți s-a luat împărăția! Te vor izgoni din mijlocul oamenilor, și vei locui la un loc cu fiarele câmpului; îți vor da să mănânci iarbă ca la boi, și vor trece peste tine șapte vremi, până vei recunoaște că Cel Prea Înalt stăpânește peste împărăția oamenilor și că o dă cui vrea”.

Într-o clipă rațiunea pe care Dumnezeu i-o dăduse i-a fost luată; judecata pe care împăratul o socotea desăvârșită, înțelepciunea cu care se mândrea i-au fost luate, iar acela care odinioară fusese un conducător

puternic, a devenit un maniac. Mâna lui nu mai putea ține sceptrul. Soliile de avertizare nu fuseseră luate în seamă; acum, lipsit de puterea pe care Creatorul i-o dăduse și alungat dintre oameni, Nebucadnețar „a mâncat iarbă ca boii, trupul i-a fost udat cu roua cerului, până i-a crescut părul ca penele vulturului și unghiile ca ghearele păsărilor”.

Timp de șapte ani, Nebucadnețar a fost o uimire pentru supușii lui; timp de șapte ani a fost umilit înaintea lumii întregi. Apoi judecata i-a fost reabilitată, și ridicându-și ochii în umilință către Dumnezeuul cerului a recunoscut mâna divină în pedepsirea lui. Într-o proclamație publică și-a recunoscut vinovăția și mila cea mare a lui Dumnezeu în vindecarea lui. „După trecerea vremii sorocite”, a declarat el, „eu, Nebucadnețar, am ridicat ochii spre cer, și mi-a venit iarăși mintea la loc. Am binecuvântat pe Cel Prea Înalt, am lăudat și slăvit pe Cel ce trăiește veșnic, Acela a cărui stăpânire este veșnică, și a cărui împărăție dăinuiește din neam în neam. Toți locuitorii pământului sunt o nimica înaintea Lui; El face ce vrea cu oastea cerurilor și cu locuitorii pământului, și nimeni nu poate să stea împotriva mâniei Lui, nici să-l zică: «Ce faci?»

În vremea aceea, mi-a venit mintea înapoi; și slava împărăției mele, măreția și strălucirea mea mi s-au dat înapoi; sfetnicii și mai marii mei din nou m-au căutat; am fost pus iarăși peste împărăția mea, și puterea mea a crescut”.

Monarhul atât de mândru odinioară a devenit copilul umil al lui Dumnezeu; conducătorul tiran și arogant a devenit un împărat înțelept și îndurător. Acela care sfidase și hulise pe Dumnezeuul cerului, a recunoscut acum puterea Celui Prea Înalt și cu seriozitate a căutat să promoveze temerea de Iehova și fericirea supușilor lui. Sub mustrea Aceluia care este Împăratul împăraților și Domnul domnilor, Nebucadnețar a învățat în cele din urmă, lecția pe care toți conducătorii trebuie să o învețe, și anume că adevărata măreție constă într-o bunătate adevărată. L-a recunoscut pe Iehova

ca Dumnezeu cel viu, zicând: „Acum eu, Nebucadnețar, laud, înalț și slăvesc pe împăratul cerurilor, căci toate lucrările Lui sunt adevărate, și El poate să smerească pe cei ce umblă cu mândrie”.

Planul lui Dumnezeu ca cea mai mare împărăție a lumii să dea pe față lauda Sa a fost împlinit. Această proclamație publică în care Nebucadnețar a recunoscut mila, bunătatea și autoritatea lui Dumnezeu a fost ultimul act al vieții lui raportat în istoria sfântă.

Capitolul 43

Veghetorul nevăzut

Capitol bazat pe textele din Daniel 5.

Către încheierea vieții lui Daniel, au avut loc schimbări mari în țara în care, cu peste șaiszeci de ani înainte, el și tovarășii lui evrei fuseseră aduși robi. Nebucadnețar, „cel mai asupritor dintre popoare” (Ezechiel 28, 7), murise, iar Babilonul, „mândria întregului pământ” (Ieremia 51, 41), trecuse sub conducerea neînțeleaptă a urmașilor lui, și treptat dar sigur urmarea a fost descompunerea.

Datorită nebuniei și slăbiciunii lui Belșatar, nepotul lui Nebucadnețar, Babilonul cel îngâmfat avea să cadă în curând. Având acces în tinerețe la o parte din autoritatea imperială, Belșatar s-a proslăvit în puterea lui și și-a înălțat inima împotriva Dumnezeuului cerului. Multe fuseseră ocaziile sale să cunoască voința divină și să înțeleagă răspunderea de a-i da ascultare. Avusese cunoștința de alungarea bunicului lui, prin hotărârea lui Dumnezeu, din societatea oamenilor și era la curent cu pocăința lui Nebucadnețar și cu vindecarea lui supranaturală. Dar Belșatar a lăsat ca iubirea de plăceri și proslăvirea de sine să șteargă lecțiile pe care nu trebuia să le uite niciodată. A risipit ocaziile date lui cu atâta îndurare și a neglijat să folosească mijloacele pe care le avea la îndemână pentru cunoașterea mai deplină a adevărului. Belșatar a trecut cu indiferență pe lângă ceea ce Nebucadnețar câștigase până la urmă cu prețul unei umilințe și suferințe nespuse.

N-a trecut mult și a venit lovitura. Babilonul a fost asediat de Cir, nepotul lui Dariu Medul și comandantul șef al armatelor unite ale mezilor și perșilor. Dar înăuntrul fortăreței în aparență de neînvins, cu zidurile ei

masive și cu porțile de aramă, ocrotită de râul Eufrat și asigurată cu hrană din belșug, monarhul cel desfrânat se simțea în siguranță și-și petrecea timpul în veselie și petreceri.

În mândria și aroganța lui, cu un simțământ înșelător de siguranță, Belșatar „a făcut un mare ospăț celor o mie de mai mari ai săi și a băut vin înaintea lor”. Toate atracțiile pe care bogăția și puterea le pot inspira au adăugat la strălucirea priveliștii. Femei frumoase cu farmecele lor erau printre invitații prezenți la ospățul împărătesc. Bărbați de geniu și de cultură se găseau acolo. Prinți și bărbați de stat au băut vinul ca apa și s-au îmbătat sub influența lui înnebunitoare.

Cu rațiunea detronată prin îmbătare, fără rușine și stăpânit de pasiuni josnice, însuși împăratul a luat conducerea acestei orgii zgomotoase. În cursul petrecerii „a poruncit să aducă vasele de aur și de argint pe care Nebucadnețar le luase din Templul de la Ierusalim ca să bea cu ele împăratul și mai marii lui, nevestele și țiitoarele lui”. Împăratul dorea să dovedească faptul că nimic nu era prea sfânt ca să nu fie atins de mâna lui. „Au adus îndată vasele de aur ... și au băut din ele împăratul și mai marii lui, nevestele și țiitoarele lui. Au băut vin, și au lăudat pe dumnezeii de aur, de argint, de aramă și de fier, de lemn și de piatră”.

Departate de Belșatar era gândul că un Martor ceresc era de față la petrecerea lui idolatră, că un Observator divin, necunoscut privea la scena profanării, auzea petrecerea hulitoare și vedea idolatria. Dar în curând Oaspetele neinvitat și-a făcut simțită prezența. Când petrecerea era la culme, a apărut un cap de mână și a scris pe zidurile palatului litere care străluceau ca focul -- cuvinte care, deși necunoscute mulțimii celei mari, erau o prevestire de nenorocire pentru conștiința acum trezită a împăratului și a invitaților lui.

Petrecerea îngâmfată s-a potolit îndată, când bărbații și femeile, cuprinși de o groază de nedescris, priveau mâna care scria încet literele misterioase. Pe dinaintea lor treceau ca într-o prveliște panoramică faptele vieții lor nelegiuite; aveau simțământul că erau aduși înaintea barei de judecată a veșnicului Dumnezeu, a cărui putere tocmai o sfidaseră. Acolo unde, cu câteva clipe înainte, fuseseră râsete și vorbe de duh hulitoare, erau fețe palide și strigăte de spaimă. Când Dumnezeu face pe oameni să se teamă, ei nu-și pot ascunde intensitatea groazei.

Belșatar era cel mai îngrozit dintre toți. El fusese acela care, mai presus de toți ceilalți, era răspunzător pentru răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu care în noaptea aceea ajunsese la culme în imperiul babilonian. În prezența Veghetorului nevăzut, reprezentantul Aceluia a cărui putere fusese sfidată și al cărui Nume fusese hulit, împăratul era paralizat de frică. Conștiința i-a fost trezită. „Încheieturile șoldurilor și genunchii i s-au lovit unul de altul”. Belșatar se ridicase în mod nelegiuit împotriva Dumnezeului cerului și se încrezuse în propria lui putere, fără să gândească că cineva ar fi putut îndrăzni să-i spună: „De ce te porți astfel?” ; dar acum și-a dat seama că trebuia să dea socoteală pentru isprăvnicia încredințată și că pentru ocaziile pierdute și pentru atitudinea sfidătoare nu putea aduce nici o scuză.

Zadarnic a încercat împăratul să citească literele arzătoare. Acolo se ascundea un secret pe care nu-l putea pătrunde, o putere pe care n-o putea nici înțelege și nici nega. Disperat s-a îndreptat pentru ajutor către înțelepții din împărăția lui. Strigătul lui înnebunit a răsunat în acea adunare, chemându-i pe astrologi, pe haldei și pe vrăjitori să citească scrierea. „Oricine va citi scrisoarea aceasta”, a făgăduit el, „și mi-o va tâlcui, va fi îmbrăcat cu purpură, va purta un lăntișor de aur la gât și va avea locul al treilea în cârmuirea împărăției”. Dar apelul lui cu oferta de recompensă bogată n-a avut nici un ecou în rândul sfătuitoarelor lui de încredere. Înțelepciunea cerească nu poate fi nici cumpărată și nici vândută. „Toți înțelepții ... n-au putut nici să citească scrierea și nici să o tâlcuiască

împăratului”. Ei n-au fost mai capabili să citească literele misterioase decât fuseseră înțelepții unei generații anterioare să tâlcuiască visurile lui Nebucadnețar.

Atunci împărăteasa mamă și-a adus aminte de Daniel, care cu jumătate de veac mai înainte făcuse cunoscut împăratului Nebucadnețar visul cu chipul cel mare și tâlcuirea lui. „Să trăiești veșnic, împărate”, a zis ea, „să nu ți se tulbure gândurile tale, și să nu ți se îngălbenească fața! În împărăția ta este un om care are în el duhul dumnezeilor celor sfinți; și pe vremea tatălui tău, s-au găsit la el lumini, pricepere și o înțelepciune dumnezeiască. De aceea, împăratul Nebucadnețar ... l-a pus mai mare peste vrăjitori, cititori în stele, haldei, ghicitori, și anume, pentru că s-a găsit la el, la Daniel, numit de împărat Belșatar, un duh înalt, știință și pricepere, putința să tâlcuiască visele, să lămurească întrebările grele și să dezlege lucrurile încâlcite. Să fie chemat dar Daniel, și el îți va da tâlcuirea!”.

„Atunci, Daniel a fost adus înaintea împăratului”. Făcând efort să-și recâștige sângele rece, Belșatar a spus proorocului: „Tu ești Daniel acela, unul din prinșii de război ai lui Iuda, pe care i-a adus aici, din Iuda tatăl meu împăratul? Am aflat despre tine că ai în tine duhul dumnezeilor și că la tine se găsesc lumini, pricepere și o înțelepciune nemaipomenită. Au adus înaintea mea pe înțelepții și pe cititorii în stele, ca să citească scrierea aceasta și să mi-o tâlcuiască, dar n-au putut să tâlcuiască aceste cuvinte. Am aflat că tu poți să tâlcuiești și să dezlegi întrebări grele; acum, dacă vei putea să citești scrierea aceasta și să mi-o tâlcuiești, vei fi îmbrăcat cu purpură, vei purta un lăntișor de aur la gât; și vei avea locul al treilea în cârmuirea împărăției”.

Înaintea acelei gloate îngrozite, Daniel, fără să fie impresionat de făgăduințele împăratului, a stat într-o demnitate liniștită ca slujitor al Celui Prea Înalt, nu ca să spună cuvinte lingușitoare, ci ca să interpreteze solia nenorocirii. „Ține-ți darurile”, a zis el, „și dă altuia răsplătirile tale! Totuși,

voi citi împăratului scrierea și i-o voi tâlcui”.

Mai întâi proorocul a reamintit lui Belșatar lucrurile pe care el le cunoștea, dar care nu-l învățaseră lecția umilinței care l-ar fi putut salva. A vorbit despre păcatul lui Nebucadnețar și de despre căderea lui, precum și despre procedeele lui Dumnezeu cu el -- stăpânirea și slava date lui, judecata divină pentru mândria sa și ca urmare recunoașterea milei și puterii Dumnezeului lui Israel; iar după aceea, prin cuvinte curajoase și apăsate a muștrat pe Belșatar pentru marea lui nelegiuire. El i-a pus împăratului înaintea păcatul, arătându-i lecțiile pe care ar fi trebuit să le învețe dar nu le-a învățat. Belșatar nu învățase din experiențele bunicului său și nici nu luase aminte la avertismentele cu privire la evenimentele atât de semnificative pentru el. Ocazia cunoașterii și ascultării de Dumnezeu cel adevărat îi fusese dată, dar nu pusese la inimă și era pe punctul de a recolta urmările răzvrătirii lui.

„Dar tu, Belșatar”, a declarat proorocul, „nu ți-ai smerit inima, măcar că ai știut toate aceste lucruri. Ci te-ai înălțat împotriva Domnului cerurilor; vasele din casa Lui au fost aduse înaintea ta și ați băut vin cu ele, tu și mai marii tăi, nevestele și țiitoarele tale; ai lăudat pe dumnezeii de argint și de aur, de aramă, de fier și de piatră, care nici nu văd, nici nu aud, și nici nu pricep nimic, și n-ai slăvit pe Dumnezeu în mâna căruia este suflarea ta și toate căile tale! De aceea a trimis El acest cap de mână, care a scris scrierea aceasta”.

Îndreptându-se către solia trimisă de Cer pe zid, proorocul a citit, „Mene, Mene, Tekel, Upfarsim”. Mâna care scrisese literele nu se mai vedea, dar aceste patru cuvinte străluceau cu o claritate teribilă; iar acum, cu respirația întretăiată, poporul asculta, în timp ce bătrânul prooroc declara:

„Iată tâlcuirea acestor cuvinte. Numărat, înseamnă că Dumnezeu ți-a numărat zilele domniei, și i-a pus capăt. Cântărit, înseamnă că ai fost cântărit

în cumpănă și ai fost găsit ușor! Împărțit, înseamnă că împărăția ta va fi împărțită, și dată mezilor și perșilor!”

În acea ultimă noapte de nebunie, Belșatar împreună cu căpeteniile umpluseră măsura vinovăției lor și a vinovăției împărăției caldeene. Mâna înfrânătoare a lui Dumnezeu nu mai putea îndepărta nenorocirea care era gata să vină. Prin nenumărate providențe Dumnezeu căutase să-i învețe respectul față de Legea Sa. „Am voit să vindecăm Babilonul”, a spus El despre aceia a căror judecată ajungea acum până la cer; „dar nu s-a vindecat!” (Ieremia 51, 9.) Datorită unei pervertiri ciudate a inimii omenești, Dumnezeu a socotit în cele din urmă necesar să dea sentința irevocabilă. Belșatar avea să cadă, iar împărăția lui urma să treacă în alte mâini.

Când proorocul a încetat să mai vorbească, împăratul a poruncit să i se dea onorurile făgăduite; și „au îmbrăcat pe Daniel cu purpură și i-au pus un lănțișor de aur la gât și au dat de știre că avea locul al treilea în cârmuirea împărăției”.

Cu mai mult de un veac înainte, inspirația prevestise că „noaptea ... plăcerii”, în timpul căreia împăratul și sfetnicii lui se întreceau în hulă împotriva lui Dumnezeu, avea să fie schimbată deodată în groază și distrugere. Iar acum, într-o succesiune rapidă, evenimentele importante veneau unul după altul, exact așa cum fuseseră descrise în Scripturile profetice cu mulți ani înainte ca personajele principale ale dramei să se fi născut.

Pe când era încă în sala de petrecere, înconjurat de aceia a căror soartă fusese sigilată, împăratul a fost informat de un sol că „cetatea este luată” de vrăjmaș, deși el se simțise așa de sigur în fața planurilor acestuia; „că trecătorile sunt luate ... iar oamenii de război îngroziți”. (Versetele 31.32.) Chiar în timpul când el și nobilii săi beau din vasele sfinte ale lui Iehova și-i

lăudau pe zeii lor de argint și de aur, mezii și perșii, care abătuseră Eufratul de pe albia lui, înaintau în inima cetății nepăzite. Armata lui Cir era acum sub zidurile palatului; cetatea era plină de soldați ai vrăjmașului „ca niște lăcuste” (Verstul 14), și strigătele lor triumfătoare puteau fi auzite mai presus de strigătele disperate ale petrecăreților îngroziți.

„Dar chiar în noaptea aceea, Belșatar, împăratul haldeilor, a fost omorât”, și un monarh străin s-a așezat pe tron.

Proorocii evrei vorbiseră lămurit cu privire la felul în care avea să cadă Babilonul. Când Dumnezeu le descoperise în vedenie evenimentele viitorului, ei exclamaseră: „Cum s-a luat Șeșacul! Cum a fost cucerit acela a cărui slavă umplea tot pământul! Cum a fost nimicit Babilonul din mijlocul neamurilor! «Cum s-a rupt și s-a sfărâmat ciocanul întregului pământ! Babilonul este nimicit în mijlocul neamurilor!... De strigătul luării Babilonului se cutremură pământul, și se aude un strigăt de durere printre neamuri».”

„Deodată cade Babilonul și este zdrobit!... Pustiitorul se aruncă asupra lui, asupra Babilonului, vitejii Babilonului sunt prinși și li se sfărâmă arcurile. Căci Domnul este un Dumnezeu care răsplătește! El va da negreșit fiecăruia plata cuvenită lui! Și anume, voi îmbăta pe voievozii și înțelepții lui, pe cărmuitorii, pe căpeteniile și vitejii lui; vor adormi somnul cel de veci și nu se vor mai trezi, zice Împăratul, al cărui Nume era Domnul oștirilor”.

„Ți-am întins o cursă și ai fost prins, Babilonule, fără să te aștepți. Ai fost ajuns, apucat, pentru că ai luptat împotriva Domnului. Domnul și-a deschis casa de arme, și a scos din ea armele mâniei Lui; căci aceasta este o lucrare a Domnului Dumnezeului oștirilor, în țara haldeilor”.

„Așa vorbește Domnul oștirilor: «Copiii lui Israel și copiii lui Iuda sunt

apăsați împreună; toți cei ce i-au dus robi îi opresc și nu vor să le mai dea drumul. Dar puternic este Răzbunătorul lor, El, al cărui Nume este Domnul oștirilor. El le va apăra pricina, ca să dea odihnă țării și să facă pe locuitorii Babilonului să tremure»”. (Ieremia 51, 41; 50, 23.16; 51, 8.56.57; 50, 24.25.33.34.)

În felul acesta, „zidurile cele largi ale Babilonului vor fi surpate, și porțile lui cele înalte vor fi arse cu foc”. „Voi face să înceteze mândria celor trufași”, zice Domnul, „și voi doborî semeția celor asupritori... Și astfel Babilonul, podoaba împăraților, falnica mândrie a Haldeilor, va fi ca Sodoma și Gomora”, un loc blestemat pe veci. „El nu va mai fi locuit”, a declarat inspirația, „nu va mai fi niciodată popor în el. Arabul nu-și va mai întinde cortul acolo și păstorii nu-și vor mai țărcaui turmele acolo, ci fiarele pustiei își vor face culcușul acolo, bufnițele îi vor umplea casele, struții vor locui acolo și stafiile se vor juca acolo. Șacalii vor urla în casele lui împărătești pustii, și câinii sălbatici în casele lui de petrecere...”. „Voi face din ei un culcuș de arici și o mlaștină, și îl voi mătura cu mătura nimicirii, zice Domnul oștirilor”. (Ieremia 51, 58; Isaia 13, 11.19-22; 14, 23.)

Către ultimul conducător al Babilonului, așa cum fusese și către primul, venise sentința Veghetorului divin: „Află împărate ... că ți s-a luat împărăția”. (Daniel 4, 31.)

„Pogoară-te și șezi în țărână, fecioară, fiica Babilonului; Șezi pe pământ, fără scaun de domnie.... Șezi într-un colț, și taci, fata Haldeilor! Căci nu te vor mai numi împărăteasa împăraților.

Mă mâniaseam pe poporul Meu. Îmi pângărisem moștenirea, și-i dădusem în mâinile tale; Dar tu n-ai avut milă de ei...

Tu ziceai: «În veci voi fi împărăteasă!» Și nu te-ai gândit, nici n-ai

visat că lucrul acesta are să se sfârșească.

Ascultă însă acum, tu cea de dată plăcerilor, Care stai fără grijă și zici în inima ta: «Eu și numai eu, nu voi fi niciodată văduvă, Și nici lipsită de copii!»

Și totuși aceste două lucruri ți se vor întâmpla deodată, În aceeași zi: și pierderea copiilor și văduvia; Vor cădea asupra ta cu putere mare, În ciuda vrăjitoriilor tale și multelor tale descântece. Căci te încredeai în răutatea ta și zici: «Nimeni nu mă vede!»

Înțelepciunea și știința ta te-au amăgit, Tu ziceai în inima ta «Eu și numai eu». De aceea nenorocirea va veni peste tine fără să-i vezi zorile; Urgia va cădea peste tine fără să o poți împăca; Și deodată va veni peste tine prăpădul, pe neașteptate.

Vino dar cu descântecele tale și cu mulțimea vrăjitoriilor tale, Căroră ți-ai închinat munca ta din tinerețe; Poate că vei putea să tragi vreun folos din ele, poate că vei izbuti.

Te-ai oboșit tot întrebând: să se scoale dar și să te scape cei ce împart cerul, Care pândesc stelele, care vestesc, după lunile noi, ce are să ți se întâmple! Iată-i au ajuns ca miriștea ... și nu va fi nimeni care să-ți vină în ajutor”. (Isaia 47, 1-15.)

Fiecărui popor care a apărut pe scena lumii i s-a îngăduit să-și ocupe locul pe pământ, pentru ca să se vadă dacă va împlini planurile Străjerului și ale Celui Sfânt. Proorocia a trasat ridicarea și creșterea imperiilor mari ale lumii: Babilonul, Medo-Persia, Grecia și Roma. Istoria s-a repetat cu fiecare dintre acestea și cu alte popoare mai puțin puternice. Fiecare și-a avut perioada lui de încercare; fiecare a căzut, slava s-a stins, iar puterea l-a

părăsit.

În timp ce popoarele au respins principiile lui Dumnezeu și prin această lepădare și-au atras ruina, un plan divin, mai presus de ele, a fost la lucru în mod lămurit de-a lungul veacurilor. Acest lucru l-a văzut proorocul Ezechiel în tabloul minunat descoperit lui în timpul robiei în țara caldeenilor, când înaintea privirii lui uimite s-au perindat simbolurile care descopereau o Putere atotstăpânitoare, care are de-a face cu acțiunile conducătorilor pământești.

Pe malurile pârâului Chebar, Ezechiel a văzut o furtună care părea că vine de la miazănoapte, „un nor gros și un snop de foc care răspândea de jur împrejur o lumină strălucitoare ca o aramă lustruită”. Un număr de roți intersectându-se una cu alta erau mișcate de patru ființe vii. Deasupra tuturor acestora, „era ceva ca o piatră de safir în chipul unui scaun de domnie; pe acest chip de scaun de domnie, se vedea ca un chip de om care ședea pe el”. „La heruvimi, se vedea ceva ca o mână de om sub aripile lor”. (Ezechiel 1, 4.26; 10, 8.) Aranjamentul roților era atât de complicat, încât la prima vedere păreau a fi în confuzie; cu toate acestea, se mișcau în armonie desăvârșită. Ființele cerești, susținute și conduse de mâna aflată sub aripile heruvimului, împingeau acele roți; deasupra lor, pe un scaun de domnie de safir, stătea Cel Veșnic; iar în jurul tronului era un curcubeu, emblema îndurării divine.

După cum acele roți complicate erau sub călăuzirea mâinii de sub aripile heruvimului, tot așa complicata desfășurare a evenimentelor omenești este sub controlul divin. În mijlocul frământărilor și tumultului popoarelor, El care stă deasupra heruvimilor călăuzește încă problemele acestui pământ.

Istoria națiunilor ne vorbește astăzi. Fiecărei națiuni și fiecăruia personal Dumnezeu le-a desemnat un loc în planul Său cel mare. Astăzi indivizi și popoare sunt puși la încercare cu ajutorul balanței din mâna

Aceluia care nu face nici o greșeală. Toți își hotărăsc soarta prin propria lor alegere, iar Dumnezeu dirijează totul pentru împlinirea planurilor Sale.

Proorociile pe care Marele EU SUNT le-a dat în Cuvântul Său unind o verigă cu alta în lanțul evenimentelor, de la veșnicia trecută la veșnicia viitorului, ne spun unde ne găsim astăzi în desfășurarea veacurilor și ce se poate aștepta în timpul care vine. Tot ce proorocia a prevestit că se va împlini, până în vremea de astăzi, a fost înregistrat pe paginile istoriei și putem fi siguri că tot ce trebuie să vină se va împlini la vreme.

Astăzi semnele vremurilor declară că ne găsim în pragul unor evenimente mari și solemne. Totul în lumea noastră este în mișcare. Înaintea ochilor noștri se împlinește proorocia Mântuitorului cu privire la evenimentele ce vor precede venirea Sa: „Veți auzi de războaie și vești de războaie.... Un neam se va scula împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății, și pe alocurea, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciumi”. (Matei 24, 6.7.)

Timpul prezent este de un interes copleșitor pentru toți cei vii. Conducătorii și oamenii de stat, bărbați care ocupă poziții de încredere și autoritate, bărbați și femei care gândesc din toate clasele au atenția îndreptată asupra evenimentelor care au loc în jurul nostru. Ei sunt atenți la relațiile care există între popoare. Ei observă intensitatea care pune stăpânire pe orice element al naturii și recunosc că ceva mare și hotărâtor este gata să se producă -- că lumea este pe pragul unei crize uluitoare.

Biblia și numai Biblia ne dă o vedere corectă a acestor lucruri. Aici sunt descoperite scenele marelui final în istoria lumii noastre, evenimente care își aruncă deja umbrele înainte, sunetul apropierii lor făcând pământul să tremure, iar inimile oamenilor să se topească de groază.

„Iată, Domnul deșartă țara și o pustiește, îi răstoarnă fața și risipește locuitorii ... ei călcau legile, nu țineau poruncile, și rupeau legământul cel veșnic! De aceea mănâncă blestemul țara, și sufăr locuitorii ei pedeapsa nelegiuirilor lor”. (Isaia 24, 1-6.)

„Vai! Ce zi! Da, ziua Domnului este aproape, vine ca o pustiire de la Cel Atotputernic.... S-au uscat semințele sub bulgări; grânarele stau goale, hambarele sunt stricate, căci s-a stricat semănătura! Cum gem vitele! Cirezile de boi umblă buimace, căci nu mai au pășune; chiar și turmele de oi sufăr!”. „Via este prăpădită, smochinul este vestejit, rodiul, finicul, mărul, toți pomii de pe câmp, s-au uscat. Și s-a dus bucuria de la copiii oamenilor!” (Ioel, 15-18.12.)

„Cum mă doare înăuntrul inimii mele!... Nu pot să tac! Căci auzi, suflete, sunetul trâmbiței, și strigătul de război! Se vestește dărâmare peste dărâmare, căci toată țara este pustiită”. (Ieremia 4, 19.20.)

„Vai! căci ziua aceea este mare; nici una nu a fost ca ea. Este o vreme de necaz pentru Iacov ; dar Iacov va fi izbăvit din ea”. (Ieremia 30, 7.)

„Pentru că zici: Domnul este locul meu de adăpost! Și faci din Cel Prea Înalt turnul tău de scăpare, De aceea nici o nenorocire nu te va ajunge, Nici o urgie nu se va apropia de cortul tău”. (Psalmii 91, 9.10.)

„Fiica Sionului ... acolo te va răscumpăra Domnul din mâna vrăjmașilor tăi. Căci acum multe neamuri s-au strâns împotriva ta și zic: Să fie pângărită, ca să ne vadă ochii împlinindu-ni-se dorința față de Sion! Dar ei nu cunosc gândurile Domnului, și nu-l înțeleg planurile”. (Mica 4, 10-12.) Dumnezeu nu va părăsi biserica Sa în ceasul celei mai mari primejdii a ei. El a făgăduit izbăvirea: „Iată, aduc înapoi pe prinșii de război ai corturilor lui Iacov”, a zis El, „și Mi-e milă de locașurile lui”. (Ieremia 30, 18.)

Atunci planul lui Dumnezeu va fi împlinit; principiile împărăției Sale vor fi onorate de toți care locuiesc sub soare.

Capitolul 44

În groapa leilor

Capitol bazat pe textele din Daniel 6.

Când Darius Medul a luat tronul, ocupat până atunci de conducătorii babilonieni, a procedat îndată la reorganizarea administrației. El „a găsit cu cale să pună peste împărăție o sută douăzeci de dregători ... a pus în fruntea lor trei căpetenii, în numărul cărora era și Daniel. Dregătorii aceștia aveau să le dea socoteală, ca împăratul să nu sufere nici o pagubă. Daniel însă întrecea pe toate aceste căpetenii și pe dregători, pentru că în el era un duh înalt și împăratul se gândea să-l pună peste toată împărăția”.

Onorurile acordate lui Daniel au trezit invidia bărbaților de conducere din împărăție și ei au căutat ocazia să se plângă împotriva lui. Dar n-au găsit nimic, „pentru că el era credincios și nu se găsea nici o greșeală la el”.

Purtarea fără reproș a lui Daniel a trezit și mai mult invidia vrăjmașilor lui. „Nu vom găsi nici un cuvânt de plângere împotriva acestui Daniel”, au fost ei siliți să recunoască, „afară numai dacă am găsi vreunul în Legea Dumnezeului lui”.

Ca urmare, conducătorii și prinții, sfătuindu-se, au făcut un plan prin care nădăjduiau să aducă la îndeplinire distrugerea proorocului. Au hotărât să ceară ca împăratul să semneze o porunca pe care urmau să o pregătească și care să interzică oricărui om din împărăție să ceară ceva lui Dumnezeu sau unui om afară de împăratul Darius, și aceasta timp de 30 de zile. O încălcare a acestei porunci avea să fie pedepsită aruncând pe călcătorul ei într-o groapă cu lei.

Ca urmare, căpeteniile au pregătit o astfel de poruncă și au prezentat-o lui Darius pentru semnare. Măgulindu-i vanitatea, ei l-au convins că aducerea la îndeplinire a poruncii va contribui într-o mare măsură la onoarea și autoritatea lui. Necunoscând planul ascuns al căpeteniilor, împăratul n-a sesizat vrăjmășia care se dădea pe față în poruncă și, lăsându-se flatat, a semnat.

Vrăjmașii lui Daniel au plecat dinaintea lui Darius bucurându-se de cursa pe care o întinseseră slujitorului lui Iehova. În conspirația formată în felul acesta Satana jucase o parte importantă. Proorocul avea o mare autoritate în împărăție, și îngerii răi se temeau că influența lui va slăbi stăpânirea lor asupra conducătorilor. Tocmai acești agenți satanici stârniseră căpeteniile la gelozie și invidie; ei fuseseră aceia care inspiraseră planul pentru distrugerea lui Daniel; iar căpeteniile care se predaseră ca unelte ale vrăjmașului, l-au adus la îndeplinire.

Pentru reușita planurilor lor, vrăjmașii proorocului contau pe atașamentul său neabătut față de principiu. Și nu s-au înșelat în aprecierea caracterului lui. El a sesizat repede scopul lor răutăcios în redactarea poruncii, dar nu și-a schimbat calea nici cu o iotă. De ce să nu se mai roage acum, când avea cea mai mare nevoie de rugăciune? Mai degrabă și-ar pierde viața decât nădejdea de ajutor din partea lui Dumnezeu. Își îndeplinea liniștit îndatoririle ca șef al dregătorilor; iar la ceasul rugăciunii mergea în camera lui și cu ferestrele deschise către Ierusalim, după obiceiul lui, își îndrepta cererile către Dumnezeu cerurilor. N-a încetat să-și ascundă practica. Cu toate că cunoștea prea bine urmările credințioșiei față de Dumnezeu, curajul său nu s-a clătinat. Înaintea acelor care complotau distrugerea el nu și-a îngăduit nici măcar să lase de înțeles că legătura cu cerul era întreruptă. În toate situațiile în care împăratul avea dreptul să poruncească, Daniel era gata să asculte; dar nici împăratul și nici porunca lui nu-l puteau face să se clatine în supunerea lui față de Împăratul împăraților.

Astfel proorocul a declarat cu îndrăzneală și în același timp cu smerenie că nici o putere pământească nu are dreptul să se așeze între om și Dumnezeu. Înconjurat de idolatri, a fost un martor credincios în favoarea acestui adevăr. Atașamentul lui neînfricat de partea dreptății era o lumină strălucitoare în întunericul moral al acelei curți păgâne. Daniel a rămas înaintea lumii de astăzi ca un exemplu valoros de credincioșie și îndrăzneală creștină.

O zi întreagă căpeteniile l-au urmărit pe Daniel. De trei ori l-au văzut intrând în camera lui și de trei ori i-au auzit glasul înălțat în mijlocire stăruitoare față de Dumnezeu. Dimineața următoare au prezentat împăratului plângerea. Daniel, omul lui de stat, cel mai onorat și cel mai credincios, sfidase porunca împărătească. „N-ai scris tu oare o oprire”, i-au reamintit ei, „prin care oricine va înălța timp de treizeci de zile rugăciuni vreunui Dumnezeu sau vreunui om, afară de tine, împărate, să fie aruncat în groapa cu lei?”

„Lucrul acesta este adevărat”, a răspuns împăratul, „după legea Mezelor și Perșilor, care nu se poate schimba”.

Triumfători, au făcut cunoscut lui Dariu purtarea sfetnicului cel mai de încredere. „Daniel, unul dintre prinșii de război ai lui Iuda ”, au exclamat ei, „nu ține deloc seama de tine, împărate, nici de oprirea pe care ai scris-o și își face rugăciunea de trei ori pe zi”.

Când monarhul a auzit aceste cuvinte, a văzut îndată cursa care fusese întinsă pentru slujitorul lui credincios. A văzut că nu râvna pentru slava și onoarea împărătească, ci invidia împotriva lui Daniel fusese aceea care dusesse la propunerea pentru o poruncă împărătească. „Mâhnit foarte mult” pentru partea lui în răul pe care-l făcuse, „s-a trudit până la asfințitul

soarelui” cum să-și scape prietenul. Căpeteniile, anticipând acest efort făcut de împărat, au venit la el cu cuvintele: „Să știi, împărate, că după legea Mezilor și Perșilor, orice oprire sau orice poruncă întărită de împărat nu se poate schimba”. Porunca, deși aspră, nu se putea schimba și trebuia pusă în aplicare.

„Atunci împăratul a poruncit să aducă pe Daniel, și să-l arunce în groapa cu lei. Împăratul a luat cuvântul și a zis lui Daniel: Dumnezeul tău, căruia îi slujești, să te scape!” O piatră a fost pusă la gura gropii și „împăratul a pecetluit-o cu inelul lui și cu inelul mai marilor lui, ca să nu se schimbe nimic cu privire la Daniel. Împăratul s-a întors în palatul său și a petrecut noaptea fără să mănânce: n-au fost aduși înaintea lui nici cântăreți din instrumente (trad. engl.) și n-a putut să doarmă”.

Dumnezeu n-a împiedicat pe vrăjmașii lui Daniel să-l arunce în groapa cu lei; El a îngăduit îngerilor răi și oamenilor nelegiuți să-și aducă la îndeplinire planul; dar lucrul acesta l-a îngăduit tocmai ca să facă eliberarea slujitorului Său mai vizibilă, iar înfrângerea vrăjmașilor adevărului și dreptății mai deplină. „Omul Te laudă chiar și în mânia lui”, mărturisirea psalmistului. (Psalmii 76, 10.) Prin curajul acestui singur bărbat care a ales să urmeze dreptatea mai degrabă decât prudența, Satana avea să fie înfrânt, iar Numele lui Dumnezeu urma să fie înălțat și onorat.

Dis-de-dimineată, în ziua următoare, împăratul Darius s-a grăbit spre groapă și „a strigat cu glas plângător: «Daniele, robul Dumnezeului Celui viu, a putut Dumnezeul tău, căruia Îi slujești necurmat, să te scape de lei?»

Glasul proorocului a răspuns: «Veșnic să trăiești împărate! Dumnezeul meu a trimis pe îngerul său și a închis gura leilor, care nu mi-au făcut nici un rău, pentru că am fost găsit nevinovat înaintea Lui. și nici înaintea ta, împărate, nu am făcut nimic rău!»

Atunci împăratul s-a bucurat foarte mult, și a poruncit să-l scoată pe Daniel din groapă. Daniel a fost scos din groapă, și nu s-a găsit nici o rană pe el, pentru că avusese încredere în Dumnezeuul său.

Împăratul a poruncit să-i aducă pe oamenii aceia care-l pârâseră pe Daniel. Și au fost aruncați în groapa cu lei, ei, copiii lor și nevestele lor; și până să ajungă în fundul gropii, leii i-au apucat și le-au sfărâmat oasele”.

Din nou a fost dată o proclamație de către un conducător păgân, care-L înălța pe Dumnezeuul lui Daniel ca Dumnezeuul cel adevărat. „Împăratul Dariu a scris o scrisoare către toate popoarele, către toate neamurile, către oamenii de toate limbile, care locuiau în toată împărăția: «Pacea să vă fie dată din belșug! Poruncesc ca, în toată întinderea împărăției mele, oamenii să se teamă și să se înfricoșeze de Dumnezeuul lui Daniel. Căci El este Dumnezeuul cel viu, și El dăinuiește veșnic; împărăția Lui nu se va nimici niciodată și stăpânirea lui nu va avea sfârșit. El izbăvește și mântuiește. El face semne și minuni în ceruri și pe pământ. El a izbăvit pe Daniel din ghearele leilor!»”

Împotrivirea nelegiuită față de slujitorul lui Dumnezeu a fost complet nimicită. „Daniel a dus-o bine sub domnia lui Dariu și sub domnia lui Cir persanul”. Și prin legătura cu el, acești monarhi păgâni au fost constrânși să-L recunoască pe Dumnezeuul lui ca „Dumnezeul cel viu, care dăinuiește veșnic; și împărăția Lui nu se va nimici niciodată”.

Din istoria eliberării lui Daniel, putem învăța că în timpuri de încercare și întuneric, copiii lui Dumnezeu trebuie să fie exact ceea ce au fost și atunci când perspectivele erau strălucitoare, de nădejde, iar împrejurările le ofereau tot ce-și doreau. Daniel în groapa leilor a fost același Daniel care a stat înaintea împăratului ca șef al slujbașilor de stat și ca prooroc al Celui Prea Înalt. Un om a cărui inimă se sprijină pe Dumnezeu va fi același în ceasul

cele mai mari încercări cum este și în timp de prosperitate, când lumina și favoarea lui Dumnezeu și a omului strălucesc asupra lui. Credința ajunge la cele nevăzute și prinde realitățile veșnice.

Cerul este foarte aproape de aceia care suferă din pricina neprihănirii. Hristos Își identifică interesele cu interesele poporului Său credincios; El suferă în persoana sfinților Săi, și tot ce atinge pe aleșii Săi Îl atinge și pe El. Puterea care este gata să elibereze din vătămare fizică sau necaz este aproape pentru a salva de un rău și mai mare, făcând posibil ca slujitorul lui Dumnezeu să-și păstreze integritatea în toate împrejurările și să biruiască prin har divin.

Experiența lui Daniel ca om de stat în împărățiile Babilonului și Medo-Persiei dă pe față adevărul că un om de afaceri nu este în mod necesar intrigant și șiret, ci poate fi îndrumat de Dumnezeu la fiecare pas. Daniel, primul-ministru al celei mai mari dintre împărățiile pământești, era în același timp un proroc al lui Dumnezeu, primind lumina inspirației cerești. Bărbat cu aceleași slăbiciuni ca ale noastre, este descris de pana inspirației ca fiind fără greșală. Când problemele lui de serviciu au fost supuse cercetării celei mai atente a vrăjmașilor, au fost găsite fără greș. El era un exemplu de ceea ce orice om de afaceri poate deveni atunci când inima îi este convertită și consacrată și când motivele lui sunt drepte în ochii lui Dumnezeu.

O ascultare strictă de cerințele Cerului aduce atât binecuvântări vremelnice, cât și spirituale. Neabătut în credințioșia față de Dumnezeu, de neclintit în stăpânirea de sine, Daniel, prin demnitatea sa nobilă și prin integritatea sa constantă, cu toate că era un tânăr, a câștigat „bunăvoință și trecere” (Daniel 1, 9) înaintea slujbașului păgân în a cărui răspundere fusese dat. Aceleași caracteristici s-au remarcat și după aceea în viața lui. S-a ridicat cu repeziciune la poziția de prim-ministru al împărăției Babilonului. În timpul domniei monarhilor care au urmat, al căderii națiunii și întemeierea unui alt imperiu universal, atât de deosebite erau înțelepciunea și activitatea

lui ca om de stat, atât de desăvârșit era în tact, în curtenie, cu o evlavie a inimii atât de autentică, cu o așa credincioșie față de principii, încât chiar și vrăjmașii lui au fost constrânși să mărturisească faptul că „n-au putut să găsească nimic; nici un lucru vrednic de mustrare, pentru că el era credincios”.

Onorat de oameni cu răspunderile statului și cu secretele împărățiilor de o importanță universală, Daniel a fost onorat de Dumnezeu ca ambasador al Său și i s-au dat multe descoperiri cu privire la tainele veacurilor viitoare. Proorociile minunate, așa cum sunt raportate de el în capitolele 7 și 12 ale cărții care-i poartă numele, n-au fost înțelese deplin nici de profetul însuși; dar înainte de a-și încheia viața de lucrare, i s-a dat asigurarea binecuvântată că la sfârșitul zilelor -- în perioada de încheiere a istoriei acestei lumi -- i se va îngădui iarăși să stea în partea lui de moștenire. Nu i s-a dat să înțeleagă tot ceea ce Dumnezeu i-a descoperit cu privire la planul divin. „Tu, însă, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte și pecetluiește cartea”, a fost îndemnat el cu privire la scrierile sale profetice. Acestea urmau să fie sigilate. „Du-te Daniele”, a îndrumat îngerul încă o dată pe solul credincios al lui Iehova, „căci cuvintele acestea vor fi ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului. Iar tu, du-te, până va veni sfârșitul; tu te vei odihni, și te vei scula iarăși odată în partea ta de moștenire, la sfârșitul zilelor”. (Daniel 12, 4.9.13.)

Pe măsură ce ne apropiem de încheierea istoriei lumii, proorociile raportate de Daniel cer o atenție deosebită, deoarece se referă chiar la timpul în care trăim. Împreună cu ele trebuie unite învățăturile din ultima carte a Scripturilor Noului Testament. Satana a făcut pe mulți să creadă că părțile profetice ale cărților lui Daniel și ale lui Ioan descoperitorul nu pot fi înțelese. Dar făgăduința este lămurită că o binecuvântare deosebită va însoți studierea acestor proorocii. „Cei înțelepți vor înțelege” (Daniel 12, 10) s-a spus despre vedeniile lui Daniel care urmau să fie desigilate în zilele de pe urmă; iar despre descoperirea dată de Hristos slujitorului Său Ioan, pentru călăuzirea poporului lui Dumnezeu prin toate veacurile, făgăduința este:

„Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii, și păzesc lucrurile scrise în ea!” (Apocalipsa 1, 3.)

Din ridicarea și căderea popoarelor, așa cum sunt redată în cărțile lui Daniel și Apocalipsa, trebuie să învățăm cât de fără valoare este slava exterioară și lumească. Babilonul, cu toată puterea și măreția lui, asemenea căreia lumea noastră n-a mai văzut vreodată -- puterea și măreția care pentru oamenii din zilele acelea păreau atât de statornice și de chinuitoare -- cât de cu totul au trecut! Ca „floarea ierbii” (Iacov 1, 10) a pierit. Așa au pierit împărăția medo-persană și împărățiile Greciei și Romei. Și așa se duc toate care nu au pe Dumnezeu ca temelie! Numai ceea ce este legat de planul Său și dă pe față caracterul Său poate dăinui. Principiile Sale sunt singurele lucruri statornice pe care le cunoaște lumea noastră.

Un studiu atent al desfășurării planului lui Dumnezeu în istoria popoarelor și în descoperirea lucrurilor viitoare ne va ajuta să apreciem la adevărata valoare cele văzute și cele nevăzute și să învățăm care este scopul adevărat al vieții. Astfel, văzând lucrurile prezente în lumina veșniciei, putem, asemenea lui Daniel și tovarășilor lui să trăim pentru ceea ce este adevărat, nobil și dăinuiitor. Și învățând în viața aceasta principiile Împărăției Domnului și Mântuitorului nostru, acea împărăție binecuvântată, care va dăinui din veșnicie în veșnicie, putem fi pregătiți ca la venirea Sa să intrăm împreună cu El în stăpânirea ei.

După robie „Domnul să te mustre Satano! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua un tăciune scos din foc?” (Zaharia 3, 2.)

Capitolul 45

Întoarcerea din robie

Sosirea armatei lui Cir în fața zidurilor Babilonului a fost pentru iudei semnul că eliberarea lor din robie se apropia. Cu peste un veac înainte de nașterea lui Cir, inspirația îl menționase pe nume și făcuse ca să se scrie un raport cu privire la lucrarea pe care avea să o facă luând cetatea Babilonului prin surprindere și la pregătirea căii pentru eliberarea fiilor robiei. Prin Isaia fusese rostit cuvântul:

„Așa vorbește Domnul către unsul Său, către Cir, pe care-l ține de mână ca să doboare neamurile înaintea lui ... să-i deschidă porțile, ca să nu se mai închidă: «Eu voi merge înaintea ta, voi netezi drumurile muntoase, voi sfărâma ușile de aramă și voi rupe zăvoarele de fier. Îți voi da vistierii ascunse, bogății îngropate, ca să știi că Eu sunt Domnul care te chem pe nume, Dumnezeul lui Israel».” (Isaia 45, 1-3.)

Prin intrarea neașteptată a armatei cuceritorului persan în inima capitalei babiloniene prin albia râului ale cărui ape fuseseră abătute și prin porțile interioare care dintr-o neglijență fuseseră lăsate deschise și nepăzite, iudeii aveau o dovadă suficientă cu privire la împlinirea literală a profeției lui Isaia cu privire la înfrângerea neașteptată a apăsătorilor lor. Și aceasta trebuia să fie pentru ei un semn neîndoios că Dumnezeu dirija mersul națiunilor în favoarea lor; legate strâns de proorocia care accentua modul căderii și cuceririi Babilonului erau cuvintele:

„Cir este păstorul Meu, și el va împlini toată voia Mea; el va zice despre Ierusalim: «să fie zidit iarăși!» Și despre Templu: «Să i se pună temeliiile!»” „Eu am ridicat pe Cir, în dreptatea Mea, și voi netezi toate

cărările lui, El Îmi va zidi iarăși cetatea, și va da drumul prinșilor Mei de război, fără preț de răscumpărare și fără daruri, zice Domnul oștirilor”. (Isaia 44, 28; 45, 13.)

Acestea nu erau singurele proorocii pe care robii avuseseră ocazia să-și întemeieze nădejdea într-o eliberare grabnică. Scrierile lui Ieremia erau la îndemâna lor, și în aceasta era stabilit clar lungimea timpului care trebuia să treacă înainte de readucerea lui Israel din Babilon. „Dar când se vor împlini acești șaptezeci de ani”, prezisese Domnul prin solul Său, „voi pedepsi pe împăratul Babilonului, și pe neamul acela, zice Domnul, pentru nelegiuirile lor; voi pedepsi țara Haldeilor și o voi preface în niște dărâmături veșnice”. (Ieremia 25, 12.) Urma să se dea pe față înțelegere pentru rămășița lui Iuda ca răspuns la rugăciunea arzătoare. „Mă voi lăsa să fiu găsit de voi, zice Domnul, și voi aduce înapoi pe prinșii voștri de război; vă voi strânge din toate neamurile și din toate locurile în care v-am izgonit, zice Domnul, și vă voi aduce înapoi în locul de unde v-am dus în robie”. (Ieremia 29, 14.)

Deseori Daniel și tovarășii lui studiaseră aceste proorocii și altele asemănătoare, care subliniau planul lui Dumnezeu pentru poporul Său. Iar acum când desfășurarea rapidă a evenimentelor dădea mărturie despre mâna cea puternică a lui Dumnezeu la lucru printre popoare, Daniel a dat o atenție deosebită făgăduințelor făcute lui Israel. Crediința lui în Cuvântul profetic l-a condus să intre în experiențele prevăzute de scriitorii sacri. „De îndată ce vor trece cei șaptezeci de ani ai Babilonului”, spusese Domnul, „Îmi voi aduce aminte de voi, și voi împlini față de voi făgăduința Mea cea bună, aducându-vă înapoi în locul acesta.... Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, că să vă dau un viitor și o nădejde. Voi Mă veți chema și veți pleca; Mă veți ruga, și vă voi asculta. Mă veți căuta, și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima”. (Versetele 10-13.)

Cu puțin timp înainte de căderea Babilonului, când Daniel medita la

acele proorocii și-L căuta pe Dumnezeu pentru înțelegerea timpurilor, i-au fost date câteva viziuni privitoare la ridicarea și căderea împărățiilor. O dată cu prima vedenie, așa cum este raportată în capitolul 7 din cartea lui Daniel, i-a fost dată și interpretarea; dar nu totul a fost făcut clar proorocului: „Pe mine, Daniel, m-au tulburat nespuse de mult gândurile mele”, scria el despre experiențele din vremea aceea, „și mi s-a schimbat culoarea feței; dar am păstrat cuvintele acestea în inima mea”. (Daniel 7, 28.)

Printr-o altă viziune a fost aruncată mai multă lumină asupra evenimentelor viitorului; și aceasta s-a întâmplat la încheierea acestei vedenii, când Daniel a auzit „pe un sfânt vorbind; și un alt sfânt a întrebat pe cel care vorbea: «În câtă vreme se va împlini vedenia?»” (Daniel 8, 13.) Răspunsul care i-a fost dat, „până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi sfântul locaș va fi curățit!” (Daniel 8, 14), l-a încurcat și mai mult. A căutat cu stăruință să înțeleagă vedenia. Nu putea înțelege legătura dintre robia celor șaptezeci de ani profetizată prin Ieremia și cele două mii trei sute de ani despre care a auzit în viziune pe vizitatorul ceresc declarând că aveau să treacă înainte de curățirea sanctuarului lui Dumnezeu. Îngerul Gabriel i-a dat o interpretare parțială; dar atunci când proorocul a auzit cuvintele „vedenia este pentru ... niște vremi îndepărtate”, a leșinat. „Eu, Daniel, am stat leșinat” redă el experiența, „și am fost bolnav mai multe zile, apoi m-am sculat și mi-am văzut de treburile împăratului. Eram uimit de vedenia aceasta și nimeni nu știa”. (Versetele 26, 27.)

Încă apăsător de povara lui Israel, Daniel a studiat din nou proorociile lui Ieremia. Ele erau foarte clare, atât de clare încât a înțeles prin aceste mărturii raportate în „cărți că trebuiau să treacă șaptezeci de ani pentru dărâmăturile Ierusalimului, după numărul anilor despre care vorbea Domnul către proorocul Ieremia”. (Daniel 9, 2.)

Cu credință întemeiată pe cuvântul cel sigur al proorociei, Daniel s-a rugat Domnului pentru împlinirea grabnică a acestor făgăduințe. El s-a rugat

pentru ca onoarea lui Dumnezeu să fie păstrată. În această rugăciune s-a identificat deplin cu aceia care nu împliniseră planul divin, mărturisind păcatele lor ca fiind ale lui.

„Și mi-am întors fața spre Domnul Dumnezeu”, zicea proorocul, „ca să-L caut cu rugăciune și cereri, postind în sac și cenușă. M-am rugat Domnului, Dumnezeului meu, și l-am făcut mărturisirea”. (Daniel 9, 3.4.) Cu toate că Daniel fusese vreme îndelungată în slujba lui Dumnezeu și fusese caracterizat de cer ca un „om prea iubit”, totuși s-a socotit ca un păcătos înaintea lui Dumnezeu, susținând marea nevoie a poporului pe care-l iubea. Rugăciunea lui era elocventă în simplitatea ei profundă și în sinceritate. Am ascultat cum se ruga el:

„Doamne, Dumnezeule mare și înfricoșat, Tu, care ții legământul și dai îndurare celor ce Te iubesc și păzesc poruncile Tale! Noi am păcătuit, am săvârșit nelegiuirea, am fost răi și îndărătnici, ne-am abătut de la poruncile și orânduirile Tale. N-am ascultat pe robii tăi proorocii, care au vorbit în Numele Tău, împăraților noștri, căpeteniilor noastre, părinților noștri, și către tot poporul țării.

Tu, Doamne, ești drept, iar nouă ni se cuvine astăzi să ni se umple fața de rușine, nouă tuturor oamenilor lui Iuda, locuitorilor Ierusalimului și întregului Israel, fie ei aproape, fie departe, în toate țările în care i-ai izgonit din pricina fărădelegilor de care s-au făcut vinovați față de Tine!...

La Domnul, Dumnezeul nostru, însă, este îndurarea și iertarea, căci împotriva Lui ne-am răzvrătit! Dar, Doamne, după toată îndurarea Ta, abate mânia și urgia Ta de la cetatea ta Ierusalimul, de la muntele Tău cel sfânt; căci din pricina neleguirilor părinților noștri este Ierusalimul și poporul Tău de ocară tuturor celor ce ne înconjoară.

Ascultă dar, acum, Dumnezeul nostru, rugăciunea și cererile robului Tău, și, pentru dragostea Domnului, fă să strălucească Fața Ta peste sfântul Tău locaș pustiit! Pleacă urechea, Dumnezeule, și ascultă! Deschide ochii și privește la dărâmăturile noastre, și la cetatea peste care este chemat Numele Tău! Căci nu pentru neprihănirea noastră Îți aducem noi cererile noastre, ci pentru îndurările Tale cele mari.

Ascultă, Doamne! Iartă, Doamne! la aminte, Doamne! Lucrează și nu zăbovi, din dragoste pentru Tine, Dumnezeul meu! Căci Numele Tău este chemat peste cetatea Ta și peste poporul Tău!” (Daniel 9, 4-9.16-19.)

Cerul se pleacă să asculte cererea stăruitoare a proorocului. Chiar înainte de a-și încheia rugăciunea pentru iertare și restatornicire, puternicul Gabriel i s-a arătat din nou și i-a atras atenția la vedenia pe care o avusese înainte de căderea Babilonului și de moartea lui Belșatar. Și atunci îngerul i-a descris în amănunt perioada celor șaptezeci de săptămâni care aveau să înceapă la vremea „ieșirii poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului”. (Versetul 25.)

Rugăciunea lui Daniel fusese înălțată „în anul întâi al domniei lui Dariu” (Versetul 1), monarhul persan al cărui general, Cir, luase de la Babilonia sceptrul conducerii universale. Domnia lui Dariu a fost onorată de Dumnezeu. La el a fost trimis îngerul Gabriel „să-l susțină și să-l întărească”. (Daniel 11, 1.) După moartea lui, care a survenit cam la doi ani după căderea Babilonului, Cir a urmat la tron, și începutul domniei lui a marcat împlinirea celor șaptezeci de ani de când prima grupă de evrei fusese luată de Nebucadnețar din căminul lor iudeu la Babilon.

Eliberarea lui Daniel din groapa leilor fusese folosită de Dumnezeu pentru a produce o impresie favorabilă asupra minții lui Cir cel mare. Calitățile veritabile ale omului lui Dumnezeu ca bărbat de stat cu o viziune

îndepărtată au făcut pe conducătorul persan să-i poarte un respect deosebit și să-i onoreze judecata. Iar acum, chiar la vremea când Dumnezeu spusese că va porunci rezidirea templului din Ierusalim, a influențat pe Cir ca unealtă a Lui să cunoască proorociile cu privire al el, cu care Daniel era atât de familiarizat, și să dea poporului iudeu libertatea.

Când împăratul a văzut cuvintele care profetizaseră cu peste o sută de ani înainte nașterea lui, modul în care Babilonul avea să fie luat; când a citit solia adresată lui de Conducătorul Universului: „Eu te-am încins înainte ca tu să Mă cunoști. Ca să se știe, de la răsăritul soarelui până la apusul soarelui că afară de Mine nu este Dumnezeu” ; când a văzut înaintea ochilor lui declarația Dumnezeului cel veșnic: „Din dragoste pentru robul Meu Iacov, și pentru Israel, alesul Meu, te-am chemat pe nume, ți-am vorbit cu bunăvoință, înainte ca tu să Mă cunoști”; când a urmărit cuvintele inspirate: „Eu am ridicat pe Cir, în dreptatea Mea, și voi netezi toate cărările lui. El îmi va zidi iarăși cetatea, și va da drumul prinșilor Mei de război, fără preț de răscumpărare” (Isaia 45, 5.6.4.13), inima i-a fost mișcată profund și s-a hotărât să împlinească misiunea încredințată de cer. Va lăsa pe robii iudei și va ajuta să reclădească templul lui Iehova.

Într-o proclamație scrisă, publicată „în toată împărăția lui”, Cir a făcut cunoscut dorința lui de a lua măsuri pentru reîntoarcerea evreilor și pentru reclădirea templului lor. „Domnul, Dumnezeul cerurilor, mi-a dat toate împărățiile pământului”, a recunoscut împăratul în această proclamație publică, „și mi-a poruncit să-l zidesc o casă la Ierusalim, în Iuda. Cine dintre voi este din poporul Lui? Dumnezeul lui să fie cu el, și să se suie la Ierusalim ... și să zidească acolo Casa Domnului, Dumnezeului lui Israel! El este adevăratul Dumnezeu, care locuiește la Ierusalim. Oriunde locuiesc rămășițe din poporul Domnului, oamenii din locul acela să le dea argint, aur, avere și vite, pe lângă daruri de bunăvoie”. (Ezra 1, 1-4.)

„Casa să fie zidită iarăși”, a îndrumat el mai departe cu privire la

templu, „ca să fie un loc unde să se aducă jertfe, și să aibă temelii tari. Să aibă o înălțime de șaiszeci de coți, o lățime de șaiszeci de coți, trei rânduri de pietre cioplite și un rând de lemn nou. Cheltuielile vor fi plătite din casa împăratului. Mai mult, uneltele de aur și de argint ale Casei lui Dumnezeu, pe care le luase Nebucadnețar din Templul de la Ierusalim și le adusese la Babilon, să fie date înapoi, duse în Templul din Ierusalim”. (Ezra 6, 3-5.)

Veștile cu privire la acest decret au ajuns până a cele mai îndepărtate provincii ale împărăției și pretutindeni printre copiii lui Israel împrăștiați a fost o mare bucurie. Mulți, asemenea lui Daniel, studiaseră proorociile și-L căutaseră pe Dumnezeu pentru intervenția făgăduită în favoarea Sionului. Iar acum rugăciunile lor fuseseră ascultate; ei se puteau uni în cântări de bucurie din toată inima:

„Când a adus Domnul înapoi pe prinșii de război ai Sionului, parcă visam. Atunci gura ne era plină de strigăte de bucurie, Și limba de cântări de veselie. Atunci se spunea printre neamuri: «Domnul a făcut mari lucruri pentru ei!» Da, Domnul a făcut mari lucruri pentru noi Și de aceea suntem plini de bucurie.” (Psalmii 126, 1-3.)

„Capii de familie din Iuda și Beniamin, preoții și leviții, și anume toți aceia al căror duh l-a trezit Dumnezeu” -- aceștia constituiau rămășița credincioasă, aproape cincizeci de mii, dintre iudeii aflați în țările exilului care s-au hotărât să folosească ocazia minunată oferită „să meargă să zidească la Ierusalim Casa Domnului”. Prietenii lor nu i-au lăsat să meargă cu mâinile goale. „Și toți cei dimprejurul lor le-au dat lucruri de argint, de aur, avere, vite și lucruri scumpe”. La acestea și la multe alte daruri de bună voie s-au adăugat „uneltele Casei Domnului, pe care le luase Nebucadnețar din Ierusalim.... Cir, împăratul perșilor, le-a scos prin Mitredat, vistiernicul ... în număr de cinci mii patru sute” pentru folosirea în templul care urma să fie rezidit. (Ezra 1, 5-11.)

Asupra lui Zorobabel (cunoscut sub numele de Seșbațar), descendent din împăratul David, Cir a așezat răspunderea de guvernator peste cei care se întorceau în Iudea; și cu el s-a unit marele preot Iosua. Călătoria cea lungă prin pustiul cel întins s-a desfășurat în siguranță, iar mulțimea fericită, plină de recunoștință față de Dumnezeu pentru multele Sale îndurări, a început îndată lucrarea de restatornicire a ceea ce fusese dărâmat și distrus. „Căpeteniile caselor părintești” au adus daruri din avutul lor spre a ajuta să se plătească cheltuielile pentru rezidirea templului; iar poporul, urmând exemplul lor, a dat de bună voie din puținul său. (Vezi Ezra 2, 64-70.)

În cel mai scurt timp posibil, a fost înălțat un altar pe locul vechiului altar din curtea templului. Pentru slujbele legate de consacrarea acestui altar poporul „s-a adunat ca unul singur” și s-a unit în restatornicirea slujbelor sfinte care fuseseră întrerupte pe vremea distrugerii Ierusalimului de către Nebucadnețar. Înainte de a se despărți să locuiască în casele pe care se străduiau să le zidească „au prăznuit și sărbătoarea corturilor”. (Ezra 3, 1-6.)

Reclădirea altarului arderilor de tot zilnice a produs o bucurie de nedescris rămășiței credincioase. Au început cu toată inima pregătirile necesare pentru reclădirea templului, prinzând curaj pe măsură ce aceste pregătiri avansau de la o lună la alta. Timp de mai mulți ani fuseseră lipsiți de dovada vizibilă a prezenței lui Dumnezeu. Iar acum, înconjurați așa cum erau de multe amintiri triste ale apostaziei părinților lor, doreau după o dovadă dăinuitoare a iertării și primirii divine. Mai presus de recâștigarea proprietății lor și a vechilor privilegii, apreciau aprobarea lui Dumnezeu. El lucrase în mod minunat în favoarea lor și simțeau asigurarea prezenței Sale cu ei; însă doreau binecuvântări și mai mari. Cu o anticipare plină de bucurie priveau către vremea când, templul odată reconstruit urma să vadă strălucirea slavei Sale dinăuntrul lui.

Muncitorii angajați pentru pregătirea materialului de clădit, au găsit printre ruine unele blocuri de piatră imense aduse pe locul templului din zilele lui Solomon. Ele au fost pregătite pentru folosire și au fost procurate multe materiale noi; și în scurt timp, lucrarea a ajuns la punctul când trebuia pusă piatra de temelie. Aceasta s-a făcut în prezența multor mii care se adunaseră să fie martori la înaintarea lucrării și să-și exprime bucuria că aveau o parte în ea. În timp ce piatra unghiulară era așezată la locul ei, poporul, acompaniat de trâmbițele preoților și de chimvalele fiilor lui Asaf, „cântau, mărink și lăudând pe Domnul prin aceste cuvinte: «Căci este bun, căci îndurarea Lui pentru Israel ține în veac!»» (Ezra 3, 11.)

Casa care era pe punctul de a fi reclădită fusese subiectul multor proorocii cu privire la favoarea pe care Dumnezeu voia să o arate Sionului, și toți cei care erau de față la așezarea pietrei din capul unghiului ar fi trebuit să împărtășească cu toată inima spiritul ocaziei aceleia. Însă, amestecată cu muzica și cu strigătele de laudă care s-au auzit în acea zi fericită, era o notă discordantă. „Mulți din preoți și leviți, și din capii de familii mai în vârstă, care văzuseră casa cea dintâi, plâneau tare, când se puneau sub ochii lor temeliile casei acesteia”. (Versetul 12.)

Era natural ca amărăciunea să umple inimile celor vârstnici, când se gândeau la urmările unei nepocăințe îndelungate. Dacă ei și generația lor ar fi ascultat de Dumnezeu și ar fi împlinit planul Său pentru Israel, templul clădit de Solomon n-ar fi fost distrus, iar robia n-ar fi fost necesară. Dar datorită nerecunoștinței și necredincioșiei, fuseseră împrăștiați printre păgâni.

Acum condițiile se schimbaseră. Cu milă duioasă Domnul cercetase iarăși poporul Său și îi îngăduise să se reîntoarcă în țara lui. Amărăciunea datorită greșelilor trecutului ar fi trebuit să facă loc sentimentelor de mare bucurie. Dumnezeu mișcase inima lui Cir ca să-i ajute în rezidirea templului, și aceasta ar fi trebuit să dea naștere la exprimări de recunoștință profundă.

Dar unii n-au văzut providențele deschise de Dumnezeu. În loc să se bucure, au cultivat gânduri de nemulțumire și descurajare. Ei văzuseră slava templului lui Solomon și plâneau din cauza inferiorității clădirii care se înălța acum.

Murmurarea și nemulțumirea, precum și comparațiile nefavorabile au avut o influență deprimantă asupra minții multora și au slăbit brațele clăditorilor. Muncitorii au fost determinați să-și pună întrebarea dacă trebuiau să continue cu ridicarea unei clădiri care încă de la început a fost criticată cu atâta ușurință și care era cauza atâtor plânsete.

Erau însă mulți în adunare a căror credință mai mare și viziune mai largă nu i-au făcut să vadă această slavă mai mică cu atât de multă nemulțumire. „Mulți alții își arătau bucuria prin strigăte, așa încât nu se putea deosebi glasul strigătelor de bucurie, de glasul plânsetelor poporului; căci poporul scotea mari strigăte, al căror sunet se auzea de departe”. (Versetele 12.13.)

Dacă aceia care nu s-au bucurat de punerea pietrei de temelie a templului ar fi putut prevedea urmările lipsei lor de credință din ziua aceea, ar fi fost îngroziți. Puțin și-au dat seama ei de greutatea cuvintelor lor de dezaprobare și descurajare; știau prea puțin, cât de mult aveau să întârzie exprimările lor de nemulțumire terminarea casei Domnului.

Măreția templului dintâi și ritualurile impresionante ale slujbelor religioase fuseseră un izvor de îngâmfare pentru Israel înainte de robie; dar închinarea lor fusese deseori lipsită de acele calități pe care Dumnezeu le privește ca fiind cele mai importante. Slava templului dintâi, splendorii slujbei lui nu-i puteau recomanda lui Dumnezeu, deoarece nu-I dădeau tocmai ceea ce avea valoare în ochii Lui. Ei nu-l aduceau o jertfă dintr-un spirit zdrobit și mâhnit.

Atunci când principiile vitale ale Împărăției lui Dumnezeu sunt pierdute din vedere, ceremoniile devin numeroase și extravagante. Atunci când clădirea caracterului este neglijată, când împodobirea sufletului lipsește, când simplitatea evlaviei este disprețuită, mândria și dorința de etalare cer edificii bisericesti mărețe, împodobiri splendide și ceremonii impunătoare. Dar în toate acestea Dumnezeu nu este onorat. El apreciază biserica Sa nu pentru avantajele exterioare, ci pentru evlavia sinceră care o deosebește de lume. El o apreciază după creșterea membrilor ei în cunoașterea lui Hristos, după înaintarea ei în experiența spirituală. El caută principiile dragostei și ale bunătății. Nici toată frumusețea artei nu se poate compara cu frumusețea blândetii și a caracterului care va fi dat pe față în aceia care sunt reprezentanții lui Hristos.

O comunitate poate fi cea mai săracă din țară. Poate să nu aibă atracțiile vreunei arătări din afară; dar dacă membrii au principiile caracterului lui Hristos, îngerii se vor uni cu ei în închinare. Lauda și mulțumirea din inimile recunoscătoare se vor înălța la Dumnezeu ca o jertfă plăcută.

„Lăudați pe Domnul, căci este bun, Căci în veac ține îndurarea Lui! Așa să zică cei răscumparați de Domnul, Pe care i-a izbăvit El din mâna vrăjmașului....

Cântați, cântați în cinstea Lui! Vorbiți despre toate minunile Lui! Făliți-vă cu Numele Lui cel sfânt! Să se bucure inima celor ce caută pe Domnul!...

Căci El a potolit sufletul însetat, Și a umplut de bunătăți sufletul flămând”. (Psalmii 107, 1.2; 105, 2.3; 107, 9)

Capitolul 46

“Proorocii lui Dumnezeu îi ajutau”

În apropierea izraeliților care-și asumaseră sarcina reclădirii templului, locuiau samaritenii, un popor amestecat care luase ființă din căsătoria coloniștilor păgâni din provinciile Asiriei cu rămășița celor zece seminții care fusese lăsată în Samaria și în Galilea. În anii din urmă samaritenii pretindeau că se închinau Dumnezeului celui adevărat, dar în inimă și practică erau idolatri. Este adevărat, ei susțineau că idolii lor erau doar pentru a le reaminti de Dumnezeu cel viu, Conducătorul universului; cu toate acestea poporul era înclinat să se închine chipurilor cioplite.

În perioada de restaurare, acești samariteni au ajuns să fie cunoscuți ca vrăjmași ai lui Iuda și Beniamin. Auzind că „fiii robiei zidesc un Templu Domnului, Dumnezeului lui Israel, au venit la Zorobabel și la capii de familie” și și-au exprimat dorința să se unească cu ei la înălțarea acestuia. „Să zidim și noi cu voi”, le-au propus ei, „căci și noi chemăm ca și voi pe Dumnezeu vostru, și-l aducem jertfe din vremea lui Esar-Hadon, împăratul Asiriei, care ne-a adus acolo”. Dar favoarea pe care o cereau le-a fost refuzată. „Nu se cuvine să zidiți împreună cu noi Casa Dumnezeului nostru”, au răspuns conducătorii izraeliților. „Ci noi singuri o vom zidi Domnului, Dumnezeului lui Israel, cum ne-a poruncit împăratul Cir, împăratul Perșilor”. (Ezra 4, 1-3.)

Numai o rămășiță alesese să se întoarcă din Babilon, și acum, când își asumau o lucrare în aparență peste puterile lor, cei mai apropiați vecini au venit cu o ofertă de ajutor. Samaritenii aminteau de închinarea lor la adevăratul Dumnezeu și-și exprimau dorința să se împărtășească de privilegiile și binecuvântările legate de slujba templului. „Noi chemăm ca și voi, pe Dumnezeu vostru”, declarau ei. „Să zidim și noi cu voi”. Dacă însă

frunțașii iudei ar fi acceptat această ofertă de ajutor, ei ar fi deschis o ușă pentru intrarea idolatriei. Ei au sesizat nesinceritatea samaritenilor. Și-au dat seama că ajutorul câștigat printr-o alianță cu acești oameni avea să fie ca un nimic în comparație cu binecuvântarea pe care așteptau s-o primească urmând poruncile clare ale lui Iehova.

Privitor la legătura pe care Israel trebuia să o aibă cu popoarele înconjurătoare, Domnul spusese prin Moise: „Să nu închei legământ cu ele, și să nu ai milă de ele. Să nu te încuscrești cu popoarele acestea căci ar abate de la Mine pe fiii tăi, și ar sluji astfel altor dumnezei; Domnul S-ar aprinde de mânie împotriva voastră și te-ar nimici îndată. Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău, și Domnul Dumnezeul tău, te-a ales ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului”. (Deuteronom 7, 2-4; 14, 2.)

Consecința care avea să urmeze intrării în legământ cu națiunile înconjurătoare a fost proorocită lămurit: „Domnul te va împrăștia printre toate neamurile, de la o margine a pământului până la cealaltă”, spusese Moise, „și acolo, vei sluji altor dumnezei pe care nu i-ai cunoscut nici tu, nici părinții tăi, dumnezei de lemn și de piatră. Între aceste neamuri, nu vei fi liniștit, și nu vei avea loc de odihnă pentru talpa picioarelor tale. Domnul îți va face inima fricoasă, ochii lăncezi și sufletul îndurerat. Viața îți va sta nehotărâtă înaintea, vei tremura zi și noapte, nu vei fi sigur de viața ta, în groaza care-ți va umple inima și în fața lucrurilor pe care ți le vor vedea ochii”. (Deuteronom 28, 64-67.) „Și dacă de acolo vei căuta pe Domnul, Dumnezeul tău”, fusese făgăduința, „Îl vei găsi, dacă-L vei căuta din toată inima ta și din tot sufletul tău”. (Deuteronom 4, 29.)

Zorobabel și tovarășii lui erau familiarizați cu acestea și multe alte scripturi asemănătoare și în recenta robie avuseseră dovadă după dovadă cu privire la împlinirea lor. Iar acum, după ce se pocăiseră de păcatele care aduseseră asupra lor și a părinților lor judecățile profetizate atât de clar prin

Moise, după ce se întorseseră cu toată inima la Dumnezeu și-și reînnoiseră legătura cu El, prin legământ, li se îngăduise să se reîntoarcă în ludea ca să refacă ceea ce fusese distrus. Să intre chiar de la începutul lucrării lor în legământ cu idolatrii?

„Să nu închei legământ cu ele”, spusese Dumnezeu, iar aceia care se reconsacraseră de curând Domnului la altarul reclădit în fața ruinelor templului Său și-au dat seama că linia de demarcație între poporul Său și lume trebuia să fie totdeauna păstrată distinctă. Ei au refuzat să intre în alianță cu aceia care, deși cunoșteau cerințele Legii lui Dumnezeu, nu se supuneau pretențiilor ei.

Principiile stabilite în Deuteronomul pentru îndrumarea lui Israel trebuie să fie urmate de poporul lui Dumnezeu până la sfârșitul timpului. Prosperitatea adevărată depinde de menținerea legământului nostru cu Dumnezeu. Niciodată nu trebuie să ne îngăduim să compromitem principiul prin intrarea în alianță cu aceia care nu se tem de El.

Există o primejdie continuă ca cei care susțin a fi creștini să ajungă la concepția că pentru avea influență asupra celor ce sunt lumești trebuie ca într-o măsură oarecare să se asemene lumii. Însă cu toate că un asemenea drum poate părea că aduce avantaje mai mari, totdeauna se sfârșește cu pierdere spirituală. Poporul lui Dumnezeu trebuie să se păzească cu strictețe împotriva oricărei influențe subtile care caută intrare, prin mijlocirea unor ispite măgulitoare din partea vrăjmașilor adevărului. Copiii lui Dumnezeu sunt străini și călători în această lume, mergând pe o cale presărată cu primejdii. Ei nu trebuie să dea atenție subterfugiilor ingenioase și ispitelor ademenitoare, folosite pentru a-i îndepărta de la ascultare.

Nu sunt cei mai de temut vrăjmași ai cauzei lui Dumnezeu aceia care sunt cunoscuți și fățiș declarați. Cei care, asemenea vrăjmașilor lui Iuda și

Beniamin, vin cu cuvinte plăcute și cu vorbe lingușitoare, urmărind în aparență un legământ de prietenie cu copiii lui Dumnezeu, aceia au o putere mai mare de amăgire. Oricine să fie cu băgare de seamă față de aceasta, pentru ca nu cumva o cursă ascunsă cu grijă și măiestrie să-l găsească nepregătit. Îndeosebi astăzi, când istoria pământului se încheie, Domnul cere de la copiii Săi o veghere care nu cunoaște odihnă. Însă cu toate că lupta este neîntreruptă, nimeni nu este lăsat să lupte singur. Îngerii ajută și-i ocrotesc pe cei care umblă smeriți înaintea lui Dumnezeu. Niciodată Domnul nostru nu-i va trăda pe aceia care se încred în El. Atunci când copiii Săi se apropie de El pentru a fi ocrotiți de cel rău, Domnul înalță în ajutorul lor, cu milă și dragoste, un steag împotriva vrăjmașului. „Nu vă atingeți de ei”, zice El, „căci sunt ai Mei. I-am săpat pe palmele Mele”.

Neobosiți în împotrivirea lor, samaritenii „au muiat inima poporului lui Iuda ; l-au înfricoșat, ca să-i împiedice să-l împiedice să zidească, și au mituit cu preț de argint pe sfinți, ca să-i zădărnicească lucrarea. Așa a fost tot timpul vieții lui Cir, împăratul Persilor”. (Ezra 4, 4.5.) Prin rapoarte neadevărate, au trezit neîncredere în mințile ușor influențabile către îndoială. Dar timp de mai mulți ani, puterile răului au fost ținute în frâu, iar poporul din Iudea a avut libertatea să-și continue lucrarea.

În timp ce Satana se lupta să influențeze cele mai înalte autorități în împărăția Medo-Persiei ca să manifeste dezaprobare față de poporul lui Dumnezeu, îngerii lucrau în favoarea exilaților. Lupta era de așa natură încât întregul Cer era interesat. Prin proorocul Daniel ni se dă o priveliște a acestei lupte puternice dintre forțele binelui și ale răului. Timp de trei săptămâni, Gabriel a luptat cu forțele întunericului, căutând să anihileze influențele care lucrau asupra minții lui Cir și înainte ca lupta să se încheie, Însuși Hristos a venit în ajutorul lui Gabriel. „Căpetenia împărăției Persiei mi-a stat împotriva douăzeci și una de zile”, declară Gabriel; „însă iată că Mihail, una din căpeteniile cele mai de seamă, mi-a venit în ajutor, și am ieșit biruitor acolo lângă împărăția Persiei”. (Daniel 10, 13.) Tot ce a putut face cerul în

favoarea poporului lui Dumnezeu, a fost făcut. Biruința a fost în cele din urmă câștigată, forțele vrăjmașului au fost ținute în frâu în toate zilele lui Cir și în toate zilele fiului său Cambise, care a domnit aproape șapte ani și jumătate.

Aceasta a fost o vreme de minunate ocazii pentru iudei. Cei mai înalți slujitori ai cerului lucrau asupra inimilor împăraților și toate acestea pentru ca poporul lui Dumnezeu să lucreze neobosit pentru a aduce la îndeplinire decretul lui Cir. Ei n-ar fi trebuit să cruțe nici un efort pentru a restatornici templul și slujbele lui și nici pentru a se restabili în căminele lor din Iudea. Dar în ziua puterii lui Dumnezeu, mulți s-au dovedit lipsiți de bunăvoință. Împotrivirea vrăjmașilor lor era puternică și hotărâtă, și treptat, clăditorii și-au pierdut curajul. Unii nu puteau uita scena de la punerea pietrei unghiulare, când mulți își exprimaseră lipsa de încredere în lucrarea întreprinsă. Și pe măsură ce samaritenii deveneau mai îndrăzneți, mulți dintre iudei se întrebau dacă, după toate acestea era vremea pentru reclădire. Aceste simțăminte s-au împrăștiat repede. Mulți dintre lucrători, descurajați și deprimați, s-au întors la casele lor ca să-și reia preocupările obișnuite ale vieții.

În timpul domniei lui Cambise, lucrarea la templu a înaintat încet, iar în timpul domniei falsului Smerdis (numit în Ezra 4, 7 Artaxerse), samaritenii au amăgit pe acest impostor fără scrupule să dea un decret prin care se interzicea iudeilor să-și reclădească templul și cetatea.

Timp de peste un an templul a fost neglijat și aproape uitat. Poporul locuia în casele lui și lupta să realizeze prosperitate vremelnică, dar situația lui era de plâns. Cu toate că au lucrat cu toată puterea, n-au prosperat. Chiar și elementele naturii păreau să comploteze împotriva lor. Deoarece lăsaseră templul în paragină, Domnul le-a trimis o secetă distrugătoare peste ogoare. Dumnezeu le dăruise din belșug roade pe câmp și în grădini, grâu, must și untdelemn, ca dovadă a favorii Sale, dar din cauză că ei folosiseră în mod egoist aceste daruri bogate, binecuvântările le-au fost retrase. Acestea erau

stările existente în timpul primei părți a domniei lui Darius Histaspes. Atât din punct de vedere spiritual cât și material, izraeliții erau într-o stare de plâns. Atât de mult murmuraseră și se îndoiseră, atâta timp aleseseră să pună interesele lor pe primul loc, încât atunci când priveau cu indiferență templul Domnului în ruine, mulți au pierdut din vedere planul urmărit de Dumnezeu prin restabilirea lor în Iudea, și aceștia ziceau: „N-a venit încă vremea pentru zidirea din nou a Casei Domnului!” (Hagai 1, 2.)

Dar chiar și acest ceas întunecat nu era fără nădejde pentru aceia a căror încredere era în Dumnezeu. Proorocii Hagai și Zaharia au fost ridicați să facă față crizei. Prin mărturii mișcătoare, acești soli rândușiți au descoperit poporului cauza necazurilor lui. Lipsa prosperității vremelnice era urmarea neglijării de-a așeza interesele lui Dumnezeu pe primul plan, au declarat profeții. Dacă izraeliții ar fi onorat pe Dumnezeu, dacă l-ar fi dovedit respectul și cinstea cuvenită, făcând din construirea casei Sale prima lor preocupare, ei ar fi chemat prin aceasta prezența și binecuvântarea Sa.

Acelora care se descurajaseră, Hagai le-a adresat întrebarea cercetătoare: „Dar pentru voi a venit oare vremea să locuiți în case căptușite cu tavan, când Casa aceasta stă dărâmată? Așa vorbește acum Domnul oștirilor: «Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre!». De ce ați făcut atât de puțin? De ce vă îngrijiți de casele voastre și nu aveți grijă de Casa Domnului? Unde este zelul vostru pe care l-ați simțit odinioară pentru reclădirea Casei Domnului? Ce ați câștigat slujind eului vostru? Dorința de a scăpa de sărăcie v-a condus să neglijați templul, iar această neglijență a adus asupra voastră lucrul de care vă temeți. «Semănați mult, și strângeți puțin, mâncați și tot nu vă săturați, beți și tot nu vă potoliți setea, vă îmbrăcați și tot nu vă e cald; și cine câștigă o simbric, o pune într-o pungă spartă!»” (Hagai 1, 4-6.)

Apoi, prin cuvinte pe care ei nu puteau să nu le înțeleagă, Domnul le-a descoperit cauza care-i dusesese la această lipsă. „Vă așteptați la mult, și iată

că ați avut puțin; l-ați dus acasă, dar Eu l-am suflat. Pentru ce? zice Domnul oștirilor. Din pricina Casei Mele, care stă dărâmată, pe când fiecare din voi aleargă pentru casa lui. De aceea cerurile nu v-au dat roua, și pământul nu și-a dat roadele. Am chemat seceta peste țară, peste munți, peste grâu, peste must, peste untdelemn, peste tot ce poate aduce pământul, peste oameni și peste vite, și peste tot lucrul mâinilor voastre”. (Hagai 1, 9-11.)

„Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre!” i-a îndemnat Domnul. „Suiți-vă pe munte, aduceți lemne și zidiți Casa! Eu Mă voi bucura de lucrul acesta, și voi fi proslăvit”. (Hagai 1, 7.8.)

Solia de sfat și de mustrare dată prin Hagai a atins inima conducătorilor poporului lui Israel. Ei simțeau că Dumnezeu era într-adevăr cu ei. Nu îndrăzneau să disprețuiască îndrumările repetate trimise lor, și anume că prosperitatea, atât cea trecătoare cât și cea spirituală, depindea de ascultarea credincioasă de poruncile lui Dumnezeu. Treziți de avertizările proorocului, Zorobabel și Iosua, împreună cu „toată rămășița poporului, au ascultat glasul Domnului, Dumnezeului lor, și cuvintele proorocului Hagai”. (Hagai 1, 12.)

De îndată ce Israel s-a hotărât să asculte, cuvintele de mustrare au fost urmate de o solie de încurajare. „Hagai, trimisul Domnului, a zis poporului, după porunca Domnului: «Eu sunt cu voi, zice Domnul». Domnul a trezit duhul lui Zorobabel, și duhul lui Iosua, și duhul întregii rămășițe a poporului. Așa că ei au venit și s-au pus pe lucru în Casa Domnului oștirilor, Dumnezeul lor”. (Hagai 1, 13.14.)

În mai puțin de o lună, după ce lucrarea de la templu a fost reluată, clăditorii au primit o altă solie mângâietoare. „Acum fii tare, Zorobabel!” a îndemnat Însuși Domnul prin proorocul Său. „Fii tare și tu, Iosua!... Fii tare și tu, tot poporul din țară, zice Domnul, și lucrați! Căci Eu sunt cu voi, zice Domnul oștirilor”. (Hagai 2, 4.)

Lui Israel tăbărât înaintea muntelui Sinai, Domnul îi spusese: „Eu voi locui în mijlocul copiilor lui Israel, și voi fi Dumnezeuul lor. Ei vor cunoaște că Eu sunt Domnul Dumnezeuul lor, care i-am scos din țara Egiptului, ca să locuiesc în mijlocul lor. Eu sunt Domnul, Dumnezeuul lor”. (Exod 29, 45.46.) Iar acum în ciuda faptului că „au fost neascultători și au întristat pe Duhul Lui cel Sfânt” (Isaia 63, 10), Domnul și-a întins încă o dată mâna să-i salveze prin soliile proorocului Său. Ca recunoaștere a conlucrării cu planul Său, El Își reînnoia legământul prin care Duhul Său avea să rămână între ei și-i îndemna: „Nu vă temeți!”

Copiilor Săi de astăzi Domnul le spune: „Fiți tari ... lucrați, căci Eu sunt cu voi”. Totdeauna creștinul are un ajutor puternic în Domnul. Poate că nu cunoaștem modul în care ne ajută Dumnezeu, dar știm un lucru: niciodată El nu-i va părăsi pe aceia care își pun încrederea în El. Dacă creștinii ar ști de câte ori Domnul le-a rânduit calea pentru ca planurile vrăjmașului cu privire la ei să nu se împlinescă, nu s-ar mai poticni plângându-se. Credința lor s-ar întemeia pe Dumnezeu și nici o încercare n-ar avea putere să-i doboare. Ei L-ar recunoaște ca înțelepciunea și tăria lor, și El ar face să se împlinescă ceea ce dorește să lucreze prin ei.

Îndemnurile stăruitoare și încurajările date prin Hagai au fost întărite și completate de Zaharia, pe care Dumnezeu l-a ridicat să-i stea alături pentru a-l îndemna pe Israel să împlinescă porunca de a se ridica să zidească. Prima solie a lui Zaharia a fost asigurarea că niciodată Cuvântul lui Dumnezeu nu dă greș și o făgăduință de binecuvântare pentru toți aceia care se vor prinde de cuvântul cel sigur al proorociei.

Cu ogoarele pustiite, cu mica lor rezervă de hrană care scădea cu repeziciune, și înconjurați cum erau de popoare neprietenoase, izraeliții au înaintat totuși prin credință, ca răspuns la chemarea solilor lui Dumnezeu, și

au lucrat cu sârguință pentru a restaura templul ruinat. Era o lucrare care cerea o încredere neabătută în Dumnezeu. Pe când poporul se străduia să-și facă partea și căuta o reînnoire a harului lui Dumnezeu în inimă și viață, solie după solie le-a fost dată prin Hagai și Zaharia, cu asigurarea că această credință avea să fie răsplătită bogat iar Cuvântul lui Dumnezeu privitor la slava viitoare a templului ale cărui ziduri le înălțau nu avea să rămână neîmplinit. Chiar în această clădire urma să Se arate, la împlinirea vremii, dorința tuturor popoarelor, ca Învățător și Mântuitor al omenirii.

În felul acesta, clăditorii n-au fost lăsați să se lupte singuri; „cu ei erau proorocii lui Dumnezeu care-i ajutau” (Ezra 5, 2), și Însuși Domnul oștirilor spusese: „Fii tare ... și lucrați: căci Eu sunt cu voi”. (Hagai 2, 4.)

O dată cu pocăința din inimă și cu voința de a înainta prin credință, a venit și făgăduința prosperității pământești. „Din ziua aceasta”, a spus Domnul, „Îmi voi da binecuvântarea Mea”. (Hagai 2, 19.)

Lui Zorobabel, conducătorul lor -- care în toți anii de la întoarcerea lui din Babilon fusese atât de greu încercat i s-a dat solia cea mai prețioasă. Avea să vină ziua, zicea Domnul, când toți vrăjmașii poporului Său ales vor fi nimiciți. „În ziua aceea, zice Domnul oștirilor, pe tine Zorobabele, robul Meu ... te voi păstra ca pe o pecete, căci Eu te-am ales”. (Hagai 2, 23.) Acum guvernatorul lui Israel putea vedea însemnătatea providenței care-l condusesse prin descurajare și necazuri, putea înțelege planul lui Dumnezeu în toate.

Acest cuvânt personal dat lui Zorobabel a fost lăsat în Scriptură pentru încurajarea copiilor lui Dumnezeu din toate veacurile. Dumnezeu are un plan atunci când trimite încercarea peste copiii Săi. Niciodată nu-i conduce altfel de cum ar alege ei să fie conduși, dacă ar vedea sfârșitul de la început și ar înțelege slava planului pe care îl împlinesc. Tot ce aduce El asupra lor ca

încercare sau probă vine pentru ca ei să fie tari să lucreze și să sufere pentru El.

Soliile date prin Hagai și Zaharia au trezit poporul să facă orice efort posibil pentru reclădirea templului. Dar în timp ce lucrau, erau hărțuiți cu răutate de samariteni și de alții care născociau tot felul de piedici. Într-o împrejurare, slujbașii împărăției medo-persane din provincia aceea au vizitat Ierusalimul și au cerut numele aceluia care autorizase restaurarea clădirii. Dacă în vremea aceea iudeii nu s-ar fi încrezut în Domnul pentru călăuzire, această cercetare ar fi putut avea urmări dezastruoase pentru ei. „Dar ochiul lui Dumnezeu veghea asupra bătrânilor iudeilor. Și au lăsat să meargă înainte lucrările până la trimiterea unei înștiințări către Dariu”. (Ezra 5, 5.) Slujbașilor li s-a răspuns atât de înțelept încât ei s-au hotărât să scrie o scrisoare lui Dariu Histaspe, pe atunci împăratul Medo-Persiei, atrăgându-i atenția la decretul original dat de Cir, care poruncise reclădirea casei Domnului de la Ierusalim, și ca toate cheltuielile să fie plătite din tezaurul împăratului.

Dariu a căutat acest decret și l-a găsit, iar ca urmare a poruncit acelor care cercetaseră să îngăduie continuarea reclădirii templului. „Lăsați să meargă înainte lucrările acestei case a lui Dumnezeu”, a poruncit el, „dregătorul iudeilor și bătrânii iudeilor s-o zidească iarăși pe locul unde era”, Mai mult, Dariu a continuat: „Iată porunca pe care o dau cu privire la ce veți avea de făcut față de acești bătrâni ai iudeilor, pentru zidirea acestei case a lui Dumnezeu: cheltuielile, luate din averile împăratului venite din birurile de dincolo de Râu, să fie plătite îndată oamenilor acestora, că să nu înceteze lucrul. Lucrurile trebuincioase pentru arderile de tot ale Dumnezeului cerului, viței, berbeci și miei, grâu, sare, vin și untdelemn, să li se dea, la cerere, preoților din Ierusalim, zi de zi, și fără nici o lipsă, ca să aducă jertfe de bun miros Dumnezeului cerurilor, și să se roage pentru viața împăratului și a fiilor lui”. (Ezra 6, 7-10.)

Împăratul a poruncit mai departe să fie aplicate pedepse aspre acelor care ar schimba în vreun fel porunca și a încheiat cu această deosebită declarație: „Dumnezeu care a pus să locuiască în locul acela Numele Lui, să răstoarne pe orice împărat și pe orice popor, care ar întinde mâna să calce cuvântul meu ca să nimicească această casă a lui Dumnezeu din Ierusalim! Eu, Dariu, am dat porunca aceasta. Să fie împlinită întocmai”. (Ezra 6, 12.) În felul acesta, Domnul a pregătit calea pentru terminarea templului.

Cu luni de zile mai înainte ca acest decret să fie dat, izraeliții continuaseră să lucreze prin credință, proorocii lui Dumnezeu ajutându-i prin solii date la timp prin care planul divin pentru Israel a fost ținut în atenția lucrătorilor. La două luni după ce ultima solie a lui Hagai care ne este raportată a fost dată, Zaharia a avut o serie de vedenii cu privire la lucrarea lui Dumnezeu pe pământ. Aceste solii date sub formă de parabole și simboluri au venit în timpul unei mari nesiguranțe și îngrijorări și au fost de o însemnătate deosebită pentru bărbații care mergeau înainte în Numele Dumnezeului lui Israel. Conducătorilor li se părea că îngăduința dată iudeilor să reclădească era pe cale să fie retrasă; viitorul părea foarte întunecat. Dumnezeu a văzut că poporul Său avea nevoie să fie susținut și încurajat printr-o descoperire a dragostei și îndurării Sale fără margini.

În vedenie Zaharia a auzit pe Îngerul Domnului întrebând: „Doamne al oștirilor, până când nu vei avea milă de Ierusalim, și de cetățile lui Iuda, pe care Te-ai mâniat în acești șaptezeci de ani!” „Domnul a răspuns cu vorbe bune, cu vorbe de mângâiere, îngerului care vorbea cu mine”, a zis Zaharia.

„Și îngerul care vorbea cu mine, mi-a zis: «Strigă și zi: Așa vorbește Domnul oștirilor: Sunt plin de o mare mânie împotriva neamurilor îngâmfate; căci Mă mâniaseam numai puțin, dar ele au ajutat spre nenorocire. De aceea așa vorbește Domnul: Mă întorc cu îndurare spre Ierusalim; Casa Mea va fi zidită ... și funia de măsurat se va întinde asupra Ierusalimului»”. (Zaharia 1, 12-16.)

Proorocul a fost îndrumat să proorocească: „Așa vorbește Domnul oștirilor: Cetățile Mele vor avea iarăși belșug de bunătăți, Domnul va mângâia iarăși Sionul, va alege iarăși Ierusalimul”. (Zaharia 1, 17.)

Apoi Zaharia a văzut forțele care „au risipit pe Iuda, pe Israel și Ierusalimul”, simbolizate prin patru coarne. Îndată după aceea a văzut patru fierari, care reprezentau uneltele folosite de Domnul pentru restatornicirea poporului Său și a Casei Sale de închinare. (Vezi Zaharia 1, 18-21.)

„Am ridicat ochii”, spunea Zaharia, „m-am uitat, și iată că era un om care ținea în mână o funie de măsurat. L-am întrebat: «Unde te duci?» și el mi-a zis: «Mă duc să măsoz Ierusalimul, ca să văd ce lățime și ce lungime are. Și îngerul, care vorbea cu mine, a înaintat, și un alt înger i-a ieșit înainte». El i-a zis: «Aleargă de vorbește tânărului acestuia, și spune-i: Ierusalimul va fi o cetate deschisă, din pricina mulțimii oamenilor și vitelor care vor fi în mijlocul lui; Eu Însumi -- zice Domnul -- voi fi un zid de foc de jur împrejurul lui; și voi fi slava lui în mijlocul lui!»” (Zaharia 2, 1-5.)

Dumnezeu poruncise ca Ierusalimul să fie rezidit, vedenia cu măsurarea cetății fiind o asigurare că El va da mângâiere și putere celor apăsăți ai Lui, și va împlini față de ei făgăduințele legământului său veșnic. Grijă Lui ocrotitoare, spunea El, va fi ca „un zid de foc de jur împrejur” și prin ei slava Sa, va fi descoperită tuturor fiilor oamenilor: Ceea ce aducea la îndeplinire pentru poporul Său urma să fie cunoscut pe tot pământul. „Strigă de bucurie și veselie, locuitoare a Sionului, căci mare este în mijlocul tău Sfântul lui Israel”. (Isaia 12, 6.)

Capitolul 47

Iosua și îngerul

Înaintarea continuă realizată de clăditorii templului a nemulțumit și a alarmat într-o mare măsură oștile celui rău. Satana s-a hotărât să depună în continuare eforturi pentru ca să slăbească și să descurajeze pe poporul lui Dumnezeu, punându-i înaintea nedesăvârșirile de caracter. Dacă aceia care suferiseră îndelung din cauza neascultării puteau fi iarăși amăgiți să nesocotească poruncile lui Dumnezeu, urmau să fie aduși din nou sub robia păcatului.

Pentru că Israel fusese ales să păstreze cunoștința de Dumnezeu pe pământ, el fusese mereu obiectul deosebit al urii lui Satana. El era hotărât să-i distrugă. Cât timp erau ascultători, nu le putea face nici un rău; de aceea și-a adunat toată puterea și viclenia pentru a-i duce la păcat. Prinși în cursă de ispitele lui, călcaseră Legea lui Dumnezeu și fuseseră lăsați să devină pradă vrăjmașilor lor.

Cu toate că au fost robi în Babilon, Dumnezeu nu i-a părăsit. El le-a trimis proorocii Săi cu muștrări și avertizări și i-a trezit să-și vadă vinovăția. Când s-au umilit înaintea lui Dumnezeu și s-au întors la El cu pocăință adevărată, El le-a trimis solii de încurajare, declarând că-i va elibera din robie, îi va readuce sub ocrotirea Sa și-i va restatornici în țara lor. Iar când această lucrare de restatornicire începuse, și o rămășiță din Israel se reîntorsese deja în Iudea, Satana era hotărât să împiedice aducerea la îndeplinire a planului divin și în scopul acesta căuta să incite popoarele păgâne ca să-i distrugă cu totul.

Însă în această criză Domnul și-a întărit poporul „cu cuvinte bune și cu

vorbe de mângâiere”. (Zaharia 1, 13.) Printr-o ilustrație impresionantă a eforturilor lui Satana și a lucrării Domnului Hristos, El le-a arătat puterea Mijlocitorului lor de a birui pe acuzatorul poporului Său.

În vedenie prorocul vede „pe Iosua, marele preot”, „îmbrăcat cu haine murdare” (Zaharia 3, 1.3), stând înaintea Îngerului Domnului, solicitând mila lui Dumnezeu în favoarea poporului său apăsător. În timp ce el pledează pentru împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu, Satana se ridică cu îndrăzneală să i se împotrivescă. El arată către fărâdelegile lui Israel ca motiv pentru care să nu fie readus în favoarea lui Dumnezeu. Îi pretinde ca pradă a lui, și cere să-i fie dați în mâinile lui.

Marele preot nu se poate apăra pe sine și nici pe poporul său de acuzațiile lui Satana. El nu pretinde că Israel este nevinovat. În haine murdare simbolizând păcatele poporului, pe care le poartă ca reprezentant al lor, stă înaintea Îngerului, mărturisind vinovăția lor, dar arătând pocăința și umilința lor și încrezându-se în mila unui Răscumpărător iertător de păcate. În credință, el cere împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu.

Atunci Îngerul, care este Hristos Însuși, Mântuitorul păcătoșilor, aduce la tăcere pe acuzatorul poporului Său zicând: „Domnul să te mustre, Satano! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?” (Zaharia 3, 2.) Timp îndelungat, Israel trecuse prin cuptorul necazurilor. Datorită păcatelor, ei fuseseră aproape mistuiți de focul aprins de Satana și de uneltele lui, folosite pentru distrugerea lor, dar Dumnezeu și-a întins acum mâna, ca să-i scoată.

Mijlocirea lui Iosua este primită și se dă porunca: „Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el”. Apoi, i-a zis lui Iosua: „Iată că îndeprătez de la tine nelegiuirea, și te îmbrac cu haine de sărbătoare”. „I-au pus o mitră curată pe cap și l-au îmbrăcat în haine”. (Versetul 4.5.) Propriile sale păcate și

acelea ale poporului său au fost iertate. Israel a fost îmbrăcat „cu haine de sărbătoare” neprihănirea lui Hristos atribuită. Mitra așezată pe capul lui Iosua era asemenea aceleia purtate de preoți și avea inscripția „Sfințenie Domnului” (Exod 28, 36), însemnând că, în ciuda fărâdelegilor lui de mai înainte, era acum destoinic să slujească înaintea Domnului, în Sanctuarul Său.

Îngerul i-a declarat lui Iosua: „Așa zice Domnul oștirilor: «Dacă vei umbla pe căile Mele și dacă vei păzi poruncile Mele, vei judeca și casa Mea și vei priveghea asupra curților Mele și te voi lăsa să intri împreună cu cei ce sunt aici.»” (Zaharia 3, 7.) Dacă avea să asculte, el urma să fie onorat ca judecător sau conducător al templului și al tuturor slujbelor lui, avea să umble printre îngerii însoțitori, chiar în viața aceasta, iar la sfârșit, urma să se unească și cu mulțimea proslăvită în jurul tronului lui Dumnezeu.

„Ascultă dar, Iosua, mare preot, tu și tovarășii tăi de slujbă, care stau înaintea ta căci aceștia sunt niște oameni care vor sluji ca semne; Iată, voi aduce pe Robul Meu, Odrasla”. (Zaharia 3, 8.) În Odrasla, Izbăvitorul care avea să vină, stă nădejdea lui Israel. Prin credința în Mântuitorul care avea să vină, au primit iertare Iosua și poporul său. Prin credința în Hristos, fuseseră ei readuși în favoarea lui Dumnezeu. În virtutea meritelor Sale, dacă aveau să umble în căile Lui și să păzească rânduiețile Lui, urmau să fie „niște oameni care vor sluji ca semne”, onorați ca aleși ai cerului printre popoarele pământului. Așa cum Satana a acuzat pe Iosua și pe poporul lui tot astfel, în toate veacurile, el îi învinuiește pe cei care caută mila și ocrotirea lui Dumnezeu. „El este pârâșul fraților noștri ... care zi și noapte îi pâră înaintea Dumnezeului nostru”. (Apocalipsa 12, 10.) Lupta se repetă pentru orice suflet care este răscumpărat de sub puterea celui rău și al cărui nume este scris în cartea vieții Mielului. Niciodată nu este cineva primit în familia lui Dumnezeu, fără să trezească împotrivirea hotărâtă a vrăjmașului. Dar Acela care a fost atunci nădejdea lui Israel, apărarea lui, îndreptățirea și răscumpărarea lui, este și astăzi nădejdea bisericii.

Acuzațiile lui Satana împotriva acelor care-L caută pe Domnul nu sunt izvorâte din ura față de păcatele lor. El se bucură de caracterele lor defectuoase, căci știe că numai prin neascultarea lor de Legea lui Dumnezeu, poate câștiga putere asupra lor. Înviniuirile lui se ridică numai datorită vrăjmășiei lui împotriva lui Hristos. Prin Planul de mântuire, Isus zdrobește stăpânirea lui Satana asupra familiei omenești și răscumpără sufletele de sub puterea lui. Toată ura și răutatea arhirebelului sunt o stârnire când vede dovezile supremației lui Hristos și cu o putere și viclenie diabolică lucrează să smulgă din mâna Lui pe fiii oamenilor, care au primit mântuirea. El îi conduce pe oameni la necredință, făcându-i să piardă încrederea în Dumnezeu și să se despartă de dragostea Sa, îi ispitește să calce Legea și apoi îi pretinde ca robi, contestând dreptul lui Hristos de a-i izbăvi de sub puterea lui. Satana știe că aceia care cer de la Dumnezeu iertare și har vor primi. De aceea, le pune păcatele înaintea ca să-i descurajeze. El caută mereu ocazii să se plângă împotriva acelor care încearcă să asculte de Dumnezeu. Chiar slujirea lor cea mai bună și cea mai vrednică de primit caută să o facă să pară coruptă. Prin nenumărate planuri foarte subtile și nemiloase, se străduiește să obțină condamnarea lor.

În propria sa putere, omul nu poate face față acuzațiilor vrăjmașului. El stă înaintea lui Dumnezeu în haine mânjite de păcat, mărturisindu-și vinovăția. Dar Isus, Apărătorul nostru, prezintă o rugăciune eficientă în favoarea tuturor acelor care, prin credință și pocăință, și-au predat Domnului viața spre a fi păzită. El le susține cauza și, prin argumentele puternice ale Calvarului, îl biruiește pe învinuitorul lor. Ascultarea Sa desăvârșită de Legea lui Dumnezeu l-a dat toată puterea în cer și pe pământ, și El cere de la Tatăl Său milă și împăcare pentru omul vinovat. El spune învinuitorului poporului Său: „Domnul să te mustre, Satano! Aceștia sunt răscumpărații sângelui Meu, tăciuni scoși din foc”. Iar acelor care se încred în El cu credință, le dă asigurarea: „Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare”. (Zaharia 3, 4.)

Toți aceia care îmbracă haina neprihănilor lui Hristos vor sta înaintea lui ca aleși, sinceri și credincioși. Satana nu are putere să-i smulgă din mâna Mântuitorului. Hristos nu va îngădui să treacă sub puterea vrăjmașului nici un suflet care, în pocăință și credință, a cerut ocrotirea Sa. Cuvântul Său dă asigurarea: „Afară numai dacă vor căuta ocrotirea Mea, vor face pace cu Mine, da, vor face cu Mine pace”. (Isaia 27, 5.) Făgăduința dată lui Iosua este dată tuturor: „Dacă vei păzi poruncile Mele ... te voi lăsa să intri împreună cu cei ce sunt aici”. (Zaharia 3, 7.) Îngerii lui Dumnezeu vor merge alături de ei, chiar în această lume, și ei vor sta în cele din urmă printre îngerii care vor înconjura tronul lui Dumnezeu.

Vedenia lui Zaharia cu privire la Iosua și Înger se aplică cu o forță deosebită experienței poporului lui Dumnezeu în scenele finale ale marii zile de ispășire. Biserica rămășiței va fi adusă atunci într-o mare încercare și amărăciune. Aceia care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus vor simți mânia balaurului și a oștirilor lui. Satana consideră oamenii ca fiind toți supușii lui; el a câștigat stăpânire peste mulți preținși creștini. Dar iată o mică grupă, care se împotrivesc supremației lui. Dacă ar putea-o șterge de pe fața pământului, biruința lui ar fi totală. După cum el a influențat popoarele păgâne să-l distrugă pe Israel, tot astfel, în viitorul apropiat, va incita puterile nelegiuite ale pământului să distrugă pe poporul lui Dumnezeu. Se va cere oamenilor să se dea ascultare edictelor omenești prin călcarea Legii divine. Aceia care rămân credincioși lui Dumnezeu vor fi amenințați, denunțați și proscriși. Vor fi „trădați până și de părinți, frați, rude, și prieteni”, chiar până la moarte. (Luca 21, 16.) Singura lor nădejde este în mila lui Dumnezeu, iar singura lor apărare va fi rugăciunea. Așa cum Iosua a stăruit înaintea Îngerului, tot astfel biserica rămășiței, cu zdrobire de inimă și credință neabătută, va stăruie pentru iertare și eliberare prin Isus, Apărătorul lor. Ei sunt pe deplin conștienți de păcătoșenia vieții lor, își văd slăbiciunile și nevrednicia și sunt pe punctul disperării.

Ispititorul stă alături să-i învinuiască, așa cum a stat alături să i se împotrivescă lui Iosua. El arată către veșmintele lor murdare și caracterele lor defectuoase. El prezintă slăbiciunile și nebunia lor, păcatele de nerecunoștință, de neasemănare a lor cu Hristos, prin care L-au dezonorat pe Răscumpărătorul lor. El face eforturi să-i îngrozească la gândul că situația lor este deznădăjduită, că pata necurăției lor nu va fi niciodată spălată. El speră ca, în acest fel, să le distrugă credința, așa încât să se supună ispitelor lui și să părăsească ascultarea de Dumnezeu.

Satana are o cunoaștere exactă a păcatelor cu care el a ispitit pe poporul lui Dumnezeu să le săvârșea că și își îndreaptă acuzațiile împotriva lor spunând că, prin păcate, au pierdut ocrotirea divină și pretinzând că are dreptul să-i distrugă. El îi declară vrednici să fie scoși, asemenea lui, de sub ocrotirea lui Dumnezeu.

„Sunt aceștia, zice el, poporul care să-mi ia locul în cer și locul îngerilor care s-au suit cu mine? Ei mărturisesc că ascultă de Legea lui Dumnezeu; dar nu au ținut principiile ei. N-au fost ei iubitori de sine mai mult decât iubitori de Dumnezeu? Nu și-au pus interesele proprii mai presus de slujirea Sa? N-au iubit ei lucrurile din lume? Priviți la păcatele care au caracterizat viața lor. Iată egoismul lor, răutatea lor, ura lor unul față de altul. Mă va izgoni Dumnezeu pe mine și îngerii mei din prezența Sa și să-i răsplătească pe aceia care au fost vinovați de aceleași păcate? Tu nu poți face aceasta în dreptate, Doamne. Dreptatea cere ca să se pronunțe hotărârea împotriva lor”.

Deși urmașii lui Hristos au păcătuit, ei nu s-au predat să fie stăpâniți de uneltele satanice. Ei s-au pocăit de păcate și au căutat pe Domnul în umilință și în pocăință iar Apărătorul divin mijlocește în favoarea lor. Acela care a fost insultat cel mai mult de nerecunoștința lor, care le cunoaște păcatul dar și pocăința, declară: „Domnul să te mustre, Satano! Eu Mi-am dat viața pentru aceste suflete. Sunt săpate pe palmele Mele. Ei pot avea nedesăvârșiri

de caracter, poate au greșit în străduințele lor, dar s-au pocăit, iar Eu i-am iertat și i-am primit”. Asalturile lui Satana sunt puternice și amăgirile lui sunt subtile, dar ochiul Domnului este peste poporul Său. Necazul lor este mare, flăcările cuptorului par să-i mistuie, dar Isus îi va scoate ca aur curățit prin foc. Firea lor pământească va fi îndepărtată, pentru ca prin ei chipul lui Hristos să fie descoperit în mod desăvârșit.

Uneori, se pare că Domnul a uitat primejdiile bisericii Sale și insultele aduse de vrăjmași. Dar Dumnezeu nu a uitat. Nimic în lume nu este atât de scump inimii Sale ca biserica Sa. Nu este voia Lui ca procedeele omenești să-i denatureze mărturia. El nu lasă poporul Său să fie biruit de ispitele lui Satana. El îi va pedepsi pe aceia care Îl reprezintă greșit, dar va fi îndurător cu toți aceia care se pocăiesc sincer. Tuturor acelora care Îl cheamă pentru putere, în vederea dezvoltării caracterului creștin, El le va da ajutorul de care au nevoie.

La vremea sfârșitului, poporul lui Dumnezeu va suspina și va geme din cauza nelegiuirilor care se fac în țară. Cu lacrimi ei îi vor avertiza pe nelegiuții de primejdia de a călca în picioare Legea divină și cu o durere de nespus se vor umili înaintea Domnului, în pocăință. Nelegiuții își vor bate joc de amărăciunea lor și vor lua în râs apelurile lor solemne. Dar groaza și umilința poporului lui Dumnezeu sunt o dovadă de netăgăduit că recâștigă puterea și noblețea caracterului pierdut, ca urmare a păcatului. Datorită faptului că se apropie mai mult de Hristos, că ochii le sunt ațintiți asupra curăției Lui desăvârșite, ei înțeleg atât de lămurit păcătoșenia nespus de grozavă a păcatului. Blândețea și umilința sunt condițiile reușitei și biruinței. O cunună de slavă îi așteaptă pe aceia care se pleacă la piciorul crucii.

Credincioșii lui Dumnezeu care se roagă sunt ca și cum ar fi ascunși în El. Ei nu știu cât de sigur sunt ocrotiți. Îndemnați de Satana, conducătorii lumii caută să-i nimicească dar dacă ochii copiilor lui Dumnezeu ar putea fi deschiși, așa cum au fost deschiși ochii slujitorului lui Elisei, la Dotan, ar

vedea îngerii lui Dumnezeu tăbărâți în jurul lor, ținând în frâu oștile întunericului.

În timp ce poporul lui Dumnezeu își amărăște sufletul înaintea Lui, rugându-se pentru curăția inimii, se dă porunca: „îndepărtați veșmintele murdare” și sunt rostite cuvintele de încurajare: „lată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac în haine de sărbătoare”. (Zaharia 3, 4.) Haina fără pată a neprihănirii lui Hristos este așezată asupra copiilor credincioși ai lui Dumnezeu, încercați și ispitiți. Rămășița disprețuită este îmbrăcată în veșminte slăvite, care nu vor fi mânjite niciodată de stricăciunile din lume. Numele lor sunt păstrate în cartea vieții Mielului și înregistrate împreună cu credincioșii tuturor veacurilor. Ei s-au împotrivit uneltirilor amăgitorului, n-au părăsit credința lor din cauza răcnetelor balaurului. Acum sunt apărați pentru veșnicie de uneltirile ispititorului. Păcatele lor sunt trecute asupra autorului păcatului. O mitră curată este pusă pe frunțile lor.

În timp ce Satana își susține acuzațiile, îngeri sfinți nevăzuți, merg înapoi și încolo, punând sigiliul viului Dumnezeu asupra celor credincioși. Aceștia sunt cei care stau pe muntele Sionului împreună cu Mielul având scris pe frunțile lor Numele Tatălui. Ei cântă o cântare nouă înaintea tronului, cântare pe care nimeni nu o poate învăța afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, care au fost răscumparați de pe pământ: „Ei urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumparați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel. Și în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu”. (Apocalipsa 14, 4.5.)

Acum se ajunge la împlinirea deplină a cuvintelor Îngerului: „Ascultă dar, Iosua, mare preot, tu și tovarășii tăi de slujbă, care stau înaintea ta căci aceștia sunt niște oameni care vor sluji ca semne. Iată, voi aduce pe Robul Meu, Odrasla. (Zaharia 3, 8.) Hristos Se descoperă ca Răscumpărător și Eliberator al poporului Său. Acum rămășița este, fără îndoială, «oameni care vor sluji ca semne», când lacrimile și umilința peregrinării lor fac loc

bucuriei și cinstei în prezența lui Dumnezeu și a Mielului. «În vremea aceea, odrasla Domnului va fi plină de măreție și slavă, și rodul țării va fi plin de strălucire și frumusețe pentru cei mântuiți ai lui Israel. Și cel rămas în Sion, cel lăsat în Ierusalim, se va numi „sfânt”, oricine va fi scris printre cei vii, la Ierusalim». (Isaia 4, 2.3.)

‘Nici prin putere, nici prin tărie’

Îndată, după vedenia lui Zaharia despre Iosua și Înger, proorocul a primit o solie cu privire la lucrarea lui Zorobabel: «Îngerul care vorbea cu mine», spune Zaharia, «s-a întors și m-a trezit ca pe un om pe care-l trezești din somnul lui. El m-a întrebat: „Ce vezi?” Eu am răspuns: „M-am uitat și iată că este un sfeșnic cu totul de aur, și deasupra lui un vas cu untdelemn și pe el șapte candelă, cu șapte țevi pentru candelăle care sunt în vârful sfeșnicului. Și lângă el sunt doi măslini, unul la dreapta vasului și altul la stânga lui.” Și, luând iarăși cuvântul, am zis Îngerului care vorbea cu mine: „Ce înseamnă lucrurile acestea, Domnul meu? Atunci, el a luat din nou cuvântul și mi-a zis: «Acesta este Cuvântul Domnului către Zorobabel, și sună astfel: Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tăriei, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor».”

Eu am luat cuvântul și i-am zis: „Ce înseamnă acești doi măslini, la dreapta sfeșnicului și la stânga lui?” Am luat a doua oară cuvântul și i-am zis: „Ce înseamnă cele două ramuri de măslini, care sunt lângă cele două țevi de aur, prin care curge uleiul auriu în el?” Și el a zis: „Aceștia sunt cei doi unși care stau înaintea Domnului întregului pământ”. (Zaharia 4, 1-6.11-14.)

În această vedenie, cei doi măslini care stau înaintea lui Dumnezeu sunt reprezentați ca vărsând uleiul auriu prin țevi de aur în vasul sfeșnicului. Din acesta, sunt alimentate candelăle Sanctuarului, ca să poată da lumină strălucitoare și permanentă. Astfel, de la unșii care stau în prezența lui Dumnezeu, se dă poporului Său plinătatea luminii, a dragostei și a puterii divine, pentru ca la rândul lor ei să poată să dea altora lumină, bucurie și înviorare. Cei care sunt îmbogățiți în felul acesta, urmează să-i îmbogățească pe alții cu comoara dragostei lui Dumnezeu.

În reclădirea casei Domnului, Zorobabel lucrase, făcând față numeroaselor dificultăți. Încă de la început, vrăjmașii „slăbiseră mâinile poporului lui Iuda și l-au înfricoșat ca să-l împiedice să zidească”, „și i-au oprit cu sila și cu putere de la lucrările lor”. (Ezra 4, 4.23.) Dar Domnul intervenise în favoarea clăditorilor, iar acum vorbea prin proorocul său lui Zorobabel, zicând: „Cine ești tu munte mare, înaintea lui Zorobabel? Te vei preface într-un loc șes. El va pune piatra cea mai însemnată în vârful Templului, în mijlocul strigătelor de: «Îndurare, îndurare cu ea».” (Zaharia 4, 7.)

De-a lungul istoriei poporului lui Dumnezeu, munți mari de greutate, în aparență de netrecut, s-au ridicat în fața acelor care încercau să aducă la îndeplinire planurile cerului. Asemenea piedici sunt îngăduite de Domnul ca încercare a credinței. Când suntem înconjuțați din toate părțile, este timpul mai mult ca oricând să ne încredem în Dumnezeu și în puterea Duhului Său. Exercițierea unei credințe vii înseamnă o creștere a puterii spirituale și dezvoltarea unei încrederi neabătute. În felul acesta, credinciosul devine o putere biruitoare. În fața rugăciunii credinței, piedicile așezate de Satana de-a curmezișul căii creștinului vor dispărea, deoarece puterile cerului îi vor veni în ajutor. „Nimic nu v-ar fi cu neputință”. (Matei 17, 20.)

Calea lumii începe cu îngâmfare și fast. Calea lui Dumnezeu face din ziua lucrurilor mici începutul unui triumf glorios al adevărului și neprihănirii. Uneori, El Își educă lucrătorii, îngăduind să vină asupra lor descurajare și aparență înfrângere. Planul Său este ca ei să învețe să biruiască greutatea.

Adesea, oamenii sunt ispitiți să se clatine în fața piedicilor și nedumeririlor care îi confruntă. Dar, dacă vor păstra până la sfârșit încrederea lor de la început, Dumnezeu le va lumina calea. Succesul va fi

atins atunci când ei vor lupta împotriva greutăților. Înaintea spiritului întreprinzător și a credinței neclintite a lui Zorobabel, munți mari de greutate se vor preface într-o câmpie, iar el, ale cărui brațe au pus temelia, „tot mâinile lui o vor isprăvi. El va pune piatra cea mai însemnată în vârful Templului, în mijlocul strigătelor de: «Îndurare, Îndurare cu ea».” (Zaharia 4, 9.7.)

Puterea și tăria omenească n-au întemeiat biserica lui Dumnezeu și nici nu o pot distruge. Nu pe stânca puterii omenești, ci pe Hristos Isus Stânca veacurilor a fost întemeiată biserica și „porțile locuinței morților nu o vor birui”. (Matei 16, 18.) Prezența lui Dumnezeu dă statornicie cauzei Sale. „Nu vă încredeți în cei mari, în fiii oamenilor” (Psalmii 146, 3), este cuvântul dat nouă. „În liniște și odihnă va fi mântuirea voastră, în seninătate și încredere va fi tăria voastră”. (Isaia 30, 15.) Lucrarea cea proslăvită a lui Dumnezeu, întemeiată pe principiile veșnice ale dreptății, nu se va nărui niciodată. Ea va merge din putere în putere, „nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor”. (Zaharia 4, 6.)

Făgăduința: „mâinile lui Zorobabel au pus temelia acestei case și tot mâinile lui o vor isprăvi,” (Zaharia 4, 9) a fost împlinită literal: „Și bătrânii iudeilor au zidit cu izbândă, după proorociile proorocului Hagai, și ale lui Zaharia, fiul lui Ido; au zidit și au isprăvit, după porunca Dumnezeului lui Israel, și după porunca lui Cir, lui Dariu și lui Artaxerxe, împăratul Perșilor. Casa a fost isprăvită în ziua a treia a lunii Adar (luna a douăsprezecea), în anul al șaselea al domniei împăratului Dariu”. (Ezra 6, 14.15.)

La scurtă vreme după aceea, templul restatornicit a fost consacrat. „Copiii lui Israel, preoții și Leviții, și ceilalți fii ai robiei, au făcut cu bucurie sfințirea acestei Case a lui Dumnezeu și au prăznuit paștele în a patrusprezecea zi a lunii întâi”. (Ezra 6, 16.17.19.)

Templul al doilea nu a egalat pe primul în măreție, nici n-a fost sfințit prin acele dovezi vizibile ale prezenței divine, care aparținuseră templului dintâi. N-a fost nici manifestarea puterii supranaturale, care să marcheze consacrarea lui. N-a fost văzut nici un nor de slavă, care să umple sanctuarul nou înălțat. Nici foc din cer n-a coborât să mistuie jertfa de pe altar. Șechina nu mai sălășluia între heruvimi în locul prea sfânt; chivotul, tronul milei și tablele mărturiei nu se mai găseau acolo. Nici un semn din cer n-a descoperit preotului care se ruga voința lui Iehova.

Și totuși, aceasta era clădirea despre care Domnul spusese prin proorocul Hagai: „Slava acestei Case din urmă va fi mai mare decât a celei dintâi.... Voi clătina toate neamurile; Dorința tuturor neamurilor va veni, și vor umple de slavă Casa aceasta, zice Domnul oștirilor”. (Hagai 2, 9. 7.) Timp de veacuri, bărbați învățați s-au străduit să arate cum s-a împlinit făgăduința lui Dumnezeu, dată lui Hagai, dar mulți au refuzat cu îndărătnicie să vadă vreo însemnătate deosebită în venirea lui Isus din Nazaret, dorința tuturor popoarelor, care, prin prezența Sa personală, avea să sfințească templul. Mândria și necredința le-au orbit mintea față de înseninătatea adevărată a cuvintelor proorocului.

Al doilea templul a fost onorat nu prin norul slavei lui Iehova, ci prin prezența Aceluia în care „locuiește trupește toată plinătatea dumnezeirii” Însuși Dumnezeu „arătat în trup”. (Coloseni 2, 9; 1 Timotei 3, 16.) Fiind onorat prin prezența personală a lui Hristos, în timpul slujirii Sale pământești, și numai prin aceasta, al doilea templu a întrecut pe primul în măreție. „Dorința tuturor popoarelor” venise cu adevărat în templul Său când „omul din Nazaret” dădea învățătură și vindeca în curțile sfinte.

În zilele împărătesei Estera

Prin bunăvoința arătată de Cir, aproape cincizeci de mii din fiii robiei au beneficiat de prevederile decretului care le îngăduia reîntoarcerea. Aceștia însă, în comparație cu sutele de mii răspândite în provinciile Medo-Persiei, erau doar o rămășiță neînsemnată. Marea majoritate a izraeliților alesese să rămână mai degrabă în țara robiei decât să suporte greutatea călătoriei de reîntoarcere și restaurarea cetăților și caselor lor pustiite.

Au trecut mai mult de zece ani, când al doilea decret, aproape tot atât de favorabil ca și primul, a fost emis de Dariu Histaspe, monarhul care conducea pe atunci. În felul acesta, Dumnezeu, în îndurarea Sa, a oferit o altă ocazie iudeilor din Împărăția medo-persană să se reîntoarcă în țara părinților lor. Domnul a prevăzut vremurile grele, care aveau să urmeze în timpul domniei lui Xerxe Ahașveroș din cartea Esterei și El nu numai că a lucrat o schimbare de sentimente în inimile bărbaților cu autoritate, dar l-a și inspirat pe Zaharia să stăruiască pe lângă exilați să se întoarcă.

„Fugiți, fugiți, din țara de la miazănoapte” a fost solia dată semințiilor împrăștiate ale lui Israel, care se așezaseră în multe țări, departe de căminul lor de mai înainte. „Căci v-am împrăștiat în cele patru vânturi ale cerurilor”, zice Domnul. Scapă, Sioane, tu care locuiești la fiica Babilonului! Căci așa vorbește Domnul oștirilor: „După slavă m-a trimis El la neamurile care v-au jefuit; căci cel ce se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Lui. Iată, Îmi ridic mâna împotriva lor zice Domnul și ele vor fi prada celor ce le erau supuși, ca să știți că Domnul oștirilor m-a trimis”. (Zaharia 2, 6-9.)

Planul Domnului era același care fusese de la început; poporul Său să

fie o laudă pe pământ, spre slava Numelui Său, În timpul acelor ani îndelungați de robie, Domnul le dăduse multe ocazii să se întoarcă la ascultarea de El. Unii aleseseră să asculte și să învețe, alții își găsiseră izbăvirea în mijlocul necazului. Mulți dintre aceștia urmau să fie numărați în rămășița care se va reîntoarce. Ei erau asemănați de inspirație cu „o rămurea din vârful unui cedru mare”, care urma să fie sădită „pe un munte înalt al lui Israel”. (Ezechiel 17, 22.23.)

„Aceia al căror duh l-a trezit Dumnezeu” (Ezra 1, 5) s-au reîntors sub decretul lui Cir. Dar Dumnezeu n-a încetat să stăruiască pe lângă aceia care rămăseseră de bună voie în țara robiei lor și, prin numeroase mijloace, le-a făcut posibilă și lor reîntoarcerea. Însă marele număr al acelor care n-au răspuns decretului lui Cir au rămas neimpresionați de influențele ulterioare și chiar atunci când Zaharia i-a avertizat să fugă din Babilon, fără întârziere, n-au luat seama la invitație.

Între timp, condițiile din Împărăția medo-persană se schimbau cu repeziciune. Dariu Histaspe, sub a cărui domnie iudeilor le fusese arătată o favoare deosebită, a fost urmat de Xerxe cel Mare. În timpul domniei acestuia, aceia dintre iudei care nu luaseră seama la chemarea de a fugi au fost chemați să facă față unei crize grozave. După ce refuzaseră să se folosească de avantajul unei căi de scăpare, pe care Dumnezeu le-o pregătise, de data aceasta au fost aduși față în față cu moartea.

Prin Haman agaghitul, un bărbat fără scrupule din înalta autoritate a Medo-Persiei, Satana a lucrat de data aceasta să contracareze planurile lui Dumnezeu. Haman cultivase o răutate amară împotriva lui Mardoheu iudeul. Mardoheu nu-i făcuse nici un rău lui Haman, dar refuzase să-i arate respect sub formă de închinare. Nemulțumit să pună mâna numai pe Mardoheu, Haman a complotat „să nimicească pe poporul lui Mardoheu, pe toți iudeii care se aflau în împărăția lui Ahașveroș”. (Eстера 3, 6.)

Indus în eroare de declarațiile neadevărate ale lui Haman, Xerxe a fost convins să dea un decret cu privire la exterminarea tuturor iudeilor risipiți „în toate ținuturile Împărăției medo-persane”. (Eстера 3, 8.) A fost rânduită o zi anumită, în care iudeii urmau să fie nimiciți, iar averile lor confiscate. Împăratul nu și-a dat seama de consecințele profunde, care aveau să însoțească aducerea la îndeplinire a acestui decret. Însuși Satana, instigatorul ascuns al planului, încerca să-i șteargă de pe pământ pe aceia care păstrau cunoștința despre Dumnezeu cel adevărat.

„În fiecare ținut unde ajungea porunca împăratului și hotărârea lui, a fost o mare jale printre iudei; posteau, plângeau și se boceau, și mulți se culcau în sac și cenușă”. (Eстера 4, 3.) Decretul mezilor și perșilor nu putea fi revocat; în aparență, nu era nici o speranță; toți izraeliții erau condamnați la nimicire.

Dar intrigile vrăjmașului au fost înfrânte de o putere care domnește peste fiii oamenilor. În providența lui Dumnezeu, Eстера, o evreică temătoare de Cel Prea Înalt, fusese făcută împărăteasă în Împărăția medo-persană. Mardoheu îi era rudă apropiată. În situația lor extremă, s-au hotărât să apeleze la Xerxe în favoarea poporului lor. Eстера urma să riște să intre înaintea, lui ca mijlocitoare. „Cine știe”, a zis Mardoheu, „dacă nu cumva pentru o vreme ca aceasta ai ajuns la împărăție?” (Eстера 4, 14.)

Criza căreia Eстера îi făcea față, cerea o acțiune rapidă și hotărâtă, dar atât ea, cât și Mardoheu, și-au dat seama că, dacă Dumnezeu nu va lucra cu putere în favoarea lor, străduințele lor aveau să fie fără efect. Astfel, Eстера și-a luat timp pentru comuniune cu Dumnezeu, izvorul puterii ei. „Du-te”, l-a îndrumat ea pe Mardoheu, „strânge pe toți iudeii care se află în Susa și postiți pentru mine, fără să mâncați, nici să beți, trei zile, nici noaptea, nici ziua. Și eu voi posti o dată cu slujnicele mele; apoi, voi intra la împăratul, în

ciuda legii; și dacă va fi să pier, voi pieri”. (Eстера 4, 16.)

Evenimentele care au urmat într-o succesiune rapidă apariția Esterei înaintea împăratului, favoarea deosebită arătată ei, ospetele împăratului și împărătesei împreună cu Haman, ca singurul invitat, somnul tulburat al împăratului, cinstirea publică arătată față de Mardoheu, precum și umilirea și căderea lui Haman, după descoperirea complotului nelegiuit toate acestea sunt părți ale unei istorii cunoscute. Dumnezeu a lucrat minunat pentru poporul Său pocăit; iar împăratul a dat un alt decret, prin care li se îngăduia să se lupte pentru viața lor, și care a fost transmis cu grabă în toate părțile împărăției, prin curieri călare; care „au plecat îndată în toată graba, după porunca împăratului”. „În fiecare ținut și în fiecare cetate, pretutindeni unde ajungea porunca împăratului și hotărârea lui, au fost între iudei bucurie și veselie, ospete și zile de sărbătoare. Și mulți oameni dintre popoarele țării s-au făcut iudei, căci îi apucaseră frica de iudei”. (Eстера 8, 14.17.)

În ziua rânduită pentru nimicirea lor, „iudeii s-au strâns în cetățile lor, în toate ținuturile împăratului Ahașveroș, ca să pună mâna pe cei ce căutau să-i piardă. Nimeni n-a putut să le stea împotriva, căci frica de ei apucase pe toate popoarele”. Îngerii care excelează în putere fuseseră însărcinați de Dumnezeu să ocrotească pe poporul Său, în timp ce ei „și-au apărat viața”. (Eстера 9, 2.16.)

Lui Mardoheu, i s-a încredințat poziția de cinste, ocupată de Haman mai înainte. El era „cel dintâi după împăratul Ahașveroș și era cu vază între iudei și iubit de mulțimea fraților săi” (Eстера 10, 3), și a căutat să promoveze binele poporului său Israel. În felul acesta, Dumnezeu a adus poporul Său ales iarăși în cinste la curtea medo-persană, făcând posibilă împlinirea planului Său de a-i restabili în propria lor țară. Dar numai peste câțiva ani, în anul al șaptelea al lui Artaxerse I, urmașul lui Xerxe cel Mare, un număr considerabil dintre ei s-a întors la Ierusalim, sub conducerea lui Ezra; Experiențele grele, care au venit peste poporul lui Dumnezeu din zilele

Esterei, n-au fost specifice numai acelor vremuri. Ioan descoperitorul, privind de-a lungul veacurilor până la încheierea timpului, a declarat: „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos”. (Apocalipsa 12, 17.) Unii dintre cei care trăiesc astăzi pe pământ vor vedea împlinindu-se aceste cuvinte. Același spirit, care în veacurile trecute i-a condus pe oameni să prigonească biserica cea adevărată, va conduce în viitor la manifestarea unei atitudini asemănătoare față de aceia care își păstrează credințioșia față de Dumnezeu. Chiar acum se fac pregătiri pentru această ultimă mare luptă.

Decretul care va fi dat în cele din urmă împotriva rămășiței poporului lui Dumnezeu va fi foarte asemănător cu acela emis de Ahașveroș împotriva iudeilor. Astăzi, vrăjmașii adevăratei biserici văd în grupa cea mică a păzitorilor poruncii Sabatului un Mardoheu la poartă. Respectul poporului lui Dumnezeu față de Legea Sa este o muștrare continuă pentru aceia care au lepădat temerea de Domnul și calcă în picioare Sabatul Său.

Satana va stârni indignarea împotriva minorității care refuză să accepte obiceiurile și tradițiile larg răspândite. Bărbați cu răspundere și renume se vor uni cu nelegiuții și cu oamenii de nimic pentru a se sfătui împotriva poporului lui Dumnezeu. Bogăția, geniul, educația se vor uni pentru a-i acoperi cu rușinea. Conducătorii prigonitori, slujitori și membri ai bisericii vor complota împotriva lor. Cu glasul și condeiul, prin lăudăroșenii, prin amenințări și prin batjocuri, vor căuta să le doboare credința. Prin prezentări mincinoase și prin apeluri pline de mânie, oamenii vor stârni patimile poporului. Neavând un „așa zic Scripturile” împotriva apărătorilor Sabatului biblic, vor recurge la măsuri apăsătoare pentru a suplini această lipsă. Pentru a-și asigura popularitatea și dominația, legislatorii se vor supune cererii pentru legi duminicale. Dar aceia care se tem de Dumnezeu nu pot accepta o instituție care nesocotește un precept al Decalogului. Pe acest câmp de bătaie se va desfășura ultimul mare conflict în lupta dintre adevăr și rătăcire. Dar

noi nu suntem lăsați în nesiguranță cu privire la deznodământ. Astăzi, ca în zilele Esterei și ale lui Mardoheu, Domnul Își va apăra adevărul și poporul Său.

Capitolul 50

Ezra, preot și cărturar

La aproximativ șaptezeci de ani după reîntoarcerea primei grupe de robi sub conducerea lui Zorobabel și Iosua, Artaxerxe Longimanul s-a urcat pe tronul Medo-Persiei. Numele acestui împărat este strâns legat de istoria sfântă printr-o serie de providențe remarcabile. În timpul domniei lui, au trăit și au lucrat Ezra și Neemia. El este acela care, în anul 457 î.Hr., a dat al treilea și ultimul decret pentru restaurarea Ierusalimului. Domnia lui a fost martoră la reîntoarcerea unei grupări de iudei sub conducerea lui Ezra, la terminarea zidurilor Ierusalimului de către Neemia și tovarășii lui, la reorganizarea slujbelor templului și la marile reforme religioase, instituite de Ezra și Neemia. În timpul acestei domnii lungi, el a dat pe față deseori înțelegere față de poporul lui Dumnezeu; și în prietenii lui iudei, preaiubiți și demni de încredere, Ezra și Neemia, a recunoscut bărbați rânduiți de Dumnezeu, ridicați pentru o lucrare deosebită.

Experiența lui Ezra, atunci când trăia printre iudeii rămași în Babilon, a fost atât de neobișnuită, încât a atras atenția binevoitoare a împăratului Artaxerxe, cu care a vorbit deschis despre puterea Dumnezeului cerului și despre planul divin de restatornicire a iudeilor la Ierusalim.

Născut din fiii lui Aaron, lui Ezra i se dăduse o educație preoțească; și adăugat la aceasta, făcuse cunoștință cu scrierile vrăjitorilor, astrologilor și înțelepților Împărăției medo-persane. Dar nu era mulțumit cu starea sa spirituală. Dorea să fie în armonie deplină cu Dumnezeu; tânjea după înțelepciune, ca să împlinească voința divină. Și ca urmare, și-a pus inima „să adâncească și să împlinească Legea Domnului”. (Ezra 7, 10.) Aceasta l-a determinat să se ocupe stăruitor cu studiul istoriei poporului lui Dumnezeu, așa cum era raportată în scrierile proorocilor și ale împăraților. El a cercetat

cărțile poetice și istorice ale Bibliei, pentru a înțelege de ce Dumnezeu îngăduise ca Ierusalimul să fie distrus, iar poporul său dus în robie într-o țară păgână.

Ezra a dat o atenție deosebită experiențelor lui Israel din vremea fângăduinței făcute lui Avraam. A studiat îndrumările date la muntele Sinai și în perioada cea lungă a rătăcirii prin pustie. Pe măsură ce înțelegea mai mult și tot mai mult cu privire la procedeele lui Dumnezeu cu copiii Săi și sfințenia Legii date pe Sinai, inima lui Ezra era mișcată. A experimentat o pocăință nouă și totală și s-a hotărât să cunoască temeinic rapoartele istoriei sfinte, ca să poată folosi această cunoștință pentru a aduce lumină și binecuvântare poporului lui.

Ezra s-a străduit să-și intensifice pregătirea inimii pentru lucrarea ce credea că era înaintea lui. L-a căutat pe Dumnezeu cu sinceritate, ca să poată fi un învățător înțelept în Israel. Pe măsură ce învăța să-și supună mintea și voința controlului divin, erau aduse în viața sa principiile sfințirii adevărate, care în anii următori au avut o influență modelatoare nu numai asupra tineretului, care căuta îndrumarea, ci și asupra tuturor celorlalți asociați cu el.

Dumnezeu l-a ales pe Ezra să fie o unealtă a binelui pentru Israel, să pună iarăși la loc de cinste preoția, a cărei glorie fusese umbrită într-o mare măsură în timpul robiei. Ezra s-a dezvoltat ca om cu o cultură extraordinară și a devenit „un cărturar iscusit în Legea lui Moise”. (Versetul 6.) Aceste pregătiri l-au făcut un bărbat eminent în Împărăția medo-persană. Ezra a devenit purtătorul de cuvânt pentru Dumnezeu, educându-i pe cei din jur în principiile care guvernează cerul. În anii din urmă ai vieții sale, fie că s-a găsit lângă curtea împăratului Medo-Persiei, fie la Ierusalim, lucrarea lui principală a fost aceea de învățător. Pe măsură ce transmitea altora adevărurile pe care, le învățase, puterea sa de muncă creștea. El a devenit un bărbat al evlaviei și zelului. Era martorul lui Dumnezeu pentru lume cu privire la puterea adevărului biblic de a înnobilă viața zilnică.

Eforturile lui Ezra de a reînvia interesul pentru studiul Scripturilor au căpătat permanență prin lucrarea lui minuțioasă, de o viață consacrată păstrării și multiplicării Scrierilor Sfinte. El a adunat toate copiile Legii pe care le-a putut găsi, le-a transcris și le-a împărțit. Cuvântul curat înmulțit astfel și așezat în mâinile multora dădea cunoașterea care era de o valoare inestimabilă.

Credința lui Ezra, că Dumnezeu va face o lucrare puternică în favoarea poporului Său, l-a determinat să spună lui Artaxerxe dorința lui de a se reîntoarce la Ierusalim pentru reînvierea interesului în studiul Cuvântului lui Dumnezeu și pentru a-i ajuta pe frații lui la rezidirea cetății sfinte. Când Ezra și-a mărturisit încrederea deplină în Dumnezeul lui Israel, ca fiind cu totul în stare să ocrotească și să se îngrijească de poporul Lui, împăratul a fost profund impresionat. El a înțeles bine că izraeliții se întorceau la Ierusalim, ca să-i slujească lui Iehova, însă încrederea împăratului în integritatea lui Ezra a fost atât de mare, încât i-a acordat o favoare deosebită, ascultându-i cererea și încredințându-i daruri bogate pentru slujba templului. El l-a făcut reprezentant special al Împărăției medo-persane și i-a conferit puteri largi pentru aducerea la îndeplinire a planului care era în inima lui. Decretul lui Artaxerxe Longimanul pentru rezidirea și clădirea Ierusalimului, emis a treia oară de la încheierea celor șaptezeci de ani de robie, este deosebit pentru exprimările lui cu privire la Dumnezeul cerului, pentru recunoașterea realizărilor lui Ezra și pentru dărnicia dovedită față de rămășița poporului lui Dumnezeu. Artaxerxe se referă la Ezra astfel: „Preot și cărturar care învață poruncile și legile Domnului cu privire la Israel”, „cărturarul iscusit în Legea Dumnezeului cerurilor”. Împăratul s-a unit cu sfetnicii lui și a dăruit cu dragă inimă aur și argint „Dumnezeului lui Israel, a cărei locuință este la Ierusalim” și, în plus, a luat măsuri pentru a face față cheltuielilor mari, poruncind să fie plătite din „casa vistieriilor împăratului”. (Vers. 11.12.15.20.)

„Tu ești trimis de împăratul și de cei șapte sfetnici ai lui” a spus Artaxerxe lui Ezra, „să cercetezi în Iuda și Ierusalim, după Legea Dumnezeului tău, care este în mâinile tale”. Și a hotărât mai departe: „Tot ce este poruncit de Dumnezeul cerurilor să se facă întocmai pentru casa Dumnezeului cerurilor, pentru ca să nu vină mânia Lui asupra împărăției, asupra împăratului și asupra fiilor săi”. (Versetul 14.23.)

Prin îngăduința dată izraeliților să se reîntoarcă, Artaxerxe a făcut aranjamente pentru restabilirea membrilor preoției la vechile rituri și privilegii. „Vă facem cunoscut”, a declarat el, „că nu puteți pune nici un bir, nici dare, nici vamă de trecere peste nici unul din preoți, din leviți, din cântăreți, din ușieri, din slujitorii templului și din slujitorii acestei Case a lui Dumnezeu.” El a mai rânduit numirea de funcționari civili, care să conducă poporul cu dreptate, în armonie cu legile codului iudaic. „Tu, Ezra, după înțelepciunea lui Dumnezeu, pe care o ai”, a zis el, „pune judecători și dregători care să facă dreptate la tot poporul dincolo de Râu, tuturor celor ce cunosc legile Dumnezeului tău; și fă-le cunoscut celor ce nu le cunosc. Oricine nu va păzi întocmai Legea Dumnezeului tău și legea împăratului să fie osândit la moarte, la surghiun, la o gloabă sau la temniță”. (Versetele 24-26.)

În felul acesta „mâna bună a Dumnezeului său fiind peste el” Ezra l-a convins pe împărat să ia măsuri îndestulătoare pentru întoarcerea întregului popor al lui Israel, precum și a preoților și leviților din Împărăția medopersană, care „vor să plece cu bine la Ierusalim”. (Versetele 9, 13.) Astfel, li s-a dat din nou ocazia copiilor din diasporă să se reîntoarcă în țară, de stăpânirea căreia erau legate fângăduințele casei lui Israel. Acest decret a adus o bucurie mare aceluia care se uniseră cu Ezra în studierea planurilor lui Dumnezeu privitoare la poporul Său. „Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul părinților noștri”, a declarat Ezra, „care a pregătit inima împăratului ca să slăvească astfel Casa Domnului la Ierusalim, și a îndreptat asupra mea bunăvoința împăratului, a sfetnicilor săi și a tuturor căpeteniilor

puternice ale lui”. (Versetele 27.28.)

În emiterea acestui decret de către Artaxerxe, s-a manifestat providența lui Dumnezeu. Unii au înțeles lucrul acesta și s-au folosit cu bucurie de privilegiul de a se reîntoarce în împrejurări atât de favorabile. A fost stabilit un loc de adunare și la timpul stabilit, cei ce au dorit să meargă la Ierusalim s-au strâns pentru călătoria cea lungă. „l-am strâns la râul cel care curge spre Ahava”, zice Ezra, „și am tăbărât acolo trei zile”. (Ezra 8, 15.)

Ezra se așteptase că un număr mare se va întoarce la Ierusalim, dar numărul celor care au răspuns chemării era descurajator de mic. Mulți, care cumpăraseră case și pământuri, nu erau dispuși să-și sacrifice averile. Ei iubeau tihna și confortul și s-au mulțumit să rămână. Exemplul lor s-a dovedit o piedică pentru alții, care altfel ar fi ales să se împărtășească de experiența acelor care înaintau prin credință.

Când Ezra a privit la grupa adunată, a fost surprins să nu găsească pe nimeni dintre fiii lui Levi. Unde erau membrii seminției puse deoparte pentru slujba sfântă a templului? La chemarea „Cine este de partea Domnului”, leviții ar fi trebuit să răspundă primii. În timpul robiei și după aceea, li se acordaseră multe privilegii. Se bucuraseră de libertatea deplină să slujească nevoilor spirituale ale fraților lor de robie. Fuseseră clădite sinagogi, în care preoții conduceau închinarea la Dumnezeu și învățau poporul. Li se permisesse în mod liber să păzească Sabatul și să îndeplinească ritualurile sfinte, specifice credinței iudaice.

Dar o dată cu trecerea anilor, după încheierea robiei condițiile s-au schimbat și multe răspunderi noi zăceau asupra conducătorilor lui Israel. Templul din Ierusalim fusese reclădit și consacrat și ca urmare, erau necesari mai mulți preoți pentru îndeplinirea slujbelor lui. Era o nevoie presantă de bărbați ai lui Dumnezeu, care să activeze ca învățători ai poporului. Și pe

lângă aceasta, iudeii care rămâneau în Babilon erau în primejdia ca libertatea lor religioasă să le fie restrânsă. Prin proorocul Zaharia, ca și prin experiența lor recentă din vremurile de restricție ale Esterei și ale lui Mardoheu, iudeii din Medo-Persia fuseseră avertizați clar să se reîntoarcă în țara lor. Venise timpul când era primejdios pentru ei să locuiască în continuare în mijlocul influențelor păgâne. Ținând cont de aceste împrejurări schimbate, preoții din Babilon ar fi trebuit să fie primii care să vadă, în emiterea decretului, o chemare specială de a se întoarce la Ierusalim.

Împăratul și căpeteniile lui își făcuseră mai mult decât partea, deschizând calea pentru reîntoarcere. Ei asiguraseră mijloace din belșug, dar unde erau bărbații? Fiii lui Levi dăduseră greș chiar la vremea când influența unei hotărâri de a-i, însoți pe frații lor i-ar fi condus și pe alții să le urmeze exemplul. Nepăsarea lor ciudată este o descoperire tristă a atitudinii izraeliților din Babilon față de planul lui Dumnezeu pentru poporul Său.

Ezra a făcut apel încă o dată la leviți, trimitându-le o invitație urgentă să se unească cu grupa lui. Pentru a accentua importanța unui acțiuni rapide, a trimis o data cu invitația scrisă câțiva dintre învățători și căpetenii. (Ezra 7, 28; 8, 16.)

În timp ce călătorii au întârziat împreună cu Ezra, acești soli de nădejde s-au grăbit să se întoarcă cu cererea: „Să ne aducă slujitori pentru casa Dumnezeului nostru”. (Ezra 8, 17.) Chemarea a fost ascultată; unii, care ezitaseră, au luat hotărârea finală să se reîntoarcă. În total, aproximativ patruzeci de preoți și două sute douăzeci de slujitori ai templului bărbați pe care Ezra se putea bizui, ca fiind slujitori înțelepți și învățători și ajutoare bune au fost aduși în tabără.

Toți erau acum gata de plecare. Înainte le stătea o călătorie care urma să dureze câteva luni. Bărbații și-au luat cu ei femeile și copiii, împreună cu

avutul lor, pe lângă tezaurul bogat pentru templu și slujbele lui. Ezra era conștient că vrăjmașii îi așteptau pe drum, pregătiți să-i jefuiască și să-i nimicească, pe el și ceata lui; cu toate acestea, nu i-a cerut împăratului o armată pentru pază. „Mi-era rușine”, a explicat el, „să cer împăratului o oaste de însoțire și călăreți, ca să ne ocrotească împotriva vrăjmașului pe drum, căci spusesem împăratului: «Mâna Dumnezeului nostru este, spre binele lor, peste toți cei ce-L caută, dar puterea și mânia Lui sunt peste toți cei ce-L părăsesc».” (Versetul 22.)

În această problemă, Ezra și tovarășii lui au văzut o ocazie de a preamări Numele lui Dumnezeu înaintea păgânilor. Credința în puterea viului Dumnezeu urma să fie întărită, dacă izraeliții aveau să dea pe față credință în Conducătorul lor divin. De aceea, s-au hotărât să-și pună întreaga lor încrederea în El. Nu aveau să ceară o trupă de strajă. Nu urmau să dea păgânilor ocazia să atribuie puterii omului slava care aparține numai lui Dumnezeu. Nu puteau să trezească vreo îndoială în mintea prietenilor lor păgâni, în ceea ce privește sinceritatea dependenței lor de Dumnezeu, ca popor al Său. Ajutorul avea să fie obținut nu prin bogăție, nici prin puterea și influența bărbaților idolatri, ci prin ocrotirea lui Dumnezeu. Numai prin păstrarea Legii lui Dumnezeu înaintea lor și prin străduința de a asculta de ea urmau să fie ocrotiți.

Cunoașterea condițiilor pe baza cărora aveau să se bucure în continuare de belșugul venit din mâna lui Dumnezeu a dat o solemnitate neobișnuită serviciului de consacrare, ținut chiar înainte de plecare, de Ezra și grupul de credincioși care-l însoțea. „Acolo, la râul Ahava”, a spus Ezra despre această experiență, „am vestit un post de smerire înaintea Dumnezeului nostru, ca să cerem de la El o călătorie fericită pentru noi, pentru copiii noștri și pentru tot ce era al nostru. Pentru aceasta, am postit și am chemat pe Dumnezeul nostru. și El ne-a ascultat”. (Versetele 21, 23.)

Însă binecuvântarea lui Dumnezeu n-a făcut ca exercitarea prudenței și

prevederii să fie inutilă. Ca o precauție deosebită pentru asigurarea tezaurului, Ezra a ales douăsprezece căpetenii dintre preoți bărbați a căror credincioșie și devotament fuseseră dovedite și „am cântărit înaintea lor argintul, aurul și uneltele date în dar pentru Casa Dumnezeului nostru de împărat, sfetnici și căpeteniile lui, și de toți cei din Israel, care se aflau acolo”. Acești bărbați au fost însărcinați în mod solemn să acționeze ca administratori plini de grijă ai tezaurului încredințat lor. „Sunteți închinați Domnului”, a spus Ezra. „Vasele acestea sunt lucruri sfinte, și argintul și aurul acesta sunt un dar de bună voie, făcut Domnului, Dumnezeului părinților voștri. Fiți cu ochii în patru, și luați lucrurile, acestea sub paza voastră, până le veți cântări înaintea căpeteniilor preoților și înaintea Leviților, și înaintea capilor de familie ai lui Israel, la Ierusalim, în cămărilor Casei Dumnezeului nostru”. (Versetele 24.25.28.29.)

Grija dată pe față de Ezra în luarea de măsuri pentru transportarea în siguranță a tezaurului Domnului ne învață o lecție demnă de un studiu atent. Numai aceia a căror cinste fusese dovedită au fost aleși au fost instruiți în mod clar cu privire la răspunderile care era asupra lor. În rânduirea de slujbași credincioși pentru a lucra ca vistiernici ai bunurilor Domnului, Ezra a recunoscut nevoia și valoarea ordinii și organizației în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu.

În cele câteva zile în care izraeliții au întârziat la râu, au fost luate toate măsurile necesare pentru călătoria cea lungă. „Am plecat de la râul Ahava”, scria Ezra, „ca să ne ducem la Ierusalim în a douăsprezecea zi a lunii, întâia. Mâna Domnului Dumnezeului nostru a fost peste noi, și ne-a păzit de loviturile vrăjmașului și de orice piedică pe drum”. (Versetul 31.) Călătoria a durat aproape patru luni, iar mulțimea care-l însoțea pe Ezra, câteva mii în total, inclusiv femei și copii, trebuia să înainteze încet. Dar toți au fost păstrați în siguranță. Vrăjmașii au fost împiedicați să le facă rău. Călătoria a decurs bine și în ziua întâia a lunii a cincea, în anul al șaptelea al lui Artaxerxe, ei au ajuns la Ierusalim.

Capitolul 51

O redeșteptare spirituală

Sosirea lui Ezra la Ierusalim a fost binevenită. Era mare nevoie de influența prezenței lui. Venirea lui a adus curaj și nădejde în inimile multora care lucraseră mult timp în greutăți. De la reîntoarcerea primei grupe de exilați, sub conducerea lui Zorobabel și Iosua, cu peste șaptezeci de ani înainte, multe fuseseră realizate. Templul fusese terminat, iar zidurile cetății, în parte, fuseseră reparate. Cu toate acestea, mai rămăsese mult de făcut.

Printre aceia care se reîntorseseră la Ierusalim în anii de mai înainte erau mulți care rămăseseră credincioși lui Dumnezeu tot timpul vieții lor, dar un număr considerabil dintre copii și copiii copiilor lor au pierdut din vedere sfințirea Legii lui Dumnezeu. Chiar și unii dintre bărbații cu răspundere trăiau în păcat pe față. Viața lor neutraliza, într-o mare măsură, străduințele depuse de alții pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu, căci atâta vreme cât erau îngăduite călcări flagrante ale Legii, fără să fie mustrate, binecuvântarea cerului nu putea rămâne asupra poporului.

A fost în providența lui Dumnezeu ca aceia care s-au întors împreună cu Ezra să aibă ocazii deosebite de a-L căuta pe Domnul. Experiențele prin care tocmai trecuseră în călătoria lor de la Babilon, fără să fi fost protejați de puterea omenească, îi învățaseră valoroase lecții spirituale. Mulți se întăriseră în credință și când aceștia s-au amestecat printre cei descurajați și indiferenți din Ierusalim, influența lor a fost un factor puternic în reforma care a avut loc curând după aceea. În ziua a patra după sosire, comorile de aur și argint, împreună cu vasele pentru slujbele de la sanctuar, au fost încredințate de vistiernici în mâinile slujbașilor templului, în fața martorilor, cu cea mai desăvârșită exactitate. Fiecare obiect a fost cercetat „după număr și după greutate”. (Ezra 8, 34.) Copiii robiei, care se întorseseră împreună cu

Ezra, „au adus ardere de tot Dumnezeului lui Israel”, ca jertfă pentru păcat și ca dovadă a recunoștinței și mulțumirii lor pentru ocrotirea îngerilor sfinți în timpul călătoriei. „Au dat poruncile împăratului dregătorilor împăratului și cârmuitorilor lor de dincoace de Râu, care au ajutat pe popor și Casa lui Dumnezeu”. (Ezra 8, 35.36.)

La foarte scurtă vreme după aceea, câteva căpetenii ale lui Israel s-au apropiat de Ezra cu o plângere serioasă. Unii din „poporul lui Israel”, precum și „preoții și leviții”, disprețuiseră atât de mult poruncile sfinte ale lui Iehova, încât s-au căsătorit cu popoarele înconjurătoare. „Căci și-au luat neveste din fetele lor, pentru ei și pentru fiii lor”, i s-a spus lui Ezra „și au amestecat neamul sfânt cu popoarele” țărilor păgâne. „Și căpeteniile, și dregătorii au fost cei dintâi care au săvârșit păcatul acesta”. (Ezra 9, 1.2.)

Studiind cauzele care au dus la robia babiloniană, Ezra a înțeles că apostazia lui Israel s-a datorat în mare măsură amestecului cu popoarele păgâne. El descoperise că, dacă ar fi ascultat de porunca lui Dumnezeu, de a nu se uni cu popoarele înconjurătoare, ei ar fi fost cruțați de multe experiențe amare și umilitoare. Acum, când a constatat că, în ciuda învățămintelor trecutului, bărbați proeminenți îndrăzniseră să calce legile date ca scut împotriva apostaziei, inima i-a fost impresionată. El a cugetat la bunătatea lui Dumnezeu care a dat din nou poporului Său stabilitate în țara lor natală și a fost copleșit de indignare și de amărăciune, îndreptățite pentru nerecunoștința lor. „Când am auzit lucrul acesta”, zice el, „mi-am sfâșiat hainele și mantaua, mi-am smuls părul din cap și perii din barbă, și am stat jos mâhnit”.

„Atunci s-au strâns la mine toți cei ce se temeau de cuvintele Dumnezeului lui Israel, din pricina păcatului fiilor robiei. Și eu, am stat jos mâhnit, până la jertfa de seară”. (Ezra 9, 3.4.)

La vremea jertfei de seară, Ezra s-a sculat și, sfâșiindu-și iarăși

veșmintele și mantaua, a căzut în genunchi și și-a descărcat sufletul în rugăciune fierbinte către cer. Ridicându-și mâinile către Domnul, el a strigat: „Dumnezeule, sunt uluit și mi-e rușine, Dumnezeule, să-mi ridic fața spre Tine. Căci fărădelegile noastre s-au înmulțit deasupra capetelor noastre, și greșelile noastre au ajuns până la ceruri”.

„Din zilele părinților noștri”, a continuat el, „am fost foarte vinovați până în ziua de azi și din pricina fărădelegilor noastre am fost dați noi, împărații noștri și preoții noștri, în mâinile împăraților străini, pradă săbiei, robiei, jafului și rușinii care ne acoperă astăzi fața. Și totuși, Domnul, Dumnezeul nostru, S-a îndurat de noi, lăsându-ne câțiva oameni scăpați, și dându-ne un adăpost în locul Lui cel sfânt, ca să ne lumineze ochii și să ne dea puțină răsufare în mijlocul robiei noastre. Căci suntem robi, dar Dumnezeu nu ne-a părăsit în robia noastră. A îndreptat spre noi bunăvoința împăraților perșilor și ei ne-au dat o nouă putere de viață, ca să putem zidi Casa Dumnezeului nostru, și să-i dregem dărâmăturile, făcându-ne astfel rost de un loc de adăpost în Iuda și la Ierusalim”.

„Acum ce să mai zicem după aceste lucruri, Dumnezeule? Căci am părăsit poruncile Tale, pe care ni le porunciseși prin robii Tăi proorocii... După tot ce ni s-a întâmplat din pricina faptelor rele și marilor greșeli pe care le-am făcut, măcar că Tu, Dumnezeule, nu ne-ai pedepsit după fărădelegile noastre, se cuvine ca acum, când ne-ai păstrat pe acești oameni scăpați, să începem iarăși să călcăm poruncile Tale și să ne încuscrim cu aceste popoare urâcioase? N-ar izbucni atunci iarăși mânia Ta împotriva noastră, până acolo, încât ne-ar nimici, fără să lase nici rămășiță, nici robi izbăviți? Doamne, Dumnezeul lui Israel, Tu ești drept; căci astăzi noi suntem o rămășiță de robi izbăviți. Iată-ne înaintea Ta ca niște vinovați, și din această pricină nu putem sta înaintea Ta”. (Ezra 9, 6 -- 15.)

Amărăciunea lui Ezra și a tovarășilor lui față de păcatele care se strecuraseră pe nesimțite chiar și în centrul lucrării Domnului a dat naștere la

pocăință. Mulți dintre aceia care păcătuiseră au fost profund impresionați. „Poporul vărsa lacrimi”. (Ezra 10, 1.) Într-o oarecare măsură, au început să-și dea seama de urâciunea păcatului și de oroarea cu care-l privește Dumnezeu. Au văzut sfințirea Legii rostite pe Sinai și mulți tremurau la gândul nelegiuirilor lor.

Unul dintre cei prezenți, cu numele de Șecania, a recunoscut ca fiind adevărate cuvintele rostite de Ezra, „Am păcătuit împotriva Dumnezeului nostru”, a mărturisit el, „ducându-ne la femei străine, care fac parte din popoarele țării. Dar Israel n-a rămas fără nădejde în această privință”, Șecania a propus ca toți aceia care păcătuiseră să facă un legământ cu Dumnezeu că-și vor părăsi păcatul și „facă-se după Lege. Scoală-te”, a îndemnat el pe Ezra, „căci treaba aceasta te privește. Noi vom fi cu tine, îmbărbătează-te și lucrează. Ezra s-a sculat și a pus pe căpeteniile preoților, Leviților și întregului Israel, să jure că vor face ce se spusese”. (Versetele 2-5.)

Aceasta a constituit începutul unei reforme minunate. Cu îndelungă răbdare și tact, precum și cu o îngrijită considerație pentru drepturile și bunăstarea fiecăruia dintre cei implicați. Ezra și tovarășii lui s-au străduit să-i conducă pe cei pocăiți din Israel pe calea cea dreaptă. Mai presus de toate acestea, Ezra era un învățător al legii și, în timp ce dădea atenție personală cercetării fiecărui caz, căuta să convingă poporul cu privire la sfințirea acestei legi și la binecuvântările care aveau să fie primite prin ascultare.

Oriunde lucra Ezra, lua naștere o reînviore în studierea Sfințelor Scripturi. Au fost rânduiți învățători care să îndrume poporul, Legea Domnului a fost înălțată și preamărită. Au fost cercetate cărțile proorocilor, iar pasajele care profetizau venirea lui Mesia au adus nădejde și mângâiere multor inimi întristate și împovărate.

Au trecut peste două mii de anii de când Ezra „și-a pus inima să adâncească și să împlinească Legea Domnului” (Ezra 7, 10), totuși, trecerea timpului nu a slăbit influența exemplului lui de evlavie. De-a lungul veacurilor, raportul vieții lui de consacrare i-a inspirat pe mulți cu hotărârea „să adâncească și să împlinească Legea Domnului”.

Motivele lui Ezra erau înalte și sfinte. În tot ce a făcut, a fost animat de o dragoste profundă față de oameni. Mila și bunătatea, pe care le manifesta față de aceia care păcătuiseră, cu voie sau din neștiință, să fie un exemplu pentru toți cei care caută să aducă la îndeplinire reforme. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să fie tot atât de neclintiți ca și stânca, acolo unde principiile drepte sunt în discuție, dar să dea pe față simpatie și înțelegere. Asemenea lui Ezra, ei trebuie să-i învețe pe călcătorii de lege calea vieții, însămânțând principiile care sunt temelia oricărei fapte corecte.

În acest veac al lumii, când Satana caută pe nenumărate căi să întunece privirea bărbaților și femeilor față de cerințele obligatorii ale Legii lui Dumnezeu, este nevoie de bărbați care să-i conducă pe mulți „să se teamă de poruncile Dumnezeului nostru”. (Ezra 10, 3.) Este nevoie de reformatori adevărați, care-i vor îndruma pe călcătorii de lege către marele Dătător al Legii și-i vor învăța că „Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul”. (Psalmii 19, 7.) Este nevoie de bărbați tari în Scripturi, bărbați ale căror cuvinte și fapte înalță rânduielile lui Iehova, bărbați care caută să întărească credința. Este nevoie de învățători, atât de mulți, care să inspire inimile cu respect și dragoste pentru Scripturi.

Nelegiuirea larg răspândită, care predomină astăzi, poate fi atribuită într-o mare măsură nestudierii și neascultării de Scripturi, căci atunci când Cuvântul lui Dumnezeu este dat la o parte, puterea lui, care reține pasiunile rele ale inimii nerenăscute, este respinsă. Oamenii seamănă în firea pământească și culeg din fire stricăciunea.

O dată cu lepădarea Bibliei, a venit și îndepărtarea de Legea lui Dumnezeu. Învățătura prin care oamenii sunt scutiți de ascultarea de principiile divine a slăbit puterea obligației morale și a deschis porțile nelegiurii asupra lumii. Nelegiuirea, risipa și stricăciunea se revarsă ca un potop nimicitor. Pretutindeni, se vede gelozie, bănuieli rele, fățarnicie, înstrăinare, luptă, rivalitate, trădarea însărcinărilor sfinte, îngăduirea poftelor. Întregul sistem al principiilor și doctrinelor religioase, care trebuie să formeze temelia și cadrul vieții sociale, se arată a fi un edificiu care se clatină, gata să se prăbușească în ruine.

În zilele finale ale istoriei acestui pământ, glasul care a vorbit de pe Sinai declară încă: „Să nu ai alți dumnezei, afară de Mine”. (Exod 20, 3.) Omul și-a așezat voința împotriva voinței lui Dumnezeu, dar nu poate aduce la tăcere cuvântul poruncii. Minte omenească nu poate scăpa de obligația față de o putere mai înaltă. Teoriile și speculațiile pot abunda, oamenii pot încerca să pună știința în opoziție cu revelația, și în felul acesta, să îndepărteze Legea lui Dumnezeu. Dar mai puternic și tot mai puternic se aude porunca: „Domnului, Dumnezeului tău, să te închini și numai Lui să-l slujești”. (Matei 4, 10.) Nu se pune problema slăbirii sau întăririi Legii lui Iehova; Ea este așa cum a fost întotdeauna și întotdeauna va fi: sfântă, dreaptă, bună și completă în ea însăși. Nu poate fi revocată sau schimbată. A o „cinsti” sau a o „necinsti” este doar un limbaj omenesc.

Ultimul mare conflict al controverselor dintre adevăr și rătăcire va fi între legile oamenilor și principiile lui Iehova. Noi intrăm acum în această luptă nu o luptă între biserici rivale, care se bat pentru supremație, ci între religia Bibliei și religiile fabulei și tradiției. Puterile care s-au unit împotriva adevărului sunt acum neobosite la lucru. Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu, care ajuns până la noi cu un preț atât de mare de suferință și sânge vărsat, este puțin apreciat: Puțini sunt aceia care îl primesc în adevăr ca regulă de viață. Necredința predomină într-o proporție alarmantă nu numai în lume, ci

și în biserică. Mulți au ajuns să nege învățăturile Evangheliei, care sunt chiar stâlpii credinței creștine. Faptele cele mari ale creațiunii, așa cum sunt prezentate de către scriitorii inspirați, crearea omului, ispășirea, perpetuarea Legii toate acestea sunt practic lepădate de o mare parte din lumea pretins creștină. Mii, care se mândresc cu cunoștința lor, consideră ca o dovadă de slăbiciune încrederea deplină în Biblie și ca o dovadă de erudiție faptul de a pune la îndoială Scripturile și de a spiritualiza și înlătura cele mai importante adevăruri ale ei.

Creștinii trebuie să se pregătească pentru ceea ce, în curând, va invada lumea ca o surpriză copleșitoare, și această pregătire să o facă prin studierea cu seriozitate a Cuvântului lui Dumnezeu și prin străduința de a-și conforma viața cu preceptele lui. Problemele capitale ale veșniciei ne cer ceva în afară de o religie imaginară, o religie a cuvintelor și a formelor, unde adevărul este ținut în curtea de afară. Dumnezeu cheamă la redeșteptare și reformă. Cuvintele Bibliei și numai ale Bibliei să fie auzite de la amvon. Dar Biblia a fost jefuită de puterea ei, iar urmarea se vede în scăderea nivelului vieții spirituale: În multe predici de astăzi, nu se mai vede acea manifestare divină, care trezește conștiința și care aduce viață sufletului. Ascultătorii nu pot zice: „Nu ne ardea inima în noi, când vorbea pe drum, și ne deschidea Scripturile?” (Luca 24, 32.) Sunt mulți aceia care strigă după Dumnezeul cel viu, tânjind după prezența divină. Lăsați Cuvântul lui Dumnezeu să vorbească inimii. Faceți ca aceia care au auzit numai tradiție, teorii și maxime omenești să audă glasul Aceluia care poate înnoi sufletul spre viața veșnică.

Lumină mare a strălucit de la patriarhi și de la prooroci. Lucruri slăvite au fost rostite despre Sion, cetatea lui Dumnezeu. Astfel, Domnul dorește ca lumina să strălucească prin urmașii Săi de astăzi. Dacă sfinții din Vechiul Testament au dat o mărturie așa de strălucită de credincioșie, oare aceia asupra cărora strălucește lumina acumulată de secole de-a rândul să nu dea o mărturie mai accentuată despre puterea adevărului? Slava profețiilor își

aruncă lumina pe cărarea noastră. Tipul a întâlnit antitipul în moartea Fiului lui Dumnezeu. Hristos a înviat din morți, proclamând deasupra mormântului împrumutat: „Eu sunt învierea și viața”. (Ioan 11, 25.) El a trimis Duhul Său în lume, ca să ne aducă aminte de toate lucrurile. Printr-o minune a puterii, El a păstrat Cuvântul său scris de-a lungul veacurilor.

Reformatorii, al căror protest le-a dat numele de protestanți, simțeau că Dumnezeu i-a chemat să dea lumii lumina Evangheliei și în efortul de a face lucrul acesta, au fost gata să-și jertfească averile, libertatea și chiar viața. În fața prigoanei și a morții Evanghelia a fost predicată pretutindeni. Cuvântul lui Dumnezeu a fost dus oamenilor, și toate categoriile, de sus și de jos, bogați și săraci, învățați și ignoranți, l-au studiat, personal, cu ardoare. Suntem noi în această ultimă luptă a mării controversate tot atât de credincioși însărcinării noastre cum au fost primii reformatori? „Sunați cu trâmbița în Sion! Vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare! Strângeți poporul, țineți o adunare sfântă! Aduceți pe bătrâni, strângeți copiii.... Preoții, slujitorii Domnului, să plângă între tindă și altar, și să zică: «Doamne, îndură-te de poporul Tău! Nu da de ocară moștenirea Ta, n-o face de batjocura popoarelor!». «Dar chiar acum, zice Domnul întoarceți-vă la Mine cu toată inima, cu post, cu plâns și bocet! Sfâșiați-vă inimile, nu hainele, și întoarceți-vă la Domnul, Dumnezeul vostru. Căci El este milostiv și plin de îndurare, îndelung-răbdător, și bogat în bunătate, și-l pare rău de relele pe care le trimite. Cine știe dacă nu Se va întoarce, nu Se va căi? Cine știe dacă nu va lăsa după El o binecuvântare?»” (Ioel 2, 15-17.12-14.)

Capitolul 52

Bărbatul ocaziei

Capitol bazat pe textele din Neemia; Neemia 2.

Neemia, unul dintre robii evrei, ocupa o poziție de influență și de cinste la curtea persană. Ca paharnic al împăratului, avea intrare liberă înaintea lui. În virtutea poziției sale și datorită capacităților și credincioșiei lui, devenise prietenul și sfetnicul monarhului. Cu toate că primise favoarea împărătească, cu toate că era înconjurat de fast și, de splendoare, n-a uitat pe Dumnezeu și poporul lui. Cu un interes profund, inima i s-a îndreptat spre Ierusalim; nădejtile și bucuriile îi erau legate de prosperitatea acestuia. Prin acest bărbat, pregătit prin rămânerea lui la curtea persană pentru lucrarea la care avea să fie chemat, Dumnezeu a intenționat să aducă binecuvântare poporului Său, în țara părinților lor.

Prin mesageri din Iudea, evreul patriot a aflat că peste Ierusalim, cetatea aleasă, veniseră zile grele. Robii întorși sufereau dispreț și necaz. Templul și părți din cetate fuseseră rezidite, dar lucrarea de restatornicire era stânjenită, slujbele templului erau tulburate, iar poporul ținut într-o alarmă continuă de faptul că zidurile cetății erau încă într-o mare măsură în ruină.

Copleșit de amărăciune, Neemia nu putea nici să mănânce și nici să bea: „Am plâns și m-am jelit multe zile, și am postit”. În durerea lui, s-a îndreptat către Ajutorul divin. „M-am rugat”, zicea el, „înaintea Dumnezeului cerurilor”. Cu credință, a mărturisit păcatele lui și ale poporului lui. El a stăruit ca Dumnezeu să susțină cauza lui Israel, să le redea curajul și puterea și să-i ajute să clădească locurile pustii ale lui Iuda.

Pe măsură ce Neemia se ruga, credința și curajul lui creșteau. Gura i-a fost umplută de argumente sfinte. El a arătat către dezonoarea care avea să fie aruncată asupra lui Dumnezeu, dacă poporul Său acum, când se întorsese către El, avea să fie lăsat în slăbiciune și apăsare, și a stăruit de Domnul să-și îplinească făgăduința: „Dacă vă veți întoarce la Mine, și dacă veți păzi poruncile Mele și le veți împlini, atunci, chiar dacă veți fi izgoniți la marginea cea mai îndepărtată a cerului, de acolo vă voi aduna și vă voi aduce înapoi iarăși în locul pe care l-am ales, ca să locuiască Numele Meu acolo”. (Neemia 1, 9; Vezi și Deuteronom 4, 29-31.) Această făgăduință fusese dată lui Israel, prin Moise, înainte ca ei să fi intrat în Canaan, și de-a lungul secolelor, ea rămăsese neschimbată. Poporul lui Dumnezeu se întorsese acum la El, în pocăință și credință, iar făgăduința nu avea să rămână neîmplinită.

Neemia își revărsase deseori sufletul în favoarea poporului său. Dar acum, pe când se ruga, un plan sfânt a luat ființă în mintea lui. S-a hotărât că, dacă va putea primi consimțământul împăratului și ajutorul necesar pentru a procura unelte și materiale, își va asuma personal sarcina reclădirii zidurilor Ierusalimului și a restatornicirii puterii naționale a lui Israel. Și a cerut Domnului să-i dea trecere înaintea împăratului, pentru ca acest plan să poată fi împlinit. „Dă astăzi izbândă robului Tău”, s-a rugat el, „și fă-l să capete trecere înaintea omului acestuia”!

Patru luni de zile a așteptat Neemia o ocazie favorabilă de a prezenta cererea sa împăratului. În tot acest timp, deși inima îi era apăsată de durere, el s-a străduit să se poarte cu voioșie în prezența împăratului. În acele săli, pline de strălucire și splendoare, toți trebuiau să arate fericiți și cu inima liberă. Necazul nu trebuia să-și arunce umbra pe fața nici unuia care venea la împărăție. Dar în clipele de retragere ale lui Neemia, ascuns de vederea oamenilor, multe erau rugăciunile, mărturisirile și lacrimile pe care le auzeau și la care erau martori Dumnezeu și îngerii.

În cele din urmă, amărăciunea care apăsa inima patriotului n-a mai putut fi ascunsă. Noaptele nedormite și zilele pline de griji și-au lăsat umbrele pe fața lui. Împăratul, grijuliu pentru propria lui siguranță, care era obișnuit să citească fețele și să pătrundă dincolo de aparențe, a văzut că o tulburare ascunsă pusese stăpânire pe paharnicul lui. „Pentru ce ai fața tristă?” a întrebat el; „Și totuși nu ești bolnav, nu poate fi decât o întristare a inimii”.

Întrebarea a umplut de teamă pe Neemia. Nu cumva împăratul se va mânia când va auzi că, în timp ce era angajat în slujba lui, gândurile curteanului fuseseră departe, cu poporul apăsat? Nu cumva viața celui nevinovat va fi nimicită? Nu cumva planul lui scump, de a restatornici puterea Ierusalimului, era pe cale să fie zădărnicit? „Atunci”, scrie el, „m-a apucat o mare frică”. Cu buzele tremurânde și cu ochii înlăcrimați, el a dezvăluit cauza necazului său. „Trăiască împăratul în veac!” a răspuns el. „Cum să n-am fața tristă când cetatea în care sunt, mormintele părinților mei este nimicită și porțile ei sunt arse de foc?”

Prezentarea stării Ierusalimului a deșteptat simpatia monarhului fără să-i trezească prejudecățile. O altă întrebare i-a dat ocazia pe care Neemia o așteptase de multă vreme: „Ce ceri?” Dar bărbatul lui Dumnezeu n-a îndrăznit să răspundă până nu a primit îndrumarea de la Unul mai mare decât Artaxerxe. El avea de îndeplinit o însărcinare sfântă, pentru care cerea ajutorul împăratului, și și-a dat seama că depindea mult de prezentarea problemei în așa fel încât să-i câștige aprobarea și să primească ajutor. „M-am rugat”, zise el, „Dumnezeului cerurilor”. În rugăciunea aceea scurtă, Neemia a intrat în prezența Împăratului împăraților și a câștigat de partea lui o putere care poate abate inimile, așa cum sunt abătute râurile de apă.

A te ruga așa cum s-a rugat Neemia în acel ceas de nevoie este o posibilitate la îndemâna creștinului în împrejurări când alte forme de rugăciune pot fi cu neputință. Truditorii, în mersul împovărat al vieții, aglomerăți și aproape copleșiți de încurcături, pot înălța la Dumnezeu o

rugăciune pentru călăuzire divină. Călătorii pe mare și pe uscat, când sunt amenințați de vreo primejdie, se pot preda în felul acesta protecției cerului. În vremuri de primejdie sau greutăți neașteptate, inima își poate înălța strigătul după ajutor Aceluia care s-a angajat să vină în sprijinul celor credincioși ai Săi, oricând Îl cheamă. În orice împrejurare, în orice stare, sufletul împovărat cu amărăciune și grijă sau asaltat crunt de ispită poate găsi asigurare, sprijin și ajutor în dragostea și puterea inepuizabilă ale unui Dumnezeu care-și păstrează legământul.

În acea clipă scurtă de rugăciune către Împăratul împăraților, Neemia a fost încurajat să spună lui Artaxerxe dorința lui de a fi eliberat pentru o vreme de îndatoririle de la curte și a cerut autorizarea de a clădi locurile pustiite ale Ierusalimului și de a face din nou din el o cetate puternică și apărată. Urmări importante pentru națiunea iudaică depindeau de această cerere. Și, declară Neemia: „împăratul mi-a dat ... căci mâna cea bună a Dumnezeului meu era peste mine”.

După ce și-a asigurat ajutorul pe care-l căutase, Neemia, cu prudență și cu înțelepciune, a procedat la aranjamentele necesare pentru a asigura reușita întreprinderii lui. Nu a neglijat nici o precauție care ar fi ajutat la realizarea ei. N-a descoperit planul lui nici chiar concetățenilor săi. Deși știa că mulți se vor bucura de succesele lui, se temea că unii, prin acte de indiscreție, putea să trezească invidia vrăjmașilor și să aducă eșuarea planului.

Cererea lui către împărat fusese atât de favorabil primită, încât Neemia a fost încurajat să ceară și mai mult ajutor. Pentru a da demnitate și autoritate misiunii lui, ca și pentru a asigura ocrotire în călătorie, a cerut și s-a asigurat de o escortă militară. A trimis scrisori împărățești către guvernatorii, din provinciile de dincolo de Eufrat, teritoriu prin care avea să treacă în călătoria lui către Iudea și a obținut și o scrisoare către administratorul pădurii împăratului din munții Libanului, prin care dădea dispoziții să-i asigure atâta lemn cât va fi necesar. Pentru a nu se ivi nici un motiv de nemulțumire că și-

ar fi depășit atribuțiile, Neemia s-a îngrijit ca autoritatea și privilegiile acordate lui să fie clar definite.

Acest exemplu de prevedere înțeleaptă și acțiune hotărâtă, trebuie să fie o lecție pentru toți creștinii. Copiii lui Dumnezeu nu trebuie numai să se roage în credință, ci să și lucreze cu grijă cu înțelepciune și cu prevedere. Ei întâmpină multe greutăți și adesea împiedică lucrarea Providenței în favoarea lor, pentru că privesc prudenta și efortul neobosit ca, având puțin a face cu religia. Neemia nu și-a socotit datoria împlinită când a plâns și s-a rugat înaintea Domnului. El a unit cererile cu străduința sfântă, depunând eforturi stăruitoare și cu rugăciune pentru reușita lucrării în care era angajat. Considerația atentă și planuri bine chibzuite sunt tot atât de necesare pentru înaintarea lucrărilor sfinte de astăzi, ca și pe vremea reclădirii zidurilor Ierusalimului.

Neemia n-a depins de nesiguranță. Mijloacele de care ducea lipsă le-a cerut de la aceia care erau în stare să i le dea. Și Domnul este și astăzi binevoitor să miște inimile acelor care posedă bunurile Sale în favoarea cauzei adevărului. Aceia care lucrează pentru El trebuie să se folosească de ajutorul pe care El îi îndeamnă pe oameni să-l dea. Aceste daruri pot deschide căi prin care lumina adevărului să meargă în multe țări întunecate. S-ar putea ca dăruitorii să nu aibă credință în Hristos, să nu cunoască Cuvântul Său, dar darurile lor nu trebuie refuzate pentru acest motiv.

Capitolul 53

Constructorii pe ziduri

Capitol bazat pe textele din Neemia 2; Neemia 3; și Neemia 4.

Călătoria lui Neemia la Ierusalim a fost făcută în siguranță. Scrisorile împăratești către guvernatorii provinciilor din drumul lui i-au asigurat o primire onorabilă și un ajutor prompt. Nici un vrăjmaș n-a îndrăznit să-l atace pe slujitorul oficial, care era păzit de puterea împăratului persan, și a fost tratat cu un respect deosebit de către conducătorii provinciilor. Însă sosirea lui la Ierusalim, cu o escortă militară, arătând prin aceasta că venise cu o misiune importantă, a trezit invidia triburilor păgâne, care locuiau aproape de cetate și cultivaseră multă vreme vrăjmășie împotriva iudeilor, aruncând asupra lor batjocură și insultă. În fruntea acestei lucrări rele, erau unii dintre conducătorii acestor triburi, Sanbalat, horonitul, Tobia amonitul și Gheșem arabul. Încă de la început, acești conducători au privit cu ochi critici mișcările lui Neemia și s-au străduit prin toate mijloacele care stăteau în puterea lor să-i zădărnicească planurile și să-i împiedice lucrarea.

Neemia a continuat să dea pe față aceeași grijă și prudență care caracterizaseră și până atunci lucrarea lui. Știind că vrăjmașii răi și hotărâți stăteau gata să i se împotrivescă; a ascuns natura misiunii sale până când o cercetare a situației îl va face în stare să-și alcătuiască planurile. În felul acesta, nădăjduia să-și asigure colaborarea oamenilor și să-i pună la lucru înainte ca împotrivirea vrăjmașilor să fie trezită.

Alegând câțiva bărbați pe care-i știa vrednici de încredere, Neemia le-a spus despre împrejurările care l-au determinat să vină la Ierusalim, obiectivul pe care dorea să-l împlinească și planurile pe care-și propunea să le urmeze.

Imediat, interesul lor în această lucrare a fost câștigat, și ajutorul lor obținut.

În a treia noapte după sosire, Neemia s-a sculat la miezul nopții și, împreună cu câțiva tovarăși de încredere, a ieșit să vadă personal ruinele cetății Ierusalimului. Călărind pe asinul lui, a traversat dintr-o parte în alta cetatea, cercetând zidurile dărâmate și porțile cetății părinților lui. Gânduri dureroase au umplut mintea patriotului iudeu când, cu inima zdrobită de durere, privea fortificațiile ruinate ale Ierusalimului lui iubit. Amintirile măreției trecute a lui Israel erau în contrast categoric cu dovezile umilirii sale.

În taină și pe tăcute, Neemia a terminat cercetarea zidurilor. „Dregătorii nu știau unde fusesem”, declară el, „și ce făceam. Până în clipa aceea nu spuseseam nimic iudeilor, nici preoților și nici mai marilor, nici dregătorilor, nici vreunui din cei ce vedeau de treburi”. Restul nopții l-a petrecut în rugăciune, deoarece știa că dimineața va cere un efort stăruitor pentru a trezi și uni pe concetățenii lui neuniți și deprimați. Neemia avea o însărcinare împărătească, prin care se cerea locuitorilor să colaboreze cu el în reclădirea zidurilor cetății, dar nu a recurs la exercitarea autorității. A căutat mai degrabă să câștige încrederea și simpatia poporului, știind că o unire a inimilor, cât și a mâinilor, era esențială în lucrarea cea mare, care-i stătea înaintea. Când a doua zi a adunat poporul, le-a prezentat astfel de argumente care urmăreau să trezească energiile adormite și să-i unească pe cei risipiți.

Ascultătorii lui Neemia nu știau și nici el nu le-a spus despre cercetarea pe care o făcuse în noapte precedentă. Dar faptul că făcuse acel circuit a contribuit într-o mare măsură, la reușita lui, deoarece a fost în stare să vorbească despre situația cetății cu o așa precizie și minuțiozitate, care a uimit pe ascultători. Impresia pe care și-a făcut-o când a privit slăbiciunea și degradarea Ierusalimului a dat putere și seriozitate cuvintelor lui.

Neemia, a prezentat înaintea poporului disprețul la care erau supuși între păgâni religia lor dezonorată, Dumnezeu lui hulit. Le-a spus că, într-o țară depărtată, a auzit despre suferința lor, că a cerut favoarea cerului în folosul lor și că, în timp ce se ruga, s-a hotărât să ceară îngăduința împăratului spre a le veni în ajutor. Îl rugase pe Dumnezeu ca împăratul nu numai să-i dea îngăduința aceasta, dar să-l și învestească cu autoritate și să-i dea ajutorul necesar pentru lucrare, iar rugăciunea lui fusese ascultată în așa fel, încât i-a arătat că planul era de la Domnul.

El a relatat toate acestea și apoi, arătându-le că era susținut de autoritatea combinată a Dumnezeului lui Israel cu aceea a împăratului persan, Neemia a întrebat poporul în mod direct dacă voia să folosească această ocazie, ca să se ridice și să zidească zidul.

Apelul a pătruns direct în inimile lor. Gândul la modul în care fusese manifestată favoarea cerului față de ei i-a făcut să se rușineze de teama lor, și cu un nou curaj au răspuns într-un glas: „să ne sculăm și să zidim. Și s-au întărit în această hotărâre bună”.

Tot sufletul lui Neemia era în lucrarea pe care o începuse. Nădejdea, energia, entuziasmul și hotărârea lui erau contagioase, inspirându-i și pe alții cu același curaj și scop nobil. Fiecare bărbat a devenit un Neemia, la rândul lui, și a ajutat să facă mai puternice inima și mâna vecinului său.

Când vrăjmașii lui Israel au auzit ce nădăjduiau să realizeze iudeii, au râs batjocoritorii, zicând: „Ce faceți voi acolo? Vă răsculați împotriva împăratului?” Dar Neemia le-a răspuns: „Dumnezeul cerurilor ne va da izbândă. Noi, robii Săi, ne vom scula. Și vom zidi, dar voi nu aveți nici parte, nici drept, nici aducere aminte în Ierusalim”.

Printre cei dintâi, care au fost cuprinși de spiritul, zelul și stăruința lui

Neemia, au fost preoții. Datorită poziției lor influente, acești bărbați puteau face mult pentru înaintarea sau împiedicarea lucrării, iar colaborarea lor binevoitoare, chiar, de la început, a contribuit într-o mare măsură la reușită. Majoritatea căpeteniilor și conducătorilor lui Israel s-au ridicat cu noblețe la datoria lor și acești bărbați credincioși au o mențiune specială în cartea lui Dumnezeu. Au fost și câțiva nobili tecoți care „nu s-au supus în slujba Domnului”. Amintirea acestor netrebnici este subliniată cu rușine și a fost lăsată ca o avertizare pentru toate generațiile viitoare.

În fiecare mișcare religioasă sunt unii care, deși nu pot nega că lucrarea este a lui Dumnezeu, totuși se țin departe, refuzând să facă vreun efort pentru a ajuta. Ar fi bine pentru unii ca aceștia să-și aducă aminte de raportul care este păstrat sus -- cartea aceea în care nu sunt omisiuni, nici greșeli, și după care vom fi judecați. Acolo este raportată orice ocazie neglijată de a face un serviciu lui Dumnezeu; și tot acolo este ținută spre veșnică amintire orice faptă de credință și de iubire.

Împotriva influenței inspiratoare a prezenței lui Neemia, exemplul nobililor tecoți a avut puțină greutate. În general, poporul era însuflețit cu zel și cu patriotism. Bărbați pricepuți și cu influență au organizat, în grupe, diferite categorii de cetățeni, fiecare fiind făcut răspunzător pentru zidirea unei părți a zidului. Și despre unii stă scris că au zidit „fiecare în dreptul casei lui”.

Și acum când lucrarea începuse, energia lui Neemia nu a slăbit. Cu o atenție neobosită a supravegheat lucrarea de construire, îndrumându-i pe muncitori, observând piedicile și luând măsuri pentru cazurile neprevăzute. De-a lungul zidului de peste 4 kilometri, influența lui se simțea continuu. Prin cuvinte potrivite, el îi încuraja pe cei fricoși, îi ridica pe cei înceți la lucru și-i aproba pe cei stăruitori. Și tot timpul veghea mișcările vrăjmașilor care, din timp în timp, se adunau la distanță și se angajau în conversații, ca și când ar fi pus la cale răul, și apoi, venind tot mai aproape de lucrători

încercau să le distragă atenția.

În multe din activitățile, Neemia n-a uitat Izvorul puterii sale. Inima îi era mereu înălțată spre Dumnezeu, marele Supraveghetor a toate: „Dumnezeul cerului”, a exclamat el, „ne va da izbânda”, iar cuvintele lui sunau și răsunau bucurând inimile tuturor muncitorilor de pe zid.

Dar restaurarea fortărețelor Ierusalimului n-a înaintat fără piedici. Satana lucra să stârnească împotrivire și să aducă „descurajare. Sanbalat, Tobia și Gheșem, agenții lui principali în această mișcare, s-au hotărât să împiedice lucrarea de reclădire. S-au străduit să provoace neînțelegeri între muncitori. Ei și-au bătut joc de eforturile constructorilor, declarând lucrarea ca o imposibilitate și prezicând eșecul.

«La ce lucrează acești iudei neputincioși?» exclama Sanbalat batjocoritor. «Oare vor fi lăsați să lucreze?» Oare vor da ei viață unor pietre înmormântate sub mormane de praf și arse de foc?» Tobia și mai îngâmfat, a adăugat: „Să zidească numai! Dacă se vor sui, o vulpe le va dărâma zidul lor de piatră”.

Ziditorii au fost supuși unor împotriviri și mai active. Au fost obligați să se păzească continuu de comploturile vrăjmașilor lor, care, sub pretextul prieteniei, căutau pe diferite căi să producă încurcătură și confuzie și să trezească neîncredere. S-au străduit să slăbească curajul iudeilor, au format conspirații pentru a-l atrage pe Neemia în plasa lor, iar iudeii nesinceri au fost gata să ajute planurile lor trădătoare. S-a transmis raportul că Neemia complota împotriva monarhului persan, intenționând să se ridice ca împărat al lui Israel și că toți care-l ajutau erau trădători.

Dar Neemia a continuat să-L caute pe Dumnezeu pentru călăuzire și sprijin, iar „poporul lucra cu inimă”. Lucrarea a înaintat până când toate

spărturile au fost umplute, iar întregul zid a fost clădit până la jumătate din înălțimea proiectată.

Când vrăjmașii lui Israel au văzut cât de zadarnice erau eforturile lor, s-au umplut de mânie. De aici înainte, n-au mai îndrăznit să folosească mijloace violente, căci știau că Neemia și tovarășii lui lucrau din însărcinarea împăratului și se temeau că o împotrivire activă față de el ar fi adus asupra lor dezaprobarea monarhului. Dar acum, în mânia lor, s-au făcut vinovați de crima de care-l acuzau pe Neemia. Adunându-se pentru sfat, „s-au unit toți împreună, ca să vină împotriva Ierusalimului”.

În timp ce samaritenii complotau împotriva lui Neemia și a lucrării lui, unii dintre conducătorii iudei, devenind nemulțumiți, au căutat să-l descurajeze, exagerând greutățile care însoțeau lucrarea. „Puterile celor ce duc poverile slăbesc” ziceau ei, „și dărâmăturile sunt multe; nu vom putea să zidim zidul”.

Descurajarea a venit și din altă parte. „Iudeii care locuiau lângă ei”, aceia care nu participau la lucrare, au adunat declarațiile și rapoartele vrăjmașilor lor, le-au folosit ca să slăbească curajul și să provoace nemulțumire.

Dar batjocurile și disprețul, împotrivirea și amenințările păreau să-l inspire pe Neemia cu „o hotărâre mai puternică și să-l trezească la o veghere mai atentă. El a recunoscut primejdiile pe care avea să le întâmpine în această luptă cu vrăjmașii lor. Dar curajul i-a fost neînfrânt. «Ne-am rugat Dumnezeului nostru», declară el, «și am pus o strajă zi și noapte». «De aceea am pus, în locurile cele mai de jos, dinapoia zidului și în locurile tari, poporul pe familii, i-am așezat pe toți cu săbiile, cu sulile și cu arcurile lor. M-am uitat, și sculându-ne, am zis mai marilor, dregătorilor și celuilalt popor: »Nu vă temeți de ei! Aduceți-vă aminte de Domnul cel mare și

înfricoșat, și luptați pentru frații voștri, pentru fiii voștri și fiicele voastre, pentru nevestele voastre, și pentru casele voastre!

Când au auzit vrăjmașii noștri că am fost înștiințați, Dumnezeu le-a nimicit planul, și ne-am întors cu toții la zid, fiecare la lucrarea lui. Din ziua aceea, jumătate din oamenii mei lucrau, iar cealaltă jumătate era înarmată cu sulite, cu scuturi, cu arcuri și cu platoșe.... Cei ce zideau zidul și cei ce duceau sau încărcau poverile, cu o mână lucrau, iar cu alta țineau arma. Fiecare din ei, când lucra, își avea sabia încinsă la mijloc”.

Alături de Neemia stătea un trâmbițaș și în diferitele părți ale zidului stăteau preoți care purtau trâmbițele sfinte. Poporul era împrăștiat la lucrările lui, dar la apropierea primejdiei, din orice parte, se dădea un semnal ca să se îndrepte acolo fără întârziere. „Așa făceam lucrare”, zice Neemia:, „Jumătate din noi stând cu sulita în mână din zorii zilei până la ivirea stelelor”.

Acelora care locuiseră în orașele și satele din afara Ierusalimului, li s-a cerut să se instaleze înăuntrul zidurilor, ca să păzească lucrarea și să fie gata de lucru dimineța. Aceasta prevenea amânarea inutilă și îndepărta posibilitatea pe care vrăjmașul ar fi folosit-o, altfel, pentru ca să-i atace pe muncitori când veneau și când plecau la casele lor. Neemia și tovarășii lui nu s-au dat înapoi din fața greutăților și a slujirii cu sacrificii. Nici ziua, nici noaptea, nici chiar în timpul scurt de somn nu-și scoteau hainele și nu lăsau armele deoparte.

Împotrivirea și descurajarea pe care clăditorii din zilele lui Neemia le-au întâmpinat din partea vrăjmașilor, pe față, cât și a pretinșilor prieteni, sunt tipice pentru experiența pe care o vor avea cei care astăzi lucrează pentru Dumnezeu. Creștinii sunt probați nu numai prin mânia, nemulțumirea și cruzimea vrăjmașilor, ci și prin indolența, nehotărârea, încropeala și trădarea pretinșilor prieteni și ajutători. Batjocura și disprețul sunt îndreptate asupra

lor. Și același vrăjmaș care conduce la nemulțumire, într-o împrejurare mai favorabilă, folosește mijloace mai crude și mai violente.

Satana se folosește de toate elementele neconsacrate pentru împlinirea planurilor lui. Printre cei care pretind a fi sprijinitorii cauzei lui Dumnezeu, sunt aceia care se unesc cu vrăjmașii Săi. În felul acesta, lasă cauza Lui descoperită în fața atacurilor celor mai cruzi adversari. Chiar și aceia care doresc ca lucrarea lui Dumnezeu să progreseze pot totuși să slăbească mâinile slujitorilor Săi, ascultând, raportând și crezând pe jumătate calomniile, lăudăroșiile și amenințările vrăjmașului Său. Satana lucrează cu o reușită uimitoare prin agenții lui, și toți ceia care cedează influenței lor sunt supuși unei puteri vrăjite, care distruge înțelepciunea înțeleptului și înțelegerea celui prevăzător. Dar asemenea lui Neemia, poporul lui Dumnezeu nu trebuie nici să se teamă și nici să-i disprețuiască pe vrăjmași. Punându-și încrederea în Dumnezeu, ei trebuie să meargă neabătut înainte, făcând lucrarea Sa fără egoism și încredințând providenței Sale cauza pentru care trăiesc.

În mijlocul unei mari descurajări, Neemia a făcut din Dumnezeu sprijinul lui, apărarea lui sigură. Și Acela care a fost sprijinul slujitorului Său atunci a fost și locul de adăpost al poporului Său, în toate veacurile. În fiecare încercare, poporul Său poate spune cu încredere: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?” (Romani 8, 31.) Oricât de puternice ar fi uneltirile lui Satana și ale agenților lui Dumnezeu le poate descoperi și poate zădărnici planurile lor. Răspunsul credinței astăzi va fi răspunsul dat de Neemia: „Dumnezeul nostru va lupta pentru noi”, căci Dumnezeu este în lucrarea aceasta și nici un om nu poate împiedica succesul ei final.

Capitolul 54

Mustrare împotriva asupririi

Capitol bazat pe textele din Neemia 5.

Zidul Ierusalimului nu fusese încă terminat când atenția lui Neemia a fost atrasă de starea nefericită a claselor mai sărace din popor. În situația destabilizată a țării, cultivarea pământului fusese, într-o oarecare măsură, neglijată. Mai mult, datorită căii egoiste, urmate de unii dintre cei reîntorși în ludea, binecuvântarea Domnului nu rămânea asupra țării și era lipsă de cereale.

Ca să obțină hrană pentru familii, cei săraci erau obligați să cumpere pe datorie și la prețuri foarte mari. Ei mai erau obligați să ridice bani, împrumutând cu camătă, ca să plătească impozite grele, la care erau obligați de către împărații Persiei. Pentru a mai adăuga ceva la aceste neazuri ale săracilor, cei mai bogați dintre iudei profitaseră de nevoile lor, îmbogățindu-se în felul acesta.

Domnul poruncise lui Israel, prin Moise, ca la fiecare trei ani să se solicite o zecime pentru folosul săracilor și o altă măsură fusese luată, prin suspendarea muncii agricole la fiecare șapte ani, pământul rămânând astfel necultivat, iar produsele care răsăreau de la sine fiind lăsate celor în nevoie. Credințioșia în consacrarea acestor daruri pentru ajutorarea săracilor și pentru alte scopuri de binefacere ar fi contribuit la păstrarea, mereu actuală înaintea poporului, a adevărului cu privire la dreptul de proprietate al lui Dumnezeu asupra tuturor și la ocazia de a fi canale de binecuvântare. Planul lui Dumnezeu era ca izraeliții să aibă o educație care să stârpească egoismul și să dezvolte altruismul și noblețea de caracter.

De aceea Dumnezeu îndemnase prin Moise: „Dacă împrumuți bani vreunuia din poporul Meu, săracului care este cu tine, să nu fii față de el ca un cămătar. Să nu ceri nici o dobândă de la fratele tău; nici pentru argint, nici pentru merinde, pentru nimic care se împrumută cu dobândă”. (Exod 22, 25; Deuteronom 23, 19.) Și mai spusese: „Dacă va fi la tine vreun sărac dintre frații tăi, în vreuna din cetățile tale, și în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău, să nu-ți împietrești inima și să nu-ți deschizi mâna înaintea fratelui tău, celui lipsit. Ci, dimpotrivă, să-ți deschizi mâna și să-l împrumuți cu ce-i trebuie, ca să facă față nevoilor lui. Nu vor înceta niciodată să fie săraci în țară de aceea îți dau porunca aceasta: «Să-ți deschizi mâna față de fratele tău, față de sărac și față de cel lipsit din țara ta»”. (Deuteronom 15, 7.8.11.)

În vremea care a urmat reîntoarcerii robilor din Babilon, iudeii bogați lucraseră tocmai contrar acestor porunci. Când săracii erau obligați să împrumute, ca să-și plătească darea către împărat, cei bogați le împrumutau bani, dar cereau o dobândă mare. Prin faptul că au luat zălog ogoarele săracilor, au redus treptat pe nefericiții datornici la cea mai adâncă sărăcie. Mulți fuseseră siliți să-și vândă fiii și fiicele ca robi și părea că nu mai e nici o nădejde pentru îmbunătățirea stărilor, nici o cale pentru răscumpărarea copiilor sau ogoarelor, nici o perspectivă înaintea lor decât aceea de creștere continuă a necazului, cu lipsă și robie continuă. Cu toate acestea, ei aparțineau aceleiași națiuni, copii ai aceluiași legământ, ca frații lor mai favorizați.

În cele din urmă, poporul a prezentat starea lor înaintea lui Neemia: „Iată”, au zis ei, „supunem la robie pe fiii noștri și pe fetele noastre; și multe din fetele noastre au fost supuse la robie; suntem fără putere, căci ogoarele și viile noastre sunt ale altora”.

Când a auzit Neemia despre această apăsare crudă, sufletul i s-a umplut de indignare. „M-am supărat foarte tare”, spune el, „când le-am auzit plângerile și cuvintele acestea”. A văzut că, pentru a avea succes în desființarea acestei practici de exploatare apăsătoare, trebuia să ia o atitudine hotărâtă pentru dreptate. Cu energia și hotărârea care-l caracterizau, a pornit la lucru pentru a aduce ușurare fraților lui.

Faptul că asupritorii erau oameni bogați, al căror sprijin era foarte necesar în lucrarea de restaurare a cetății, nu l-a influențat nici măcar pentru o clipă pe Neemia. El a muștrat aspru pe nobili și pe căpetenii, și când a adunat un mare număr de oameni, le-a pus înaintea cerințele lui Dumnezeu în acea problemă.

El le-a atras atenția la evenimentele care au avut loc în timpul domniei împăratului Ahaz. Le-a repetat solia pe care Dumnezeu o trimisese lui Israel în vremea aceea pentru a muștra cruzimea și oprimarea lor. Din cauza idolatriei lor, copiii lui Iuda fuseseră dați în mâinile fraților și mai idolatri poporul lui Israel. Aceștia și-au manifestat vrăjmășia până acolo, încât au ucis în luptă multe mii dintre bărbații lui Iuda și au luat toate femeile și toți copiii, intenționând să-i facă robi sau să-i vândă ca robi păgânilor.

Datorită păcatelor lui Iuda, Domnul nu intervenise pentru a preveni bătălia; dar prin proorocul Oded, El a muștrat planul nemilos al armatelor învingătoare: „Și credeți că veți face din copiii lui Iuda și din Ierusalim robii și roabele voastre? Dar voi nu sunteți vinovați înaintea Domnului, Dumnezeului vostru?” (2 Cronici 28, 10.) Oded a avertizat poporul lui Israel că mânia lui Dumnezeu s-a aprins împotriva lor și că procedeul nedreptății și al apăsării va atrage judecățile Sale. La auzul acestor cuvinte, bărbații înarmați au lăsat robii și prada înaintea căpeteniilor și a întregii adunări. Atunci unii bărbați de frunte din seminția lui Efraim „au luat prinșii de război și au îmbrăcat cu prada lor pe toți care erau goi, le-au dat haine și încălțăminte, le-au dat să mănânce și să bea, i-au uns, au încălecat pe măgari

pe toți cei osteniți, și i-au adus la Ierihon, cetatea finicilor, la frații lor”. (2 Cronici 28, 15.)

Neemia și alții răscumpăraseră pe unii iudei care fuseseră vânduți păgânilor și acum el a prezentat acest lucru în contrast cu purtarea acelor care, de dragul unui câștig pământesc, înrobeau pe frații lor. „Ce faceți voi nu este bine”, a zis el. „N-ar trebui să umblați în frica Dumnezeului nostru, ca să nu fiți de ocară neamurilor vrăjmașe nouă?”

Neemia le-a arătat cum el însuși, fiind investit cu autoritate din partea împăratului persan, ar fi putut cere contribuții mari pentru folosul personal. Dar în loc să facă aceasta, nu luase nici măcar ceea ce îi aparținea de drept, ci dăduse cu mână largă pentru ajutorarea săracilor în nevoia lor. El i-a îndemnat pe aceia dintre conducătorii iudei care se făcuseră vinovați de exploatare să înceteze această lucrare nelegiuită, să redea săracilor pământurile, precum și plusul de bani, pe care-l storseseră de la ei, și să le împrumute bani fără dobândă sau camătă.

Aceste cuvinte au fost rostite în fața întregii adunări. Dacă conducătorii ar fi ales să se îndreptățească, ar fi avut ocazia să facă lucrul acesta. Dar n-au prezentat nici o scuză. „Le vom da înapoi”, au declarat ei, „și nu le vom cer nimic; vom face cum ai zis”. La auzul acestor cuvinte, Neemia i-a pus să jure în fața preoților că-și vor ține cuvântul. „Toată adunarea a zis: «Amin». Și au lăudat pe Domnul. Și poporul s-a ținut de cuvânt”.

Acest raport ne învață o lecție importantă: „Iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor”. (1 Timotei 6, 10.) În această generație, dorința după câștig este o patimă captivantă. Bogăția este adesea obținută prin înșelăciune. Mulțimi se luptă cu sărăcia, obligați să lucreze, din greu pentru retribuții mici, nefiind în stare să obțină nici cele mai simple trebuințe ale vieții. Truda și lipsa, fără nădejdea unor lucruri mai bune, fac povara lor și mai grea.

Împovărați de griji și apăsați, ei nu știu încotro să se îndrepte pentru ajutor. Și toate acestea pentru ca bogații să-și întrețină extravaganta sau să-și împlinescă dorința de a aduna cât mai mulți.

Iubirea de bani și plăcerea de etalare au făcut din lumea aceasta o peșteră de tâlhari și, de hoți. Scripturile descriu lăcomia și asuprirea care vor predomina chiar înaintea celei de a doua veniri a lui Hristos: „Ascultați acum, voi bogaților!” scrie Iacov. „V-ați strâns comori în zilele din urmă! Iată că plata lucrătorilor care v-au secerat câmpiile, și pe care le-ați oprit-o prin înșelăciune, strigă! Și strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oștirilor. Ați trăit pe pământ în plăceri și desfătări. V-ați saturat inimile chiar într-o zi de măcel. Ați osândit, ați omorât pe cel neprihănit, care nu vi se împotriva!” (Iacov 5, 1.3-6.)

Chiar și printre aceia care pretind că umblă în temere de Domnul sunt unii care merg din nou pe calea urmată de căpeteniile lui Israel. Deoarece stă în puterea lor să facă lucrul acesta, ei pretind mai mult decât este drept și, în felul acesta, devin asupritori. Și pentru că lăcomia și trădarea se văd în viața acelor care poartă numele lui Hristos, pentru că biserica menține în registrele ei numele acelor care și-au câștigat averi prin nedreptate, religia lui Hristos este batjocorită. Extravaganța, îmbogățirea peste măsură, înșelăciunea corup credința multora și le distrug spiritualitatea. Biserica este, într-o mare măsură, răspunzătoare pentru păcatele membrilor ei. Ea dă sprijin răului, dacă nu-și înalță glasul împotriva lui.

Obiceiurile lumii nu sunt un criteriu pentru creștin. El nu trebuie să imite practicile ei necinstite, îmbogățirea ei peste măsură și asuprirea. Orice faptă nedreaptă față de aproapele este o încălcare a regulii de aur. Orice rău făcut copiilor lui Dumnezeu este făcut lui Hristos Însuși în persoana sfinților Lui. Orice încercare de a profita de neștiința, slăbiciunea sau nenorocirea altuia este înregistrată ca înșelăciune în registrul cerului. Acela care se teme cu adevărat de Dumnezeu va trudi mai degrabă zi și noapte, ca să mănânce

pâinea sărăciei, decât să-și îngăduie ca patima pentru câștig să apese pe văduvă și pe orfani sau să răpească străinului dreptul lui.

Cea mai neînsemnată îndepărtare de la dreptate doboară barierele și pregătește inima să facă o nedreptate și mai mare. Exact în măsura în care cineva câștigă pentru sine în detrimentul altuia, sufletul său devine insensibil la influența Duhului lui Dumnezeu. Câștigul obținut cu prețul acesta este o pierdere groaznică.

Toți am fost datori dreptății divine, dar n-am avut cu ce să plătim datoria. Atunci Fiul lui Dumnezeu, căruia I s-a făcut milă de noi, a plătit prețul pentru răscumpărarea noastră. El S-a făcut sărac pentru ca, prin sărăcia Lui, noi să ne îmbogățim. Prin faptele de dărnicie față de săracii Săi, putem dovedi sinceritatea recunoștinței noastre pentru mila revărsată peste noi. „Cât avem prilej, să facem bine la toți”, îndeamnă apostolul Pavel „și mai ales fraților în credință”. (Galateni 6, 10.) Și cuvintele lui se acordă cu acele ale Mântuitorului: „Căci pe săraci îi aveți totdeauna cu voi, și le puteți face bine oricând voiți”. (Marcu 14, 7.) „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le voi la fel; căci în aceasta este cuprinsă Legea și Proorocii”. (Matei 7, 12.)

Capitolul 55

Uneltiri păgâne

Capitol bazat pe textele din Neemia 6.

Sanbalat și aliații lui n-au îndrăznit să facă război deschis cu iudeii, dar cu o răutate mereu crescândă și-au continuat eforturile ascunse pentru a-i descuraja, a le produce încurcături și pagube. Construcția zidului care înconjura Ierusalimul se apropia de încheiere. Când acesta avea să fie terminat și porțile puse, vrăjmașii lui Israel nu mai puteau nădăjdui să forțeze intrarea în cetate. De aceea au devenit mai insistenți să oprească lucrarea fără nici o amânare. În cele din urmă, au pus la cale un plan, prin care nădăjduiau să-l atragă pe Neemia din locul lui de veghe, și când avea să-l aibă în mână, să-l omoare sau să-l întemnițeze.

Pretinzând că doresc un compromis între părțile potrivnice, au căutat să aibă o întâlnire cu Neemia și l-au invitat să se întâlnească cu ei într-un sat din valea Ono. Dar, iluminat de Duhul Sfânt cu privire la adevăratul lor scop, Neemia a refuzat: „Le-am trimis soli”, scrie el, „cu următorul răspuns: Am o mare lucrare de făcut și nu pot să mă pogor; cât timp l-aș lăsa să vin la voi, lucrul ar înceta!”. Dar ispititorii erau stăruitori. De patru ori au trimis o solie cu un cuprins asemănător și de fiecare dată au primit același răspuns.

Văzând că planul acesta nu are succes, au recurs la o stratagemă și mai îndrăzneată. Sanbalat a trimis un sol lui Neemia cu o scrisoare deschisă, care suna astfel: „Se răspândește zvonul printre popoare și Gașmu spune că tu și Iudeii aveți de gând să vă răsculați și că în acest scop zidești zidul. Se zice că tu vei ajunge împăratul lor, și că ai pus chiar prooroci ca să te numească la Ierusalim împărat al lui Iuda. Și acum lucrurile acestea vor ajunge la

cunoștința împăratului. Vino dar, și să ne sfătuim împreună”.

Dacă zvonurile menționate ar fi circulat în realitate, ar fi fost motiv de îngrijorare, căci ar fi fost duse repede la împărat, pe care la cea mai neîntemeiată suspiciune l-ar fi provocat să ia măsurile cele mai aspre. Dar Neemia era convins că scrisoarea era în întregime falsă fiind scrisă ca să îi trezească temerile și să-l atragă într-o cursă. Această concluzie era întărită și de faptul că scrisoarea era trimisă deschisă, evident ca poporul să-i poată citi conținutul și astfel să se alarmeze și să fie intimidat.

El a răspuns îndată: „Ce ai spus tu în scrisoare nu este; tu de la tine le născocеști”. Neemia nu era în necunoștința de planurile lui Satana. El știa că aceste încercări erau făcute pentru a slăbi mâinile clăditorilor și, în, felul, acesta, să le zădărnicească eforturile.

Satana fusese mereu înfrânt și acum, cu o răutate și cu o viclenie și mai mare, a pus o cursă subtilă și mai primejdioasă slujitorul lui Dumnezeu. Sanbalat și oamenii lui au plătit bărbați care pretindeau că sunt prieteni ai lui Neemia, ca să-i dea sfaturi rele, ca fiind Cuvântul Domnului. Fruntașul care s-a angajat în această lucrare era Șemaia, un bărbat care se bucurase de un nume bun înaintea lui Neemia. Acest bărbat s-a ascuns într-o încăpere din apropierea templului, ca și când s-ar fi temut că viața îi era în primejdie. Templul era la data aceea ocrotit de ziduri și de porți, dar porțile cetății nu fuseseră încă puse. Sub aparența unei griji deosebite pentru siguranța lui Neemia, Șemaia l-a sfătuit că caute adăpost în templu. „Haidem împreună în casa lui Dumnezeu”, a propus el, „și să ne închidem ușile templului; căci vin să te omoare, și au să vină noaptea să te omoare.”

Dacă Neemia ar fi urmat acest sfat perfid, și-ar fi jertfit credința în Dumnezeu și ar fi apărut în ochii poporului ca un laș și ca un om vrednic de disprețuit. Ținând seama de lucrarea importantă, pe care și-o asumase, și de

încrederea pe care a mărturisit că o are în puterea lui Dumnezeu, ar fi fost cu totul nepotrivit pentru el să se ascundă de teamă. Alarma s-ar fi răspândit în popor, fiecare la rândul lui și-ar fi căutat scăparea, iar cetatea ar fi fost lăsată nepăzită, pradă vrăjmașilor ei. Acea acțiune neînțeleasă din partea lui Neemia ar fi fost deci o renunțare la tot ce se câștigase.

N-a fost nevoie de mult timp pentru ca Neemia să pătrundă adevăratul caracter și scopul sfătuitoareului. „Am cunoscut că nu Dumnezeu îl trimetea”, zice el, „ci a proorocit așa pentru mine, fiindcă Sanbalat și Tobia îi dăduseră argint”. „Și câștigându-l astfel, nădăjduiau că am să mă tem, și că am să urmez sfaturile lui și să fac un păcat. Ei s-ar fi folosit de această atingere a bunului meu nume, ca să mă umple de ocară”.

Sfatul infam dat de Șemaia a fost susținut nu numai de unul, ci de mai mulți bărbați cu renume care, în timp ce pretindeau că sunt prietenii lui Neemia, se alinaseră în taină cu vrăjmașii lui. Dar nu au reușit să-l prindă în cursă. Răspunsul plin de curaj al lui Neemia a fost: „Un om ca mine să fugă? Și care om ca mine ar putea să intre în Templu și să trăiască? Nu voi intra!”.

În ciuda uneltirilor vrăjmașilor, pe față sau în ascuns, lucrarea de reclădire înainta fără încetare și, în mai puțin de două luni de la sosirea lui Neemia la Ierusalim, cetatea era înconjurată cu fortărețe, iar clăditorii puteau merge pe ziduri și puteau privi în jos, la vrăjmașii lor uimiți și înfrânți. „Când au auzit vrăjmașii noștri”, scrie Neemia, „s-au temut toate popoarele dimprejurul nostru; s-au smerit foarte mult, și au cunoscut că lucrarea se făcuse prin voia Dumnezeului nostru”.

Nici chiar dovada aceasta, a mâinii atotstăpânitoare a Domnului, n-a fost îndestulătoare pentru a împiedica nemulțumirea, răzvrătirea și trădarea printre izraeliți. „Unii fruntași din Iudea îi trimiteau deseori scrisori lui Tobia și primeau și ei scrisori de la el. Căci mulți din Iuda erau legați cu el prin

jurământ, pentru că era ginerele lui Șecania”. Aici se văd consecințele nefaste ale căsătoriei cu idolatri. O familie din Iuda se unise cu vrăjmașii lui Dumnezeu și această legătură s-a dovedit a fi o cursă. Mulți alții făcuseră același lucru. Aceștia, asemenea adunăturii care ieșise cu Israel din Egipt, erau un izvor de tulburare permanentă. Ei nu erau cu toată inima în slujba Sa, și când lucrarea lui Dumnezeu cerea un sacrificiu, erau gata să-și calce jurământul solemn de colaborare și sprijin.

Unii care fuseseră în frunte în semănarea discordiei împotriva iudeilor, acum pretindeau că doresc să fie în termeni prietenoși cu ei. Nobilii lui Iuda, care fuseseră prinși în cursa căsătoriilor idolatre și care purtaseră corespondență trădătoare cu Tobia și îi juraseră să-l slujească, îl prezentau acum ca pe un bărbat priceput și prevăzător, și o alianță cu el, ca un mare câștig pentru iudei. În același timp, ei îi divulgau planurile și acțiunile lui Neemia. În felul acesta lucrarea poporului lui Dumnezeu era descoperită în fața atacurilor vrăjmașilor lor, și se oferea ocazia de interpretare tendențioasă a cuvintelor și faptelor lui Neemia, ca să-i împiedice lucrarea.

Când cei săraci și asupriți au apelat la Neemia să repare nedreptățile ce li se făcuseră, el stătuse cu curaj în apărarea lor și-i determinase pe cei care procedaseră greșit să îndepărteze ocară care plana asupra lor. Dar autoritatea pe care o exercitase în favoarea concetățenilor lui asupriți, n-a putut-o folosi de data aceasta în favoarea lui. Eforturile lui fuseseră întâmpinate de unii cu nerecunoștință și trădare, dar nu și-a folosit puterea pentru a aduce pedeapsa asupra trădătorilor. Cu calm și în mod egoist, el a mers înainte în slujirea sa pentru popor, neslăbindu-și niciodată eforturile și îngăduind ca interesul său să scadă.

Asalturile lui Satana au fost totdeauna îndreptate împotriva acelor care au căutat să promoveze lucrarea și cauza lui Dumnezeu. Deși deseori demascat, el tot de atâtea ori își reînnoia atacurile cu o vigoare proaspătă, folosind mijloace nemaiîncercate până atunci. Dar lucrarea Lui tainică se

face prin aceia care se pretind prieteni ai lucrării lui Dumnezeu și aceștia trebuie să fie cei mai de temut. Împotrivirea fățișă poate fi înverșunată și cruntă, dar este mult mai lipsită de primejdii pentru cauza lui Dumnezeu decât vrăjmășia ascunsă a celor care, în timp ce pretind că-L slujesc pe Dumnezeu, sunt în inima lor slujitorii lui Satana. Aceștia au putere să așeze toate argumentele în mâinile celor care vor folosi cunoștința lor pentru a împiedica lucrarea lui Dumnezeu și pentru a prejudicia reputația slujitorilor Lui.

Orice plan pe care prințul întunericului îl poate sugera va fi folosit, pentru ca să-i amăgească pe slujitorii lui Dumnezeu, la formarea unei asociații cu agenții lui Satana. Solicitări repetate vor veni să-i distragă de la datorie dar ca și Neemia, ei să răspundă cu fermitate: „Am o mare lucrare de făcut, și nu pot să mă pogor”. Lucrătorii, lui Dumnezeu își pot continua lucrarea în siguranță, lăsând ca eforturile lor să respingă neadevărurile pe care răutatea le poate născoci pentru a le prejudicia reputația. Asemenea clăditorilor de pe zidurile Ierusalimului, ei trebuie să refuze a fi abătuți de la lucrarea lor de amenințări, batjocori sau minciună. Ei nu trebuie să-și slăbească atenția sau vigilența nici măcar pentru o clipă, deoarece vrăjmașii sunt neîncetat pe urmele lor. Mereu trebuie să se roage lui Dumnezeu și să pună „o strajă zi și noapte”. (Neemia 4, 9.)

Pe măsură ce timpul sfârșitului se apropie, ispitele lui Satana, cu o putere tot mai mare, vor fi aduse asupra lucrătorilor lui Dumnezeu. El va folosi agenți omenești, ca să-i batjocorească și să-i hulească pe „cei ce zidesc zidul”. Dar dacă clăditorii se vor coborî să întâmpine atacurile vrăjmașilor lor, aceasta nu va face decât să întârzie lucrarea. Ei trebuie să depună străduința, ca să înfrângă planurile adversarilor, dar să nu îngăduie nimic care i-ar distrage de la lucru. Adevărul este mai puternic decât răutatea, și dreptatea va birui asupra răului. Ei nu trebuie să îngăduie vrăjmașilor să le câștige prietenia și simpatia și, în felul acesta, să-i ademenească de la postul datoriei lor. Acela care printr-o faptă de neatenție expune cauza lui

Dumnezeu la batjocoră sau slăbește mâinile colaboratorilor lui aduce asupra caracterului său o pată care nu poate fi îndepărtată cu ușurință și așează o piedică serioasă în calea eficienței lui viitoare.

„Cei ce părăsesc legea laudă pe cel rău”. (Proverbe 28, 4.) Când aceia care se unesc cu lumea și care totuși pretind o mare curăție îndeamnă la unirea cu cei care totdeauna au fost împotriviți ai cauzei adevărului, noi să ne temem și să ne ferim de ei tot atât de hotărât cum a făcut și Neemia. Un astfel de sfat este insuflat de vrăjmașul oricărui bine. Este vorbirea oportuniștilor și trebuie să li se împotrivescă tot atât de hotărât astăzi ca și atunci. Orice influență care tinde să slăbească credința poporului lui Dumnezeu în puterea Sa călăuzitoare să fie respinsă cu fermitate.

În devoțiunea hotărâtă a lui Neemia față de lucrarea lui Dumnezeu, ca și în încrederea lui tot atât de hotărâtă în Dumnezeu, stă motivul eșecului vrăjmașilor lui de a-l atrage sub puterea lor. Sufletul neglijent cade ca o pradă ușoară în ispită, dar în viața care are un scop nobil, un plan care absoarbe totul, răul nu găsește sprijin. Credința aceluia care înaintea continuu nu slăbește, căci mai presus de orice, dincolo de orice, mai adâncă decât orice, el recunoaște Dragostea Infinită, care face ca toate lucrurile să îndeplinească planul Său cel bun. Adevărații slujitorii ai lui Dumnezeu lucrează cu o hotărâre care nu slăbește, deoarece dependența lor continuă este de tronul harului.

Dumnezeu a asigurat ajutorul divin pentru toate împrejurările în care mijloacele omenești sunt neîndestulătoare. El dă Duhul Sfânt, ca să ajute în orice strâmtorare, să ne întărească nădejdea și asigurarea, să ne lumineze mintea și să ne curețe inimile. El oferă ocazii și deschide căi de lucru. Dacă poporul Său ia seama la îndrumările providenței Sale și este gata să colaboreze cu El, va vedea rezultate extraordinare.

Capitolul 56

Îndrumați în Legea lui Dumnezeu

Capitol bazat pe textele din Neemia 8; Neemia 9; și Neemia 10.

Era pe vremea sărbătorii trâmbițelor. Mulțimi erau adunate la Ierusalim. Era o scenă tristă. Zidul Ierusalimului fusese reclădit și porțile fuseseră puse, dar o mare parte din cetate era încă în ruine.

Pe o platformă de lemn, înălțată pe una din străzile cele mai largi și înconjurată din toate părțile de reminiscențe triste ale slavei pierdute a lui Iuda stătea Ezra acum un om în vârstă. La dreapta și la stânga lui erau adunați frații lui, leviții. Privind de pe platformă ochii lor se roteau peste marea de capete. Copiii legământului se adunaseră din toate țările vecine. „Ezra a binecuvântat pe Domnul, Dumnezeul cel mare, și tot poporul a răspuns ridicând mâinile: «Amin! Amin!» Și s-au plecat și s-au închinat înaintea Domnului, cu fața la pământ”.

Chiar aici era dovada păcatului lui Israel. Prin căsătoria cu oameni din alte națiuni, limba ebraică se stricase și era nevoie de o mare grijă din partea vorbitorilor pentru a explica legea în limba poporului, ca să poată fi înțeleasă de toți. Unii preoți și leviți s-au unit cu Ezra în explicarea principiilor legii. „Ei citeau deslușit în cartea Legii lui Dumnezeu și-i arătau înțelesul, ca să-i facă să înțeleagă ce citiseră”.

„Tot poporul a fost cu luare aminte la citirea cărții Legii”. Ei au ascultat atenți și cu respect cuvintele Celui Prea Înalt. Pe măsură ce Legea era explicată se convingeau de vinovăția lor și plângeau din cauza nelegiuirilor lor. Dar ziua aceasta era o sărbătoare, o zi de bucurie, o adunare

sfântă, o zi pe care Domnul poruncise poporului să o țină cu bucurie și veselie; în acest scop au fost îndemnați să-și rețină amărăciunea și să se bucure datorită milei mari a lui Dumnezeu față de ei. „Ziua aceasta este închinată Domnului, Dumnezeului vostru”, a zis Neemia, „să nu vă bociți și să nu plângeți!.... Duceți-vă de mâncați cărnuri grase și beți băuturi dulci și trimiteți câte o parte și celor ce n-au nimic pregătit, căci ziua aceasta este închinată Domnului nostru: nu vă mâhniți, căci bucuria Domnului va fi tăria voastră”.

Prima parte a zilei a fost consacrată exercițiilor religioase, și restul timpului poporul l-a petrecut reamintindu-și cu recunoștință de binecuvântările lui Dumnezeu și bucurându-se de darurile pe care El li le dăduse. Au fost trimise, de asemenea, porții săracilor care nu aveau nimic pregătit. A fost o mare bucurie din cauza cuvintelor Legii, care fuseseră citite și înțelese. În ziua următoare a continuat citirea și explicarea Legii.

Și la vremea rânduită ziua a zecea a lunii a șaptea slujbele solemne ale Zilei de ispășire au fost aduse la îndeplinire după porunca lui Dumnezeu.

Din ziua a cincisprezecea și până în a douăzeci și doua a aceleiași luni, poporul împreună cu conducătorii au ținut încă o dată sărbătoarea corturilor. A fost vestită în toate cetățile lor și în Ierusalim, zicând: „Duceți-vă la munte și aduceți ramuri de măslin, ramuri de măslin sălbatic, ramuri de mirt, ramuri de finic și ramuri de copaci stufoși, ca să faceți corturi cum este scris: «Atunci poporul s-a dus și a adus ramuri și au făcut corturi pe acoperișul caselor lor, și curțile lor, și curțile casei Domnului...». Și a fost foarte mare veselie. Ezra a citit în cartea Legii lui Dumnezeu în fiecare zi, din cea dintâi zi până la cea din urmă”.

În timp ce ascultau o zi după alta cuvintele Legii, poporul a fost convins de nelegiuirile lui și de păcatele națiunii, în generațiile trecute.

Copiii lui Israel au văzut că, datorită depărtării lor de Dumnezeu, grija Lui protectoare fusese retrasă, iar copiii lui Avraam fuseseră împrăștiați în țări străine; și s-au hotărât să caute mila Sa, și au făgăduit să umble în poruncile Sale. Înainte de a începe acest serviciu solemn, ținut în ziua a doua după încheierea sărbătorii corturilor, s-au despărțit de păgânii care erau în mijlocul lor.

Când poporul s-a plecat înaintea Domnului, mărturisindu-și păcatele și rugându-se pentru iertare, conducătorii îi încurajau să creadă că Dumnezeu, conform făgăduinței Sale, le ascultă rugăciunile. Ei nu trebuia numai să se jelească, să plângă și să se pocăiască, ci să și creadă că Dumnezeu îi iartă. Ei trebuia să-și dovedească credința, reamintindu-și mila Lui și laudându-L pentru bunătatea Sa. „Sculați-vă”, au spus învățătorii, „și binecuvântați pe Domnul, Dumnezeul vostru, din veșnicie în veșnicie”.

Apoi, din mulțimea adunată, în timp ce stăteau cu mâinile ridicate către cer, s-a înălțat cântarea:

„Binecuvântat să fie Numele Tău cel slăvit, Care este mai presus de orice binecuvântare Și de orice laudă! Tu, Doamne, numai Tu ai făcut cerurile, Cerurile cerurilor și toată oștirea lor, Și pământul cu tot ce este pe el, Mările cu tot ce cuprind ele. Tu dai viață acestor lucruri, Și oștirea cerurilor se închină înaintea Ta”.

După ce cântarea de laudă s-a sfârșit, conducătorii adunării au povestit istoria lui Israel, arătând cât de mare fusese bunătatea lui Dumnezeu față de ei și cât de grozavă fusese nerecunoștința lor. Apoi, întreaga adunare s-a legat prin legământ să păzească toate poruncile lui Dumnezeu. Ei suferiseră pedeapsa pentru păcatele lor; acum au recunoscut dreptatea procedeeilor lui Dumnezeu cu ei și au promis solemn să asculte de Legea Sa. Și pentru ca să fie un legământ sigur și să fie păstrat într-o formă permanentă, ca o amintire

a obligației pe care și-o asumaseră, a fost scris, iar preoții, leviții și căpeteniile l-au semnat. El urma să fie un amintitor al datoriei și o barieră împotriva ispitei. Poporul a jurat solemn „să umble în Legea lui Dumnezeu dată lui Moise, robul lui Dumnezeu; și să păzească și să împlinească toate poruncile Domnului, Stăpânul nostru, orânduirile și legile Lui”. Jurământul făcut de data aceasta cuprindea și făgăduința de a nu se înrudi prin căsătorie cu cei din poporul țării.

Înainte ca ziua de post să se sfârșească, poporul și-a manifestat mai departe hotărârea de a se întoarce la Domnul, făgăduind solemn să înceteze pângărirea Sabatului. Neemia nu și-a folosit autoritatea de data aceasta, așa cum a făcut mai târziu, oprind negustorii păgâni să mai intre în Ierusalim, dar în efortul de a împiedica poporul să se supună ispitei, i-a legat printr-un legământ solemn să nu calce Legea Sabatului, cumpărând de la acești vânzători, nădăjduind ca aceasta îi va descuraja pe negustori și va pune capăt comerțului lor.

S-au luat măsuri pentru a sprijini serviciile divine, publice, ale lui Dumnezeu. Pe lângă zecime, adunarea a făgăduit să contribuie anual cu o sumă stabilită pentru slujba sanctuarului. „Am hotărât”, scrie Neemia, „să aducem în fiecare an la Casa Domnului cele dintâi roade ale pământului nostru și cele dintâi roade din toate roadele tuturor pomilor; să aducem întâii născuți ai fiilor noștri și ai vitelor noastre, cum este scris în lege, pe întâii născuți ai vacilor și oilor noastre”.

Copiii lui Israel se întorseseră la Dumnezeu cu amărăciune profundă pentru apostazia lor. Făcuseră mărturisire cu plâns și tânguire. Recunoscuseră dreptatea procedeelelor lui Dumnezeu cu ei și se uniseră prin legământ să asculte de Legea Sa. Acum, trebuia să dea pe față credință în făgăduințele Sale. Dumnezeu primise pocăința lor; urma ca ei să se bucure acum de asigurarea iertării păcatelor și de readucerea lor sub ocrotirea divină.

Eforturile lui Neemia de a restatornici închinarea la adevăratul Dumnezeu fuseseră încununată de succes. Atâta vreme cât poporul avea să fie credincios legământului pe care-l făcuse, atâta vreme cât aveau să fie ascultători de Cuvântul lui Dumnezeu, Domnul urma să-și împlinească făgăduința, revărsând binecuvântări bogate asupra lor.

Pentru aceia care stau sub condamnarea păcatului și sunt doborâți de simțământul nevredniciei în acest raport biblic există lecții de credință și încurajare. Biblia prezintă cu credincioșie urmările apostaziei lui Israel, dar ea descrie și umilința adâncă și pocăința, devoțiunea sinceră și jertfa generoasă, care au marcat timpurile lor de întoarcere la Domnul. Orice întoarcere adevărată la Domnul aduce bucuria dăinuitoare în viață. Când un păcătos se supune influenței Duhului Sfânt, el își vede vinovăția și necurăția în contrast cu sfințenia Marelui Cercetător al inimilor. Se vede condamnat ca un călcător de lege. Dar nu trebuie ca, din cauza aceasta, să facă loc disperării, pentru că iertarea lui a fost deja obținută. Se poate bucura de simțământul păcatelor iertate, în dragostea unui părinte ceresc, iertător. Slava lui Dumnezeu se dă pe față prin cuprinderea în brațele dragostei Sale a ființelor omenești păcătoase, care se pocăiesc; prin legarea rănilor lor, prin curățirea de păcat și prin îmbrăcarea lor cu veșmintele mântuirii.

Capitolul 57

Reforma

Capitol bazat pe textele din Neemia 13.

Poporul lui Iuda făgăduise cu solemnitate să asculte de Legea lui Dumnezeu. Dar când influența lui Ezra și a lui Neemia a fost retrasă pentru o vreme, mulți s-au depărtat de Domnul. Neemia se reîntorsese în Persia. În timpul lipsei lui din Ierusalim, aici s-au strecurat păcate care amenințau să pervertească națiunea. Idolatrii nu numai că și-au consolidat situația în cetate, dar au pângărit, prin prezența lor, chiar și încăperile templului. Prin căsătorie, se realizase o prietenie între Eliașib, marele preot, și Tobia, amonitul, un vrăjmaș îndârjit al lui Israel. Ca urmare a acestei alianțe nesfinte, Eliașib i-a îngăduit lui Tobia să ocupe o încăpere legată de templu, care până atunci fusese folosită ca depozit pentru zecimile și darurile poporului.

Din cauza cruzimii și trădării amoniților și moabiților față de Israel, Dumnezeu declarase, prin Moise, că trebuie să fie alungați pentru totdeauna din adunarea poporului Său. (Vezi Deuteronom 23, 3-6.) Sfidând acest cuvânt, marele preot scosese darurile depozitate în camera Casei Domnului, ca să facă loc acestui reprezentant al unui neam proscris. Nu se putea da pe față un dispreț mai mare față de Dumnezeu decât să se ofere o așa favoare acestui vrăjmaș al Lui și al adevărului Său. Revenind din Persia, Neemia a aflat despre profanarea îndrăzneată și a luat măsuri imediate pentru a-l alunga pe intrus. „Mi-a părut rău”, declara el, „și am aruncat afară din cameră toate lucrurile lui Tobia. Apoi, am poruncit să se curețe odăile și am pus iarăși în ele uneltele Casei lui Dumnezeu, darurile de mâncare și tămâia”.

Nu numai că templul fusese profanat, dar și darurile fuseseră folosite necinstit. Aceasta tindea să descurajeze dărnicia poporului. Ei își pierduseră zelul și înflăcărarea și nu-și mai plăteau zecimile cu tragere de inimă. Tezaurul casei Domnului era întreținut cu zgârcenie; mulți dintre cântăreți și alți angajați în slujba templului, neprimind sprijin suficient, părăsiseră lucrarea lui Dumnezeu pentru a lucra în altă parte.

Neemia a început să corecteze aceste abuzuri. I-a adunat pe cei care părăsiseră serviciul Casei Domnului și „i-a pus iarăși în slujba lor”. Aceasta a inspirat încrederea poporului și tot Iuda „a adus în cămări zeciuiala din grâu, din must și din untdelemn”. Bărbații cărora „le mergea numele că sunt credincioși”, au fost făcuți ispravnici pentru cămările casei Domnului. Ei au fost însărcinați să facă împărțirile cuvenite fraților lor.

O altă consecință a căsătoriei cu idolatrii a fost neglijarea Sabatului, semnul de deosebire a izraeliților dintre toate popoarele, ca închinători ai adevăratului Dumnezeu. Neemia a descoperit că negustorii păgâni și afaceriștii din regiunile învecinate, care veneau la Ierusalim, i-au amăgit pe mulți dintre izraeliți să se angajeze în comerț, în ziua Sabatului. Erau unii care nu puteau fi convinși să-și părăsească principiile, dar alții le-au călcat și s-au unit cu păgânii, în eforturile lor de a birui corectitudinea celor conștiincioși. Mulți au îndrăznit să calce Sabatul pe față. „Pe vremea aceasta”, scrie Neemia, „am văzut pe niște oameni călcând în teasc în ziua Sabatului, aducând snopi, încercând măgarii cu vin, struguri și smochine, și cu tot felul de lucruri, și aducându-le la Ierusalim în ziua Sabatului. Mai erau și niște sirieni, așezați în Ierusalim, care aduceau pește și tot felul de mărfuri, și le vindeau fiilor lui Iuda în ziua Sabatului”.

Această stare de lucruri ar fi putut fi prevenită, dacă conducătorii și-ar fi exercitat autoritatea, dar dorința de a-și promova interesele i-a influențat să-i favorizeze pe cei nelegiuți. Neemia i-a muștrat fără teamă pentru neglijarea datoriei: „Ce înseamnă această faptă rea pe care o faceți,

pângărind ziua Sabatului?” i-a întrebat el categoric. „Oare n-au lucrat așa părinții voștri, și nu din pricina aceasta a trimis Dumnezeu nostru toate aceste nenorociri peste noi și peste cetatea aceasta? Și voi aduceți din nou mânia Lui împotriva lui Israel, pângărind Sabatul! Apoi, am poruncit să se închidă porțile Ierusalimului, înainte de Sabat, de îndată ce le va ajunge umbra, și să nu se deschidă decât după Sabat”, și, având mai multă încredere în slujitorii lui decât în aceia pe care supraveghetorii Ierusalimului îi rânduiau, i-a așezat la porți, pentru ca să fie sigur că poruncile lui sunt respectate.

Nefiind dispuși să-și abandoneze scopurile, „negustorii și vânzătorii de tot felul de lucruri au petrecut noaptea o dată și de două ori afară din Ierusalim”, în nădejdea că vor găsi ocazia să facă comerț fie cu locuitorii cetății, fie cu cei din afara ei. Neemia i-a avertizat că vor fi pedepsiți, dacă vor continua această practică. „Pentru ce stați noaptea înaintea zidului?” i-a întrebat el. „«Dacă veți mai face încă o dată lucrul acesta, voi pune mâna pe voi ». Din clipa aceea, n-au mai venit în timpul Sabatului”. A dat, de asemenea îndrumări leviților să păzească porțile, știind că vor impune mai mult respect decât poporul de rând, deoarece, prin legătura lor strânsă cu serviciul lui Dumnezeu, era rațional să se aștepte că vor fi mai zeloși în aducerea la îndeplinire a Legii Sale.

Acum, Neemia și-a îndreptat atenția la primejdia care-l amenința din nou pe Israel și care venea din căsătoria și unirea cu cei idolatri. „Tot pe vremea aceea”, scrie el, „am văzut pe niște iudei, care își luaseră neveste Asdodiene, Amonite și Moabite. Jumătate din fiii lor vorbeau limba asdodiană, și nu știau să vorbească limba evreiască; nu cunoșteau decât limba cutărui sau cutărui popor”.

Aceste uniri nelegiuite produceau o mare confuzie în Israel, deoarece unii dintre cei care intrau în ele erau bărbați cu poziții înalte, conducători la care poporul avea dreptul să caute sfat și un exemplu demn. Prevăzând ruina

care amenința națiunea, dacă acest păcat era îngăduit să continue, Neemia a discutat serios cu călcătorii. Îndreptându-le atenția la cazul lui Solomon, le-a reamintit că, între toate popoarele, nu se ridicase un împărat asemenea acestui bărbat căruia Dumnezeu îi dăduse o mare înțelepciune, însă femeile idolatre îi întorseseră inima de la Dumnezeu și exemplul lui îl corupsese pe Israel. „Și acum trebuie să auzim despre voi” a întrebat Neemia categoric, „că săvârșiți o nelegiuire atât de mare?” „Să nu vă dați fetele după fiii lor, și să nu luați fetele lor de neveste, nici pentru fiii voștri, nici pentru voi”.

Când le-a pus înaintea poruncile lui Dumnezeu și amenințările, judecățile înfricoșătoare, care au venit peste Israel în trecut, chiar pentru acest păcat, conștiința le-a fost trezită și au început o lucrare de reformă, care a îndepărtat mânia amenințătoare al lui Dumnezeu și a adus aprobarea și binecuvântarea Sa.

Erau unii din slujba sfântă, care au stăruit pentru nevestele lor păgâne, declarând că nu se puteau despărți de ele. Dar nu a fost făcută nici o excepție, nu s-a dat pe față respect pentru rang sau poziție. Oriunde preoți sau conducători au refuzat să rupă legătura cu închinătorii la idoli, au fost îndepărtați îndată din slujba Domnului. Un nepot al marelui preot, care se căsătorise cu fiica cunoscutului Sanbalat, nu numai că a fost îndepărtat din slujbă, dar a fost alungat și din Israel. „Adu-ți aminte de ei, Dumnezeule”, se ruga Neemia, „căci au spurcat preoția și legământul încheiat de preoți și Leviți”.

Cât de mare a fost agonia sufletului, care l-a costat această asprime necesară pe credinciosul slujitor al lui Dumnezeu, numai judecata o va descoperi. Era o luptă continuă cu elementele împotrivoare și, numai prin post, umilință și rugăciune, a fost posibilă înaintarea.

Mulți, care se căsătoriseră cu idolatri, au ales să meargă cu ei în exil, și

aceștia, împreună cu cei care fuseseră excluși din adunare, s-au unit cu samaritenii. Chiar unii care ocupaseră poziții înalte în lucrarea lui Dumnezeu și-au unit drumurile cu ale acestora și, după o vreme, au ales să meargă în totul cu ei. Dorind să întărească această alianță, samaritenii au făgăduit să adopte mai mult credința și obiceiurile iudaice, iar apostatații, hotărâți să-i întrecă pe frații lor de mai înainte, au înălțat un templu pe muntele Garizim, în opoziție cu casa lui Dumnezeu de la Ierusalim. Religia lor a continuat să fie un amestec de iudaism și păgânism, iar pretenția lor de a fi popor al lui Dumnezeu a stat la originea discordiei, luptei și vrăjmașiei între cele două popoare, din generație în generație.

În lucrarea de reformă, ce urmează să fie făcută astăzi, este nevoie de bărbați care, asemenea lui Ezra și Neemia, nu vor acoperi și nu vor scuza păcatul, nici nu se vor da înapoi de la apărarea onoarei lui Dumnezeu. Aceia asupra cărora zace povara acestei lucrări nu-și vor găsi pacea când se săvârșește răul și nici nu vor acoperi păcatul cu un veșmânt de milă falsă. Ei își vor aduce aminte că Dumnezeu nu caută la fața oamenilor și că asprimea pentru câțiva se poate dovedi a fi, milă pentru mulți. Își vor aminti, de asemenea, că în acela care mustră păcatul întotdeauna se va da pe față spiritul lui Hristos.

În lucrarea lor, Ezra și Neemia s-au umilit înaintea lui Dumnezeu, mărturisindu-și păcatele și păcatele poporului lor, și cerând iertare, ca și când ei ar fi fost călcătorii. S-au luptat, s-au rugat și au suferit cu răbdare. Ceea ce a făcut ca lucrarea lor să fie atât de grea n-a fost ostilitatea fățișă a păgânilor, ci împotrivirea ascunsă a preinșilor prieteni care, punând influența lor în slujba răului, au înzecit povara slujitorilor lui Dumnezeu. Acești trădători au pus la îndemâna vrăjmașilor lui Dumnezeu material pe care să-l folosească în lupta împotriva poporului Său. Patimile lor rele și voința lor răzvrătită erau continuu în luptă cu cerințele lămurite ale lui Dumnezeu.

Reușita care a însoțit eforturile lui Neemia arată ce poate realiza

rugăciunea, credința și o acțiune energică și înțeleaptă. Neemia nu era preot; el nu era profet; nu avea vreun titlu înalt. A fost un reformator ridicat pentru o vreme importantă. Scopul lui a fost să-l așeze pe popor în armonie cu Dumnezeu. Inspirat, cu o ținută înaltă, și-a concentrat toată puterea ființei pentru îndeplinirea ei. Integritatea înaltă, neabătută, a caracterizat eforturile lui. Când venea în legătură cu păcatul și împotrivirea față de bine, el lua o atitudine atât de categorică, încât oamenii erau treziți să lucreze cu o râvnă și un curaj nou. Ei nu-i puteau nega credincioșia, patriotismul și dragostea profundă față de Dumnezeu și, văzând lucrul acesta, erau gata să-l urmeze acolo unde îi conducea.

Hărnicia în datoria încredințată de Dumnezeu este o parte importantă a religiei adevărate. Oamenii să folosească împrejurările, ca fiind instrumentele lui Dumnezeu, cu care să împlinescă voia Sa. Acțiuni prompte și hotărâte, împlinite la timpul potrivit, vor câștiga biruințe glorioase, în timp ce amânarea și neglijența vor avea ca urmare nereușita și dezonoarea lui Dumnezeu. Dacă conducătorii cauzei adevărului nu dau pe față râvnă, dacă sunt indiferenți și fără țintă biserica va fi neglijentă, delăsătoare și iubitoare de plăceri, dar, dacă ei sunt cuprinși de o țintă sfântă de a-L sluji pe Dumnezeu și numai pe El, poporul va fi unit, plin de nădejde și de entuziasm.

Cuvântul lui Dumnezeu abundă în contraste izbitoare și categorice. Păcatul și sfințenia sunt așezate una lângă alta, pentru ca, văzându-le, să lepădăm pe unul și să primim pe cealaltă. Paginile care descriu ura, minciuna și trădarea lui Sanbalat și Tobia descriu și noblețea, consacrarea și jertfirea de sine ale lui Ezra și Neemia. Suntem lăsați liberi să copiem exemplul pe care-l dorim. Urmările groaznice ale călcării poruncilor lui Dumnezeu sunt așezate față în față cu binecuvântările care vin din ascultare. Noi înșine trebuie să hotărâm dacă vom suferi sau ne vom bucura de cealaltă.

Lucrarea de restatornicire și reformă, realizată de către robii reînțorși

sub conducerea lui Zorobabel, Ezra și Neemia, prezintă un tablou al lucrării de restatornicire spirituală, care trebuie adusă la îndeplinire în zilele de încheiere a istoriei acestui pământ. Rămășița lui Israel era un popor slab, expus la distrugerile vrăjmașilor, dar, prin ei, Dumnezeu avea în plan păstrarea pe pământ a cunoașterii despre Sine și despre Legea Sa. Ei erau păzitorii închinării celei, adevărate, păstrătorii descoperirilor sfinte. Experiențele pe care le-au avut când au clădit templul și zidul Ierusalimului erau deosebite. Împotrivirea căreia a trebuit să-i facă față era puternică. Poverile purtate de către conducători în această lucrare erau grele, dar acești bărbați au mers înainte cu încredere neabătută, în umilința spiritului și sprijinire fermă pe Dumnezeu, crezând că El va face să biruiască adevărul Său. Asemenea împăratului Ezechia, Neemia „s-a alipit de Domnul, nu s-a abătut de la El și a păzit poruncile, și Domnul a fost cu el. (2 Împărați 18, 6. 7.)

Restatornicirea spirituală, pentru care lucrarea adusă la îndeplinire în zilele lui Neemia era un simbol, este accentuată în cuvintele lui Isaia: «Ei vor zidi iarăși vechile dărâmături, vor ridica năruirile din vechime, vor înnoi cetăți pustiite». «Ai tăi vor ridica iarăși pe dărâmăturile de mai înainte, vei ridica din nou pe temeliiile străbune; vei fi numit »Dregător de spărturi »» Cel ce drege drumurile, și face țara cu puțință de locuit”. (Isaia 61, 4; 58, 12.)

Proorocul descrie aici pe poporul care, într-o vreme de depărtare generală de la adevăr și neprihănire, caută să restatornicească principiile care sunt temelia Împărăției lui Dumnezeu. Ei sunt restauratorii unei spărturi care a fost făcută în Legea lui Dumnezeu zidul pe care El l-a așezat în jurul aleșilor Săi, pentru protejarea lor și ascultarea de principiile dreptății, adevărului și curăției să fie apărarea lor permanentă.

În cuvinte cu înțeles clar, proorocul îndreaptă atenția către lucrarea specifică a acestui popor al rămășiței, care clădește zidul. „Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea

sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-L vei cinsti neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecării, atunci te vei putea desfăta în Domnul, și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov; căci gura Domnului a vorbit”. (Isaia 58, 13.14.)

La vremea sfârșitului, orice instituție divină va fi restatornicită. Spărtura făcută în Lege atunci când Sabatul a fost schimbat de om urmează să fie reparată. Rămășița poporului lui Dumnezeu, stând înaintea lumii ca reformatori, trebuie să arate că Legea lui Dumnezeu este temelia oricărei reforme durabile și că Sabatul poruncii a patra trebuie să stea ca memorial al creațiunii, un amintitor continuu al puterii lui Dumnezeu. În cuvinte distincte și lămurite ei trebuie să prezinte nevoile ascultării de toate preceptele Decalogului. Constrânși de dragostea lui Hristos, ei trebuie să colaboreze cu El în reclădirea locurilor pustii. Ei trebuie să fie dregătorii spărturii, cei ce dreg drumurile și fac țara cu puțință de locuit. (Vezi Isaia 58, 12.)

Lumina în apus „Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împăraților care sunt pretutindeni sub ceruri, se va da poporului sfinților Celui Prea Înalt. Împărăția Lui este o împărăție veșnică, și toate puterile Îi vor sluji și-L vor asculta.” (Daniel 7, 27.)

Capitolul 58

Venirea unui Răscumpărător

De-a lungul secolelor de „necaz și negură neagră” și de întuneric beznă (Isaia 8, 22), care au marcat istoria omenească din ziua când primii noștri părinți au pierdut căminul din Eden până în ziua când Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca Mântuitor al păcătoșilor, nădejdea neamului omenesc căzut s-a concentrat în venirea unui Răscumpărător care să-i elibereze pe bărbați și pe femei din robia păcatului și din mormânt.

Prima veste cu privire la o astfel de speranță a fost dată lui Adam și Evei în sentința pronunțată asupra șarpelui în Eden, când Domnul i-a declarat lui Satana în auzul lor: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul”. (Geneza 3, 15.)

Când a auzit aceste cuvinte, perechea vinovată a fost inspirată de nădejde, căci în proorocia privitoare la zdrobirea puterii lui Satana ei au văzut o făgăduință de eliberare din ruina adusă prin neascultare. Cu toate că aveau să sufere din cauza puterii vrăjmașului lor, deoarece căzuseră sub influența lui seducătoare și aleseseră să nu asculte de porunca lămurită a lui Iehova, nu fuseseră lăsați în disperare. Fiul lui Dumnezeu Se oferea să ispășească neascultarea lor cu sângele Său. Avea să li se ofere o perioadă de încercare, în care, prin credință în puterea lui Hristos de a mântui, puteau deveni iarăși copii ai lui Dumnezeu.

Reușind să-l îndepărteze pe om de pe calea ascultării, Satana a devenit „dumnezeul veacului acestuia”. (2 Corinteni 4, 4.) Stăpânirea care odinioară îi aparținuse lui Adam a trecut la uzurpator. Dar Fiul lui Dumnezeu și-a

propus să vină pe pământ pentru a plăti pedeapsa păcatului și, în felul acesta, nu numai să răscumpere pe om, ci și să recâștige stăpânirea pierdută. Despre această restatornicire proorocea Mica atunci când zicea: „Iar la tine, turn al turmei, deal al fiicei Sionului, la tine va veni, și la tine va ajunge vechea stăpânire”. (Mica 4, 8.) Apostolul Pavel se referea la ea, ca la „răscumpărarea celor câștigați”. (Efeseni 1, 14.) Iar psalmistul avea în minte aceeași restatornicire finală a moștenirii originale a omului, când declara: „Cei neprihăniți vor moșteni țara și vor locui în ea pe vecie”. (Psalmii 37, 29.)

Această nădejde a răscumpărării, prin venirea Fiului lui Dumnezeu, ca Mântuitor și Împărat, nu s-a stins niciodată în inimile oamenilor. De la început, au fost unii a căror credință a trecut dincolo de umbrele prezentului la realitățile viitorului. Adam, Set, Enoh, Metusalah, Noe, Sem, Avraam, Isaac, și Iacov prin aceștia și prin alți bărbați venerabili, Domnul a păstrat descoperirile prețioase ale voinței Sale și, în felul acesta, copiilor lui Israel, poporului ales prin care urma să fie dat lumii Mesia cel făgăduit, Dumnezeu le-a dat cunoașterea cerințelor Legii Sale și a mântuirii care avea să fie realizată prin jertfa ispășitoare a Fiului Său iubit.

Nădejdea lui Israel era întrupată în făgăduința făcută la vremea chemării lui Avraam, și după aceea repetată iar și iar urmașilor lui: „Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine”. (Geneza 12, 3.) Când planul lui Dumnezeu pentru răscumpărarea neamului omenesc a fost făcut cunoscut lui Avraam, Soarele neprihănirii a strălucit în inima lui și întunericul a fost risipit. și când, în cele din urmă, Mântuitorul Însuși a umblat și a vorbit printre fiii oamenilor, El a dat, iudeilor mărturie despre nădejdea strălucită a patriarhului în eliberare, prin venirea unui Răscumpărător. „Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua, Mea”, spunea Isus, „a văzut-o și s-a bucurat”. (Ioan 8, 56.)

Aceeași nădejde binecuvântată a fost prefigurată în binecuvântarea

rostită de patriarhul muribund, Iacov, asupra fiului său Iuda:

„Iudo, tu vei primi laudele fraților tăi; Mâna ta va apuca de ceafă pe vrăjmașii tăi. Fiii tatălui tău se vor închina până la pământ înaintea ta.... Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, Nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, Până va veni Șilo Și de El vor asculta popoarele.” (Geneza 49, 8-10.)

Din nou, la hotarele țării făgăduite, venirea Răscumpărătorului lumii a fost profetizată în proorocia rostită de Balaam:

„Îl văd, dar nu acum, Îl privesc, dar nu de aproape. O stea răsare din Iacov, Un toiag de cârmuire se ridică din Israel, El străpunge laturile Moabului, Și prăpădește pe toți copiii lui Set.” (Numeri 24, 17.)

Prin Moise, planul lui Dumnezeu, de a-L trimite pe Fiul Său ca Răscumpărător al neamului omenesc, a fost păstrat înaintea lui Israel. Într-o împrejurare, cu puțin timp înainte de moartea sa, Moise a zis: „Domnul, Dumnezeul tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un prooroc ca mine: să ascultați de el!” Moise fusese îndrumat clar pentru Israel cu privire la lucrarea lui Mesia care avea să vină. „Le voi ridica din mijlocul fraților lor un prooroc ca tine”, au fost cuvintele lui Iehova către slujitorul Său, „voi pune cuvintele Mele în gura lui, și le va spune tot ce-i voi porunci Eu.” (Deuteronom 18, 15.18.)

În timpurile patriarhale, jertfele legate de închinare constituiau o amenințare permanentă a venirii Mântuitorului și tot așa a fost cu întregul ritual al slujbelor sanctuarului în istoria lui Israel. În slujirea de la tabernacol și de la templu, care ulterior i-a luat locul, poporul era învățat în fiecare zi, prin mijlocirea tipurilor și a umbrelor, marile adevăruri privitoare la venirea lui Hristos, ca Răscumpărător, Preot și Împărat. Și o dată pe an, mintea lor

era purtată înainte, la evenimentele de încheiere a luptei celei mari dintre Hristos și Satana curățirea finală a Universului de păcat și păcătoși. Jertfele și darurile ritualurilor mozaic arătau mereu către o slujbă mai bună, una chiar cerească. Sanctuarul pământesc era „o asemănare pentru veacurile de acum”, în care erau aduse daruri și jertfe, cele două încăperi ale lui erau „chipurile lucrurilor care sunt în ceruri”, căci Hristos, Marele nostru Mare Preot, este astăzi „slujitor al Locului prea sfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul”. (Evrei 9, 9.23; 8, 2.)

Din ziua în care Domnul a spus șarpelui în Eden: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei” (Geneza 3, 15), Satana a fost convins că nu va putea niciodată să pună stăpânire absolută pe locuitorii acestei lumi. Când Adam și fiii lui au început să aducă jertfe ceremoniale, poruncite de Dumnezeu, ca tip al Răscumpărătorului care avea să vină, Satana a văzut în aceasta un simbol al comunicării dintre pământ și cer. De-a lungul secolelor care au urmat, străduința lui continuă a fost să întrerupă această comunicare. A căutat în mod deosebit să-L reprezinte greșit pe Dumnezeu și să interpreteze tendențios riturile care arătau către Mântuitorul; și pentru o mare majoritate a membrilor familiei omenești, el a avut succes deplin.

În timp ce Dumnezeu a dorit să-i învețe pe oameni că Darul care îi împacă cu Sine vine din dragostea Lui, vrăjmașul omenirii s-a străduit să-L prezinte pe Dumnezeu ca unul care are plăcere în distrugerea lor. În felul acesta, jertfele și rânduielile plănuite de cer, pentru ca să dea pe față dragostea divină, au fost pervertite să slujească drept mijloace prin care păcătoșii au nădăjduit zadarnic să îmblânzească, cu daruri și fapte bune, mânia unui Dumnezeu ofensat. În același timp, Satana a căutat să trezească și să întărească patimile oamenilor, pentru ca, printr-o călcare repetată, mulțimile să fie depărtate din ce în ce mai mult de Dumnezeu și legate fără nădejde cu cătușele păcatului.

Când Cuvântul lui Dumnezeu a fost dat prin proorocii evrei, Satana a studiat cu stăruință scrierile cu privire la Mesia. El a subliniat cu grijă cuvintele care accentuau cu claritate neîndoioasă lucrarea lui Hristos printre oameni, ca jertfă suferindă, și ca împărat care biruiește. În sulurile pergamentelor Scripturilor Vechiului Testament, el a citit că Acela care avea să vină urma să fie adus „ca miel pe care-l duci la măcelărie”. „Atât de schimonosită Îi era fața și atât de mult se deosebea înfățișarea Lui de a fiilor oamenilor”. (Isaia 53, 7; 52, 14.) Mântuitorul făgăduit omenirii avea să fie „disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința lovit de Dumnezeu și smerit”. Totuși, El avea să-și folosească puterea, ca să facă „dreptate nenorociților poporului”, El avea să scape pe „copiii săracului” și să zdrobească „pe asupritor”. (Isaia 53, 3, 4; Psalmii 72, 4.) Aceste proorocii au făcut ca Satana să tremure și să se teamă; totuși, el nu și-a părăsit planul de a zădărnici, dacă se poate, măsurile pline de milă ale lui Iehova pentru răscumpărarea neamului omenesc pierdut. S-a hotărât să orbească ochii oamenilor atât cât va fi posibil, față de însemnătatea reală a proorociilor mesianice, în vederea pregătirii căii pentru lepădarea lui Hristos, la venirea Sa.

De-a lungul secolelor care au fost imediat înainte de potop, eforturile lui Satana de a realiza o răscoală universală împotriva lui Dumnezeu fuseseră încununată de succes. Și chiar lecțiile potopului nu au fost păstrate multă vreme în amintire. Cu insinuări măiestrite, Satana i-a condus din nou pe fiii oamenilor, pas cu pas, în răzvrătire îndrăzneță. Din nou se părea că va birui; dar planul lui Dumnezeu pentru omul căzut n-a fost în felul acesta înlăturat. Prin urmașii credinciosului Avraam, pe linia lui Sem, avea să fie păstrată o cunoaștere a planurilor pline de binecuvântare ale lui Iehova pentru binele generațiilor viitoare. Din timp în timp, soli ai adevărului, rânduiți de Dumnezeu, au fost ridicați pentru a atrage atenția la însemnătatea jertfelor ceremoniale și îndeosebi la făgăduința lui Iehova cu privire la venirea Aceluia către care arătau toate rânduielile sistemului jertfelor. În felul acesta, lumea avea să fie ferită de apostazia generală.

Nu fără cea mai hotărâtă împotrivire a fost adus la îndeplinire planul divin. Pe orice cale posibilă, vrăjmașul adevărului și al dreptății s-a străduit să-i determine pe urmașii lui Avraam să uite chemarea lor înaltă și să se abată către o închinare la dumnezei falși. Și deseori, străduințele lui au avut reușită. Timp de secole, înainte de prima venire a lui Hristos, întunericul acoperea pământul și negură mare popoarele. Satana arunca umbra lui infernală de-a lungul căii oamenilor, ca să-i împiedice de la câștigarea unei cunoștințe de Dumnezeu și despre lumea viitoare. Mulțimi se găseau în umbra morții. Singura lor nădejde era ca această întunecime să fie ridicată, pentru ca Dumnezeu să Se poată descoperi.

Cu o viziune profetică, David, unsul lui Dumnezeu, prevăzuse că venirea lui Hristos avea să fie „ca lumina dimineții, când răsare soarele în dimineța fără nori”. (2 Samuel 23, 4.) Iar Osea mărturisea că „El Se ivește ca zorile dimineții”. (Osea 6, 3.) În liniște și pe neobservate, lumina zilei cuprindea pământul, împrăștiind umbra și întunericul și trezind pământul, la viață. Tot astfel urma să Se arate și Soarele Neprihănirii, cu „vindecarea sub aripile Sale”. (Maleahi 4, 2.) Mulțimile care „locuiau în țara umbrei morții”, aveau să vadă „o mare lumină”. (Isaia 9, 2.)

Proorocul Isaia, privind extaziat la această glorioasă eliberare, exclama:

„Căci un Copil ni s-a născut, Un Fiu ni s-a dat, Și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: «Minunat, Sfetic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii». El va face ca domnia Lui să crească, Și o pace fără sfârșit Va da scaunului de domnie al lui David și împărăției lui, O va întări și o va sprijini, Prin judecată și neprihănire, De acum și-n veci de veci. Iată ce va face râvna Domnului oștirilor.” (Isaia 9, 6. 7.)

În secolele mai târzii ale istoriei lui Israel, dinaintea primei veniri, se

înțelegea, în general, că în profetie se făcea referire la venirea lui Mesia: „Este prea puțin lucru să fii robul Meu, ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea, te pun să fii lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului. Atunci se va descoperi slava Domnului”, profetiza proorocul, „și în clipa aceea orice făptură o va vedea”. (Isaia 49, 6; 40, 5.) Despre această lumină a oamenilor, mărturisirea Ioan Botezătorul cu atâta îndrăzneală mai apoi, când vestea „Eu ... sunt glasul celui ce strigă în pustie: «Neteziți calea Domnului», cum a zis proorocul Isaia”. (Ioan 1, 23.)

Hristos fusese Acela căruia i Se dăduse făgăduința profetică: „Așa vorbește Domnul, Răscumpărătorul, Sfântul lui Israel, către Cel disprețuit și urât de popor...”. „Așa vorbește mai departe Domnul... «Te voi păzi și Te voi pune să faci legământ cu poporul, să ridici țara, și să împarți moștenirile pustiite, să spui prinșilor de război: Ieșiți! Și celor ce sunt în întuneric: Arătați-vă!... Nu le va fi foame, nici nu le va fi sete, nu-i va bate arșița, nici soarele; căci Cel ce are milă de ei îi va călăuzi și-i va duce la izvoarele de ape»”. (Isaia 49, 7-10.)

Cei statornici din poporul iudeu, urmașii acelei linii sfinte, prin care fusese păstrată cunoașterea lui Dumnezeu, își întăreau credința, zăbovind asupra acestor pasaje și a altora asemănătoare. Cu o bucurie de nedescris, ei citeau cum Domnul Îl va unge pe Acela care va aduce „vești bune celor nenorociți”, îi va vindeca „pe cei cu inima zdrobită”, va vesti „robilor de război slobozenia” și va vesti „anul de îndurare al Domnului”. (Isaia 61, 1.2.) Cu toate acestea; inimile lor erau pline de amărăciune când se gândeau la suferințele pe care El trebuia să le îndure pentru a împlini planul divin. Cu o profundă umilire a sufletului, ei urmăreau cuvintele în sulul profetic:

„Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului?

El a crescut înaintea Lui ca o odraslă slabă, Ca un Lăstar care iese dintr-un pământ uscat N-avea nici frumusețe, Nici strălucire, ca să ne atragă privirile; Și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă.

Disprețuit și părăsit de oameni Om al durerii și obișnuit cu suferința, Era așa de disprețuit, că îți întorceai fața de la El Și noi nu L-am băgat în seamă.

Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, Și durerile noastre le-a luat asupra Lui. Și noi am crezut că este pedepsit, Lovit de Dumnezeu și smerit.

Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, Zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, A căzut peste El, Și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.

Noi rătăceam cu toții ca niște oi, Fiecare își vedea de drumul lui. Dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui Nelegiuirea noastră a tuturor.

Când a fost chinuit și asuprit, N-a deschis gura deloc, Ca un miel pe care-l duci la măcelărie, Și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund. N-a deschis gura. El a fost luat prin apăsare și judecată.

Dar cine din cei de pe vremea Lui. A crezut că El fusese șters de pe pământul celor vii Și lovit de moarte pentru păcatele poporului meu?

Groapa Lui a fost pusă între cei răi, Și mormântul lui la un loc cu cel bogat, Măcar că nu săvârșise nici o nelegiuire Și nu se găsisse nici un vicleșug în gura Lui.” (Isaia 53, 1-9.)

Despre Mântuitorul suferind, Însuși Iehova declarase prin Zaharia:

„Scoală-te sabie asupra păstorului Meu, și asupra omului care îmi este tovarăș!” (Zaharia 13, 7.) Ca Înlocuitor și Garant pentru omul păcătos, Hristos avea să sufere sub dreptatea divină. El avea să înțeleagă ce înseamnă dreptatea. Urma să cunoască ce înseamnă pentru cei păcătoși să stea înaintea lui Dumnezeu, fără mijlocitor.

Prin psalmist, Răscumpărătorul profetizase despre Sine:

„Ocara îmi rupe inima și sunt bolnav; Aștept să-i fie cuiva milă de mine, dar degeaba; Aștept mângâietori, și nu găsesc nici unul. Ei îmi pun fiere în mâncare, Și când mi-e sete, îmi dau să beau oțet.” (Psalmii 69, 20.21.)

Cu privire la tratamentul pe care avea să-L primească, El proorocise: „Căci niște câini mă înconjoară, o ceată de nelegiuți dau târcoale împrejurul meu, mi-au străpuns mâinile și picioarele; toate oasele aș putea să mi le număr. Ei, însă, pândesc și mă privesc; își împart hainele mele între ei, și trag la sorți pentru cămașa mea”. (Psalmii 22, 16-18.)

Aceste descrieri cu privire la suferințele amare și la moartea crudă a Celui făgăduit, cu toate că erau atât de triste, erau bogate în făgăduințe, căci despre Acela pe care „Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească” și să-L facă să sufere, pentru ca să poată deveni „o jertfă pentru păcat”, Iehova declara:

„Va vedea o sămânță de urmași, Va trăi multe zile, Și lucrarea Domnului va propăși în mâinile Lui: Va vedea rodul muncii sufletului Lui Și se va înviora.

Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel neprihănit Va pune pe mulți oameni într-o stare După voia lui Dumnezeu, Și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor. De aceea îi voi da partea Lui La un loc cu cei mari, Și va

împărți prada cu cei puternici, Pentru că S-a dat pe Sine Însuși la moarte, Și a fost pus în numărul celor fărădelege, Pentru că a purtat păcatele multora Și S-a rugat pentru cei vinovați.” (Isaia 53, 10-12.)

Dragostea pentru păcătoși a fost aceea care L-a determinat pe Hristos să plătească prețul răscumpărării. „El vede că nu este nici un om și se miră că nimeni nu mijlocește.” Nimeni altul nu-i putea răscumpăra pe bărbați și pe femei din puterea vrăjmașului. „Atunci brațul Lui îi vine în ajutor și neprihănirea Lui Îl sprijine”. (Isaia 59, 16.)

„Iată Robul Meu, pe care-L sprijine, Alesul Meu, în care Își găsește plăcere sufletul Meu, Am pus Duhul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata” (Isaia 42, 1.)

În viața Sa, n-a fost amestecată nici o pretenție egoistă. Omagiul pe care lumea îl dă poziției, bogăției și talentului avea să fie străin Fiului lui Dumnezeu. Nici unul din mijloacele pe care oamenii le folosesc pentru a câștiga atașamentul sau care să impună omagiul nu urma să fie folosit de Mesia. Renunțarea Lui totală la eu era prefigurată prin cuvintele:

„El nu va striga, Nu-și va ridica glasul, Și nu-l va face să se audă pe ulițe. Trestia frântă n-o va zdrobi, și mucul care mai arde încă, Nu-l va stinge. Va vesti judecata după adevăr.” (Isaia 42, 2.3.)

Mântuitorul avea să Se comporte, între oameni, în contrast izbitor cu învățătorii din zilele Sale. În viața Lui, nu aveau să se vadă vreodată ceartă zgomotoasă, închinarea ostentativă sau fapte care să câștige lauda. Mesia trebuia să fie ascuns în Dumnezeu, iar Dumnezeu urma să fie descoperit în caracterul Fiului Său. Fără o cunoaștere a lui Dumnezeu, omenirea ar fi pierdută pe veci. Fără ajutor divin, bărbații și femeile ar aluneca din ce în ce mai jos. Viața și puterea trebuie să fie date de Acela care a creat lumea.

Trebuințele omului nu ar putea fi împlinite pe nici o altă cale.

Despre Mesia s-a mai proorocit: „El nu va slăbi, nici nu se va lăsa până va așeza dreptatea pe pământ; și ostroavele vor nădăjdui în Legea Lui”. Fiul lui Dumnezeu avea să „vestească o Lege mare și minunată”. (Isaia 42, 4.21.) El nu urma să-i slăbească importanța și nici pretențiile ei obligatorii. Dimpotrivă, avea s-o înalțe. În același timp, urma să elibereze principiile divine de pretențiile împovărătoare, așezate de om, prin care mulți erau aduși la descurajare, în, străduințele lor de a-L sluji pe Dumnezeu în mod acceptabil.

Despre misiunea Mântuitorului, Cuvântul lui Iehova spune: „Eu, Domnul, Te-am chemat, ca să dai mântuire, și Te voi lua de mână, Te voi păzi și Te voi pune ca legământ al poporului, ca să fii Lumina neamurilor, să deschizi ochii orbilor; să scoți din temniță pe cei legați, și din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric. Eu sunt Domnul, acesta este Numele Meu; și slava Mea nu o voi da altuia, nici cinstea Mea idolilor. Iată că cele dintâi lucruri s-au împlinit, și vă vestesc altele noi; vi le spun mai înainte ca să se întâmple”. (Isaia 42, 6-9.)

Prin sămânța făgăduită, Dumnezeul lui Israel avea să aducă eliberare Sionului: „Apoi, o odraslă va ieși din tulpina lui Isai, și un vlăstar va da din rădăcinile lui”. „Iată, fecioara va rămânea însărcinată, va naște un fiu, și-l va pune numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi). El va mânca smântână și miere, până va ști să lepede răul și să aleagă binele”. (Isaia 11, 1;7, 14.15.)

„Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul. Plăcerea lui va fi frica de Domnul; nu va judeca după înfățișare, nici nu va hotărî după cele auzite, ci va judeca pe cei săraci cu dreptate, și va hotărî cu nepărtinire asupra nenorociților țării; va lovi pământul cu toiagul cuvântului

Lui, și cu suflarea buzelor Lui va omorî pe cel rău. Neprihănirea va fi brâul coapselor Sale, și credincioșia brâul mijlocului Său. În ziua aceea, Vlăstarul lui Isai va fi ca un steag pentru popoare; neamurile se vor întoarce la El, și slava va fi locuința Lui”. (Isaia 11, 2-5.10.)

„Iată că un om, al cărui nume este Odrasla; El va zidi «Templul Domnului, va purta podoabă împărătească, va șede și va stăpâni pe scaunul Lui de domnie, va fi preot pe scaunul Lui de domnie»”. (Zaharia 6, 12.13.)

A fost deschis un izvor „pentru păcat și necurăție”. (Zaharia 13, 1.) Fiii oamenilor aveau să audă invitația binecuvântată:

„Voi toți cei însetați, Veniți la ape, Chiar și cel ce n-are bani! Veniți și cumpărați bucate, Veniți și cumpărați vin și lapte, Fără bani și fără plată!

De ce cântăriți argintul Pentru un lucru care nu hrănește? De ce dați câștigul muncii Pentru ceva care nu satură? Ascultați-Mă dar, Și veți mânca ce este bun, Și sufletul vostru Se va desfăta cu bucate gustoase.

Luați aminte, Și veniți la Mine, Ascultați, și sufletul vostru va trăi: Căci Eu voi încheia cu voi un legământ veșnic, Ca să întăresc îndurările Mele față de David”. (Isaia 55, 1-3.)

Lui Israel i-a fost făcută făgăduința: „Iată, l-am pus martor pe lângă popoare, cap și stăpânitor al popoarelor. Într-adevăr, vei chema neamuri pe care nu le cunoști, și popoare care nu te cunosc vor alerga la tine, pentru Domnul, Dumnezeul tău, pentru Sfântul lui Israel, care te proslăvește”. (Isaia 55, 4.5.)

„Eu îmi apropii neprihănirea: nu este departe; și mântuirea Mea nu va zăbovi. Eu voi pune mântuirea Mea în Sion și slava Mea peste Israel”. (Isaia

46, 13.)

În timpul lucrării Sale pământești, Mesia avea să descopere omenirii, prin cuvânt și faptă, slava lui Dumnezeu Tatăl. Fiecare faptă din viața Lui, fiecare cuvânt rostit, fiecare minune săvârșită avea să facă cunoscut omenirii căzute dragostea nemărginită a lui Dumnezeu.

„Suie-te pe un munte înalt, Ca să vestești Sionului vestea cea bună; Înălță-ți glasul cu putere, Ca să vestești Ierusalimului vestea cea bună; Înălță-ți glasul, nu te teme, și spune cetăților lui Iuda: Iată Dumnezeul vostru,

Iată, Domnul, Dumnezeu vine cu putere, Și poruncește cu brațul Lui. Iată că plata este cu El, Și răsplătirile vin înaintea Lui. El își va paște turma ca un Păstor, Va lua mieii în brațe, Îi va duce la sânul Lui, Și va călăuzi blând oile care alăptează”. (Isaia 40, 9-11.)

„În ziua aceea, Surzii vor auzi cuvintele cărții, Și ochii orbilor, Izbăviți de negură și întuneric, Vor vedea. Cei nenorociți se vor bucura tot mai mult în Domnul, Și săracii se vor veseli de Sfântul lui Israel.

Cei rătăciți cu duhul vor căpăta pricepere, Și cei ce cărteau vor lua învățătură”. (Isaia 29, 18.19.24.)

În felul aceasta, prin patriarhi și profeți, ca și prin tipuri și simboluri, Dumnezeu a vorbit lumii cu privire la venirea unui Eliberator din păcat. Un șir lung de profeții inspirate arăta către venirea „Dorinței tuturor popoarelor”. (Hagai 2, 7, King James). Chiar locul nașterii Sale și timpul arătării Sale erau specificate în amănunt.

Fiul lui David trebuia să Se nască în cetatea lui David. Din Betleem, zicea proorocul „Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel, și a cărui obârșie

se suie până în vremurile străvechi, până în zilele veșniciei”. (Mica 5, 2.)

„Și tu, Betleeme, țara lui Iuda, Nu ești nicidecum cea mai neînsemnată Dintre căpeteniile lui Iuda; Căci din tine va ieși o Căpetenie, Care va fi Păstorul poporului Meu Israel.” (Matei 2, 6.)

Timpul primei veniri și al unora dintre evenimentele principale, legate de viața de lucrare a Mântuitorului, a fost făcut cunoscut lui Daniel de îngerul Gabriel: „Șaptezeci de săptămâni”, a zis îngerul, „au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, până la încetarea fărădelegilor, până la ispășirea păcatelor, până la ispășirea nelegiuirilor veșnice, până la aducerea neprihănilor veșnice, până la pecetluirea vedeniei și proorociei, și până la ungerea Sfântului sfinților”. (Daniel 9, 24.) O zi în profeție este egală cu un an. (Vezi Ezechiel 4, 6; Numeri 14, 34.) Cele șaptezeci de săptămâni, sau patru sute nouăzeci de zile, reprezintă patru sute nouăzeci de ani. Este dat și punctul de plecare pentru această perioadă: „Să știi dar, și să înțelegi că, de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, până la Unsul (Mesia), la Cărmuitorul, vor trece șapte săptămâni; apoi ... șaiszeci și două de săptămâni” (Daniel 9, 25), șaiszeci și nouă de săptămâni sau patru sute optzeci și trei de ani. Porunca pentru rezidirea și clădirea Ierusalimului, așa cum a fost completată prin decretul lui Artaxerxe Longimanul (Ezra 7, 19), a intrat în vigoare în toamna anului 457 î.Hr. (Vezi Ezra 6, 14.) De la această dată, patru sute optzeci și trei de ani se întind până în toamna anului 27 d.Hr. Conform profeției, această perioadă urma să ajungă până la Mesia, Cel uns. În anul 27 d.Hr. Isus a primit la botez ungerea cu Duhul Sfânt și la scurt timp după aceea, și-a început slujirea. Apoi, a fost vestită solia: „S-a împlinit vremea”. (Marcu 1, 15.)

Apoi, îngerul a zis: „El va face un legământ trainic cu mulți, timp de o săptămână” (adică șapte ani). Timp de șapte ani, după ce Mântuitorul și-a început lucrarea, Evanghelia avea să fie predicată îndeosebi iudeilor timp de trei ani și jumătate de Hristos Însuși și după aceea de apostoli. „La jumătatea

săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare”. (Daniel 9, 27.) În primăvara anului 31 d.Hr., Hristos, adevărata jertfă, a fost oferită pe Calvar. Atunci perdeaua templului s-a sfâșiat în două, arătând că însemnătatea și caracterul sacru al serviciului jertfelor trecuseră. Venise timpul ca jertfa și darul pământesc să înceteze.

O săptămână -- șapte ani -- s-a încheiat în anul 34 d.Hr. Atunci, prin uciderea lui Ștefan cu pietre, iudeii au pecetluit până la urmă lepădarea din partea lor a Evangheliei; ucenicii care au fost împrăștiați din cauza prigoanei „mergeau din loc în loc și propovăduiau Cuvântul”. (Faptele Apostolilor 8, 4.) Și la scurtă vreme după aceea, Saul prigonitorul a fost convertit și a devenit Pavel apostolul neamurilor.

Numeroasele proorocii privitoare la venirea Mântuitorului i-au condus pe evrei să trăiască într-o atitudine de continuă așteptare. Mulți au murit în credință, fără să primească făgăduințele. Doar le-au văzut de departe, au crezut și au mărturisit că erau străini și călători pe pământ. Din zilele lui Enoh, făgăduințele repetate prin patriarhi și profeți păstrasera vie nădejdea arătării Sale.

Dumnezeu n-a descoperit de la început timpul precis al primei veniri și, chiar atunci când profeția lui Daniel a descoperit lucrul acesta, nu toți au interpretat corect solia.

Veac după veac a trecut și, în cele din urmă, glasul proorocilor a amuțit. Mâna asupritorului apăsa greu asupra lui Israel. Pe măsură ce iudeii s-au îndepărtat de Dumnezeu, credința a slăbit și nădejdea aproape că a încetat să mai lumineze viitorul. Cuvintele proorocilor erau neînțelese de mulți, și aceia a căror credință ar fi trebuit să rămână tare erau gata să exclame: „Zilele se lungesc și vedeniile rămân neîmplinite”. (Ezechiel 12, 22.) Dar în sfatul cerului, fusese hotărât ceasul venirii lui Hristos și, când „a

venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea”. (Galateni 4, 4.5.)

Învățăturile trebuie date oamenilor în limbajul omenesc. Solul legământului trebuia să vorbească. Glasul Lui trebuia să fie auzit în templul Său. El, Autorul adevărului, trebuia să despartă adevărul de neghina rostirii omenești, care-l făcuse fără putere. Principiile guvernării lui Dumnezeu și planul de mântuire trebuia să fie explicate lămurit. Lecțiile din Vechiul Testament trebuia prezentate în mod cuprinzător oamenilor.

Când Mântuitorul a venit în cele din urmă „ca un om” (Filipeni 2, 7), și și-a început lucrarea harului, Satana putea doar să-l împungă călcâiul, în timp ce, prin fiecare faptă de umilință și de suferință, Hristos zdrobea capul vrăjmașului Său. Groaza pe care a adus-o păcatul a fost turnată în inima Celui fără păcat, dar în timp ce suferea împotrivirea păcătoșilor, Hristos plătea datoria pentru omul păcătos și zdrobea robia în care fusese ținută omenirea. Fiecare chin de groază, fiecare insultă contribuia la eliberarea neamului omenesc.

Dacă Satana L-ar fi putut amăgi pe Hristos, să Se supună unei singure ispite, dacă L-ar fi putut determina să păteze curăția Sa desăvârșită, printr-o singură faptă sau gând, prințul întunericului ar fi triumfat asupra Garantului omului și ar fi câștigat de partea sa întreaga familie omenească. Dar, dacă Satana putea întrista, el nu putea și corupe. Putea provoca agonie, dar nu putea pângări. El a făcut din viața lui Hristos o scenă de luptă neîntreruptă, în încercare, dar cu fiecare atac pierdea stăpânirea asupra omenirii.

În pustia ispitirii, în grădina Ghetsemani și pe cruce, Mântuitorul nostru și-a măsurat armele cu prințul întunericului. Rănilor Sale au devenit trofee al biruinței în favoarea neamului omenesc. Când Hristos, în agonie, atârna pe cruce, în timp ce duhurile rele se bucurau, iar oamenii păcătoși tresăltau

atunci, fără îndoială, călcâiul Său a fost zdrobit de Satana. Dar însuși faptul acela zdrobea capul șarpelui. Prin moarte, El a nimicit pe „cel ce avea puterea morții, adică pe diavolul”. (Evrei 2, 14.) Acest fapt a hotărât destinul căpeteniei răzvrătite și a asigurat pentru veșnicie Planul de mântuire. Prin moarte, El a câștigat biruința asupra puterii ei; în înviere, El a deschis porțile mormântului pentru toți urmașii Lui. În acea ultimă mare luptă, vedem împlinită proorocia: „El îți va zdrobi capul; iar tu îi vei zdrobi călcâiul”. (Geneza 3, 15.)

„Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu, și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este”. (1 Ioan 3, 2.) Răscumpărătorul nostru a deschis calea, așa ca cel mai păcătos, cel mai nevoiaș, cel mai apăsător și disprețuit să poată găsi intrare la Tatăl.

„Doamne, Tu ești Dumnezeul meu; Pe Tine Te voi înălța! Laud Numele Tău, căci ai făcut lucruri minunate; Planurile Tale făcute mai dinainte S-au împlinit cu credincioșie.” (Isaia 25, 1.)

Capitolul 59

“Casa lui Israel ”

În vestirea adevărurilor Evangheliei veșnice oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui popor, biserica lui Dumnezeu de pe pământ, de astăzi, împlinește o veche proorocie: „Israel va înflori și va odrăsli, și va umple lumea cu roadele lui”. (Isaia 27, 6.) Urmașii lui Isus, în colaborare cu inteligențele cerești, ocupă cu repeziciune locurile pustii de pe pământ, și, ca rezultat al ostenelilor lor, se dezvoltă o recoltă bogată de suflete prețioase. Astăzi, ca niciodată mai înainte, răspândirea adevărului biblic cu ajutorul unei biserici consacrate aduce fiilor oamenilor binefacerile prefigurată cu secole înainte de făgăduința făcută lui Avraam și întregului Israel bisericii lui Dumnezeu de pe pământ din toate veacurile „Te voi binecuvânta ... și vei fi o binecuvântare”. (Geneza 12, 2.)

Această făgăduință a binecuvântării ar fi trebuit să-și găsească împlinirea, în mare măsură, în timpul secolelor care au urmat întoarcerii izraeliților din țările robiei lor. Planul lui Dumnezeu era ca pământul întreg să fie pregătit pentru prima venire a lui Hristos, așa cum astăzi se pregătește calea pentru a doua Sa venire. La sfârșitul anilor de exil umilitor, Dumnezeu, prin Zaharia, cu îndurare, a dat poporului Său Israel următoarea asigurare: „Mă întorc iarăși în Sion, și vreau să locuiesc în mijlocul Ierusalimului. Ierusalimul se va chema: «cetatea cea credincioasă și muntele Domnului oștirilor se va chema: Muntele cel sfânt»”. Iar despre poporul său a zis: „Iată.... Eu voi fi Dumnezeul lor cu adevăr și dreptate”. (Zaharia 8, 3.7.8.)

Aceste făgăduințe erau condiționate de ascultare. Păcatele care-i caracterizează pe izraeliți înainte de robie nu mai trebuia repetate. „Faceți cu adevărat dreptate”, îi îndemna Domnul pe aceia care erau angajați la clădire, „și purtați-vă cu bunătate și îndurare unul față de altul. Nu asupriți pe văduvă

și pe orfan, nici pe străin și pe sărac, și nici unul să nu gândească rău în inima lui împotriva fratelui său. Fiecare să spună aproapelui său adevărul; judecați în porțile voastre după adevăr și în vederea păcii”. (Zaharia 7, 9.10; 8, 16.)

Bogate erau răsplătirile atât vremelnice, cât și spirituale, făgăduite acelor care vor pune în practică aceste principii ale neprihănirii. „Semănăturile vor merge bine”, zice Domnul, „vița își va da rodul, pământul își va da roadele, și cerurile își vor trimite roua; și toate aceste lucruri le voi da în stăpânire rămășiței poporului acestuia. După cum ați fost un blestem între neamuri, casa lui Iuda și casa lui Israel, tot astfel vă voi mântui, și veți fi o binecuvântare”. (Zaharia 8, 12.13.)

Prin robia babiloniană, izraeliții au fost vindecați deplin de închinarea la chipurile cioplite. După întoarcere, ei au dat multă atenție îndrumării religioase și studierii a ceea ce fusese scris în cartea Legii și în profeții cu privire la închinarea la adevăratul Dumnezeu. Restaurarea templului le-a dat posibilitatea să aducă la îndeplinire întru totul serviciile rituale ale sanctuarului. Sub conducerea lui Zorobabel, a lui Ezra și a lui Neemia, au făgăduit de repetate ori să păzească toate poruncile și rânduielile lui Iehova. Timpurile de prosperitate, care au urmat, au dat dovezi ample cu privire la bunăvoința lui Dumnezeu de a primi și ierta și, cu toate acestea, cu orbire fatală, s-au depărtat iar și iar de la viitorul lor glorios și și-au însușit în mod egoist ceea ce ar fi adus vindecare și viață spirituală la mulțimi nenumărate.

Această nereușită de a împlini planul divin se vedea foarte clar în zilele lui Maleahi. Solul Domnului a tratat cu hotărâte păcatele care-l jefuiau pe Israel de prosperitate vremelnică și de putere spirituală. În musturarea împotriva călcătorilor de lege, proorocul n-a cruțat nici pe preoți și nici pe popor. „Cuvântul Domnului către Israel, prin Maleahi”, stăruia ca lecțiile trecutului să nu fie uitate și legământul făcut de Iehova cu casa lui Israel să fi ținut cu credincioșie. Numai printr-o pocăință din toată inima putea fi

păstrată binecuvântarea lui Dumnezeu. „Vă rog, rugați-vă lui Dumnezeu să aibă milă de noi!”, stăruia proorocul. (Maleahi 1, 1.9.)

Planul de veacuri pentru răscumpărarea omenirii nu avea să fie însă împiedicat prin eșecul vremelnic al lui Israel. Aceia cărora proorocul le vorbea puteau să nu ia seama la solia dată; dar planurile lui Iehova aveau totuși să meargă mereu înainte, până la împlinirea lor deplină. „Căci de la răsăritul soarelui până la asfințitul lui”, spunea Domnul prin solul Său, „Numele Meu este mare între neamuri, și pretutindeni se arde tămâie în cinstea Numelui Meu și se duc daruri de mâncare curate; căci mare este Numele Meu între neamuri”. (Maleahi 1, 1.9.)

Legământul de „viață și pace”, pe care Dumnezeu îl făcuse cu fiii lui Levi legământ care, dacă ar fi ținut, ar fi adus binecuvântări nespuse Domnul Se oferea acum să-i reînnoiască cu aceia care fuseseră odinioară conducători spirituali, dar care, prin neascultare, deveniseră „disprețuiți și înjosiți înaintea întregului popor”. (Maleahi 2, 5.9.)

Făcătorii de rele au fost avertizați solemn cu privire la ziua judecății care avea să vină și cu privire la planul lui Iehova de a distruge cu desăvârșire pe orice călcător de lege. Cu toate acestea, nimeni nu era lăsat fără speranță; profețiile lui Maleahi cu privire la judecată erau însoțite de invitații, pentru cel nelegiuit să facă pace cu Dumnezeu. „Întoarceți-vă la Mine”, îi îndemna Domnul, „și Mă voi întoarce și Eu la voi”. (Maleahi 3, 7.)

Orice inimă trebuie să răspundă unei astfel de invitații. Dumnezeuul cerului stăruiește de copiii Săi să se întoarcă la El ca să poată colabora cu El la progresul lucrării Sale de pe pământ. Domnul Își întinde mâna ca să prindă mâna copiilor lui Israel și să-i ajute pe calea cea îngustă, a lepădării și jertfirii de sine, să împartă cu El moștenirea, ca fii ai lui Dumnezeu. Se vor lăsa ei rugați? Vor vedea ei singura lor nădejde?

Ce trist raport este acela că, în vremea lui Maleahi, izraeliții au ezitat să-și predea inimile lor îngâmfade într-o ascultare imediată din dragoste și într-o conlucrare voioasă! Îndreptățirea de sine se vede în răspunsul lor: „În ce trebuie să ne întoarcem?”

Domnul descoperă poporului Său unul din păcatele sale deosebite: „Se cade să înșele un om pe Dumnezeu?” întreabă El. „Totuși voi M-ați înșelat”. Încă nerecunoscându-și păcatul, neascultătorii întreabă: „Cu ce Te-am înșelat?” (Maleahi 3, 7.8.)

Fără îndoială, răspunsul Domnului este categoric: „Cu zeciuielile și darurile de mâncare. Sunteți blestemați, câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime! Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor, și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare. Și voi mustra pentru voi pe cel ce mănâncă (lăcusta) și nu vă va nimici roadele pământului, și vita nu va fi neroditoare în câmpiile voastre, zice Domnul oștirilor. Toate neamurile vă vor fericii atunci, căci veți fi o țară plăcută, zice Domnul oștirilor”. (Maleahi 3, 8-12.)

Dumnezeu binecuvântează lucrarea mâinilor oamenilor, pentru ca ei să-i dea înapoi partea Sa. El le dă soare și ploaie. El face vegetația să rodească, El dă sănătate și pricepere pentru câștigarea mijloacelor. Orice binecuvântare vine din mâna Sa darnică, și El dorește ca bărbații și femeile să-și arate recunoștința, întorcându-i o parte în zecimi și daruri de mulțumire, daruri de bună voie, daruri pentru păcat. Ei trebuie să consacre mijloacele lor slujirii Sale, pentru ca via Sa să nu rămână un pustiu neroditor. Ei trebuie să studieze ce ar face Dumnezeu, dacă ar fi în locul lor, trebuie să aducă toate problemele grele înaintea Lui, în rugăciune. Ei trebuie să dea pe față un

interes neegoist în edificarea lucrării Sale, în toate părțile lumii.

Prin solii ca acelea trimise prin Maleahi, ultimul dintre proorocii Vechiului Testament, ca și prin apăsarea din parte vrăjmașilor păgâni, izraeliții au învățat în cele din urmă lecția că adevărata prosperitate depinde de ascultarea de Legea lui Dumnezeu. Dar pentru mulți din popor, ascultarea nu era rodul credinței și iubirii. Motivele lor erau egoiste. Slujirea exterioară era făcută un mijloc de a realiza măreția națională. Poporul ales n-a devenit lumina lumii ci s-a izolat de lume ca asigurare împotriva amăgirii la idolatrie. Restricțiile pe care le dăduse Dumnezeu, interzicerea căsătoriei dintre poporul său și păgâni și oprirea lui Israel de a se alătura practicilor idolatre ale popoarelor vecine au fost atât de mult pervertite, încât au ajuns un zid de despărțire între izraeliți și toate celelalte popoare, răpind de la ei, în felul acesta, chiar binecuvântările pe care Dumnezeu le dăduse lui Israel pentru a le oferi lumii.

În același timp, iudeii, prin păcatele lor, s-au despărțit de Dumnezeu. Nu erau în stare să discearnă însemnătatea profund spirituală a serviciului lor simbolic. În îndreptățirea lor de sine, se încredeau în faptele proprii, în jertfe și în rânduiești, în loc să se sprijine pe meritele Aceluia către care arătau toate aceste lucruri. În felul acesta, „căutând să-și pună înaintea lor înșșiși” (Romani 10, 3), s-au întors la formalismul mulțumirii de sine. Fiind lipsiți de spiritul și de harul lui Dumnezeu, au încercat să înlocuiască lipsa cu o păzire riguroasă a ceremoniilor și ritualurilor religioase. Nemulțumiți cu rânduieștile pe care Dumnezeu Însuși le dăduse, au împovărat poruncile divine cu nenumărate cerințe venite de la ei. Cu cât se depărtau mai mult de Dumnezeu, cu atât deveneau mai stricți în păzirea acestor forme.

Cu toate aceste cerințe amănunțite și împovărătoare, era practic imposibil pentru popor să păzească Legea. Principiile cele mari ale neprihănirii, prezentate în Decalog, și adevărurile glorioase, prefigurate în slujbele simbolice, erau la fel de întunecate, acoperite sub o mască de tradiții

și legi omenești. Aceia care doreau în adevăr să-L slujească pe Dumnezeu și care încercau să păzească toată Legea, așa cum era învățată de preoți și de conducători, gemeau sub o grea povară.

Ca națiune, izraeliții, în timp ce doreau venirea lui Mesia, erau atât de mult despărțiți de Dumnezeu în inimă și în viață, încât nu puteau avea o concepție adevărată cu privire la caracterul sau misiunea Răscumpărătorului făgăduit. În loc să dorească răscumpărarea din păcat, slava și pacea sfințeniei, inimile lor erau îndreptate către izbăvirea de vrăjmașii naționali și restatornicirea puterii pământești. Ei îl așteptau pe Mesia să vină ca un cuceritor, să zdrobească orice jug și să-l înalțe pe Israel la dominarea tuturor popoarelor. În felul acesta, Satana a reușit să pregătească inimile poporului pentru lepădarea Mântuitorului atunci când El trebuia să Se arate. Mândria inimii lor și concepțiile lor greșite despre caracterul și misiunea Sa i-au împiedicat să cântărească cinstit dovezile mesianității Sale.

Timp de peste o mie de ani, poporul iudeu așteptase venirea Mântuitorului făgăduit. Cele mai strălucite nădejdi ale lor se sprijiniseră pe acest eveniment. Timp de o mie de ani, în cântec și proorocie, în ritualul templului și în rugăciunea din familie, Numele Său fusese păstrat cu evlavie și, cu toate acestea, atunci când a venit, nu L-au recunoscut ca Mesia după care așteptaseră atât de mult. „A venit la ai Săi și ai săi nu L-au primit”. (Ioan 1, 11.) Pentru inimile lor iubitoare de lume, Cel Prea Iubit al cerului era ca „o rădăcină într-un loc uscat”. În ochii lor, El nu avea „nici frumusețe și nici strălucire”; n-au văzut în El nici o frumusețe care să atragă privirile. (Isaia 53, 2.)

Întreaga viață a lui Isus din Nazaret în mijlocul poporului, iudeu a fost o mustrare pentru egoismul lor, așa cum s-a dat pe față în reaua lor voință de a recunoaște susținerile drepte ale Stăpânului viei peste care fuseseră puși ca ispravnici. Ei au exemplul Său de sinceritate și de evlavie și, când a venit încercarea finală, încercare care însemna ascultare spre viață veșnică sau

neascultare spre moarte veșnică, au lepădat pe Cel sfânt al lui Israel, și s-au făcut răspunzători pentru răstignirea Sa pe crucea Calvarului.

În parabola cu via, Hristos, aproape de încheierea lucrării Sale pământești, a atras atenția învățătorilor iudei la binecuvântările bogate; revărsate peste Israel, și a arătat că acestea exprimă cerința lui Dumnezeu la ascultare din partea lor. El le-a pus clar înaintea slava planului lui Dumnezeu pe care, prin ascultare, l-ar fi putut aduce la îndeplinire. Dând la o parte vălul care acoperea viitorul, le-a arătat cum, prin neîmplinirea planului Său, întreaga națiune pierdea binecuvântarea și aducea ruină asupra ei.

„Era un om, un gospodar”, a spus Isus, „care a sădit o vie. A împrejmuit-o cu un gard, a săpat un teasc în ea, și a zidit un turn. Apoi, a dat-o unor vieri, și a plecat în altă țară”. (Matei 21, 33.)

În felul acesta, Mântuitorul Se referea la „via Domnului oștirilor”, pe care proorocul Isaia, cu secole înainte, o declarase a fi „casa lui Israel”. (Isaia 5, 7.)

„Când a venit vremea roadelor”, a continuat Hristos, proprietarul viei „a trimis pe robii săi la vieri ca să ia partea lui din rod. Vierii au pus mâna pe robii lui, și pe unul l-au bătut, pe altul l-au omorât, iar pe altul l-au ucis cu pietre. A mai trimis alți robi, mai mulți decât cei dintâi și vierii i-au primit la fel. La urmă, a trimis pe fiul său, zicând: «Vor primi cu cinste pe fiul meu». Dar vierii, când au văzut pe fiul, au zis între ei: «Iată moștenitorul; veniți să-l omorâm și să punem stăpânire pe moștenirea lui». Și au pus mâna pe el, l-au scos afară din vie și l-au omorât”.

Descriind înaintea preoților culmea actului nelegiurii, Hristos le-a pus întrebarea: „Acum, când va veni stăpânul viei, ce va face el vierilor acelora?” Preoții urmăriseră relatarea cu interes profund și, fără să-și dea seama de

legătura subiectului cu ei, s-au unit cu poporul, răspunzând: „Pe ticăloșii aceia ticălos îi va pierde și via o va da altor vieri care-i vor da roadele la vremea lor”.

Fără să-și dea seama, își pronunțaseră condamnarea. Isus i-a privit și, sub privirea Sa cercetătoare, ei știau că le citea tainele inimii. Dumnezeu Sa a strălucit înaintea lor cu o putere vădită. Au văzut în vieri o descoperire a lor și, fără să vrea, au strigat: „Nicidecum!”

Cu solemnitate și cu regret, Hristos a întrebat: „N-ați citit niciodată în Scripturi că: «Piatra pe care au lăpădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului; Domnul a făcut lucrul acesta, și este minunat în ochii „voștri”?» De aceea vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam, care va aduce roadele cuvenite. Cine va cădea peste piatra aceasta, va fi zdrobit de ea; iar pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera”. (Matei 21, 34-44.)

Hristos ar fi îndepărtat nenorocirea națiunii iudaice, dacă poporul L-ar fi primit. Dar invidia și gelozia i-au făcut neîndurători. Ei s-au hotărât să nu-L mai primească pe Isus din Nazaret ca Mesia. Au lepădat Lumina lumii și, ca urmare, viața le-a fost împresurată de întuneric, ca întunericul din miezul nopții. Nenorocirea profetizată a venit peste națiunea iudaică. În ura lor oarbă, s-au distrus unul pe altul. Mândria lor răzvrătită, încăpățânată, a adus asupra lor mânia cuceritorilor romani.

Ierusalimul a fost distrus, templul prefăcut în ruine, iar locul lui arat ca un ogor. Copiii lui Iuda au pierit de cele mai îngrozitoare forme de moarte. Milioane au fost vânduți, ca să slujească drept sclavi în țările păgâne.

Ceea ce Dumnezeu a urmărit să facă pentru lume, prin Israel, națiunea aleasă, va aduce la îndeplinire până la urmă, prin biserica Sa de pe pământ,

de astăzi. El „a dat via altor vieri”, chiar poporului care păzește legământul Său și care, cu credincioșie, „Îi dau roadele la vremea lor”. Niciodată Domnul nu S-a lăsat fără reprezentanți adevărați pe pământ, care au făcut din interesele Sale propriile lor interese. Acești martori pentru Dumnezeu sunt socotiți ca aparținând Izraelului spiritual, și față de ei se vor împlini toate făgăduințele legământului, făcute de Iehova poporului său de odinioară.

Astăzi biserica lui Dumnezeu este liberă să ducă mai departe împlinirea planului divin pentru mântuirea neamului omenesc pierdut. Timp de multe secole, copiii lui Dumnezeu au suferit o restrângere a libertăților lor. Predicarea Evangheliei în curățirea ei a fost interzisă și asupra acelor care au îndrăznit să nu asculte de poruncile oamenilor au fost trimise cele mai aspre pedepse. Ca urmare, marea vie morală a Domnului a fost aproape în întregime nefolosită. Oamenii au fost lipsiți de lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Întinericul rătăcirii și al superstiției amenința să șteargă cunoașterea religiei adevărate. Biserica lui Dumnezeu de pe pământ a fost într-o adevărată robie în timpul acestei perioade lungi de prigoană neîntreruptă, așa cum copiii lui Israel au fost robi în Babilon în timpul exilului.

Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, biserica Sa nu mai este în robie. Izraelului spiritual i-au fost restatornicite privilegiile acordate poporului lui Dumnezeu la vremea eliberării din Babilon. În toate părțile pământului, bărbați și femei răspund soliei trimise de cer, despre care Ioan descoperitorul a proorocit că va fi vestită înainte de a doua venire a lui Hristos: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-l slavă, căci a sosit ceasul judecății Lui”. (Apocalipsa 14, 7.)

Oștile răului nu mai au putere să țină biserica roabă: căci „a căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei”, iar Izraelului spiritual i se dă solia: „Ieșiți din mijlocul ei poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți lovi cu urgiile ei!”

(Apocalipsa 14, 8; 18, 4.) Așa cum robii exilați au luat aminte la solia: „Fugiți din Babilon” (Ieremia 51, 5) și au fost restatorniciți în țara făgăduinței, tot astfel cei care se tem de Dumnezeu astăzi iau seama la solia de a ieși din Babilonul spiritual și în curând vor sta ca trofee ale harului divin pe pământul înnoit, Canaanul ceresc.

În zilele lui Maleahi, întrebarea batjocoritoare a celor nepocăiți, „unde este Dumnezeu judecății?” a primit răspunsul solemn: „Deodată va intra în Templul Său, Domnul ... Solul legământului”. „Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului, și ca leșia nălbitorului. El va șede, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite. Atunci darul lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele cele vechi, ca în anii de odinioară.” (Maleahi 2, 17; 3, 1-4.)

Când Mesia cel făgăduit era gata să se arate, solia înaintemergătorului lui Hristos era: „Pocăiți-vă, vameși și păcătoși; pocăiți-vă, farisei și saducheii; căci împărăția cerurilor este aproape”. (Matei 3, 2.)

Astăzi, în spiritul și puterea lui Ilie și a lui Ioan Botezătorul, solii rânduți de Dumnezeu atrag atenția unei lumii în pragul judecății la evenimentele solemne, gata să aibă loc în legătură cu orele de încheiere ale timpului de har și arătarea lui Isus Hristos ca Împărat al împăraților și ca Domn al domnilor. În curând, orice om urmează să fie judecat pentru faptele făcute în trup. Ceasul judecății lui Dumnezeu a sosit, și asupra membrilor bisericii Sale de pe pământ zace răspunderea solemnă de a da avertizarea acelor care stau chiar în pragul distrugerii veșnice. Fiecărei ființe omenești din lumea largă, care va lua aminte, trebuie să i se explice clar principiile care sunt în joc în lupta cea mare, care se duce, principii de care depind destinele lumii întregi.

În aceste ore de încheiere a harului pentru fiii oamenilor, când soarta fiecărui suflet trebuie să se hotărască în curând pentru totdeauna, Domnul cerului și al pământului așteaptă ca biserica Sa să se trezească la acțiune ca niciodată mai înainte. Aceia care au fost făcuți liberi în Hristos, printr-o cunoaștere a adevărului prețios, sunt priviți de Domnul Isus ca aleși ai Săi, favorizați mai presus de toți ceilalți oameni de pe fața pământului, și El contează pe ei, ca să înalțe laude Aceluia care i-a chemat din întunericul la lumina Sa minunată. Binecuvântările, care sunt revărsate cu atâta dărnicie, trebuie transmise altora. Vestea cea bună a mântuirii trebuie să ajungă la orice națiune, neam, limbă și popor.

În vedeniile proorocilor din vechime, Domnul slavei era prezentat ca revărsând lumină deosebită asupra bisericii Sale, în zilele de întuneric și necredință dinainte de a doua Sa venire. Ca Soare al neprihănirii, El avea să răsară peste biserica Sa cu „vindecarea sub aripile Sale”. (Maleahi 4, 2.) Și din fiecare ucenic adevărat urmă să se răspândească o influență pentru viață, curaj, utilitate și vindecare adevărată.

Venirea lui Hristos va avea loc în perioada cea mai întunecată a istoriei acestui pământ. Zilele lui Noe și ale lui Lot descriu starea lumii chiar înainte de venirea Fiului omului. Scripturile, arătând înainte către timpul acesta, declară că Satana va lucra cu toată puterea și „cu toate amăgirile nelegiurii”. (2 Tesaloniceni 2, 9.10.) Lucrarea lui este descoperită lămurit prin creșterea rapidă a întunericului, a rătăcirilor de tot felul, a ereziilor și amăgirilor din aceste zile de pe urmă. Satana nu numai că duce în robie lumea, dar amăgirile lui dospesc în bisericile care se pretind a fi ale Domnului nostru Isus Hristos. Apostazia cea mare va progresa într-un întuneric profund ca cel de la miezul nopții. Pentru poporul lui Dumnezeu, aceasta va fi o noapte de încercare, o noapte de bocet, o noapte de prigoană din cauza adevărului. Dar în această noapte întunecată va străluci lumina lui Dumnezeu.

El face „să lumineze lumina din întuneric”. (2 Corinteni 4, 6.) Când pământul era gol și pustiu, și întunericul era peste fața adâncului, „Duhul lui Dumnezeu se mișca deasupra apelor. Și Dumnezeu a zis: «Să fie lumină!» Și a fost lumină”. (Geneza 1, 2.3.) Tot astfel în noaptea Întunecimii spirituale, Cuvântul lui Dumnezeu rostește: „Să fie lumină!” El zice poporului Său: „Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine”. (Isaia 60, 1.)

„Căci, iată”, zice Scriptura, „întunericul acoperă pământul, și negură mare popoarele; dar peste tine răsare Domnul și slava Lui se arată peste tine”. (Isaia 60, 2.) Hristos, oglindirea slavei Tatălui, a venit în lume ca lumină a ei. El a venit să-L reprezinte pe Dumnezeu oamenilor, și despre El stă scris că a fost uns cu „Duhul Sfânt și cu putere” și „făcea bine”. (Faptele Apostolilor 10, 38.) În sinagoga din Nazaret, El a zis: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozenia și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați și să vestesc anul de îndurare al Domnului”. (Luca 4, 18.19.) Aceasta era lucrarea pe care a dat-o ucenicilor s-o facă. „Voi sunteți lumina lumii”, a zis El. „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri”. (Matei 5, 14.16.)

Aceasta este lucrarea pe care o descrie proorocul Isaia când zice: „Împarte-ți pâinea cu cel flămând, și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acoperă-l și nu întoarce spatele semenului tău. Atunci lumina ta va răsări ca zorile și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta îți va merge înainte, și slava Domnului te va însoți”. (Isaia 58, 7.8.)

Astfel, în noaptea întunecimii spirituale, slava lui Dumnezeu trebuie să strălucească prin biserica Sa în ridicarea celor căzuți și în mângâierea celor care plâng.

Pretutindeni, în jurul nostru, se aud vaiurile durerii lumii. În toate părțile sunt nevoiași și descurajați. Este partea noastră de a ajuta la ușurarea și alinarea mizeriei și greutăților vieții. Numai dragostea lui Hristos poate împlini lipsurile sufletului. Dacă Hristos locuiește în noi, inimile noastre vor fi pline de împreună simțire divină. Izvoarele pecetluite ale dragostei sincere, asemănătoare cu a lui Hristos, vor fi desigilate.

Sunt mulți pe care nădejdea i-a părăsit. Aduceți-le înapoi soarele. Mulți și-au pierdut curajul. Vorbiți-le cuvinte de încurajare. Rugați-vă pentru ei. Sunt aceia care au nevoie de pâinea vieții. Citiți-le din Cuvântul lui Dumnezeu. Pe mulți îi macină o suferință sufletească, pe care nici un balsam pământesc nu o poate alina, nici un medic nu o poate vindeca. Rugați-vă pentru aceste suflete. Aduceți-le la Isus. Spuneți-le că există un balsam în Galaad și un Medic acolo.

Lumina este o binecuvântare, o binecuvântare universală, revărsându-și comorile peste o lume nemulțumitoare, nesfântă, demoralizată. Așa este și cu lumina Soarelui neprihănirii. Pământul întreg, înfășurat în întunericul păcatului, al suferinței și durerii trebuie să fie iluminat de cunoașterea dragostei lui Dumnezeu. Lumina care luminează de la tronul cerului nu trebuie oprită de la nici o grupare, de la nici un rang sau clasă de oameni.

Solia nădejzii și milei trebuie dusă până la marginile pământului. Oricine dorește poate întinde mâna credinței să prindă ajutorul lui Dumnezeu, pentru ca să fie în pace cu El, și va avea cu adevărat pacea. Păgânii nu vor mai fi învăluiți în întunericul din miezul nopții. Bezna trebuie să dispară în fața razelor strălucitoare ale Soarelui neprihănirii.

Hristos a luat toate măsurile, pentru ca biserica Sa să fie un corp schimbat, iluminat cu Lumina lumii, având slava lui Emanuel. Scopul Lui este ca orice creștin să fie înconjurat cu o atmosferă spirituală de lumină și pace. El dorește să dăm pe față bucuria Sa în viață.

„Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine”. (Isaia 60, 1.) Hristos vine cu putere și slavă mare. El vine cu propria Sa slavă și în slava Tatălui. Și îngerii sfinți Îl vor însoți pe cale. În timp ce lumea întreagă este cufundată în întuneric, în toate locuințele sfinților va fi lumină. Ei vor observa prima lumină a celei de a doua arătări a Sa. Lumina neîntunecată va străluci din splendoarea Sa, și Hristos, Răscumpărătorul, va fi admirat de toți aceia care L-au slujit. În timp ce nelegiuții fug, urmașii lui Hristos se vor bucura în prezența Sa.

Atunci, răscumpărații dintre oameni vor primi moștenirea făgăduită. În felul acesta, planul lui Dumnezeu pentru Israel își va găsi împlinirea întocmai. Ceea ce Dumnezeu are în plan, omul nu are puterea să anuleze. Chiar în mijlocul lucrării păcatului, planurile lui Dumnezeu au mers continuu înainte, până la împlinire. Așa a fost cu casa lui Israel de-a lungul istoriei monarhiei împărțite, la fel este și cu Israelul spiritual de astăzi.

Vizionarul de pe Patmos, privind prin veacuri la vremea acestei restatorniciri a lui Israel pe pământul cel nou, mărturisea: „M-am uitat, și iată că era o mare gloată pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod, și din orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; și strigau cu glas tare și ziceau: Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului! Și toți îngerii stăteau împrejurul scaunului de domnie, și împrejurul bătrânilor și împrejurul celor patru făpturi vii. Și s-au aruncat cu fețele la pământ în fața

scaunului de domnie, și s-au închinat lui Dumnezeu, și au zis: «Amin. A Dumnezeului nostru, să fie lauda, slava, înțelepciunea, mulțumirile, cinstea, puterea și tăria, în vecii vecilor!»”. (Apocalipsa 7, 9-12.) „Și am auzit, ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: «Aleluia! Domnul Dumnezeu nostru Cel Atotputernic, a început să împărătească. Să ne bucurăm, și să ne veselim, și să-l dăm slavă! El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați aleși și credincioși care sunt cu El de asemenea îi vor birui»”. (Apocalipsa 19, 6.7; 17;14.)

Capitolul 60

Viziuni ale slavei viitoare

În zilele cele mai întunecate ale luptei ei îndelungate răul, bisericii lui Dumnezeu l-au fost date descoperiri cu privire la planul cel veșnic al lui Iehova. Poporului Său i-a fost îngăduit să privească dincolo de încercările prezentului, la biruințele viitorului, și când lupta va fi sfârșită, cei răscumpărați vor intra în stăpânirea țării făgăduite. Aceste viziuni ale slavei viitoare, scene descrise de mâna lui Dumnezeu, să fie scumpe bisericii Sale de astăzi, când lupta veacurilor se apropie cu repeziciune de încheiere, iar binecuvântările făgăduite sunt gata să se împlinescă în curând în toată plinătatea lor.

Multe au fost soliile de mângâiere, date bisericii prin proorocii din vechime. „Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu” (Isaia 40, 1), a fost însărcinarea dată lui Isaia din partea lui Dumnezeu, și o dată cu însărcinarea i-au fost date vedenii care au fost nădejdea și bucuria celor credincioși în toate veacurile care au urmat. Disprețuiți de oameni, prizoniți, părăsiți, copiii lui Dumnezeu din toate veacurile au fost susținuți totuși prin făgăduințele Sale sigure. Prin credință, au privit înainte la vremea când El va împlini față de biserica Sa asigurarea: „Te voi face o podoabă veșnică, o pricină de bucurie pentru oameni din neam în neam”. (Isaia 60, 15.)

Adesea, biserica luptătoare este chemată să sufere încercări și amărăciune; căci biserica nu va birui fără luptă aspră. „Pâine în necaz și apă în strâmțorare” (Isaia 30, 20), acestea, sunt partea obișnuită a tuturor, dar nici unul care-și pune încrederea în Cel puternic să izbăvească nu va fi copleșit peste măsură. „Acum, așa vorbește Domnul, care te-a făcut Iacove, și Cel ce te-a întocmit Israele! Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu. Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; și râurile nu te

vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde, și flacăra nu te va aprinde. Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău. Sfântul lui Israel, Mântuitorul tău! Eu dau Egiptul ca preț pentru răscumpărarea ta, Etiopia și Saba în locul tău. De aceea, pentru că ai preț în ochii Mei, pentru că ești prețuit și te iubesc, dau oameni pentru tine și popoare pentru viața ta”. (Isaia 43, 1-4.)

La Dumnezeu, este iertare, este acceptare deplină și fără plată, prin meritele lui Isus, Domnul nostru răstignit și înviat. Isaia L-a auzit pe Domnul spunând despre cei aleși ai săi: „Eu, Eu îți șterg fărădelegile, pentru Mine, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale. Adu-Mi aminte, să ne judecăm împreună, vorbește tu însuși, ca să-ți scoți dreptatea”. „Și vei ști astfel că Eu sunt Domnul, Mântuitorul tău, Răscumpărătorul tău, Puternicul lui Iacov”. (Isaia 43, 25.26; 60, 16.)

„Domnul îndepărtează de pe tot pământul ocară poporului Său”, zicea proorocul. „Ei vor fi numiți «Popor sfânt, Răscumpărați ai Domnului». El a hotărât «să dea o cunună împărătească», în loc de cenușă, un «untdelemn de bucurie, în locul plânsului, o haină de laudă, în locul unui duh mâhnit, ca să fiți numiți terebinți ai neprihănirii, un sad al Domnului, ca să slujească spre slava Lui»”. (Isaia 61, 3.)

„Trezește-te, trezește-te! Îmbracă-te în podoaba ta, Sioane! Pune-ți hainele de sărbătoare, Ierusalime, cetate sfântă! Căci nu va mai intra în tine Nici un om netăiat împrejur sau necurat.

Scutură-ți țărâna de pe tine, Scoală-te, și șezi în capul oaselor, Ierusalime! Dezleagă-ți legăturile de la gât, Fiică, roabă a Sionului!

Nenorocito, bătuto de furtună, și nemângâiato! Iată, îți voi împodobi pietrele scumpe cu antimoniu Și-ți voi da temelii de safir.

Îți voi face crestele zidurilor de rubin, Porțile de pietre scumpe, Și tot ocolul de nestemate.

Toți fiii tăi vor fi ucenici ai Domnului Și mare va fi propășirea fiilor tăi. Vei fi întărită prin neprihănire;

Izgonește neliniștea, Căci n-ai nimic de temut, Și spaima, Căci nu se va apropia de tine. Dacă se urzesc uneltiri. Nu vin de la Mine: Oricine se va uni împotriva ta Va cădea sub puterea ta....

Orice armă făurită împotriva ta, Va fi fără putere: Și orice limbă care se va ridica La judecată împotriva ta, O vei osândi. Aceasta este moștenirea robilor Domnului Așa este mântuirea Care le vine de la Mine, zice Domnul”. (Isaia 25, 8; 2, 12; 61, 3; 52, 1.2; 54, 11-17.)

Îmbrăcată în armura neprihănirii lui Hristos, biserica va intra în lupta ei finală. „Frumoasă ca luna, curată ca soarele, și cumplită ca o oștire sub steagurile ei” (Cântarea cântărilor 6, 10), ea trebuie să meargă în toată lumea, biruitoare și ca să biruiască.

Ceasul cel mai întunecat al luptei bisericii cu puterile răului este acela care precede imediat ziua eliberării ei finale. Dar nici unul dintre aceia care se încred în Dumnezeu nu trebuie să se teamă, căci atunci când „suflarea asupritorului este ca vijelia care izbește în zid”, Dumnezeu va fi pentru biserica Sa „un adăpost împotriva furtunii”. (Isaia 25, 4.)

În ziua aceea, numai celor neprihăniți li se făgăduiește izbăvirea: „Păcătoșii sunt îngroziți, în Sion, un tremur a apucat pe cei nelegiuți, care zic: «Cine din noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor? Cine din noi va putea să rămână lângă niște flăcări veșnice?» Cel ce umblă în neprihănire, și vorbește fără vicleșug, cel ce nesocotește un câștig scos prin stoarcere, cel ce

își trage mâinile înapoi, ca să nu primească mită, cel ce își astupă urechea să nu audă cuvinte setoase de sânge, și își leagă ochii, ca să nu vadă răul, acela va locui în locurile înalte; stânci întărite vor fi locul lui de scăpare; i se va da pâine, și apa nu-i va lipsi”. (Isaia 33, 14-16.)

Cuvântul Domnului către cei credincioși ai Săi este: „Du-te, poporul Meu, intră în odăița ta, și încuie ușa după tine; ascunde-te câteva clipe, până va trece mânia! Căci iată, Domnul iese din locuința Lui, să pedepsească nelegiuirile locuitorilor pământului”. (Isaia 26, 20.21.)

În vedeniile cu privire la ziua cea mare a judecății, solilor, inspirați ai lui Iehova le-au fost date întrezăriri reale cu privire la consternarea acelor care nu sunt pregătiți să-L întâlnească pe Dumnezeu lor în pace.

„Iată, Domnul deșartă țara și o pustiește, îi răstoarnă fața și risipește locuitorii; ei călcau legile, nu țineau poruncile și rupeau legământul cel veșnic! De aceea mănâncă blestemul țara, și sufăr locuitorii ei pedeapsa nelegiuirilor lor.... A încetat desfătarea timpanelor, s-a sfârșit veselia gălăgioasă, s-a dus bucuria arfei”. (Isaia 24, 1-8.) „Vai! ce zi! Da, ziua Domnului este aproape, vine ca o pustiire de la Cel Atotputernic.... S-au uscat semințele sub bulgări; grânarele stau goale, hambarele sunt stricate, căci s-a stricat semănătura! Cum gem vitele! Cirezile de boi umblă buimace, căci nu mai au pășune; chiar și turmele de oi sufăr! Via este prăpădită, smochinul este vestejit, rodiul, finicul, mărul, toți pomii de pe câmp s-au uscat.... Și s-a dus bucuria de la copiii oamenilor!” (Ioel 1, 15-18.12.)

„Măruntaiele mele! Măruntaiele mele!” exclamă Ieremia atunci când vede pustiirile în scenele de încheiere ale istoriei pământului. „Nu pot să tac! Căci auzi, suflete, sunetul trâmbiței, și strigătul de război. Se vestește dărâmare peste dărâmare căci toată țara este pustiită”. (Ieremia 4, 19.20.)

„Mândria omului, va, fi smerită, declară Isaia cu privire la ziua răzbunării lui Dumnezeu, și trufia oamenilor va fi plecată; numai Domnul va fi înălțat în ziua aceea. Toți idoli vor pieri.... În ziua aceea, oamenii își vor arunca idoli de argint și idoli de aur pe care și-i făcuseră, ca să se închine la ei, îi vor arunca la șobolani și la lilieci; și vor intra în găurile stâncilor, și în crăpăturile pietrelor, de frica Domnului și de strălucirea măreției Lui, când Se va scula să îngrozească pământul”. (Isaia 2, 17-21.)

Cu privire la vremurile acelea trecătoare, când mândria omului va fi smerită, Ieremia mărturisește: „Mă uit la pământ, și iată că este pustiu și gol; mă uit la ceruri, și lumina lor a pierit! Mă uit la munți, și iată ce sunt zguduiți; și toate dealurile se clatină! Mă uit, și iată că nu este nici un om și toate păsările cerurilor au fugit! Mă uit, și iată, Carmelul este un pustiu; și toate cetățile sale sunt nimicite”. „Vai! Căci ziua aceea este mare; nici una n-a fost ca ea! Este o vreme de necaz pentru Iacov ; dar Iacov va fi izbăvit din ea”. (Ieremia 4, 23-26; 30, 7.)

Ziua mâniei pentru vrăjmașii lui Dumnezeu este ziua eliberării finale pentru biserica Sa. Prorocul spune:

Întăriți mâinile slăbănogite, Și întăriți genunchii care se clatină. Spuneți celor slabi de inimă: „Fiți tari și nu vă temeți! Iată Dumnezeul vostru, Răzbunarea va veni, Răsplătirea lui Dumnezeu; El Însuși va veni, și vă va mântui”.

„Nimicește moartea pe vecie: Domnul Dumnezeu, șterge lacrimile de pe toate fețele, și îndepărtează de pe tot pământul ocară poporului Său; da, Domnul a vorbit”. (Isaia 35, 3.4; 25, 8.) Și când prorocul vede pe Domnul slavei coborându-Se din cer cu toți îngerii sfinți, ca să adune biserica rămășiței dintre toate popoarele pământului, aude pe cei care așteaptă unindu-se în strigătul de bucurie:

„Iată, acesta este Dumnezeu nostru, În care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, În care ne încredeam, Acum să ne veselim, Și să ne bucurăm de mântuirea Lui!” (Isaia 25, 9.)

Glasul Fiului lui Dumnezeu este auzit chemând la viață pe sfinții adormiți, iar când proorocul îi vede venind din închisoarea morții exclamă: „Să învie dar morții Tăi! Să se scoale trupurile mele moarte! Treziți-vă și săriți de bucurie, cei ce locuiți în țărână! Căci roua Ta este o rouă dătătoare de viață, și pământul va scoate iarăși afară pe cei morți”.

„Atunci se vor deschide ochii orbilor, Se vor deschide urechile surzilor; Atunci șchiopul va sări ca un cerb, Și limba mutului va cânta de bucurie”. (Isaia 26, 19; 35, 5.6.)

În vedeniile proorocului, aceia care au biruit păcatul și mormântul sunt văzuți fericiți înaintea Făcătorului lor, vorbind liber cu El, cum vorbea omul cu Dumnezeu la început. „Vă veți bucura”, zice Domnul, „și vă veți veseli, pe vecie, pentru cele ce voi face. Căci voi preface Ierusalimul în veselie, și pe poporul lui în bucurie. Eu Însumi Mă voi veseli asupra Ierusalimului, și Mă voi bucura de poporul Meu: nu se va mai auzi în el de acum nici glasul plânsurilor, nici glasul țipetelor. Nici un locuitor nu zice: «Sunt bolnav! Poporul Ierusalimului capătă iertarea fărădelegilor lui»”.

„Căci în pustie vor țâșni ape, Și în pustietate pâraie; Marea de nisip se va preface în iaz Și pământul uscat în izvoare de ape.

În locul spinului, se va înălța chiparosul, În locul mărcinului, va crește mirtul.

Acolo se va croi o cale, un drum, Care se va numi Calea cea sfântă:

Nici un om necurat nu va trece pe ea, Ci va fi numai pentru cei sfinți; Cei ce vor merge pe ea, Chiar și cei fără minte, Nu vor putea să se rățăcească”.

„Vorbiți bine Ierusalimului, și strigați-i, că robia lui s-a sfârșit, că nelegiuirea lui este ispășită; căci a primit din mâna Domnului de două ori cât toate păcatele lui”. (Isaia 65, 18.19; 33, 24; 35, 6.7; 55, 13; 35, 8; 40, 2.)

Când proorocul vede pe cei răscumpărați locuind în cetatea lui Dumnezeu, liberi de păcat și de toate urmele blestemului, exclamă răpit: „Bucurați-vă împreună cu Ierusalimul, și veseliți-vă cu el, toți cei ce-l iubiți; împărțiți și bucuria cu el”.

„Nu se mai auzi vorbindu-se De silnicie în țara ta, Nici de pustiire și prăpăd în ținutul tău, Ci vei numi zidurile Tale «Mântuire» Și porțile tale «Laudă».

Nu soarele îți va mai sluji ca lumină ziua, Nici luna nu te va mai lumina cu lumina ei; Ci Domnul va fi Lumina ta pe vecie, Și Dumnezeul tău va fi slava ta.

Soarele tău nu va mai asfinți, Și luna ta nu se va mai întuneca; Căci Domnul va fi Lumina ta pe vecie, Și zilele suferinței tale se vor sfârși.

Nu vor mai fi decât oameni neprihăniți În poporul tău: Ei vor stăpâni țara pe vecie, Ca o odraslă sădită de Mine, Lucrarea mâinilor Mele, Ca să slujească spre slava Mea”. (Isaia 66, 10; 60, 18-21.)

Proorocul a prins sunetul muzicii și cântarea, așa muzică și cântare asemenea căroră, în afara vedeniilor lui Dumnezeu, nici o ureche muritoare nu le-a auzit și nici o minte nu le-a conceput. „Cei izbăviți de Domnul se vor întoarce și vor merge spre Sion cu cântări de biruință. O bucurie veșnică le

va încununa capul, veselia și bucuria îi vor apuca, iar durerea și gemetele vor fugi! Și cei ce cântă și cei ce se joacă strigă: «Toate izvoarele mele sunt în Tine». Ceilalți însă, care vor mai rămânea, își înalță glasul, scot strigăte de veselie, laudă măreția Domnului”. (Isaia 35, 10; 1, 3; Psalmii 87, 7; Isaia 24, 14.)

Pe pământul înnoit, cei răscumparați se vor angaja în ocupațiile și desfătările care au adus fericire lui Adam și Evei, la început. Va fi trăită viața din Eden, viața în grădină și la câmp. „Vor zidi case și le vor locui; vor sădi vii, și le vor mânca rodul. Nu vor zidi case, ca altul să locuiască în ele, nu vor sădi vii, pentru ca altul să le mănânce rodul, căci zilele poporului Meu vor fi ca zilele copacilor, și aleșii Mei se vor bucura de lucrul mâinilor lor”. (Isaia 65, 21.22.)

Acolo, orice putere va fi mărită, orice capacitate va fi dezvoltată. Cele mai mari întreprinderi vor fi realizate, cele mai curate aspirații vor fi atinse, cele mai înalte ambiții vor fi împlinite. Și încă vor mai apărea noi înălțimi de depășit, noi minuni de admirat, noi adevăruri de priceput, obiecte proaspete de studiu, care vor solicita puterile trupului, ale minții și ale sufletului.

Proorocii cărora le-au fost descoperite aceste scene mărețe au dorit să înțeleagă importanța lor deplină. „Ei cercetau să vadă ... ce avea în vedere Duhul lui Hristos care era, în ei.... Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi spuneau ei aceste lucruri, pe care vi le-au vestit acum”. (1 Petru 1, 10-12.)

Pentru noi, care ne găsim chiar la hotarul împlinirii lor, ce clipă importantă, ce interes viu prezintă aceste descrieri amănunțite cu privire la lucrurile care vor veni evenimente pe care, încă de când primii noștri părinți au pășit afară din Eden, copiii lui Dumnezeu le-au urmărit, le-au așteptat, le-au dorit și pentru ele s-au rugat!

Prietene peregrin, ne găsim încă în mijlocul umbrelor și zarvei frământărilor pământului dar, în curând, Mântuitorul nostru trebuie să Se arate, ca să aducă eliberare și odihnă. Să privim prin credință viitorul binecuvântat, așa cum a fost descris de mâna lui Dumnezeu. Acela care a murit pentru păcatele lumii deschide larg porțile Paradisului tuturor celor care cred în El. În curând, lupta va fi sfârșită, biruința câștigată. În curând, vom vedea pe Acela în care sunt concentrate nădejdlile noastre de viață veșnică. Și în fața Sa, încercările și suferințele vieții acesteia vor părea o nimica. „Nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute, și nimănu-i vor mai veni în minte”. „Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit. Încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine va veni, și nu va zăbovi”. „Israel va fi mântuit; ... cu o mântuire veșnică. Voi nu veți fi nici rușinați, nici înfrunțați în veci”. (Isaia 65, 17; Evrei 10, 35-37; Isaia 45, 17.)

Priviți în sus, priviți în sus și lăsați credința voastră să crească mereu. Faceți ca această credință să vă călăuzească pe calea cea îngustă, care duce prin porțile cetății în marele viitor fără seamăn, nemărginit, nemăsurat de slavă, care este pregătit pentru cei răscumpărați. „Fiți dar îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pământului și o așteaptă cu răbdare, până primește ploaie timpurie și târzie. Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape”. (Iacov 5, 7.8.)

Popoarele celor mântuiți nu vor cunoaște altă lege decât legea cerului. Toți vor fi o familie fericită, unită, îmbrăcată cu veșminte de laudă și de mulțumire. Stelele dimineții vor cânta privind scena, iar fiii lui Dumnezeu vor striga de bucurie, în timp ce Dumnezeu și Hristos Se vor uni în proclamația: „Nu va mai fi păcat și moarte nu va mai fi”.

„În fiecare lună nouă și în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea, zice Domnul”. „Atunci se va descoperi slava Domnului, și-n clipa aceea orice făptură o va vedea”; „Domnul, Dumnezeu, va face să răsară mântuirea și lauda în fața tuturor neamurilor”. „În ziua aceea, Domnul oștirilor va fi o cunună strălucitoare și o podoabă măreață pentru rămășița poporului”.

„Domnul are milă de Sion, și mângâie toate dărâmăturile lui. El va face pustia lui ca un rai, și pământul lui uscat ca o grădină a Domnului”. „I se va da slava Libanului, strălucirea Carmelului și a Saronului”. „Nu te vor mai numi Părăsită, și nu-ți vor mai numi pământul pustiu, ci te vor numi: «Plăcerea Mea este în ea», și țara ta o vor numi Beula ... cum se bucură mirele de mireasa lui, așa Se va bucura Dumnezeul tău de tine”. (Isaia 66, 23; 40, 5; 1, 11; 8, 5; 51, 3; 5, 2; 62, 4.5.)